

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜMRAN TAN

VİRANE DÜŞLER

Süveyda Karayağız, yalnızca bir gecede kimsesiz kaldığında tek kurtuluşu yeni bir başlangıç yapmaktı. Farklı bir şehre taşınıp çalışmaya başladığında, her şeyi geride bırakıp yeni açtığı sayfasını kurallarına uygun şekilde doldurmaya kararlıydı. Fakat çalıştığı kitapçının asıl sahibine âşık olmak, kurduğu planlarını bozmaya yetmişti.

Oğuz Sarhan'ın işadamlı görüntüsünün ardında sakladığı bir kimliği daha vardı. Devlete bağlı olan ekibini yönetirken, bir yandan da kalbini kaptırdığı Süveyda'yı koruyabilecek miydi? Bilinmezlikler tüm sınırları zorlarken, korku ve merak bir terazinin iki eşit kolu gibiydi.

Fakat onca bilinmezliğin içerisinde öyle bir şey vardı ki bütün dengeleri altüst edecek güce sahipti: Aşk.

© /pukkayayınları

PUKKA
YAYINLARI

"Öyle güzelsin ki..."

Oğuz'un kısık sesle
sarf ettiği sözleri,
kalbimde yeni bir
devrimin yankısıydı.

"Özelsin, Süveyda,"
deyip iç çekti.
"Kalbime, ruhuma, bana..."

VİRANE DÜŞLER

Ümran Tan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Son Okuma: Neslihan Akman

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-96128-8-1

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

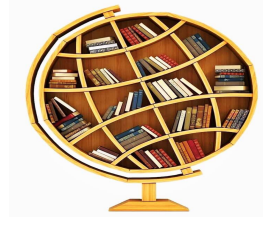
Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

VİRANE DÜŞLER

ÜMRAN TAN

Düzenleme
Ny.ozlem

*Hayatıma benzersiz renkler katan
sevgili eşim Oktay ve canım oğlum Buğra Han'a...*

ÇALMA LİSTESİ

Aşkın Nur Yengi - Baba

Ercan Saatçi - Kara Kışlar

Hande Mehan - Sen Beni Güzel Hatırla

Hande Mehan - Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın

Hande Mehan & Cem Adrian - Sen Benim Şarkılarımsın

Cem Adrian - Bu Şarkı Aşka Yazıldı

Cem Adrian - Biz Senle

Çağan Şengül - Benimle Kal

Çağan Şengül - Yadigâr

Çağan Şengül & Işıl Ayman - Rengarenk Ormanlar

Ezginin Günlüğü - Gemi

Sedef Sebüktekin - Kayboluyorum

Dolu Kadehi Ters Tut & Sedef Sebüktekin - Gitme

Pera - Uyu Bebeğim

Pera - Sevemezsin

Canozan - Aşk

Canozan - Deniz Kabuğu

Emir Can İğrek - Sapa
Emre Aydın - Gülümse Şimdi
Suzan Hacigarip - Bir Adam
Sezen Aksu - Küçüğüm
Sezen Aksu - Sen Ciddisin
Sezen Aksu - Köz
Sezen Aksu - Vay
Seksendört - Aklımı Geri Ver
Seksendört - Kaderimde Bu Da mı Vardı?
Badem - Sen Ağlama
Saudade - Son Dans
Sema - Hasret
Yaşar - Aldanırım
İkiye On Kala - Kendimi Sende Buldum
Mavi Gri - Kır Çiçeğim
Aytekin Ataş - Şahdamar
Rody Dünyada - Türkü
Kahraman Deniz - Böyle Sever

GİRİŞ

*"Oysaki ölümün zalim olmaya ihtiyacı yoktur,
insanların canını alması yeter de artar bile."*

Ölüm Bir Varmış Bir Yokmuş, José Saramago

K ar taneleri, yağmurla beraber gökten süzülüyordu. Keskin soğukluk yüzümü sızlatırken umursamamaya çalışarak bankta oturmaya devam ettim. Rüzgâr, uzun saçlarımı geriye doğru savururken kasılan bedenim titredi, görmezden gelerek gözlerimi yumdum. Aslında eve gitmem gerekiyordu ama gidemiyordum. Saat gecenin on biri olmasına rağmen ıslak bankta oturmuş düşünüyordum. İçten içe kaçınılmazı erteliyordum aslında. Çünkü o ev dediğim yerden ayrılmam gerekiyordu.

Cebimdeki telefon titreşince soğuktan uyuşan elimle çıkarıp ekrana baktım. Çocukluk arkadaşım Çiğdem arıyordu. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamayarak telefonu açtım.

"Süveyda Hanım'la mı görüşüyorsunuz?"

"Ta kendisi, Çiğdem Hanım."

Çiğdem de benim gibi çalıştığı için pek görüşemiyorduk.

"Kaç gündür konuşamıyoruz, özledim."

Dudaklarımı sarkıtırken iç çektim. "Ben de özledim."

Çiğdem geçen yıl evlenip yurtdışına yerleşmişti. Tek arkadaşım o olduğu için yokluğuna alışmak çok zor olmuştu.

"Dışarıda mısın sen?"

"Evet," dediğimde ayaklandım. Eve gitme zamanı gelmişti.

"Süveyda saat orada on bir! Bu saatte dışarıda ne işin var? Hemen eve git, hemen."

Çiğdem her zaman korumacı biri olmuştu, bana annemden daha çok annelik yapardı. Bu hallerini özlemiştim. Hüzünle gülümserken, "Evdeki tehlike daha beter," diye geveledim.

Annemin sevgilisi olacak adam aklıma gelince bile ürperiyordum.

"Annen hâlâ o herifle mi?"

"Maalesef, umarım bu gece bizde kalmaz," desem de bunun böyle olmadığını biliyordum. Eskiden ara ara bizde kalan Cemil, uzun süredir bir evi olduğunu unutmuş gibiydi. Her gece onu görmekten nefret ediyordum. Çünkü o adamın bakışları körüydü, iğrençti.

“Süveyda, o evden ayrılman gerekiyor.”

Bunu biliyordum. Ama annem şu an dibe batmış bir haldeydi. Onu, o adamla bırakamazdım.

“Biliyorum,” diye fısıldadığımda yürümeye başladım. “Neyse, Doğru nasıl?”

“İyi, işten yeni geldi. Sana selamı var.”

“Sen de selam söyle.”

Konuşmaya devam ederken telefonumun şarjı aniden bitince kapandı. Ekranı bakarken bozuk bataryam yüzünden söylendim. Telefonu değiştirmem gerekse de biriktirdiğim paramı harcamak istemiyordum çünkü yarını belli olmayan bir evde yaşıyordum.

Soğuktan kızarmış ellerimi montunun cebine yerleştirip adımlarımı hızlandırdım. Adımlarım geri gitse de saat iyice geç olmuş, kar şiddetini artırmıştı. Dışarıda kalırsam donacaktım. Normalde bakıcılık yaptığım evde akşam altıya kadar çalışırdım ama bu gece Semra Hanım ve eşinin evlilik yıldönümüydü. Gece onları idare etmem için rica etmişlerdi, ben de kıramamış ve bu saate kadar ikizleri Ece ve Eren’e bakmıştım. O aileyle çalışmayı sevdiğim için şikâyetim yoktu. Hem eve de gitmek istemiyordum. Orada beni bekleyen kişiler aklıma gelince içim sıkıntıyla doldu.

Derin bir nefes aldığımda buz gibi olan hava ciğerlerime buz parçacıkları gibi saplandı. Sertçe öksürdüm, evimizin bulunduğu sokağa gelmişim. Evin ışıkları açıktı, anlaşılan evdelerdi...

Bunu umursamamaya çalışarak içimdeki sıkıntıyı bastırıp gecekondu tarzındaki evimizin bahçesine girdim. Buz kesen parmaklarım kaskatı kesilmişti. Anahtarı kapının kilidine yerleştirirken zorlanmama neden oldu. Birkaç deneme sonrasında açılan kapının ardından yüzüme çarpan sıcak hava tenimi sızlatsa da gecenin ayazından kurtulduğum için gevşemişim. Sessizce içeri girip kapıyı kapattıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım. Şanslıysam onlara görünmeden odama gidebilirdim.

Tam arkamı dönmüştüm ki karşımda dikilen Cemil’le karşılaştım. Cemil, annemden yedi yaş küçük olan genç sevgilisiydi. Ondan uzaklaşmak için kendimi zor tutarken dişlerimi birbirine kenetledim, o ise yüzünde oluşan sırıtmayla bana bakıyordu. Bu adamdan tüm kalbimle nefret ediyordum. Koyu kahverengi gözlerine bakıp soğuk bir sesle, “İyi akşamlar, Cemil abi,” diye mırıldandım.

Cemil, hafifçe iç çekti ve gözlerini arsızca bedenimde gezdirmeye başladı. Üç yıldır bu iğrenç bakışlara maruz kalıyordum. Başlarda bizimle yaşamadığı için bir şekilde ondan kaçıyordum ama son altı aydır neredeyse her gün bizimleydi. O zamandan beri para biriktiriyordum. Bir gün buradan gidecektim.

Bakışlarından kurtulmak istediğim için adım attım. Yanından geçeceğim sırada bana yaklaştı.

“Nasılsın?” Yoğun içki kokusu midemi havaya kaldırdı.

Hızla, “İyiyim,” diye cevaplayıp uzaklaşmaya çalışsam da kolunu kaldırıp hareket etmemi engelledi.

“Ne bu acele güzelim? Nereye gidiyorsun hemen?”

Dişlerimin arasından, “Yorgunum abi,” dedim.

“Gel oturalım az, geçer yorgunluğun.”

Yüzüne tiksintiyle baktım. “Annem yok mu?”

Annem, babam öldüğünden beri bambaşka biri haline gelmişti. Cemil hayatına girince de her şey daha kötüye gitmişti. Gözü bu heriften başka kimseyi görmüyordu. *Ne öz kızını ne de evini...* Tüm hayatı; sahnesi ve bu adam olmuştu. Yine de onun varlığı beni bu adamın bakışlarından koruyordu.

Sarsak bir adım attı. “Sahnesi uzayacakmış bu gece.”

Baygınlaşan gözleri göğüslerime kaydı. Gözlerindeki zevki gizleme gereği duymadan dudaklarını yaladığında kusacak gibi oldum.

Bakışları gerginliğimi artırırken, “Sen neden yanında değilsin?” dedim.

Kelimeleri uzatarak, “Canım istemedi,” diye geveledi. Başımı aşağı yukarı sallayıp yanından geçmek için yürüdüğüm sırada uzanıp kolumu tuttu. “Hemen gitme kız, gel iki kadeh içelim.”

Sertçe kolumu çektiğimde, “Yorgunum dedim ya,” diye tersledim.

Hızlı adımlarla odama giderken öfke doluydum. Sırf annem için bu adama katlanıyordum. Ona bir şey olmasından korktuğum için bu evdeydim, annemi bu adamdan ve yaşadığı iğrenç hayattan kurtarmak istiyordum. Fakat artık gücüm kalmamıştı. Geçen her günle bu isteğim, hayale dönüşüyordu. Bunu fark etmek sert bir tokat etkisi yaratsa da gerçek buydu. Bu evden ve şehirden çekip gitmem belki de en doğru olanıydı.

Yavaşça burnumu çekerken odamın kapısı açıldı ve Cemil geldi. Şaşkınlıkla ona döndüğüm an gözlerindeki değişimi gördüm. Yüzündeki ifade kararmış, elleri sabırsızca sakallarının arasında dolaşıyordu. Cemil bugüne kadar bakmak dışında herhangi bir şey yapmamıştı ama bu gece onda bir değişiklik vardı. *Bir şeyler yapacaktı.*

Gözlerim hızla odada dolaştı. Onu durduracak bir şeyler arıyordum. Vakit kaybetmek istemeyen Cemil ise aynı anda üzerime atıldı. Çığlık attığım sırada kolunu belime sardı. Bağırırken bir yandan da onu ittim ama umurunda değildi.

“Ne yapıyorsun, bırak beni!”

Ellerimi geniş göğsüne yerleştirip itmeye devam ettim. Korku boğazımda sert bir düğüm oluştururken gözlerim yaşla doldu. Cemil, uzun ve kalıplı bir adamdı. Eskiden pavyonda güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı, gücü de ortadaydı.

Boğuk bir sesle, "Seni nasıl istiyorum bir bilsen... Aklımı kaçıracağım lan!" diye bağırdı. İçki kokan nefesi yüzüme çarpınca mide bulantım iyice arttı.

"Bırak!" Daha hızlı çırpınıp tekme atmaya çalıştım.

Dudaklarını boynuma yerleştirdiğinde saçlarına asıldım. Tırnaklarımı kafa derisine geçirdim. Nefes alamıyordum.

"Allah aşkına bırak!" diye hıçkırdım. Başını kaldırıp sıklaşan nefesleriyle konuştu. "Çok istiyorum lan seni. Yıllardır bunun hayalini kuruyorum." Aniden saçlarıma asılıp geriye doğru çekti. "Bu gece hayalime kavuşacağım. Benim olacaksın artık!"

Dudaklarıma uzanınca başımı çevirerek ona engel oldum. Yüzünü tekrar boynuma gömdüğünde korkudan irileşmiş gözlerim odada gezindi. Komodinin üstündeki küçük vazoyu gördüm. Düşünmeden vazoyu alıp titreyen ellerimle kafasına geçirdim.

Başını tutarken, "Siktir!" diye kükredi. "Orospu seni!" Havaya kalkan eli yüzümde patladı. Bacağım komodine çarparken, yere düştüğümde eğilip saçlarıma kavradı. Babamın sevmeye kıyamadığı saçlarıma sertçe çekerek beni ayağa kaldırdı ve yüzünü kulağıma doğru eğdi.

"Canının daha çok yanmasını istemiyorsan rahat dur."

"Bırak Allah'ın cezası. Yalvarırım bırak!"

"Seni o adamlara vermeden önce ilk ben tadına bakacağım, sonra da bırakacağım."

Umutlarım can çekişirken hıçkırdım. "Ne diyorsun ya sen?"

"Kes sesini ve soyun!"

Bu adamın elinden kurtulamayacaktım. Bu gece diri diri mezara girecektim. Gözlerim yerdeki cam parçalarına takıldı. Ölmeyi tercih ederdim. Pantolonunun düğmesini açtığı sırada odanın kapısı açıldı. İçeriye giren annem Ayperi, gördüğü manzarayla geriye doğru sendeledi. Yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Annemi görmenin verdiği rahatlamaıyla, "Anne," diye hıçkırdım. "Anneciğim, ne olur kurtar beni."

Umutla gözlerine baktım ve o bakışı gördüm. Annem... bana nefretle bakıyordu. Göğsüme bir hançer saplandı.

Öfkeden titreyen sesiyle, "Burada neler oluyor?" diye soluduğunda Cemil burnunu sertçe çekip beni arkasına aldı.

“Sana ne lan?”

Normalde annemden çekinirdi fakat bu gece ikisi de sarhoştı. Bunun verdiği cesaretle böyle konuşuyordu.

Annemin gözleri dolarken, “Aşkım, bu kız seni ayartıyor mu?” diye sordu.

Darbe almış gibi geriye doğru sendeledim. Ciğerlerimdeki nefes boşalmış annemin kalbime indirdiği darbe beni parçalara ayırmıştı.

“Ben hiçbir şey yapmadım!” diye ağladım. “B-bu adam bana tecavüz edecekti,” diyebildim sadece. Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki etrafı bulanık gözlerle görüyordum.

“Kes sesini, pis sürtük! Kışkandın değil mi mutluluğumu?”

Ruhum binlerce parçaya bölündü ve annemin ayaklarının altında can verdi. Bu kadın annem olamazdı! Nasıl böyle konuşabiliyordu? O da Cemil’in bakışlarını fark ederdi bazen. Cemil’le kaç kez kavga etmişlerdi, sırf bu yüzden onu evden bile kovmuştu. Bazen beni de suçladığı oluyordu ama hiçbir zaman bu kadar ileri gitmemişti. Annem bana hiçbir zaman düşkün olmamıştı ama o lanet uyuşturucuya başladığından beri onu tanıyamıyordum.

“Ayperi, odana git.”

Annem şaşkınlıkla, “Cemil,” diye atıldı. Cemil, annemin beyaz tenini kızartacak kuvvette kolunu sıkıp geriye doğru savurdu.

Cemil, “Rahat bırak bizi!” diye bağırırken eliyle beni gösterdi. “Sadece bir gece istiyorum. O da istiyor, sadece senden korkuyor.”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdım.

“Ne diyorsun sen, Cemil? Şu kızın seni kandırmasına izin verme.”

Cemil öfkeyle, “Sana git dedim!” diye bağırdı.

Annemin kararlı gözlerinden bunu kabul etmeyeceğini anladım. Çünkü Ayperi Karayağz ne bu adamı ne de uyuşturucusunu bırakırdı. Üstüme gelen adamdan kurtulmak için kapıya doğru kaçmışım ki annem tekrar içeri girdi. Elinde şimdi Cemil’in silahını tutuyordu. Küçük bir umutla bakımda ona. Annem belki de akıllanmıştı. Beni bu iğrenç adamın elinden kurtaracaktı.

Çaresiz bir sesle, “Anne,” diye fısıldadım. “Annem...”

Sesimdeki yakarış, anneme duyduğum ihtiyacı bas bas bağıırıyordu. Fakat annem, kızına sağırdı. Gözlerindeki düşmanca bakışı geç de olsa fark ettim. Adımlarımı kesilirken dünyam bir kez daha başıma yıkıldı. Annem, beni doğuran kadın, şuurunu o kadar yitirmişti ki canından bir parça olan kızını öldürecekti. Yer ayaklarımın altında sallanırken duvara tutundum. Ölümüm de doğumum gibi annemin elinden olacaktı. *Bu çok acımasızcaydı.* Mücadeleci bir kızdım oysa ben. Fakat tüm gücümü annemin

gözlerindeki nefrette yitirdim. Acı acı gülümsediğimde o an hiçbir şey yapmayacağımı biliyordum. Annemin beni kendi elleriyle öldürmesine izin verecektim. Hem hiçbir evlat, annesine karşı savaşamazdı ki...

“Ne yapıyorsun lan, deli karı!”

Annem, Cemil’i duymadan bana bakıyordu. “Artık senden kurtulma vaktim geldi, Süveyda.”

Silahın kilidini açtıktan sonra beni nişan aldı. Cemil o an hızla öne atılarak beni yere fırlattı. Beni kurtarmıştı fakat kurşun omzunu sıyırmıştı.

Acı dolu bir sesle, “Ah!” diye bağırdı. Cemil, kolundan akan kanlarla anneme doğru atıldı.

Annem histerik bir şekilde bağırmaya başladı. “Bırak beni! Bırak öldüreyim şunu. Sonra seninle hayatımıza devam ederiz.”

“Bırak şu silahı, Ayperi!”

Cemil, annemin silahı tutan elini tuttu. İkisi cebelleşirken, onları izlemeyi bırakıp yavaşça ayağa kalktım. Buradan bir an önce gitmem gerekiyordu. Yatağın üstündeki montumu alıp koşarak yanlarından geçtim. Titreyen ellerimle ayakkabılarımı ve çantamı aldıktan sonra kapıya yöneldim. Elim kapı kolunun üstündeyken bir patlama sesi daha duyuldu. Dudaklarımdan korku dolu bir çığlık koptuğunda, eve uğursuz bir sessizlik hâkim oldu. Bütün bedenim titriyordu. Nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Kan kokusunu daha fazla solumak istemiyordum. Bir an geriye dönüp bakmak istedim. Kimin vurulduğunu görmek istedim ama onu da yapamadım.

Ne fark ederdi? Vurulan ya da ölen her kimse, bu saatten sonra ne fark ederdi?

Bu yüzden durmadım, geriye bakmadım. Kapının kolunu indirip evden çıktım. Onları geride bıraktım. O evde, o gece iki kişi vurulmuştu. Biri yaralanmış biri ölmüştü. Cemil tarafından kalbi isabet alınarak vurulan kişinin annem olduğunu bilmeden yürüdüm ve oradan uzaklaştım. Gecenin karanlığına karıştım.

Gece beni gizledi; o iğrenç heriften, uyuşturucu bağımlısı ve sorunlu annemden, yaşadığım şeylerden...

Ne yapacağımı bilmeden koştum. Bir an babamın mezarına son kez gitmek istedim ama Cemil beni orada bulurdu. Çocuklarına baktığım Semra Hanım aklına geldi ama orası da olmazdı. Cemil onlara zarar verirdi. Bu yüzden durmadan koştum. Az önce olanları düşünmedim. Kuruyup çatlayan dudaklarını aralayıp, “Geçti, geçti,” diye fısıldadım.

Rastgele bir durakta durduğumda nefessiz kalmıştım. Ne kadar süredir koşuyordum? Sırtımı durağın soğuk camına yasladım. Ciğerlerimi sızlatan soğuk havayı umursamadan sık sık nefes aldım. Şok halinde olduğum için aklım başımda değildi. Gözlerimden akan yaşı silmek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Zihnim felç geçirmiş gibiydi. Hiçbir şey düşünemediğim için olanları henüz idrak edememiştim. Sert bir rüzgâr esince zayıf bedenimin titremesi arttı. Buradan bir an önce uzaklaşmalıyım.

Kısa süre içinde bana doğru gelen bir taksi görünce durdurup bindim. Yanımda cüzdanım, kimliğim, nakit param ve banka kartı hariç hiçbir şey yoktu. Burnumu çekerken, “Otogara lütfen,” dedim.

Bir gecede her şeyimi kaybetmiş ve kimsesiz kalmıştım. Belki annem de ölmüştü. Yüzümde acı dolu bir gülümseme oluştu. Annem o adamın tarafını tuttuğu an ölmüştü aslında. Her şekilde annesizdim. Burnumu tekrar çektim. Tüm bu yaşananlarla nasıl başa çıkacaktım? Dolan gözlerimi yavaşça yumup başımı cama yasladım.

Hepsini geride bırakıp, bu gece yaşanan her şeyi unutmak zorundaydım. Yaşamaya devam etmemin tek yolu, yaşanan her şeyi hafızamdan silmekti. Bu gece miladım olacaktı. Yeni bir hayat kuracaktım. *O adamdan ve annemden uzak bir hayat...*

Araba durunca ağlamaktan şişen gözlerimi açıp yavaşça parayı uzattım ve titreyen bacaklarımla indim. Uyuşuk adımlarla terminalin içine girip Ankara'ya giden ilk otobüse bilet aldım. Yarım saat içinde hareket edecektik. Araca binip tek kişilik koltukta oturdum. Banka hesabımdaki para beni bir süre idare ederdi ama hemen iş bulmalıyım. Fakat Ankara'da tanıdığım kimse yoktu. Ne yapacağımı bilmiyordum. İçli bir nefes aldım. Bu gece doğup büyüdüğüm şehrim masumiyetini yitirmişti, kan bulanmıştı her yanına. Artık ne olursa olsun gitmek zorundaydım. Bu yüzden gittim. Annemin ve babamın cesedinin yanına, kendi çocukluğumu da gömdüm ve Bursa'yı bir daha dönmek üzere terk ettim.

1. KISIM
VURGUN

Düzenleme
Ny.özlem

Ninova

1. KADERİN SATIRLARI

*"Aşkın ne olduğunu bile bilmeden sevdim birdenbire.
İnsanın en ateşli duygusunun ilk olarak
böyle birdenbire bastırırvermesi çok garip bir şey değil mi?"*

Vadideki Zambak, Balzac

Geç kalmıştım.

Babamın ölümünün ardından yaşamaya hep geç kalmıştım. Annem üniversiteye devam etmemem gerektiğini söylediğinde onu dinlemiştim. Geç kalışın ilk adımını attıktan sonra devamı da çorap sökücü gibi gelmişti. Cemil, evimize girip çıkmaya başladığında annem tarafından bir kez daha susturulmuştum.

"Süveyda haddin olmayan meselelere karışma!"

Sesinin keskin tınısı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Her şeye rağmen o evde kalarak yaşamıma çok geç kalmış ve kendime çok büyük hak-sızlıklar yapmıştım. O adam hayatımıza girdiği gün, resti çekmeli ve evden gitmeliydim. Fakat yapamamıştım. Çünkü o zamanlar daha on dokuz yaş-larındaydım, eve doğru düzgün gelmeyen annem için çok endişeliydim.

Babam, ben on beş yaşındayken ölmüştü ve o günden beri anneme, ben annelik yapıyordum. Hayatımı düşünmeden onun uğruna harcamıştım. Şimdi ise... yirmi iki yaşında, kimsesiz kalmış bir kızdım ve elimde hiçbir şey yoktu. Canıma kasteden annem dışında...

Annem beni bir adam uğruna düşünmeden harcamıştı. Daha önce Bursa'dan çıkmadığım için beni nasıl bir hayatın beklediğinden habersizdim. Nasıl ayakta duracağımı bile bilmiyordum. Biriktirdiğim para, yeni bir hayata başlamak için yeterli değildi. Zaman, içimdeki korkuyu beslediği için anbean büyüyor ve nefes almamı güçleştiriyordu.

"Yolculuğumuz bitmiştir."

Muavinin sesini duyduğumda saatlerdir daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Hissettiğim yoğun korkuyu zor da olsa bastırıp, titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Yeni bir hayata başlayacaktım, her şeyi geride bırakarak bunu başarabilirdim.

Başımı dikleştirip, güçlü olmaya çalışarak otobüsten indiğimde Ankara'nın keskin soğuğu tenimi dağladı. Ellerimi hızla cebime yerleştirdim. Soğuk havalar bana kimsesizliği hatırlatıyordu artık. Soğuk bir kış günü ölmüştü babam, bu yüzden kışı da soğuğu da sevmezdim.

Nereye gittiğimi bilmeden üşüyerek yürümeye başladım. Bir an önce iş bulmalıyım. İş deyince aklıma Semra Hanım geldi. Elimle gergince alnımı ovaladım. Onlara haber vermeyi unutmuştum. Otobüste şarj etme fırsatı bulduğum telefonumu cebimden çıkarıp numarasına dokundum.

İkinci çalışta açmıştı. “Merhaba, Semra Hanım.”

Semra Hanım her daim pozitif bir kadındı. Enerjik sesiyle, “Merhaba tatlım, nasılsın?” dedi.

Dile getiremeyeceğim kadar kötüydüm. Bu yüzden, “Benim size bir şey söylemem lazım,” diyerek soruyu geçiştirdim.

“Tabii.”

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. “Size günün birinde Bursa’dan ayrılma ihtimalimden bahsetmiştim ya,” deyip kısa bir an duraksadım. “O ihtimal gerçekleşti.”

Telefonda kısa bir sessizlik yaşandı. Olayları tam olarak anlatmasam da Semra Hanım her zaman bir şeylerden şüphelenirdi. “Çocuklar seni özleyecek, biz de öyle.”

Dolan gözlerimi kırptırdım. “Ben de sizleri özleyeceğim. Önceden haber veremediğim için üzgünüm.”

“Geçerli bir nedenin olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme lütfen.”

Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapattım. Bir şeyleri geride bırakmak her şeye rağmen canımı acıtmıştı. İkizleri gerçekten özleyecektim.

Burnumu çekerek yürümeye devam ettim. Bir an önce iş bulmam, yeni bir ev tutmam gerekiyordu. Bu düşüncenin bana verdiği umuda sarıldım. insanlardan aldığım yardımla Ankara’nın merkezine gittim. Kalabalık ve yoğun bir şehirdi burası. Mutlaka kendime uygun bir iş bulacaktım. Dükkân dükkân gezip iş aradım. Ne yazık ki kış mevsimi olduğu için piyasa durgundu. Bu yüzden kimse çalışacak birini aramıyordu. Yine de pes etmedim. Zaten öyle bir şansım da yoktu.

Uzun saatler boyunca gezinmeye devam ettim. Yemek yemeye bile fırsatı olmamıştı. Bir iki yer ile anlaşıp gibi oldum ama adamların bakışları tıpkı Cemil gibiydi. Kendime bir daha bunu yapamazdım. Karanlık çöktüğünde, yorgun halde ufak bir otele girip işlemlerimi yaptım. Tek gece kalmayı planladığım odaya girdiğimde, üstümdeki montu çıkarıp yatağa uzandım.

Bacaklarım yorgunluktan sızlıyordu. Kızaran gözlerimle telefonuma baktığımda Çiğdem’den bir saat önce mesaj geldiğini gördüm. Altdudağı-mı ısıtırken ona haber vermem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden kısaca,

"Bursa'dan ayrıldım," yazdım ve telefonu kapatıp kenara koydum. Yemek yiyecek halim bile yoktu. Sadece uyumak ve uyandığımda her şeyin geçmesini istiyordum. Mümkün olmadığını bilsem de istiyordum işte. Gözlerimden akan yaşlar yavaşça süzülürken uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yumdum.

Annemin ihaneti göğsümde taze bir yaraydı. Onu görmezden gelmeye çalışsam da oradaydı, benimleydi ve sürekli kanıyordu. Elimi göğsüme bastırdım. Babamın kaybı kadar canımı acıtan başka bir acı yaşamam diye düşünüyordum ama yanılmıştım. İhanet, ölüm kadar acıtiyordu. Bunu sert bir şekilde öğrenmişim. Ağlaya ağlaya uyuyakaldığımda saat gecenin bir yarısıydı. Zor günler geçirmiştim ama daha zor günler beni bekliyordu.

Sabah uyanıp, midemdeki şiddetli bulantıyla banyoya koştum. Dizlerimi sertçe zemine yaslayıp kusmaya başladım. İçimdeki her şeyi kusup dışarı çıkarmak istiyordum; hayal kırıklıklarım, acılarım, korkularım...

Boğazımdaki acıyla zor da olsa ayağa kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Açılmamış bir paket diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladıktan sonra bal sarısı gözlerim lekeli aynaya kaydı. Kendi aksimi bir an tanıyamadığım için irkildim. Beyaz tenim solmuş, gözlerimin etrafındaki koyu halkalar belirginleşmişti. Hafif geniş, dolgun dudaklarım da en az tenim kadar beyazlamıştı. Ruh çekilen bir bedenin fersiz gözleri bakıyordu bana. Daha fazla bakmaya dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. Kendimle yüzleşmeye hazır değildim. Bal rengi tonlarındaki saçlarımı bileğimdeki siyah tokayla bağladıktan sonra odaya geçtim ve Çiğdem'den gelen endişeli ses kaydını dinledim.

Onu korkutmak istemediğim için sahte bir mutlulukla ses atıp her şey yolundaymış gibi gösterdim. Artık Cemil'e tahammül edemediğim için evi terk ettiğime, birikmiş paramla hemen ev tutacağıma ve tanıdığım biri sayesinde de işe girdiğime dair yalanlar sıralamıştım. Bu kadar yalan içimi sıkıntıyla doldurmuştu ama mecburdum. Çok uzaktaydı, elinden bir şey gelmeyeceği için kendini yiyip bitirirdi. Bu yüzden hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu.

Telefonu montumun cebine koyduktan sonra odadan çıktım. Midem düğüm düğüm olduğu için canım hiçbir şey istemiyordu. Açıkçası hasta gibi hissediyordum ama iş bulmam gerekiyordu. Yoksa elimdeki para da kısa sürede biterdi. Ayakta kalmak için rastgele girdiğim bir fırından simit alsam da birkaç ısırıktan fazlasını yiyememiştim.

Bitkin bir halde tüm gün iş aramaya devam ettim. Mağazalar doluydu ve başvuru yaptığım herkes, kış sezonu olduğu için eleman alımının olmadığını söylüyordu.

Yorgunca bir banka oturduğumda akşam çökmüştü. Bir arpa boyu kadar yol alamamıştım. Başımı ellerimin arasına aldım. Üşümüş ve halsiz düşmüştüm. O kadar çaresiz hissediyordum ki umutlarımı yitirmek üzereydim. Şimdi ne yapacaktım?

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Pes edemezdim, öyle bir şansım yoktu. Yorgunluktan sızlayan bacaklarımla yürümeye çalıştım. Başım dönünce bir an durdum. Gözlerimi kapatıp burun kemerimi sıktım. Başım dönmeye devam ediyordu.

“İyi misiniz?”

Duyduğum tatlı bir kadın sesi üzerine gözlerimi zor da olsa açıp bana endişeli gözlerle bakan kişiyi gördüm. İlk fark ettiğim şey saçları oldu. Kadının kıvrıkcık saçları o kadar çok ve uzundu ki sevimli yüzü küçük duruyordu. Zoraki bir gülümsemeyle, “İyiyim,” diye mırıldandım.

Minyon tipli genç kadın, sözlerime rağmen endişeli gözlerle bana bakmaya devam etti. İyi olduğuma pek inanmamış gibiydi. Haksız sayılmazdı çünkü yarı baygın bakan gözlerimle her an bayılacak gibiydim.

“Oturmak ister misiniz?”

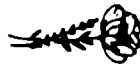
Başımı iki yana doğru salladım. Kaybedecek vaktim yoktu. “Hayır, hayır iyiyim.”

Yürümek için hareketlendiğimde kadının yanındaki adam telefonunu kapattı.

“Sorun ne, Nazlı’m?”

Adının Nazlı olduğunu öğrendiğim kadın, “Pek iyi görünmüyordu,” dedi.

Uzaklaşmaya başladığım için adamın cevabını duymamıştım. Dikkatim adımlarıma kilitlenmişti. Tüm gücümü yürümek için kullanıyordum. Bir an önce otele gidip dinlenmem gerekiyordu. Fakat diğer adımı atmak gittikçe zorlaşmıştı. Gözlerim kararıyor, başım dönüyordu. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi kırptıstırdığım sırada, yer ayaklarımın altında sallandı. Etraf aniden kararırken dizlerimin bağı çözüldü ve bilincim kapandı. Bedenim olanları daha fazla taşıyamamıştı.

Bedenimin sarsılması üzerine gözlerimi sıkıca yumdum. Bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu. İlk fark ettiğim şey bedenime dolanan kollardı. Gözlerim korkuyla açılırken yabancı bir adamın kucığındaydım.

Korku ve endişe bulanmış sesimle, “Neler oluyor?” diye soludum. Az önce yolda yürürken şimdi yabancı, kumral bir adamın kucağında duruyordum. Sıcak bir el buz kesen parmaklarımı tutunca irkildim. Bakışlarımı hızla elimi tutan kişiye çevirince Nazlı’yı gördüm. Kısık bir sesle, “Bayıldın,” dediğinde bir kapıdan içeri girdik.

Bir nevi şok geçirirken, yabancı adam beni yavaşça indirip bir sandalyenin üstüne yerleştirdi. Kafam karışmış bir halde etrafa baktığımda buranın kitap kafe tarzında bir yer olduğunu gördüm. Nazlı önümde diz çökünce dikkatimi ona verdim. Kahverengi gözleri küçük ve çekikti. Sadece gözleri değil, dudakları ve burnu da küçüktü. Çok tatlı bir yüzü vardı. “Ambulansı arayalım mı?”

Şaşkın gözlerimi kırıştırdım, aklım yavaş yavaş yerine geliyordu. Hastalık, açlık ve yorgunluk bünyeme fazla geldiği için bayılmış olmalıydım. Dinlenmek yerine kendimi çok zorlamıştım.

“Gerek yok, tansiyonum düşmüş olmalı.”

“Emin misiniz?”

Bakışlarımı yanı başımda dikilen kumral adama çevirdim. Nazlı’nın gözlerinde yer edinen endişeli ifade, adamın koyu kahverengi gözlerine de yerleşmişti. Bu yüzden boğazımı temizleyip daha güçlü bir sesle cevap verdim.

“İyiym ben, her şey için teşekkür ederim.”

İnsanları daha fazla meşgul etmemek adına yorgun bir şekilde ayağa kalktım. Bedenimdeki kemikler itiraz edencesine sızladı. Her yanımda ağrıyordu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken ufak bir nefes aldım. Etraf kısa bir süreliğine tekrar kararırken dengemi sağlayamadım ve sandalyeye geri oturdum.

“İyi değilsin.”

Nazlı’nın sözlerine itiraz etmek istedim ama o kadar yorgundum ki yapamadım. “Tüm gün iş aradığım için dinlenme fırsatım olmadı, anırim grip de oluyorum.” İş bulmaya o kadar odaklanmıştım ki bedenimdeki değişimleri görmezden gelmiş ve sonunda bayılmıştım.

Nazlı, “Muhtemelen,” dediğinde gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bakışları karşısında gerilirken tedirgin bir şekilde, “Bir şey mi oldu?” diye sordum. Bana neden böyle uzun uzun ve içli bakıyordu?

Sorumu duyunca irkilerek gözlerini kırıştırdı. “Şey,” diye gevelerken gözleri daldı. Konuşmadan önce birkaç saniye duraksadı. “Sadece, seni bir zamanlar çok yakınım olan birine benzettim.”

Sesi hüzün doluydu. Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

“Tanışma fırsatımız olmadı. Adım Nazlı.”

"Ben de Süveyda. Tanıştığımıza memnun oldum, Nazlı."

Nazlı ayağa kalktığı anda ben de etrafa bakındım. Sıra sıra dizilmiş beyaz raflardaki kitaplar dikkatimi o kadar çekiyordu ki hepsini incelemek istiyordum.

"Burası çok güzelmiş," dediğimde Nazlı'ya döndüm. Ufak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederiz," diye cevap verdi. "Ben de burayı çok seviyorum."

O sırada mutfaktan çıkan adam, elinde tuttuğu tepsiyle yanımıza geldi. Oturduğumuz masaya bizim için getirdiği çayı ve kurabiyeleri bıraktı.

"Teşekkür ederim hayatım."

"Bu arada ben Barış."

Barış, bir seksen boylarında, yapılı bir adamdı. Tahminen yirmilerinin ortasında olmalıydı. Kolunu Nazlı'nın omzuna atıp onu kendine doğru çektiğinde, gözlerim parmaklarındaki alyansa takıldı. Yan yana çok güzel görünüyorlardı. Barış eğilip kıvrıcık saçlarını öptüğünde Nazlı bana döndü.

"Bu arada iş aradığından bahsetmiştin."

"Evet ama hâlâ bulamadım." İçli bir nefes alırken midemdeki bulantıyı bastırması için tuzlu kurabiyeden ufak bir ısırık aldım.

"Bir kitapçıda çalışmak ister misin?" Bu ani teklif karşısında şaşkınlıkla bakakaldığımda Nazlı konuşmaya devam etti. "Biz de uzun zamandır çalışacak birini arıyorduk. Sen de kabul edersen seninle çalışmayı isteriz. Bir haftalık deneme süresinden sonra iki taraf memnun kalırsa devam ederiz."

Barış, yüzünde oluşan tereddütlü bir ifadeyle omuz silkti. "Olabilir aslında."

Aradığım fırsat resmen ayağıma gelmişti. Hissettiğim rahatlama duygusuyla gözlerim doldu. "Çok isterim," diyebilirdim.

Nazlı hafifçe gülümsedi. "O zaman tamamdır. Şartları daha sonra detaylı bir şekilde konuşuruz."

Akşam saati olduğu için kitap kafe kapalıydı. Bu sayede rahatlıkla oturabiliyorduk. Bir şeyleri sıcak içmeyi pek sevmediğim için çayı bekletmiştim. İlk yudumu aldığımda tereddütlü bakışlarım karşımda oturan Nazlı'ya kaydı. Böyle iyi insanların varlığına inanasım gelmediği için tedirginliğim sürüyordu. İnsanlara güvenmekten korkan yanımdı bu. Annem bile bana sahip çıkmamışken, tanımadığım insanların yardım etmesi son derece garip geliyordu. Fakat öyle bir durumdaydım ki güvenmekten başka şansım da yoktu.

"Nerede oturuyorsun, Süveyda?"

Açıkçası ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu yüzden birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gerçeklere bağlı kalmaya karar verdim.

"Aslında Bursa'da yaşıyordum. Dün sabah Ankara'ya geldim, şu an otelde kalıyorum. İş bulup ev turana kadar orada kalacağım."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. Neden buraya geldiğimi sormaması gerginliğimi azaltmıştı. Yaşadıklarımı anlatacak durumda değildim. Daha kendime bile anlatamıyorken...

"Buraya yakın mı?"

"Evet, bir otobüslük mesafede." Mideme iyi gelen çaydan bir yudum daha aldığımda iş bulduğuma hâlâ inanamıyordum.

"Sabahları dokuzda açıyoruz, sen alışana kadar beraber açarız. Akşamları da kış olduğu için altı gibi kapatıyoruz."

Bu işe o kadar çok ihtiyacım vardı ki bütün gün çalışmaya bile razıydım.

"O zaman artık çıkalım, dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ayağa kalkınca Barış yanıma geldi. "Gidiyor muyuz?"

"Evet," deyip bana döndü. "Seni kaldığın otele bırakalım mı?"

"Gerek yok, buraya çok yakın zaten."

"Sabah görüşürüz o zaman," diyerek vedalaştık. Yanlarından ayrıldığımda kalbimdeki ağır yükün bir kısmı hafiflemişti. Bu yüzden otele yürüdüğüm yolun farkında bile değildim. Deneme haftasını iyi bir şekilde geçirip bu işe girmek istiyordum. Hayatım belki de yıllar sonra yolunda gitmeye başlamıştı. Henüz bunları düşünmek için erkendi ama öyle hissediyordum.

Her şeye rağmen umudun yalancı tohumları içime ekildi. Oysa umut, insanın en büyük cezasıydı. *Bunu unutmuş olsam da...*

Otele vardığımda iş bulmanın verdiği mutlulukla odaya girdim. Çok yorgundum bu yüzden duş bile alamadım. Yatağa girip yorgana sıkıca sarıldım. Bedenimdeki kemikler yorgunluktan sızlıyordu. Gözlerimi yavaşça yumdum. Yıllar sonra ilk defa güvenle uyuyakaldım. Tüm yaşadıklarımaya rağmen...

"Günaydın."

Elimdeki kitabı rafa yerleştirirken saç karlarla kaplı olan Nazlı'ya kocaman bir gülümsemeyle baktım. Başını sallayarak saçlarındaki karı savururken, "Günaydın," diye şakıdı. Kırmızı atkısını çıkarırken, "Resmen kardan kadına döndüm," diye söylendi.

Sözleri üzerine kısık bir sesle kıkırdadım. Nazlı görüldüğü gibi çok tatlı biriydi. Bunu burada çalıştığım on günlük sürecin içinde öğrenmiştim. Deneme sürecinden sonra işe alındığım için mutluydum. İkisi de bana karşı nazik ve sıcak davranıyorlardı. Burada kavgı, içki kokusu, uyuşturucu illeti

ya da pis bakışlar yoktu. Yıllardan beri hasret kaldığım aile ortamı ve huzur vardı sadece.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim, sabah birkaç kız kitap almaya geldi. Güne güzel başladık."

Beyaz kaşe kabanını çıkardıktan sonra gülümseyerek bana doğru döndü.

"Çok sevindim, işler bu ara iyi gidiyor."

Elimdeki son kitabı rafa yerleştirdim. "Evet, insanlar bu mevsimde kitap okumayı seviyor."

O sırada iki kişi içeri girdi. İstedikleri kitabı sorduklarında bilgisayarda arattım. Son bir kitap kalmıştı. Kitabı satınca yazarın diğer kitaplarını getirmek için Nazlı depoya gitti. Masanın üstündeki kitapları alıp yerlerine yerleştirmeye devam ettim. Boyutlarını kıyaslayıp hizaladım. Elimde kalan son kitabı yerleştirmeden önce durup kitabın kapağına baktım. *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu*. Adı da kapağı kadar güzeldi.

"Ben yalnızca sana inanıyorum, yalnızca seni seviyorum ve yalnızca sende, biraz daha yaşamaya devam etmek istiyorum."

Aniden duyduğum güçlü erkek sesi üzerine korkuyla irkildim ve kitabı düşürdüm. Şaşkınlık ve korkudan irileşmiş gözlerim, sesin sahibine döndü. Fakat yakınımda duran yabancı adam yere eğilmiş, düşürdüğüm kitabı alıyordu. Bu yüzden sadece açık kestane rengi saçlarını görebildim. Bakışlarım onun üstünde gezindiğinde zarif bir şekilde doğruldu.

İlk fark ettiğim şey uzun boyu oldu. Gözlerim, adamın siyah postallarından başlayıp siyah kotundan, geniş göğsünü sarmalayan ve kotuyla aynı renk boğazlı kazağına kadar tırmandı. Üstündeki siyah uzun palto dizlerinin altında bitiyordu, düğmeleri açıktı. Yüzünü görebilmek için başımı geriye atmak zorunda kaldım. Yirmilerinin sonunda görünüyordu. Teni beyaz, gözleri elaydı. Geniş, kare çenesini kaplayan sakalları kısıydı. Burnu düzdü, çenesindeki baskın gamze ise yüzündeki sert ifadeyi yumuşatıyordu. Hafif dalgalı saçları, düzgün bir şekilde geriye atılmış geniş alnını açıkta bırakıyordu. Yüzündeki tek kusur, kaşının üstündeki soluk ama derin olan izdi.

"Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Dikkatle bana bakan gözleri saçlarıma kayarken kaşları bir anlığına çatıldı. Kısa bir süre gözlerime baktı, ardından elinde tuttuğu kitabı havaya kaldırdı.

"Daha önce okudunuz mu?"

"Hayır, okumadım."

* Stefan Zweig - Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu.

Kitabı bana uzattığında, “Mutlaka okumalısınız,” dedi.

“Bu hafta içinde okuyacağım.” Kitapçının *Instagram* adresinden okuduğumuz kitapları alıntılarla paylaşıyorduk. Az önce ezbere okuduğu alıntı çok güzeldi. Sayfada kesinlikle paylaşacaktım.

“Sizin önerebileceğiniz bir kitap var mı?”

“Tabii,” dedikten sonra arkamı dönüp raflara bakmaya başladım. “Sanırım klasik kitaplardan hoşlanıyorsunuz.”

“Evet, sevdiğim türler arasında.”

Aldığım kısa cevaptan sonra kitapları incelemeye başladım. Gözüme çarpan kitabı görünce dudaklarım kıvrıldı.

Genç Werther’in Acıları; bu kitabı çok seviyordum. Bendeki yeri çok farklıydı çünkü bu kitabın acıyla yıkanmış bir ruhu vardı. Werther’in, Lotte’ye duyduğu imkânsız aşk ile yaşadığı çaresizlik ve sonları etkileyiciydi. Yavaşça beni izleyen adama doğru dönüp raftan aldığım kitabı uzattım. Kitabı alıp sayfalarını incelemeye başladı.

“Güzel görünüyor.”

“Alacak mısınız?”

Gizemli bir gülümsemeyle gözlerini gözlerime dikti. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

“Evet, alacağım.”

Satış yapmanın mutluluğuyla kasaya doğru yürüdüm. Söylediğim ücreti ödedikten sonra ben de kitabı poşete koyup ona uzattım. Tekrar baktı gözlerime. Cemil’den sonra özellikle erkeklerin gözlerine bakamaz olmuştum. Onun bakışları yüzünden diğer herkesin bakışlarından rahatsız oluyordum çünkü. Fakat karşımdaki adamın gözlerine nedenini bilmediğim bir şekilde bakmak istedim. Gözbebeklerinin içindeki açık kahve ve yeşil tonda boğulduğumu hissettim. Beni korkutan da bu oldu. İçimi görüyormuş gibi bakan gözlerine daha fazla bakamadım. Çünkü korkuyordum, herhangi birinin içimde kopan fırtınaları görmesinden deli gibi korkuyordum.

“Nihayet buldum kitapları.”

Nazlı’nın sesini duyunca ikimiz de ona doğru döndük. Nazlı başını elindeki kitaplardan kaldırıncı gözleri irileşti. Bakışlarına bir anlam veremezken kınayan gözlerle adama bakıyordu.

“Yine mi kim olduğunu söylemedin?”

Kafam iyice karışmıştı. “Anlamadım?” dediğimde Nazlı gülümseyerek yanımıza geldi.

Kitapları masaya bıraktıktan sonra adamın koluna girip başını omzuna yasladı. Gördüğüm manzara karşısında iyice şaşkına döndüm.

“Süveydacığım tanıştırayım, Oğuz Sarhan. Kitapçımızın esas sahibi.”

Oğuz utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırırken, "Burası senin, Nazlı" diye söylendi.

Buranın sahibine kitap mı satmıştım? Yanaklarımı kızartırken ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı Oğuz'a çevirdiğimde gülümsüyordu. Sessizce uzanıp elimdeki poşeti aldı. "Bana kitap aldırın ikinci kişi." dedi gözlerime bakarak.

Nazlı kıkırdadı. "Evet, Burak da işinde iyiydi. Barış'ın onu kovması kötü oldu."

Konu hakkında bilgi sahibi olmadığım için sessiz kaldım.

Oğuz, kolunu samimi bir şekilde Nazlı'ya sardı. "Sen nasılsın küçüğüm?"

"İyiyim abiciğim, seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Çenesini kaşıdı. "Geçerken uğramak istedim."

Nazlı tek kaşını kaldırdı. "Yeni çalışanımızı merak etmedin yani?"

Oğuz sessiz kalırken, Nazlı bana dönüp sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senden o kadar çok bahsettim ki merak etmesi normal."

Mahcup bir gülümsemeyle bakarken, "Anladım," diye mırıldandım.

"Kahve içelim mi abi?"

"Olur, içelim."

"Ben kahveleri yapayım o zaman," diyerek yanlarından ayrıldım ve derin bir nefes alabildim. Nedense yanında gerilmiştim. Kahveyi nasıl içtiklerini sormadığımı fark edince tekrar mutfaktan çıktım. Kitapçının ambiyanına uygun olan küçük, şirin koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Yanlarına gideceğim sırada adımları duyunca bir an durdum.

"Süveyda bahsettiğim kadar tatlı, değil mi?"

Oğuz'un cevabını beklerken nefesimi tutmuştum. Patronumun patronuydu ve benim hakkımdaki düşünceleri önemliydi.

Oğuz sırtını koltuğa yaslarken kolundaki saate baktı. "Bilnem," dediğinde sesi yavandı.

En azından kötü bir şey söylememişti.

Nazlı, "Ketum herif," diye söylenip dil çıkardığında Oğuz uzanıp onun çilli, ufak burnunu sıktı. Aralarındaki bağ ve sevgi o kadar sağlam duruyordu ki bir an için imrenmiştim.

"Cimcimeye bak sen, büyümüş de abisine laf ediyor."

"Ederim tabii, resmen güvenmiyorsun bana."

Oğuz başını yana doğru eğdi. Sert bir sesle, "Ne alakası var, Nazlı?" dedikten sonra boğazını temizledi. "Bu arada gerçekten Aylin'e benziyor."

Sözlerini duyunca kaşlarım çatıldı. Aylin de kimdi? "Özellikle," dediği sırada Nazlı araya girdi. "Saçları ve gözleri..."

Oğuz başıyla onayladığında kafam karışmış bir halde yanlarına yaklaştım. "Kahvelerinizi nasıl alırdınız?" Aklım az önce duyduklarımdan ötürü bulanıktı.

Nazlı bana dönüp gülümsemeye çalıştı. "Orta olsun."

Yanlarından ayrıldığımda ikisi de sessizdi. Kahveleri hazırlarken Aylin'in kim olduğunu uygun bir zamanda Nazlı'ya sormaya karar verdim. Onları dinlemekle suçlanırsam da planlı olmadığını söyledim. Fincanları tepsiye yerleştirirken derin bir nefes aldım. Yanlarına doğru yürürken Nazlı'nın, "Söz ver, Oğuz," dediğini duydum.

İçime dolan meraka engel olamazken Oğuz beni gördü ve cevap vermedi. Elimde dikkatle tuttuğum tepsideki fincanı ilk önce ona uzattım. Kahvesini alırken özellikle bana bakmıyor gibiydi. Aynı durum benim için de geçerliydi. Bu defa Nazlı'nın kahvesini uzattım.

"Teşekkür ederim."

Yavaşça doğrulup, "Afiyet olsun," dediğimde Nazlı kolumu tuttu.

"Sen de otur lütfen."

Cevap veremedi. Kitap kafenin kapısı açıldı. On üç veya on dört yaşlarında iki kız ve bir erkek içeri girdi. Hızla, "Ben müşterilere bakayım," deyip yanlarından ayrıldım.

Sırtımda hissettiğim bakışlarıyla varlığı o kadar yoğundu ki beni geri yordu. Kızların yanına yaklaşıncaya derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. "Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kızlar bana doğru dönüp heyecanlı bir sesle aradıkları kitabın ismini söylediler.

"Bu yazarı her yerde aradım ve sonunda buldum. Allah'ım çok mutluyum!"

Parmaklarımdan ucunda yükselip üst raflarda olan kitabı aldım.

"Al bakalım."

Kitabını alırken hafifçe zıplayıp yanındaki arkadaşına döndü. "Bulduk, bulduk!"

Ardından hevesle bana kitabın konusunu anlattı. Kitabın uyarlama olduğunu anlayınca kısa bir an düşündüm.

"Size bu kitabın esin kaynağı olan kitabı da göstermemi ister misiniz?"

Kızlar hevesle onaylayınca kitabı raftan alıp onlara uzattım. Kızlar inceleyenlerken, "Bunu da almak istiyoruz," dediler.

Birlikte kasaya ilerledik. Kitap hakkında konuşmaya devam ederlerken, ücreti alıp kitapları verdim.

"İyi iş çıkardın, Süveyda."

Nazlı'nın sesini duyunca onlara doğru ilerledim. "Sadece istedikleri yazarın kitabını onlara verdim."

Ufak bir gülümsemeyle Oğuz da konuşmaya katıldı. "Ve klasik bir kitap..."

Boynumu kaşıdım. "Sadece önerdim."

Oğuz boşalan kahve fincanını masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. Mesafeli bir yüzle bana bakarken elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Süveyda."

Bana uzatılan ele baktım. Kemikli ve uzun parmaklı eli beyaz olduğu için üstündeki mavi damarlar belirgindi. Tereddütlü bir şekilde elimi uzattığım sırada bakışlarımı gözlerine çevirdim. Gözlerimiz bir kez daha çarpışırken ılık elim, sıcak eline dokundu. Oğuz güçlü bir şekilde elimi kavrarken, onunkinden benim tenime akın eden yabancı sıcaklık karşısında afalladım ama belli etmedim.

Yabancı şeyler sakıncalıydı, uzak durmak en iyisiydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

2. DÜŞLER SOKAĞI

“Gökten işaret gelmez. Kalbin dediğine inan!”

Karamazov Kardeşler, Fyodor Dostoyevski

Barış düzenlediği kitapların arasından, “Tamam Süveyda, kolay gelsin,” diye seslendi.

Beyaz atkımı boynuma dolayıp kitap kafeden çıktım. Bir türlü alışmadığım Ankara’nın keskin soğuğu, sadece birkaç saniye içinde iliklerime kadar üşümeme neden oldu. Bedenimi saran titremeyle adımlarımı hızlandırıp yürümeye başladım. Yaklaşık yirmi gündür çalıştığım için otel masraflarına rağmen az da olsa biriktirdiğim parayı çoğaltmayı başarmıştım. Masamı bir süre için günlük olarak alıyordum, artık ev tutabilirdim. Henüz uygun bir ev bulamamıştım. Yakınlarda aradığım için evler çok pahalıydı. Fakat bugün gideceğim ev için umutluydum.

Kendime ait bir evim olacaktı. Kavgı, gürültü ve rahatsız edici bakışlar olmayan, içki kokmayan sıcacık bir ev... Buruk bir mutluluk göğsümün kıyılarında geziniyordu. Az da olsa mutlu olmak istiyordum. Belki o evde annemi kaybetmişim, buna rağmen mutlu olmak istemem çok mu bencilceydi? Beni bir adam uğruna gözden çıkaran annemi geride bırakıp sadece yaşamak istemek... kötü bir düşünceydi, bencilceydi. Ama yaşamaya devam etmek için buna mecburdum.

Kasvetli düşüncelerim eşliğinde durakta durup, internetten bulduğum evin semtine gidecek olan otobüsü beklemeye başladım. Rüzgâr eserken soğuktan kaskatı kesilen bedenim titredi. Isınmak için ileri geri hareket ettim ama bir işe yaramıyordu.

Neyse ki otobüs birkaç dakika içinde geldi. Bulduğum boş koltuğa oturdum. Bu semtte ev bulamayacağımı kabul etmişim. Bu yüzden yaklaşık kırk dakikalık mesafede bir ev bulmuştum ama internetteki görsellerden anladığım kadarıyla bir oda bir salon, küçük, sevimli bir yerdi. Fotoğraftaki gibi çıkmasını umuyordum. Her şeye rağmen yıllar sonra ilk defa rahatlamış hissediyordum. Babamın ölümünden bu yana böyle hissetmemiştim.

Önce annem ağır bir depresyon geçirmişti. Uzun yıllar sonunda tam düzeldiğini düşünürken bu defa da o igranç adam hayatımıza girmişti. Kaygılı geçirmediğim tek bir gün bile olmanıştı. Yaşadığım her şey sırtımda ağır bir kambur gibiydi, o gece beni dibe çeken tüm yüklerimden kurtulmuştum. Artık geceleri korkusuz bir şekilde uyuyabiliyordum.

Sonra Nazlı ve Barış vardı. Onlar bana sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi samimiyetle yaklaşıyordu. Kısa süre içinde birbirimizi çok benimsemiştik.

Ve Oğuz... Onu sadece iki kere görmüştüm. Tanıştığımız gün haricinde bir kere daha kısa bir süre için uğramıştı. Fazla sessiz ve ciddi bir adama benziyordu. Bu yüzden onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Nazlı'nın anlattıklarından anladığımı kadariyle son derece çalışkan ve iyi biriydi.

Otobüs, inmem gereken durakta durunca onları düşünmeyi bıraktım ve indim. Ufak bir yokuş çıktıktan sonra adreste yazılı olan binayı görmüştüm. Biraz yıkık dökük duruyordu ama umursamadan temkinli adımlarla içeri girdim. Asansör bozuk olduğu için merdivenlere yöneldim. Apartmanın eski lekeli duvarları pek iç açıcı görünmüyordu. Yine de takılmamaya çalışarak ikinci katta durdum. Kapıyı itekleyince kilit bozuk olduğu için kendiliğinden açıldı. Burnuma çarpan yoğun nem kokusu yüzünden elimle burnumu kapattım. Ev iğrenç kokuyordu ve içerisi de buz gibiydi. Evin içine girince soğuk havanın salonun pencerelerinden geldiğini anladım.

Ayrıca duvarlar leke izleriyle doluydu. Tavan bile kabarmıştı. Ev, internetteki fotoğrafların yıkıntı hali gibiydi, büyük bir tadilata ihtiyacı vardı. Yine de fiyatı uygun olduğu için burayı kısa sürede düzeltebilir ve eski haline getirebilirdim.

“Sonunda geldiniz.”

Arkamı dönünce orta yaşlarda duran, minyon tipli, kızıl ve kısa saçları olan kadını gördüm. Kadın memnuniyetsizlik dolu gözlerle beni inceledi.

“Merhaba, ben yeni kiracınız Süveyda Karayağzı.”

Kadın kollarını önünde bağlarken sağ kaşını havaya kaldırdı.

“Şartları konuşmadan bu kadar erken karar vermeyelim.”

Bu ani çıkış karşısında bozulmamaya çalışarak devam ettim. “Evin biraz tadilata ihtiyacı var ama sorun değil.”

“Tadilat sana ait ve kiradan da düşmeyecek.”

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. “Ama genelde kiradan düşülür.”

“Bizim kurallarımız genelin dışında işler.”

Ev ne kadar kötü olsa da bırakmaya niyetim yoktu. Çünkü bundan daha iyisini bulacağımı sanmıyordum. Otelde daha fazla kalamazdım ve kiralar çok pahalıydı. Birikim yapmam gerekiyordu, buradan daha iyisini bulamazdım.

“Tamam, sorun değil.”

Kadının gözleri kısıldı. “Ayrıca kira zamlandı. Yazılardan beş yüz lira daha fazla vereceksin.”

Duyduklarım karşısında dudaklarım aralandı. "Biraz fazla bir zam değil mi?"

Net bir şekilde, "Hayır," dedi.

Umutsuz bir şekilde iç çektim. "Lütfen biraz yardımcı olur musunuz? Bu evi gerçekten tutmak istiyorum."

Bana bir an şaşkınlıkla baktı. "Ama ben istemiyorum."

Böyle bir cevabı beklemediğim için şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Bilmem, rahat birine benziyorsun ve bu apartman aile apartmanı."

İşte bu bardağı taşıran son noktaydı. Öfkeyle dişlerimi kenetlerken duruşumu dikleştirdim.

"Sözlerinize ve ithamlarınıza dikkat edin. Haddinizi aşıyorsunuz."

Alayla güldü. "Yalan mı? Senin gibi yosmalar iyi bilirim ben. Her şeyi kabul eder, zavallı ayağına yatarsınız. Sonra da zengin bir adama, evli olup olmadığına bakmadan kancayı takarsınız."

Öfkeyle üstüne yürürken, "Terbiyesizlik yapıyorsun!" diye bağırdım. "Tanımadığın bir insan hakkında nasıl böyle konuşursun?"

"Neyse ne, çık git evimden."

Küçümser gibi bir ifadeyle eve bakarken kendimi tutmayı bıraktım. "Meraklı değilim senin bu pis, harabe evine. Al tepe tepe kullan!"

Öfkeli adımlarla kapıya doğru yürüdüm. "Benden enayisini de zor bulursun." Evden çıkarken bilerek kapıyı sertçe çarptım. Seslerden anladığım kadarıyla kapının kilidi tamamen kırılmıştı. Hak etmişti bunu.

Öfkeden dolayı tenim alev alev yanıyordu. Bu yüzden soğuğu bile hissetmedim. Yolda dikkatsizce yürürken kadının söylediği sözler aklıma geliyordu, maruz kaldığım ithamlara inanamıyordum. Böylesi bir şey kaç kişinin başına gelirdi ki cidden? Başımı iki yana doğru salladım, asıl suç bendeydi. O yıkıntı evi en başta kabul etmeyecektim.

"Aptalım işte."

Söylenmeye öyle kapılmıştım ki aniden önümde duran arabayı görünce korkuyla çığlık attım. Geriye doğru sıçradığımda yolun ortasından yürüdüğümün farkına vardım. Korkuyla gözlerimi sıkıca kapattım. Muhtemelen sürücü şu an küfürler savuruyordu. Korkuyla geriye doğru bir adım attığım sırada arabanın kapısı açıldı.

Gözlerimi korkuyla açarken, "Ben çok özür dilerim," dedim.

Karşımda, görmeyi en son beklediğim insan duruyordu. Gözlerimi şaşkınca kırıştırdım ama hâlâ karşımdaydı ve dik dik bana bakıyordu. Kuru dudaklarımı dilimle ıslattım.

Cılız bir sesle, "Oğuz Bey," dediğimde kaşları iyice çatıldı.

"Süveyda Hanım."

Öfkeli yüzünü ilk defa görüyordum. Gözleri yumuşak bakardı fakat şimdi kısıklı gözleriyle son derece tehlikeli duruyordu. Neredeyse kaza yapmasına neden olacaktım. Öfkelenmekte haksız sayılmazdı.

Ortamdaki havayı yumuşatmak için konuşmaya devam ettim. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Kollarını önünde bağlarken bakışları yüzümde asılı kaldı.

"Ben de seni yolun ortasında yürürken görmeyi beklemiyordum."

Aldığım iğneleyici cevap karşısında utançla yanağımın iç kısmını ısır-dım. Hepsi o aptal kadın yüzündendi. O kadar öfkelenmişim ki ne yaptığımın farkında bile değildim.

"Ne yaptığımın farkında değildim," diye gevelediğimde sağ kaşı havalandı. "Siz burada ne yapıyordunuz?"

Konuyu değiştirmek için sorduğum soru karşısında rahat bir tavırla, "Seni arıyordum," dedi.

"Beni mi arıyordunuz?" Başıyla onayladığında, "Neden ki?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, "Arabaya bin lütfen," dedi ve sırtını dönüp arabaya ilerledi.

Şaşkınca arkasından bakarken, "Ama neden?" diye sordum bu defa. Yürmeyi bırakıp başını bana doğru çevirdi. "Yol ortasındayız."

Tereddüdü adımlarımla patronumun patronu olan adamı takip ederken, sırtının genişliğine şaşırmandan edemedim. Nereden baksan bir doksan boyu vardı. Sessizce yolcu koltuğuna oturduğumda soğuktan uyuşan parmaklarım ve yüzüm sızladı. Ellerimi ovuştururken, "Beni neden arıyordunuz?" diye sordum.

Cevap vermeden önce çenesiyle kemeri gösterdi. "Kemerini bağla." Sözlerini duyunca uzanıp kemeri bağladım. Beni neden aradığını söylememişti. "Burada olduğunu Nazlı söyledi."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Öyle mi? Neden?"

Oğuz yola bakarken sıkıntılı bir ifadeyle devam etti. "Senin böyle bir semtte oturmanı istemiyor."

Az önce yaşadıklarımın sonra bunun nedenini anlamış olsam da sormadan edemedim. "Bu semtin nesi var ki?"

"Senin gibi kızlar için tehlikeli."

"Benim gibi kızlar mı?"

Derin bir nefes aldı ve isteksiz bir şekilde cevap verdi. "Genç, güzel ve yalnız."

Sessizliğimi korurken bakışlarımı cama çevirdim. Demek beni güzel buluyordu... Bu durum neden hoşuma gitmişti ki? Saçmalıyordum iyice,

o yüzden dikkatimi yola vermeye çalıştım. Ufak bir nefes aldım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, kar da yağmaya başlamıştı.

Her kar yağdığında aklıma babama ait anılar geliyordu. İkimiz de karı çok severdik, beraber kardan adam yaptığımız zamanları hatırlayınca dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. Karla oynadıktan sonra eve gelir, annemin bizim için hazırladığı sıcak çikolatayı içerdik. Annem o zaman böyle değildi... Anıların boğazımda oluşturduğu düğümü gidermek için yutkundum. O zamanların üstünden koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Dolan gözlerimi kırptıştırırken, parmağımla cama dokunup karın eriyişine eşlik ettim. Arabayı aniden çalan telefonun sesi kaplayınca irkildim.

Oğuz'un telefonuydu. "Efendim, Nazlı?" Bakışları kısa süreliğine bana kaydı. "Evet, yanımda şu an." Bir süre karşı tarafı dinlerken gözlerini cama çevirip derin bir nefes aldı. "Tamam, denerim. Yoldayız şimdi, sonra ararım."

Nazlı'nın neden aradığını merak etsem de sormadım. Cevap almayacağımdan emindim çünkü. Birkaç dakika sonra araba iki katlı bir evin bahçesine girdi.

"Geldik, in bakalım."

Kemerimi açarken merakla dışarıya baktım. "Burası neresi?"

Kapıyı açıp sadece, "Gel," dedi.

Sıcak arabadan inince beni karşılayan soğuk hava karşısında, bedenimi saran titremeye engel olamadım. Hızlı adımlarla onu takip ederken son derece lüks görünen eve doğru ilerledik. Oğuz, ikinci kata giden merdivenleri tırmanırken hemen arkasıdaydım. Kapıyı açıp içeri girmem için kenara çekildi. Galiba ev kullanılmıyordu çünkü içerideki hava ağırlaşmıştı. Oğuz arkamdan eve girip kapıyı kapattı.

"Bu ev Nazlı'nın, Barış ile evlenmeden önce burada kalıyordu."

Biraz küçük ama güzeldi. Karşı duvarın üst kısmı beyaz renkli kitaplıkla kaplıydı. Kitaplığın hemen altında krem renginde bir kanepe vardı. Kanepenin karşısında aynı renkte iki koltuk, odanın ortasında da küçük bir sehpa vardı. Pencerenin bulunduğu tarafta ise çalışma masası ve dizüstü bilgisayar kapalı şekilde duruyordu. Evin duvarlarını süsleyen fotoğraf ve tablolar farklı bir hava katmıştı. Oğuz yan odaya geçince evi incelemeye devam ederek onu takip ettim. Çatı katı şeklindeki yatak odasına girdik. Yatağın karşısındaki duvarı kaplayan büyük pencere, odaya güzel bir hava katmıştı.

"Beni buraya neden getirdiniz?"

Elini cebine yerleştirip bir anahtar çıkardı ve sessizce bana uzattı. "Bunu neden bana veriyorsunuz?" Aklıma gelen şeyi kabullenmek istemiyordum.

"Bizimle çalıştığın sürece evi sana kiralamak istiyoruz."

"Neden?" Kim ki bu böyle bir iyilik yapardı?

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Kiralık ev arıyordun."

"Bu evin kirasını karşılayamam."

Sakin bir tavırla cevap verdi. "Uygun bir fiyata kiralayacağız."

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Yavaşça yatağa çöktüm. Duvarı kaplayan uzun camlardan dışarıya baktım. Bir süre griye boyanan puslu gökyüzünü izlerken olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum ama başarmıyordum. Aklım bir türlü almıyordu. "Neden?"

Bakışlarımı camdan çekip yanı başımda dikilen adama çevirdim. "Çalışan indirimini olarak düşünebilirsin."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Daha yirmi gündür tanıdığınız bir yabancıya bu kadar taviz vermek... Bu çok..."

"Mantıksız mı?" diyerek cümlemi tamamladı.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, beni doğru düzgün tanımıyorsunuz bile."

Kısa bir an sessiz kaldıktan sonra yanıma oturdu. Gözlerini karşıya dikerken derin bir nefes aldı. "Ben de senin gibi düşünüyorum."

"Peki o halde neden kabul ettiniz, Oğuz Bey?"

"Nazlı için."

Kendinden emin bir şekilde verdiği cevabı kısa ve netti. Ağzımı bir iki kere açıp tekrar kapattım. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bu devirde böyle bir iyiliği kimse kimseye yapmazdı. Babam öldükten sonra hayat bana ilk bunu öğretmişti: *kimse karşılıksız bir şey yapmaz.*

"Nazlı olaya duygusal yaklaşıyor olabilir ama siz neden kabul ettiniz?"

Yaşadığım şeyleri anımsadığım için sesim sert ve kuruydu. Oğuz bana baktığında gözlerimiz çarpıştı ve bir an sessizleştik. Gözlerindeki ifade ben de kaçma isteği uyandırıyor. Çünkü içimi görüyor gibi oluşu beni korkutuyordu. Arkama bakmadan kaçıp gitmek istiyordum.

"Sen neden bu kadar diretiyorsun?" Sesindeki merak kafamı iyice karıştırdı.

"Beni daha yirmi gündür tanıyorsunuz," dedikten sonra derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Belki bu kadar iyiliği hak etmeyen, kötü biriyimdir."

Başını yana doğru eğdi. "Kötü biri misin?"

Dudağımı büktüm. "Belki. Öyle olsaydım bile bunu size söylemezdim, değil mi?"

Uzun uzun gözlerime baktıktan sonra devam etti. "Nazlı seni sevdi Süveyda ve sana güveniyor, bunu hayatı boyunca sadece üç kişi için yaptın. Biriyle evli, diğeri de benim."

Gözlerim dalgınlaşırken alnımda kırıksıklıklar belirdi. “Üçüncü kişi de ben miyim?”

Oğuz sadece başını eğmekle yetindi. Gözlerim şimdi iyice açılmıştı. Duyduklarım bir yandan beni şaşkınlığa uğrattırken diğer yandan ise mutlu etmişti. Aniden gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Dişlerimi kenetlerken ağlamamak için tüm gücümü kullanıyordum.

“Ağlayacak mısın?”

Sesi telaşlıydı, ağlarsam nasıl tepki verirdi acaba? Gözlerimi ellerime diktiğimde, “Ben ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye fısıldadım. Nazlı’nın sevgi ve güveni karşısında o kadar bocalamıştım ki...

“Sadece teşekkür edip kabul edebilirsin.”

“Teşekkür ederim ama böyle bir şeyi kabul edemem.”

“Neden?”

Gözlerimi kırıştıtırıp burnumu çektim. Anahtarı ona geri uzatırken başımı yüzüne doğru kaldırdım.

“Bu büyük bir iyilik, parasını tam olarak veremeyeceğim bir evde yaşamam.”

“Saçmalık,” diye cevapladığında sesi huysuzdu. “Abartıyorsun.”

“Dediğim gibi böyle bir şeyi kabul edemem.”

Çatılı kaşlarıyla kısa bir süre düşündü. “Maaşından kira parasını düşecegiz.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldığında derin bir nefes aldım. “Maaşımın tamamı buranın kirasını ancak karşılar. “

Oğuz sıkıntıyla oflarken bir süre sessizce düşündü.

“Şirketimin planladığı kütüphane etkinliğine yardımcı olmanı istiyorum. Haftada bir ya da iki gün orada da çalışırsan maaşın kirayı ödemeye fazlasıyla yeter.”

Kaşlarım havalandı. “Beni bir kere daha mı işe almak istiyorsunuz?”

Boğazını temizlerken kuru bir sesle cevap verdi. “Öyle görünüyor.”

“Nasıl bir yardım olacak peki bu?” Fazladan işte çalışmak maddi açıdan iyi bir kazanç sağlayacaktı.

“Şirketimin prestiji için her yıl sanatsal etkinlikler düzenleniyor. Bu senenin konusu kitaplar. Çoğu şey planlandı, sadece kitapları seçmek ve yerleştirme planını yapmak kaldı.”

Kitapları sevdiğim için konu dikkatimi çekmişti.

“Bu etkinlikte çalışırken normalde kazandığından daha fazla ücret alacaksınız.”

Kısa bir an düşündüm. Aslında son derece iyi bir teklifti ama içim böyle rahat değildi. Onların sırtından geçinmek istemiyordum.

"Ben-" Elini kaldırıp cümlemi yarıda kesti.

"Daha fazla itiraz istemiyorum. Her ay kirasını ödeyeceğin ev, bizimle çalıştığın sürece senindir."

Sesi o kadar otoriter çıkmıştı ki itiraz etmeye çekindim. Hem kimi kandırıyordum ki? Bu işe de eve de ihtiyacım vardı.

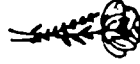
"Pekâlâ," diye fısıldadım.

Ayağa kalktı. "Anlaştığımıza sevindim, şimdi gidelim mi?"

Ben de ayağa kalktım. Oğuz gitmek için arkasını dönmüştü ki uzanıp kolunu tuttum. Başını bana doğru çevirip kolundaki elime baktı. Minnet dolu bir sesle, "Çok teşekkür ederim," dedim.

Sertçe yutkundugunda ela rengi gözleri gözlerimi buldu. Çok derin bakıyordu. O kadar derin bakıyordu ki bir an boğulduğumu hissettim. Geriye doğru bir adım attıktan sonra arkamı döndüm ve bu ana son verdim.

"Ayrıca," deyip kısa bir an duraksadı. "Kötü biri olmadığını biliyorum, Süveyda Karayağzı."

Kapıdan içeri girdiğimizi gören Nazlı, yüzündeki büyük gülümsemeyle ayağa kalktı. "Sonunda gelebildin." Oğuz da hemen arkamdaydı. "Sen de mi geldin abi?"

"Hazır gelmişken seni görmeden gitmek istemedim."

Nazlı, abisine doğru yürüyüp yanağını öptü. "İyi yapmışsın."

Atkıyı ve montumu çıkarıp kafenin mutfak kısmındaki yere astım. "Geciktim, kusura bakmayın."

Nazlı *önemli değil* manasında başını sağladı.

"Sonuç? Kabul ettin mi?"

Beklenti dolu gözlerle bize bakıyordu. Sanırım ev teklifini kabul etmemiş olmamdan korkuyordu.

Nazlı'nın abisi iç çekti. "Fazla inatçı."

Nazlı dudaklarını büküp bana döndü. "Kabul etmedin, değil mi?"

Oğuz, kolunu kardeşinin omzuna atıp kendine doğru çekti. "Ama ben daha inatçıyım."

Yarım bir gülümsemeyle araya girdim. "Bu yüzden kabul etmek zorunda kaldım."

Nazlı'nın gözleri parlarken alkışladı. "Çok sevindim."

İçtenliği karşısında utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim."

Uzanıp elimi tuttu. "Bir an kabul etmeyeceksin diye korktum." Sonra meraklı bakışları abisini buldu. "Peki nasıl ikna ettin?"

Gergince ensesini kaşıyan Oğuz yavaşça konuştu. “Şöyle ki kiranın tamamını ödemek için hafta sonları benim şirketimde çalışarak kütüphane etkinliğine yardım edecek.”

Nazlı'nın kaşları adeta saç köklerine değecek kadar havalandığında birkaç saniye sessiz kaldı. “Bu beklenmedik ama son derece güzel bir gelişme.”

Oğuz kolunu çekerken, “Kahve yok mu?” diye sordu.

“Ben hemen yapıyorum,” deyip mutfığa doğru ilerledim. Hızlı hareketlerle Türk kahvesi yapmaya başladım. Artık bir evim vardı... hem de hayallerimin çok ötesinde, güzel bir ev.

Güzel olan şeyler içimde ağlama isteği doğuruyordu. Burnumu çekerek dolu gözlerimi tavana diktim. Son günlerde sürekli yaptığım gibi göz yaşlarımı geri gönderdim. Ağlamak istemiyordum, ağlarsam duramazdım biliyordum. Fakat ağlamadıkça bastırdığım hisler içimde bir balon gibi büyüyordu. Her an patlayacak gibi kalbimi sıkıştırıp duruyordu.

“Teklifi kabul etmene çok sevindim.”

Nazlı'nın sesini duyunca yutkundum ve ona doğru dönüp gülümsedim. Hüzünlü bir sesle, “Asıl ben teşekkür ederim,” dedim.

Nazlı tezgâha yaslandı. “Peki ilk ev görüşmesi nasıl gitti? O semti hiç sevmiyorum, iyi bir şey çıkacağını da düşünmüyorum ama neyse.”

“Çok kötü geçti, ev sahibi çok garipti.”

Merakla, “Nasıl yani?” dediğinde omuz silktim.

“Ev resmen harabe gibi bir yerdi ve tadilat parası kiradan düşmeyecekti.”

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarıyla, “Bak sen, bunu da ilk defa duydum,” dedi.

Başım la onayladım. “Ben de. Asıl tuhaf olan şey, her şeyi kabul ettim ama kadın evi kiralamaktan vazgeçti.”

“O nedenmiş?”

Somurtmaya başladım. “Aile apartmanıymış, kocalarını ayartırmışım,” diye soludum. O sözleri hatırlayınca bile öfkeden kuduruyordum.

Kocaman açılan gözleriyle bakakaldı. “Ciddi misin?”

“Resmen kötü kadın muamelesi gördüm.”

“Ve sen buna rağmen kiralık ev teklifini kabul etmedin!”

Oğuz'un suçlayıcı sesi ikimizin de korkudan irkilmesine neden oldu.

“Sen ne ara geldin?”

Oğuz, Nazlı'yı duymazdan gelerek öfkeli gözlerini bana dikti.

Bu bakışlar karşısında sinmek yerine dik durdum. “Parasını ödeyemeyeceğim bir evde kalamazdım.”

İnatçı bir sesle sarf ettiğim sözler üzerine dudakları çizgi halini aldı. Nazlı hemen araya girdi.

"Neyse, yaşandı ve bitti."

Oğuz, bakışlarını Nazlı'ya çevirdi. "Şirkete geçiyorum ben."

Nazlı'nın kaşları havalandı. "Ama kahve içecektik."

Uzanıp yanağını sıktı. "Başka zamana artık."

Sonra bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerle bir süre baktıktan sonra bir şey demeden sırtını dönüp mutfaktan çıktı. Ne düşüneceğimi bilmeden arkasından baktım. Tepkileri kafamı karıştırırsa da görmezden geldim. Oğuz'un gidişinden sonra Nazlı ile masaya geçip kahve içtik. Bugün kafe sakindi, gelen kişiler oturmak yerine kitap alıp çıkıyordu. Soğumaya başlayan kahvemden bir yudum aldıktan sonra, "Barış Bey nerede?" diye sordum.

"Kendi kafesinde birkaç sorun çıkmış, onlara bakmaya gitti."

Merakla, "Barış Bey'in kafesi mi var?" dediğimde Nazlı başıyla onayladı.

"Aslında üç tane." Bana doğru eğildi. "Nasıl tanıştığımızı anlatmamı ister misin?"

"Çok isterim," deyince iç geçirdi.

"Bu kafeyi açacağımız zamanlar civardaki kafeleri gezip fikir edinmek istiyordum. Sonra bir gün Barış'ın kafesine girdim."

Çenemi avucuma yasladım. Gözlerindeki aşk o kadar belirgindi ki onun adına çok mutlu oldum. Böyle bir aşk herkese nasip olmazdı.

"Sonra ben onu garson sandım," deyip kıkırdadı. "O kadar küstah davranıyordu ki görmen lazım. Meğer adam oranın sahibiymiş. Neyse, bu beni işletmeye devam etti."

İyice meraklandım. "Sonra?"

"İşte ben de işinden olmasın diye görmezden geldim tavırlarını. Ama beni ona çeken bir şey vardı. Bu şey yüzünden sanırım haftada bir gün kafesine gidiyordum. Aramızda yavaştan bir şeyler oluşmaya başladı." Nazlı kahvesinden bir yudum aldı. "Bir gün okuldan bir erkek arkadaşım ile oraya gittik."

İşler gittikçe ilginçleşiyordu. Nazlı o günleri anımsamanın verdiği tatlı hüznle devam etti.

"Ama bu kıskanç Barış, düşünmeden dinlemeden masaya geldi. Buz gibi limonatayı çocuğun üstüne döktü. Bana da laflar söylüyor tabii. Bende de şalter attı, o sırada arkadaşım *sahibini çağırın* diye bağırdı. Orada adamın karşısına dikilip *benim* dedi."

Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Sonra kolumdan tutup kendine çekti. *Bu mekân benim, bu kıza da aşığım* dedi. Sonra çocuğu dışarı attı, hödük."

Gülmeye başladım. "Gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı doğru sallayınca saçları hareketlendi.

“O zaman kanı ters akıyordu, şimdilerde daha olgun beyefendi. İşte o günden beri hep hayatımda.”

İç geçirdim. “Ne güzel.”

“Ona sahip olduğum için her gün şükrediyorum.”

O sırada Barış içeri girdi. “Selamlar,” deyip Nazlı’ya doğru yürüdü.

Nazlı oturduğu yerden kollarını açtı. Barış, sevgiyle karısının huzur dolu kollarına sığındı. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Barış kumral, Nazlı ise tam bir esmer güzeliydi. Barış geri çekilip kıvrık saçlarını karıştırdı.

“İşlerini hallettin mi?”

“Hallettim, hallettim.” Bakışları bana doğru döndü. “Teklifi kabul ettiğini umuyorum.”

Şaşkınlıkla bakakaldım. “Sizin de mi haberiniz vardı?”

İkisi sırtıtmaya başladılar. Nazlı dudaklarını oynatarak, “Ortak karar,” dedi. Ardından Barış’a döndü. “Şirkette çalışarak ücretin tamamını ödemek şartıyla kabul etti.”

Barış şaşkın bir ifadeyle, “Öyle mi?” dedi. Başımla onayladığımda gülmüsedim. “O zaman hayırlı olsun hem yeni işin hem de evin.”

“Teşekkür ederim, Barış Bey.”

Nazlı ayağa kalktı. “Saat geç oldu, çıkalım mı?”

Beraber toparlanıp kafeyi kapattık. Nazlı’nın ısrarı üzerine önce otele uğrayıp eşyalarımı almamı beklediler. Ardından beni yeni evime bırakmak için yola çıktık. Ev ve kafe arası otobüsle yirmi beş, özel araçla neredeyse on dakika civarıydı. Çok uzak sayılmazdı. Nazlı yol boyunca işe nasıl gelebileceğimi anlattı. Eve vardığımızda yukarı gelmeyi teklif etseler de daha fazla zahmet vermek istemiyordum.

“Benim için daha fazla yorulmayın lütfen.”

Nazlı uzanıp bana sarıldı. “O zaman başka zaman kahveni içmeye gelirim.”

“Beklerim.”

Onlar gittikten sonra elimdeki anahtarla bakışlarımı eve çevirdim. Düşler Sokağı kafesiyle beraber hayatım tamamen değişmişti. Bu ev geçici de olsa benimdi ve bu büyük bir adımdı. İçimdeki sevinç kırıntılarıyla eve doğru yürüdüm. Kötü günlerin anılarını sırtımda taşıyor olsam da artık o günler geride kalmıştı. Kendi hayatım için yaşama zamanım gelmişti belki de kim bilir?

3. GEÇMİŞİN HAYALETLERİ

"Aşkın akılla alakası yoktu. İnsanın âşık olduğu kadının mantıklı düşünüp düşünmemesi önemli değildi. Aşk, aklın üzerindeydi..."

Martin Eden, Jack London

Yeni evimin içine adım attığımda tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım. Gergin omuzlarım çökerken, kapı eşiğinde durup boş bakan gözlerle evi izledim uzun uzun. Dakikalar ağır ağır geçerken orada dikilip kalmıştım. Bahsettiğim sevinç kırıntıları avuçlarımın içinde ufalanmaya başladığında yönünü kaybeden zihnim, şimdiki andan koptu. Bugüne kadar yaşadıklarım, karabasan gibi üstüme çökmüştü. Çünkü geçmiş bir canavardı ve mutluluğa en yakın olduğum anda saldırmaktan çekinmemişti. Bu ev bana, nasıl evsiz kaldığımı hatırlattı ve bu beni parçalara ayırdı.

Günler geçmişti ama geçiştirmeye çalıştığım anıların acısı hiç azalmamıştı. Yirmi iki yıllık hayatım boyunca iki kez evsiz kalmıştım. Birisi babamı kaybettiğim zamandı diğeri ise... *annem tarafından öldürülmek istediğim o karanlık geceydi.* Sırtımdaki kambur iyice ağırlaşmış beni dibe çekiyordu. Yavaş yavaş çökmeye başladım. Dizlerim parkenin sert yüzeyi ile buluştuğunda ilk hıçkırığım, sıkı sıkı kapattığım dudaklarımın arasında boğuldu. Günlerdir acımı oyalıyor, içimdeki çığlıkları duymazdan geliyordum. Olanları hatırlamak için kendime izin vermiyordum. Ama acılar, bir kartal gibi pençesini göğsüme geçirmiş dışarı çıkmak için eşeliyordu. Yaşananlardan daha fazla kaçamayacaktım. O geceki anılar zihnimi işgal ederken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Beni kahreden ne varsa önüme yığılmıştı, canımdan can sökülüyormuş gibi ağladım. Gözyaşlarım yüzümü yıkarken başım öne doğru düştü. Elimi göğsüme yerleştirip kendimi yaşadığım acılarda kaybettim.

Ayper, o gece benim elimden annemi almıştı.

Ciğeri beş para etmez bir adam uğruna...

Karanlığa doğru, "Değdi mi anne?" diye fısıldadım. *Tüm bu yaşananlara değdi mi?*

Belki de uğruna kızını öldürmek istediği adam tarafından öldürülmüştü. Annem ölmüş olabilirdi, kelimenin tam anlamıyla kimsesiz kalmıştım. Anne... Ah annem! Bende öyle derin yaralar açmıştı ki ölmesine bile doğru düzgün üzüleliyordum. O ölmeseydi ölen ben olacaktım çünkü.

Kaderime ağladım, babama ağladım ama en çok anneme ağladım. Onu hâlâ seviyordum, ona hâlâ ihtiyacım vardı. Kendimi kandırıyordum, ölmüş olma ihtimali beni kahrediyordu. Çöktüğüm kapı eşiğinde uzun dakikalar boyunca geriye hıçkırıkları kalana kadar ağlamaya devam ettim. Sesim boş evde yankılanırken kaçtığım acılar tarafından esir alınmış, kurtulamıyordum. Özellikle Cemil şerefsizi ve yaptıkları aklıma gelince ağlamam tekrar şiddetlendi.

Hıçkırıkları iç çekişlerine döndüğünde onu düşünmeyi kendime yaskladım. Artık hayatımda yoktu. Kaçmış kurtulmuştum. Her şeyi geride bırakmıştım. Islanan yüzümü ellerimle kuruladım. Onu hatırlamak içimin korkuyla ürpermesine neden olmuştu. Korkuyu bastırmaya çalışarak, titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp montumu çıkardım ve askıya astım. İç çekmeye devam ediyordum. Yerdeki poşetleri almak için eğildim. İş arasında yemek yapmak için birkaç malzeme almıştım. Mutfakta vakit geçirmeyi seviyordum, bana iyi geliyordu. Bu yüzden bir şeyler hazırlayarak kafamı meşgul etmek istiyordum. Tam doğrulacağım sırada kapı çaldı. Kimseyi beklemediğim için ne yapacağımı şaşırdım bir an. Poşetleri bırakıp tedirgin bir şekilde kapıya doğru döndüm.

Ağladığım için boğuklaşan sesimle, “Kim o?” dedim.

“Benim.”

Tanıdık sesi duyunca gözlerim irileşti. Gelen Oğuz’dü ama neden? Bu saatte burada ne işi vardı ki? Onu daha fazla bekletmemek adına kapıyı açtım. Başımı yavaşça karşımda dikilen adamın yüzüne doğru kaldırdım, gerçekten de buradaydı.

“Bir şey mi oldu, Oğuz Bey?”

Ürkek bir şekilde sorduğum soru üzerine yavaşça başını iki yana doğru salladı.

“Atölyeye uğramıştım, sonra mutfağın doğalgazının açık olmadığını hatırladım. Onu söylemek için geldim.”

Ağladığımı duymuş muydu acaba? Yüzüm kızarmaya başladı. Oğuz ise başını hafifçe eğip yüzüme baktı. Meraklı bir bakış vardı gözlerinde. Bu yaptığı gerilmeme neden oldu, ağladığımı anlamaması imkânsızdı artık.

“İyi misin?”

“Ben...” dedim duraksayarak. “İyiyim.” *Değilim.*

İnanmayan gözlerle bana bakıyordu. Yine de üstelemek yerine başıyla onayladı.

“İçeri gelip gazı açayım mı yoksa sen yapabilir misin?”

Gazın nerede olduğunu bulmakla uğraşamayacağım için kapıyı araladım. Ankara'nın havası geceleri daha soğuk ve keskin oluyordu. İçeriye dolan ayar beni titretti. Büyük adımlarla eve girip siyah postallarını çıkardı.

"Siz halledin, ben hemen geliyorum."

Cevap beklemeden arkamı dönüp banyoya ilerledim. Beyaz tenimin ne kadar kızardığını görmemek için aynaya bakmadan soğuk suyu açtım. Yüzümü huz gibi suyla yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Az da olsa daha iyi hissediyordum. Banyodan çıktığımda mutfaktan sesler geliyordu. Salondaki poşeti alıp mutfığa ilerlediğimde Oğuz işini bitirmişti.

"Tamamdır hallettim, ocağı kullanabilirsin." Ardından bana kombiyi nasıl çalıştıracakımı kısaca anlattı.

"Teşekkür ederim, sayenizde bu akşam yemek yapabilirim."

Hafifçe gülümsese de bakışları hâlâ şüpheliydi, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Yine de herhangi bir şey sormadı. Sadece uzun uzun yüzüme baktı, artık iyi olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Mutfak küçük olduğu için aramızdaki mesafe azdı. Derin bir nefes aldığımda parfüm kokusu genzime doldu. Güzel ve erkeksi bir kokuydu, ona yakışıyordu.

Oğuz derin bir nefes alırken, "Ben gideyim," dedi.

Başım la onayladığım sırada mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladı. Bir an duraksadım. Aslında bu gece tek kalmak istemiyordum. Yaşananları hatırlamak huzurumu kaçırmış, geçmişin hayaletlerini serbest bırakmıştı ve ben korkuyordum. Şu an yalnız kalmaktan çok korkuyordum.

Altdudağımı ısırıp kısa bir an düşündükten sonra çekingen bir sesle, "Siz de yemeğe kalmak ister misiniz?" dedim.

Normalde erkeklerden çekiniyordum, özellikle Cemil'den sonra. Ama bu adama güveniyordum. Bunda Nazlı'nın da katkısı büyüktü. Oğuz ona o kadar iyi ve merhametli davranıyordu ki kötü biri olmasının imkânı yoktu. Bu yüzden bir anlık cesaretle yemeğe kalmasını istemiştim. Sorumu duyurca yürümeyi bıraktı. Birkaç saniye cevap vermeyince reddedeceğini düşündüm. Utançtan yerin dibine girerken kendimi tekmelemek istedim. *Adam patronun, seninle neden yemeğe kalsın?*

"Zehirlenmem ama değil mi?" Sorusunu duyunca başımı anında kaldırdım. Doğru mu duymuştum?

"Yok hayır," dedim hızla. Sonra burnumdan nefes verir gibi güldüm. "Söz veriyorum zehirlenmeyeceksiniz." Poşetleri açıp içindeki malzemeleri çıkarırken mutfakta dikilen patronuma döndüm. Sahte bir ciddiyetle, "Kendi evinizmiş gibi rahat olun," dediğimde kaşları havalandı.

Dudağının kenarı kıvrılırken üstündeki siyah paltonun düğmelerini açıyordu. "Öyle yapacağım."

O içeri geçtiğinde rahat bir nefes aldım. Bu gece yalnız kalmadığım için gerçekten rahatlamıştım. Tüm geceyi sessiz evimde bir başıma ağlayarak geçirmeyecektim. Makarna için tencereyi ocağa koydum. Oğuz'un bana katılacağını bilseydim tavuklu makarnadan daha farklı bir şeyler yapabilirdim ama maalesef kısıtlı malzemelerim vardı.

Suyun kaynamasını beklerken sosu hazırlamaya başladım. Fazladan özenli davranıyordum çünkü beğenmesini istiyordum. Makarna haşlanırken beyaz mutfak dolaplarını açıp içindekileri inceledim. Mutfakta her şey mevcuttu. Küçük ama şirin bir mutfaktı. Masanın üstüne tabak, bardak ve çatal gibi malzemeleri yerleştirdim. Yemek yapmak çok daha iyi hissetmemi sağlamış ve kafam az da olsa boşalmıştı. Otel odasında kısıtlı kaldıktan sonra geçici de olsa kendime ait bir evde bir şeyler hazırlamak güzeldi.

Yaklaşık yarım saat içinde her şey hazırıldı. Kremalı mantarlı tavuklu makarnayı tabaklara doldurduğum sırada telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp bakınca Çiğdem'in aradığını gördüm. Onunla konuşmak istesem de şu an müsait değildim. Meşgule atıp sonra arayacağımı bildiren bir mesaj attım. Günlerdir konuşamadığımız için onu özlemiştim. Yarın aramayı aklıma not ederken, Oğuz'u çağırmak için içeri geçtim. Kanepede oturmuş, ciddi bakışlarla elindeki telefona bakıyordu. Yüzü, fiziği, duruşu, konuşma şekli... her şeyi kusursuz ve dikkat çekiciydi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken yavaşça, "Oğuz Bey?" diye seslendim.

Bakışlarını telefondan çekip bana çevirdi. Ela rengi gözleri cam gibi parlıyordu. Ayrıca bakışları farklıydı, sanki bana baktığında sakladığım her şeyi görüyor gibiydi ve bu beni ürkütüyordu.

"Yemek hazır mı?"

"Evet," dediğimde ayağa kalktı.

Beraber mutfaka geçip üç kişilik küçük, beyaz masada karşılıklı oturduk. Mutfak onun varlığıyla daha da küçülmüş gibiydi. Gergince sandalyemde kıpırdandım. Ortamda yoğun ve gergin bir hava vardı. Yemeğe kalmasını istemek pek de mantıklı bir fikir değildi sanırım. Daha dakikalar önce ağladığım evde patronumla baş başa yemek yiyordum.

Makarnadan bir çatal aldığı anda meraklı gözlerle onu izledim. Yüz ifadesinde beliren beğeniyi yakalayınca, "Beğendiniz mi?" diye sordum.

Başıyla onaylarken, "Evet, çok güzel olmuş," diye cevapladı. "Ellerine sağlık, Süveyda."

Beğendiği için neden bu kadar mutlu olmuşum ki? "Afiyet olsun."

Oğuz bir çatal daha aldı. Dalgınca, "Makarna sevmem aslında ama gerçekten beğendim," dediğinde çatalım havada asılı kaldı.

Şaşkınlıkla, "Makarna sevmiyor musunuz?" diye sorduğumda başını iki yana doğru salladı. Makarna nasıl sevilmezdi ya? Ben makarnanın her tür-lüsüne bavılıyordum.

"Hayır, uzun zamandır yememiştım."

Yürünü asılmıştı, çatalı tabağa koydum. "Bilseydim başka bir şey yapardım."

Tabağındakileri yemeye devam ederken kaşları çatıldı. "Hayır iyi ki yapmışsın, özlemişim."

Daha az keyif alarak yemeye devam ettim. "Benim en sevdiğim yemek-tir makarna."

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Çocukken çok yediğim için bıkmıştım."

Dudaklarımı peçeteyle sildim. "Öyle mi?"

Gözleri bir an uzaklara daldı. "Yetimhanenin favori yemeği makarnadır."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Yetimhane mi?" dedim anlamayarak. "S-siz yetimhanede mi kaldınız?" Kısık sesle sorduğum soru onu kendine getirmişti. Boğazını temizleyip gergince başını aşağı doğru eğerek onayladı. İçimde bir şeyler acıdı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Onun daha küçük yaşlarda yetimhane köşelerinde büyümüş olması içimi kederle doldurmuştu. Sadece o da değil...

"Peki Nazlı?"

Suyundan bir yudum aldı.

"Yetimhanede tanıştık." Gözlerime bakarak yutkundu.

İçimi kaplayan acıyla birlikte çatalı yavaşça bıraktım. Yeni öğrendiğim bilgi yüreğimin orta yerine taş gibi oturmuştu. İkisini öz kardeş sanıyordum ama onlar, daha küçük yaşta kimsesiz kalmışlardı. Nazlı... Onun gibi hassas ve tatlı bir kızın kimsesiz kalmış olması kalbimi acıttı. Daha fazlasını merak ediyordum ama sormadım. Ona daha fazla geçmişi hatırlatmak istemiyordum. Çaresi olmayacak bir acıyı sorularıyla kaşıyamazdım. Ortam-daki hava giderek ağırlaşmıştı.

"Tabii daha önce bu kadar lezzetlisini yememiştım, bundan sonra makarna yiyebilirim."

Sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. "Ben size yaparım," dedim düşünmeden ve gözlerine bakarak devam ettim. "İstemeniz yeterli."

Gözlerini gözlerimden çekmeden, "Bu sözünü sana hatırlatırım," dedi.

İçime dolan heyecana engel olamıyordum. Bakışları kalbimin titremesine neden oluyordu ve ben, bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

"Sorun değil, evimde sürekli yemek olacağı için istediğiniz zaman hatırlatabilirsiniz."

Gözlerine bakmaya devam edemedim, bakışlarımı yemeğime çevirdim. Aramızda geçen konuşma pek çalışan-patron ilişkisine uymuyordu. Bu yüzden biraz utanmıştım. Daha fazla düşünerek konuşmam gerekiyordu. Duyduklarımdan sonra ona karşı merakım iyice artmıştı, nazik bir adamdı aynı zamanda gizemliydi.

Tabağını bitirdiğini görünce gizli bir gülümsemeyle yemeğime devam ettim. Demek ki gerçekten beğenmişti, yoksa yemezdi. Oğuz peçeteyle dudaklarının kenarını sildikten sonra bardağında kalan suyu içip cebinden telefonunu çıkardı.

“Ben artık gideyim,” deyip ayağa kalktı. Ben de ayaklandığımda beraber mutfaktan çıktık.

“Yemeğe kaldığınız için teşekkür ederim.”

Ona uzattığım paltoyu alırken içten bir şekilde cevap verdi. “Benim için zevkti.”

Paltosunu geniş omuzlarından geçirip düğmelerini ilikledi. Duvar kenarına çekilmiş sessizce onu izliyordum. Eğilip postallarını sırayla ayaklarına geçirdi. Bu gece beni yalnız bırakmadığı için ona minnettardım ve bu bakışlarımdan anlaşıyor olmalıydı. Bana bakmadan kapıyı açtı.

“İyi akşamlar,” dediğimde sadece başını eğip merdivenlerden indi.

Aniden bu kadar soğuk olması ilginç gelse de üstünde durmadım. Dışarıdan gelen havayı engellemek için kapıyı kapattım. Oğuz anlaşılması güç biriydi ama beni korkutmuyordu. Bu, benim için yeni bir şeydi.

“Evdeki ilk günün nasıl geçti bakalım?”

Elimdeki kitabı yerleştirip yanı başımda duran Nazlı’ya baktım. Dün gece yaşananları anlatmamaya karar vermiştim. Ama yalan da söylemek istemiyordum. Bu yüzden sadece, “İyi geçti, evin çok güzel,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Artık senin evin.”

Elimdeki kitapları yerleştirmeye devam ettim. “Geçici kiralık evim.”

“Neyse işte. Evi beğenmene çok sevindim.”

Elimde kalan kitapları rafa koyduktan sonra beni izleyen Nazlı’ya doğru döndüm. Benden yaklaşık on santim kısa olduğu için eğilip onu sıkıca kucakladım. Bu ani sarılışım karşısında başta şaşırda da kendini kısa süre içinde toplayıp karşılık verdi. Hafifçe geri çekilip dolan gözlerimle gözlerine baktım. Eğer Nazlı’ya rastlamamış olsaydım her şey benim için daha zor olacaktı.

“Her şey için çok teşekkür ederim. Hayatıma girdiğin için çok şanslıyım.”

Murup bir tavırla gülümse-di. "Eh, bir Nazlı Duman daha dünyaya kolay gelme-."

Ortamdaki hüzünlü havayı dağıtmak için işi şakaya vursa da minnet dolu gözlerimle ona baktım. Hayatıma sihirli bir değnek gibi dokunmuştu. Her şeyin ters gittiği noktada hayatıma dahil olup işlerin düzelmesini sağla-mıştı. Artık bir işim, param ve en önemlisi evim vardı. Nazlı heyecanlı bir tavırla. "Bu arada..." deyip kocaman bir gülümsemeyle raftaki bir kitabı aldı. Son yılların popüler kitaplarından biriydi. Nazlı ile yazarın son çıkan kitabını geçen gün okuyup çok beğenmiştik.

"Yazarıyla iletişime geçtim ve kafemizde imza günü düzenlemesi için ikna ettim."

Gözlerim irileşirken, "Gerçekten mi?" diye soludum. Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet. Bu, satışlar için çok iyi olacak. Hem müşteriler böyle etkinlikleri çok sever."

Saçımı kulağımın arkasına itelediğimde heyecanla, "Bence de," diyerek onu onayladım. Açıkçası yazarla tanışmayı ben de istiyordum.

O sırada kafenin kapısı açıldı ve bir çift içeri girdi.

"Sen kitapları hallet, ben siparişleri alayım."

Geri çekilip kitaplara döndüm. Kitaplarla ilgilendikçe üniversiteye de-
vam etme fikri aklımdan çıkmıyordu. Türkçe öğretmenliği okuyacaktım
fakat annemin şikâyetleri üzerine sadece bir dönem okuduğum üniversiteyi
dondurup çalışmaya başlamıştım. Şimdi yatay geçiş yapıp kaydımı burada-
ki üniversiteye aldirmek istiyordum ama dönem ortasında mümkün de-ğil-
di. Baştan sınava girip kazanmam gerekecekti. Gerçekleşmeyi bekleyen bir
sürü hayalim vardı ve artık bir yerden başlamam gerekiyordu.

İşimi bitirdikten sonra Nazlı'ya yardım etmek için kafenin mutfağına
geçtim. Beraber siparişleri hazırladıktan sonra müşterilere ikram ettim.

"Süveyda, telefonun çalışıyor!"

Nazlı'nın sesini duyunca hızla, "Afîyet olsun," deyip mutfak kısmına
geçtim. Nazlı tezgâhın üstünde duran telefonumu işaret etti. Telefonunu
alıp ekrana baktım.

Bilinmeyen numara.

Bu yazıyı okuyunca kalbim güm güm atmaya başladı. Ellerim titrerken
aklımda sadece bir isim belirliyordu. İçime dolan korku yüzünden bir an
nefes alamadığımı hissettim. Telefon elimden düşüp parçalara ayrıldığında
Nazlı hızla bana döndü. Yüzümdeki kan çekilirken bakışlarım yerde par-
çalanan telefona kaydı. Nazlı'nın titreyen elimi tuttuğunun hayal meyal
farkındaydım.

"Ne oldu? İyi görünmüyorsun."

Sesi kulağıma uğultu gibi geliyordu. Aklımdan geçen ihtimaller soluk boruma dolanmış acımadan sıkıyordu. *Ya beni bulursa? Cemil tekrar hayatıma girerse? O zaman ne yapacaktım?*

“İyi misin? Konuş lütfen.”

“B-ben telefonu düşürdüm,” diyebildim.

Bir çırpıda söylediğim sözler üzerine eğilip telefonu aldım ve Nazlı’nın ne kadar yıkıldığını görmesini istemedim. Kırılan telefonun içinden kartımı çıkardım.

“Kırılmış.”

Nazlı’nın sözleri üzerine, “Zaten eskiydi,” diye geveledim. Kartı cebime koydum. İlk fırsatta ondan kurtulmalıyım. Bedenimdeki titremeyi bastırmak için ellerimi kenetlediğimde Nazlı koluma dokundu.

“İyi olduğuna emin misin?”

Gülümsemeye çalışarak ona baktım. “Sadece telefon aniden düşünce gerildim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ya arayan gerçekten Cemil ise... Bu ihtimal bir balyoz gibi yaşanan güzelliklerin üstüne inmiş ve her şeyi parçalamıştı. *Sadece birkaç dakika içinde...*

Arayanın Cemil olma düşüncesi kalbimi mengene gibi sıkıyordu. Aradan geçen dakikalara rağmen hissettiğim yoğun korku yüzünden sakinleşemiyordum. Nazlı bir bardağa su doldurup bana uzattığında minnetle gülümsedim. Muhtemelen neler olduğuna anlam veremiyordu ama neyse ki beni konuşmak için zorlamamıştı. Yaşananlar midemde bir su birikintisi gibi kaynıyordu. Çaresizdim, söz konusu Cemil ve yapacağı şeyler olunca tek hissettiğim şey çaresizlikti. Elimde değildi, o adam öyle kötü biriydi ki onunla başa çıkamazdım.

Yeni yeni kurmaya çalıştığım hayatım, mutluluğum bu kadar kısa sürmüş olamazdı. Belki de yanıliyordum. Sadece öylesine biri de aramış olabilirdi. Kafam iyice bulanırken derin bir nefes aldım. Nazlı hâlâ bana bakıyordu ama gözlerinde garip bir hüznün vardı. İlk tanıştığımız gün de böyle bakmıştı.

Sormaktan kaçındığım soru aklıma geldiğinde, “Nazlı?” dedim.

“Efendim, Süveyda?”

Bir an duraksadım. “Beni benzettiğin...” dedim ve uzun uzun gözlerine baktım. “Aylin kim?”

Gözlerini kırpttırırken bir an sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. “Aylin...” diye fısıldadı titrek ve zayıf bir sesle. “Bir arkadaşımı.”

Onu ilk defa bu kadar üzgün ve kırılan görüyordum. Arkasını dönüp mutfaktan çıktığında bakakaldım. Önemli biri olduğunu anlamıştım.

Ne yapacağımı bilemeden birkaç dakika dikildikten sonra bu konuyu daha sonra konuşmaya karar verdim. Ardından cebimdeki kartı çıkarıp ortadan ikiye böldükten sonra çöpe attım.

Müşterilerden biri, "Bakar mısınız?" diye seslendiğinde sakinleşmek için derin nefesler aldım. Daha iyi hissedince dudaklarıma kondurduğum sahte bir gülümsemeyle yürümeye başladım. Orta yaşlarda bir adam kitap almak için gelmiş, kasanın önünde bekliyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam konuşmadan elindeki kitabı kasaya uzattı.

Anlaşılan aradığını kendisi bulmuştu. Adamla ilgilenirken Nazlı da hesabı isteyen müşterilere bakıyordu. Günün geri kalanı da bu şekilde geçti. Yarıyıl tatili bittiği için üniversite öğrencileri çok geliyordu. Bu yüzden işler iyi ve yorucuydu. Kapanma saatine yarım saat kala, kafe nihayet boşaldı. Nazlı ile sandalyeye çöktük. İkimiz de çok yorgun düşmüştük.

"Bacaklarım kopuyor resmen."

Nazlı ağlamaklı bir sesle bacaklarını ovdu.

"Benim de ayakta durmaktan topuklarım acıyor."

Eğilip botlarımı sırasıyla çıkardım. Ayaklarımı karşı sandalyenin üstüne uzatıp hareket ettirirken, "Bugün çok yorucuydu," dedim.

Altdudağını büktü. "Evet, Barış olmadığı için daha fazla yorulduk."

O sırada kafenin kapısı açıldı ve Barış ile Oğuz içeri girdi. Gözlerim anında onu buldu. Hava yağışlı olduğu için ıslanan dalgalı saçları alnına dökülüyordu. Böyle daha genç ve tatlı görünüyordu. Onun bakışları ise yüzümde gezindikten sonra sandalyeye uzattığım ayaklarıma kaydı, şeker pembesi çoraplarına baktı. Ayaklarımı usulca sandalyeden indirdim. Kalbim neden hızlanmıştı? Boğazımı temizlerken, "Hoş geldiniz," dedim. Bakışlarından kaçmak için eğilip botlarımı ayaklarıma geçirdim.

"Hoş bulduk," diyen Oğuz'un ardından Barış muzip bir sesle konuştu. "Oo kızlar, bitmişsiniz siz."

Nazlı, "Hem de nasıl," diye inledi.

Doğrulduğum sırada Barış'ın, Nazlı'ya doğru yürüdüğünü gördüm. Eğilip başının üstünü öptü.

"Kıyamam ben sana," deyip şefkatle yanağını okşadı.

Nazlı başını onun omzuna yaslayıp esnedi. Bu manzara karşısında gülümserken başımı çevirdim. Oğuz'un yoğun bakışlarını hissediyordum ama bakmaya cesaret edemiyordum.

"Hadi kalkın da burayı kapatalım." Barış'ın sözlerine rağmen karısı hiç kıpırdamadı.

"Uyuya mı kaldı o?"

Oğuz'un sorusu üzerine Barış eğilip Nazlı'ya baktı. "Öyle görünüyor." Kaşları çatılırken, "Bu ara fazla uyuyor," diye ekledi.

"Sen Nazlı'yı alıp eve git. Biz kapatırız."

Oğuz'un sözleri üzerine araya girdim. "Ben hallederim Oğuz Bey, siz de gidebilirsiniz."

Barış eğilip karısını kucağına aldı. Nazlı, "Ben yürürüm," gibi şeyler gevelese de onu dinlemedi. "Hadi size iyi akşamlar, biz kaçtık," dedikten sonra kitapçıdan çıktı.

Ben de ayaklanıp sandalyeleri düzeltmeye başladım. Onunla baş başa kalmak beni geriordu. Özellikle böyle dikkatli bir şekilde izlemesi durumu daha da zorlaştırıyordu. Yüzüm ısınırken bozuntuya vermemeye çalışarak dikkatimi elimdeki işe verdim.

"Sen de yorgunsun, daha sonra toplarsın."

Başımı iki yana doğru salladım. "Yarın hafta sonu, sizin şirketinizde olacağım için şimdi toplamam lazım."

Bana doğru döndü, acele etmeden birkaç adımda yanıma yaklaştı. "Barış halleder."

"Sorun değil." İşime devam ettiğimde derin bir nefes alan Oğuz, masada kalan kitapları aldı ve bana yardım etmeye başladı. Başta reddetsem de beni duymazdan geldi. Hemen yanımdaydı, aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. Oğuz'un sıcaklığını hissedebiliyordum, burnumdan nefes alınca kokusu içime süzüldü. Bir an gözlerimi kapatmak istesem de kendime engel oldum ve ağzımdan nefes almaya çalıştım. Gerçekten saçmalıyordum.

Kitabı üst rafa koymak için kolumu kaldırıncı kolum koluna değdi. Küçük bir temastı ama tenim karıncalanmıştı. Bedenimdeki ısı garip bir şekilde yükselirken hızlıca yana çekildim ve aramıza ihtiyaç duyduğum mesafeyi koydum. Bakışlarını yüzümde hissedince saçımı gergince kulağımın arkasına iteledim. Yan gözlerle ona baktığımda göz göze geldik. Bakışlarının beni neden bu kadar gerdiğini anlamıyordum. Sadece o bana bakınca ortamdaki bütün hava çekiliyordu ve bu beni nefessiz bırakıyordu. Kuruyan dudaklarımı gergince ıslattığımda bakışları dudaklarıma kaydı. Sırtımdan aşağı damlayan ter damlasını hissettim. Oğuz boğazını temizlerken gözlerini kaçırdı ve elindeki kitabı gösterdi.

"Yeri burası değil sanırım."

Başka rafın kitabıydı. Elime geçen fırsatı kullanmak isteyerek kitaba uzandım. Eli büyüktü, bu yüzden dikkat etmeme rağmen parmaklarım eline değdi. Küçük bir dokunuş olsa da hissettiğim elektriklenme büyüktü, elimi hızla çektim. "Ben yerine koyarım."

Ondan uzaklaşırken verdiğim tepkilere anlam veremiyordum. Oğuz'a baktım, dağılan kitapları raflarına yerleştirmeye devam ediyordu. Pek dikkatli düzeltmediğini fark ettim. Dudaklarımı büzerken ona doğru ilerledim. Kitapları alıp ölçülerine dikkat ederek tekrar yerleştirdim.

Arından geri çekilip hizası düzgün olan kitaplara memnuniyetle baktım. "Şimdi oldu."

Arkamı dönünce şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Yanaklarım kızardı, kendimi yine çok fazla kaptırmıştım. Ama elimde değildi, bir şeyler dağınık yerleştirildiğinde rahatsız oluyordum. Açıklama yapma gereği duyarak elimle rafı gösterdim.

"Düzgün durmuyordu."

Oğuz ufak bir gülümsemeyle bakmak dışında yorum yapmadı. Dikkatli gözlerle etrafa son kez baktım. Her şey düzgün ve yerli yerinde görünüyordu.

"Şimdi çıkabiliriz."

Hızlı adımlarla uzaklaşıp askıdan aldığım montumu giydim ve atkıyı boynuma doladım. Ankara'nın ayazı fena olduğu için elimden geldiğince kalın giyiniyordum. Oğuz lambaları kapatıp kafenin kapısını kilitledi. Yerimde kıpırdanırken eldivenlerimi giydim. "İyi geceler, Oğuz Bey."

Ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordum çünkü onun yanındayken bedenimin verdiği garip ve korkutucu tepkiler son derece yabancı geliyordu. Hızlı hareketlerle arkamı döndüğümde sert esen rüzgâr uzun saçlarımı geriye doğru savurdu. O kadar soğuktu ki dişlerim kenetlendi. Otobüs durağına gidene kadar donmamayı umarak bir adım attım. O sırada kolumu tutan güçlü el, adım atmama engel oldu. Adımlarım aniden kesilirken şaşkın gözlerle arkamı döndüm.

"Nereye gidiyorsun, Süveyda?"

Sert sesiyle sorduğu soru üzerine kaşlarım çatıldı. Kalbim göğüs kafesinin içinde çok hızlı atmaya başladı. Bunun nedeninin dokunuşu olmadığını umuyordum.

Tereddütlü bir sesle, "Eve?" dediğimde gözlerini devirdi.

"Arabaya bin," diye buyurdu. Onunla küçük bir alanda vakit geçirme fikri pek mantıklı gelmiyordu.

"Kendim gidebilirim," diye itiraz etmeme rağmen beni duymazdan gelen patronum, arabasına doğru yürümeye başladı. Sert bir rüzgâr daha esince bedenim titredi, hava çok soğuktu. Bu yüzden daha fazla itiraz etmek yerine omuz silkip arabaya doğru koşar adımlarla ilerledim. Nasılsa yol kısa sürecekti. Arabaya bindiğimde buz kesen ellerimi ovdum. Dışarıda kısacık zaman geçirmeme rağmen resmen donmuştum. Oğuz arabayı

çalıştırıp yola koyuldu. İş çıkış saati olduğu için trafik vardı. Bu yüzden yavaş ilerliyorduk.

“Eve alışabildin mi?”

Ellerimi klimaya doğru yanaştırırken, “Evet, çok güzel bir ev. Tekrar teşekkür ederim,” diye mırıldandım.

Bakışlarını hissedince bir an karşılık verdim ve kalbimde tanıdık olmaya başlayan ritim bozukluğu baş gösterdi. Kalbimde kesinlikle bir sorun vardı ve ben bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sanki bir hastalığa yakalanmıştım ve onu görünce bu hastalık nüksediyordu. Zihnimi bulan-dıran düşüncelerimi ve küt küt atan kalbimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Arabanın içini ara ara yansıyan sokak lambalarının solgun ışığı aydınlattığı için tam olarak yüz ifadesini çözemediğim Oğuz, “Önemli bir şey değil,” dedi.

Dudaklarım acı bir tebessümle kıvrıldı. Bakışlarımı cama çevirirken fışıldadım. “Aslında önemli.”

Önemi anlatmaya kelimelerim yetmezdi. Arabanın içini sessizlik kap-larken kendi düşüncelerimizin içine çekildik. Trafik açıldığı için araba daha hızlı gidiyordu. Birkaç dakikaya evde olurduk. Yorgunca esnedim. Gece doğru düzgün uyuyamadığım için uykusuzdum. Arabanın sıcaklığı mayış-mama neden olurken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Aniden aklıma gelen ayrıntıyla Oğuz’a döndüm.

“Yarın kaçta işyerinizde olmam gerekiyor?”

Ciddi sesiyle, “Dokuz buçuk,” dedi. Arabayı evin önüne park etti. “Ad-resi sana konum olarak atarım.”

Aklıma sabah kırılan telefonum gelince yanaklarım kızardı. “Aslında atamazsınız.”

“Neden?”

“Telefonum kırıldı.” Aslında o numaradan daha önce kurtulmadığım için kendime kıızıyordum. Bu yüzden kırılması iyi olmuştu. “Siz bana tarif ederseniz, ben yarın gelirim.”

Kaşları çatıldı. “Bulamazsın öyle,” dediğinde, “Bulurum,” diye atıldım. Sora sora her yer bulunurdu.

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi kaşlarını çattı. “Yarın tam do-kuzda hazır ol.”

İtiraz etmek için atılacaktım ki bakışlarındaki kararlılığı gördüm. Bu yüzden omuz silktim. “Peki.”

Oğuz hakkında fark ettiğim şeylerden biri de bu tavrıydı. Despot ve buyurgandı, hayırı cevap olarak kabul etmiyordu. İç geçirirken arabanın kapısına uzandım.

"Tekrar iyi geceler, Oğuz Bey."

Kapıyı açmadan evvel, "İyi geceler, Süveyda," diye yanıt verdi. Arkasına bakmadan kapıyı açtığımda soğuğu bile algılayamamamın nedeni bu olabilirdi. Arabadan inip eve doğru ilerlerken, soğuk hava kızarmış tenime iyi geliyordu. Karanlığın içinden beni takip eden bir çift ela göz eşliğinde bahçeye girdim. Elim farkında olmadan göğsüme doğru uzanıp kalbimin üstünde durdu. Kalp atışımı avucumun içinde hissedince sarsıldım.

Bu pek de hayra alamet bir durum değildi...

4. KAR KÜRESİ

*"Bence ne kadar baş varsa o kadar da akıl olduğuna göre,
ne kadar kalp varsa bir o kadar da aşk türü vardır."*

Anna Karenina, Lev Nikolayeviç Tolstoy

Gece, örtüsünü gökyüzünden topladığında cılız güneş ışığı odamı aydınlatıyordu. Sabaha kadar dönüp durmuş, güneş doğar doğmaz da uyanmıştım. Gece korktuğum için duşu şimdi alabilmişim.

Saçlarıma doladığım havluyula beraber kısıtlı kıyafetlerimin olduğu küçük giysi dolabının karşısına geçtim. Geçen gün uygun bir yer bulduğum için alışverişe çıkmıştım. Yeni dolabım birkaç kazak, pantolon ve iki elbise-den oluşuyordu. İlk defa gideceğim bir ortam olduğu için daha şık olmaya karar verdim ve siyah elbiseye uzandım. Uzun kollu triko elbiseyi üstüme geçirip aynaya baktım. Boğazlı elbise, dizlerimin neredeyse bir karış üstünde bitiyordu ve ince bedenimi saran dar kumaşıyla hoş görünüyordu. Sade ve şık bir elbiseydi.

Ardından banyoya girip Nazlı'ya ait olan düzleştiriciyle kuruyan saçlarımı düzleştirmeye başladım. Saçlarım zaten düz olduğu için çok fazla uğraşmamıştım. Neredeyse belime ulaşan saçlarımı düzelttikten sonra dolabın içindeki makyaj malzemelerini çıkardım. Eskiden makyaj yapmayı çok severdim. Cemil evimize geldikten sonra dikkat çekici kıyafetlerim gibi makyaj malzemelerimi de bir daha kullanmamıştım. O adamın bakışlarından kaçmak için her yolu denemiştim. Hatta çoğu zaman paspal gezinirdim ama pislik herif, gözlerini üstümden çekmezdi.

Midem bulanırken aynadaki yansımamla karşılaştım. Kehribar rengi iri gözlerim nefret doluydu. Gözlerimi bir an yumup derin bir nefes aldım. Her saat başı yaptığım gibi o adamın hayatımda olmadığını kendime hatırlattım. Bu bir nebze de olsa sakinleşmemi sağlarken makyaj yapmaya başladım. Gözlerimin etrafında oluşan morluğu kapatıcı yardımıyla gizledim. Maskara yardımıyla kirpiklerimi belirginleştirdim. En son dolgun dudaklarıma parlatici sürdükten sonra hazırdım. Aynadaki yansımam güzel duruyordu.

Gerginliğim bir nebze olsun azalırken banyodan çıkıp salona geçtim. Saatin dokuz olmasına birkaç dakika vardı. Kaşe kabanımı ve dizlerimin üstünde biten siyah çizmelerimi giydikten sonra evden çıkıp kapıyı kilitledim. Oğuz her an burada olabilirdi. Merdivenlerden inip soğuk hava

karşısında titrememek için bedenimi sıktım. Bir işe yaramadı, hava çok soğuktu. Ellerimi ceplerime yerleştirdim.

Attığım her adımda midemdeki endişe düğümü büyüyordu. Bunun nedeni Oğuz'u görececek olmam mıydı yoksa yeni bir ortama girecek olmam mı emin olamıyordum. Sadece her an kusacak gibi hissediyordum. Sakinleşmek adına derin bir nefes alıp verdiğimde, ağzımdan çıkan buhar havaya karıştı. Sabah ayazı çok fenaydı. Yüzüm sızlıyor ve gözlerim sulanıyordu. Buz kesen yüzümü atkıma doğru bastırdım.

Neyse ki birkaç dakika içinde artık tanıdık olan siyah araba bakış açıma girdi. Anında kalp atışlarım hızlandı. Yüzümü buruştururken içten içe kendime kızdım. Araba önümde durduğunda düşünmeyi bıraktım ve kapısını açtım. Derin bir nefes aldıktan sonra mesafeli olmaya özen gösterdiğim bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedim. Arabanın içi sıcaktı, soğuktan kasılan bedenim gevşedi.

Başımı ona doğru çevirince Oğuz'la göz göze geldik. Ciğerlerimdeki nefes boşaldığında gülümsemem tarihe karıştı. Onun yanında aklım karışıyordu.

Oğuz boğazını temizleyip, "Günaydın," dedi.

Siyah bir takım elbise giymiş, saçları geriye doğru taranmıştı. Bakışlarını benden ayırıp arabayı çalıştırdı. Rahat bir nefes alırken parmaklarımla uğraşmaya başladım. Nefes alıp verdikçe kokusu burun deliklerimden içeri süzülüp ciğerlerimde yer ediniyordu. Parfümünün sedir ağacı aroması hem yabancı hem de güzeldi.

"Eve alıştın mı? Geceleri tek başına olman seni korkutmuyordur umarım."

Korkuyorum. Öyle ki tüm evin ışıklarını yakmadan uyuyamıyorum.

"Korkmuyorum, yalnızlığa alıştım."

Yalancı Süveyda. Bilmiyor musun sanki kimse alışamaz yalnızlığa.

"Bir sorun olursa beni arayabilirsin, Süveyda."

"Teşekkür ederim," derken başka ne diyeceğimi bilemedim. Araba sessizliğe gömüldüğünde cama baktım. Kar yağmaya başlamıştı. Sessizce dışarıyı izlemeye başladım. Bugünle ilgili merak ettiğim şeyler olsa da sormadım. Sürekli hislerimi bastırdığım için konuşmak içimden gelmedi.

"Şu imza günü ne zamandı?"

"Bu hafta, gelecek misiniz?"

Kaşları çatılırken, "Bu hafta mıydı o?" diye homurdandı.

"Yazarı sevmiyor musunuz?"

Omuz silkti. "Hazzetmiyorum diyelim."

Nedenini merak etsem de şirkete geldiğimiz için sormadım. Oğuz arabayı otoparka park ettikten sonra araçtan indik. Aramızda üç adımlık mesafeyle asansöre yürüdük.

“Gergin misin?”

Önümde duran adamın geniş sırtına baktığımda yanağımın iç kısmını ısırdım. “Biraz.”

Asansöre bindiğimizde yan yana durduk. İkimiz haricinde kimse yoktu. Bakışlarını üstümde hissediyordum. Ortamdaki hava ağırlaşırken kıpırdamadan durmak çok zordu. Asansör şimdi çok daha küçük ve boğucu geliyordu.

Kısık sesiyle, “Gerilmeni gerektirecek bir durum yok,” dedi. Bu kadar yakınımda durması bile başlı başına bir nedendi. Özellikle yanında verdiğim kontrolsüz tepkiler... En büyük neden buydu.

“Denerim,” diye fısıldadım.

Neyse ki o sırada asansör de odasının bulunduğu katta durdu. Çelik kapılar kayarak açılırken ortamdaki gergin hava anında bozuldu. Oğuz boğazını temizleyip geri çekildi.

“Gel.”

Onu titreyen dizlerimle takip ettiğimde aklım allak bullaktı. Bana neler olduğunu anlayamıyordum. Gözlerimi kırptıştırırken derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Oğuz’u gören çalışanlar toparlanırken saygıyla selam verdiklerinde dikkatim dağıldı.

Etrafı izlemeye başladığımda ilk fark ettiğim şey her yerin beyaz, parlak ve son derece temiz olmasıydı. Duvarda soyut çalışmalardan oluşan tablolar dikkat çekici duruyordu. Karşıma çıkan kadın ya da erkek çalışanlar ise son derece düzgün giyimliydi. Şirketi incelerken ona duyduğum hayranlık artmıştı. Tek başına böyle bir yeri idare etmek zor olmalıydı.

Odaya girdiğimizde bu defa karşılaştığım manzara bambaşkaydı. Her yer siyah ve çok şık bir şekilde tasarlanmıştı. Siyah camdan masa, aynı renk duvarlar ve tablolar son derece modern görünüyordu. Odası çok güzeldi. Çalışma masasında pek bir şey yoktu. Siyah bir dizüstü bilgisayar, bir çerçeve ve düzgün şekilde dizilmiş dosyalar vardı.

Atkımla kaşe kabanımı çıkardım. Oğuz’un bakışları beni bulduğunda bir an duraksadı. Yoğun gözleri tekrar beni kuşatma altına aldığı anda, gözlerindeki beğeni dolu parıltılar karşısında yanaklarım kızarıırken Oğuz yutkundu.

“Çok güzel olmuşsun.”

Bu sözlerin ardından gözlerime baktı. Nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Sadece durup bana yabancı olan gözlerine daldım ve kalbim teklekti.

Kalbim ilk defa o gün, o odada titredi.

Bu durum kafamı allak bullak ederken gözlerimi kırıştırdım. *Kendine gel Süreyya, karşındaki adam patronun! Aptal olma.* Gözlerimi kırıştırdım. Yüzündeki karmaşık ifadeden anladığım kadarıyla söylediği sözler en az benim kadar şaşırmıştı. Bu durum ortamdaki havanın gerilmesine neden oldu. İkimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Utangaç gözlerim etrafta dolaşmaya başladı.

“Hadi sana çalışacağın yeri göstereyim.”

“Olur.” Utanç ve heyecanla karışık hislerimle yüzümü buruştururken onu takip etmeye başladım.

Beraber etkinliğin düzenleneceği çatı katına ulaşmak için asansöre yö-neldik. Gerginlikten terleyen ellerimi yumruk yaptım. Onunla dar bir alanda tekrar vakit geçirecek olmak gerilmeme neden oluyordu. Neyse ki çatı katına ulaşmak için sadece bir kat çıktık. Asansör durunca ilk inen ben olsam da nereye gideceğimi bilmediğim için bir adım geride durup onu takip etmeye karar verdim. Önümde yürüyen Oğuz, kahverengi bir kapıyı açıp elini içeriye doğru uzattı.

“İçeri gel lütfen.”

Ayağımdaki topuklu çizmelerin çıkardığı tok ses eşliğinde bana gösterilen kapıdan içeri girdim. Etrafı görünce hayranlıktan bir an nefesim kesildi. Çok büyük bir salondtu. Duvar yerine her yer camla kaplıydı, tavan dahi camdı. Bu sayede içerisi kış güneşini alıyor ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Ayrıca bir kütüphane gibi kitaplıklar diziliydi. Fakat kitaplıkların şekilleri müzik aletleri şeklindeydi. Boş kalan orta kısımlarda ise yuvarlak camdan oluşan masalar vardı. Camın kenarlarında uzun bacaklı oturma kısımları kitap şeklinde açılıyordu. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş ve hazırlanmıştı.

O kadar güzel duruyordu ki, “Burası çok güzel,” diye fısıldadım.

Gözlerimi ona çevirdiğimde elini cebine yerleştirmiş beni izliyordu. Anlamını çözemediğim bakışlarını görmezden gelmek için büyük çaba sarf ettim. Beceremedim.

İçimdeki gerginlik tekrar yeşerirken, “Gerçekten her şey çok güzel görünüyor,” diye tekrarladım.

İki büyük adım atıp eliyle boş rafları gösterdi.

“Bu gördüğün boş rafların doldurulması gerek ve tam bu noktada devreye sen giriyorsun.”

“Seve seve.”

Derin bir nefes aldım. Sanki düşler âleminde gibiydim. Hayallerimin ötesinde bir mekânda, altın tepside sevdiğim iş sunuluyordu. Yıllardır hayatın kötü yüzünü gördüğüm için bu olanlara inanmak ve ayak uydurmak son derece zor geliyordu. Gözlerime dolmak isteyen yaşları geri itelemek için gözlerimi kırptırdım. Boğazımı temizleyip mutlu bir ses tonuyla cevap vermeye çalıştım.

“Ben her şey için tekrar teşekkür ederim,” dediğimde yüzünü buruşturdu.

“Çok fazla teşekkür ediyorsun.”

Teşekkür etmemi gerektirecek şeyler yapıyorsunuz...

Sessiz kaldığımda gözlerime baktı, yaşadığım her şeyi görüyor gibiydi. *Ruhumdaki darbeleri, kalbimdeki acıları, hayal kırıklıklarımı...*

O sırada salonun kapısından içeri iki çalışan girdi. Oğuz, içeri giren kadınlara doğru yürürken orta yaşlarda duran sarışın kadını gösterdi. “Süveyda, seni Melda Hanım ile tanıştırayım. Buranın kıdemli çalışanlarından biridir. Çalışırken herhangi bir sorun olursa ona danışabilirsin.”

Karşımdaki kadını hızlıca inceledim. Melda, kısa kesimli sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri olan hoş bir kadındı. Yüzündeki makyajı sade, kıyafetleri ve duruşu ise son derece profesyoneldi. İnce dudaklarında oluşan mesafeli bir gülümsemeyle, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Bu gülümsemeye karşılık verdim. “Ben de tanıştığımıza memnun oldum.”

Bu defa Melda Hanım’ın hemen yanında duran esmer, genç kızı gösterdi.

“Ve stajyerimiz Esra, burada çalıştığın süre boyunca senin asistanın olacak. Bir şeye ihtiyacın olursa ondan istemekten çekinme lütfen.”

Esra çekingen bir ifadeyle gülümseyip heyecanlı bir sesle, “Merhaba, Süveyda Hanım,” diye cevap verdi.

Uzun, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlayan, minyon tipli bir kızdı Esra. Gözlerindeki pırıltı ve heyecan çok hoşuma gitti.

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Oğuz araya girdi. “O zaman ben sizi yalnız bırakayım hanımlar.”

Erkinliğin düzenleneceği salonu terk eden Oğuz’un ardından derin bir nefes aldım ve beni izleyen yeni iş arkadaşlarıma döndüm. Yüzümde oluşan gülümsemeyle konuşmaya başladım.

“İlk olarak seçeceğimiz kitapların listesini düzenleyelim mi, Melda Hanım?”

Melda Hanım başıyla onayladı. “Ben de öyle düşünüyordum,” diye karşılık verdi. Daha sonra üçümüz salonda bulunan çalışma masasına doğru ilerledik.

Esra elinde tuttuğu beyaz, son model tableti bana uzattı. “Bu sizin Süveyda Hanım, listeyi buradan yaparsınız.”

Tableti aldıktan sonra Melda Hanım ile seçeceğimiz kitapların türü hakkında konuşmaya başladık. Bu konu hakkında çok farklı planlarım vardı. Rafları her yaşa göre ayırmak ve ona göre kitaplarla doldurmak istiyordum. Her yaş grubu için farklı bir raf istiyordum. Bu fikri Melda ve Esra çok beğenince ilk önce on altı ve on sekiz yaş arası için kitaplar seçmeye karar verdik. Bu görev için en uygun kişi Esra’ydı. Esra, tercih edilen yayınlar ve bloggerları araştırmaya başlarken ben de dünya klasikleri ve modern klasikler için araştırma yapmaya başladım. Melda Hanım ise tarihi ve polisiye kitapların listesini üstlendi. Bu şekilde daha hızlı çalışacaktık. Ayrıca çalışma alanı o kadar güzeldi ki tüm günümü burada geçirebilirdim. Bakışlarım sürekli gökyüzünü buluyordu. Gördüğüm mavilik karşısında derin bir nefes alıp tekrar çalışmaya dönüyordum.

Birkaç saat sonra kahve arası verdiğimizde Melda Hanım sigara içmeye gitti. Esra da telefon görüşmesi yapmak için yanımdan ayrılınca odada tek kaldım. Kahvemden bir yudum alırken bakışlarım tekrar gökyüzünü buldu. Karın yağmaya başladığını görünce dudaklarım kıvrıldı. Çalıştığım masanın üstüne oturup gözlerimi kar tanelerine kilitledim. Camdan tavan sayesinde kendimi küçükken babamın bana aldığı kar küresinin içindeymişim gibi hissediyordum.

Kendimi bu güzel manzaraya öyle çok kapırmıştım ki içeri giren kişiyi görememiştim. Kahvemden bir yudum daha alacağım sırada izleniyormuşum gibi bir hisse kapıldım ve bakışlarımı kapıya çevirdim. Oğuz tam karşımda durmuş dalgın gözlerle beni seyrediyordu. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken birkaç saniye donup kaldım. Elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarıma kısaca bakıp bakışlarını hızla yüzüme çevirdi. Boğazımı temizlerken kahveyi masanın üstüne bırakıp yavaşça ayağa kalktum.

“Affedersiniz, içeri girdiğinizi duymadım,” diye mırıldandım. Utancın izlerini taşıyan sesim kısıktı. Onun yanında neden sürekli utangaç hissediyordum? Normalde bu kadar çekingen bir insan değildim. Sanki ayarlarımla oynanmış gibiydi. Derin bir nefes alıp bana doğru yürüdü.

“Öğle arasına girmişken işlerin nasıl gittiğini sormak istedim.”

“Her şey yolunda.”

Arkamı dönüp masanın üstündeki tableti aldığım sırada Oğuz da masaya geldi. Tabletten dokümanları açıp neler yaptığımızı ona gösterdim. Aynı zamanda planlarım hakkında konuşmaya başladım. Saçıma geriye doğru

atıp, açıkta kalan boynumu gergince ovduğumda anlatacaklarımı bitirmiştim. Ortamı sessizlik kapladığında çekingen bakışlarımı ifadesiz yüzüne çevirdim. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikir vermiyordu.

“Beğendiniz mi?” Elini çenesine yerleştirip hafifçe kaşıdı.

Derin bir nefes aldığında başını aşağı yukarı salladı. “Evet, açıkçası bu kadar iyi olmasını beklemiyordum.”

Gerginlik bedenimi terk ederken rahat bir nefes alıp gevşedim.

“Buna çok sevindim.” Tableti masanın üzerine doğru uzattığımda dirseğim Oğuz’un koluna değdi. Temasım karşısında hissettiğim elektrik bedenime akın ederken, Oğuz açıkta kalan boynuma çok kısa bir an baktı. Bu kısacık bir an olsa da kanım o kadar çok ısındı ki tenimi alev alev yaktı.

Yavaşça, “Sanırım...” dedi ve tuttuğu nefesi bıraktı. “Bu işi doğru kişiye vermişim.”

Duyduğum sözler karşısında dudaklarım kıvrıldı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadığımda birbirimize son derece yakın duruyorduk.

Oğuz gülümseyince kalbim tekledi. “Bu durumda teşekkür etmesi gereken kişi ben oluyorum.”

Titrek bir nefes aldığımda uzaklaşmak için bir adım geriye gittim. Bu kadar yakın olmak iyi değildi. Ne aklıma ne de kalbime...

“Hadi yemeğe gidelim.”

“Gerek yok, Oğuz Bey,” diye karşı çıktım. Ondan etkileniyordum, bunu bile bile onunla vakit geçirmem yangına körükle gitmek gibi bir şeydi.

Fakat her zamanki inatçı tavrıyla, “Gerek olup olmadığını sormadım,” dedi. “İtiraz kabul etmiyorum, gidelim.”

Kaşlarım çatılırken başımı yana doğru eğdim. Aklımdan geçen sözleri fark etmeden yüksek sesle dile getirdim. “Fazla despotsunuz.”

Kaşları havalandı. “Anlamadım?”

Duymasını istemediğim için, “Hiç,” desem dahi, “Söyle,” diye diretti.

Cevabı duymadan beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Bu yüzden, “Despotsunuz,” diye tekrarladım.

“Despot mu?”

“Hıhı, buyurgan demek.”

İğneleyici tavrım karşısında, “Despotun kelime anlamını biliyorum,” diye homurdandı. “Ayrıca öyle biri değilim,” diye eklediğinde dik dik yüzüne baktım. Öyle biriydi. Oğuz’un alnındaki kırışıklıklar artarken elini ensesine yerleştirdi. “Sadece sözümün dinlenmesini severim,” diye itiraf ettiğinde imalı bir şekilde gülümsedim.

“Sözünüzü dinletmek konusunda oldukça ısrarcısınız.”

"Gereksiz inadı sevmiyorum diyelim," diye yanıtladı ve ekledi. "Şu an olduğu gibi."

"Gereksiz inat yapmıyorum," diye inkâr ettiğimde dik dik bakma sırası ona geçmişti.

"Sadece gerek olmadığını söylüyorum."

Beni duymazdan geldiğinde arkasını dönmüştü bile. "Patronun olarak yemeğe çıkmamız gerektiğini söylüyorum. Daha fazla itiraz kabul etmiyorum."

Gözlerimi devirdiğimde çantamı alıp onu takip ettim. "Despotsunuz işte."

Ağzımın içinde homurdansam da yan gözlerle bana baktı. "Duydum seni."

Asansöre bindiğimizde yine boştu, kenara çekildim. Tam kapılar kapanacaktı ki bir kadın son anda yetişti.

"Ah, merhaba," dediğinde kadına baktım çünkü çok çekiciydi. Simsiyah saçları beyaz teninde parlıyordu. Küçük, çekik gözleri saçları gibi siyaha çalıyordu ve yaptığı dumanlı göz makyaj ona farklı bir hava katmıştı. Kadın küt kesimli düz saçını düzeltirken Oğuz da resmi bir ifadeyle, "Merhaba, Özgü," dedi.

Kadının bacakları, kısa eteği ve topuklu ayakkabıları sayesinde çok daha uzun duruyordu. Sanırım boyu benimle aynıydı, bir yetmiş civarıydı. Oğuz'a bakıp kırmızı ruj sürdüğü dudaklarıyla gülümsedi. "Kaç gündür görüşmüyoruz." Elini onun omzuna yerleştirirken, "Nasılsın?" diye sordu. Bu temas karşısında kaşlarım havalandı. Anlaşılan bayağı samimiydiler. Oğuz kolunu çekip bu teması sonlandırdı.

"İyiym, sen nasılsın?"

Özgü buna bozulduysa bile belli etmemeye çalıştı. "İyiym ama çok acıktım, bir yemeğe hayır demezdim."

Oğuz hafif bir gülümsemeyle, "Başkasına sözüm var," dedi ve bana baktı. Asansörün köşesine çekilmiş sessizce onları izliyordum.

Oğuz'un bakışlarını gören Özgü beni o zaman fark etti. Aniden ilgi odağı olduğum için duruşumu dikleştirdim. "Merhaba."

Gülümseyerek elini uzattı. "Özgü," dediğinde elimi uzatıp, "Süveyda," diye karşılık verdim.

Beni dikkatle incelerken, "İşe yeni mi başladın?" diye sordu.

Tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Oğuz bunu fark etmiş olmalı ki araya girdi. "Kütüphane etkinliği süresince bizimle çalışacak."

Asansör nihayet durduğunda Özgü tatlı bir ifadeyle gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Süveyda." Daha sonra Oğuz'a döndü. "Sonra

görüürüz patron.” Asansörden ilk o çıktı. Ardından ikimiz çıkarken ortamdaki hava gerginleşmişti. Sessizce lobide yürüdüğümüzde merakla bize dönen gözleri gördüm. Bu bakışlar karşısında utandığımı hissederken adımlarımı hızlandırdım. İlgi odağı olmayı sevmiyordum. Birlikte dışarı çıktığımızda üstümdeki gözlerden kurtulduğum için rahatlamıştım. Soğuk hava beni gafil avlarken yüzümü atkıma bastırdım.

“Yolun karşısındaki restoranın yemekleri güzeldir.” Birlikte yürümeye devam ettik, adımlarını yavaşlattığı için yan yana yürüyorduk.

Restorana ulaştığımızda Oğuz kenara çekilip ilk benim girmemi bekledi. Yüzüme çarpan sıcaklık karşısında kasılan bedenim rahatladı.

Yanımıza gelen restoran personeli samimi bir gülümsemeyle, “Hoş geldiniz, Oğuz Bey,” dedi ve bizi cam kenarındaki masaya yönlendirdi. Ben oturduktan sonra o da karşımdaki sandalyeye oturmuştu. Menüyü incelerken, “Buranın bifteğı güzeldir,” dedi. “Tavsiye ederim.”

Menüyü kapattım. “O zaman önerdiğiniz yemeğı yiyeceğim.”

Siparişleri vereceğimiz sırada telefonu çaldı. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana bakarken yüzündeki ifade ciddileşti.

“Affedersin, bunu açmam gerekiyor,” dedikten sonra dışarı çıkıp telefonunu yanıtladı. Bakışlarım cama yönelirken, gözlerim telefonda konuşan Oğuz’a kaydı. Elini kumaş pantolonunun cebine koymuş, ciddi yüzüyle karşı tarafı dinliyor, cevapları da kısa oluyordu. Elimi çenemin altına yerleştirdim. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Hem yakışıklı hem de kibar bir adamdı. Her ne kadar despot bir tavrı olsa da çok düşünceliydi. Ben oturmadan oturmuyordu bile. Nazik biriydi.

Düşüncelerim onunla dolup taşarken yüzünü bana doğru çevirdi. Sanki gözlerimizin arasında bir mıknatıs vardı ve bizi birbirimize doğru çekiyordu. O bana baktıkça yüreğime akan sıcaklık öyle yoğun ve yakıcıydı ki nefes dahi alamadım.

Bir şeyler değişiyordu ve bu çok hızlı oluyordu. Geri dönüşü olmamasından korktuğum şeylerdi. Tüm bunlara nasıl dur diyeceğimi de bilmiyordum. Tıpkı olacakları bilmediğim gibi...

5. SINIR

*"Ama aşk, bir cenin gibi bedenin karanlıklarında
acıyla dönüp durmaktan kurtulduğu, nefes ve
dudak aracılığıyla kendini zikir ve itiraz
edebildiği zaman gerçek aşktı."*

Geçmişe Yolculuk, Stefan Zweig

Üstündeki yumuşak battaniyeye iyice sarılıp kanepeye gömüldüm ve açtığım filme boş gözlerle baktım. Bir saattir film açıktı ama hiçbir şey anlamıyordum çünkü aklım bambaşka yerlerdeydi. Düşünmekten dik-
tasyonu filme veremiyordum. Hafifçe iç çektim.

Hayatımın en garip günlerinden birini geçirdiğim için olanları düşün-
meden duramıyordum. Oğuz, aklımı bulandırıyor. Bu yüzden birlikte
vedüğümüz yemek boyunca sessizliğimi korumuştum. O da bana ayak uy-
durmuş ve üstüme gelmemiştir. Zeki bir adamdı, bir şeylerin ters gittiğini
anında seziyor ve ortama ayak uyduruyordu. Sanırım ona hayranlık duy-
yordum. Yaksıklı ve güçlü biriydi, her şeyden önce merhametliydi. Hay-
ranlığımın nedeni bunlar olmalıydı.

Çizgilerini nedensizce ona göre davranmam gerekiyordu. Bugün ona
despot olduğunu söyleyerek o çizgiyi yeterince aşmıştım. Daha dikti-
li olacaktım. Sonuçta adam arkadaşım değil patronumdum. Kapının zili
duyunca düşüncelerim zihnimi terk etti. Tedirgin bir şekilde üstündeki
battaniyeyi ipekiyle ayağa kalktım. Kimseyi beklemediğim için kapı çalınca
tedirgin oluyordum.

"Süveyda döndüm, aç kapıyı."

Nazlı'nın sesini duyunca rahat bir nefes aldım. Boşuna korkmuşum
işte. Kapının kilidini hızlı hareketlerle açtım. Karşımda kıvrıkcık saçları kar-
larla kaplı olan Nazlı'yı görünce yüzümdeki gülümsemeye engel olmadı.
Küçük burnu kızarmış saçları ise rüzgardan dolayı uçuşuyordu. Küçük, tat-
lı bir kız çocuğu gibi duruyordu.

İçten bir sesle, "Hoş geldin," deyip kenara çekildim.

Nazlı hemen içeri girdi. "Hoş buldum." Üstündeki montu çıkarırken
bir an duraksadı. "Aniden geldim, müsait miydin?"

"Müsaitim, iyi ki geldin."

Elindeki montu alıp asıktan sonra küçük salona geçtik. Birlikte kane-
peye geçtik battaniyenin altına girdik. Kombiyi düşük derecede yakmış
için içerisi biraz soğuktu.

“Ankara’nın soğüğundan nefret ediyorum.”
Nazlı’nın sızlanması üzerine hafifçe güldüm.

“Ben de. Kahve içer misin?”

Hevesle başını salladı. “Olur,” dediğinde kalkıp mutfağa ilerledim. Önce kombinin derecesini yükselttim, sonra kahve suyu koydum. O sırada Nazlı da mutfağa gelip sandalyeye oturdu.

“Barış da arkadaşlarıyla maç izlemeye gitti. Ben de bugün neler yaptığımı merak ettim. Telefonun da olmadığı için çat kapı geldim.”

Sesindeki mahcup ton üzerine ona doğru döndüm.

“Evde sıkılıyordum aslında, iyi ki geldin.”

“Ee, ilk iş günü nasıl geçti?”

Çalıştığım yeri hatırlayınca yüzüm aydınlandı. “Çok iyi. Tahmin ettiğimden de güzel bir yerdin.”

İmalı bir şekilde sırıttı. “Peki yeni patronun nasıl?”

İmasını görmezden geldim. “Senin kadar olmasa da iyi.”

“Sadece iyi mi?”

Bilerek yapıyordu. “Evet, sadece iyi.”

“Abim zordur, ketumdur ama haklısın iyidir.”

Yorumu üstüne sessiz kaldım. Oğuz’un iyi biri olduğunu biliyordum. Yaptığı bu kadar şeyden sonra aksini düşünemezdim zaten. Nazlı lavaboya gitmek için yanımdan ayrıldığında kahveleri hazırlayıp salona girdim. Birkaç dakika içinde geldiğinde tekrar kanepeye geçip battaniyeye sokulduk. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra, “Bursa’da yaşarken neler yapıyordun?” diye sordu.

Bursa konusunu konuşmak gerilmeme sebep oldu. Çünkü oradaki anılanıma acı çalınmıştı. Orayı hatırlayınca hüznün, sis gibi etrafımı kuşatıyordu. Gözlerimi, elimde sıkıca tuttuğum yarısı boşalmış bardağa çevirdim.

“İş olarak çocuk bakıcılığı yapıyordum.”

Nazlı hafifçe gülümsedi. “Özlüyor olmalısın.”

Kaskatı kesildim. Özlemiyordum, Cemil denen herif yüzünden çok sevdiğim memleketim cehennem gibi görünüyordu gözüme. Orası bana sadece ölümü hatırlatıyordu. Benim için anlamı olan her şeyi Bursa’nın toprağına gömmüştüm. Gözlerimi kırptıştırırken katı bir sesle, “Bazen,” demekle yetindim.

Nazlı’nın elini elimde hissedince irkildim. Bakışlarımı ona çevirdiğimden anlayışlı gözleriyle karşılaştım.

“Bursa konusu açılınca çok geriliyorsun.” Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. “Orada bir şey mi yaşadın? Ne oldu da bu hale geldin?”

Kısıt bir sesle sorduğu sorusuna hüzün bulaşmıştı. Göğsümdeki basınç arttığı için nefes almakta zorlandım. Gözlerime dolan yaşlar hâkimiyetim dışında olmuştu. "Ben..." diye fısıldadım ama devam edemedim.

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Gözümün önüne akın eden anılar, beni derinden sarsmıştı. Sanki yine o evde ve çaresiz bir haldeydim. Yaşananlar halat gibi boynuma dolanırken zar zor nefes alabildim. Bu yüzden düşünmek istemiyordum çünkü hatırlamak yaralarımı eşeliyordu.

"İyi misin?"

Nazlı'nın sesi kulağıma uzaktan geldi. Gözlerimi art arda kırptıştırırken dişlerimi o kadar sıkı kenetlemiştim ki diş etlerim sızlıyordu.

Zar zor, "Pek iyi şeyler yaşamadım," dediğimde boğuk çıkan sesim bana bile yabancıydı.

Elini omzuma yerleştirip hafifçe okşadı. Yalnız olmadığımı hatırlatmak ister gibiydi. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin derin nefesler alıp verdim. *O evde değildim, kurtulmuştum.* Artık Cemil hayatımda değildi, bana zarar veremezdi. Bunu defalarca tekrarlardım. Telkinlerim sayesinde az da olsa sakinleşirken gözlerimi açtım ve Nazlı'nın endişeli yüzüne baktım. Konuşmamı bekliyordu ama yapamıyordum işte. Yaşadıklarım o kadar ağırdı ki anlatmak çok zor geliyordu.

Altdudağıma dişlerimin arasında çiğnerken detay vermemeye karar verdim. "Babam öldükten sonra annem çok değişti," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Özellikle hayatına giren sevgilisinden sonra." Boş bakan gözlerimi odanın bir kenarına dikmişim. "Güzel zamanlar değildi." O günleri anımsamak midemi bulandırmıştı. "Bu yüzden geride bırakmak istiyorum," diye ekledim hızlıca. Konuyu kapatmak istiyordum, hatırlamak bana iyi gelmiyordu. İliyan kahvemden bir yudum aldım. Elimdeki bardağı o kadar sıkı tutmuştum ki parmak boğumlarım beyazlamıştı. Belki Cemil bana dokunamamıştı ama kirli elleri zihnime dokunmuş ve kalıcı hatıraları oraya kazımişti.

"Yaşananlar ile Bursa'yı arkamda bıraktım ve o günleri bir daha hatırlamak istemiyorum."

Nazlı iç çektiğinde yüzüme üzgün gözlerle bakıyordu. "Geçti gitti Nazlı, konuşmaya değmez."

Aslında geçmemişti, o gece yaşananların acısı hiç geçmeyecekti. Annemin bana yaptığını düşman düşmana yapmazdı ama o öz kızına yapmıştı. İnsan kendi canına, kanına ihanet eder miydi? Belki hâlâ yaşıyordum ama ruhumu öldürmüştü. Annemin kalbimdeki dokunulmazlığını öldürmüştü.

"Anlıyorum seni, bazen bazı şeyleri anlatmak içindeki yarayı aşındırır," dediğinde başımla onayladım. "Ama geçer..." dediğinde yüzümde kırık dökük bir gülümseme vardı. "Ağır yaralasa da geçer."

Yaşananlar beni parçalara ayırarak geçmişti. Anılar taze ve kötüydü, hatırlamak ruhuma derin bir çentik daha atmıştı. Ağlamayayım diye direndiğim için bedenim kaskatı kesilmişti.

“Yaşadığın şeyler için üzgünüm.”

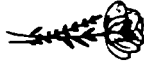
Bu sözler üzerine hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedim. Üzgün olması gereken kişi kısa süre önce tanıştığım yabancı bir kadın değil annem olmalıydı. Kendi kızını ateşlere atan, iğrenç bir adam yüzünden beni öldürmek isteyen annem...

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. Annem beni hiç düşünmeden gözden çıkarmıştı. Tek istediği Cemil'di. Bu yüzden yokluğu umurumda olmamalıydı. Bunları düşünmek bile parçalanan kısımlarıma daha sert darbeler indiriyordu. Annemin yaktığı ateşin içinde bir başıma yandım.

“Gözlerindeki kimsesizliği kendi gözlerimden tanıyorum, Süveyda.”

Duyduğum sözlerden ötürü gözlerimi acıyla yumdum. Nazlı da benim gibi kimsesiz kalmıştı, hem de çok daha küçük yaşlarda.

“Bu yüzden hep yanında olacağım.”

Oğuz'un beni almasını istemediğim için erkenden evden çıktım. Benimle daha fazla uğraşmasını istemiyordum çünkü. Daha önemli işleri olmalıydı hem. Şirkete geldiğimde etrafta pek kimse yoktu. Sekreterden öğrendiğim kadarıyla pazar günleri iş saati daha geç başlıyordu. Elimdeki çayla beraber cama doğru ilerledim. Çalıştığım yer o kadar güzeldi ki burada vakit geçirmekten hoşlanıyordum, erken gelmem iyi olmuştu. Çayımından küçük bir yudum aldığım sırada kapı açıldı ve Oğuz görüş alanıma girdi. Bugün takım elbise yerine acı kahve tonlarında boğazlı bir kazak ve siyah kot giymişti. Saçları hafif dağınık duruyordu, ela rengi gözleri ise bugün açık kahverengi tonlarındaydı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Gözleri üstümdeydi, ikimiz bugün aynı renkleri giymiştik. Yüksek bel kotum siyah, kayık yaka, ince kazağım koyu kahverengiydi.

“Günaydın, Oğuz Bey.”

“Günaydın, erkencisin.” Bana doğru yürüdüğünde elindeki küçük siyah paket dikkatimi çekti.

“Otobüsle geldiğim için geç kalmak istemedim.”

Düşünceli bir ifadeyle gözlerime baktı. “Neden beni beklemedin?”

Ona daha fazla ayak bağı olmak istemediğimi nasıl söyleyebilirdim ki? “Yolu öğrendiğim için sizi uğraştırmak istemedim.”

Kaşları çatılsa da başıyla onayladı. "Pazar günleri on bir ile üç arası burada olman yeterli."

"Peki," dediğimde elindeki paketi bana uzattı. Yüzünde gergin bir ifade vardı. "Senin için."

Bana bir hediye mi almıştı? Şaşkınca yüzüne bakıyordum. "Benim için mi?"

"Evet, al hadi."

Paketi elinden aldım ve yavaşça açtım. Ne aldığını merak ediyordum. İçinden bir çift şeker pembesi renginde eldiven çıkmıştı.

"Ellerin çok üşüyor."

Boğazım düğümlendi, yutkunamadım. "Ben..." dedim ama devamını da getiremedim. Yumuşacık bir eldivendi ve rengi çok tatlıydı. Geçen gün giydiğim çoraplarla aynı renk olduğu aklıma geldi. Gülümsedim.

"Sıcak tutar diye düşündüm," diyerek sessizliği bozdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım minnetle. Gözlerimi ona çevirdiğimde dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. "Çok beğendim."

"Sevindim," dedi ve boğazını temizledi. "İşe dönmem gerekiyor." Oda-dan hızla çıktığında elimde eldivenlerle arkasından bakakaldım. Sessiz bir fırtına gibiydi ama kısa sürede her şeyi kasıp kavuracak güce de sahipti. Dağılmış bir halde masaya doğru ilerleyip yavaşça oturdum. Beni düşünmüştü, bana hediye almıştı. O kadar mutlu olmuştum ki... Peki bu normal miydi?

Odanın kapısı tekrar açıldığında irkildim. Gelen Esra'ydı. "Günaydın, Süveyda."

"Günaydın," dedim ve eldivenleri masamın üstündeki çantaya koydum. Esra masadan tableti alıp dün topladığı verileri benimle paylaşmaya başladı. Yarım saat içinde Melda Hanım da gelince küçük ekibimiz tamamlanmıştı. Kitaplar hakkında konuşmak o kadar zevkliydi ki çalıştığımız her andan son derece keyif alıyordum, başka bir şey düşünmüyordum.

"Yetişkin roman kısmında kararsızım."

Melda Hanım'ın sözlerini duyunca düşünceli bir şekilde boynumu kaşıdım.

"Açıkçası kadınların bu fikri seveceğini düşünüyorum. Mutlaka aralarında bu tarz okuyan vardır."

Melda Hanım bunu duyunca memnuniyetsiz bir şekilde iç geçirdi. "Gerçekten var mıdır?"

Eleştirel tarzda söylediği sözler üzerine kaşlarım çatıldı. Büyük bir zevk alarak okuduğum tarzı.

"Ben mesela, çok severek okurum."

Melda Hanım, sözlerimi duyunca gözlerini kaçırdı. “Anlıyorum, tabii zevk meselesi sonuçta.”

Kısa, gergin bir sessizlik anı yaşandı. Esra bunu bozmak ister gibi, “Oğuz Bey’e mi sorsak?” diye önerdi.

“Evet, Oğuz Bey’e soralım.”

“Sen sorarsın o zaman Süveyda, ben de bir sigara molası vereceğim.”

Melda masanın üstündeki çantasını alıp bana söz hakkı tanımadan odadan çıktı. İhale bana kalmıştı. Masanın üstündeki tableti alıp odadan çıktım. Bedenimin gerginliğinden adımlarım geri geri gidiyordu. Tableti o kadar sıkı kavramıştım ki parmak boğumlarım beyazlamıştı. Asansöre binip tuşa bastım. Bir kat olduğu için birkaç saniye içinde asansörden indim.

Sekreteri gülümseyen bir ifadeyle, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba, Oğuz Bey odasında mı?”

“Evet, birazdan çıkacak ama.”

Ufak bir gülümsemeyle odasına doğru ilerledim. Kapısını tıklatırken derin bir nefes alıp içeri girdim. Yüzündeki ciddi ifadeyle bilgisayara bakıyordu. Kaşlarının arasındaki derinlikten anladığım kadarıyla önemli bir işle uğraşıyordu. Dolgun dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Ciddi ve sert görünüyordu. Bu hali sabah bana eldiven hediye eden adama benzemiyordu. Eldivenleri hatırlayınca gülümsedim, ince bir düşünceydi ve ben çok fena düşmüştüm. Boğazımı temizlediğimde bakışları beni buldu. Küçük bir gülümsemeyle, “Merhaba,” dediğimde gözlerini gözlerime dikti.

Zaman aramızda sıkışıp kalırken beni ona çeken görünmez bir bağ vardı sanki. *Saçmalama Süveyda... Hemen kendine gel!* Gözlerimi tablete indirip aramızdaki bağı kopardım. Yabancı hisler tarafından kalbimin dört bir yanı işgal altındaydı. Tek müttefik zihnimdi, ondan uzak durmam gerektiğini bağırp duruyordu.

“Size bir konu hakkında danışmam gerek,” dediğimde sesim istediğim gibi resmi çıkmıştı.

“Dinliyorum.”

Masasının karşısına geçip okuma verilerini ona doğru uzattım.

“Yetişkin romantik tarzında olan kitapların okunma oranı son yıllarda çok fazla olduğu için ben bu türü de eklemek istiyorum.” Dikkatle verileri inceledi. “Özellikle etkinliğe katılacak hanımların bunu çok seveceğini düşünüyorum. Okudukları tarzla karşılaşmak dikkatlerini çekebilir.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Mantıklı bir fikir,” diyerek onay verdiğinde kocaman gülümsedim.

“Melda Hanım kararsız kaldığı için size danışmak istedik.”

Ona doğru ilerleyip arkasında durdum. Tablete eğilip geçmiş zamanların verilerini açtım. “Gördüğünüz gibi en çok okunanlar arasında bu tarz kitaplar da var.”

Çok fazla yaklaştığımın farkında değildim ta ki nefes alana kadar. Duraksadığımı fark eden Oğuz, hafifçe bana doğru döndüğünde göğüslerim omzuna sürtündü. Bu temasla beraber irkildiğimde tenim karıncalanmaya başladı. Damarlarımın altında akan kan hızlanmış ve ısınmıştı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım fakat pek de işe yaramadı. Omzunun baskısı yüzünden canlanan bedenim uğulduyordu. Aramızdaki hava ağır ağır ısınırken sağır edici sessizlik etrafı kaplamıştı. Koyulaşan gözlerini gözlerime çevirdiğinde nefes alamadım. Gözlerinin içinde yeşil ve sarı benekler vardı, yakından o kadar güzeldi ki... Yanağımın iç kısmını ısıtırken yüreğimi kasıp kavuran bu histen kurtulmak için aniden geri çekildim ve aramızdaki teması bozdum. Hafifçe öksürüp boğazımda oluşan düğümü gidermeye çalıştım. Kanım kaynar bir su gibiydi ve tenimi cayır cayır yakıyordu.

Bakışlarımı tekrar tablete çevirip konuşmaya devam ettim. “Etkinliğe bu tarz kitapları katarsak güzel olacak.”

Oğuz derin bir nefes aldı. “Pek anlamam bu tarzdan, istediğini seçebilirsin.”

“Peki,” dedikten sonra doğruldum. Bir an önce bu odadan çıkmalıydım. “O zaman ben işime geri döneyim.”

Bana tableti uzatırken, “Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Esra ile bir şeyler atıştırdık.”

Ben tableti alırken, ifadesiz bir yüzle ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. Telaşlandığım için hareketlerim sarsaktı. Bir adım daha atacağım sırada botumun topuğu burkuldu. Sendelediğim an Oğuz uzanıp kolunu belime sardı. Oysa ufak bir sendelemeydi bu, yere düşmeden de kurtulabilirdim fakat buna müsaade etmemişti.

Beni kendine çektiğinde kalbim güm güm atıyordu. Kazağımın açıkta bıraktığı belimde sıcak ve nasırlı eli duruyordu. Sanki parmaklarında elektrik vardı ve tenime doğru akın ediyordu. Tüylerim ürperirken bedenimdeki kaslar gerilmiş, nefes alış verişim bile ağırlaşmıştı. Bakışları yüzümde asılıyken belimi iyice kavradı. Öyle bir pozisyonun içinde kalmıştık ki! İnce bedenim, bacaklarının arasında duruyordu. Göğüslerim, onun sert göğsüne yaslanmıştı. Kahve kokan sıcak nefesini yüzümde hissedince içimde hareketlenen kelebeklere engel olamadım. Kelebeklerin etkisi öyle büyüktü ki karnımın alt kısmı karıncalanmaya başladı. Başparmağı hafifçe tenimde gezindi.

“İnceciksin,” diye fısıldadı. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki doğru duyup duymadığımdan bile emin olamadım. Sadece çok sıcaktı, nefes alamıyordum ve bedenim uğulduyordu. Ağırlaşan gözkapaklarımı açık tutmaya çalışırken boğulur gibi, “Anlamadım,” dedim.

Kolunu yavaşça çekip geriye doğru bir adım attı. Kişisel alanımdan çıkınca rahat bir nefes alabildim. Oğuz omuz silkip dudaklarında oluşan yandan bir gülümsemeyle, “Siz bana despot derken iyiydi küçük hanım,” dedi.

Şaşkınca gözlerimi kırptıştırırken, yüzündeki ufak gülümsemeye bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu adama gülümsemek çok yakışıyordu. Sert yüz hatları gevşediği için olduğundan daha genç duruyordu.

Kısık bir sesle, “Üzgünüm,” dediğimde kaşlarını çatı.

“Neden?”

Altdudağımdaki kuruyan kabuğu çekiştirdim. “Size öyle söylememeliydim.” Geriye doğru bir adım attım.

Soru soran bakışları yüzümde asılıydı. “Sorun değil.”

Gülümsemeye çalıştım. “Ben artık işime döneyim.” Aceleci bir tavırla arkamı döndüm. Bir an önce onun akıl çelici ekseninden kurtulmak istiyordum.

Kısık bir sesle, “Süveyda,” dediğinde adımlarım bir an duracak gibi olsa da durmadım. Kalbimdeki baskıyla beraber odadan çıkıp kapıyı kapattım. Böylesi en doğru olanıydı. Sınırlar aşılmamak için vardı. Bunun farkında olacak yaşıyordum. Bu yüzden adımlarımı daha dikkatli atmak zorundaydım.

“Her şey hazır, değil mi?”

Nazlı’nın heyecandan parlayan gözlerine baktım. “Hazır hazır, sadece yazarımız kaldı. O da birazdan burada olur.”

Kafe bugün imza gününden ötürü çok kalabalıktı. Yazarın kitaplarının çoğu alınmıştı bile.

“İmza günü yapmak iyi fikirdi.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Bence de. İyi ki abimi dinlememişim.”

Oğuz’un neden istemediğini soracağım sırada bir kız yanıma geldi. “Merhaba, Alacakaranlık serisinin son kitabı var mı?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Maalesef tükendi, baskı yenilenince gelecek.”

On sekiz yaşlarında duran kızın yüzü asılırken, “Peki,” deyip başka kitaplara bakmak için yanımdan ayrıldı.

"Demek tek Edward hayranı ben değilmişim," deyip güldüğümde Nazlı da kıkırdadı.

"Beni de unutma lütfen."

Kafenin kapısı açılırken Oğuz ve Barış içeri girdi. İmza günü için Nazlı onu da çağırmıştı. Oğuz gelmek istemese de Nazlı fazla ısrarcı ve ikna ediciydi. Nazlı onlara döndü. "Hoş geldiniz!" Enerjisi o kadar yüksekti ki etrafındaki herkese bulaştırıyordu.

"Hoş bulduk."

Oğuz başıyla selam verdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Şirkette yaşananlardan sonra mesafemi korumakta kararlıyım. Nazlı yanına gidip yavaşlığına öptüğünde kinayeli bir sesle, "Ne kadar mutlusun abiciğim," dedi.

Oğuz yüzünü buruşturduğunda ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Tepkisine şaşırıyordum, Nazlı ona dik dik bakarken yanıma geldi. Ona doğru eğilip kısık bir sesle, "Oğuz Bey neden Çetin Dinçer'den hoşlanmıyor?" diye sordum.

Nazlı omuz silkti. "Sen ona bakma ya, popüler kültürü pek sevmez. Ondan bu tavırları."

Oğuz, "Ne alakası var?" diye karşı çıksa da Nazlı onu dinlemiyordu.

"Çok alakası var. Neyse, zaten seni bugünün ne kadar verimli bir gün olacağını görmek için çağırdım."

Oğuz gözlerini devirirken ellerini cebine yerleştirip sessiz kaldı. Ben de müşterilerle ilgilenmeye devam ettim. Birkaç kız ona bakıp kıkırdarak konuşuyordu. Gözlerinde hayranlık dolu parıltılar vardı. Gözlerimde aynı parıltıların olup olmadığını merak ettim. Kendimi bu kadar açık etmediğimi umuyordum.

"Ay geldi, geldi!"

Nazlı'nın sesiyle birlikte düşüncelerimden kurtulurken kapıya doğru ilerledik. Arkalarından bir kız, "Aman boş ver yazarı, şu uzun boylu adam ondan daha yakışıklı," diye fısıldadı.

Oğuz'dan bahsettiklerini anında anlamıştım. Eh, haksız sayılmazlardı. Çetin Bey uzun boylu, esmer bir adamdı. Saçları hafif uzundu, keçi sakalı vardı. Kemikli gözlükleri ona farklı bir hava katıyordu. Yüzü hoş olsa da Oğuz'da olan çekicilik onda yoktu.

"Acaba sevgilisi var mıdır?"

"Vardır tabii kızım, adama baksana bir içim su. Boş bırakmazlar."

Kızların yorumları üzerine kaşlarım çatıldı. Sahi, sevgilisi var mıydı acaba?

"Hoş geldiniz, Çetin Bey."

Nazlı'nın sesini duyunca Oğuz'u düşünmeyi bir kenara bırakıp onlara döndüm. Çetin Dinçer sıcak bir gülümsemeyle, "Hoş buldum," dedi ve Nazlı'nın uzattığı eli sıkıttı.

Ardından bakışları bana kaydı. "Hoş geldiniz," dediğimde gözleri dikkatle beni inceledi.

"Çok hoş buldum."

Elini uzatınca hemen karşılık verdim. Kitaplarını severek okuduğum bir yazarla tanıştığım için heyecanlıydım.

"Sizi masaya alalım."

Çetin Dinçer masaya doğru ilerlediğinde Nazlı ile hemen yanındaydık. Barış müşterilerle ilgilenirken Oğuz da uzak bir köşede durmuş, memnuniyetsizlik dolu gözlerle yazara bakıyordu. Yanına gelmeye bile tenezzül etmemiştii. Bu garip tutumuna takılmamaya çalışarak yazara döndüm. Masada oturmuş, gelen hayranlarına imza veriyor ardından fotoğraf çekiniyordu.

"Çetin Bey, ne istersiniz? Çay, kahve?"

Samimi bir şekilde gülümsedi. "Filtre kahve alabilirim."

Hazırlamak için mutfak kısmına geçtiğimde Barış da yeni siparişler hazırlıyordu.

"Kahveyi götürüp yardıma geleceğim."

"Çok iyi olur."

Nazlı mutfığa girdi o sırada. "Kurabiye de koy, Süveyda."

Güzel bir tabak ve kahveyle yanına döndüğümüzde, Çetin Dinçer'in güzel bir okuruyla samimi bir şekilde muhabbet ettiğini gördüm. Bizim geldiğimizi fark etmeden önce kadının telefon numarasını aldı. Nazlı ile birbirimize garip garip baksak da tepki vermedik.

Kadın gidince kahveyi ve tabağı masaya bıraktım. Bize dönüp gülümsedi. "Teşekkür ederim."

O sırada Barış yanımıza gelip kolunu Nazlı'nın omzuna attı.

"Nasıl gidiyor?"

Çetin'in bakışları ikisine kaydı. Parmaklarındaki yüzüğe bakarken, "Evli misiniz?" diye sordu.

Nazlı başıyla onayladığında Çetin tebrik etti. İki kız imzaya gelince ben de müşterilerle ilgilendim. Ara ara gözlerim Oğuz'a kayıyordu. Uzak bir köşede oturmuş dikkatli gözlerle telefonuna bakıyordu. O kadar dikkatli bakıyordu ki neye baktığını merak ettim. Çaktırmadan o tarafa doğru yürüdüğümde bakışlarım telefonuna kaydı. Oyun oynadığını görünce gözlerim irileşti. Bu kadar büyük dikkatle uğraştığı şey telefon oyunu muydu? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Oğuz başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Boğazımı temizledim. "Bir şey ister misiniz diye sormaya geldim."

Asık bir suratla cevap verirken tekrar telefonuna döndü. "İstemem, siz sevgili yazarınız Çetin ile ilgilenin."

Şaşkınca yanından uzaklaştım. Çetin ile ne derdi olduğunu hâlâ anlayamıyordum. İmza biraz sakinleştiği için Çetin'in yanına gittim. "Ben de bir imza alabilir miyim?" diyerek kitabımı uzattım.

"Tabii," diyerek kitabın kapağını açtı. İmza atarken, "Yoksa sen de mi evliler kervanındasın?" diye sordu.

"Hayır, neden ki?"

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle, "Buna sevindim," dediğinde yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. Bu tavrı karşısında şaşırsam da bozuntuya vermedim. Daha az önce başka bir kadına numarasını vermişken şimdi de benimle mi flörtleliyordu?

"Bu arada adın neydi?"

"Süveyda."

Kaşları havalandı. "Çok güzelmiş, yeni kitabımda kesinlikle kullanacağım."

Hafif bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dediğimde bana doğru yanaştı.

"Sen neler yapıyorsun, Süveyda?" O sırada yanımıza bir kız geldi. "Kitaplarınızı çok seviyorum," diyerek yazara sarıldı. Çetin ona karşılık verirken kızla tatlı tatlı konuştu ve kitabını imzaladı. Kız mutlulukla yanından ayrıldığında tekrar bana döndü.

"Hâlâ cevap vermedin."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Burada çalışıyorum."

Çetin'in kahverengi gözleri etrafta gezindi. "Güzel yer," dediğinde tekrar bana baktı. "İyi ki imza teklifini kabul etmişim." Bakışlarından ve yakın tavırlarından rahatsızlık duymaya başlamıştım. "Yoksa sizinle tanışma fırsatım hiç olmayacaktı, Süveyda."

Bir an ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. "Ben..." dediğim zaman Çetin araya girdi. Kitabı uzatırken o kadar yakınımaya sokulmuştu ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Buradan yemeğe gidebilir miyiz? Yeni kurgumu konuşuruz."

Geriye doğru bir adım attım. Ters bir laf etmemek için kendimi tutarken nazik bir şekilde, "Maalesef çok yoğunuz," diyerek geçiştirdim.

Pes etmeyerek, "O zaman yarın?" diye üsteledi. Başını yana doğru eğerken samimiyet dolu bir şekilde bakıyordu. "Senin gibi birini daha iyi tanıyamazsam kendime çok kızarım."

"Benim gibi mi?"

Başıyla onayladı. “Çok güzel ve çekici... Saçların, gözlerin; o kadar güzelsin ki. Gözlerimi senden alamıyorum. Bunu fark etmemiş olamazsın.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Sırf dış görünüşüm için ilgi duymasını itici bulmuştum. “Teşekkür ederim ama dediğim gibi yoğun bir şekilde çalışıyorum.”

Kocaman bir gülümsemeyle, “Ben izin alırım patronundan,” dedi.

“Aslında alamazsın,” dedi Oğuz kesin bir dille. Hemen arkamda durmuş dik dik Çetin Dinçer’e bakıyordu.

Çetin duruşunu dikleştirirken sinir bozucu gülümsemesi yüzündeydi. “Nedenmiş?”

Oğuz dudaklarını büktü. “Canım izin vermek istemiyor.” Tavrı netti, konu tartışmaya kapalıydı.

Kaşları havalandığında, “Siz kim oluyorsunuz peki?” diye sordu.

“Patronu,” diye cevaplarırken elini belime yerleştirdi. Bu dokunuş karşısında irkilirken gözlerim Oğuz’u buldu.

“Hem bence Süveyda da sizinle yemeğe çıkmakla pek ilgilenmiyor,” dediğinde gözlerini bana çevirdi. “Değil mi?”

Oğuz, rahatsızlığımı anladığı için devreye girmiş olmalıydı. Bunu fark ettiğim için başımla onayladım. Çetin’in konuşmasına fırsat vermeyen Oğuz, beni başka tarafa doğru yönlendirdi. Çetin’in yanından uzaklaştığımızda tenimi yakan elini geri çekti.

“Yavşak piç,” diye homurdandığında irileşen gözlerimi ona çevirdim.

“Ondan neden bu kadar nefret ediyorsunuz?”

Az çok tahmin ettiğim sorunun cevabını ondan da duymak istemiştım. Sert bir şekilde, “Şerefsizin teki,” dedi. “Geçen yıl bir okuru bunun tarafından tacize uğradığı için dava açtı. Fakat kadını parayla susturdıkları için davayı geri çekti.”

Resmen şok olmuştım. Bu kadar nahif şeyler yazan adamın tacizci biri çıkması karşısında ne düşüneceğimi şaşırılmışım. “Neden bize söylemediniz?”

Derin bir nefes aldı. “Nazlı Hanım inanamadı, iftira olduğunu düşündü. Kadın ifadesini bu yönde değiştirdi çünkü.”

Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim. Hayranlığım buhar olup uçmuş yerini tiksintiye bırakmıştı. Yüzümü buruştururken Oğuz, “Böylelerine karşı daha dikkatli ol,” diye uyardı. Azarlar gibi konuşması karşısında kaşlarım havalandı.

“Abi adama ne dedin de kaçır gibi gitti?”

Nazlı’nın sesi konuşmamızı böldüğünde Oğuz ona dönüp omuz silkti. “Bir şey demedim.”

Nazlı gözlerini kıstı. “Seninle konuştuktan hemen sonra neden gitti?”

Boğazımı temizledim. "Bir şey ister misiniz diye sormaya geldim."

Asık bir suratla cevap verirken tekrar telefonuna döndü. "İstemem, siz sevgili vazarınız Çetin ile ilgilenin."

Şaşkınca yanından uzaklaştım. Çetin ile ne derdi olduğunu hâlâ anlayamamıştım. İmza biraz sakinleştiği için Çetin'in yanına gittim. "Ben de bir imza alabilir miyim?" diyerek kitabımı uzattım.

"Tabii," diyerek kitabın kapağını açtı. İmza atarken, "Yoksa sen de mi evliler kervanındasın?" diye sordu.

"Hayır, neden ki?"

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle, "Buna sevindim," dediğinde yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. Bu tavrı karşısında şaşırısam da bozuntuya vermedim. Daha az önce başka bir kadına numarasını vermişken şimdi de benimle mi flörtleliyordu?

"Bu arada adın neydi?"

"Süveyda."

Kaşları havalandı. "Çok güzelmiş, yeni kitabımda kesinlikle kullanacağım."

Hafif bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dediğimde bana doğru yanaştı.

"Sen neler yapıyorsun, Süveyda?" O sırada yanımıza bir kız geldi. "Kitaplarınızı çok seviyorum," diyerek yazara sarıldı. Çetin ona karşılık verirken kızla tatlı tatlı konuştu ve kitabını imzaladı. Kız mutlulukla yanından ayrıldığında tekrar bana döndü.

"Hâlâ cevap vermedin."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Burada çalışıyorum."

Çetin'in kahverengi gözleri etrafta gezindi. "Güzel yer," dediğinde tekrar bana baktı. "İyi ki imza teklifini kabul etmişim." Bakışlarından ve yakın tavırlarından rahatsızlık duymaya başlamıştım. "Yoksa seninle tanışma fırsatım hiç olmayacaktı, Süveyda."

Bir an ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. "Ben..." dediğim zaman Çetin araya girdi. Kitabı uzatırken o kadar yakınıma sokulmuştu ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Buradan yemeğe gidebilir miyiz? Yeni kurgumu konuşuruz."

Geriye doğru bir adım attım. Ters bir laf etmemek için kendimi tutarken nazik bir şekilde, "Maalesef çok yoğunuz," diyerek geçiştirdim.

Pes etmeyerek, "O zaman yarın?" diye üsteledi. Başını yana doğru eğerken samimiyet dolu bir şekilde bakıyordu. "Senin gibi birini daha iyi tanıyamazsam kendime çok kızarım."

"Benim gibi mi?"

Başıyla onayladı. “Çok güzel ve çekici... Saçların, gözlerin; o kadar güzelsin ki. Gözlerimi senden alamıyorum. Bunu fark etmemiş olamazsın.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Sırf dış görünüşüm için ilgi duymasını itici bulmuştum. “Teşekkür ederim ama dediğim gibi yoğun bir şekilde çalışıyorum.”

Kocaman bir gülümsemeyle, “Ben izin alırım patronundan,” dedi.

“Aslında alamazsın,” dedi Oğuz kesin bir dille. Hemen arkamda durmuş dik dik Çetin Dinçer’e bakıyordu.

Çetin duruşunu dikleştirirken sinir bozucu gülümsemesi yüzündeydi. “Nedenmiş?”

Oğuz dudaklarını büktü. “Canım izin vermek istemiyor.” Tavrı netti, konu tartışmaya kapalıydı.

Kaşları havalandığında, “Siz kim oluyorsunuz peki?” diye sordu.

“Patronu,” diye cevaplarırken elini belime yerleştirdi. Bu dokunuş karşısında irkilirken gözlerim Oğuz’u buldu.

“Hem bence Süveyda da sizinle yemeğe çıkmakla pek ilgilenmiyor,” dediğinde gözlerini bana çevirdi. “Değil mi?”

Oğuz, rahatsızlığını anladığı için devreye girmiş olmalıydı. Bunu fark ettiğim için başımla onayladım. Çetin’in konuşmasına fırsat vermeyen Oğuz, beni başka tarafa doğru yönlendirdi. Çetin’in yanından uzaklaştığımızda tenimi yakan elini geri çekti.

“Yavşak piç,” diye homurdandığında irileşen gözlerimi ona çevirdim.

“Ondan neden bu kadar nefret ediyorsunuz?”

Az çok tahmin ettiğim sorunun cevabını ondan da duymak istemiştım. Sert bir şekilde, “Şerefsizin teki,” dedi. “Geçen yıl bir okuru bunun tarafından tacize uğradığı için dava açtı. Fakat kadını parayla susturdukları için davayı geri çekti.”

Resmen şok olmuştum. Bu kadar nahif şeyler yazan adamın tacizci biri çıkması karşısında ne düşüneceğimi şaşırmıştım. “Neden bize söylemediniz?”

Derin bir nefes aldı. “Nazlı Hanım inanamadı, iftira olduğunu düşündü. Kadın ifadesini bu yönde değiştirdi çünkü.”

Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim. Hayranlığım buhar olup uçmuş yerini tiksintiye bırakmıştı. Yüzümü buruştururken Oğuz, “Böylelerine karşı daha dikkatli ol,” diye uyardı. Azarlar gibi konuşması karşısında kaşlarım havalandı.

“Abi adama ne dedin de kaçır gibi gitti?”

Nazlı’nın sesi konuşmamızı böldüğünde Oğuz ona dönüp omuz silkti. “Bir şey demedim.”

Nazlı gözlerini kıstı. “Seninle konuştuktan hemen sonra neden gitti?”

Araya girdim. "Haklı, gerçekten bir şey demedi."

Nazlı şaşkınca, "O zaman neden apar topar gitti?" diye sordu.

"Süveyda yemek teklifini kabul etmeyince zoruna gitmiş olabilir."

"Ama başka kadının numarasını almıştı?" Nazlı'nın sözleri üzerine Oğuz tatsız bir şekilde güldü.

"Adam şerefsizin teki, Nazlı. Evli olmasan muhtemelen sana da aynı teklifi yapacaktı." Başımla onayladığımda Nazlı'nın ağzı açık kalmıştı. "Yine haklı çıktım," diyen Oğuz iç çektiğinde gözleri öfkeli bakıyordu. Parmağını bize doğru kaldırıp sert bir sesle devam etti.

"Bir dahakine büyük sözü dinleyin."

Ardından sırtını dönüp yanımızdan uzaklaştı.

6. AŞK BİR LANET Mİ?

"Aşk, karşılıklı, duyumlar uyumlar isteyen bir ilişkidir. Başka zevkleri insan karşı cinsten türlü karşılıklar ödeyerek elde edebilir ama bunda aldığını aynı parayla ödemek zorundadır."

Denemeler, Montaigne

Zaman geçiyordu ve ben Ankara'ya alışıyordum. Çünkü uzun zaman sonra huzurlu bir hayatım olmuştu. Bunu bana Ankara vermişti. Sadece geceleri gördüğüm kâbuslar, geçmişimin bir gölge gibi beni takip etmesine neden oluyordu. Kâbus gördüğüm gecelerin sabahlarında daha yorgun oluyordum çünkü bir daha uyuyamıyordum. O adamı rüyamda dahi görmeye katlanamıyordum.

Masanın üstünde duran sıcak çikolatama uzanıp küçük bir yudum aldığım sırada özlemle iç geçirdim. Ne zaman sıcak çikolata içsem geçmişimi hatırlıyordum. Babam, henüz ben on beş yaşlarındayken yaşadığı kalp krizi sonucunda ölmüştü. Aniden. O zamana kadar hayatımın en güzel zamanlarını yaşamıştım. Annem bana karşı pek sevgi dolu olmasa da babam çok seviyordu. Beni gözünden sakınırdı. Fakat bir gün her şey altüst olmuştu.

Babam işyerinde kalp krizi geçirip hastaneye kaldırılmıştı. Kalbi zayıf olduğu için yapılan müdahaleler işe yaramamış ve ameliyat masasında son nefesini vermişti. Ardından annem üç aylık bebeğini düşürmüştü. Babamın mezarına hem annemin vicdanını hem de daha annemin karnında olan kardeşimi gömmüştüm. Başta annem sürekli ağlamıştı. Daha sonra şikâyet etmeye başlamıştı. Ağır bir depresyon geçiriyordu.

Bu yüzden liseyi bitirir bitirmez bir işte çalışmaya başladım ama pek yararı olmadı. Üniversiteyi kazanmama rağmen devam edemedim. Annem günden güne benden uzaklaşıp bambaşka bir kadın haline geldi. En kötüsü de sevgisini yitirdiğine şahitlik etmekte. Babamın ölümü kadar yaralamıştı beni. Pavyonda çalışmaya başladığım bile çok sonradan şans eseri öğrenmiştim. Annem, bir kızı yokmuş gibi yaşamayı tercih etmişti. Gözümden akan yaşlar okuduğum kitaba damlayıncaya kadar ağladığımın farkında değildim. Gözlerimi yumunca birkaç damla yaş daha döküldü. Ufak bir nefes alırken kalbim yaşadıklarım tarafından eziliyordu.

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkunurken bakışlarım saate kaydı. Kafeyi kapatmama yarım saat daha vardı. Bugün sakın geçmişti, bu

yüzden Nazlı ve Barış erkenden çıkmıştı. Tek başıma kalmıştım fakat burada vakit geçirmeyi sevdiğim için şikâyetim yoktu.

Tekrar kitaba döndüm. Son satırı okuduğumda gözyaşlarım tekrar aktı. Kadın karakter, bu kadar sevmesine rağmen hiç sevilmemişti. Adam onun farkında bile olmamıştı. Hastalıklı bir aşktı ve sadece acı vermişti. Gözyaşlarım akmaya devam ederken kafenin kapısı açıldı. Kitaba o kadar dalmıştım ki korkuyla irkildim.

“Korkma, benim.”

İmza gününden beri görmediğim Oğuz ile göz göze geldim. Ayağa kalkıp kitabı masanın üstüne koyduktan sonra arkamı dönüp yüzümdeki yaşları sildim. Derin bir nefes alıp tekrar ona doğru döndüm. Kalbimde ufak bir ritim bozukluğu vardı. Sebebini bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Çünkü korkuyordum, sebebini karşımdaki adam olmasından deli gibi korkuyordum. Özellikle gözleri gözlerime dikiliyken ritimler iyice sapıyordu. Gözlerinin rengi bile başkaydı...

Oğuz içeriye doğru yürüdü. Beraberinde dışarının soğuşunu da getirdiği için hafifçe titredim.

“İyi misin?”

Çabucak, “İyiyim, hoş geldiniz,” dedim.

Bakışları masanın üstünde duran kitaba kayınca neden ağladığımı anlamıştı. Dudaklarında hafif bir kıvrılma oluşurken havayı değiştirmek için, “Güzel kitap seçimi,” dedi.

Bu cevap beni gülümsetti. Burnumu çekerken, “Tanıdığım biri tavsiye etmişti,” dediğinde kaşları havalandı.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oldu. “Zevkli biriymiş.”

“Öyleymiş.”

Bakışları dikkatle yüzümde geziniyordu, ben de gözlerine bakıyordum.

“Kimse yok mu?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Yok, tekim.”

“Nazlı nerede?”

“Bugün pek müşteri olmadığı için erken ayrıldılar.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Gelmeden önce aramalıydım,” dediğinde daha çok kendi kendiyile konuşur gibiydi, bu yüzden sessiz kaldım.

“Bir şey içmek ister misiniz?”

Yorgunca koltuğa çöktü. “Kahve iyi olurdu.”

Boşalan bardağı alarak doğruldum. “Hemen yapıyorum.”

Oğuz teşekkür ettikten sonra başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. Yorucu bir gün geçirmiş olmalıydı. Kafenin mutfak kısmına geçip kahve yapmaya başladım. Türk kahvesinin kokusu o kadar cezbediciydi ki

kendime de yapmaya karar verdim. Ellerim heyecanlandığım zamanlarda olduğu gibi birbirine dolaşıyordu. Bu sinir olmama neden oldu. Durup derin bir nefes aldıktan sonra fincanları çıkarttım. Kahve kısa sürede hazır olmuştu.

Kahvelerin olduğu küçük tepsiyi masanın üstüne yerleştirip hemen karşısına oturdum. Az önce masaya bıraktığım *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* adlı kitabı tutuyordu. Sessizce son sayfadaki son satırı okumaya başladı.

“R, bir ölümü ve ölümsüz aşkı hissetti. Ruhunda sanki bir kabuk kırıldı ve adam görünmeyen, uzaklardaki bir müziği hatırlarcasına, cisimlikten yoksun ve tutkuyla düşündü.”

Son satırları onun güzel sesinden duymak gözyaşlarımı tetiklemişti. “Çok etkileyici,” diye fısıldadığımda kitabı kapatıp masanın üstüne koydu.

“Hastalıklı aşkı mı yoksa karşılık bulamaması mı?”

Altdudağımı ağzımın içine yuvarlarken sorduğu soruyu düşündüm. “Aşkı ya da laneti.”

Dudakları cevabımdan ötürü hafifçe kıvrıldı.

“Aklın aşağılık saydığında kalp çoğu zaman güzellik buluyor, demiş Dostoyevski.”

Ufak bir nefes aldım. “Aşkın laneti bu olsa gerek.”

Düşüncelerimin arasında boğulurken zaman sessizliği sırtlamış yavaşça geçiyordu. Aşk bir lanet miydi? Belki annem de bu lanete düşmüştü ve bu uğurda beni hatta kendini harcamıştı. Bu düşünce acıdan yapılmış bir ok gibi göğsüme saplandı. Hayır, onunki aşk değildi. Aşk bu kadar aşağılık bir şey olamazdı.

“Aşkı lanet olarak mı görüyorsun?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Aşk bir lanet olsa bile onu lanet olarak nitelendirmezdim.”

“Bir laneti başka nasıl nitelendirebilirsin ki?”

Yavaşça, “Bilmem,” dediğimde zihnimde kaynayan düşünceleri belli bir hizaya getirmek için kısa bir an düşündüm. “İnsanlar; karanlık bir tünelin içinde bile olsa, o tünelin ucunda görmeyi düşledikleri aydınlık için karanlığa minnet duyabilirler.”

Sesim kısık ve düşünce doluydu. Oğuz ciddi bir sesle, “Yani aşkın hissettirdiği en ufak duygu için bile o lanete minnet duyabilirsin,” diye karşılık verdi.

Daha önce kimseyle paylaşmadığım düşüncelerimi anladığını fark ettiğimde gözlerim parladı. Düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Çok güzel söyledin hatta fazla güzel söyledin. Normal bir okuyucunun kurabileceği bir cümle değil bu.” Çatılan kaşlarıyla, “Daha önce âşık oldun mu?” diye sorduğunda duru bir sesle, “Hayır,” dedim.

“Böyle bir duyguyu tatmadan bu kadar güzel ifade etmen... Yazıyor musun?”

“Bir zamanlar yazıyordum, nasıl anladınız?” diye sorduğumda yaşadığım şaşkınlık sesime de yansımıştı. Kısa bir süre önce tanıştığım adamın beni bu kadar iyi anlaması, hiç beklemediğim bir şeydi.

“Çünkü sadece okumak bu cümleyi kurmak için yeterli değil.” Kaşları çatılırken konuşmasına devam etti. “Tamam, okumak da insana çok şey katıyor ama yazmak, insanın zihninde daha önce bilmediği bir aydınlık vaat ediyor.”

Sözlerinde öyle haklıydı ki verecek bir yanıt bulamadım.

“Katıldığım bir seminerde yazara yöneltilen sorulardan birinde yazmak mı okumak mı diye sormuşlardı. Yazar bu tarz bir cevap vermişti, çok etkilenmiştim.” Bıyık altından güldükten sonra, “Yoksa yazmakla pek aram yok, sadece iyi bir dinleyici ve okuyucuyumdur,” diye ekledi.

Bakışlarım elime kaydı. “Aslında...” deyip duraksadım. Sabah aceleyle sürdüğüm beyaz ojenin küçük bir kısmı taşmıştı. Onu tırnağımla kazıdım. “İnsan bazen sadece yazmak bazen de okumak istiyor. Belki bu ayrım yapılabilir, yeteri kadar okudum deyip, yazarak yeni dünyalar yaratabilirsin evet ama o dünyayı var etmek sağ elindeyse yok etmek de sol elindedir. Ve bazen iki elimizi kullanmamız gereken durumlar vardır. Bence ayrım yapılsa da eksik olur.”

Uzun uzun yüzüme baktıktan sonra başıyla onayladı.

“Sen ne kadar okursan, kaleminin mürekkebini o kadar çok beslersin çünkü.”

Haklıydı. “Kesinlikle, hislerimi bu kadar iyi anlamanız beni çok sevindirdi.” Oğuz düşüncelerimle *ilgileniyordu*.

Hafifçe gülümserken kahvesini içmeye devam etti. “Sevdin mi Ankara’yı?”

Ankara’yı sevmiş ve şaşırtıcı bir şekilde buraya alışmıştım. Sanki yıllardır bu şehirde yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden içtenlikle, “Evet,” dedim. Ardından fincanıma uzanıp ılıyan kahvemden içtim.

Elini ensesine yerleştirip defin bir nefes aldı. “Ben kahverni bitirdim ama sen daha içmedin, genelde hep böylesin, sıcak şeyleri hemen içmiyorsun,” diye bir tespitte bulunduğu anda şaşırmadım. Çünkü dikkatli biri olduğunu öğrenmiştim. Ellerimin üşüdüğünü anlayıp eldiven almıştı bana. İçeceklerimi nasıl içtiğimi bile biliyordu. Bu ilgisi hoşuma gidiyordu.

Öylece gözlerine baktım. “Çok sıcak olunca içemiyorum,” diye açıkladım. “Hep böyle misinizdir?”

O da gözlerime baktı. “Nasıl?”

“Çok dikkatlisiniz. Gözünüzden bir şey kaçmıyor gibi.”

Burnundan nefes verir gibi güldü. “Meslekten gelen bir şey.” *Bana özel değildi demek...* “Bir şey mi oldu?”

Aniden söylediği sözler, beni büyük bir şaşkınlığa sürüklemişti. “Anladım?” dediğimde cümlesini, “Son günlerde zorunluluk dışında benimle konuşmuyorsun,” diye açıkladı.

Bu sözler beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir an ne cevap vereceğimi bilemedim. Ona duyduğum büyük hayranlıktan o kadar çok korkuyordum ki yanlış hislere kapılmak ve şu anki düzenimi bozacak hiçbir şey istemiyordum. Bu yüzden uzak durduğumu söyleyemezdim.

“Aramızdaki mesafeyi aşmak istemiyorum,” dedim sadece.

“Neden?”

“Çünkü benim patronumsunuz. Bu gerçeği göz ardı edip sınırları aşmam.” Bir diğer gerçek de buydu.

Başını yana doğru eğerken sağ kaşı havalandı. “Ben değil, Nazlı senin patronun.”

Şaşkınlığım iyice büyüdü, böyle bir cevap duymayı beklemiyordum. “Bu bir şeyi değiştirmez, sizin deyiminizle patronumun patronu oluyorsunuz,” dediğimde sesim son derece sakin ve katıydı. “Sizinle sohbet etmek çok keyifli ama...” duraksadım ve saçımı kulağımın arkasına iteledim. “Haddimi de aşmak istemiyorum. Eğer şimdiye kadar böyle bir şey yapıysam, özür dilerim.”

Yüzünü buruşturdu. “Saçmalıyorsun.”

Şaşkınlıkla soludum, onca açıklamadan sonra böyle düşünmesine inanamamıştım.

“Anı yaşa, Süveyda,” deyip kısa bir an durdu. “Sen ne kadar sınırlar belirlesen de hayat o sınırları aşacaktır.”

Gözleri yakından öyle güzeldi ki nefes alamadım. Bu kadar yakın olması doğru değildi. Gözlerimi kırpıştırırken bu yakınlığı bozmak için ayağa kalktım. İtiraz etmedim çünkü artık onu tanımaya başlamıştım ve bu itirazın boşa olacağını biliyordum.

“Peki Oğuz Bey, izninizle işlerimi halledeceğim.”

Hafifçe güldü. “Şu an bile aklımdan onca şey geçirirken, o sınırın arkasına saklanıp sessiz kalmayı seçiyorsun.”

Bir an duraksadım, cümlelerinde haklı olması afallamama neden olsa da bir şey demedim çünkü aklım karmakarışık. Oğuz Sarhan kısacık bir

süre içinde bunu yapmayı başarmıştı. Sözleri ve davranışları, zihnimi bulandırıyordu.

Bunu belli etmemeye çalışarak rafa doğru yürüdüm. İçimde kopan fırtınaların aksine gayet soğukkanlıydım. Benliğimdeki çatışmayı belli etmeye çalışıyordum, ufak bir nefes aldım. Yeni gelen kitapları düzenlerken bir tanesinin kaydını girmemiş olduğumu hatırladım. Onu yan tarafındaki rafa koyarken raftaki bozukluk dikkatimi çekti. Kaşlarım anında çatılmıştı. Yeni gelen kitapları düzenlerken olmuş olmalıydı. Kitapları dikkatle yerinden çıkarıp boyutlarına göre düzenlendiğimde, yüzümde son derece ciddi bir ifade vardı. Beni izleyen Oğuz'u bile görmüyordum. Rafı olması gerekenden uzun bir sürede düzenledikten sonra memnun olmuş bir gülümsemeyle geri çekildim. Şimdi çok güzel görünüyordu işte.

“Düzgünler.”

Oğuz'un sesini duyunca irkildim. O an, yine kendimi çok kaptırdığının farkına vardım. Bu simetri takıntım bazen çok ileri düzeyde oluyordu. Özellikle stres yaptığım zamanlar... Ve Oğuz beni fazlasıyla geriyordu. Sessiz kalırken ilk önce masanın üstündeki boşalan fincanları alıp mutfığa götürdüm. Onları hızlıca yıkarken az önceki konuşmaları düşünmemeye çalışıyordum ama bu da son derece zordu. Yorgun bir şekilde mutfaktan çıktığım zaman Oğuz'un da ayaklandığını gördüm.

“İşin bittiyse çıkalım.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Tek gidebilirim.”

Cevabımı duymazdan gelip beklemeye devam etti. Anlaşılan yine inadı tutmuştu. Masanın üzerine bıraktığım kitabı alıp bilgisayara ilerledim. Bakışlarını görmezden gelerek kitabın kaydını yaptıktan sonra ağır hareketlerle bilgisayarı kapattım. Ardından montumu üstüme geçirdim. Beremi takıp uzun, dalgalı saçlarımı düzelttim. Oğuz'u saçlarıma bakarken yakaladım ve bu, içimdeki karmaşayı iyice büyüttü. Sertçe yutkunurken bakışlarını hızlıca kaçırıp, “Çıkalım,” dedi. Cebimden benim için aldığı eldivenleri çıkardım. Sessizce ellerime baktı. O günden beri dışarı çıktığımda hep takıyordum. Haklı çıkmıştı, ellerimi sıcak tutuyordu.

Kafeyi kilitledikten sonra ona doğru döndüm ve son bir kez şansımı denemeye karar verdim.

“Beni bırakmanıza gerçekten gerek yok.” Onunla baş başa vakit geçirmek ince bir ipin üstünde yürümek gibiydi.

“Atölyede işlerim var zaten.”

Atölyesi evin hemen alt katındaydı. Yorgun bir nefes bırakıp başımla onayladım. Arabaya isteksiz adımlarla yürüyordum.

Yolcu koltuğuna yerleşip kemeri bağladığımda Oğuz da arabayı çalıştırdı. Alan dar olduğu için varlığını tüm hücrelerimde hissediyordum. Konusunu solurken başımı cama doğru çevirip bulunduğum andan soyutlanmaya çalıştım. Oğuz da arabayı bir haftadır yaşadığım eve doğru sürerken sessizdi. Bu sessizlik beni daha çok geriyordu. Konuşulmayan şeyler havada asılı kalmıştı ve bu boğucu bir histi. Parmaklarımla oynarken karın yağışını izliyordum. Sessizliğe daha fazla dayanamayıp başımı yanımda oturan adama çevirdim. Ciddi bir yüz ifadesiyle yola bakıyordu. Kar yağışı yüzünden yollar buzlanmıştı.

“Atölyeniz neyle ilgili?”

Yüzünde sıcak bir gülümseme oluştu. “Çömlek.”

Merakla, “Siz mi yapıyorsunuz?” diye sordum.

Bakışları tekrar yolu bulurken başıyla onayladı. Gözlerim eline doğru kaydığında onun yaptığı çalışmaları merak ettim. Parmakları uzun, elleri kemikliydi. Elinin üst kısmında soluk bir iz vardı.

“Daha önce çömlek atölyesi gördün mü?”

“Sadece filmlerde,” diye cevap verdiğimde güldü.

Sonrasında ikimiz de sustuğumuz için etrafı sessizlik kapladı ama bu defa az önce olduğu gibi gergin değildim. Yavaşça sakinleşirken uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yumdum. Geceleri doğru düzgün uyuyamadığım için erken saatlerde uykum geliyordu. Arabanın sıcaklığı iyice mayışmama neden olurken esnedim. Uyumamak için caddeyi izlerken radyoda çalan şarkıya sessizce eşlik ediyordum.

Hatırlarım, hiç gidemem değişini

Hatırlarım, erken ölürüm değişini

Aldanırım ben zaten gülüşüne, ah gülüşüne

Aldanırım, aldanırım

Aldanırım, gülüşüne

Aldanırım, aldanırım

*Aldanırım, gülüşüne**

Şarkı biterken eve gelmiştik. Ben uyumadan geldiğimiz için mutlu olmuştum. Arabanın sıcaklığından çıktığımda tipi başlamıştı. Sıcaktan soğuğa geçtiğim için titredim. Birlikte bahçeden içeri girdikten sonra hemen merdivenlere yöneldim. Saçlarım karla kaplanmıştı.

“Atölyeyi görmek ister misin?”

Anı sorusu üzerine adımlarım aksadı.

Aslında görmeyi çok istiyordum ama bu daha fazla yakınlık gibi geliyordu. Bu yüzden kendimi, “Daha sonra,” derken buldum.

* Yaşar - Aldanırım.

Başını aşağı eğdi. "O zaman iyi geceler," dedi ve sırtını dönüp atölyenin kapısına doğru ilerledi. Kararımdan caymamak için hızlı ama dikkatli adımlarla merdiveni çıktım. Evin sıcaklığına sığındığımda üstümdeki montu çıkardım.

Aklım atölyede kalmıştı. Kabul etmediğim için kendime kızarken ellerimi yıkamak amacıyla banyoya ilerledim. Acaba gidip görse miydim? Of, ıvıcc dengersiz birine dönüşmüştüm. Yatak odasına geçip siyah bir kazak ve tırtı giydikten sonra mutfığa ilerledim. Kafamı dağıtmak için başka şeylerle uğraşmam gerekiyordu, en iyi seçeneğim yemek yapmaktı.

Dolaptan dün aldığım kıymayı çıkardım. Kıymayla köfte yaptıktan sonra patatesleri doğradım. Az yapacağım için kısa sürede patates kebabını hazırlayıp fırına vermiştim. Mutfağın camına ilerleyip bahçeye baktığımda arabasının hâlâ aynı yerde olduğunu gördüm. Camdan uzaklaşıp bu defa pilav yapmaya başladım. Geçen hafta Oğuz ile yemek yemiştik ve ona bir daha yemek yapacağıma dair söz vermiştim.

Bir an kararsız kalsam da merakım o kadar baskındı ki kendime engel olamadan bulduğum bahaneyle kapıya ilerledim. Üstüme montumu geçirip kapıyı açtım. Yüzümü soğuktan korumak için montuma bastırırken dikkatli adımlarla merdivenlerden indim. Kapıya doğru ilerleyip birkaç saniye kararsız bir şekilde durdum. Fakat çok soğuktu, daha fazla orada duramayacaktım. Kapıyı yavaşça iteledim. Sarı ışıkla aydınlatılan atölyenin duvarları açık kahverengi tonlarındaydı ve sıcacıktı. Bedenim gevşerken içeriye yürüdüm ve etraftaki raflara merakla bakındım. Değişik şekilde çömlekler sıralıydı. Daha fazla ilerleyemeden Oğuz başka bir odadan çıktı. Karşısında beni görünce kaşları havalandı.

"Süveyda?" dediğinde sesi soru sorar gibiydi. Boğazımı temizledim.

"Ben, şey..." deyip saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Yemek yapmıştım, isterseniz..." deyip durdum. Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilememiştim. Bunun farkında olduğu için gülümsemesini bastırırken başparmağıyla çenesinin kenarını kaşıdı. "İsterim."

Kaçamak bakışlarla etrafa bakarken arkamı döndüm. Bu defa etrafı gezdirmeyi teklif etmemişti. Keşke etseydi diye düşünürken kapıdan çıktım. Acele etmeden yürüdüm. Yerler buzlandığı için düşmek istemiyordum. Bir adım gerimde beni takip ederken eve doğru ilerledik.

Yemek pişmeye başladığı için güzel kokular geliyordu. Kapıyı kapatınca montumu çıkardım. Oğuz da üstündeki paltoyu çıkardı ve koyu yeşil gömleği ile kaldı. Gözlerini ortaya çıkaran yeşil ona yakışmıştı. Yemeğe bakma bahanesiyle mutfığa doğru ilerledim. Bu adamın yanında heyecanlanıyordum ve bu gerilmeme neden oluyordu. Midemde oluşan düğümü gidermek adına büyük bir bardak su içtim. Onu yemeğe çağırmak hiç iyi

bir fikir değildi. Hem uzak durmaya karar verip hem böyle bir teklifte bulunmam... Başımı iki yana doğru salladım. Yaşadığım çelişkilerin kalbime mâl olmamasını umarak masayı hazırladım.

Oğuz mutfağa girince gülümsemeye çalışarak, “Patates kebabı, yanında da pilav yapmıştım,” dedim. Masaya oturup sırtını sandalyeye yasladı. “Sever misiniz?”

“Patates olan her şeyi severim.”

Bu cevap mutlu olmamı sağlarken sırtımı döndüm. Bardakları dolaptan çıkarıp masaya yerleştirdiğimde fırının alarmı çaldı. Yemekleri tabaklara servis ederken yakıcı bakışlarını sırtımda hissediyordum. Kendime sakın olmamı telkin edip elimdeki tabaklarla masaya ilerledim. Karşı karşıya oturduğumuzda ona bakmaktan kaçınarak yemeğimi yemeye başladım.

“Çok güzel olmuş.”

Yanaklarım zevkle kızardı. İçten bir gülümsemeyle gözlerine bakıp, “Afiyet olsun,” dedim. “Dolapta dünden kalan tatlı var, isterseniz yemekten sonra getirebilirim.”

Hafif bir gülümsemeyle, “Bir şeyler pişirmeyi seviyorsun,” dediğinde bakışlarımı kaçırdım.

“Annem yemek yapmayı sevmezdi,” dedim yavaşça. “Sanırım babam da benim yaptığım yemekleri daha çok seviyordu.”

Annem mutfakta gerçekten tam bir felaketti. Bir şeyleri mutlaka ya eksik yapar ya da altını yakardı. Babam anlayışlı bir adam olduğu için bu duruma kızmak yerine şakacı bir tavırla takılırdı. Neyse ki mutfakta annemin aksine iyiydim. O günleri hatırlamak içimi ısıtmıştı. On üç yaşından beri yemekleri neredeyse ben yapardım.

“Peki şimdi neredeler?”

Soruyu duyunca kalbimde ısınan hisler yerini soğukluğa bıraktı, içim buz kesti. İçeceğime uzanıp büyük bir yudum alırken, “Öldüler,” dedim. Sesimdeki katılık irkilmeme neden oldu. Annemin ölüp ölmediğini bilmiyordum ama bu saatten sonra fark etmezdi. Annem de benim için ölmüştü.

“Başın sağ olsun.”

Dolu gözlerimle, “Sağ olun,” diye fısıldadım.

İştahım kaçtığı için pek fazla yemek yiyemedim. Oğuz da tabağını bitirememişti. Konuşulan konunun ağırlığı iştahımızı kapatmıştı. Sofrayı toplamak için kalktuğım sırada Oğuz’un masanın üstünde duran telefonu çaldı. O da ayağa kalkmıştı. Konuşmak için salona geçtiğinde masayı topladım. Sesi çok kısık geldiği için ne dediğini tam olarak duymuyordum. Ona bakmak için içeri geçtiğimde telefonu kapattı. Kimin aradığını merak etsem de sessiz kaldım.

"Gitmem gerekiyor." Sesinde isteksiz bir ton mu vardı?

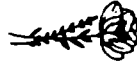
"Teki." Onu yolcu etmek için kapıya ilerledim ve siyah paltosunu askıdan alıp ona uzattım. Paltosunu giyerken bakışları üstümdeydi. Aramızda sadece iki adımlık bir mesafe vardı. Gözlerimiz kilitlenirken artık alışık olduğum yoğun hava etrafımızı sarmıştı.

Boğazımda oluşan kuruluğu gidermek adına yutkundun. Oğuz bana bir adımı yaklaştığında kalbim teklede. Ellerim yumruk şeklini alırken tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Elini kaldırıp yüzüme uzattı. Parmaklarını, gözümün önüne düşen saçıma yerleştirdi, zaman parçalara ayrıldı. Hafifçe dokunduktan sonra saçımı geriye iteledi, kalbim ortadan ikiye bölündü. Elinin tersi şakağıma değdi, tenimde bir ateş yandı.

Yapma, demek istedim. Kalbimi kalbine bağlama.

Tenimi varla yok arası bir dokunuşla okşadığında yüzüm sıcacık oldu. Titreyen dizlerime rağmen dimdik durmuş ela rengi gözlerine bakıyordum. Aklım başımdan gitmeseydi eğer geriye doğru adım atardım ama yapamıyordum işte.

Ufak dokunuşuna son verip elini geri çekerken, "İyi geceler," dedi. Ardından arkasını dönüp büyük adımlarla evden çıktı. *Keşke aklımdan da bu kadar çabuk çıkıp gitseydi.*

Soğuk hava buzdan parçacıklar gibi ciğerlerime saplanırken adımlarımı hızlandırdım. Nazlı dün kafeyi açacağını söylediği için bugün iki saat geç çıkmıştım evden. Tüm geceyi düşünerek geçirdiğim için sabaha doğru ancak uyumuştum. Bu yüzden geç gelmem iyi olmuştu. Kendimi günler sonunda dinlenmiş hissediyordum.

Aklıma dün olanlar gelince iç geçirdim. Oğuz ile yaptığım konuşmalar aklımdan çıkmıyordu ve dokunuşu... İçimi titreten ufak dokunuşu, aklımı başımdan almıştı. Kendimi tanıyamıyordum, sürekli onu düşünüyordum. Aklımı çok fena karıştırmıştı. Mantıklı düşüncelerim zihnimin gerilerinde, derin suların altında kalmıştı. Sınırlarım bile belirsizleşiyordu. Aramızda kabul etmek istemesem de bir çekim vardı. Dokunuşu, bunun tek taraflı olmadığını anlamamı sağlamıştı. Bunları düşünmek bir yanıma heyecanlandırırsa da diğer yanıma korku doluydu. Bu sağduyulu olan yanımdı. Bu yanımin baskın çıkmasını dilerken kafeye girdim. Bakışlarım etrafta gezince masaların düne oranla kalabalık olduğunu gördüm. Hızlıca montumu çıkardım.

"Hoş geldin, Süveyda." Saçlarımı düzelttiğim sırada Nazlı'nın sesini duyunca yan taraftaki masaya döndüm. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da karşımda Özgü'yü görünce bir an duraksadım.

“Hoş buldum.”

Nazlı ufak bir gülümsemeyle, “Seni Özgü ile tanıştırayım, çocukluk arkadaşımız sayılır,” dediğinde şaşkınlığım iyice arttı.

Özgü araya girdi. “Aslında biz tanışmıştık.” Şaşıрма sırası şimdi Nazlı’ya geçmişti. Tereddütlü bir sesle, “Şirkette mi?” diye sorduğunda Özgü başıyla onayladı. “Evet, Oğuz bizi tanıştırdı.”

Özgü’nün bakışları tekrar bana kaydı. Üstümde v yaka, siyah, düz bir kazak ve dar kot vardı. Saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağlamıştım, makyajım da her zamanki gibiydi. Özgü’nün üstünde krem rengi, ipek bir gömlek ve dizlerinin üstünde biten dar, kalem etek vardı. Güzel ve çekici görüyordu.

“Gözlerin ne güzel.”

Özgü’nün sesini duyunca gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

O sırada bir erkek sesi, “Bakar mısınız?” diye seslendi.

“Hemen bakıyorum,” dedim ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Cam kenarında yalnız başına oturan genç bir adamdı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

En fazla yirmi beş yaşlarında duran adamın sarıya çalan saçları ensesinde toplanmıştı. Çenesini kaplayan kirli sakalı saçıyla aynı renkti, gözleri ise açık maviydi.

“Burada mı çalışıyorsunuz?”

Sorusunu duyunca başımla onaylayıp, “Evet,” diye yanıtladım.

Gergince ensesini kaşıdı. “Sizi daha önce görmemiştim.”

“Yeni başladım sayılır.”

Kollarını masanın üstünde birleştirip öne doğru eğildi, “Okuyor musunuz?” diye yeni bir soru yöneltti.

Bu kadar çok soru sorması beni bunaltmıştı. Cevap vermek yerine, “İstediğiniz bir şey var mı?” diye sordum. Yabancılarla muhabbet etmeyi pek sevmiyordum.

Hevesle başını salladı. “Sizin bana eşlik etmeniz.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı, gözlerimi kırıştıtırırken, “Anlamadım?” dedim. Oysa bal gibi de anlamıştım sadece açık sözlülüğü karşısında şaşırmıştım.

Gülmeye başladı. “Sadece şakaydı. Bir dilim *cheesecake* alabilir miyim? Limonlu olsun.”

Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir müşteriyle karşılaşmamıştım.

“Tabii,” deyip gülümsedikten sonra arkamı dönüp rahat bir nefes aldım. Kafenin mutfağına gidip adamın siparişini hazırladığım sırada aklım Özgü’deydi. Geçen haftaki rahat tavırlarının sebebini öğrenmiş olmama rağmen o kadınla ilgili merak ettiğim çok şey vardı. Kaşlarım çatıldı. Beni ilgilendirmezdi, haddim olmayan şeyleri merak ediyordum. Başımı iki yana

saltarken tabağı alıp müşteriye görürdüm. Adam ilgiyle beni izliyordu. “Bu arada, Yaman ben.”

İsmimi paylaşmak istemediğim için konuyu değiştirdim.

“Afiyet olsun Yaman Bey, başka bir isteğiniz var mı?”

Hızır bir gülümsemeyle, “Evet, isminizi öğrenmek isterim,” dediğinde sıkıntılı bir nefes aldım.

Huzursuzluğumu belli etmemeye çalışarak kibar bir şekilde, “Süveyda,” dedim.

Yaman’ın yüzündeki gülümseme büyürken oturduğu koltuğa yaslandı. “Güzel bir kız, güzel bir isim.”

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra yanından ayrılmak için arkamı döndüm. Bu tarz durumlar beni fazlasıyla geriyordu. Nazlı bana el sallayınca adımlarımı onlara doğru çevirdim. Sandalye çekip otururken Özgü’nün meraklı bakışları üstümdeydi. Dudaklarında oluşan kıvrılmayla, “Hoş adam,” deyip göz kırptı.

Nazlı araya girdi, “Senden hoşlandı sanırım, hâlâ bakıyor.”

Umursamaz bir tavırla omuz silktim. Özgü kollarını önünde bağlarken, “Oğuz burada çalıştığını söylememişti,” dedi. Ardından bakışları Nazlı’yı buldu ve imalı bir ses tonuyla, “Oğuz mu tanışmanızı sağladı?” diye sordu. Nazlı, gülümseyerek başını iki yana doğru salladı.

“Hayır aslında tam tersi oldu. Ben abimle ikisini tanıştırdım.”

Özgü’nün bakışlarında bu durumdan hoşlanmadığını gösteren bir ışık yanıp hızla söndü. O kadar hızlı kaybolmuştu ki bir an hayal gördüğümü bile düşündüm.

“Anladım. Nasıl tanıştınız peki?”

Bu soruya nasıl bir cevap vereceğimi düşünürken Nazlı tekrar araya girdi.

“Yardımcı arıyorduk ve Süveyda kitapları seviyordu.”

Özgü’nün kaşları havalandı. “Peki şirket etkinliği nasıl oldu?” Nazlı rahat bir tavırla omuz silkerken, “O tamamen abimin fikri,” diye yanıtladı.

“Ne güzel,” dedikten sonra huzursuz bakışları kolundaki saate kaydı. “Sizinle konuşmak çok keyifli hanımlar ama benim işe geri dönmem lazım,” deyip ayaklandı. Nazlı ile ayağa kalktık.

“Ben gelmezsem senin hiç geleceğin yok, Nazlı. Lütfen kendini özletme.” Birbirlerine sarıldılar.

“Haklısın Özgü, bir dahakine söz ben geleceğim.”

Özgü geri çekilip elini bana uzattığında yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Tanıştığınıza memnun oldum.”

Elimi uzatıp kısaca sıkıdım. “Ben de.”

Özgü kafeden çıkarken başka bir masada oturan çift hesabı istedi. Onlarla ilgilenirken kitap okuyan Yaman'ın bakışlarını üstümde hissediyordum. Bunu görmezden gelip Nazlı'nın yanına oturdum.

“Yakın arkadaşın mı Özgü?”

Nazlı bir an duraksadı, cevap verip vermemekte kararsız görünüyordu. “Eskiden daha yakındık.” Saçlarıyla uğraşırken kıvrıkcık bir bukleyi parmağına doladı. “Özgü ile lisede tanıştık.” Dikkatle yüzüne bakarken dudaklarını büzdü. “Sonra bir ara abimle çıkmaya başladılar.”

Bu sözler mideme taş gibi oturdu. Oğuz ve Özgü sevgili miydi? Kalp atışlarım hızlanırken içime dolan keskin hislere engel olamadım. Kendime karşı biraz cesur olsaydım bu hislerin kıskançlık olduğunu itiraf edebilirdim. Ama kendimden bile kaçabiliyordum çoğu zaman.

İfadesiz bir sesle, “Ayrıldılar mı?” diye sorduğumda Nazlı başıyla onayladı.

“Üniversite zamanlarında olan kısa bir ilişkiydi. Açıkçası Özgü'nün abime karşı ilgisi olduğunu en başından beri biliyordum, beni şaşırtan abimin ona karşılık vermesi olmuştu.”

Bu sözler kafamı iyice karıştırmıştı. “Bu normal değil mi? O güzel bir kadın.”

“Biliyorum ama nasıl söylesem, bence abim ona hiç o gözle bakmıyordu. Baksaydı bilirdim.” Gözleri uzağa dalarken kısa bir an sessiz kaldı. Geçmişini düşünüyor olmalıydı. “Şaşırdığım asıl konuydu Özgü'nün onu terk etmesiydi.”

İşte bu yanıtı beklemiyordum.

“Gerçekten mi?”

Nazlı başıyla onayladı. “Abim, biraz ketum biridir. Bu sanırım Özgü'nün geri çekilmesine neden oldu.”

Duyduklarıma bir anlam verememiştim. “İyi de onu tanımıyor muydu?”

Nazlı tatsız bir şekilde güldü. “Sanırım sevgili olduktan sonra değişmesini bekliyordu. Ona karşı daha açık olacağını düşündü.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. “Bu çok mu imkânsız bir şey?”

Nazlı iç çekerken, “Evet,” dedi.

Daha fazla soru sormak istiyordum. Mesela Oğuz onu terk eden kadını seviyor muydu? Muhtemelen seviyor olmalıydı yoksa neden yanında çalıştırsındı ki? Midemdeki taşın büyüdüğünü hissettim. O kadına rağmen bana yanaşmış ve aklımın karışmasına neden olmuştu. İçimde alevlenen öfke beni hazırlıksız yakaladı.

“Neden hâlâ yan yana çalışıyorlar?”

Bu kadar meraklı biri değildim ve daha önce hiç bu kadar çok soru sormamıştım. Yine de kendime engel olamamıştım. Muhtemelen bu durum

Nazlı'nın da dikkatini çekmişti ama bozuntuya vermeden omuz silkti. "Bu çok eski bir mevzu. Bu durumu aştılar."

Yüzümü buruşturdum. Bu aşılacak bir durum muydu? Nazlı'nın masanın üstünde duran telefonu çalınca sohbetimiz yarım kaldı. Telefona bakınca Oğuz'un aradığını gördüm. Nazlı cevaplayacağı sırada Yaman, "Bakar mısınız?" diye seslenince kalkıp ona baktım.

"Buyurun?"

"Menüyü alabilir miyim?" Yan masanın üstünde duran menüyü alıp Yaman'a verdim. "Teşekkür ederim, Süveyda."

Ben sessiz kalmayı tercih ederken Yaman da menüyü açıp inceledi. Kısa bir süre ardından başını kaldırıp, "Filtre kahve alabilir miyim?" dedi.

"Tabii," deyip mutfaka gittim. Siparişi hazırlarken Nazlı mutfak kısmına geldi. Başımı kaldırıp ona baktığında esmer teninin solduğunu gördüm. Endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye sorduğumda başıyla onayladı. "Ama iyi görünmüyorsun."

Yüzünü buruşturup, "Sadece midem bulanıyor," dedi.

"Bir şey ister misin, kraker falan?"

Başını iki yana doğru salladı. "Birazdan geçer. Abim de yoldaymış."

Ondan bahsetmek bile nabzımı hızlandırıyordu. Nazlı'ya sırtımı dönüp siparişe ilgilenirken ifadesiz bir sesle, "Dün de uğradı," dedim.

"Öyle mi?" Sırtını tezgâha yaslayıp, "Bayağıdır görüşemedik, en son o yazar bozuntusunun geldiği gün gelmişti," dediğinde sesindeki özlem beni gülümsetti. Birbirlerine çok düşkünlerdi, aralarındaki bağa imreniyordum.

"Ee, ne yaptınız dün?"

Meraklı bir ifadeyle sorduğu soru gerilmeme neden olsa da belli etmemeye çalıştım. Kahveyi ve fincanı bambu tepsiye yerleştirirken, "Hiç, beni eve bıraktı," dedim.

Nazlı ile göz göze gelmekten kaçınıyordum. Tepsiyi elime aldım fakat önümde dikilen Nazlı gitmeme engel oldu.

"Başka?" diye üstelediğinde gözlerinde yaramaz parıltılar vardı. Gülümsemeye çalışırken sakın bir şekilde, "Başka bir şey yok," dedim ve yanından geçmek için hareketlendim.

Acelecı adımlarla yanından uzaklaşırken daha fazla soruya maruz kalmadığım için rahat bir nefes aldım. Yaman ise kitabını kapatmış gelmemi bekliyordu. Beni görünce gülümseyen gözlerle, "Selam," dedi.

Siparişi masaya bıraktıktan sonra boşalan tabağı aldım. "Başka bir şey ister miydiniz?"

Formalite gereği sorduğum soru üzerine dudaklarında hınzır bir gülümseme oluşurken başını hevesle aşağı yukarı doğru salladı. "Evet."

“Nedir?”

“Numaran?”

Oflamamak için kendimi zor tuttum. Sertçe, “Afiyet olsun,” deyip uzaklaşacağım sırada Yaman telaşla, “Yine şaka yaptım,” diye atıldı. Ona sertçe bakmaya devam ediyordum. Tavırları komik gelse de taviz vermek istemiyordum. Yaman yanağına düşen saçı geriye doğru atarken, “Kitap tavsiyesi istiyorum,” diyerek konuyu değiştirdi.

“Hangi tarz kitaplar okuyorsunuz?”

Sorum üzerine başını yana eğdi. “Sen hangi tarz kitaplar okuyorsun?”

Kaşlarımı çatarken, “Ben mi?” dedim.

“Evet, senin okuduğun ve sevdiğin tarzda kitapları merak ediyorum, önerdiğin varsa almadan gitmek istemem.”

“Bir dakika,” deyip yanından ayrıldım ve raflara doğru ilerledim. Aradığım rafı bulmam pek de uzun sürmemişti. *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu*, *Vadideki Zambak*, *Korku* ve *Emma’yı* aldığım sırada kafenin kapısı açıldı. Yan gözlerle kapıya baktım. Oğuz gelmişti. Ufak bir nefes aldığım anda bana baktı. Göz göze gelince dudaklarında oluşan ufak kıvrılma, kalp atışlarımı mümkünmüş gibi daha da hızlandırdı. Oğuz başıyla selam verince gergin bir şekilde gülümseyip önüme döndüm. Aklıma yine Özgü gelmişti... Tuttuğum kitapları sıkıca kavrayarak elini çenesine koymuş beni izleyen Yaman’a doğru yürüdüm.

Kitapları masasına koyarken, “Sevdiğim birkaç kitap,” dedim.

Kitaplara kısaca baktı. “Güzel görünüyorlar, alacağım.”

Durumun garipliği karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Peki, Yaman Bey.”

Aslında hoş bir adamdı ama ilgimi çekmiyordu. Cevap veremeden yanından ayrıldım ve önüme döndüm. Oğuz’un beni izlediğini gördüm. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. O sırada mutfaktan çıkan Nazlı kocaman bir gülümsemeyle ona doğru ilerlediğinde yüzündeki ifade anında gevşedi ve eğilip kardeşine sarıldı.

Bakışlarımı onlardan çekip başka masaya baktım. İki genç kız su istiyordu. Onlara istediklerini getirmek için mutfağa ilerlediğimde orada bir süre durup sakinleşmeye çalıştım. Elimle yüzümü sıvazlarken derin nefesler alıp veriyordum. Dün aşılın sınırları zihnimde tekrar belirginleştirdim. Patronumun patronu olan adamdan elimden geldiğince uzak duracak ve mesafeyi koruyacaktım. Daha fazla sohbet etmek ya da baş başa vakit geçirmek yoktu. Kalbimdeki duvarlar yükselirken, sırtımı dikleştirip elimdeki suyla mutfaktan çıktım ve kızlara siparişlerini uzattım. Ardından içimdeki çatışmalara inat, mesafeli bir gülümsemeyle Nazlı ve Oğuz’a doğru ilerledim.

Oğuz'un bakışları anında beni buldu. "Hoş geldiniz."

Mesafeli tavrim karşısında şaşırılmışsa bile bozuntuya vermeden gözlerime baktı. Dün yakından baktığım gözleri bugün açık bir kahverengiye dönmüştü. Ona bu kadar yakın olmak dün akşamı hatırlatıyordu. Yanaklarımı kızarmaya başladı, parmaklarının dokunduğu tenim sızladı.

"İstediğiniz bir şey var mı, Oğuz Bey?"

Cevap veremeden Nazlı araya girdi. "Niye bey diyorsun ki? Bence sen de abi diyebilirsin."

Gözlerim irileşirken Oğuz, "Ne abisi, Nazlı?" diye parladı.

Nazlı masum bir şekilde gözlerini kırptırdı. "E abisi yaşındasın, hem bey çok resmi."

Gergince boğazımı temizlerken, Oğuz ters bir şekilde Nazlı'ya baktı. "Yaşlı mıyım yani ben?"

Nazlı telaşla konuşmaya başladı. "Ne alakası var ya, ben sadece resmiyet kalksın diye abi desin dedim."

Oğuz alayla homurdandı. "Yok istersen amca desin. Fesuphanallah," diye söylenirken, "Ben size çay getireyim," diyerek arkamı dönüp uzaklaştım.

Ona abi falan demeyecektim! Tamam uzak durabilirdim ama abi demek... Başımı iki yana doğru sallarken gergince kıkırdadım. Bey demek iyiydi. Ellerimdeki titremeyi görmezden geldim ve daha fazla düşünmeyi reddederek çayı ince belli bardağa doldurdum. Ellerimi birkaç kez sıkıp bıraktıktan sonra daha sakın bir şekilde bardağı alıp yanlarına ilerledim.

Masanın üstüne bıraktığımda Nazlı sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, Süveydacığım," dedi.

O sırada Yaman, "Süveyda, bakar mısın?" diye seslendi.

Nazlı'nın kaşları havalandığında gülmemek için kendini zor tutuyordu. İmalı bir sesle, "Oo, ne bu samimiyet?" dediğinde dik dik yüzüne baktım. "Tamam ya kızma. Bir şey demedim."

Oğuz ise düz bir ifadeyle, "O kim?" diye sordu.

"Süveyda'nın yeni hayranı."

Uyaran bir tonla, "Nazlı ya," dedim.

"Neyse, bekletme sen adamı." Nazlı'nın sözleri üzerine başımı bezgince iki yana doğru sallayıp uzaklaştım.

"Buyurun, Yaman Bey?"

"Çay alabilir miyim?"

Boşalan kahve bardağını alıp istediği çayı getirmek için uzaklaştım. Mutfaka girdiğimde sırtımı tezgâha yaslayıp yorgunca gözlerimi yumdum. Daha bir iki saattir buradaydım ama çok yorgun hissediyordum. Elimi boynuma yerleştirip yavaşça düğümlenen kaslarımı ovdum. Bir an önce bugünün bitmesini istiyordum. Derin bir nefes alıp birkaç saniye içimde

uttum. Yavaşça dışarı verdikten sonra gözlerimi açtığımda donakaldım. Kapının önünde dikilen Oğuz, dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Hızla doğrulup, “Bir şey mi istemiştiniz?” diye sordum.

Sorumu görmezden gelip, “Solgun görünüyorsun,” dediğinde yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyordum. İşte yine aynısını yapıyor ve sınırlarımı zorluyordu. Duruşumu dikleştirip dolaptan bardak çıkardım. “İyiyim ben.”

Yakınlaşan adım seslerini işitince gerilsem de bunu belli etmemek adına bedenimi sıktım. Beni göz hapsine aldığı için ellerim birbirine dolaşıyordu.

“Bir sorun mu var?”

Hareket etmeyi keserken yan gözlerle ona baktım, içimde kopan fırtınaların aksine bakışlarım sakindi. Fırtına öncesi bir sessizlikti bu. Başını yana eğdi, gözleri yüzümdeydi. “Hayır, bir sorun yok.” Ardından çay fincanını aldım. “İşime dönmem gerekiyor.”

“Süveyda dün gece...”

“Ne olmuş dün geceye?” Sesimde yalancı bir saflık vardı ve o, bu saflığa kanmayacak kadar zekiydi.

Cümlesini tamamlamak yerine burnundan nefes verir gibi güldü. “Yine sınırlarım diyorsun.”

Çenemi havaya kaldırdım. “Öyle.”

“Neden duvarların bu kadar sert?”

Bu cümle göğsümde yer edinen, unutmak istediğim yarayı kaşındırdı. Zarar görmemek için sürekli tetikte olan birine sorulacak bir soru değildi bu. Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. “Böylesi daha iyi.”

Düşünceli bir ifadeyle uzun uzun gözlerime baktı. “Kim için?”

Dişlerimi birbirine bastırdım. “Benim için.”

“Senin için,” diye tekrarladıktan sonra yana doğru çekilip gitmem için alan tanıdı. “Peki, istediğin gibi olsun.”

Bu tepkiye şaşırsam bile bozuntuya vermeden, “İzninizle,” deyip kapıya doğru yürüdüm.

Sessizce, “Şimdilik,” dedi. Kalbim sekteye uğradı ve zaman bir an için durdu. Basit bir kelimeyle dünyamı altüst etmeyi başarmıştı.

7. YAKINLAŞMA

"Sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim."

İnsan Neyle Yaşar?, Lev Nikolayeviç Tolstoy

Aynadaki yansıma doğru ilerlerken elimdeki rujun kapağını açtım. Koyu bordo tonlarındaki ruju sürüp sürmemekte kararsızdım. Daha önce hiç kullanmadığım bir renkti çünkü fazla cesurdu. Kaşlarım bir an çatılsa da sürmeye karar verdim. Hayatımı yeterince ertelemişim zaten, bunu daha fazla yapmak istemiyordum. Ruju dikkatle dolgun dudaklarıma yedirdikten sonra bir adım geriye gidip aynadaki yansımamı inceledim.

Yılbaşı gecesi olduğu için Nazlı'nın ısrarıyla aldığım elbiseyi giymiştim. Degaje yaka olan siyah, ip askılı elbise kadifeydi. Boyu midi olsa da uyluğuma kadar uzanan yırtmacı elbiseye farklı bir hava katıyordu, normalde giyemeyeceğim kadar cesurdu. Dar kumaşı sayesinde bedenime güzel bir şekilde oturmuştu. Düzleştirdiğim saçımın bir kısmını geriye atmıştım, diğer kısmını ise kulağımın arkasına itelemiştim. Güzel görünüyordum. Ufak bir nefes alıp taksi çağırmak için birkaç gün önce aldığım telefonuma uzandım. Numarayı yazdıktan sonra masanın üstündeki küpeyi aldığım sırada evin kapısı çaldı. Telefon meşgule düşerken kapıya doğru ilerledim. Kimseyi beklemiyordum. Temkinli bir şekilde kapıyı açtığımda Oğuz'u gördüm.

Şaşkınlıkla, "Oğuz Bey?" diyebildim. Kafedeki konuşmanın üstünden tam iki hafta geçmişti ve ikimiz, o günden sonra birbirimizi görmezden gelmiştik. Aramızdaki mesafeyi belirginleştirmiştim, Oğuz da bu tavrıma sessiz kalmış ve durumu değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Böyle davranması anlamadığım bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratsa da aklı başında olan yanımda bu durumdan memnundu. Zaten pamuk ipliğine bağlı olan hayatımı daha fazla karıştırmak istemiyordum. Şaşkınlığımdan sıyrılınca boğazımı hafifçe temizledim ve yarım şekilde açık bırakılan kapının ardından, "Sizi görmeyi beklemiyordum," dedim.

Kalbim şiddetli hamlelerle göğüs kafesimi tekmelerken, Oğuz ifadesiz bir sesle cevap verdi.

"Nazlı gelirken seni de almamı istedi."

Bu plandan haberim yoktu ama duyduklarım karşısında şaşırmamıştım çünkü Nazlı'yı artık daha iyi tanıyordum. Bu saatte taksiyle bir başıma onlara gitmeme evhamlı yapısı müsaade etmezdi.

"Hazır mısın?"

İçeri girmesi için kapıyı tam açtım. "Henüz değil."

Oğuz derin bir nefes alıp başıyla onaylarken içeri girdi. Kapıyı kapatırken boştaki elimle gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına iteleyip ufak bir nefes aldım. Kokusu içime süzüldü. Çok güzeldi ve ben bu kokuyu özlemiştim. Ona bu kadar yakın olmamalıydım, kalbim için bu iyi değildi. Yavaşça yüzümü ona doğru döndüğümde etrafta gezinen bakışları beni buldu.

Gözlerinde yanan ışıklar, karanlık göğümdeki yıldızları parlattı. Bakışlarındaki beğeniye gizlemeden ağır ağır beni inceledi. Kalbimin atışları öyle şiddetliydi ki bir an Oğuz'un duymasından korktum. Tenim bakışları altında ısınırken boğazımdaki kuruluk arttı. Kahverengi ve yeşilin karışımı olan güzel gözlerinde titreşen beğeni ruhumu ateşe veriyor, tenimi tutuşturuyordu.

Zaman, yanan bir meşale gibi alev aldı. İkimizi o yangının orta yerine hapsederken, sessizlik buzdan bir mühür gibi dudaklarıma basılmıştı. Bu yüzden susuyordum ama konuşulmayan sözler, gözlerimizde hırçın denizler gibi çağlıyordu.

Kuruyan dudaklarımı aralayıp küçük bir nefesi yanan ciğerlerime yolladım. Boğuk bir sesle, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye geveleyip geriye doğru bir adım attım ve bakışlarımı Oğuz'un koyulaşan gözlerinden kurtardım. İçimde uyandırdığı hisler yapışkan bir ağ gibiydi. Bir kere düşünce kurtulmak kolay olmuyordu. Ağırlaşan bacaklarımla geriye doğru bir adım daha atıp içine düştüğüm sis bulutundan kurtulmak için ona sırtımı döndüm.

Salonda duran aynaya doğru ilerleyip avucumda sıkıtuğım küpeyi rahat bıraktım. Farkında olmadan sıkı sıkıya tuttuğum küpe iz bırakmıştı. Titreyen elimle kulağıma takıp saçımı düzelttikten sonra aynadan beni izleyen adama baktım. Geriye doğru taradığı açık kestane rengi saçları, rüzgârdan ötürü hafifçe dağılmış ve bir tutam alnına dökülmüştü. Birkaç günlük olan sakalları yüzüne daha sert bir hava katmıştı. Sertçe yutkunup onu izlemeye son vermek için irademi zorladım.

"Hazırım," dedikten sonra askuya doğru ilerlemeye başladım ancak Oğuz, sessizce krem rengi kaşe kabanımı aldı. Dudağının kenarında oluşan kıvrılmayla giymem için tuttu. Altdudağımı hafifçe ısıtırken ona iyice yaklaşp bir kolumu geçirdim. Diğer kolumu da giyerken ılık parmakları enseme dokundu. Bedenimi saran elektriğin yankısını, ayak parmaklarıma kadar hissettim. Bana o kadar yakındı ki göğsü neredeyse sırtıma dokunacaktı, bunun düşüncesi bile bedenimi pelte kıvamına getiriyordu. Başını eğince sıcacık nefesi çıplak boynuma dokundu. Bedenimi saran tatlı titreme gözkapaklarımı ağırlaştırdı.

Kısık bir sesle, "Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı. Gözlerimi yavaşça yumup zihnimdeki fısıltıları susturdum ve içimi sıcacık eden duygulara bir an için olsun izin verdim. Hayatım boyunca vücudumda sabit olan her şey değişiyordu. Bir adım geri çekildiğinde bile bir süre hareket edemedim. Kendime gelmek için gözlerimi kırptırdım, titreyen ellerimle saçlarımı düzeltirken Oğuz kapıyı açtı. Siyah, topuklu botlarımı giydikten sonra kapıya doğru döndüm.

Yüzüm o kadar sıcaktı ki soğuk hava iyi bile geldi. Bir adım attığımda merdiven buzlu olduğu için ayağım hafifçe kaydı. Elini belime yerleştirip dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Bana doğru eğilince sıcak nefesi boynuma çarptı. "Dikkatli ol."

Beraber ilerlediğimizde üstümdeki kalın kıyafete rağmen dokunuşunu hissedebiliyordum. Midemde oluşan kasılmaları görmezden gelip dikkatli adımlarla merdivenlerden indim. Ani bir rüzgâr esince bana doğru yanaştı. Şimdi sıcaklığını daha net hissediyordum.

Arabaya yaklaştığımızda uzanıp arabanın yolcu kapısını benim için açtı. Mahcup bir gülümsemeyle arabaya bindim. Oğuz kişisel alanımdan çıkınca gözlerimi yumup büyük bir nefes aldım. Ondan uzak durmamı imkânsız bir hale getiriyordu. Başımı iki yana doğru sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Oğuz kendi yerine geçince arabayı çalıştırdı. Yola koyulurken ısıtıcı sayesinde araba birkaç dakika içinde ısınmıştı. Sıcak koltuğa iyice sokuldum.

"Radyoyu açar mısın?" Uzanıp radyoyu açtım ve kanallar arasında gezinmeye başladım. "Okuduğun kitap nasıl gidiyor?"

Sorduğu soruyu duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "*Uğultulu Tepeler* mi?"

Başıyla onayladığında şaşırmamam gerektiğini bilsem de şaşırmıştım işte. Benimle konuşmuyorken bile fazla dikkatliydi. Okuduğum kitabı, içecekleri nasıl içtiğimi, ellerimin nasıl üşüdüğünü... her şeyi biliyordu. Bana dair her şeyi.

"Henüz başlarındayım aslında. Yazarın ilk kitabı olmasına rağmen çok güzel ilerliyor."

Başıyla onayladığında düşünceli bir ifadeyle yola bakıyordu. "Tek eserin olması üzücü."

"Siz okumuş muydunuz?" diye sordum.

"Yıllar önce okumuştum, döneminde yazılan en iyi eserlerden biri. Aşk ve nefret arasındaki ince çizginin işlenişi çok farklı." Kaşları hafifçe çatılırken düşünceli bir sesle devam etti. "Delice ve tutkulu bir aşktı ama sadece bir aşk kitabı olarak da adlandırılmaz."

Kitaba olan merakım iyice arttı. "Bir an önce bitirmem lazım."

Yol mesafesi kısa olduğu için çabuk gelmiştik. Arabadan inince Oğuz'un yanına doğru yürüdüm ve beraber otoparkın asansörüne ilerledik. Daha önce Nazlı'nın evine gelme fırsatım olmamıştı, bu yüzden buralara yabancıydım.

Asansöre binince Oğuz sekizinci katın düğmesine bastı. Yan yana duruyorduk. Kolum hafifçe koluna değiyordu. Bakışlarımı, asansörün kırmızı renkli sayı paneline kilitledim. Sırayla katları takip ederken bakışlarımı hissediyordum. Bu durum nefesimin hızlanmasına neden oluyordu. Bu yüzden karşılık vermedim, asansör durunca ise rahat bir nefes aldım ve inmek için hareketlendim.

Kaçamak gözlerle Oğuz'a bakınca dudağının kenarında oluşan kıvrımla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı, beni gerdiğinin farkındaydı ve bu durum onu eğlendiriyordu. İç çekerken kapıya doğru yürüdük ama zili çalamadan Nazlı tarafından kapı açıldı. Yüzünde oluşan kocaman gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," diye şakıdı. Aynı gülümsemeyle karşılık verirken bakışlarım Nazlı'nın üstünde gezindi.

Yeşil, askılı bluz ve siyah, mini, dar bir etek giymişti. Çok güzel görünüyordu.

Oğuz ile aynı anda, "Hoş bulduk," dediğimizde Nazlı kapıyı kapattı. Üstümdeki kabanı çıkarıp portmantoya asarken Oğuz, Nazlı'ya sarılıp başının tepesini öptü.

"Nasılsın küçük?"

"İyiyim, beni kırmadığın için teşekkür ederim," deyip geri çekildi. Nazlı bu defa yanıma gelip bana sarıldı. Ufak bir gülümsemeyle, "Çok güzel olmuşsun," dediğimde kıkırdadı.

"Teşekkür ederim aşkım. İyi ki bu elbiseyi aldın, çok yakışmış."

Geri çekilirken, "Teşekkür ederim," dedim. Birlikte içeri geçerken mutfaktan gelen Barış da bize eşlik etti. Ev, sütlü kahve rengi ve krem tonlarının hâkim olduğu mobilyalar sayesinde çok hoş görünüyordu.

Kanepeye otururken, "Eviniz çok güzel," dedim.

"Ben düzenledim, iç mimariye çok merakım vardı."

Barış, kolunu Nazlı'nın beline dolayıp yanağına ufak bir öpücük kondu. "Yetenekli karım benim."

"Biz masayı hazırlarken siz oturun ve keyfinize bakın."

İkisi yanımdan uzaklaşırken bakışlarım evde gezinmeye devam ediyordu. Karşı duvarı kaplayan fotoğrafları görünce merakıma engel olamayıp ayağa kalktım. Nazlı, Barış ve Oğuz'un fotoğrafları vardı, hatta Özgü'nün bile dahil olduğu iki fotoğraf vardı. Yakından inceleyince Nazlı ve Oğuz'un küçük yaştaki fotoğraflarına rastladım. Oğuz, Nazlı'dan büyük olduğu için

karınmacı bir tavırla yanında duruyordu. O zaman bile parlak gözleri ve nazım rûz hatlarıyla çok güzel bir çocuktur. Nazlı ise uzun, kıvrıkcık saçları ve kocaman gülümsemesiyle Oğuz'a yaslanmıştı. Başka bir fotoğraf lise dönemlerine aitti. İkisi arasında yaklaşık dört yaş bulunduğu için Oğuz lise yanında Nazlı ise lise birde olmalıydı. Oğuz'un kravatı gevşek, saçları dağınıktı, yüzünde ise serseri bir gülümseme vardı.

"Çılgın zamanlardı," Oğuz'un şakacı ses tonunu duyunca gülümsedim.

Sahte bir ciddiyetle elimi çeneme yerleştirdim. "Şaşırtıcı, sizi daha çok ön sıralarda oturan ve çok okuyan, çalışkan bir öğrenci olarak hayal etmiştim," dediğimde Oğuz sessizce kıkırdadı.

Salona giren Nazlı ufak bir kahkaha attı. "Abim mi?" dediğinde ses tonu hayret doluydu. Ona doğru dönüp başımla onayladım. "Hep en arkada oturur hiç ders çalışmazdı ama okulun en çalışkan öğrencisiydi. Yine de okuldan kovulmadan liseyi bitirmesi mucize."

Oğuz ensesini kaşırken, "O kadar da değil," diye itiraz etti ama bu çok cılız bir inkârdı.

"Hadi sofraya gelin," diyen Barış'ın ardından masaya doğru ilerledik.

"Abi bir keresinde iki çocuğu hastanelik etmiştin."

Kaşları çatılırken, "Hak etmişlerdi," dedi.

Nazlı gözlerini devirdi. "Bana laf attı diye sorunlu bir çeteyle de kavga ettin."

"Bak işte kendin sebebini açıklıyorsun."

"Bir keresinde de Özgü'ye sulandığı için bir öğretmenle tartıştın. Sırf çok zeki olduğun için seni okuldan atmadılar."

Özgü'nün adını duyduğum an tadım kaçtı. Gülümsemeye çalışırken yavaşça masaya oturdum. Oğuz da hemen yanıma otururken, "Onun daha beterini hak ettiğini biliyorsun, Nazlı," diye geveledi.

Nazlı dudaklarını büküp karşımıza oturduğunda başını iki yana doğru salladı. "Bence onu tamamen Özgü uydurdu ve yalanı yüzünden uzaklaştırma aldın."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorduğunda ona ters ters bakmak için kendimi zor tuttum.

Su bardağına uzanırken Nazlı'dan önce cevap verdim. "Muhtemelen dikkatinizi çekmek istemiştir." Sesim kuru çıkmıştı.

Nazlı, "Kesinlikle öyle," diyerek onayladı.

Oğuz sessiz kalmayı tercih ederken Nazlı ortamı yumuşatmak adına tekrar gülmeye başladı. "Şeyi hatırlıyor musun? Sana takık bir kız vardı, neydi adı Beyza mıydı?"

Oğuz sertçe, "Bade," dediğinde irkildim. Nazlı daha fazla kahkaha atmaya başladığında iyice merak etmeye başladım.

“Evet evet, Bade.”

Nazlı eliyle yüzünü yelpazeledi, biraz daha sakinleşince konuşmaya başladı. “Ders sırasında bütün okulun panosuna Oğuz’un fotoğrafını yapıştırıp renkli kâğıtlara ona duyduğu hisleri yazmıştı. Oğuz’un yüzünü görmemiz lazımdı, kıpkırmızı olmuştu.”

Kendimi tutmaya çalışsam da dayanamamış ve gülmeye başlamıştım. “Oğuz’un sinirlendiğini duyunca bir ağladı görmemiz lazım. En son fenalaşınca ambulans çağırmak zorunda kaldılar.”

Daha şiddetli güldüğümde Oğuz ise homurdanıyordu. “Daha komiğine hazır mısınız? Kız cuma günü İstiklal Marşı’nı söylemek için sıraya dizildiğimizde, mikrofonu kapıp tüm okulun önünde Oğuz’dan özür diledi.”

Oğuz yüzünü buruşturup rahatsız olmuş bir sesle, “Komik değildi,” dedi fakat onun haricinde hepimiz gülüyorduk.

“Bir ay boyunca okulda bu mevzu konuşuldu.”

Sertçe, “Tüm okula rezil olmuşum,” diye söylendiğinde yanaklarında hafif bir kızarıklık oluştu. Bunu fark edince daha çok güldüm.

“Abi bence utanması gereken kişi sen değilmişsin,” diyen Barış’a bakıp rahatsız olmuş bir sesle, “Herkes bana bakıyordu,” dedi. “Konuyu değiştirin artık, kızı hatırlamak bile tüylerimi ürpertti.” Daha fazla gülmemek için elimi dudaklarıma bastırdım.

Nazlı saçını geriye doğru atarken, “Acaba şimdi nerede?” diye sorduğunda Oğuz gözlerini devirdi.

“Bulmuştur bela olacak birisini.” Üstündeki ilgiyi dağıtmak için bana döndü. “Sen nasıldın lisede?”

Liseyi hatırlayınca gözlerim bulutlandı. Hayatım iki kısıma ayrılıyordu; babam ölmeden önce ve babam öldükten sonra... Babam arkamda duran, sırtımı yasladığım koca bir dağdı. O dağ yıkılınca hayatım tepetaklak olmuştu. İki farklı kız olarak yaşamıştım. Öncesinde neşeli ve haylaz biriydim sonrasında ise içe kapanık biri olmuştum. Omuz silkerken dalgınca, “Daha çok kendi halimdeydim,” diye cevap verdim.

Nazlı yemekleri servis ederken, “Sınıfın çalışkan kızyydın değil mi sen?” dediğinde dudak büktüm. Babamın vefatından sonra derslerim de bir süre kötüye gitmişti. “Pek değil,” dedim.

Nazlı bu defa Barış’a dönüp gözlerini kıstı. “Sen kesin çok çapkındın, Barış.”

Barış’ın gözleri irileşirken, “Ne alakası var ya?” deyip suyuna uzandı.

Kocasına ters ters bakıp gözlerini kıstı. “O elektriği alıyorum ben senden.”

Barış gülümsemeye çalışarak karısının elini tuttu. “Yok yok, yanlış alıyorsun.”

Yemeğe başladıklarında Nazlı hâlâ ikna olmamıştı. “Sus Barış, su Unutmadım Ayyelerini Zeynep’lerini.”

“Ne Ayye’si ne Zeynep’i, Nazlı’m ya?”

Nazlı patates püresinden bir çatal alırken, “Nazlı’m deme bana, pis çapkın.” diye söylendi.

Şimdi gülme sırası Oğuz’a geçmişti. Barış konuyu değiştirmek adına ayağa kalkıp mutfaktan soğutulmuş kırmızı şarabı getirdi. Hepimizin kadehlerine doldururken Nazlı’yı es geçmişti. Daha önce Çiğdem’le şarap içtiğim için tadına aşinaydım. Fakat o evlendikten sonra pek görüşememiştik ve uzun zamandır öyle bir ortamım olmamıştı. Kadehe uzanıp minik bir yudum aldım. Tadına alışmak için kendime izin verirken sohbet şimdi daha sıcak ilerliyordu. Onların yanında çok kaygısız ve huzurlu hissediyordum, bu benim için bulunmaz bir nimetti. Şarabımı içmeye devam ederken Nazlı ve Barış’ın atışmaları yüzümde içten bir gülümseme oluşturmuştu. Nazlı birden bize doğru döndü ve heyecanlı bir sesle, “Size bir şey itiraf etmem lazım,” dedi.

Oturuşumu dikleştirirken merakla bakıyordum.

Oğuz temkinli bir sesle, “Nedir?” dediğinde derin bir nefes aldı ve bir çırpıda konuştu.

“Hamileyim.”

Bu söz, ortamda bomba etkisi yaratırken ilk tepki veren ben oldum. Ufak bir çığlıkla ayağa kalkıp Nazlı’ya doğru ilerledim. Onu sıkıca kucaklarken, “Çok sevindim,” dedim. Sıkıca sarıldıktan sonra geri çekilip dolu olan gözlerine baktım. “Mükemmel bir anne olacaksın, Nazlı.”

Gözlerindeki yaşlar süzüldü. Zor da olsa geri çekildiğimde Oğuz ağır ve şaşkın adımlarla Nazlı’ya doğru ilerledi. Yüzündeki ifadeyi adlandırmak zordu. Hüzün ve mutluluk, şaşkınlıkla karışmıştı.

“Ben şimdi dayı mı oluyorum?”

Nazlı başıyla onaylarken yaşlar akmaya devam ediyordu. Oğuz kollarını açıp, “Gel buraya küçük cadı,” dediğinde Nazlı hızlı adımlarla ona ilerleyip sıkıca sarıldı. Dolan gözlerimdeki yaşları itelemek için gözlerimi kırptırdım. Ufak bir nefes alıp Barış’a doğru döndüm.

“Tebrik ederim,” dediğimde utangaç bir gülümsemeyle teşekkür etti. Oğuz, Nazlı’dan ayrılınca bakışları Barış’a döndü.

“Baba mı olacaksın lan sen?”

Barış hevesle başını salladı. Oğuz ona da sarılıp tebrik ettikten sonra yerlerine oturdular ama şimdi ortam daha duygusaldı.

“Yılı böyle güzel bir haberle kapattığınız için çok şanslısınız.”

Barış’ın sözleri üzerine gülüştük. Barış ayağa kalktı, kadehlerini tazelerken kanımda gezen alkolün farkındalığıyla gevşemiş ve sıcaklamıştım. Tüm

gerginliğim kaybolmuş sürekli gülümsüyordum. Masadan kalkıp kanepelere oturduk. Nazlı, Barış'a sokulurken yorgunca esnedi.

"Sürekli uyumun gelmesi gerçekten kötü."

Yavaşça güldüğümde Oğuz'un gözleri beni buldu. Baygınlaşan gözlerimi anında ona çevirdim ve günler sonunda belki de ilk defa karşılık verdim. Uzun uzun gözlerine bakıp sınırlarımı bir geceliğine de olsa ateşe verdim. Oğuz haricindeki şeyler silinmişti. Her şeyi boş verip ona kapılmam öyle kolay olurdu ki... Hafifçe iç geçirdiğimde bana eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

Sorusunu duyunca kadehimi dudaklarıma yaslayıp şaraptan bir yudum daha aldım. Düşüncelerimi dile getirecek kadar sarhoş olmamıştım.

Nazlı, "On iki olmasına az kaldı," diyerek beni cevap vermekten kurtardı.

Barış kıkırdarken, "Bence yeni yıla uyuyarak gireceksin," dedi.

"Panda oldum iyice."

Nazlı'ya doğru döndüm. "Kaç aylık?"

Nazlı utangaç bir gülümsemeyle, "Sekiz haftalık," deyip mutlulukla iç geçirdi.

"Cinsiyetini merak ediyorum."

Nazlı'nın gözleri parlarken, "Ben de ama kesin erkek olacak," dediğinde Barış homurdandı.

"Bence kız olacak, görürsünüz. Ama en önemlisi sağlıklı olsun."

Oğuz da onu onaylarken başımı koltuğa yaslayıp kadehi tekrar dudaklarıma yasladım ama boş olduğunu gördüm. Dudaklarımı sarkıtırken doldurmak için ayağa kalktım. Adımlarım sendeleyince tahmin ettiğimden daha sarhoş olduğumu anladım. Kanepeye geri oturduğumda Oğuz uzanıp kadehimi aldı. Sessizce kalkıp kadehimi doldurduktan sonra gelip yanıma oturdu ve bana uzattı.

Gevşemiş bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda sessizce beni izlemekle yetindi.

"Sorumu cevaplamadın."

Kaşlarım çatılırken yavaşça, "Birçok şeyi aynı anda düşünüyorum," diye cevapladım. Büyük bir yudum alırken tekrar gülümsedim. "Şu an en çok sınırları."

Bıyık altından güldü. "Peki sınırlar ne âlemde?"

Elimi boynuma yerleştirip yavaşça kaşıdığım, yakıcı bakışları boynuma kaydı.

"Sınırlar..." deyip iç çektim. "Zorlanıyor." O böyle derin derin baktığı zaman tüm netlikler silikleşiyordu.

"Nazlı uyuyakaldı, ben onu yatırayım. Siz keyfinize bakın."

Barış, Nazlı'yı kucaklarken, "İyi geceler," diye seslendim.

Bu an alkolün etkisindeydim, bu yüzden itirafımın ağırlığının farkında değildim. Puslu bakışlarımı ona çevirdim ve gizleyemediğim bir hayranlıkla yüzüne baktım. O kadar güzel bir yüzü vardı ki ona bakmaya devamıyordum.

Kaşının kenarındaki soluk ize baktım. "Bu nasıl oldu?"

Oğuz kısaca, "Küçük bir kazaydı," diyerek geçiştirdi.

Başımı yana doğru eğdim. "Sınırların silinmemesi lazım."

"Neden?"

Omuz silkerken ufak bir yudum daha aldım. "Tehlikeli."

"Tehlikeli mi?" diye tekrarladı.

"Benim için öyle," dedim ve gözlerim gözlerinde asılırken saat tam on ikiyi buldu. Dışarıda havai fişeklerin sesi duyulurken gözlerimi yumup, başımı yanımda oturan adamın omzuna yerleştirdim. Bu yaptığım ikimizi birden şaşırtmıştı.

"Belki de daha çok alkol alman lazım."

Sesinde muzip bir ton vardı. Kıkırdarken iyice ona doğru yanaştığının farkında değildim. Kokusunu teninden solurken hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Sabah olunca zar zor hatırlayacağım bu anılar için kendime kızacak çok vaktim olacaktı nasılsa. Şimdi elimde olan bu anı bir daha bulmayacağımı biliyordum. Bu yüzden kımıldamadan öylece durdum.

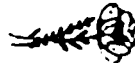
"Öyle güzelsin ki..."

Oğuz'un kısık sesle sarf ettiği sözleri, kalbimde yeni bir devrimin yankısıydı.

Oğuz'un sıcak avuçları saçlarımda gezinmeye başladığında, hissettiğim yoğun hisler yüzünden ağlamak istedim. Saçlarımda gezinen şefkatli dokunuşu, kalbimdeki soğukluğu gideren sıcak bir nefesti. İçim ağır ağır ısınırken, bir damla gözyaşı kapalı gözkapaklarımdan şakağıma süzüldü ve siyah gömleğine aktı.

"Özelsin, Süveyda," deyip iç çekti. "Kalbime, ruhuma, bana..."

Bazı yenilgiler daha fazla acı veriyordu. Bazı kabullenişler daha fazla yaralıyordu. Ve bazı hisler hiç söz dinlemiyordu, tüm yasakları çiğneyecek kadar gözü kara oluyordu. Kalbimi ele geçiren hisler gibi...

Yeni yılın uğur getireceğine dair söylemlere inanmayı birkaç yıl önce bırakmışım. Çünkü bir yeni yıl sabahı, Cemil hayatıma girmişti. Yeni yıl değil insanlar getiriyordu; şansı, uğuru, mutluluğu... Bu yüzden sabah uyandığımda benim için diğer günlerin aynısıydı, tek sorun kendi evimde değildim. Şaşkınca etrafa bakındığımda Nazlı'nın evinde olduğumu

gördüm. Elimi ağrıyan başıma yerleştirip yavaşça doğruldum. Dün akşam oturduğum kanepede uyumuştum. Üstümdeki krem battaniyeyi iteleyip saçlarımı geriye doğru attım. Başımdaki ağrı şiddetlenirken yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. Odada benden başka kimse yoktu. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yavaşça ayağa kalkıp üstümdeki elbiseyi düzelttim. Mutfaktan birtakım sesler geliyordu, oraya uğramadan önce misafir banyosuna girdim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra ellerimi yıkamaya başladım. Başımı kaldırıp aynadaki aksimi görünce yüzümü buruşturdum. Banyo dolaplarını açtığımda makyaj temizleme suyuna ve pamuklara rastlayınca rahat bir nefes aldım. Bir an önce dün geceki makyajımdan kurtulmak istiyordum. Dağılan göz makyajımı iyice temizledikten sonra yüzümü soğuk suyla yıkadım. Banyodan çıkarken kafam karmakarışık. Dün gece yaşananlar bölük pörçüktü. Hatırlamak için kendimi zorlarken alnımdaki kırışıklıklar arttı. Mutfığa doğru ilerlediğimde kahvaltı hazırlayan Nazlı ile karşılaştım.

Tarazlı bir sesle, “Günaydın,” dedim.

Büyük bir gülümsemeyle bana doğru döndü. “Günaydın.”

Mahcup bir ifadeyle, “Uyuyakalmışım,” dediğimde Nazlı kıkırdadı.

“Alkole benden sonra en dayanıksız kişi sensin.”

Yüzümü buruştururken, masanın üstünde duran sürahiyi alıp suyu bardağa doldurdum. Kana kana içtiğim sırada anılar sağanak bir yağmur gibi ansızın basırdı. Dün gece o kanepede Oğuz ile oturuyordum. Konuşmaları net hatırlamasam da bakışları aklımdaydı ve dokunuşu...

Oğuz saçlarımı okşamıştı ve ben... başımı Oğuz’un omzuna yaslamıştım. Su boğazımda kalınca deli gibi öksürmeye başladım. Yüzüm o kadar kızarmıştı ki yanaklarımdan alev çıkacak gibiydi.

“İyi misin?”

Nazlı’nın endişeli sesini duyunca gözlerimi kırptırdım. İyi değildim, dün gecedan sonra nasıl iyi olabilirdim ki? Başımla onaylarken bardağı masanın üstüne bıraktım. Neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Nazlı kahvaltı hazırlamaya geri döndüğünde tedirgince, “Oğuz Bey de burada mı?” diye sordum. Nazlı salatalık dilimini ağzına atarken başını iki yana doğru salladı.

“Yok, gece gitmiş o.”

Rahat bir nefes alırken omuzlarım çöktü. Burada olmamasına çok sevinmişim, şu an onunla karşılaşmaya hazır değildim. Hoş, uzun bir süre de hazır olacağımı sanmıyordum.

“Günaydın hanımlar.”

Barış uykulu bir ifadeyle mutfığa girerken karısına doğru ilerledi. Tam yanağını öpmek için eğildiği sırada Nazlı, elindeki bıçakla ona doğru

döndü. Görlerindeki sert ifade, Barış'ı durdurmaya yetti. Tedirgin bir sesle, "N'Nazlı'm?" dediğinde Nazlı ona doğru tehditkâr bir adım attı.

"Nazlı'm deme bana, Barış."

Barış'ın gözleri irileşirken masumca, "Niye hayatım?" diye sordu.

"Sabaha kadar rüyamda seni, Ayşe ve Zeynep ile gördüm."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Barış bezgince oflarken, "Onlar kim ya?" diye söylendi.

Nazlı omuz silkip salatalıklara geri döndü. "Sus Barış, o kızıl Ayşe'yi ve sarışın Zeynep'i unuttum ayakları yapma bana, yemiyorum çünkü."

Barış'ın kaşları çatılırken başını kaşdı ve düşünmeye başladı. "Ha onlar." dediğinde Nazlı öyle sert baktı ki arkamı dönüp sessizce güldüm.

Hamileyken Nazlı, Nazlı değildi. Sandalyeye oturup onları izlemeye devam ettim. Barış yavaşça karısına doğru süzülüp Nazlı'nın itirazlarına aldırmadan kolunu beline doladı.

"Aşkını milattan önce kalmış hikâyeler onlar. Canını sıkmaya bile değmez."

Nazlı omuz silkip, "Bana ne?" diye sızlandığında Barış eğilip saçlarını öptü.

"Senden sonra her şeyi sildim ben." Bu sözler işe yaramış olmalı ki Nazlı yumuşamaya başlamıştı. "Senden başkasını görmez gözlerim, biliyorsun."

Nazlı ona doğru sokulurken gülümsedim. İkisi bir arada o kadar tatlıydı ki... Masaya oturduklarında atışmaya devam ediyorlardı.

"Hayatım yakışıklı olmak benim suçum mu?"

"Çapkın olmak senin suçun, Barış."

"Hayda, mesele yine niye buraya geldi."

Nazlı başını yana doğru eğdi. "Mevzu buradan hiç çıkmamıştı hayatım."

Barış düşünceli bir ifadeyle parmaklarını saymaya başladığında, "N'apıyorsun?" diye sordum.

"Doğumu hesaplıyorum, hormonların gazabından ne zaman kurtulacağımı merak ettim de."

Daha fazla dayanamayıp kahkaha attığımda Nazlı başta ters ters ikimize baksa da bir süre sonra dayanamayıp o da gülmeye başladı. Eğlenceli geçen bir kahvaltının ardından Barış beni eve bıraktı. Önce üstümü değiştirip бүrүн evi güzelce temizledim. Sonrasında sıcak bir duşun ardından *Uğultulu Tepeler*'i elime alarak yatağa kıvrıldım. Fakat Oğuz aklımı o kadar meşgul ediyordu ki tüm gün sadece onu düşündüm. Kalbim işgal altındaydı ve her an teslim olacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi...

8. KORKU

*“Muhakkak ki bütün insanların birer ruhu vardı
ama birçoğu bunun farkında değildi ve gene
farkında olmadan geldikleri yere gideceklerdi.”*

Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali

Kolumdaki saate baktığımda çoktan on biri geçmiş olduğunu gördüm. Neredeyse gece yarısı olacaktı ama kafede düzenlenen doğum günü partisi bitmemişti. Yorgunca mutfak tezgâhına yaslandım. Nazlı'nın midesi kötü olduğu için Barış onu hastaneye götürmüştü. Bu yüzden kafede tek kalmıştım. Normalde bu saate kadar kapatmış olurduk fakat bugün doğum gününden dolayı değişiklik yapılmıştı.

İçeri girip baktığımda yavaştan toparlanmaya başladıklarını gördüm. Rahat bir nefes aldım, çok yorgundum. Burayı topladıktan sonra taksi çağırıp eve gidecektim, bu saatte otobüsle uğraşmak istemiyordum.

“Hesabı alabilir miyiz, Süveyda?”

Yaman'ın sesini duyunca ona dönüp, “Tabii,” diye seslendim.

Doğum gününü burada kutlama fikrinin tamamen Yaman'a ait olduğundan emindim. Yaman bu gece de sürekli beni çağırıp durmuş ve onlara katılmam için ısrar etmişti. Her defasında çalıştığını söyleyerek nazık bir şekilde geçiştirmişti.

Hesabı götürdüğümde doğum günü düzenlenen kızın sevgilisi bana döndü. “Her şey için teşekkür ederiz, çok güzel bir geceydi.”

Sevgilisi için arkadaşı Yaman ile sürpriz bir doğum günü organize etmişlerdi. Yaman'ın dediğine göre kız kitapları çok sevdiği için burada düzenlemeye karar vermişlerdi. Her şeyden habersiz olan doğum günü kızı, içeri girip hazırlıkları görünce sevgilisinin boynuna atlayıp gözyaşlarına boğulmuştu. Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri gözlerinden anlaşıyordu.

“Rica ederim, memnun kalmanıza sevindim.”

Kızın sevgilisi arkadaşlarının ısrarlarını görmezden gelip hesabı ödedi. Kasaya gittiğimde Yaman da arkamdaydı.

“Seni çok yorduk değil mi?”

Başımı iki yana doğru salladım. “Sadece işimi yaptım.”

Konuşmaya devam etmek isteyen Yaman, “Önerdiğin kitaplardan birini okudum,” dediğinde ona doğru döndüm.

“Öyle mi?”

'Ardıya okudum, çok güzeldi. Bundan sonra kitap önerileri için sana geleceğim.'

Mızları üzerine gülümsedim. "Instagram hesabımızı takip edebilirsin, oradan kitap önerileri yapıyoruz."

Yamanı utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama ben senin yanına gelmek istiyorum." Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldığımda Yaman ensesini ovdu.

"Hadı Yaman, gidiyoruz."

Arkadaşlarını duymazdan gelerek, "Geç oldu, seni kim bırakacak?" diye sordu.

"Taksiyle giderim."

Kaşları çatıldı. "Ben bırakırım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Gerek yok, zaten buraları toplamam lazım. Siz arkadaşlarınızla gidin lütfen."

Yaman ısrar edecekken arkadaşları tekrar seslendi. İsteksiz bir sesle, "Peki, sonra görüşürüz o zaman," dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Nefesimi dışarı bırakırken eşyaları toplamaya başladım. Masayı topladıktan sonra mutfığa geçtim. Kirli bulaşıkları makineye atacağım sırada telefonum çaldı. Oğuz'un aradığını görünce aniden bastıran heyecanıyla ekrana baktım. Adı bile dengemi bozuyordu. Boğazımı temizleyip telefonu açtım.

"Efendim?"

"Kafede misin hâlâ?"

Telefonu kulağıma ve omzum arasına sıkıştırıp tabağı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Evet."

"Yanına geliyorum, ben gelmeden çıkma."

Duraksadım. "Neden ki?"

"Bu saatte tek gitmesen daha iyi olur. Nazlı da endişeleniyor."

Demek ki yine Nazlı için geliyordu. "Gerek yok. Ben tek gidebilirim."

"Birkaç dakikaya oradayım."

O sırada içeriden gürültülü bir ses duydum. Hızlıca, "O ses neydi?" diye sorduğunda tedirgin bir şekilde kapıya baktım. "Bilmiyorum."

Mutfaktan çıkmak için hareketlendim. "Senden başka kimse var mı orada?" Sesinde endişeli bir ton vardı.

"Hayır, kimse yok." Mutfaktan çıktım ve yüzünde kar maskesi olan, siyah giyimli, uzun bir adamı kasaya eğilmiş olarak gördüm. Korkuyla iç çektiğimde adam başını kaldırdı ve göz göze geldik.

"Ne oldu?"

Sesini duyunca ufak bir çılgılık atarak, arkamı dönüp mutfığa koştum. Hızlıca kapıyı kapatıp kilitlediğimde ellerim titriyordu.

“Süveyda cevap ver!”

Oğuz’un yüksek sesini duyunca, “Hırsız var!” diye bağırdım. Kalbim şiddetle atıyordu.

“Siktir!”

“Sadece para alacağım, polise haber verme yoksa seni öldürürüm!” Hırsızın bağıırışı üzerine irkilirken kapıya yaslandım.

“Korkuyorum,” diye fısıldadım.

“Geliyorum. Sakin ol, tamam mı? Sana hiçbir şey yapamaz.” Burnumu çekerken devam etti. “Kendini koru sadece.”

“M-mutfağın kapısını kilitledim.”

“Aferin yavrum. Sakın kapıyı açma, geliyorum.”

O görmese de başımla onayladım. “Tamam. Neredesin?”

Korna sesleri kulağıma geliyordu. “Yoldayım, çok az kaldı.”

Korku mantıklı düşünmemi engellediği için ne yapacağımı bilmiyordum. Ya kapıyı kırıp yanıma gelirse? Ya o da Cemil gibi bana dokunmaya kalkışırsa?

Boğazımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. Elim ayağım buz kesmişti. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Oğuz bir şeyler söylüyordu ama sesi uzaktan geliyordu.

“Süveyda!” diye bağırdığında, “E-efendim,” diyebilirdim.

“Sakin ol, lütfen.”

“Paraları aldım, şimdi gidiyorum güzel kız.”

Adamın sesini duyunca tekrar irkildim. “Gidiyor,” dediğimde sert bir sesle, “Sıkar o biraz,” dedi. Gözlerim korkuyla açıldı. “Ya sana zarar verirse?”

“Hiçbir şey yapamaz, geldim. Sakın mutfaktan çıkma,” dedi ve telefonu kapattı. Saniyeler sonra içeriden sesler gelmeye başladı.

Kapıya doğru yanaştığımda birinin fena halde dayak yediğini gelen seslerden anladım. Oğuz olmamasını umarken içeriye gidip gitmemekte kararsızdım. Mutfaktan çıkma demişti ama içimdeki endişeye engel olamıyordum. Gergince dudaklarımı ısırdım. Ya ona bir şey olursa? Bunun düşüncesi bile kalbimi ortadan ikiye bölüyordu.

Gergin bir şekilde volta atarken acılı bir inleme sesi duydum. Hiçbir şey yapamadan duramazdım. Kilidi çevirip kapıyı açtıktan sonra içeri girdim. Korku dolu bakışlarım etrafta gezindiğinde, yerde yatan adamın Oğuz olmadığını görmemle rahat bir nefes aldım. Arkasını dönünce göz göze geldik.

Onu sağ salım karşımda görünce, "Oğuz," diye hıçkırdım. Zarar görmemiş olmasına rağmen ağlamaya başladım.

Hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünde sağduyum devre dışı bırakmıştı. Kolları belime dolandığında parmaklarımın ucunda yükselip sıkıca boynuna sarıldım. Birbirimize sıkıca sarılırken sessizce ağlıyordum. Yavaşça geri çekilip beni inceledi. "İyisin, değil mi?"

Burnumu çekerken başımla onayladım. Titreyen sesimle, "Sen nasılsın?" diye sordum.

Elini uzatıp yüzüme düşen saçlarımı yavaşça geriye doğru çektiğinde nefesini hissedecek kadar yakınımıydı. Gözlerindeki duygular kalbimi sıkıştırıyordu.

"İyiyim," dediğinde yavaşça yanağımı okşadı.

Kalbim şimdi bambaşka duygulardan ötürü hızlanmıştı. Boğazıma düğümlenen hislerin yoğunluğu nefes almamı engelliyordu.

Yüzümdeki yaşları silerken, "Geçti, ben yanımdayım," deyip bedenimi geniş göğsüne doğru çekti. Siren sesleri duyulana kadar o şekilde kaldık. Yıllar sonra ilk defa kendimi bu kadar güvende ve huzurlu hissetmişim. Bu bir yanımla rahatlatırsa da diğer yanımla korkuyla doldurmuştu. Elini belime yerleştirip beni dışarı yönlendirdiğinde yerde yatan adama bakmamaya çalıştım. Oğuz'un arabasına doğru ilerlediğimizde soğuk havayı bile hissedemeyecek kadar uyuşmuşum. Paltosunu omuzlarıma attığında irkildim.

"Titriyorsun."

O zaman dışlerimin birbirine vurduğunu fark ettim. Paltoya sarıldığımda kapıyı açtı. Arabaya oturunca Oğuz bana doğru eğildi. Beklenmedik yakınlığı karşısında irkildiğimde gözlerimi kırptırdım. Sessizce kemerimi bağladığında nefes almadan yüzüne bakıyordum. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum ama pek de işe yaramadı. Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydıığında ağzımın içi kupkuru oldu. Yanağımın iç kısmını ısıtırken gözlerimi kaçırdım. Kokusunu solumamak için nefes bile almıyordum. Oğuz nihayet geri çekilip arabanın kapısını kapattığında, tuttuğum nefesimi gürültüyle dışarı bıraktım. Bu kadar yakınım gelince ne yapacağımı şaşıırıyordum.

Arabaya binmek yerine polislerin yanına gitti. Paltosuna iyice sarılırken gözlerimi dışarı çevirdim. Polislerle konuşarak kafenin içine girdi. Yorgunca başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Burnumu paltosuna bastırıp parfümüyle karışan kokuyu soludum, bu bana huzur veriyordu. Oğuz'un kokusunu seviyordum. Bedenim ısındığı için gevşemeye başlamıştı.

Dakikalar geçmesine rağmen Oğuz gelmeyince gözlerimi açıp bakınmaya başladım. Nihayet birkaç dakikanın ardından bir polis memuruyla beraber kafeden çıktılar. Polis ile el sıkıştıktan sonra arabaya doğru geldi.

Çantam ve montum da elindeydi. Arabaya oturup çalıştırdığında, “İfademi alacaklar mı?” diye sordum.

“Kafenin içindeki kamera kayıtlarını verdim. Şimdilik ifadeye ihtiyaçları yok.”

Sessizce onaylarken koltuğa iyice gömüldüm. Başıma saplanan şiddetli ağrı yüzünden gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp ağrıyı gidermeye çalıştım ama işe yaradığı söylenemezdi.

Yan gözlerle Oğuz’a baktım. “Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

Başını iki yana doğru salladı. “Polislerin dediğine göre orada tek olduğunu bilen biriymiş.”

Kaşlarım çatıldı. “Kim olabilir ki?”

“Muhtemelen partideydi ve senin tek olduğunu biliyordu.”

Söyledikleri mantıklıydı. “Anladım,” diye mırıldandığımda devam etti. “Kesinleşince polisler haber verecek.”

Araba durduğunda eve gelmiştik. Yol o kadar hızlı bitmişti ki nasıl geldiğimizi anlamamıştım bile. Bakışlarım karanlık eve kaydı. Şu an en son istediğim şey tek kalmaktı fakat başka seçeneğim yoktu. Oğuz arabanın kapısını açıp indiğinde isteksizce indim. Sert rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurunca sızlayan yüzümü paltonun içine gömdüm. Sessizce merdivenlerden çıktığımda eşyalarımı taşıyan Oğuz da arkamdaydı. Anahtarım çantada olduğu için öne geçip kapıyı açtı. İçeri girdiğimde başımı kaldırıp ona baktım. *Daha dakikalar önce kollarının arasındaydım.* Bu gerçeklik yanaklarımın kızarmasına neden olurken kısık bir sesle, “Her şey için teşekkür ederim,” dedim.

Cevap vermek yerine yüzüme bakıyordu. İyi olup olmadığını anlamak ister gibiydi. Paltoyu çıkarıp Oğuz’a doğru uzattım. Almak için elini uzatınca parmaklarımız birbirine değdi. *O parmaklar az önce yüzümde geziniyordu...* Bunu anımsayınca dilim damağım kurudu. Sınırlarım aşıliyordu ve işlerin artık nasıl ilerleyeceğini kestiremiyordum.

“İyisin değil mi?”

Elimi geri çektiğimde, “Hıhı,” diye mırıldandım. Başını yana doğru eğdi. “İyi ol.”

Geriye doğru bir adım attı. “Bu gece atölyede kalacağım, bir şeye ihtiyacın olursa aşağıdayım.”

Minnetle gülümsedim. Böyle bir geceden sonra yalnız kalmayacağım için rahatlamıştım.

“İyi geceler,” dediğimde hafifçe gülümsedi. Ardından arkasını dönüp merdivenlerden indiğinde yavaşça kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yaslarırken elimi kalbimin üstüne yerleştirdim. Kalbimi kelekler basmıştı. Boğazıma

kadar tırmanıyorlardı. Her şey değişiyordu ve ben engel olamıyordum. Artık olmak istediğimi de pek sanmıyordum.

Israrla çalan zil sesini duyunca uykulu gözlerimi aralayıp doğruldum. Gözlerim saate kayınca daha sekiz bile olmadığını gördüm. Bu saatte kimin geldiğini merak ederken hızlı hareketle yataktan kalktım. Zil çalmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtığımda Nazlı hızlıca içeri girip kollarını boynuma sardı. “İyi misin?” diye sorduğunda sesi endişe doluydu. Geri çekildiğinde afallamış bir yüzle ona baktım.

“İyiyim,” dediğimde elini alnına yerleştirdi. Gözleri dolmuştu. “Sabah olanları duydum. Çok korktum Süveyda, sana da bir şey olacak sandım.”

Uzanıp Nazlı’nın buz kesen ellerini tuttum. “Sakin ol lütfen bitanem, iyiyim ben.”

Salona geçtiğimizde Nazlı solgun yüzüyle kanepeye çöker gibi oturdu. Başını ellerinin arasına aldığı anda yanına oturup destek olmak için elimi omzuna yerleştirdim.

“Kimi kaybettin, Nazlı?” Kısık sesle sorduğum soru üzerine Nazlı ıslak gözlerini bana çevirdi.

Aramızda konuşulmamış meseleler asılı kalmıştı.

“Ben...” deyip derin bir nefes aldı.

“Arkadaşım, Aylin...” Sesi tıkandığı için sustu. Rengi iyice solmuştu. Aylin ismini anımsayınca kaşlarım çatıldı. Aylin, Nazlı’nın bana benzeyen arkadaşıydı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yavaşça konuşmaya başladı. “Yerimhanede tanışıp kısa sürede yakın arkadaş olduk.” Ellerini ovalarken bedeni yay gibi gergindi. “Uzun yıllar boyunca hiç ayrılmadık.”

Özlem dolu gözleri beni bulduğunda dudaklarında hüznünlü bir gülümseme vardı.

“Sana çok benziyordu saçları, gözleri... Özellikle bakışlarınız...”

Sesindeki özlem ve gözlerindeki kaybın acı izleri yüzünden içim hüznünlü dolmuştu.

“Lise son sınıftaydık, okul çıkışıydı ve trafik çok yoğundu. Karşıya geçmek için acele ettiğinde son hızla gelen bir araba ona çarptı.”

Sustuğunda ortamı kaplayan sessizlik acı yüklüydü. Boğazım düğümlenirken ne diyeceğimi bilememiştim. Sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum ama neyin iyi geleceğini hiç bilmiyordum.

Titrek sesiyle, “Kucağımda öldü,” diye fısıldadığında hıçkırıklara boğuldu.

Elimle ağzımı kapattım. Nazlı açık yaralarını ortaya dökmüştü ve bunlar o kadar ağır şeylerdi ki kalbim ezildi.

Kolumu hıçkırıklarından ötürü sarsılan ince bedenine sarıp onu kendime doğru çektim. Gözlerime dolan yaşlara engel olamamıştım. “Çok üzgünüm.”

Bir süre kollarımda içli içli ağladı. Onun acısını kalbimde hissederken sarılmak dışında bir şey yapamıyordum. Elimi kıvrıcık saçlarına yaslayıp yavaşça okşadım. Hafifçe doğrulup yüzüme baktığında anlatmaya devam etti.

“Seni ilk gördüğümde Aylin’e o kadar çok benziyordun ki... Gözlerindeki ifade Aylin’le aynıydı. Seninle konuştum, o an karşımda sen vardın ama aslında gördüğüm oydu. Onu o kadar çok özlemiştim ki...” Sonra durdu ve bir şey hatırlamış gibi gülümseyip gözyaşlarını sildi. “Biz hep Aylin’le yaralarımızı birlikte sarardık, ben düşsem bile o beni kaldırmak için hep oradaydı. Hep vardı. Seni görünce... yardıma ihtiyacın olduğunu hissettim ve dayanamadım, Süveyda. Yıllar sonra ilk defa, Aylin’le olduğum gibi hissettim yanında. Sana yardım etmekten başka hiçbir şey yoktu o an aklımda.”

Gözlerimi kırptırdım. Haklıydı, o gün yardıma ihtiyacım vardı ve Nazlı oradaydı.

“Yakınına gelince de iyi olmadığını fark ettim. Konuşmak için bahanem olmuştu.”

Aylin ile ilgili duyduğum şeylerden ötürü bir şeylerden şüpheleniyordum ama bu kadarını hiç tahmin edememiştim. Dudaklarımı aralayıp büyük bir nefes aldım. Bir şeyleri daha iyi anlamıştım. “Anladım,” dediğimde yüzünü yere eğdi.

“Olanları duyunca çok endişelendim. Sana da bir şey olacak sandım.”

“Oğuz Bey sayesinde hiçbir şey olmadan atlattım. Korkma artık.”

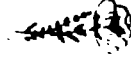
Başıyla onaylasa da gözleri korkuyla doluydu. “Aylin’in ölüm yıldönümünde sana rastladım ben. Allah onun hayatımdaki yokluğunu seninle doldurdu.”

Sessiz kaldığımda düşüncelere daldım. Annemi kaybettikten sonra Nazlı’ya rastlamıştım. Eğer ona rastlamasaydım yine ayakta kalırdım ama işler bu kadar kolay olmazdı.

“Sana da bir şey olursa dayanamam,” dediğinde tekrar sarıldı.

Şefkatle sırtını okşadım. Hayat o kadar garipti ki... Yollarımız acı bir günde kesişmişti ve ikimiz de farkında olmadan birbirimize iyi gelmiştik.

Bu durumun zihnimde yaşattığı büyük şaşkınlıkla, “Geçti,” diye mırıldandım sadece.

Ertesi gün evden çıktığımda gergin hissediyordum. Dün Oğuz aniden şehir dışına çıktığı için onu görememiştim ama bugün görebilirdim. Henüz vılbaşı gecesinde olanları sindirememiştim. O gece olanları konuşmadan üstüne hırsızlık olayı yaşanmıştı. Altdudağımı sertçe ısırdım. Eğer Oğuz kateye gelirse onunla karşılaşacaktım ve buna hazır değildim. Hâlâ o gece neler konuştuğumuzu doğru düzgün hatırlamıyordum ve bu durumdan da şikâyetim yoktu. Ne de olsa cehalet mutluluktu... Ama geçen gecenin her anını hatırlıyordum. Onun sarılışını, dokunuşunu, korkusunu... Acaba aramızdaki yakınlığı ben mi uyduruyordum?

Dokunuşu aklıma gelince başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Hayal olamayacak kadar gerçektir... Peki bu gerçeklikle nasıl başa çıkacaktım? Kalbime nasıl engel olacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de engel olmak yerine bir şeyleri oluruna bırakmalıydım. Düşündükçe kafam iyice karışıyordu.

Derin bir nefes aldım, dün olduğu gibi bugün de Oğuz’u görmemeyi diledim. En azından bir şeyler aklımda şekillenene kadar görmesem iyi olurdu çünkü onun yanındayken kendimi pek de kontrol edemiyordum. Otobüs durağına doğru ilerlerken nedense birden içimdeki gerginlik yerini kötü bir hise bıraktı. Ensemdeki tüyler diken diken olurken huzursuzluk bedenimde kol geziniyordu. Ürkek bakışlarım etrafta gezindi. Sanki biri tarafından takip ediliyordum.

Adımlarımı hızlandırırken sakın olmaya çalıştım ama kalbim şiddetle atıyordu. Başımı sürekli arkaya çevirerek durağa kadar yürüdüm. Acaba hırsızlık olayından ötürü mü böyle hissediyordum? Neyse ki otobüs iki dakika içinde gelmişti. Hızlı adımlarla otobüse bindim. Neden bu kadar kötü olduğumu anlayamamıştım bile.

“İyi misin kızım?”

Koltukta oturan yaşlı kadının sesini duyunca irkildim. Gözlerimi kırpıştırırken, “İ-iyiyim,” diyebildim.

“Rengin soldu.”

Dikkatleri üstüme çekmemek için kadının endişeli yüzüne bakarken gülümsemeye çalıştım. “Kahvaltı yapmadım ondan sanırım,” diyerek geçiştirdim. Sırtımı otobüsün camına yaslarken sakinleşmeye çalışıyordum. Ama zihnim allak bullak olmuştu. Birkaç gündür yaşadıklarımın dolayısıyla böyle hissediyor olmalıydım.

Birkaç durak sonrasında otobüsten inip soğuk bir nefes aldım. Az önce neler olduğunu bilmiyordum ama korku göğüs kafesimde yer edinmiş, tedirgin olmama neden oluyordu. Aklımdan geçen ihtimaller, karabasan gibi kalbime çöktü. Hayır hayır. Bilinçaltım bana oyun oynuyordu. Cemil'in beni bulması imkânsızdı. Bu düşünceye sıkı sıkıya sarılıp sakinleşmeye çalıştığım sırada kafeden içeri girdim. Gözlerim doğru düzgün kimseyi görmüyordu. Sesler ise kulağıma boğuk ve uzaktan geliyordu. Ellerim öyle çok titriyordu ki üstümdeki montu çıkarmakta bile zorlandım.

"Süveyda, beni duyuyor musun?"

Nazlı'nın yakından gelen sesi üzerine sıçradım. Gözlerim onu bulurken boğuk bir sesle, "Efendim?" diye karşılık verebildim.

Nazlı endişeli gözlerle elini koluma yerleştirdi.

"İyi görünmüyorsun," dediğinde durumun garipliğini fark eden Oğuz ve Barış da yanımıza geldi. Gergince boynumu kaşırken, "İyiym, sorun yok," dedim.

Nazlı inanmayan gözlerle bakıyordu. "Her an bayılacak gibisin."

Bakışlarımı ondan kaçırınca bu defa Oğuz'un ciddiyet dolu gözleriyle karşılaştım. Yarım saat önce onu görünce ne yapacağımı düşünüyordum ama şimdi buna bile tepki veremiyordum. Sakinleşmek için derin nefesler alırken, "İyiym, sadece hava çok soğuktu," dediğimde Barış araya girip şakacı bir tavırla konuştu.

"Bana daha çok birinden kaçıyormuşsun gibi geldi." Sözleri üzerine gözle görülür bir şekilde irkildim.

"Yok öyle bir şey," diye itiraz ettim.

"Geçen gün yaşananlardan sonra buraya gelmek zor geldiyse birkaç gün daha izin alabilirsin."

"Hayır Nazlı, iyiym. Sorun yok." Yanlarından geçerken ellerimi kotunun arka cebine yerleştirdim. "Biraz oturursam düzeleceğim."

İçeri geçtiğimizde daha fazla üstüme gelmemek için sustular. İçeride sadece iki masa dolu olduğu için kafe sakindi. Birlikte aynı masaya oturduğumuzda gergince ellerimle oynuyordum. Hislerimde yanılmayı tüm kalbimle dilerken üzerimdeki gözleri görmezden geldim.

"Sıcak bir şeyler içmek ister misin?"

Midem düğüm düğüm olduğu için içebileceğimi düşünmüyordum. Bu yüzden başımı iki yana doğru salladım. Normal davranmaya çalışıyordum ama korkunun pençeleri bir kere ruhuma dokununca kurtulmak kolay olmuyordu. En derine inene kadar eşeliyor, tüm benliğimi ele geçiriyordu. Bu adamdan bu kadar korktuğum için kendime de öfkeleniyordum ama elimde değildi. En kötü kâbuslarımın başrolüydü. Burnumu çekerken

bakışlarım uzaklara dalmıştı. Bu yüzden masada Oğuz ile tek kaldığımızın farkında bile değildim. Çok değil bir saat önce böyle bir durumun içinde olsam heyecandan kafayı yiyecek gibi olurdum.

“İyi görünmüyorsun.”

Kollarımı göğsümde birleştirirken kısık bir sesle, “İyiyim,” dedim.

İyiyim. iyiyim. iyiyim... Defalarca bu kelimeyi tekrarladım. Yeterince çok söylersem gerçekten de iyi olacak gibiydim. Elini kolumda hissedince bedenim kasıldı. Bunu fark eden Oğuz’un kaşları arasında derin bir V harfi oluştu.

“Bir şey mi oldu?”

Sesindeki sertliği duyunca başımı iki yana doğru salladım. “Olmadı.” İçimdeki yaralı kız, çığlık çığlığa itiraz etti. *Oldu, olmamış gibi davransam da çok büyük şeyler oldu...*

Keşke söyleyebilseydim. Keşke içimden geldiği gibi göğsüne sığınıp ona her şeyi anlatsaydım. Ama yapamadım. Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. İçimde ağlayan yanımlı susturdum. Ufacık bir ihtimal bile beni paramparça etmeye yetmişti ama hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Yine kendimi kandırdım.

Bakışlarım bir an eline kaydı, dokunuşu bana iyi geliyordu. Bunu o gece de fark etmiştim. Bu beni hem korkuttu hem de rahatladı. Sanki o yanımda olunca, ona hiçbir şey olmayacak gibi hissediyordum ve bu az da olsa rahatlamamı sağladı.

“İyiyim, gerçekten.”

Oğuz derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. Üstünde haki rengi boğazlı bir kazak vardı.

“Öyle olsun bakalım,” dediğinde inanmadığı sesinden anlaşılıyordu.

“Süveyda...” deyip kısa bir an duraksadı. Elini kolumdan çekip saçlarının arasına geçirdi. Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmiyor gibiydi. “Eğer bir şey olduysa ya da olmasından korkuyorsan bana söyleyebilirsin, her ne olursa olsun.”

Yüzü daha önce görmediğim kadar ciddiydi. Sözleri ise içtendi, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Yoksa konuşurdum. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırp canımı acıtan, sahte gülümsememe devam ettim.

“Teşekkür ederim.”

Göğsüm acıyordu, kelimeleri hapsettiğim zihnim yanıyordu. Anlatmadıklarım bir zehir gibi damarlarımda geziniyor ve beni usul usul zehirliyordu. Yine de konuşmayacaktım.

Oğuz bunu bakışlarımdan anladı, memnun olmasa da sesini çıkarmadı. Üstüme gelmediği için minnettardım, yoksa anlatırdım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar sadece ona anlatırdım.

Nazlı yanımıza gelince dikkatim dağıldı. Bana hâlâ endişe dolu gözlerle bakıyordu. Ortamı yumuşatmak için, “Nasılsınız?” diye sorup çenemle karnını işaret ettim. Sıcak bir gülümsemeyle elini karnına yerleştirdi.

“Düne göre daha iyiyiz,” dediğinde sesinde saf bir mutluluk vardı. Barış elindeki kitapları bırakıp telaşla yanına geldi.

“İyi misin? Karnın mı ağrıyor?”

“Hayır Barış ya, korkma hemen.”

Barış hâlâ tedirgin bakıyordu. Kolunu beline dolayıp karısını kendine doğru çektiğinde, Oğuz ona dik dik baktı. Barış başını *ne var* anlamında sallayınca Oğuz ters bir şekilde konuştu. “Koru lan mesafen,” dediğinde Barış’ın yüzü asıldı.

“Hâlâ mı ya? Evliyiz biz evli.”

Oğuz öyle sert baktı ki Barış’a ben bile korktum. “Başlatma lan evlisine. Koala gibi sarılmış kardeşime. Gel Nazlı sen de buraya.”

Nazlı söz dinleyen bir ifadeyle Oğuz’un yanına gelip oturdu.

“Nazlı, kocanım ama ben senin.”

Nazlı omuz silkip uysal bir tavırla, “O da abim,” dediğinde bıyık altından güldü.

Kolunu Nazlı’nın omzuna attı. “Sen yokken biz vardık.” Barış iyice bozulmuştu. Keyfim az da olsa yerine gelirken ufak bir gülümsemeyle onları izliyordum.

“Zaten nasıl beni ikna ettiğinizi anlamadım. Hemen kaptın kızı, yavşak herif.”

Barış alayla güldü. “İnsaf be, nasıl hemen kaptım? Aylarca süründürdün, aylarca.”

Oğuz dudak büktü. “Yoo, hatırlamıyorum.”

Barış’ın gözleri kısılırken, “Bir şey desene ya, Nazlı’m,” dediğinde Nazlı tekrar omuz silkti.

“Abimin sözü üzerine laf söyleyemem kocacığım, üzgünüm.”

Kıkırdamaya başladım. “Evlenmelerine nasıl müsaade ettiğini iyice merak ettim,” dediğimde Oğuz sırıttı.

Barış masaya oturup bana doğru eğildi. “Bana neler neler yaptı bir bilsen, Süveyda.”

Bu defa Nazlı araya girdi. “İlk öğrendiğinde birkaç gün benimle konuşmadı.”

Oğuz gergince, "Abartma," diye söylendi. "Sadece şaşırmış ve kafamı toplamak istemişimdir."

Nazlı gözlerini devirdi. "Dört gün boyunca mı?"

Barış araya girip, "Nazlı harap oldu, dört gün ağladı," dediğinde Nazlı başıyla onayladı.

"Ama sonra dayanamayıp barıştı."

"Sonra da günlerce seni bana göstermedi."

Oğuz omuz silkti. "Çünkü güvenmiyordum."

Barış isyankâr bir sesle, "Niye ya, ne yaptım ben?" dediğinde Oğuz rahat bir tavırla konuştu. "Elin oğlusun, niye güveneyim ki?"

"Uzun bir süre de baş başa buluşmamıza izin vermedin abi."

"Pişman değilim, aklım hâlâ yapmadıklarımdaya," dediğinde Nazlı gülmüseddi.

"Canın sağ olsun canım abim."

"Benim de canım çıkıyordu ama neyse," diye geveleyen Barış'ı duymazdan geldiler.

"Hesabı alabilir miyim?"

Müşterinin sesini duyunca ayaklandım. "Tabii ki," deyip yanlarından ayrılarak müşteriyle ilgilendim. Mutfağa gireceğim sırada Oğuz ile karşılaştım. Olası bir çarpışmadan son anda kurtulmuştuk. Kalbim güm güm atarken heyecandan hafif titrek çıkan sesimle, "Müsaadenizle," deyip yanından geçmek istedim. Yana doğru bir adım atarak buna engel oldu.

Kollarını göğsünde birleştirirken sırtını kapının pervazına yasladı. "Yılbaşı gecesi..." dediği sırada kaçtığım gerçek yüzüme çarptı.

Gözlerimi kırıştıtırırken, "O gece," diyerek cümlesini yarıda kestim. Yüzüme hücum eden sıcaklık, yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Ben çok sarhoştum ve..." dedikten sonra nasıl devam edeceğimi bilemediğim için sustum.

Oğuz'un kaşları havalanırken, "Ve?" diyerek cümlemini bitirmem için beni teşvik etti.

Gözlerimi kaçırdım. "Açıkçası olanları hatırlamıyorum." Oğuz birkaç saniye sessiz kalınca ürkek bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Öyle mi?" dediğinde, "Öyle," diye atıldım.

Elini çenesine yerleştirip kaşındığında uzun bir iç çekti. "Yazık oldu desene." Sözleri beni meraklandırmıştı.

"Neye yazık oldu?"

Kollarının bağını açarken omuz silkti. "Unutulan şeyleri hatırlamamak daha iyidir."

Yanımdan ayrılmak için adım atacağı sırada kendime engel olamadan uzanıp kolunu tuttum. Oğuz durdu ve başını bana doğru çevirdi.

“İsrar ediyorum, Oğuz Bey.”

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Yine bey olduk öyle mi?”

En son adını söyleyerek kollarına atılmıştım. Bu anıyı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Keskin bir sesle, “Hep öyleydiniz,” dedim.

“O gece de mi?”

“İstisnaydı ve bilirsiniz, istisnalar kaideyi bozmaz.”

Bana doğru bir adım atınca kolunu bıraktım. Yakınlığına rağmen geriye doğru kaçmak yerine çenemi dikleştirip yüzüne baktım. Kokusunu solumamak için nefesimi tutsam da hücrelerim sıcaklığını hissediyordu. Başını eğip kısık bir sesle konuştuğunda sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Boğazım kurudu ve ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Altdudağımı ağzımın içine yuvarladım.

“Yazık oldu çünkü öpüşmemiz boşa gitti.”

Sanki başımdan aşağı buz gibi bir kova su dökmüştü.

“Öyle bir şey olmadı,” diye itiraz ettiğimde sesim çığlık atmaktan bir oktav düşüktü.

Oğuz doğrulduğunda yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. “Hatırlamadığını söylemiştin.”

Yüzümdeki kızarıklığın boynuma kadar sıçradığına emindim. “Hatırlamama gerek yok, ben öyle bir şey yapmam.”

Umursamaz ifadesiyle ellerini cebine yerleştirdi. “Ama sarhoştun ve ne yaptığının farkında değildin.”

“Ve siz de sarhoş birinden mi faydalandınız?”

Tepkim karşısında gülmemek için boğazını temizledi. “Sen benden yararlandın desek daha doğru olur.”

Boğulur gibi, “Ö-öyle bir şey yapmadım,” diye direttiğimde kendimi durdurmadan konuşmaya devam ettim. “Alt tarafı başımı omzunuza yasladım.”

“Yakaladım işte seni, hani hatırlamıyordun?”

Çok pis oyuna gelmişim. “Pek hatırlamıyordum demek istedim.”

“Hatırladıkların neler o zaman?”

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada birisi, “Bakar mısınız?” diye seslendi.

Bu kurtuluşum için çok güzel bir fırsattı. “Gitmem lazım,” diyerek hızla arkamı döndüm.

Oğuz iç çekerken, “Kaç bakalım,” diye seslendi.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Ona doğru çekiliyordum ve artık buna karşı koymayı bırakmıştım. İçimdeki bahar telaşıyla bana seslenen müşterilere doğru yürüdüğümde, masadaki çift çay siparişi verdi. Siparişi hazırlamak için mutfığa girecekken Oğuz telefondaydı. Konuşmasını bölmek için arkamı döndüğüm sırada daha önce duymadığım sert bir tonla konuştu.

"Ben de sağ istemiyorum o soysuzları. Ölmeleri daha iyi olacak."

Adımlarım durdu ve gözlerim irice açıldı. Yana doğru yalpalayınca düşmemek için sırtımı duvara yasladım. Bedenimdeki tüm kan saniyeler içinde çekilmişti. Yanlış mı duymuştum? Onun gibi merhametli, düşünceli, kibar bir adam, birinin öldürülmesini onaylamış olamazdı!

Başım dönerken ayak seslerini duydum. Kendimi toplamak için derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim. Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi gizlemeye çalışarak mutfığın kapısına yürüdüğüm sırada Oğuz ile yüz yüze geldim. Yüzündeki sertlik anında silinmişti. Yumuşak bir ifadeyle bakıyordu gözlerime. Aklım iyice karıştı, neye inanacağımı şaşırdım.

Kaç kişi sığardı bir bedene? Oğuz kaç kişi barındırıyordu içinde? İyi, düşünceli, nazik bir adam mıydı, yoksa soğuk kanlı bir şekilde konuşan adam mı?

Hangisi gerçek sensin Oğuz Sarhan?

9. KARANLIK GEÇMİŞ

*"Sadece bedenleri, şekilleri, görüntüleri sevenlere ne yazık!
Ölüm her şeyi yok edecek. Ruhları sevmeyi deneyin,
onlara yeniden kavuşursunuz."*

Sefiller, Victor Hugo

Oğuz ortadan kaybolmuştu. Konuşmayı duyduğum gün, onu da son kez görmüştüm. Bir haftadır işe de kafeye de gelmemişti. Onsuz geçen zaman, zihnimdeki karışıklığı daha beter bir hale getirmişti. Neredeydi? Kiminleydi? Tehlikede miydi yoksa biri için tehlike mi arz ediyordu? Bu sorular aklımı bir kurt gibi kemiriyordu. İşin garip yanı benden başka kimse Oğuz'un ortadan kaybolmasına şaşırılmamıştı. Herkes buna alışık gibiydi. Bu durum, kabul etmek istemesem de canımı çok sıkıyordu. İçli bir nefes aldığım sırada cebimdeki telefonum çaldı. Çıkarıp baktığımda Çiğdem'in aradığını gördüm.

Yüzümde oluşan özlem dolu gülümsemeyle, "Canım," diye cevapladım.

"Sonunda sana ulaşabildim, Süveyda."

Sitemli sesini duyunca dudaklarımı büzdüm. Uzun zamandır sadece mesajlaşıyorduk çünkü ikimizden birinin sürekli işi çıkıyordu.

"Haklısın, çok ihmal ettim seni."

"Biraz öyle yaptın."

Sevimli bir sesle, "Nasıl affettirebilirim peki kendimi?" diye sordum.

"Hımm, düşüneyim."

Sessizce kıkırdadım. "Düşün bakalım."

"Ankara hakkında detay ver. Özellikle patronun Oğuz Bey."

Adını duyunca iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

Hevesle cevap verdi. "Bekâr mı? Yakışıklı mı? Bir de yaşı kaç? Mesajlarında sürekli ondan bahsediyorsun merak ettim."

Art arda sorduğu soruları duyunca güldüm. Sürekli Oğuz'dan bahsetmiyordum.

"Ay, ne zaman bahsettim?"

İtirazım üzerine güldü. "Mesajları oku görürsün."

Dudaklarımı sarkıttım. Farkında bile değildim ki...

"Sorularıma cevap bekliyorum."

"Otuz bir yaşında ve bekâr."

"Çeyiz iyi, peki en önemli sorumun cevabını söyle, yakışıklı mı?"

Gözlerimi devirirken, "Yakışıklı Çiğdem, çok yakışıklı hem de," diye homurdandım.

"Sana karşı ilgisi hangi yönde?"

"Çiğdem nasıl sorular bunlar ya?" diye parladım. "Adam patronum diyorum."

Alayla güldü. "Ne var ki bunda, Süvoş? İşi gücü var işte, ne güzel."

"Kapatacağım bak telefonu."

Tehdit dolu sesim üzerine sikkınca ofladı. "Tamam ya sustum. Böyle devam et ama sen, evde kaldım diye ağladığında görüşürüz."

"Öyle bir şey yapmam."

Bu tepkime gülerken işe dönmem gerektiğini söyleyerek telefonu kapattım. Aklım iyice karışmıştı. Kolumda bir el hissettiğimde, bakışlarımı kafenin camından izlediğim caddeden ayırıp bana bakan Nazlı'ya çevirdim. Gülümsemeye çalışırken Nazlı, "Nereye daldın öyle derin derin?" diye sordu.

Gözlerimi tekrar cama çevirdim. "Hiç, öyle düşünüyordum."

"Bugün alışverişe çıkalmı mı?"

Aslında güzel bir öneriydi. Doğru düzgün kıyafetim yoktu. "Olur çıkalım da ben sana şeyi soracaktım."

"Neyi soracaktın?" Kısa bir an duraksadım. Kelimeleri nasıl toplayacağımı bilmiyordum.

"Oğuz Bey nerede?"

Rahat bir şekilde cevapladı. "İş seyahatinde." İçimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu. Bu sesin şüphelerini besleyen şey, o telefon konuşmasıydı. Başımla onaylarken aklım dile getiremediğim sorularla dolup taşıyordu.

"Oğuz Bey gerçekten çalışkan biri, sıfırdan başlayıp buralara gelmek zor olmalı."

Bu cümleleri tamamen merakıma yenildiğim için söyledim. Çünkü Nazlı'dan Oğuz ile ilgili laf almak istiyordum. Göründüğünün ötesinde biri olmasından korkuyordum. Nazlı hüznle gülümsedi.

"Yetimhane çocukları hayata üç sıfır yenik başlıyor ama abim o kadar çalışkan biriydi ki..." Konuşurken gözleri uzaklara daldı. "Dersleri hep çok iyiydi, bu da hemen fark edildi. Önce burslar aldı sonra da yavaş yavaş yükseldi işte," deyip saçını kulağının arkasına iteledi.

"Şirketi de bu sayede mi kurdu? Yani ne bileyim, bu mevkiye gelmek zor olmalı."

Gergince burnunu kaşıdı. "Zordur muhtemelen ama o bana detayları anlatmaz. Dedim ya ketumdur."

Kaşlarım havalandı. “Sana karşı da mı öyle?”

Eliyle geçiştirirken, “Huyu öyle,” dedi.

Düşünceli bir ifadeyle boynumu ovdum. “Hiç merak etmiyor musun?”

Nazlı başını iki yana doğru salladığında gözlerinden saf bir güven akıyordu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. “Lise sondayken benden iki şey istedi. Birincisi ona güvenmemi, ikincisi de soru sormamamı. Ben de kabul ettim çünkü onu tanıyorum ve güveniyorum.”

Zihnimdeki soru işaretleri çoğaldı. Ayrıca Nazlı’nın ona duyduğu güvene bir kez daha hayran olmuşum.

“Ona böyle koşulsuz, şartsız güvenmen garip ama güzel,” dediğimde sesim dalgındı.

“Çünkü iyi biri olduğunu biliyorum.”

Geçen günkü telefon konuşmasını duyana kadar ben de öyle düşünüyordum. Acaba Nazlı, onun bu yönüyle tanışmış mıydı? Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi konuşmaya devam etti. “Birine kötü bir şey yaptıysa, o kişi mutlaka bunu hak etmiştir.”

Bu cümle, içimdeki korkunun frene basmasına neden oldu. Bir an duraksadım ve düşündüm. Belki de o sözleri söylediği kişi, gerçekten de hak etmişti. Ama yine de bu kabul edilemezdi. Düşünmekten başım çatlayacak gibiydi. Düşüncelerimi zor da olsa bir kenara bırakıp Nazlı’yla alışverişe çıkıp kafamı dağıtmaya karar verdim. Başka türlü bu karmaşadan kurtulamayacaktım.

Elimdeki son kitabı, çello tarzında olan kitaplığa yerleştirdikten sonra bir adım geri çekilip hayranlıkla baktım. Şirkette düzenlenecek olan etkinlik yaklaşıyordu, bu yüzden işleri biraz hızlandırmıştık. Bir kitaplığı tamamen ben hazırlamıştım. İstedğim türde yetişkin romantik eserlerdi bunlar. Son yılların en meşhur yazarları vardı. E. L. James, Colleen Hoover, Sally Thorne, Susan Elizabeth Phillips, Julia Quinn ve birçok yazarın kitaplarını dizmiştim. Şimdilik sadece o raf hazırды.

Şu aralar keman şeklinde olan kitaplığa hangi fantastik kitapları yerleştirebileceğimizi konuşuyorduk. *Alacakaranlık* ve *Harry Potter* serileri kararlaştırılmış olsa da henüz seçilecek ve elenecek bir sürü seri vardı. Piyano şeklinde olan kitaplığın tuş kısmına Hasan Ali Yücel klasikleri yerleştirilecekti. İçim heyecanla doldu. Çok güzel bir etkinlik olacaktı. Ellerimi açık renk kotumun arka ceplerine yerleştirdim. Dün Nazlı ile yaptığım alışverişte bu kotu ve üstümdeki krem rengi, büyük düğmeli, crop hırkayı almıştım.

“Çok güzel görünüyor.”

Aniden duyduğum Oğuz'un sesi üzerine sıçradım. Elimi korku ve heyecan karışımı duygularla çarpan kalbime yerleştirirken beni izleyen adama baktım.

"Korkuttunuz beni."

Onu aniden karşımda görmek beklenmedik bir şeydi. Dudakları yavaşça kıvrılırken bana doğru yürütmeye başladı. Gülünce ela rengi gözleri parılıyordu. yürü hatları gevşiyordu. *Keşke gülmek ona bu kadar yakışmasa*, diye iç geçirdim.

"Üzgünüm, korkutmak istememişim." Bakışlarında çözmeye korktuğum duygular vardı. Biraz cesaretim olsa bana özlemle baktığını itiraf ederdim. Bu hislere isim vermek yerine sadece uzun süredir görmediğim adamı inceledim. Yüzünde yorgunluğun izleri vardı. Bakışlarım bedenine kaydı, üstünde boğazlı lacivert bir kazak vardı, bu sayede gözlerindeki yeşil hareler bugün daha çok maviye çalıyordu.

"Dalmışım," dediğimde önümde durdu.

"Genelde bir şeyleri düzenlerken dalıyorsun."

Dudaklarımı büzdüm, haklıydı.

"Gelişiniz ani oldu," diyerek konuyu değiştirdim. "Tıpkı gidişiniz gibi."

Boğazını temizledi, bakışlarını kitaplığa çevirirken baştan savma bir şekilde, "Çünkü aniden gelişen bir durumdu," diye cevapladı. Bir adım daha atınca omzu omzuma dokundu. Raftaki kitaplara bakındığında bir an güldü. "*Elli Ton* serisi, ha?"

Yanaklarım anında ısınırken, "Son yılların meşhur kitaplarından," diye geçiştirdim.

"Biliyorum," deyip raftan bir kitaba uzandı. Elindeki kitaba bakınca saçma bir şekilde utandım. Alessandra Torre'nin *Karanlık Yalanlar* kitabını tutuyordu.

Ama neden bu kitap...

Kaşları havalanırken kapağı inceledi. Kitabın müstehcen olarak adlandırılan bir kapağı vardı. Yarı çıplak bir adamın elleri neredeyse çıplak olan bir kadının kalçalarında idi.

"İlginç bir seçim," dediğinde boğazımı temizledim. "Aslında güzel bir kitap," deyip kitabı almak için uzandım. Fakat Oğuz geri çekip kitabın arkasını çevirdi. Büyük bir ciddiyetle arka kapak yazısını okumaya başladı. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde oynaşan parıltılar, bu durumu ne kadar eğlenceli bulduğunu gösteriyordu.

"Bu kitabı okudun mu?"

"Hıhı," dediğimde elimle rafı gösterdim. "Siz sormadan söyleyeyim hatıra, hepsini okudum."

Tekrar ona uzanıp kitabı almak istedim ama elini kaldırarak buna engel oldu. Dik dik, yukarıya kaldırdığı kitaba baktığımda, “Bu bende kalacak,” diyerek şaşkınlığımı artırdı.

“Neden?”

Dişlerini göstererek sırtırken yüzünü bana doğru eğdi ve nefesimi kesti, aynı zamanda kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Yakınlığı vücudumu canlandırıyordu. *Etkisi neden bu kadar büyüktü ki...*

“Çünkü kadının, Brant’i mi yoksa Lee’yi mi seçtiğini merak ediyorum.”

“B-ben size anlatırım,” diyerek atıldım. Tam söyleyecektim ki parmaklarını dudaklarıma yaslayıp beni susturdu. Gözlerim kocaman açılmıştı.

“Şışt, sakın. Ben okurum,” deyip göz kırptığında suspus olmuş yüzüne bakıyordum. Dudaklarımda sıcak, nasırlı avucunu hissetmek; içimde daha önce varlığından haberimin olmadığı bir avuç tırtılı kozalarından çıkarmıştı. Şimdi göğsümde rengârenk kelebekler kanat çırpıyordu ve yakıcı bir sıcaklık damarlarımda geziyordu. Oğuz elini geri çektiğinde bile şaşkınlığım geçmemişti. Bir ağız dolusu toprak yutmuş gibiydim.

Gözlerimi kırptırıp kendime gelmeye çalışırken, altdudağımı dişlerimin arasında ezdim. Bakışları bir an dudaklarıma kaydığında yüzündeki ifade değişti. Muziplik yerini daha ciddi ve yoğun duygulara bırakmıştı. Açıkçası bu korkutucuydu. Bu adama dair her şey korkutucuydu çünkü Oğuz Sarhan, daha önce merak etmediğim, bilmediğim hislerimi tetikliyordu. Oysa ona dair çoğu şeyi bilmiyordum. Tanımadığım bir adama karşı bu kadar yoğun şeyler hissetmek delilikti. Bu yüzden uzak durmak istiyordum ama bedenimle birleşen kalbim benimle aynı fikirde değildi. Ne yapacağımı bilmez bir halde gözlerimi koyulaşan gözlerinden çekip yavaşça sırtımı döndüm.

Yanda duran saksafon şeklindeki kitaplığı gösterdim. “Buraya da Türk yazarlarımızın eserlerini yerleştirmeyi düşündük,” diyerek konuyu değiştirip ortamdaki havayı dağıtmaya çalıştım. “Sabahattin Ali, Yusuf Atılgan, Oğuz Atay, Reşat Nuri, Hakan Günday ve diğer yazarlarımız için.”

Başıyla onayladığında düşünceli görünüyordu. Bu sessizliği gerilmeme neden olurken elini ensesine yerleştirdi.

“Bir sorun mu var?”

Sessizce bana doğru yaklaştı. Boş olan kitaplığın önünde karşı karşıya duruyorduk. Duvardaki saatin tik takları odadaki sessizliği bozan tek şeydi.

“Sürekli neden kaçtığını merak ediyorum.”

Sözleri, kalbimdeki bombanın pimini çekti.

“Oğuz Bey...” Bana doğru ilerleyip tam önümde durdu. Aramızda sadece bir adımlık küçük bir mesafe vardı.

Bu yakınlık aklımı başımdan alırken, "Ne zamana kadar bana bey demeye devam edeceksin?" diyerek bitiremediğim cümlemin arasına girdi.

"Ben. " desem de konuşamadım.

Etrafımızı kuşatan görünmeyen elektrik telleri, sanki onu bana doğru çekiyordu. Karşı koyulamayacak kadar yoğun ve güçlüydü. Oğuz elini bana uzatıp gözümün önüne düşen saçına dokunduğunda, "Sen," dedi ve saçımı vavaşa geriye doğru attı.

"Gözlerindeki şu bakışa rağmen sürekli kaçıyorsun."

Tenim ivice ısınırken bedenimde gezinen karıncalanmayı durduramıyordum. Bu adam bana yakın olduğu zaman kendi bedenim bile ihanet ediyordu.

Yanağımın iç kısmını kemirirken, "Çünkü sizi tanımıyorum. Ayrıca," deyip küçük bir soluk aldım. Kokusu bir kor gibi ciğerlerime akıp beni yakıtı. İçimde ona yakın olmak isteyen öyle baskın bir yan vardı ki tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. "Size dair bilmediğim çok şey var."

Elini geri çekti. "Beni tanıman için zamanımız var."

"Peki bilmediğim şeyleri öğrenmem için cevaplarınız var mı?"

Alnında kaşlarını çattığı için kırışıklıklar olmuştu.

"Her şeyin cevabı vardır."

Geçen günkü telefon konuşmasından bahsetmeyi deli gibi istiyordum ama cesaret edemiyordum. Duymamam gereken bir şeyi duymuştum ve bunun bana zarar vermesinden korkuyordum.

"Neyi merak ediyorsun?"

Tam konuşacaktım ki odanın kapısı açıldı ve Esra heyecanlı bir yüz ifadesiyle içeri girdi.

"Tam da zamanında," diye ağzının içinde geveleyen Oğuz, geriye doğru bir adım attığında gülmek için kendimi zor tutuyordum. Esra ise kendini o kadar kapırmıştı ki Oğuz'u bile görmüyordu. "Süveyda, dediğin kitapları buldum." Oğuz'u fark edince sesi sonlara doğru kısıldı. Saygılı bir ifadeyle, "Oğuz Bey, hoş geldiniz," dedi.

Oğuz mesafeli bir şekilde selam verdi. "Hoş buldum, Esra."

Esra'nın ardından Melda Hanım da içeri girdi. Patronuna saygılı bir şekilde selam verdi. "Tam vaktinde geldiniz Oğuz Bey, bizim de size danışmak istediğimiz şeyler vardı."

Oğuz başıyla onaylarken, "Tabii," deyip masaya geçti.

Melda Hanım elindeki dokümanları ona sunup arada kaldıkları kitapları saydı.

Oğuz hızlı bir şekilde göz attı. "Yüzüklerin Efendisi, Taht Oyunları, Narnia Günlükleri, Açlık Oyunları. Bunları da ekleyelim."

“Modern klasikler konusunda ne düşünüyorsunuz?”

Melda Hanım’ın sorusu üzerine gözleri beni buldu. “Sen ne düşünüyorsun, Süveyda?”

Bir an afalladım. Melda Hanım iş konusunda benden daha bilgiliydi ama Oğuz bunu umursamadan benim fikirlerimi duymak istemişti. “Onlara da yer vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Oğuz gülümseyerek Melda Hanım’a döndü. “Diğer soruya geçelim.”

Kadın gülümsemeye çalışarak, “Tabii efendim,” deyip başka bir kitap listesini açtı. “Çok fazla alternatif var, neye göre seçim yapmamızı önerirsiniz?”

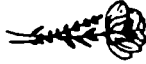
Oğuz kısa bir an düşündü. “Kitlesi geniş olan *blogger* ya da *bookstagramlar* ile iletişime geçip anket yapmalarını isteyebilirsiniz.”

Esra, “Güzel fikir, ben hallederim,” diye atıldı. Ardından Oğuz hızlıca yaptığımız çalışmaları inceledi.

“Her şey gayet güzel ilerliyor. Bir aya kadar bitmiş olur,” dedikten sonra ayağa kalktı. “Başka bir sorunuz yoksa ben odama geçeyim.”

Melda Hanım profesyonel bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim, Oğuz Bey,” dedi. Kenara çekilmiş sessizce onları izliyordum.

İfadesiz bir yüzle bana bakan Oğuz başıyla selam verdi. Sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdüğünde kitap hâlâ elindeydi.

Birkaç saat sonra şirketten çıktığımda kar serpiştirmeye başlamıştı. Oğuz’un hediye ettiği eldivenleri ellerime geçirip durağa doğru yürümeye başladım. Yol kısa olsa da karın şiddeti fazla olduğu için saçlarım beyaz kar taneleriyle süslenmişti. Öğleden sonra yerler iyice buzlanıyordu. Bu yüzden adımlarım dikkatliydi. Düşüp bir yerimi kırmak istemiyordum.

Otobüsü beklerken içimdeki gerginlik yine oradaydı. Son günlerde bu gerginlik ve korku peşimi hiç bırakmamıştı. Dışarı çıktığımda sürekli gergindim. Sanki peşimde birileri vardı. Bunun hayal gücümün bir oyunu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak otobüse bindim. Camdan dışarıyı izlerken yeni hayatım hâlâ bir hayal gibi geliyordu. Her şey bir gecede mahvolmuş ve bir günde düzelmişti. İçimde hâlâ aşamadığım şeyler vardı, bunlar hep olacaktı. Ama şimdi düzelme ihtimalim de vardı. Bu ihtimal küçük de olsa çok canlıydı, umut veriyordu.

Otobüsten indiğimde çantamdaki telefon çalmaya başladı. Üşümemek için hızlı adımlarla yürüyordum. Bir an durup telefona bakınca Oğuz’un aradığını gördüm.

“Efendim?”

"Neredesin, Süveyda? Atölyeye uğramam lazım, seni de eve bırakırım."

Cevap vermeden önce yutkundum. "Neredeyse eve varmak üzereydim," dediğimde hattın diğer ucunda sessizlik yaşandı.

Yürümeye devam ederken, Oğuz'un bıraktığı keskin nefes sesini duydum. "Keşke haber verseydin."

"Düşünemedim."

"Eve vardın mı?"

Yokuşu tırmanırken durup derin bir nefes aldım. "Az kaldı."

O his tekrar içime sızdı, biri sanki beni izliyordu. İzleniyordum, bundan emindim. Yürümeye çalışırken Oğuz, "Peki, dikkatli ol," dedi ve telefonu kapattı.

Sokağa ürkek gözlerle baktığımda görünürde kimse yoktu, derin bir nefes alırken daha hızlı yürüyordum. O sırada telefonum çaldı. Oğuz'un tekrar aradığını düşünerek ekrana bakmadan cevapladım.

"Süveyda." Duyduğum ses, en kötü kâbuslarımın başrolüydü. "Beni özledin mi?"

Korku, ilmek gibi boynuma geçirilmişti, acımasızca soluk borumu sıkıyordu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Bütün uzuvlarım felç geçirmiş gibiydi.

"Sen..." dediğimde sesim titrek ve korku doluydu. Cemil, en büyük korkum haline gelmişti. Şimdi telefonda dahi olsa yüzleşmek beni bir uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Bu uçurumun sonu yoktu, dipsiz bir karanlığın yuvasıydı.

Korkumdan beslenen Cemil, pis pis güldü. Yediklerim ağzıma gelirken kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Evet, benim güzelim."

Dudaklarımdan firar eden hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma yerleştirip sıkıca kapattım. Numaramı nasıl bulmuştu? Benden ne istiyordu? Yürümeye çalıştım ama yapamadım.

"Özledin mi beni?"

Ses tonu, o gece yaşananları hatırlamama neden olmuştu. Midemdeki bulantı şiddetlendi. Cemil'in dokunuşu, sözleri, bakışı... Her şeyi birer birer hatırlamak buzdan bir suyun içine aniden dalıp orada boğulmak gibiydi. Sadece sesi bile beni bu hale getirebiliyordu.

"Benden ne istiyorsun?" dediğimde sesim buz gibi bir nefretle doluydu.

Cemil alay dolu bir kahkaha attı. "Bu ne aptal bir soru böyle? Seni daha zeki sanırdım. Senden başka ne isteyebilirim ki?"

"Uzak dur benden, hasta ruhlu herif," diye tısladım.

Cemil gülmeye devam ettiğinde içim öfkeyle doldu. Resmen benimle dalga geçiyordu.

“Bir daha arama beni,” deyip telefonu kapatacağım anda, “Oldu mu bu şimdi Ankara güzeli?” dedi ve dünyam bir an için durdu, ardından şiddetle başıma yıkıldı. Geriye doğru sendelerken telefonu öyle çok sıktım ki elim acıdı. Biliyordu, nerede olduğumu biliyordu. Beni bulmuştu! Kâbuslarım gerçeğe dönüşürken sendeledim, az daha yere düşecektim.

“Nerede olduğunu bilmem seni şaşırttı sanırım.” Yaşadığım şaşkınlık yüzünden konuşamıyordum, Cemil devam etti. “Evini, işini, her şeyini biliyorum.”

Dişlerimi sıkıca kenetledim, diş etlerim sızladı. Ağlamaklı bir sesle, “Nasıl?” diye fısıldadım.

Cemil bu kadar donanımlı olamazdı. “Yüz yüze anlatmayı tercih ederim.” *Hayır hayır hayır...* Bu olamazdı, onu görmeye katlamazdım. “İzleniyorsun, bu yüzden kaçma fikrini aklından çıkar.”

Kalbim korkuyla atarken ürkek gözlerle etrafıma bakındım.

“Olur da birine söylersen, o tadı arkadaşların da zarar görür.”

Dolan gözlerimi kırıştırdım. Cemil beni bir kez daha köşeye sıkıştırmıştı. “Benden ne istiyorsun?”

“Dedim ya; seni. Ama önce dediklerimi yapman gerekiyor.”

Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken, “Asla,” diye yanıtladım.

Bezgince ofladı. “Kes uzatmayı, başka şansın olmadığını biliyorsun.”

Kabul edemezdim, tekrar o adamın eline düşemezdim. Bunu yapmak-tansa ölmeyi tercih ederdim.

“Üç gün içinde çalıştığın yerden istifa edeceksin. Sonra sana verdiğim adrese geleceksin ve kimse zarar görmemiş olacak.”

Bu sanki çok basit bir şeymiş gibi konuşması beni delirtiyordu.

“Bak gördün mü, bu kadar basit. Bu sayede ne sen ne de çevrendekiler zarar görecek. Şimdi kapatmam gerek, sonra ararım.”

Telefon aniden kapandığında sertçe dizlerimin üstüne düştüm. Bedenimi daha fazla taşıyamamıştım. Başım öne doğru düşerken ciğerlerimdeki nefes bir kerede boşaldı. Elimde ise hâlâ telefonu tutuyordum. Kurduğum düzen saniyeler içinde domino taşları gibi birer birer devrilmişti. Başladığım noktaya çok daha kötü bir durumda geri dönmüştüm.

“Abla iyi misin?”

Genç bir çocuk yanıma gelmiş, endişeyle bakıyordu. Gözlerimi kırıştı-rırken başımla onayladım. Çocuk uzanıp beni yerden kaldırmak için kolu-mu tuttu. Şok içinde olduğum için yavaşça ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim," dediğimde on üç on dört yaşlarındaki erkek çocuğu gülümsedi.

"Önemli değil ama yollar buzlu, dikkatli ol."

Eve doğru ilerlemeye başladım. Attığım her adım sanki geriye doğru gidiyordu. Takip edildiğimi tahmin ediyordum ama boş bir şüphe olarak düşünmüştüm. Şimdi gerçek olduğunu bilmek... Boğazımdaki ilmek sıkılastı. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Evin merdivenlerinden çıkarken içim sızladı. Bu sokağa, evime, işime o kadar alışmıştım ki... Şimdi her şeyi tekrar geride bırakmak zorundaydım. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. Eve girdiğimde göğsüm iyice daraldı. Ağlamak istiyordum ama bir faydası olmazdı. Kurtulmak istiyordum, tüm bu yaşananların bitmesini istiyordum.

Şimdi ne yapacaktım? Birine zarar gelmesini göze alamazdım ama o iğrenç adama gidemezdim de... Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Tüm yollarım dikenle kaplıydı ve çıkış noktalarında beni karşılayan tek şey karanlıktı. Bitmişti, bu defa her şey tamamen bitmişti.

Uykumdan sıçrayarak uyandığımda gözlerim ıslaktı. Çünkü rüyamda babamı görmüştüm. Gözlerimi özlemle yumdum. Rüyamda bana sıkıca sarılıp güçlü olmam gerektiğini söyleyip durmuştu. O kadar gerçekçi bir rüyaydı ki uyanmak çok acı gelmişti. Ona ihtiyacım vardı, babamın varlığına her şeyden çok ihtiyacım vardı.

"Keşke hayatta olsaydın baba," diye fısıldadım. O zaman beni korurdu, kimse bana zarar veremezdi. Düşüncelerimin içinde boğulurken kapı çalındı. Bu ses beni uyandırmış olmalıydı. Kalbim korkuyla çarptı. Gelen Cemil olabilir miydi?

Yavaşça doğrulduğumda, "Kim o?" dedim.

"Benim."

Oğuz'un sesini duyunca kapıya koştum. Ona ihtiyacım olduğu anda yine buradaydı. İkinci kez düşünmeden kapıyı açtığımda beni terk eden güven duygusu içime doldu. Omuzlarım gevşerken gözlerim yaşlarla dolmuştu. İçimdeki patlayan rahatlama öyle güçlüydü ki kendimi onun kollarına atmamak için tüm gücümü kullandım. Şu an tek istediğim o geceki gibi sıkıca ona sarılmak. *Keşke o kadar cesaretli olsaydım...* Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken ciddi yüzüne baktım.

"Atölyeye uğraşmıştım, ışıkların açıktı."

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. "Uyuyakalmışım." Sesim kısık ve çatlaktı. Her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim. Yanağımın

iç kısmını dişlerimin arasında ezerken duruşumu dikleştirmeye çalıştım. Güçlü olmak zorundaydım, yoksa her şeyi anlayacaktı.

Kaşları çatılırken, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.” Anlık bir kararla yana çekildim. “İçeri gelmek ister misiniz? Kahve yaparım.”

Onun yanındayken korkmuyordum ve şimdi kısa bir süre de olsa güvende hissetmek istiyordum. Kafayı yememek için buna ihtiyacım vardı. Başıyla onaylarken içeri girdiğinde hemen arkasından kapıyı kapattım. Dışarıda geçmişimde bırakmak istediğim canavarlar vardı ve beni koruyacak kimse yoktu.

Birlikte salona geçtiğimizde Oğuz etrafı inceledi. Ev düzgün olsa da masanın üstünde duran kitabı bir kez daha düzelttim. “Kahveden önce yemek yemek ister misiniz?”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde ellerime baktığını gördüm. O an yine strese girdiğimi fark edip doğruldum. Boğazını temizleyip, “Olur,” dediğinde ufak bir gülümsemeyle odadan çıktım. O da beni takip etti, birlikte mutfığa girdik. Sandalyeye yerleşirken kollarını önünde bağladı. Dalgın hareketlerle dolabı açıp baktığımda, sabah çıkardığım kuşbaşı şeklinde doğranmış et paketini ve sebzeleri tezgâha yerleştirdim.

Zihnim düşüncelerimin arasında boğuluyordu. Buna engel olmak için bir şeylerle meşgul olmam gerekiyordu ve yemek yapmak en güzel meşguliyetti. Oğuz’un burada olması da iyiydi, artık o kadar da huzursuz hissetmiyordum. Bu sayede daha mantıklı düşünebilirdim.

“Yardım ister misin?”

“Ben hallederim.”

“İçecek bir şeylerin var mı?”

“Vişne suyu vardı.”

“Daha sert bir şeyler?” dediğinde başımı sağa sola doğru salladım.

“Atölyede şarap olmalıydı. İster misin?”

Bu gece tam ihtiyacım olan şeydi aslında. Gevşemek ve mümkün olmasa da yaşanan her şeyi unutmak istiyordum. En azından bir geceliğine...

“Olur,” dediğimde sebzeleri doğramaya koyuldum.

“Birazdan gelirim.” Evden çıktığında bir an durup gözlerimi yumdum. Son anlarımızdı... Bu evde, onunla geçirdiğim son günlerimdi. Neden canım bu kadar acıyordu? Gözlerim akmayan yaşlarla parladı. Bu olaylarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yatağımın içine girip günlerce ağlamak istiyordum. Burnumu çektim, kendimi sakinleşmek için zorladım. Yoksa hata yapardım. Aklımı başıma toplayacak daha sonra yeni kararlar alacaktım.

Ben biberleri doğrarken Oğuz da geri geldi. Elinde açılmamış bir şarap şişesi vardı.

“En azından masayı hazırlayayım,” deyip cevap beklemeden dolapların kapağını açtı. “Bana yemek yapmana alışabilirim.”

Ben de alışabilirdim... ama mümkün değildi. Bu düşünceyi kendime saklamayı tercih ettim.

Yaklaşık bir saat sonra masada karşılıklı oturuyorduk. Midem düğüm düğüm olduğu için yemek yiyemiyordum. Oğuz’un kadehime doldurduğu şaraptan büyük bir yudum aldım.

“Aç karnına çarpar. Önce bir şeyler ye.”

Çatalımı alıp, ufak bir et parçasını ağzıma atarak yavaşça çiğnedim. Gözlerim sürekli uzaklara dalıyordu, bu yüzden ne konuşuyor ne de yemek yiyebiliyordum. Cemil tüm güzelliklerin üzerine yaktığı kibrit çöpünü bırakıp gitmişti. Şimdi ise her şey yanıyordu ve ben sadece izliyordum. Şaraptan bir yudum daha aldığımda endişeli bir ifadeyle, “Süveyda?” dediğini işittim. “İyi görünmüyorsun.”

Bakışlarım Oğuz’a kaydı. Kısık bir sesle, “İyiyim,” dedim.

İyi olmakla uzaktan yakından alakam yoktu. Kalbim sancıdı. Bir bakışta anlayacak kadar yakından tanıyordu beni... Bu neden ağlama isteğimi tetikliyordu ki? Bakışlarımı yemeğime çevirip bir şeyler yemeye çalıştım. Dikkatini çekmek istemiyordum. Ortamdaki gerginlik varlığını koruyordu.

“Doydum,” dediğinde sessizce doğrulup masayı toplamaya başladım. Oğuz da ayaklanıp bana yardım ettiğinde endişeli bakışları sürekli üstümdeydi. Masayı topladıktan sonra kadehimi aldım.

“Bunun için teşekkür ederim,” dediğimde birlikte içeri geçtik.

“Asıl ben yemek için teşekkür ederim.”

Hafifçe gülümsediğinde birlikte kanepeye oturduk. Parmağımı kadehin ağız kısmında gezdirirken düşüncelerim beni yine içine çekmişti. Onlara nasıl veda edecektim? Keşke bu kadar alışmasaydım... Gözlerim sürekli doluyordu. Göğsüm daraldığı için nefes almaya çalıştım ama sıkıntıyla dolan ciğerime yeterli gelmedi. Elini bana uzattığında, dokunuşunu yanağımda hissederek irkildim.

“O kadar içli bakıyorsun ki...” diye fısıldadı. “Her an ağlayacak gibi...”

Dokunsalar ağlayacaktım ve Oğuz dokunuyordu. Şu an onun kollarında ağlayıp her şeyi anlatmayı ne çok isterdim. Ama yapamazdım. Onu herhangi bir tehlikeye atamazdım, hem geçen günkü telefon görüşmesi

aklımdan çıkmamıştı. Her şey neden bu kadar karışık? Başparmağını ağır ağır tenimde gezdirdi. Gözlerim gözlerinde asılıyken yüzünü hafifçe bana doğru eğdi. İçten bir şekilde, “Eğer bir sorun varsa bana anlatabilirsin,” dedi. “Sana yardım ederim, istemen yeterli.”

Yakınlığı aklımı bulandırıyordu. Kelimeler, dilimin hemen ucundaydı. Her şeyi anlatmak ne kolay olurdu. Zor olan sonrasıydı. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir karanlıkta tek başıma kalmıştım. Şimdi cılız da olsa bir ışık huzmesi vardı ama olmazdı. Hayatımda patronum sıfatıyla bulunan bir adama sığınamazdım. Hem onlara zarar gelmesine neden olacak hiçbir şey yapamazdım. Bu benim meselemdi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, konuşamazdım.

Yüzüme sahte, zoraki bir gülümseme yerleştirdim. “Sorun yok, Oğuz Bey.”

Anında kaşları çatıldı. “Şu resmiyeti artık kaldırsan mı?”

Ciddi bir ifadeyle, “Olmaz, patronumsunuz,” diye cevapladım.

Patronumdu ama akşamın bu saatinde kanepede oturup, yanağımı okşamasına izin veriyordum. Bu nasıl bir ikilemdi böyle?

Sıkıntılı bir nefes aldı. “Ben kaldırma taraftarıyım.”

“Böyle daha iyi.”

Yüzümü sıcak parmaklarına yaslamayı ne çok isterdim. Kokusunu yavaşça içime çektim.

“Peki sen?” dedi yavaşça. “Gerçekten iyi misin?”

Elimi elinin üstüne yerleştirip yavaşça kavradım. Daha güçlü bir sesle cevapladım. “İyiyim, gerçekten.”

Bakışları elini tutan elime kaydı. Parmaklarım biraz uzun olsa da Çiğdem hep zarif olduğunu söylerdi. Şeker pembesi renginde oje sürmüştüm. Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Yüzüme akın eden sıcaklıkla beraber büyük elini yavaşça bıraktım. Oğuz’un eli ise hâlâ yanağımda duruyor dokunduğu yerleri tutuşturuyordu. Başka hislerin tohumlarını ekiyordu içime. Saatlerdir hissettiğim kötü duyguların yanında bunları hissetmek garip ama güzeldi. Keşke zaman, içinde bulunduğumuz şu ana hapsetseydi bizi... Yaşananlar bize dokunmasaydı ve ben gitmek zorunda kalmasaydım.

Ne yazık ki mümkün değildi. Bu yüzden yavaşça geri çekilip teması kestim. Yeterince karışık olan hayatımı daha fazla zorlaştırmanın anlamı yoktu. Kafası karışmış bir şekilde bakıyordu. O da benim gibi ikilemde kalmış, hisleriyle mücadele ediyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve kadehi masanın üstüne bıraktım. Gerçek hayata dönmenin vakti gelmişti.

"Sanırım gitmelisiniz," dediğimde sesim isteksizdi. Yine de ayağa kalktı. Son kez. "Süveyda..." dediğinde araya girdim.

"Sizin için de yorucu bir gündü. Yarın görüşürüz."

Derin bir nefes alıp dik dik yüzüme baktı. Her an itiraz edecek gibi duruyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken kısaca, "Peki," dedi. "Sen nasıl istersen."

Ardından yanımdan geçip gitti. Ellerimi yumruk yapıp orada dikilmeye devam ettim. Bu en doğru olandı, hayatlarından daha kolay çıkabilirdim artık. Kalbimin kırıklarını görmezden geldim. Her zaman yaptığım gibi...

10. VEDA

*"Korku güçsüz kıldığı için insanı,
Düşmandan korkmak düşmana bir kat daha güç katar,
Zayıflıklarınız size karşı silah olup çıkar.
Korkarsanız yok olursunuz;
En kötüsü budur savaşta;
Savaşıp ölmek, ölümün ölümü yok etmesidir,
Korkuyla ölmek,
Ölümün kölesi olmaktan başka bir şey değildir."*

II. Richard, William Shakespeare

Kanlanan gözlerim aynadaki yansımamda asılı kalmışken, anılarımı sırtına yükleyen zaman ağır ağır geçiyordu. Gerçekler, uzun saatler öncesinde keskin pençesini zihnime geçirmiş; bistip tükenmeyen işkencesini sürdürüyordu. Tüm gece uyumadığım için gözlerim kızarmıştı. Bu kırmızı, korkunun izleriydi. Tenim ise öyle beyazlamıştı ki bir ölü gibi solgun görünüyordum. Damarlarımdaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Yansımamda gördüğüm kişi yüzünden irkilirken bir adım geriye doğru gittim. Sadece bir gecede ne hale gelmiştim? Hayatımın fay hatları kaymış her şey koca bir enkaz halini almıştı. Altında kalan yine ben olmuştum. Donuk bakışlarım, lavabonun üstündeki jilete kaydı. Dişlerimi sıkıca bastırıp burnumu çektim. Bütün gece uyumamış uzun uzun düşünmüştüm. Zihnime üşüşen ihtimaller soluk boruma dolanmış acımasızca sıkıyordu. Çünkü ihtimallerin sonu çıkmaz sokakla sonuçlanıyordu. Cemil bütün yolları kapatmıştı. Ya kaçacak ya da ölecektim.

Ölüm...

Her şeyi geride bırakmamı sağlayabilirdi. Tüm bu korku ve çaresizlik hissi bitip gidebilirdi. Fevri bir hareketle uzanıp lavabonun üstündeki jilet bıçağını aldım. Titreyen ellerimle keskin metal parçayı yerinden çıkarıp yaşlarla dolu gözlerimle baktım. Kalbimin en derinlerinde biliyordum ki tek kurtuluşum bu jiletti. Bileklerime derin bir kesik atardım, tek başıma yaşadığım için beni bulduklarında çoktan amacıma ulaşmış olurdum.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve Cemil'in hayatıma girdiği güne lanetler yağdırdım. Yaşamımı bu şekilde sona erdirmek istemiyordum. Bu kadar aciz biri değildim! İntihar, içimdeki küçük kıza ihanet etmekti, en çok da babama ihanet etmekti.

Gözlerimi açıp jilete baktığımda hızlıca karar verdim. Şimdi yapmayacaktım ama eğer Cemil'in eline düşersem... işte o zaman kullanacaktım. Üstümdeki tişörtü kaldırıp jileti siyah sütyenimin içine yerleştirdim. Soğuk metal tenimde hissedince ürperdim. Tişörtü hızlıca indirirken, odama geçip iş için hazırlanmaya başladım. Bugün son kez şirkete gidecektim. Yarın da kafede son günümüdü. Sonrasında bir yolunu bulup kaçacaktım.

Bir kez kaçmıştım, bunu bir kez daha başarabilirdim. Sakin olmalı ve her şeyi adım adım planlamalıydım. Giysi dolabını açıp beyaz gömleğimi hızlıca giyindim. Üstüne de açık kahverengi, triko süveterimi giydikten sonra açık renk, taşlanmış kotu uzun bacaklarımdan geçirdim. Son olarak pantolonumun kemerini takarak saçlarımı taramaya başladım.

Kendimi bırakmamalıydım, aksi takdirde Oğuz her şeyi anlardı ve onların da başı belaya girerdi. En son isteyeceğim şey bana yardımı dokunan insanların zarar görmesiydi. Gözlerimin önünde beliren Oğuz'un erkeksi yüzü, zayıflamış gücümü sarstı. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken, ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Hayatımda gördüğüm en düşünceli ve gizemli olan bu adamı ardımda bırakacak olmak her şeye rağmen canımı acıtıyordu. Fakat herkesin iyiliği için buna mecburdum...

Bunu defalarca tekrarladıktan sonra gözlerimin altındaki mor halkaları saklamak için kapatıcı sürdüm. Biraz da maskara sürdükten sonra kaşe kabanımı alıp kapıya yöneldim. Evden çıkmak istemiyordum. Dışarıda beni bekleyen kötülüklere karşı alacağım hiçbir önlem yoktu. Dizlerimdeki titremeyi görmezden gelip duruşumu dikleştirdim. *Sadece iki gün*, diye kendimi telkin ettim. İki gün sonra kaçıp gidecektim. Bu sürede dikkat çekmemeliydim. Çenemi dikleştirip kapıyı açtım.

Sabah ayazı, ince bedenimi titretirken kapıyı kapatıp merdivenlerden indim. Korku dolu ürkek bakışlarım etrafta geziniyordu. Yolun sonundaki siyah camlı araba görüş alanıma girince yüzümdeki kan çekildi. Gözlerimi hemen kaçırıp başımı öne eğdim. Kalbim hasta bir kuş gibi çırpınıyordu.

Bahçenin kapısından çıktığımda bir araba önümde durunca korkuyla irkildim. O kadar dalgındım ki bir an Oğuz'un arabasını dahi tanıyamamıştım. Elimi korkuyla hızlanan kalbime yerleştirip sakinleşmeye çalıştım. Oğuz arabanın camını açtığı anda sertçe yutkundum. Üstünde koyu yeşil tonlarında boğazlı bir kazak vardı, ela gözlerindeki yeşil benekleri çoğaltmıştı bu renk.

Muzip bir sesle, "Gelmek için neyi bekliyorsun?" diye sordu. Cevap vermeden kapıyı açıp sıcak arabaya yerleştim. Yine aynısı olmuştu işte. Oğuz yanımda olunca bütün korkularım buhar olup kayboluyordu. Korkumu besleyen her şeyi saniyeler içinde eritiyordu, ensemdeki bütün canavarlar

saklanıyordu. Yanımda olmasına karşılık içimi saran minnet duygusuna engel olamadım.

Kısık bir sesle, “Günaydın,” diye mırıldandım.

Bakışları dikkatle yüzümde gezinirken, “Günaydın,” deyip arabayı hareket ettirdi.

“Sizi burada görmeyi beklemiyordum.”

Kısa bir sessizlikten sonra düşünceli bir sesle konuştu. “Dün pek iyi görünmüyordun, seni merak ettim.”

Dudaklarımda yeşeren hüznün dolu gülümsemeyi gizlemek için başımı cama doğru çevirdim. Dilimin ucundaki kelimeleri eritip görmeyen gözlerle dışarıyı izledim. “İyiyim,” diye yanıt verdiğimde kendim bile inanmamıştım sözlerime. Bu ara sık sık gözlerime biriken yaşları geri iteledim. *Oğuz, beni merak etmişti...*

Kalbime akın eden sıcaklığa engel olamadım. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yavaşça yumdum. Aniden aklıma üşüşen düşünceler kafamı iyice karıştırdı. Oğuz’un yaptığı telefon görüşmesi zihnime bir kanca gibi takılmıştı. O da iyi biri olmayabilirdi... Birinin ölümü hakkında emir verirkenki soğuk sesi aklıma gelince ürperdim. Artık gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum. Göğsümde çağlayan hisleri bastırmak için kendimi zorluyordum ama bu çaba nafileydi. İçimdeki korku azalınca yerini yorgunluk aldı. Ağırlaşan gözkapaklarımı açamazken başımı koltuğa yasladım ve yorgunluk galip geldi. Bilincim yavaşça kapanırken uykuya daldım. Ta ki yanağımda hissettiğim sıcak ve yumuşak dokunuşa kadar.

Dokunuşun yarattığı sıcaklığı özümserken dudaklarım kıvrıldı. Yaşadıklarım henüz zihnime çöreklenmemişti. Gözlerimi yavaşça açtığımda karşılaştığım sıcak bakışlar, bozuk olan dengemi iyice sarstı. Bir an nefes almayı unuturken gözlerine daldım. Başparmağı elmacıklığımda gezinirken dokunduğu yerlerde kızarıklık bırakıyordu. Tepki veremiyordum çünkü kalbim, onunla tanışana kadar tatmadığım hislerle dolmuştu. Ruhum, bilmediğim bir huzurla kuşanmıştı. Ama bir yandan da şahit olduğum o telefon konuşması vardı. Bunu hatırlayınca alnım kırıştı. Bu konu hakkında hâlâ karmakarışık hissediyordum. Kime güveneceğimi şaşırmıştım. Nefes alınca kokusu burnumdan içeri süzüldü, *nasılsa gideceğim* diye düşündüm. Gitmeden önce cebimde ufak anılar biriktirmek istiyordum.

“Yorgun görünüyorsun,” dediğinde elini henüz çekmemişti.

Gözlerimi bir kez kırptım. “Gece uyuyamadım,” diye mırıldandığımda sesim kısık çıkmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şeyler söylemek istiyor gibi bakıyordu. Elimi boynuma yerleştirip hafifçe kaşırken, “Tek yaşamaya hâlâ

alışamadım. ondan sanırım.” diye açıklama yaptım. Onun başka bir şey düşünmesini istemiyordum.

“Süverda.” Sorular duymak istemiyordum. Bu yüzden geri çekildim.

“Gördelim mi?”

Arahanın kapısına doğru döndüğüm sırada kolumu tutup beni hafifçe kendine doğru çekti. Elim kapının kolunda asılı kalırken yumuşak bir sesle konuştu

“Bana bak.”

Altudacağımı dişlerimin arasında ezerken bana doğru eğilen yakınlığı tenimi yaktı. Bu yüzden bakamadım. Bakarsam gözlerimde saklanmış acıların görüleceğinden korkuyordum. Oğuz derin bir nefes verince, sıcak nefesi ensemdaki saçlarıma çarptı. Tahmin ettiğimden daha yakın olmalıydı...

Titrek bir sesle, “Oğuz Bey,” dedim.

“Görüyorum.” Yavaşça söyledikleri karşısında donup kaldım. “Sakladığın bir şeyler var.” Sesi, sert ve kendinden emindi. “Bunlar her neyse seni kötü etkiliyor. Anlat, lütfen.”

Nefes alamıyordum. Bu sözler, derinlerdeki yaralarımın parmak basmıştı. Kapanmayan yaram kaşınıyordu. Gözlerimi kapatıp içimde kopan fırtınalara inat sakince konuşmaya başladım.

“Anlatacak bir şey yok.” Sertçe yutkundum ve devam ettim. “Sadece yeni bir şehre alışamadım.”

Ortamı kısa bir sessizlik kaplarken kolumu tutan eli gevşedi. Kuru bir sesle, “Öyle olsun,” deyip kolumu tamamen bıraktı.

Kapıyı açıp hızlı hareketlerle dışarı çıktım. Kapalı otoparkın ortasında sakin olmaya çalışırken Oğuz da arabadan indi. Birlikte asansöre doğru ilerlediğimizde bir adım arkasıdaydım. Bugün istifamı vermekten vazgeçmiştim. Yarın sadece Nazlı ile konuşacak ve gecesinde de bu şehri bırakıp gidecektim.

Asansöre bindiğimizde sadece ikimiz vardık. Asansörün köşesine çekilip sırtımı aynaya yasladım. Başımı öne eğmiş yere bakıyordum. Oğuz da asansörün ortasında durmuş açık açık beni izliyordu. Dikkatli bakışlarını hissetsem de karşılık vermedim. Ortamdaki hava gittikçe geriliyordu. Neyse ki ikinci katta asansöre başka insanlar da bindi ve gerginlik biraz da azaldı. Oğuz kendi katında indiğinde ısrarla ona bakmadım. Başımı aynaya yaslayıp gözlerimi asansörün gümüş rengi tavanına çevirdim. Keşke daha az karışık bir hayatım olsaydı... Asansör yeniden durunca duruşumu dikleştirip indim. Çalışma odasına girdiğimde odada yalnızca Esra'nın olduğunu gördüm.

“Günaydın,” dediğinde tablete bakan Esra başını kaldırıp gözlüğünü düzeltti.

“Günaydın.”

Üstümdeki kabanı çıkarıp askıya astıktan sonra masaya doğru ilerledim. Esra parmaklarını karnına bastırmıştı. Solgun bir yüzle işine döndü. İyi görünmüyordu. “İyi misin, Esra?”

Zoraki bir gülümsemeyle, “Sadece regl sancısı,” diye cevap verdi.

Benim de çok ağır geçtiği için anlayışlı bir ifadeyle, “İstersen eve gidebilirsin, senin işlerini ben halledebilirim,” dedim.

“Melda Hanım izinli bugün, tüm iş size kalır.”

Bu da daha çok çalışmam anlamına geliyordu. Tam da istediğim gibi. “Sorun olmaz benim için.”

“Emin misiniz?” dediğinde çektiği acı yüzünden sesi kısık çıkmıştı.

“Eminim, izin alıp git hadi.”

Esra ayağa kalkıp minnetle gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

O da gittikten sonra tek kalmıştım. Üzgün bakışlarım etkinliğin düzenleneceği salonda gezindi. Camlardan aşağı sarkıtılan peri ışıklarına, yarısı dolan kitaplıklara bakarken içim hüznle doldu. Buranın son halini görmeyi çok isterdim. O etkinlik gecesinde bulunmayı da...

Derin bir nefes aldığım sırada bakışlarım açılmamış kitap kolisine kaydı. Bunları normalde Esra yerleştiriyordu. Bugün onun yerine bakacağım için bu görev bana kalmıştı. Önce masaya geçip kendi işlerimi hallettim.

Sipariş ettiğimiz fantastik kitaplar yarın gelecekti. Melda Hanım ve Esra’ya kalacaktı bu iş. Diğer listeleri de kontrol ettikten iki saat sonra ayağa kalkıp metal, küçük merdiveni alıp kitaplığın yanına götürdüm. Kitaplık büyük olduğu için neredeyse iki koli kitap düzeltmem gerekiyordu. Kolileri açıp sırayla kitapları çıkarttım. Tek başıma bu iş zor olacaktı. Kitapların bir kısmını elime alıp merdivene çıktığımda kapı açıldı. Kapıya doğru döndüğümde Oğuz’u, elindeki bir dosyayla karşımda gördüm. İçimi saran heyecana engel olamazken adımlarım aksadı.

“Oğuz Bey?”

Bakışlarını merdivenin ortasında dikilen bana çevirdi. “Melda’ya bakmıştım.”

“İzinli bugün.”

Bana doğru ilerlerken bakışları boş alanda gezindi. Soru sorar gibi “Esra?” dedi.

“O da rahatsız olduğu için izin aldı.”

Sağ kaşını havaya kaldırdı. “Yani tüm işler sana kaldı?”

Merdivene tırmanmaya devam ederken başımla onayladım. O da yanıma gelip sırtını kitaplığa yasladı. Yakınımda olunca bile elim ayağım birbirine dolanıyordu. Sakin olmak için kendimi zorlarken çaktırmadan derin nefesler aldım ve kitapları dikkatle yerleştirdim.

Önümdeki boşluğa koyduğum kitapları da yerleştirirken ikimiz de sessizdik. Fazladan aldığım kitaplar bitince, “Yardıma ihtiyacın var gibi?” diye sordu. Saçımı kulağımın arkasına iterken inmek için hareketlendim. “Pek değil.”

“Bekle, ben veririm.”

İtiraz etmeme fırsat vermeden eğilip birkaç kitabı aldı ve bana uzattı. Ona bakmaktan kaçınarak kitapları aldım, yerleştirmeye devam ettim.

“Ben gelmeseydim bu işi tek mi yapacaktın?”

“Evet.”

Memnuniyetsiz bir ifadeyle başını iki yana sallayıp yeni kitapları verdi. “Birini çağırmalıydın.”

Yalnız kalmak istediğim için bunu hiç düşünmemiştim.

“Sorun değil.”

İkinci rafa geçtiğimde merdivenden bir basamak indim. “Bu arada dünkü kitaba başladım.”

Kaşlarım havalanırken bakışlarımı parlayan gözlerine çevirdim. Boğazımı temizleyip, “Nasıl gidiyor?” dediğimde ses tonumda meraklı bir tını vardı. Dudağının sağ kenarı havalandı.

“Olayı çözene kadar karıştı,” dediğinde ilk okuduğum zamanı anımsadım ve güldüm.

“Gerçekten kafa karıştırıcı bir kitap.”

“Ve temposu yüksek, *her anlamda*,” dediğinde sesindeki muzip tondan ne demek istediğini anladığım için kızarmaya başladım. Oğuz sessiz bir kahkaha attığında yan gözlerle ona baktım. Boğazını temizledi. “Utanınca çok tatlı oluyorsun.” Yüzüm şimdi domates gibi olmuştu.

Cevap vermek yerine kendimi kitapların içine gömdüm. Üçüncü rafı bitirdiğimde merdivenden inmek için hareketlendim. O sırada ellerini belime yerleştirdi. Beklenmedik bu temas karşısında irkilirken bedenim kasıldı. Oğuz ise gerginliğini görmezden gelip belimden tuttuğu gibi beni kaldırdı. Bedenim havalanırken düşme korkusuyla ellerine tutundum. Ayaklarım yere değince rahat bir nefes almak istedim ama yakınlığı karşısında nefesim soluk borumda takılı kaldı. Sırtım neredeyse geniş göğsüne değiyordu. Sıcaklığı ve kokusu tenime sinerken ellerini çekmedi ama ben ellerimi yavaşça onun ellerinin üstünden çektim. Dokunuşu karnımdaki kelebeklerin fitilini ateşlerken sıcak nefesi hemen ensemdeydi.

İç gıdıklayıcı duygular bedenimi sardığında göğüslerimin ağırlaştığını hissettim. Bana dokunmasından hoşlandığımı istemeyerek de olsa kabul ettim. Hoşlanmak biraz basit kalıyordu aslında. Kısa bir süreliğine izin verip yakın zamanda kaybedeceğim bu yakınlığın tadını çıkardım. Gözkapaklarım ağırlaşırken bana doğru bir adım attı ve sert göğsü sırtıma dokundu. Tenimde milyonlarca kıvılcım aynı anda çakarken ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Başım, göğsüne geliyordu. Boylarımız birbirine uyuyordu tıpkı yapboz parçaları misali tamamlanan bedenlerimiz gibi.

Bu bir veda anıydı...

Burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin bir nefes aldı. “Çok güzel kokuyorsun,” diye fısıldadığında göğsümde bir şeyler alevlendi.

“Süveyda...” Adımı seslendiğinde gözlerim tamamen kapandı. Bedenim uğuldarken karnımın alt kısmında biriken yakıcı sızı anbean çoğalıyordu.

“Korkularının hepsini almak isterdim senden.”

Cevap verip bu anı bozmak istemedim. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırduğымda cevap alamayınca, “Keşke konuşsan benimle,” diye üsteledi. “Anlatsan içini kemiren her şeyi...” Yine cevap alamadı. Hareketsizce durmaya devam ederken yorgun bir nefes verdi. Direncimi yıkamayacağını anlamıştı. Ellerini geri çekti ve beni dokunuşundan mahrum bıraktı.

İsyan etmek istedim, bunu yapmamak için dişlerimi altdudağıma geçirip sertçe bastırdım. Yapamazdım. Bir adım geri çekildiğinde gözlerimi açtım ama susmaya devam ettim. Benden uzaklaştığı an tenimi saran sıcaklık, ruhuma dokunan huzur da yok oldu. Odanın ısısı bile düşmüş gibiydi. Sanki bir masalın içindeydım ve gidişi bizim sonumuz olmuştu.

Her masal mutlu sonla bitmiyordu.

Kapının kapanma sesini duyduğumda gözlerimden iki damla yaş aktı.

Kalbimin unutmayacağı adamlarla, o bilmesede vedalaşmıştım...

Bugün son günümdü, çalıştığım kafeden ve Ankara'dan ayrılacaktım. Keskin, soğuk hava ciğerlerimi sızlattırken kafenin kapısından içeri girdim. Nazlı'nın meşhur tarçınlı kurabiyelerinin kokusu kitaplara karıştığı için etrafı nefis bir koku sarmıştı. Bu güzel kokudan derin bir nefes soluduğumda içim hüznle doldu.

Buranın sıcaklığını, kokusunu, huzurunu özleyecektim. Yavaşça üstümdekileri çıkarıp astığımda Nazlı mutfaktan çıktı. Ufak bir gülümsemeyle, “Günaydın, erkencisin,” dedim.

"Akşam çok erken uyumuşum, sabah da erken uyanınca buraya geldim." Sandalyeye oturup sırtını yasladı. "Uyumaktan başka bir işe yararmı vermişum gibi hissediyorum."

"Ahartıyorsun," diyerek karşı çıktığında Nazlı dudaklarını büktü.

"Hiç sanmıyorum. Bu arada," deyip hınzırca gülümsedi. "Cumartesi günü seninki geldi."

Şaşkınca, "Benimki?" dediğinde başıyla onayladı.

"Yaman."

Gözlerimi devirdim. "Nereden benimki oluyor, Nazlı?"

Ufak bir kahkaha attı. "Senin burada olmadığını anlayınca yüzünde beliren hayal kırıklığını görsen bana hak verirdin." Onu duymazdan gelmeme rağmen anlatmaya devam etti. "Geçen geldiğinde tüm menüyü sipariş eden adam sadece çay içti."

"Nazlı ya."

"Ne zaman geleceğini de sordu."

Ellerimi kulaklarıma yerleştirdim. "Seni duyamıyorum."

Nazlı görmezden gelerek anlatmaya devam ediyor bir yanda da gülüyordu. Bir yerden sonra ben de gülmeye başlamıştım. Bakışlarım özlemle Nazlı'nın üstünde kaldığında iç çektim. Kalbim hüznle doluydu, Nazlı'yı çok seviyordum ve ondan ayrılmak istemiyordum. Çocuğunun cinsiyetini Nazlı ile öğrenmek, doğumunda ve bebeği büyüdüğünde yanında olmayı çok isterdim.

Gözlerime dolan yaşlar çok anıydı, Nazlı görmesin diye sırtımı döndüm. Dişlerimi birbirine basırp ağlamamı engellemeye çalıştım. Böylesi daha iyi olacaktı. Kendime defalarca tekrarladığım bu cümleden sonra burnumu çektim. O sırada kafenin kapısı açılırken içeri müşteri girdi. Derin bir nefes alıp sahte bir gülümsemeyle gelen çiftin yanına doğru ilerledim.

"Hoş geldiniz."

Genç çift masaya geçerken Nazlı da kurabiyelerine bakmak için mutfak kısmına geçti. Menüü çifte uzattığımda aklımda olan tek şey nasıl veda edeceğimdi. Dikkat çekmeden kısa bir veda edip buradan ayrılmalıydım.

Müşterilerin istediklerini getirmek için mutfaka gittiğimde Nazlı telefonla konuşuyordu. Çayları hazırladığımda dalgındım. Nazlı'nın, "Anladım, Özgücüğüm," dediğini duyunca bakışlarım anında onu buldu.

Kulak kabartıp konuşmalarını dinlerken daha yavaş hareket ediyordum. "Barış'a sorarım canım, başka planı yoksa bu akşam yemeğe geliriz. Oğuz'a sen mi haber vereceksin?"

Nazlı'nın sözleri, kızgın bir şiş gibi karnıma saplandı. Yüzümü ifade-siz tutmaya çalışırken sıkıca tezgâha tutundum. Hayatlarından tamamen

ayrılacağım geceyi onlar Özgü ile geçirecekti ve Oğuz da eşlik edecekti. İçimde kaynayan kıskançlık kalbimi yakıyordu. Saçmaydı çünkü kıskanmaya hakkım yoktu.

Bu gece çıkıp gidecek bir daha da hiçbirini görmeyecektim. Dizlerimdeki titremeyi görmezden gelerek, çayları tepsiye yerleştirip mutfaktan çıktım. Biraz daha burada kalırsam ifadesizliğimi yitireceğimi biliyordum.

Çayları masaya yerleştirip yarım ağızla, "Afiyet olsun," deyip doğrulduğumda Barış içeriye girdi.

"Selam."

"Merhaba," diye karşılık verdim. Nazlı mutfaktan çıkarken Barış yanına gidip yanağını öptü.

"Nasılsın bebeğim?"

Nazlı tatlı bir alaycılıkla gülümsedi. "Bir saat önce nasılsam şimdi de öyleyim hayatım."

Barış üstündeki montu çıkarırken, "Çokbilmiş," diye karşılık verdi. Montunu astıktan sonra kolunu, Nazlı'nın beline doladı.

"Özgü bizi bu akşam yemeğe davet ediyor. Gider miyiz?"

"Sen istiyorsan gideriz tabii," dediğinde Nazlı gözlerini bana çevirdi. "Seni de çağırdı, gelirsin değil mi?"

Sorusunu duyunca şaşırmıştım. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken daha fazla oylanmadan cevap vermeye karar verdim.

"Aslında ben de sizinle konuşmak istiyordum."

İkisi meraklı bakışlarla bakıyordu. Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Oturalım mı?"

Birlikte masaya geçtiğimizde, gergince saçımı kulağımın arkasına iteledim ve doğrudan anlatmaya karar verdim.

"Ben yarın Bursa'ya dönüyorum," dediğimde Nazlı şaşkınca iç çekti.

"A-anlamadım?"

Masanın üstündeki gözlerimi ona çevirdim. İrileşmiş gözlerle bakışlarıma karşılık verirken devam etmeye çalıştım. "Gidiyorum."

"Ama neden?"

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Özel sebeplerden ötürü bir an önce dönmem gerekiyor. Buradaki son günüm."

Nazlı öne doğru eğildi. "Bizim yüzümüzden mi? İstemedi sen fazla mı zorladık?"

Bu sözler gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. "Hayır hayır," diye itiraz edip masanın üstünde duran eline uzandım. "Sizinle hiçbir alakası yok. Benim özel hayatımla ilgili."

Nazlı elimi kavrarken, "Bize anlatabilirsin, seve seve yardımcı oluruz," dediğinde boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum ama pek bir işe yaramadı.

"Biliyorum, bunun için size minnettarım."

"Süveyda, bize anlatabilirsin."

Bakışlarım samimiyetle konuşan Barış'ı bulduğunda gülümsemeye çalıştım. "Öyle bir mesele olsaydı sizinle paylaştırdım."

"Süveyda, gitmeni istemiyorum," diyen Nazlı'nın güzel gözleri yaşlarla doluydu.

Bu yaşlar, kezzap damlası gibi yüreğime damladı. Annemin beni öldürmek istediği bir dünyada, kısa süredir tanıdığım birinin benim için ağlaması yüreğimi dağlamıştı. Gitmek istemiyordum ama mecburiyetler isteğe bakmıyordu.

"Ben gitmek zorundayım," dediğimde sesim titrek çıkmıştı.

Nazlı'nın gözleri sormadığı sorularla doluydu. "Neden bu kadar erken?"

"Beklenmedik bir olay oldu, acilen dönmem gerekiyor."

"Yani gerçekten bugün son günümüz mü?"

Başımla onayladığımda gözlerimi kaçırdım. "Daha önce haber veremeyip sizi zor durumda bıraktığım için üzgünüm."

Nazlı gözlerinden akan yaşı sildi. "Ben de gideceğin için üzgünüm. Aylin'den sonra sen de..." Bunun için çok üzgündüm. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bu gidişin temelli mi?"

Barış'ın sorusu üzerine, "Muhtemelen," dedim.

Cemil'e içimden lanetler yağdırırken kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir daha düzgün bir hayatımın olmayacağını biliyordum. Sürekli kaçak bir hayat yaşayacaktım. Hiçbir yere alışamayacak hep diken üstünde olacaktım. Anneme duyduğum kızgınlık kaynar su gibi midemde fokurdadı.

Annem, öz kızının hayatını hiç acımadan mahvetmişti. Bir adam uğruna kendi hayatını da mahvetmişti. Keşke babam hayatta olsaydı... O zaman işler böyle olmazdı.

"Abimin haberi var mı?"

Bu soru düşüncelerimden sıyrılmama neden olurken bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Aslında aniden gelişen bir durum olduğu için haber veremedim. Siz söylersiniz, olur mu?"

Nazlı'nın kaşları çatıldı. "Senin söylemen daha iyi olmaz mı?"

O kadar güçlü değildim. Oğuz'un gözlerine bakıp ona veda edemedim. Yaşananların hepsi bir yana, hislerim başka bir yana ayrılmıştı. O duyduğum telefon konuşmasına rağmen Oğuz Sarhan, kalbimde farklı bir yere sahipti. Kabullenmek zor olsa da bunu biliyordum. Koruduğum kalbime sızan adam, güçlü topraklar kazanmıştı. Birinden hem korkup hem de güvenmek mantıklı mıydı? Hiç sanmıyordum ama kalbim de pek laftan anlamıyordu. Nasılsa gidecektim, Oğuz'a duyduğum mantıksız hisler varlığını koruyacak ama o hayatımda yer almayacaktı. Bu karışık hislerimi bir kenara bırakıp konuşmaya çalıştım.

"Vaktim yok, bu gece bile gidebilirim."

Nazlı öyle üzgün görünüyordu ki... Kısık bir sesle, "Peki," dedi.

"Ben her şey için teşekkür ederim," dediğimde gözlerimden yaşlar süzüldü. "Bana çok iyi davrandınız, siz olmasaydınız her şey çok zor olacaktı."

"Lafı bile olmaz."

"Olur Nazlı, size ne kadar teşekkür edersem edeyim az kalacak. Bana bir ev ve iş verdiniz. Her şeyden öte dost oldunuz. Bunların ne kadar değerli olduğunu bilemezsiniz."

Kimsesiz kalan birinin, kimi kimsesi olmuşlardı.

"Peki Bursa'da ne yapacaksın?"

Yanağımdaki yaşları kuruladım ve endişelenmemesi için yalan söyledim. "Babamdan kalan bir ev var. Orada kalacağım ve eski işime geri döneceğim."

Buraya neden geldiğimi anlatmamıştım, Nazlı da zor durumda bırakmamak için sormamıştı. Anlatacağım günü beklemişti ama ne yazık ki o gün hiç gelmemişti. Şimdi beni bir bilinmezliğin içine bırakacağı için endişeli görünüyordu. Bunu anlıyordum ama daha fazla konuşup açık vermek istemiyordum. Hamile bir kadını üzmemek en son isteyeceğim şeydi.

Bu yüzden gülümseyerek, "İyi olacağım Nazlı, merak etme," dedim. Nazlı'nın yüzündeki endişe silinmemiş olsa da başıyla onayladı.

"Beni arayacaksın değil mi?"

Bedenim gerildi, Nazlı'ya yalan söylemekten nefret ediyordum ama buna mecburdum. "Tabii ki arayacağım."

"Hesabı alabilir miyiz?"

Fırsattan istifade ederek ayağa kalktım. "Hemen getiriyorum."

Sakinleşmeye çalışırken hesabı götürdüğümde üstümde olan gözleri hissediyordum. Nazlı ve Barış olanları anlamaya çalışıyordu muhtemelen. Daha fazla şüphe çekmemek adına mutluymuş gibi yapmaya karar verdim. Pek becerdiğim söylenmese de denedim en azından. Müşteriler gittiği zaman Nazlı, Barış'a döndü.

"Akşamki yemeğe gitmeyelim."

Haris başıyla onayladığında araya girdim. "Neden?"

"Yemeğe gidecek havada değilim artık."

Yüreğim bu sözler karşısında cız etti. Nazlı'ya doğru yürürken, "Böyle yapma." diye itiraz ettim. "Yemeğe gidin lütfen. Benim yüzümden keyfinin kaçmasını istemiyorum."

Nazlı üzgün yüzüyle ayağa kalktığı anda karşı karşıya duruyorduk. "Süveyda sana çok alıştım ben, nasıl hiçbir şey olmamış gibi yemeğe gidebilirim ki?"

Samimi sözlerinin yarattığı etki büyüktü, hissedilen acı ise daha büyük. Zaman bazen sadece sayılardan ibaret oluyordu. Kalplerimizi birbirine bağlayan kuvvetli bağlar ise süreyi umursamıyordu. Kısa sürede aramızda derin bir ilişki doğmuştu. Ona doğru yürüyüp sıkıca sarıldım.

"Seni tanıdığım için çok mutluyum."

Nazlı sarılışıma karşılık verirken, "Ben de öyle, iyi ki tanıdım seni," dedi.

"İyi ki," diye fısıldamakla yetindim.

Nazlı geri çekilirken yüzündeki yaşları sildi. "Benimle iletişime geçmezsen kalkar Bursa'ya gelirim."

Bu sözleri üzerine ikimiz de güldük. Eğer başardı bir şekilde kaçarsam bir yolunu bulup iletişime geçecektim.

"Sırf bebek için bile ararım."

Nazlı hüznüyle gülümsedi. "Bu süreçte hep yan yana olacağımızı düşünmüştüm."

Sessizce, "Ben de öyle düşünmüştüm," dediğimde Nazlı geri çekildi.

"Fikrini değiştirmez misin?"

Yanağımın iç kısmını ısırđım. Keşke mümkün olsaydı. Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. Nazlı tekrar ağlamaya başladığında, "Yapma ama böyle," derken ağlamak üzereydim.

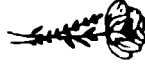
Burnunu çekti. "Hamilelik yüzünden çok duygusalım, kendime engel olamıyorum."

"Çok tatlı ve iyi bir anne olacaksın, biliyorsun değil mi?"

Teredditle baktı. "Daha önce hiç annem olmadı, nasıl anne olunur bilmiyorum." Elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım.

"Sen anne olmak için doğmuşsun, boşuna endişeleniyorsun." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Çocuğunuz sizin gibi bir aileye sahip olacağı için çok şanslı."

Tekrar birbirimize sarıldık. Her veda, göğsüme derin bir çentik atıyordu. Ayrılığın izleri derin ve kalıcıydı, ömrümün sonuna kadar varlığını koruyacaktı.

Günün geri kalanı belli belirsiz geçmişti. Nazlı sürekli ağlayacak gibi duruyordu. Doğru düzgün bir şey de yememişti. Bu durum beni çok üzse de elimden bir şey gelmiyordu. Barış bile benimle tekrar konuşmuş kalmam için ikna etmeye çalışmıştı. Eğer kalsaydım onlar için çok büyük bir tehlike olacaktım. Bunu söylemeyi çok istesem de belli etmeyerek kararımı değiştiremeyeceğimi tekrar söyledim. Bu reddedişler benim için çok zordu. Gün bittiğinde Nazlı ile son kez sarıldık. Kalbimin bir parçasını o gün Düşler Sokağı'nda bıraktığımı bile bile oradan ayrıldım.

Yüreği yarım kalmış bir şekilde yaşayacaktım. Yol boyu ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Ağlamamalıyım, şu an kendimi bırakamazdım. Otobüsten inip ellerimi cebime yerleştirdiğimde soğuğu bile hissetmiyordum. Uzun, dalgalı saçlarım geriye doğru savrulurken dalgın ve yorgun adımlarla yürümeye devam ettim. Birkaç adım atmıştım ki karşımda gördüğüm adamla beraber adımlarım durdu.

Oğuz sırtını arabasına yaslamış ellerini siyah kabanının cebine yerleştirmişti. Saçları şiddetli esen rüzgâr yüzünden dağılmış, dolgun ve kızarıklıkla kaplı tek çizgi halini almıştı. Koyulaşan gözleri ise düz bakıyordu. Yüz ifadesi çözemeyeceğim kadar karmaşıktı. Birkaç dakika boyunca konuşmadan sadece baktık. Kalbim ona koşmak, onun göğüs kafesine yerleşmek ister gibi atıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Kalbim çok şey istiyordu...*

Doğrulup bana doğru yürüdüğünde ona bakmak haricinde hiçbir şey yapmadım. Aramızda iki adım kala durdu.

“Gidiyormuşsun.”

Tek kelimelik sözü, taş gibi kalbime oturdu. Sessiz kaldım. Kaşlarının arasında bir çukur oluştu. Acaba gitmeme engel olur muydu? Görmezden gelsem de karşımda dikilen adam tehlikeliydi. Bana zarar verir miydi? Birkaç saniyelik bir düşünceydi ama etkisi büyüktü.

Oğuz'un çenesi kasılırken bir adım daha attı. “Veda bile etmeden mi?”

Sözleri aklımı kurcalayan düşüncelerin üstüne basıp geçiyordu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. “Oğuz Bey,” dediğimde sesim kısık ve güçsüzdü.

Gözlerini gözlerime dikti. “Süveyda.”

Kalbimdeki hisler boğazıma tırmandı. Sertçe yutkunup bu hisleri bastırmaya çalıştım. “Ani bir karar oldu.”

Derin bir nefes aldığında geniş göğsü havalandı. Rüzgâr, yönünü değiştirmiş saçlarımı Oğuz'un göğsüne doğru savuruyordu.

"Ne zaman peki?"

Yavaşça, "Yarın," dediğimde kaşları çatıldı.

"Gitmeni istemiyorum."

Güçlü ve inatçı çıkan sesi bende gülümseme isteği doğurdu. Despot tavrı hiç değişmemişti. Tam konuşacağım sırada devam etti. "Seninle konuşmam gerek." Bu sözlerin ne anlama geldiğini hissedince geriye doğru bir adım attım. "Beni dinlemeni istiyorum."

Söyleyeceklerini dinleyemezdim. Bu karışık olan durumları daha beter bir hale getirirdi.

"Yapamam," dediğimde gözlerim yaşlarla parlıyordu. Oğuz yaklaşacağı sırada elimi havaya kaldırdım.

"Konuşmasak daha iyi."

"Neden? Neyden korkuyorsun?"

Burnumu çekerken, "Korkmuyorum, sadece bir şey değişmeyecek," dedim. Alnındaki kırıksıklık arttı. Sözlerim hoşuna gitmemişti.

"Süveyda..."

"Oğuz, lütfen."

Durup yüzüme bakarken gözlerini kısa bir süreliğine yumdu. Açtuğında daha sert ve duygusuz bakıyordu.

"Son sözün bu mu?"

Konuşacak gücümü yitirdiğim için başımla onayladım. Bir an durup yüzüme baktıktan sonra başını eğdi. Gitmem için yana doğru çekildiğinde derin bir nefes aldım. Kokusunu son kez içime çektikten sonra titrek bir sesle, "Hoşça kal," dedim.

Boğuk bir sesle cevap verdi. "Hoşça kal."

11. İMTİHAN

*“Bir sıkıntının geçeceğine duyulan güven,
ona dayanmanın tek çaresiydi.”*

Nar Ağacı, Nazan Bekiroğlu

A tığım her adım, kalbime batıyordu. Ondan gitmek istemiyordum. Bu, acı bir kabullenişti. Bakışlarının ağırlığını sırtımda hissederken karşılık vermemek çok zordu. Hislerime rağmen bir kez olsun arkamı dönüp beni izleyen adama bakmadım. Sadece yürüdüm; kendime inat, Oğuz’a rağmen...

Evime yaklaşıncı gördüğüm tanıdık beyaz araç, içimdeki korkuyu kabarttı. Başta uzakta olan araba artık daha yakınımdaydı. Araca bakınca içindeki adamın beni izlediğini gördüm. Gözlerimi öyle hızlı kaçırdım ki adamın siyah, kirli sakalı ve uzun saçı hariç bir şey göremedim.

Adımlarımı hızlandırırken adeta koşar gibi evin bahçesine girdim. Merdivenlerden tırmanırken düşüncelerim fırl fırl beynimin içinde dönüyordu. O adama yakalanmadan buradan kaçmalıyım. Evime girerek, kapıyı kapatıp kilitledim. Göğsüm aldığım nefeslerden ötürü hızla inip kalkarken sakin olmaya çalışıyordum. Birkaç dakika boyunca kapıya yaslı bir şekilde durdum. Yaşananlar üstüme üstüme gelirken, titreyen dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadığı için yavaşça yere çöktüm. Başımı ellerimin arasına aldığım sırada gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Oğuz’un bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu. Onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmışım. Konuşmasına dahi izin vermemiştim. Yaşlar çenemden aşağı süzülürken az önceki anı kafamdan atamıyordum. Bir de Nazlı vardı.

Onun yüzü aklıma gelince gözlerimden biraz daha yaş döküldü. Nazlı bir kere yakın arkadaşını kaybetmişti, şimdi bir kez daha kaybediyordu. Bunu ona yaşattığım için paramparça hissediyordum, kelimenin tam anlamıyla milyonlara bölünerek parçalanmışım. Her bir parçam bir yere dağılmıştı. Bir kısmı babamın mezarında, bir kısmı annemin silahının ucunda kalmışken şimdi kalan kısımlarım da Ankara’ya saçılmıştı. Ardımda bıraktığım şeylerin acısıyla kıvranan kalbimle öylece oturup sessizce ağladım.

Bir süre sonra ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Zar zor üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Sıcak bir duş alırken hareketlerim donuktu.

Bir robot gibi sadece işlerimi yapıyordum. Kısa tuttuğum duşun ardından cıltıma geçip giyinmeye başladım. Siyah iç çamaşırlarımın üstüne siyah boğazlı bir kazak ve siyah bir kot giydim. Saçlarımı kuruttuktan sonra sıkı bir atkuvruğu yaptım. Ardından dolaptan küçük bir sırt çantası çıkarıp birkaç parça kıyafetimi ve biriktirdiğim paramı çantanın içine attım. Beni bir süreliğine de olsa idare edecek kadar param vardı.

Mutfığa geçip dünden kalan yemekleri ısıttım. Gücümü kaybetmemek için bir şeyler yemeliydim. Düğüm düğüm olan mideme aldırmadan yarım tahak da olsa yedim. Ardından etrafı toplayıp salona geçtiğimde masanın üstündeki kitap dikkatimi çekti. Uzanıp yarım bıraktığım kitabı elime aldım; *Uğulsulu Tepeler...*

Kitap elimdeyken kanepeye oturdum ve sessizce kitaba baktım. Yarısını ancak okumuştum. Oğuz'un kitap hakkında söyledikleri zihnimde yankılanırken kanepeye uzanıp kitabı göğsüme yasladım. Kitap sırtıyeminin içinde sakladığım jilete baskı yapınca içim az da olsa ferahladı. Eğer yakalanırsam başka bir çıkış yolum daha olacaktı. Bu düşünce bana hastalıklı bir güç veriyordu. Bu güce sarılıp gözlerimi yumduğumda, yorgun bedenim günler sonunda bitap düştüğü için kısa süreliğine uyuyakaldım.

Uyandığımda saat gecenin ikisiydi. Kalbim göğüs kafesine şiddetli ve hızlı aralıklarla çarparken yerimden doğrulup küçük adımlarla pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi yavaşça aralayıp beyaz arabaya baktım. Dün gece adamın bu saatlerde markete gittiğini fark etmişim. Orada durup adamın markete girmesini bekleyecektim. Sonra da evden çıkıp otogara gidecek ve bilmediğim başka bir şehre gitmek için bilet alacaktım.

Yaklaşık yarım saatin sonunda adam arabadan inip markete doğru yürüdü. Hızlı hareketlerle siyah, şişme montumu giyip çantamı aldım. Telefonumu masanın üstüne bırakmışım. Bulunmama neden olacak bir şeyi yanıma almayacaktım, sadece Oğuz'un aldığı eldivenler... onları bırakmamıştım. Evin kapısını açıp dışarı çıktığımda etraf sessizdi. Kapıyı yavaşça kapatıp gecenin karanlığına doğru süzıldüm. Evin arka bahçesine ilerlediğimde kalbim boğazımda atıyordu. Hava öyle soğuktu ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Bedenimi kasarken koşar adımlarla arka bahçeden çıktım. Az ileride duran siyah arabayı görünce buz kestim. Yavaşça yutkunurken başımı yere eğip hızlıca yürüdüm.

Arabadan herhangi bir hareket gelmeyince rahat bir nefes aldım ve üst sokağa yürüdüm. Bakışlarım korku doluydu ve sürekli etrafı izliyordum. Herhangi bir aksilik olmasa da rahat değildim. Çağırdığım taksi gelince hızla binip koltuğun köşesine yerleştim. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Bakışlarımı yere dikmiş, her şeyin yolunda gitmesi için dualar ediyordum.

Kafam öyle doluydu ki yol boyunca geçen zaman bulanıktı. Hiçbir şeyin farkında değildim.

Taksiden inip otogara yürürken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Geçen hafta boyunca hissettiğim o his yine benimleydi.

Takip ediliyordum...

İçgüdülerim ayaklanırken adımlarımı hızlandırdım. Arkama bakmaya korkuyordum ama biliyordum ki yine peşimdelerdi. Cemil'in yüzü aklıma gelince mide özsuyum ağzıma kadar geldi. O adamın eline düşmek, onun merhametine kalmak...

Daha hızlı yürüdüm, otogara az kalmıştı. İnsan topluluğunun içine gir-dim, kendimi kaybettirmek için tek şansımdı. Başımı eğip sokağın kenarın-daki duvara yaslandım. Kalabalığın içinde bulunmam zordu. Bu gece maç olduğu için taraftarlar sokağa dökülmüştü. Orada soluklanırken peşimde olan kişinin beni görmeden geçip gitmesini diliyordum. Kalbim davul gibi gümbürderken yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Birkaç da-kika boyunca orada durduktan sonra tekrar hareketlendim. Tam duvardan ayrılıp yürüyeceğim sırada bir el koluma dolandı. Dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık dökülürken korku dört bir yanıma kuşattı.

Her şey buraya kadardı...

Bu acılı düşünceyi hazmedemedi dudaklarıma kapanan el sesimi kesti. Sırtım tekrar duvara yaslanırken çırpınmaya başladım ta ki gözlerimi açana kadar. Göz göze geldiğim adam karşısında donakaldım.

"O-Oğuz..." dediğimde sesim avucunda kayboldu.

Bana doğru eğilirken elini yavaşça çekti. "Benim."

Şaşkınca, "N-nasıl?" diye soludum.

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Seni bir başına bırakacağımı düşünmüş olamazsın."

Sözleri şaşkınlığımı artırmıştı. Kafam iyice karışırken konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Dudaklarımı birkaç kere araladım ama konuşamadım. En sonunda doğrulup kendime gelmeye çalıştım.

"Gitmem gerekiyor."

Keskin bir dille, "Hayır, artık gerekmiyor," dedi.

Tüm bunlar da ne demekti? Onun burada ne işi vardı?

"Burada olduğumu nereden biliyorsun sen? B-beni takip mi ediyordun?"

Cevap vereceği sırada bakışlarım yola kaydı. Tanıdık beyaz arabayı gör-düğümde, nefesim soluk borumda tıkanıp kaldı. Yüzümdeki kan çekilir-ken, Oğuz bakışlarını baktığım tarafa çevirdi. Ön koltukta oturan Cemil'in yüzünü görünce geriye doğru sendeledim.

"Cemil," diye fısıldadım.

Cemil beni bulmuştu! Bu gerçek, zihnime balyoz gibi inerken etraf kararmaya başladı. Bacaklarım gücünü kaybettiği için yana doğru sendeledim. Kaçamamıştım. Bulmuştu beni. Yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Oğuz bana doğru eğildiğinde kolları bedenimi sardı. Ayaklarım yerden kesildiğinde kollarımı boynuna doladım. Can simidiymiş gibi sıkıca sarıldım ona. Cemil'in beni görmesinden korktuğum için yüzümü boynuna sakladım. Beni kurtarması için ona sığınmıştım. Beni gizlemesine ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattığımda aldığım nefese kokusu bulaştı. Oğuz'un tutuşu sıkılaştırırken hızlı adımlarla yürümeye başladı. Beni oradan kaçırır gibi götürdüğünde nereye gittiğimize dair bir fikrim yoktu. O an tek istediğim Cemil'den kurtulmak olduğu için umurumda da değildi açıkçası.

Dakikalar sonrasında gözlerimi açtığımda, eğilip beni bir arabanın ön koltuğuna oturttu. Kollarımı çözdüğümde görmeyen gözlerle omzuna bakıyordum. "Neler oluyor?" Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Kafam allak bullak olmuştu. Ellerimi tuttuğunu hissettim. Ellerim buz gibiydi ve titriyordum. O kadar şiddetle titriyordum ki dişlerim birbirine vuruyordu.

"Sakin ol lütfen."

Nefeslerimi bile kontrol edemiyordum ki. Nasıl sakın olacaktım? Ellerimi sıktı. "Geçti," dediğini duydum. Kendimi kontrol altına almalı, daha yavaş nefes alıp vermeliydim.

"Geçmedi," dedim titrek bir sesle. Peşimdeydi, bulmuştu beni. Nasıl geçtiğini söylerdi? Korku göğsümde büyüttüğüm bir yılanı, boynuma dolanıyor ve acımadan nefes borumu sıkıyordu. *Eğer Oğuz olmasaydı...* Bunun düşüncesi bile soğuk terler dökmeme neden oldu. Buz gibi havada kan ter içinde kaldım. Korkularımın hepsinin gerçek olmasına az kalmıştı, o kadar az kalmıştı ki...

"Geçti Süveyda, duydun mu beni? Geçti." Kendinden o kadar emin bir şekilde konuşmuştu ki ona inanmak istedim. Bunu o an, her şeyden çok istedim. "Bana bak."

Elimi bırakıp çeneme dokundu. Başımı kaldırıp dediğini yaptım. Yüzü yüzümün sadece birkaç santim uzağında duruyordu. "Seni bulamaz, korkma." Gözlerimi zorlayan yaşlarla yutkundum. O kadar kesin bir dille konuşuyordu ki ona kanıyordum, beni kandırıyordu. "Sana artık kimse zarar veremez."

"Bana birinin zarar vermek istediğini nereden biliyorsun?" Tüm bunlar nasıl olmuştu? Oğuz her şeyi nasıl biliyordu?

"Anlatacağım ama sonra."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladığımda dikkatle gözlerime bakıyordu.

“Daha iyi misin?”

Burnumu çektim. “İyiyim.” *Değilim.* Oğuz yalan söylediğimi bilse de üstelemedi.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedi ve yavaşça ellerimi bıraktı. Geri çekilip doğrulduğunda önüme döndüm. Birkaç saniye sonra sürücü koltuğunda oturmuş arabayı çalıştırıyordu. Bakışlarım onu bulduğunda yüzünün taş gibi sert olduğunu gördüm. Çenesi gerilmiş bedeni kasılmıştı. Onu izlerken zihnimde onlarca soru geziniyordu fakat hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. Telefonunu alıp birini aradı. Sert bir sesle, ezbere bildiği beyaz arabanın plakasını söyledi.

“Bu plakayı hemen araştırmanı istiyorum. Daha sonra görüşürüz.”

“Nereye gidiyoruz?” Boğazım düğüm düğüm olduğu için sesim boğuktu.

Bana doğru döndü, göz göze geldik. Güven verici bir şekilde bakıyordu. “Sadece bana güven.”

Bunu öyle rahat bir şekilde dile getirdi ki afalladım. Bir süre sessiz kalıp derin nefesler aldım. Aklım öyle çok karışmıştı ki hâlâ olanları tam anlamıyla algılamamıştım. Sessizlik sürdükçe karışıklık büyüyor ve beni içine çekiyordu. Beynim patlayacak gibiydi ve son birkaç saattir yaşadığım stres, midemi etkilemişti. Midem öyle çok bulanıyordu ki her an kusacak gibiydim. Burnumdan nefes alıp vermeye çalıştım ama bir işe yaramadı.

Zayıf bir sesle, “Arabayı durdur lütfen,” deyip elimi ağzıma bastırdım.

Anında arabayı kenara çekti ve kilidi açtı. Hızlı bir hareketle kapıyı açıp dışarıya doğru eğildiğim an midemdeki her şey şiddetle boşaldı. Kendimi zorladığım için gözlerimden yaşlar akarken öğürtülerim bir süre daha devam etti. Saatlermiş gibi gelen dakikaların ardından doğrulduğumda, bedenim harcadığım efordan dolayı ter içinde kalmıştı. Koltuğa doğru yaslanırken Oğuz su şişesini uzattı. Gözlerimi aralayıp yorgunca aldım. Önce ağzımı çalkaladıktan sonra arabanın kapısını kapattım ve suyun büyük bir kısmını içtim. Bana endişeyle bakıyordu.

Peçete uzatırken, “İyi misin?” diye sordu. İkinci kez sormuştu bu soruyu. Cevap aynıydı, tıpkı yalanım gibi.

“İyiyim.” İlk peçeteyle dudaklarımı, diğeriyle alnımdaki terleri sildim.

“Mola verelim mi?”

Kısıp bir sesle, “Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık?” diye sordum.

Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdığında kısaca cevap verdi. “Balıkesir.”

“Neden?”

Yola bakarken sakince yanıtladı. “Güvenilir bir yer.”

Elimi yüzüme yerleştirip yorgunca sıvazladım. “Hiçbir şey anlamıyorum,” dediğimde sesim sitem doluydu.

"Anlatacağım."

"Ne zaman?" diye patladığımda ellerimi dizlerimin üstüne indirdim. Daha fazla sorularımdan kaçmasını istemiyordum. Yan gözlerle bana baktı. Cevap alana kadar diretecektim.

"Biraz dinlenmeye çalış, iyi görünmüyorsun."

Sabırımı iyice yitiriyordum. "Bu halde nasıl dinlenebilirim ki?" Sakinleşmek için birkaç saniye bekledim ama işe yaramadı. "Birdenbire karşıma çıkıyorsun ve beni takip ettiğini öğreniyorum." Bir şeylerden kaçtığımı biliyordu ama nasıl?

Beklentiyle yüzüne baktım, artık bir cevap almalıyım. Sessizliğini korurken benzinliğe giriş yaptı. Araba durduğunda bana döndü. Az önceki gerginliği kaybolmuştu. O kadar sakin bakıyordu ki hiçbir şey olmamış gibiydi. Duygularını nasıl bu kadar iyi kontrol ediyordu? "Önce sıcak bir şeyler içelim. İkimiz için de zor bir geceydi." İnatçıydı ama ben de ısrarcıydım. Bir yanıt alana kadar durmayacaktım.

İsteksizce dudaklarımı birbirine bastırduğumda kapıyı açıp arabadan indi. İnmek için arabanın kapısını açtığımda Oğuz çalışan kişiye, "Depoyu doldurun," dedi.

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Arabadan çıkınca gökyüzüne baktım, şafak söküyordu ve hava buz gibiydi.

Oğuz yanıma gelip sessizce elimi tuttu. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerim birbirine kenetlenen ellerimizdeydi. Bu gece ikinci tutuşuydu. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Dokunuşunu yadırgamadığım gibi hoşuma gidiyordu. Sakinleştiriyordu beni. Hava soğuktu ama içim ısınyordu. Oğuz yürümeye başlayıp benzinliğin market kısmından girdi.

"Kraker alalım, midene iyi gelir."

Raflar arasında gezinirken kraker, bisküvi tarzında şeyler aldı ve bu süre zarfında elimi hiç bırakmadı. *Bir an bile*. Elleri benim buz kesen ellerimin aksine sıcacık. İçime akın eden hisler gibi. Ücretlerini ödemek için elimi bıraktı ve iki tane de çay aldı. Aramızdaki temas kesilince huzursuzluk saklandığı yerden çıktı. Elim elindeyken hissettiğim sakinlik kaybolup gitmişti.

"Lavaboya gidebilir miyim?"

"Tabii."

Benzinliğin lavabosuna doğru yürüdüğümde çok halsizdim. İşlerimi hallettikten sonra yüzümü soğuk suyla yıkadım. Bakışlarım aynaya takılınca irkildim. Çok solgun ve kötü görünüyordum, berbat bir haldeydim ve öyle de hissediyordum. Başımı iki yana doğru sallarken yüzümden akan damlaları peçeteye kuruttum. Yanıma aldığım jilet aklıma gelince, ona

artık ihtiyacımın olmadığını düşünerek çöpe attım. Başımda belli belirsiz bir ağrı vardı. Açlık ve yorgunluk bu ağrıyı tetikliyordu. Görmezden gelecek lavabodan çıktım.

Oğuz, dikkatli gözlerle beni incelerken karton bardakların birini uzattı. Sessizce sıcak bardağı aldığımda arabaya yürüdük. Ne zaman konuşacaktı? Beynimi bir kurt gibi kemiren sorulara ne zaman bir cevap verecekti? Arabaya yerleştığımızda sessizce çayından bir yudum aldı. Sıcak olduğu için ben bekletiyordum. Oğuz, kraker paketini açıp uzattı.

“Canım istemiyor.”

“Yediğin her şeyi kustun, miden boş. İyi gelir.”

Yüzümü buruşturdum, bir şeyler yeme düşüncesi midemin kasılmasına neden oluyordu. “Zorla kendini, aç karnına durmanın faydası olmaz.”

Uzanıp bir tane kraker aldım.

“Seni dinliyorum.” Daha fazla kendimi tutamamıştım.

Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. “Öğrenmeden durmayacaksın değil mi?” Durmayacaktım. “Yaşadıklarını biliyorum.”

Bu dolambaçsız sözleri duyunca kaşlarım havalandı. “Anlamıyorum.”

“Her şeyi biliyorum, Süveyda.”

İtirafı bomba etkisi yarattığı için birkaç saniye konuşamadım. “Nasıl yani?” Sesimde şaşkınlığın izleri belirgindi.

Dudaklarını aralayıp ufak bir nefes aldı. “Öylece hayatımıza alamazdım seni.”

Bedenim bir yay gibi gerilmişti. Ne diyeceğimi bilemeyecek kadar dumura uğramıştım. “Beni mi araştırdın?” Suçlayıcı bir şekilde konuştuğum farkında olsam da kendime engel olamıyordum.

Gözlerini kaçırırken başıyla onaylayıp devam etti. “Evet, araştırdım. Bu sayede her şeyi biliyorum.”

Ağzım açık kalmıştı. Bunları duymayı hiç beklemiyordum. Oğuz’a karşı duyduğum korku ve güvensizlik tekrar gün yüzüne çıktı. Geriye doğru çekilirken sırtımı arabanın kapısına yaslayıp titrek bir sesle, “Sen kimsin?” dedim. Göğsüm hızla alıp verdiği nefeslerden ötürü havalanırken kesik kesik, “B-benden ne istiyorsun?” diye soludum. “Sapık falan mısın?”

Korkumu gören Oğuz, umursamadan elini bana doğru uzattı.

“Hayır, tabii ki sapık değilim. Hakkın olsa da benden korkma,” dediğinde dizimin üstündeki elimi tutup, “Lütfen,” diye ekledi.

“Bana anlattığın şeylerin farkında mısın? Nasıl korkmam?” Ses tonum farkında olmadan yükselmişti.

“Süveyda, seni o adamlardan korumam için bana güvenmek zorundasın.”

Görlerindeki samimiyet afallamama neden oldu. Söylediklerinden sonra ona nasıl güvenebilirdim ki? Elimi sıkıca kavradı. “Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında olduğum için seni izledim. Sana yardım etmek istiyorum.”

“Neden?”

Öz annem yardım etmemişken o neden yardım etmek istiyordu? Ona güvenebilir miydim? Kalbim bu sorunun cevabını hevesle cevaplamak istese de aklım şaşkın ve şüphe doluydu.

“Sakinleş, seni artık bulamazlar.”

Bakışlarım ellerime takıldı. “Her şeyi biliyorsun...” diye fısıldadım.

İç çekti. “Evet.”

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya devam etti. “Bak, çok yorgun ve kötü görünüyorsun. Nazlı’nın üzerine yemin ederim ki sana asla zarar vermem. Sadece seni korumak istiyorum.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Dört saatlik bir yolculuk bizi bekliyor. Dinlenmeye çalış, daha sonra konuşacağız, söz veriyorum.”

Kabul etmek istemesem de haklıydı. Duyduğum şeyleri hazmetmek için zamana ihtiyacım vardı. Göründüğüm kadar kötü hissediyordum. Başımla onaylayınca hafifçe gülümsedi. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi bu. Arabayı çalıştırdığında telefonu çaldı.

“Efendim?”

Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra sert bir sesle, “Tamam, gelince konuşuruz,” dedi ve telefonu kapattı.

Başımı cama yasladım. Günlerin yorgunluğunu taşıyan bedenim infilak etmişti. Gözlerimi yumduğumda yaşananlar yakamı bırakmıyordu. Olanlar tekrar tekrar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Ayrıca Oğuz ile yaptığım konuşma aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Beni neden takip etmişti? Neden her şeyi bildiği halde susmuştu? Duyduklarımı hazmedemeyen zihnim, yeni sorulara gebeydi. Yaklaşık iki saat boyunca gözlerim kapalı bir şekilde durdum. Daha sonra uyku ve uyanıklık arasında bir arafa sürüklendim. Her şeyin farkındaydım ama uyanamıyordum. Endişe, korku ve belirsizlik beni kuşatma altına almıştı. Sanki bir kuyunun dibindeydim ve bu hisler üstüme üstüme geliyordu.

Saatler boyunca yaşadığım bu azap, araba durunca sona erdi. Gözlerimi istemeyerek de olsa açtım. Her yanı kar olan dağ başı gibi bir yerdeydik. “Geldik.”

Sessiz kalarak arabadan indiğimde, başımı kaldırıp geldiğimiz yere baktım. Karşımda ahşaptan yapılmış, üç katlı büyük bir ev duruyordu. Evin alt

katı duvar yerine içeriği göstermeyen camlarla kaplıydı. Üst kısmı ise üçgen şeklinde çatıya sahipti. Evi kaplayan kar, çok hoş bir manzara sunuyordu. Sanki kartpostalıdan fırlamış gibiydi. Hafifçe iç çektim. Hayatım bir kez daha değişmişti ve bu defa ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yüreğime mesken edinen belirsizliklerle beraber Oğuz'un bir adım arkasında yürümeye başladım. Karla kaplı basamaklardan çıktığımızda, yirmili yaşlarının başında duran genç bir kız tarafından evin kapısı açıldı. Siyah saçları beline kadar iniyordu, dolgun dudaklarından oluşan tatlı gülümsemeyle bize baktı. Gözleri koyu kahverengi, teni esmerdi. Üzerinde ince, krem bir kazak ve dar bir kot vardı. Güzel bir kadındı.

Yumuşak bir sesle, "Hoş geldiniz," dedi.

Birlikte içeri girdiğimizde çekingendim Oğuz ise son derece rahattı. Ayakkabılarımızı çıkardığımızda, "Hoş bulduk, Zeynep," dedi Oğuz.

İçerisi tarçın ve elma gibi kokuyordu. Kokuyu içime çekerken kısık bir sesle, "Merhaba," diye cevap verdim. Üstümdeki montu çıkardığımda Zeynep içten bir gülümsemeyle elimden aldı.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Biraz dinlensek daha iyi olur. Uzun bir geceydi."

Geniş holde dümdüz yürüdükten sonra salona geçtik. Duvarlar açık kremdi. Eşyalar acı kahve tonlarındaydı. Üç büyük kanepede vardı, krem renkliydi. Duvara asılı büyük bir televizyon ve odanın diğer köşesinde yanan bir şömine vardı. Odanın bir duvarı camdandı. Evi aydınlık ve ferah gösteriyordu.

Oğuz rahat bir şekilde kanepeye çöküp başını kanepenin sırt kısmına yasladı ve gözlerini yumdu. Yorgun görünüyordu.

"Kurabiye yapmıştım, ister misin?"

Duyduğum nazik teklif karşısında Zeynep'e doğru döndüm. "Sonra alırım, teşekkür ederim."

Acaba bu kız kimdi? Bir yeni soru daha...

"Otur lütfen."

Koltuğa oturduğumda Oğuz gözlerini açıp bana baktı. "Zeynep, sana telefonda bahsettiğim misafirimiz Süveyda."

"Tanıştığıma memnun oldum, Süveyda. Dinlenmek istersen odan hazır."

"Teşekkür ederim Zeynep, ben de memnun oldum."

Oğuz doğruldu. "O zaman sana odanı göstereyim, dinlen biraz."

Yanağımanın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken, "Konuşacaktık," dedim.

"Zamanımız bol, önce biraz dinlen. Benim de hallermem gereken işlerim var."

Konuşmak istiyordum ama bakışlarından anladığım kadarıyla onu ikna edemeyecektim. İsteksizce onaylayıp ayağa kalktığımda Oğuz da ayaklandı. Birlikte hole geçtiğimizde etrafa baktım. Mutfak, salonun sağ kısmında kalıyordu. Biz sola yöneldik ve ahşap merdivenden yukarı çıktık. Oğuz sağdaki ilk kapıyı açtığında içeri girdim. Odanın ortasında büyük bir yatak, üstünde krem renginde bir örtü vardı. Odanın geri kalan kısmı da beyaz mobilyalarla döşenmişti. Ferah, hoş bir odaydı ve pencereden bakınca güzel bir manzara sunuyordu.

“Seni yalnız bırakayım.”

Gözlerinin içine bakarken Oğuz bana doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. “Dinlenmeye çalış lütfen. Zor bir gece geçirdin.”

Sessiz kaldığımda sırtını dönüp odadan çıktı. Yorgunca yatağa çöktüğümde yüzümü avuçlarımın arasına gömüp gözlerimi yumdum. Yaşananlara inanamıyordum. O benim patronumdu, hislerimi bastırmış ve ondan uzak durmuştum. Şimdi ise onunla aynı evdeydim. Tüm bunların nasıl olduğunu merak ediyordum ama günlerdir uykusuz olduğum için beynimin içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Ayağa kalkıp örtüyü topladıktan sonra yorganı açtım ve yumuşak yatağın içine girdim. Aslında uyuyamayacağımı düşünüyordum ama öyle yorgundum ki saniyeler içinde uyuyakaldım.

Uyandığımda güneş batmak üzereydi, kafam karışmış bir şekilde doğruldum. Kısa bir an nerede olduğumu bile anlayamadım. Bakışlarım, komodinin üstündeki dijital saate kayınca gözlerim irileşti. Saat dört olmuştu. Yaklaşık yedi saattir uyuyordum. Son günlerin rekorunu kırmıştım. Yataktan çıktığımda saçımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım. Başımdaki ağrının şiddeti biraz da olsa azalmıştı. Yaşananlar aklıma gelince sessizce ofladım. Hayatım resmen arapsaçına dönmüştü.

Küçük adımlarla odadan çıkıp merdivenlerden indiğimde sesleri takip ettim. Mutfaktan geliyordu. Mutfak da evin diğer odaları gibi büyüktü. Ortada ada tezgâh, karşısında cam bir yemek masası vardı. Masanın arkasındaki duvar camla kaplıydı. Yemek yapan Zeynep bana döndü.

“Uyanmışsın.” Yanında elma yiyen bir adam vardı. Adamın gülün gözleri beni buldu. “Selam, Süveyda’ydı değil mi?”

Başımınla onaylarken bakışlarım yüzünde gezindi. Oğuz ile aynı yaşlarda duran, uzun boylu biriydi. Beyaz tenli, açık kahverengi gözlere sahip olan adamın saçları da aynı renkti. Sivri bir çenesi, düz bir burnu vardı. Elini uzattığında çekingen bir şekilde uzanıp tuttum.

“Eser ben de.”

“Acıkmışsındır, otur da bir şeyler ye lütfen.”

En son dün gece yemek yemiştım, daha sonrasında ise hepsini kustuğum için halsizdim. Bir şeyler yemem gerekiyordu ama hiç iştahım yoktu. “Yardım edilecek bir şey var mı?”

“Hayır hayır, otur lütfen. Her şey hazır.” O sırada içeriye kırklı yaşlarının ortasında bir kadın girdi.

Sıcak bir gülümsemeyle, “Misafirimiz gelmiş sonunda,” dediğinde bana doğru döndü.

Kadın yanıma gelip bana sarıldı. “Merhaba güzel kızım, Fatma ben.” Sarılışına karşılık vermeye çalıştığımda geri çekildi, yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Fatma Hanım’ın kahverengi saçları zarif bir şekilde toplanmıştı. Gözleri de saçları gibi açık kahverengiydi, yüzü yuvarlak ve topluydu. Üstünde dizlerinin altında biten siyah kalem eteği ve ince, mavi renk kazağı vardı. Tatlı ve hoş duruyordu.

Çekingen bir ifadeyle, “Merhaba, Süveyda ben de,” dedim. Yeni insanlarla tanışırken her zaman çekingen olurdum. Bu aşamadığım bir huydu. “Oğuz Bey nerede?”

Eser karşımdaki sandalyeye geçti. “Çalışma odasmda, biraz işleri var.”

“Anladım.” Bir an önce yanına gitmek istiyordum. Zeynep, mercimek çorbası doldurduğu kâseyi önüme koydu.

“Teşekkür ederim.” Aslında canım hiçbir şey istemiyordu. Kendimi zorlayarak bir kaşık aldım. Çorbayı içerken Eser’in bakışlarını üstümde hissediyordum ve bu gerilmeme neden oluyordu.

“Kaç yaşındasın, Süveyda?”

“Yirmi iki.”

Kaşları havalandı. “Ceyda’dan iki yaş küçükmüşsün.”

“Ceyda?” diye sorduğumda gülümsemesi büyüdü.

“Sevgilim.”

“Eser, Ceyda kaç gündür ortalarda görünmüyor.”

“Sorma Zeynep ya, bu ara okulu yoğun.” Eser tekrar bana döndü. “Sen okuyor musun?”

“Dondurdum birinci sınıftayken.”

“Hangi bölümdü?”

“Türkçe öğretmenliği.”

Yüzünü buruşturdu. “Küçük veletlerle ders işlemek zor iş.”

Tepkisi beni gülümsetti. “Çocukları severim.”

Eser irkildi, anlaşılan aynı fikirde değildik.

“Maşallah pek de güzelsin.”

Fatma Hanım'ın sözlerini duyunca yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

Zeynep tabağı getirdiğinde çorbamın yarısı duruyordu. "Hiç yememişsin. Beğenmedin mi?"

"Hayır hayır, her şey çok güzel. Ellerinize sağlık. Sadece pek iştahım yok."

"Oğuz mutlaka yemen gerektiğini söyledi." Önüme bıraktığı tabağı baktım. Tavuk ve patates vardı. Patatesten birkaç lokma aldıktan sonra daha fazla yiyemedim. Oğuz ile konuşmak istiyordum. Ayağı kalktığımda Zeynep, "Biraz daha yeseydin," dedi.

"Doydum, teşekkür ederim. Her şey çok güzeldi."

Tabağı aldığımda Zeynep ayaklanıp elimden aldı. "Ben hallederim," dediğinde itiraz etsem de kesin bir dille reddetti.

"Oğuz'un yanına gidebilir miyim?"

Eser ayağı kalktı. "Gel, ben seni götüreyim."

Beraber mutfaktan çıktığımızda salonun karşısındaki kapalı kapıyı gösterdi.

"Oğuz içeride." Başımla onaylarken önce kapıyı çaldım.

"Ginn."

Sesi düz ve sertti. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, onu odanın karşısındaki masanın başında dizüstü bilgisayarına bakarken buldum. Yüzü en az sesi kadar sert ve gergindi. Büyük odada ona doğru yürüdüğümde başını kaldırıp bana baktı ve yüzü saniyeler içinde gevşedi. Bakışlarındaki ifade bile yumuşamıştı. Ayağı kalkarken bana doğru yürüdü.

"Uyanmışsın, bir şeyler yedin mi?" Başımla onayladım. "Daha iyi görünüyorsun."

Günler sonunda ilk defa rahat bir uyku çekmiştim. "Daha iyi hissediyorum. Sen dinlenebildin mi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları uzadığı için bu hareketiyle beraber dalgaları alnına döküldü. Çok tatlı görünüyordu. Kalbimin hızlanışını görmezden gelerek bakışlarımı kaçırdım. "Henüz değil."

"Senin için de yorucu bir geceydi."

"Biraz işlerim var."

Elini belime yerleştirdi. "Gel, otur söyle." Beni çalışma odasındaki ikili deri kanepeye doğru yönlendirdi. Avucunun sıcaklığı üstümdeki kazağı hiçe sayarken yanağımın iç kısmını ısırdım. Kanepeye geçtiğimizde aramızdaki temas kesildi.

"Artık konuşabilir miyiz?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerimin içine bakıyordu. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi bilmek istiyorum. Tüm bunları nasıl biliyorsun mesela?”

Birkaç saniye sessiz kalırken dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. “Yılbaşından sonra sende bir tuhafılık olduğunu sezdim.” Başını bana doğru çevirip gözlerini gözlerime sabitledi. Bakışlarında sıkıntılı bir ifade vardı. “Bu yüzden telefonunu dinlettim.”

İşte bunu hiç beklemiyordum. “Bunu nasıl yaparsın?” Birkaç kez gözlerimi kırptım. “Yasal bile değil. Mafya mısın sen?” Aklıma Oğuz’un yaptığı telefon konuşması geldi. Bedenim ürperirken geriye doğru kaydım.

Burnundan nefes vererek güldü. “Gerçekten bu dediğine inanıyor musun?”

Kaşlarımı çatarken dik dik yüzüne baktım. “Artık neye inanacağımı bilmiyorum.”

O telefon konuşmasını sormak istesem de kendime engel oldum. Şu an sırası değildi. Oğuz’un yüzü ciddileşirken derin bir nefes aldı. “Seni o şerefsizin insafına bırakamazdım.”

Bu sözler kanımın buz kesmesine neden oldu. Bedenim gerilirken, “Ben...” dedim ama cümlemi tamamlayamadım. “Sen kimsin tam olarak?” Gözlerindeki sıkıntı büyüdü. “Bu yaptıkların, bildiklerin... sıradan birinin bileceği şeyler değil.”

“Önemli olan benim kim olmam değil Süveyda, senin yaşadıkların.”

Başımı iki yana salladım. “Sen kimsin, Oğuz?” Tekrarladığım soru ikimizin arasında asılı kaldı. Ben bu adamı da o telefon konuşmasını yapan adamı da tanı mıyordum. İyi bir patron, Nazlı için mükemmel bir abi olduğunu biliyordum. Üşüyen ellerim için eldiven alacak kadar düşünceli bir adam olduğunu da biliyordum. Bildiklerim bu kadardı ya bilmediklerim...

Bilmediklerim beni korkutmaya başlamıştı.

“Ben buyum Süveyda ve ne pahasına olursa olsun yanında olacağım.”

Çok fazla bilinmeyen vardı. Elini başının arkasına uzatıp ensesini ovdu. Bedeni gergindi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” *Ne düşüneceğimi de öyle...*

“Yaşadıklarını bana senin anlatmanı isterdim.”

Elini gergince alnımda gezdirdim. “Yapamazdım.”

“Yapmalıydın.” Soğuk sesi sert çıkmıştı. Öfkelenmişti ama Oğuz duygularını o kadar hızlı bir şekilde kontrol altına alabiliyordu ki öfkesini kaybetmesi kısa sürdü.

“Ortada siz vardınız. Nasıl yapmamı beklersin?” Ayağa kalktım öfkeyle. Beni anlamıyordu, bu öfkelenmeme neden oluyordu.

() da ayağa kalktı. "Kendi güvenliğini hiçe saydın." Sesindeki suçlayıcı ton yüründen dişlerimi birbirine bastırdım.

"Kaçacaktım."

Başını iki yana salladığında alaylı bir ifadeyle güldü. "Yapma güzelim, bu kadar saf olamazsın." Derin bir nefes aldığı anda geniş göğsü yavaşça kalkıp indi. "Seni bulmaları en fazla bir saat sürerdi. Sana sorduğumda bana anlatmalıydın."

Sakinleşmek için gözlerimi kapattım. Bir şeye yaramadı. Beni anlamak yerine suçluyordu ve bu içimi öfkeyle kavuruyordu. "Anlamıyorsun." Sırtımı dönüp kapıya yürüdüm.

"Süveyda, bekle."

"Yalnız kalmak istiyorum." Odadan çıkıp hole doğru yürüdüm.

Portmantodan montumu alıp botlarımı ayağıma geçirdim ve kendimi dışarı attım. Tipi başladığı için her yer kardı. Botlarımla karı ezerken bilmediğim yolda yürüdüm. Elim boğazıma yerleştirip kazağımın yakasını çektiirdim.

Cemil beni sadece bir saat içinde bulabilirdi...

Bu, o kadar güvensiz hissettiriyordu ki titredim. Korku iliklerime kadar işledi. Boğazımda kuru, büyük bir düğüm vardı ve gitmiyordu. Kendimi tutmaya çalışırken görmeyen gözlerle karlı yolda yürüdüm. Az ilerideki ormana girdiğimin dahi farkında değildim. Güneşin son demleri etrafı aydınlatırken, son zamanlarda yaşananlar bir çığ gibi üstüme devrildi.

Tecavüze uğrayacak olmam, annemin yaptıkları, Cemil'in beni bulması...

İlk hıçkırık dudaklarımdan döküldüğünde sessizdim. Fakat o kadar çok şeyi bastırmıştım ki içime, şimdi hepsi taşma noktasına gelmişti.

Cemil'in tehdidi, yaşadıklarım, Oğuz...

Dudaklarım aralanırken daha yüksek sesli bir hıçkırık koptu. Gözlerimden yaşlar akarken yıkılmamak için verdiğim bütün çaba, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi etrafa dağıldı. Sırtımı bir ağaca yaslarırken yıkıldım. Ruhum, kalbim gibi parçalara ayrıldı. Yüzümü öne doğru eğerken içim sökölürcesine ağladım. Histeri krizi geçiriyordum, bastırdıklarım artık taşan bir volkan gibi dışarı dökölüyordu. Bu yüzden hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Soğuk parmaklarımı yüzüme bastırdım. Yaşanan acılar, sırtıma çöreklenmiş beni dibe çekiyordu. Daha fazla taşıyamadığım yüklerin altında eziliyordum.

"Süveyda."

Telaşlı sesini duysam da herhangi bir tepki vermek yerine ağlamaya devam ettim. Oğuz sarsılan omuzlarımdan tutup beni kendine çektiğinde. "Dayanamıyorum artık," diye hıçkırdım. Ağladığım için sesim boğuk ve

kesik kesikti. Kollarını bedenime doladığından başım göğsüne denk geldi. “O-ondan hiçbir zaman kurtulamayacağım,” diye yakardım. “Mahvetti, beni mahvetti. Her şeyi mahvetti.”

“Ben varım artık, sana bir şey yapamaz.”

Girdiğim kriz yüzünden sözlerimi algılayamıyor, içine düştüğüm korku ağında kıvranıyordum.

“Önce annemi aldı, şimdi hayatımı.”

Büyük elleri şefkatle saçlarımin içinde gezindi. Sakinleştirici bir sesle, “Geçti yavrum,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum, geçti.”

“Yine bulacak beni.”

Bunun düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetmişti. O adamın yüzü gözlerimin önüne gelince ağlamam şiddetlendi. Oğuz sakinleşmeyeceğimi anlayınca yüzümü ellerinin arasına aldı ve havaya kaldırdı. Islak gözlerim, bir bakışıyla kalbimi yerinden sökmeyi başaran adamı buldu. Yüzünü bana doğru eğdi.

“Artık ben varım, duyuyor musun beni?”

Gözlerindeki inanç, acıma gem vuruyordu. Kahve kokan sıcak nefesi, aralık dudaklarıma çarparken konuşmaya devam etti. “Sana bir daha zarar veremeyecek, izin vermeyeceğim.” Niye bu kadar kendinden emindi? Ve ben neden ona bu kadar çok inanmak istiyordum?

Parmakları yanaklarımda hafifçe gezindi, dokunduğu yeri yaktı.

“Söz veriyorum,” dedi kesin bir dille. Gözleri, dudaklarıma kaydı. İkimizin de nefes alış verişleri saniyeler içinde hızlanmıştı. Soğuk havaya inat bedenimi saran sıcaklığın kaynağı kalbimdi. Birbirimize çekilirken dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Her şey çok hızlı olmuştu, yanan kibritle buluşan kâğıt gibi alev almıştım. Dünya tersine dönmeye başlarken, kalbimde kök salmış hisler yeşermeye başladı. Öyle ani ve hızlıydı ki engel olamadım. Kalbimde yeşeren çiçekler, göğüs kafesimden dışarı uzanıp iç organları ele geçirdi. Dili dudaklarımin aralanması için beni kışkırttığına istediğini ona verdim. Kahveyle karışan tadını alırken dillerimiz birbirine dokundu ve tüm bedenimi saran elektrik, hücrelerime sıçradı. Öyle tatlı bir sıcaklıktı ki bu, içimde çağlayan acıları bile susturmuştu. Tüm acıları söküp almak ister gibi öpüyordu beni. Başını yana doğru eğip öpüşünü derinleştirdiğinde içimde havai fişek gibi patlayan hisler, göğsümü rengârenk hislere boyadı. Ondan başka her şey silinirken geçmiş ilk defa sustu.

Ellerim kazağını sertçe kavradı. Bu temasım onu cesaretlendirmiş olmalı ki uzun uzun öpmeye devam etti. Ona yakın olmak, sıcaklığını tatmak, kokusunu solumak bedenimde değişimlere neden oluyordu. Göğüslerimdeki

ağırlık ve kasıklarındaki akıl çelici sızı, yabancı ve güzeldi. Ama her şey o kadar farklı, o kadar yabancıydı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Üstdudağımı hafifçe çekti. Diliyle altdudağımı yaladığında tir tir titredim. Sırtım ağaca yaslandığında üstüme doğru eğilmişti.

Dudaklarımı birkaç kere daha öptükten sonra geri çekildiğinde, zaman aramızda sıkışıp kaldı. Etraftaki sessizliği, şiddetli alınan soluk sesleri bozuyordu. Sözcüklerim dilimin ucunda buz parçacığı gibi erirken, yüzüm soğuk havaya inat alev alev yanıyordu. Alnını alnıma yasladığında dudaklarını kapalı gözlerimin üstüne yerleştirdi. İki gözümü sırayla öptüğünde gözyaşlarım yine oradaydı.

“Gözlerini aç.”

Gözlerimi yavaşça açtığımda dudaklarında küçük bir gülümseme, yüzünde ise mahcup bir ifade vardı. *Kalbimi yerinden söküyordu.* “Kendimi daha fazla tutamadım.” İtirafı karşısında yutkundum. Ben de tutamamıştım.

“Sana olan zaafım o kadar güçlü ki kontrol edemiyorum.”

Başparmağı yüzümü okşarken dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı. Fakat bu defa hareket etmek yerine sabit kaldı.

“Senden uzak kalmak Süveyda, benim en büyük imtihanımdı... En büyük.”

12. DİPSİZ KUYU

“Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.”

Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali

Kalbimdeki büyük boşluğu, Oğuz'un varlığıyla doldurmuştum. Nasıl oldu ne zaman oldu bilmiyordum bile. Bende birçok duyguyu uyan-dırıyordu. Ama konuşulmayan meseleler yüzünden hepsini bastırmak zorunda kalıyordum. Parmak uçlarımı dudaklarıma yasladığımda gözlerim tavanda asılıydı. Dün yaşananlar gözlerimin önünden silinmiyordu. Altı-
dağımı dişlerimin arasında ezdim. Olanlardan sonra odaya kapanmıştım. Onunla yüz yüze gelmeye pek hazır değildim. Bu yüzden kabul etmek istemesem de kaçıyordum. Sanırım utanıyordum biraz. Ayrıca duyduğum o telefon konuşması aramızda asılı kalmış, zihnimdeki şüphe tomurcuklarını besliyordu. Korkuyordum; yanılmaktan, Oğuz'un kötü biri olmasından deli gibi korkuyordum. Hafifçe iç çektim. Kendimi frenlemem gerekiyordu.

Odanın kapısı çalındığında beklentiyle doğruldum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken, “Gir,” dedim.

Kapı açılınca karşımda dün tanıştığım Fatma Hanım'ı gördüm. Kadın ufak bir gülümsemeyle yanıma geldi.

“Günaydın, Süveydacığım.”

Ufak bir gülümsemeyle, “Günaydın,” dediğimde gelip yatağın yanında durdu.

“Kahvaltı hazır, hadi gel.”

Yavaşça ayağa kalktım. “Üstümü değiştirip geliyorum.”

Yanımda getirdiğim küçük çantama yürüdüğümde Fatma Hanım araya girdi. “Ona gerek yok.”

“Anlamadım?”

Odadaki giyinme dolabına yöneldi. Kapağını açtığında yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Dolapta çok güzel kıyafetler asılıydı.

“Bunlar senin güzel kızım.”

Gözlerim irileşirken, “Efendim?” diyebildim. Anlayışla bakarken bana doğru yürüyüp elimi tuttu. Beni dolabın önüne çekerken, “Oğuz senin için aldırıldı,” dedi. “Maşallah çok da güzelsin, hepsi çok yakışacak sana.”

Bunu gerçekten beklemiyordum. Her şeyin en ince detayına kadar planlanmış olması, bu biraz korkutucuydu.

"Buradan seç istediğini."

İsteksizce başımı salladım. "Peki, teşekkür ederim."

"Ben çıkayım da sen rahatça giyin."

Beni yalnız bıraktığında dolaba göz attım. Onları giymek istemediğim için yerdeki çantamı alıp yedek kıyafetimi çıkardım. Siyah, asimetrik yaka olan triko kazağımyı aldım. Altına da yüksek bel, siyah kotumu çıkarıp giydim. Üstüm kısa olduğu için bel kısmımı şerit şeklinde açıkta bırakıyordu. Saçlarımı düzeltirken aynaya baktım. Yüzüm solgun görünüyordu ama yapacak bir şey yoktu. Umursamadan odadan çıktım.

Oğuz ile karşılaşmaya hazır değildim ama sürekli odada kalamazdım. Mutfaktan sesler geldiği için oraya yürüdüğümde herkes masada oturuyordu. Masanın başında oturan Oğuz, ciddi bakışlarıyla elindeki tablete bakıyordu, üstünde kömür renginde boğazlı kazak vardı.

Karşısında oturan Eser telefonda konuşuyor, Zeynep de Fatma Hanım'a yardım ediyordu.

"Günaydın," dediğimde hepsinin bakışları bana döndü. Oğuz'a bakmaktan kaçındım.

"Günaydın," diyen Zeynep'e gülümsedim. Masaya baktığımda Oğuz'un yanının boş olduğunu gördüm. Bakışlarım bir an için ona kaydığında göz göze geldik. Nefesim, ciğerlerimi terk ettiği için soluksuz kaldım. Beklenti dolu gözlerle ne yapacağıma bakıyordu. Bakışlarımı kaçıtırırken Oğuz'un yanına oturmak yerine uzak bir köşeye geçtim. Kafamdaki soruların cevabını bulana kadar uzak durmak en iyisi olacaktı. İçimdeki güvensiz kızın korkularını daha fazla beslemek istemiyordum.

Tabağıma bir şeyler doldurmaya başladım. Oğuz'un bakışlarının ağırlığı yüzünden ellerim uyuşuyordu. Yine de bakışına karşılık vermedim. Çünkü dünün anıları çok tazeydi.

"Ceyda'yı bugün de göremeyeceğim, çok güzel ya."

Eser'in sözleri üzerine Zeynep kıkırdadı. "Vah vah, kıyamam sana."

Eser ters ters Zeynep'e baktı. "Hiç komik değil, Zeynep."

Peynirli böreğe çatalını batırıp büyük bir ısırık aldı.

"Süveyda, bak Fatma sultanın börekleri meşhurdur. Mutlaka ye."

Oğuz hafifçe güldü. "Senden fırsat kalırsa yer," diye homurdandı.

Eser omuz silkerken ikinci dilimine geçmişti. "Çok lezzetli ama ne yapayım?"

Ufak bir gülümsemeyle bir dilim börek aldığımda Oğuz ayağa kalktı. “Ben çalışma odasındayım,” deyip cevap beklemeden mutfaktan çıktı. Yanağımın iç kısmını ısıtırken tepki vermemeye çalışıyordum.

“Kaç yaşındasın?”

Fatma Hanım’ın sorusuna cevap veremeden Eser araya girdi. “Yirmi iki.”

“Çok gençsin, maşallah çok da güzelsin.”

Ufak bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim, Fatma Hanım,” diye cevap verdim.

“Ne hanımı Süveyda, abla de bana kızım.”

Samimiyeti karşısında gülümsedim. “Peki.”

“Oğuz’un nesi vardı?”

Eser’in sorusu üzerine Fatma abla cevap verdi. “Dünden beri bir garip,” dediğinde Eser onayladı. “Evet dalgın.”

Konuşmaya dahil olmuyordum.

“Börek nasıl?”

Eser’in sorusu üzerine börekten bir ısırık aldım. “Çok lezzetli.”

Sırıtmaya başladı. “Daha iyisini yapan bulunmaz ona göre.”

Gülümseyip yemeğe devam ettiğimde aklım Oğuz’da kalmıştı. Yanına gidip gitmemek arasında kararsızdım. Kahvaltıdan sonra masayı toplamaya yardım ederken aklım çok karıştı.

Yalnız kalmak istediğim için odaya çekilmiştim. Yatakta otururken içim içime sığmıyordu. Böyle uzak durmaya çalışmak huzursuz olmama neden oluyordu. Bir süre odada oturduktan sonra öyle sıkılmışım ki daha fazla dayanamayıp odadan çıktım. Yanımda ne telefon ne de kitap vardı. Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışık değildim. Merdivenlerden indiğimde adımlarım beni çalışma odasının kapısına doğru yönlendirdi. Fazla düşünmeden uzanıp kapıyı çaldım.

“Gir.”

Küçük adımlarla içeri yürüdüğümde Oğuz da ayağa kalkmış bana doğru geliyordu.

“Süveyda, bir sorun mu var?”

Başımı iki yana doğru salladığımda cesaretimi toplayıp gözlerine baktım. Gözlerindeki bakışı gördüğümde kalbimden bir vurgun daha yedim. Tüm yenilgilerim, Oğuz’un gözlerinde oluyordu. Karşımda, tüm cephanelerimi yitirmiş, savunmasız kalan kalbimle öylece dikiliyordum.

“Aslında gelmen iyi oldu. Sana birkaç soru sormam gerekiyor.”

Kafamda biriken sorulardan kurtulmak istediğim için, “Önce başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz?” dedim.

Kaşları çatılsa da, "Tabii," dedi. Aramızdaki mesafe azaldığı için içimdeki huzursuzluk da son buldu. Oğuz'a yakın olmak bana iyi geliyordu. Kalbimdeki hızlanmayı görmezden geldiğimde konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Ben seni duydum." Söylediklerimi anlamadığı için devam etmeye çalıştım. "Kafedeki telefon konuşmanı duydum." Sertçe yutkundum ve cümlelerin geri kalanını bir çırpıda bitirdim. "Birinin ölmesinin daha iyi olduğunu söyledin."

"Bu yüzden mi benden uzak duruyorsun?"

"Evet," diye onayladığımda burnundan nefes aldı.

"Senden özür dilemem gerektiğini düşünüyordum ben de."

Kaşlarım havalandı. "Neden?"

Yüz ifadesi sıkıntılı duruyordu. Elini saçlarının arasına geçirdiğinde dalgalı saçı yine alnına döküldü.

"Dünkü yakınlaşmadan rahatsız olduğun için uzak durduğunu düşünüyordum."

Boğulur gibi, "Yanılmışsın," dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp olası bir gülümsemeyi engelledi. Fakat bu yaptığı yüzünden uçuk pembe rengindeki dolgun dudaklarına bakakaldım. Bakışlarımı hızla kaçırırken, "İşin aslını bilmek istiyorum," dedim.

Elini cebine yerleştirdi. "O konuşmayı duymanı istemezdim,"

"Ama duydum."

"Duydun." İfadesiz bir sesle tekrarladı. "Ne yazık ki."

"Neler olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Sana anlatamam ama bana güvenmen gerekiyor."

Kaşlarım iyice çatıldı. "O telefon konuşmasından sonra sana öylece güvenmemi nasıl beklersin?"

Bana doğru büyük bir adım attığında burun buruna geldik. Elini cebinden çıkarıp yanağıma yasladı. Uzun parmakları yüzümü kavrayıp kendine doğru yaklaştırdı. Sıcak nefesi, aralık dudaklarımın arasından sızdığı anda sertçe yutkundu ve âdemelması hareketlendi.

"Ben hak etmeyen kimseye zarar vermem Süveyda, bunu anlayıp bana güvenmen gerekiyor."

Bu çok basit bir şeymiş gibi söylüyordu. "Ben bilmiyorum," diye fısıldadığımda sesim kısık ve cılızdı.

Başını yana doğru eğdiğinde gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. Ruhuma dokunuyordu bu bakış. Gözlerim doldu.

“Sen tanıdığım kişi değilmişsin gibi hissediyorum. Özellikle sana o kadar güvenirken o konuşmayı duymak...” dedim ve sustum, cümleyi tamamlayamadım.

“Ben aynı kişiyim.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Benim tanıdığım kişi, kimsenin ölümünü istemeyecek kadar iyi ve nazik birisiydi.”

“Süveyda,” dediğinde sesi ciddiye. “Ben ilk gün tanıdığın adamım. İçinde bulunduğum hisleri sana öylece anlatamam. Sadece yasadışı olmadığını söyleyebilirim.”

Son cümle kafamı iyice karıştırmıştı.

“Nasıl yani? Devletle bir alakası mı var?”

Parmağını dudağıma yaslayarak beni nazikçe susturdu.

“Söyleyemem, sana anlatabildiğim kadarıyla yetinmek zorundasın.”

Bakışlarındaki beklenti, şüphelerimi uçuruma sürüklüyordu. Kelimelere dökülmeyecek kadar kuvvetli hislerin altında ezilirken sessiz kaldım. *Yapabilir miydim?* Ufacık bilgilerle ona güvenip kalbimi ve ruhumu ona emanet edebilir miydim? Sessizliğim ardından Oğuz iç çekerek geri çekildi. “Düşün bunları.”

Yüzüme bir şeyler söyleyecek gibi baktıysa da sessiz kalıp arkasını döndü. Çalışma masasına doğru yürüyüp çekmeceyi açtı. İçinden son model bir telefon çıkarıp yanıma geldi.

“Nazlı seni çok merak ediyor.”

Duyduğum sözler kalbimdeki sancıyı artırdı. Nazlı’ya haber vermemiştim... “Tamamen unuttum,” diye fısıldadım.

“Zor şeyler yaşadın,” dediğinde sesi anlayışlıydı.

“Yine de ona haber vermeliydim.”

“Biraz daha haber vermezsen polisi arayacak zaten.”

Nazlı bunu yapardı. “Hemen arayayım.” Bu telaşım karşısında gülümserken telefonu uzattı. “Kimin telefonu bu?”

Elini ensesine yerleştirip ovdu. “Senin.”

“Önce kıyafetler, şimdi de telefon... Bunları kabul edemem.” Böyle şeyler beni rahatsız ediyordu. Farkında değil miydi?

“Hepsini senin için aldım.”

“İstemiyorum.”

“Süveyda lütfen,” dediğinde despot hali tekrar ortaya çıkmıştı. Fakat artık şirkette değildik ve bana patronluk taslamasına izin vermeyecektim.

“Bunlar çok fazla.”

Sıkıntıyla iç geçirdi ve sert bir şekilde cevap verdi. “Değil, lütfen kabul et.” İtiraz edeceğim sırada araya girdi. “Önce Nazlı’yı ara, sonra konuşuruz.”

"Telefonu daha sonra geri vereceğim."

Yorgun gözlerle baktı. Cevabımdan hoşlanmamış olsa da sesini çıkarmadı.

"Birazdan evden Eser ile ayrılacağız. Birkaç gün yokuz."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Her şeye rağmen koruyucu varlığına öyle çok alışmıştım ki... Bilmediğim bir yerde yalnız kalmak istemiyordum.

"Neden?"

Sesimdeki hüznün Oğuz'u tekrar yumuşatmıştı. Bu yüzden daha ılımlı bir şekilde konuştu.

"Önemli işlerimiz var. Kısa sürede halledip gelmeye çalışacağım."

Gitmesini istemiyordum. Fakat bunu ona söyleyemiyordum da... Sadece. "Sen olmadan burada tek başıma ne yapacağım?" diye sordum.

"Tek olmayacaksın, Zeynep ve Fatma abla var, dışarıda da sizi koruyacak kişiler var. Burada güvendesin."

Bu sözlerin içimi ferahlatması gerekiyordu ama hayır, bir işe yaramamıştı. Oğuz'dan ayrı kalacak olma fikri öyle boğucuydu ki bir nefes alamadım ama itiraz da etmedim. Kelimeleri dilimde zor zapt ederken kısaca, "Peki," dedim. Gizlemeye çalışsam da yüzümdeki hayal kırıklığı barizdi.

"Bu süre zarfında düşünecek fırsatın olur."

İçimdeki ağlama isteğini bastırdım. "Ben Nazlı'yı arayayım."

Oğuz'a sırtımı dönüp cama doğru yürüdüm. Karla kaplı olan bahçeye görmeyen gözlerle baktım. Telefonun kilit ekranını kaydırıp rehbera girdiğimde sadece altı kişinin numarası vardı, bunlardan biri de Oğuz'undu. İç geçirirken Nazlı'nın adının yazdığı kısma dokundum. Telefonu kulağıma götürüp açmasını beklerken sırtıma dikili olan gözleri hissediyor ama bir tepki vermiyordum. Nazlı ikinci çalışta telefonu açtı.

"Efendim?"

Özlediğim sesini duyunca gülümsedim. "Nazlı, benim."

"Süveyda," dediğinde sesi çığlık atmaktan bir oktav düşüktü.

"Nasılsın, Nazlı?"

"Çok sinirliyim. Nerelerdesin sen kaç gündür? Aradım ama ulaşamadım, kafayı yiyecektim meraktan."

Vicdanım sızlarken üzüntüyle, "Ben çok özür dilerim," diyebildim. "Telefonum kırıldı, yenisini ancak alabildim."

Nazlı rahat bir nefes aldı. "İyisin değil mi?" Sesindeki şefkat, içimdeki öksüz kıza dokunduğu için çenem titredi ve ağlamamak için dişlerimi sık-tım.

Kısık bir sesle, "Merak etme, iyiyim ben," deyip burnumu çektim. "Sen nasılsın?"

“İyiyim, aklım sendeydi. Haber verdiğin için daha iyiyim ama seni özledim.”

Gözlerimi yumdum. “Ben de çok özledim.”

“O zaman geri dön.”

İç çektim, keşke mümkün olsaydı. Şimdi yaşamak zorunda kaldığım ev de çok güzeldi ama Ankara’yı özlüyordum. Oradaki düzenimi çok seviyordum ama Nazlı’yı tehlikeye atamazdım.

“Şimdi olmaz.”

Umutla, “Peki ileride?” dediğinde gözümünden iki damla yaş aktı.

Cemil’den bir kez daha nefret ederken, “Olabilir,” dedim.

Diğer elimle gözümdeki yaşları sildim. “Şimdi kapatmam lazım, seni sonra yine ararım.”

Biraz daha konuşursak gözyaşlarına boğulacaktım. Bu yüzden kısaca vedalaşıp telefonu kapattım. Avuçlarımın içindeki telefonu sıkarken parmak boğumlarım beyazladı. Yüzüm öne doğru düşerken tüm bu olanların bir an önce son bulması için dua ediyordum. Omzumda hissettiğim hafif dokunuş üzerine dişlerimi birbirine daha sert bastırdım.

“İyi misin?”

Boğazımdaki düğüm konuşmama izin vermediği için başımla onayladım. Daha fazla iyiyim yalanlarını söylemeye gücüm yoktu. Oğuz gözlerindeki ıslaklığı görünce kaşları çatıldı.

Gözlerimi kapattım. “Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dün yaptığı gibi dudaklarını sırayla kapalı olan gözkapaklarıma yerleştirip öptü. Bu yaptığı kalbimin bağlarını çözerken gözlerimden tekrar yaşlar aktı. İçimdeki hisler, kuvvetli bir fırtına gibi esiyor her şeyi kasıp kavuruyordu.

“Söz veriyorum bitecek.”

Gözlerimi açıp güzel yüzüne sessizce baktığımda yüzünün her zerresini ezberlemek istiyordum. Oğuz gözlerini yumdu.

“Bana böyle baktığında...” deyip sertçe yüzünü sıvazladı.

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme yeşerdiğinde kokusundan derin bir nefes çektim.

Kısık bir sesle, “Nasıl bakıyorum ki?” diye sordum, cevabını biliyor ama kabul etmekten korkuyordum.

Derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. Alnını alnıma yasladıktan sonra gözlerini açtı ve koyulaşan elalarıyla baktı bana, ruhumu görür gibiydi... Nefes alış verişlerimiz aynı anda hızlanmış birbirine karışıyordu. Bir adım daha atınca sırtım, camın soğuk ve pürüzsüz yüzeyi ile buluştu.

“Bakışlarına dayanamıyorum.”

Tenimdeki sıcaklık, camın soğuğu ile çatışıyordu. "Sana da dayanamıyorum." Gözkapaklarım ağırlaşırken dünkü yoğun hisler, yine oradaydı ve mıknatısa yakalanmış bir demir parçası gibi onu bana çekiyordu. "Sesine, koluna, tenine..."

Bu defa ikimiz de aynı anda hareket ettik. Dudaklarımız birleşirken gözlerim kapandı. Eli, enseme doğru kayıp yüzümü kendine doğru çekerken beni saf bir tutkuyla öpüyordu. Öpüşü, içimi eritirken ellerimi kaslı kollarının üstüne yerleştirdim. Parmaklarımı tenine batırırken, altdudağımı yakalayıp çekti ve bedenini bedenime yasladı. Beni öyle güzel öpüyordu ki tüm gün öpse sesimi çıkarmazdım. Diğer eli kalçama doğru indiğinde odanın kapısı çalındı. Oğuz ışık hızında geri çekilirken kapı açıldı. Geniş bedeninin arkasında durduğum için kimin geldiğini göremedim.

"Vural kapıda bizi bekliyor." Eser'in sesiydi.

Boğuklaşan sesiyle cevapladı. "Birazdan geliyorum." *Birazdan gidiyordun. Ve ben bunu istemiyordum.*

Eser odanın kapısını kapattığında kızaran yüzümle yere baktım. Az daha yakalanıyorduk.

"Gitmem lazım."

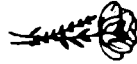
Başımı kaldırdım, gözlerindeki derinlik dipsiz bir kuyu gibi beni içine çekiyordu.

"Geri gelecek misin?"

Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Geleceğim."

İçimdeki büyüyen endişeyi bastırmaya çalışarak başımı yana eğdim. "Söz mü?"

"Söz veriyorum, Süveyda," dedi ve yüzüme düşen saçımı yavaşça geriye doğru çekti. "Senin için her zaman geri geleceğim."

Oğuz'un yokluğunda günler yavaş ve sancılı geçiyordu. Çünkü onu öz-lüyordum, onun için korkuyordum. Ondan başka bir şey düşünemez olmuştum. Oğuz gideli sadece üç gün olmuştu, bir türlü bitmeyen üç gün... Hafifçe iç çektiğimde gözlerimi yumdum. Anılar, fırsattan istifade ederek zihnime akın etti. Çalışma odasında yaşananları tekrar tekrar hatırladım. Aramızdaki ilişki değişmişti. Artık kendimden de ondan da kaçmayı bırakmıştım.

Fatma abla ve Zeynep odasında olduğu için salon boştu. Yanan şömineyi görünce kitabımı alıp buraya gelmişim. Karnımdaki ağrı da hafiften şiddetlenmeye başlamıştı. Bazı aylar regl sancım şiddetli olurdu, yine o aylardan birine denk gelmişim anlaşılan.

Elimi karnıma yerleştirip hafifçe bastırduğımda şöminenin karşısına serili beyaz tüylü halıya oturdum. Üstümdeki bluz ince sayılırdı, yukarı çıkıp hırkamı almaya üşendiğim için yanan ateşe biraz daha yaklaşıp kitabımı açtım. Kaldığım yerden devam ederken kitabın içine girmem saniyelerimi almıştı. Karakterlerin sonunu çok merak ediyordum.

"...bağlı olmadığını düşündüğüm ya da bana onu hatırlatmayan ne var ki?

Şu yere bile baktığım anda, taşların üzerinde onun yüz hatlarını görüyorum! Her bir bulutta, her bir ağaçta, geceleri dolduran havada, gündüzleri baktığım her şeyde o var. Her yanımda onunla dolup taşmış durumda. Karşıma çıkan her kadının ve erkeğin yüzü onun hatlarını taşıyor ve benimle alay ediyor; benim kendi yüzüm bile!"

Parmaklarımı satırların üstünde gezdirdim, cümleler içime taş gibi oturmuştu. Devam edemeyeceğin için kitabı kapatıp biraz nefes almaya çalıştım. Canım sıcak bir şeyler istiyordu. Kitabı bırakıp kahve yapmak için ayağa kalktım. Arkamı döndüğüm sırada beni izleyen adamla göz göze geldim. Onu karşımda görmeyi hiç beklemiyordum. İçime dolan heyecan beni sararken kalbimin dikişleri birer birer patladı. *Gelmişti...* Düşünmeden hareket ettim. Ona doğru koşarken dudaklarımdan adı döküldü. "Oğuz," deyip kollarımı boynuna sıkıca sardım. Heyecandan nefes nefese kalmış bir şekilde, "Geldin," diye soludum.

Kolları belime dolanırken sarılışıma sıkıca karşılık verdi. Gözlerimi kapattım ve yüzümü boynuna gömüp erkeksi kokusuyla karışan parfümünü soludum. Kokusu ciğerlerime işledi.

Boğuk sesiyle, "Geldim," diye fısıldadığında yüzünü, saçlarımdan arasına yaslayıp derin bir nefes aldı. Birbirimize öyle sıkı kenetlenmiştik ki yarım kalmış bir bütün tamamlanmıştı.

Damarlarımdaki kan hızlanırken güçlü kalp atışlarını göğsümün sağ tarafında hissediyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bu duygu, öyle güzel öyle özeldi ki... Sınırlarımdan arkasına saklanmayı Oğuz'un uzakta ve tehlikede olduğunu fark edince bırakmıştım. Ona kapılan kalbim, tatlı bir sarhoşluk halindeydi.

Yavaşça geri çekilip onu inceledim. "İyisin, değil mi?"

Gülünce gözleri kısıldı. "İyiyim."

Tekrar beni göğsüne doğru çekip sarıldı ve başımın üstünü öptü. Büyükle avucu yavaşça sırtımda geziniyordu. Sıcaklığı ve kollarında hissettiğim huzur mayışmama neden olduğu için gözlerim kapandı. Bu anın içinde sonsuza kadar kalabilirdim... Yavaşça geri çekilip yeşil sarı benekler olan güzel gözlerine baktım. *Onu özlemiştim.* Eğilip dudaklarını alnıma yasladı.

* Emily Brontë'nin *Uçsuzluk İpekleri* adlı kitabından alıntı.

Birkaç saniye o şekilde kaldı. Sanki ruhu, ruhuma bağlanıyordu. Ona âşık oluyordum. Belki de çoktan olmuştum.

Geri çekilip elini yanağıma yerleştirdi. Dikkatli bir şekilde beni incelerken, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.” Belki de ilk defa doğruyu söyledim. *İyiydim.*

Gözleri saçlarımda gezinirken yavaşça okşadı. “Saçların çok güzel olmuş.” Bugün Zeynep’le beraber kuaföre gitmiştik. Kuaförün ve Zeynep’in önerisiyle saçlarımin rengini açtırmış ve su dalgası modelinde şekil verdimiştik. Saçlarım şimdi daha parlak ve açık bal rengi tonlarındaydı.

Oğuz’un beğenmesi hoşuma gitmişti, hem de çok. “Teşekkür ederim. Ne zaman geldin?”

“Yeni sayılır.”

Gelir gelmez yanıma gelmesi içimi ısıttı.

“Sen nereye gidiyordun?”

“Üst kattan hırkamı alıp kahve yapacaktım.”

Şöminenin ateşi azalmaya başladığı için üşümeye başlamıştım ve karnımdaki ağrı da şiddetini artırmıştı. Elini bel boşluğuma yerleştirdi. Az önce kalktığım şömineye doğru ilerledik. Ben otururken o da kırılan odunların birkaçını şömineye atıp demirle karıştırdı ve ateş tekrar harlandı.

“Üşüyor musun?”

Başımı iki yana doğru sallasam da onaylamayan gözlerle üstümdeki ince bluzaya baktı. Bir şey demeden elini ensesine yerleştirip kazağı başından çıkardı ve kısa kollu, siyah bir tişörtle kaldı. Çıplak kaslı kolları açıkta kalmıştı. Sarıldığımda da hissetmişim kaslarını ama tişörtle görmek farklıydı. Bakışlarım bedenine kaydığında, tişörtün kaslı bedenini eldiven gibi sardığını gördüm. Dilim damağım kururken gözlerimi zor da olsa bedeninden ayırdım.

Elindeki kazağı kafamdan geçirince düşüncelerimden sıyrıldım. “Kollarım kaldır.” Sırayla kollarımı kaldırdım. Onun sıcaklığını taşıyan krem rengi kazağı giyince, üstüne sinen kokusunu içine çektim.

“Teşekkür ederim,” dediğimde sessiz kalıp memnuniyet dolu bir yüz ifadesiyle beni izledi. Kazak bol gelmiş olsa da gördüklerinden memnun kalmış gibiydi.

“Şimdi daha iyi,” dedikten sonra bakışları yerdeki kitaba kaydı. Saçlarımı kazağın içinden çıkarırken, “Yarım kalmıştı,” diye açıkladım.

Tekrar bana baktı. “Ben yokken neler yaptın?”

“Zeynep ve Fatma ablayla beraberdim. Bugün de Zeynep ile alışverişe çıkıp kuaföre gittik,” dedikten sonra kitabı aldım. “Bunu aldım.”

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. “Aslında çalışma odasının kitaplığında vardı.”

Odanın kapısı sürekli kapalı olduğu için gidip incelemek pek aklıma gelmemişti.

“Sevdin mi?”

Sorusunu düşünürken burnumu kırıstırdım. “Heathcliff ve Catherine zor karakterler, aralarındaki hisleri okumak çok yorucu.”

Başıyla onaylayan Oğuz, “Nefret, aşk ve intikam; çok güçlü ve zor bir karışım,” dedi.

“Evet ve bu hisleri, tüm duyguların önüne geçiyor. Bu biraz...” dediğim zaman araya girip cümlemi tamamladı.

“Korkutucu mu?”

“Evet.” Başımı yana doğru eğip düşünceli bir sesle devam ettim. “Aşk bu kadar keskin bir şey mi?”

Sorumu bir an düşündükten sonra ciddi bir ifadeyle cevap verdi. “Karakterler bencil olduğu için aşk, nefrete dönüşüyor ve intikamla birleşiyor.” Bu kötü kombinasyon karşısında yüzümü buruşturdum. Oğuz konuşmaya devam etti. “Aşk bazen bu kadar keskin olabiliyor demek.”

Onunla kitaplar hakkında konuşmayı ve fikirlerini duymayı çok seviyordum. Bana farklı bir bakış açısı kazandırıyor. Bakışlarıma karşılık verirken kolunu açtı.

“Gel buraya.”

Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken doğruldum. Dizkapaklarımın üstünden ona doğru yaklaşıncaya, kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Sırtımı geniş göğsüne yasladığında gözlerimi yumdum. Göğsünde bulduğum huzuru hiçbir yerde bulamazdım. Kaçışlarım, sınırlarım, korkularım... Bana dokunduğu an hepsi anlamını yitiriyor, basit bir kelimeden ibaret oluyordu. Yanağımı tişörtüne yasladığımda kulağımın altında çalınan kalp atışları, bana özel bir ninni gibiydi...

Elinde tuttuğu kitabın işaretlenmiş kısmını açıp okumaya başladığında, güzel sesini yüzümde oluşan bir gülümsemeyle dinledim.

“İnsanı insan yapan, yüzüne güzellik katan ve onu sevdiren tek şey kalbinin temizliğidir. Yoksa hepimiz aynıyız, etten ve kemikten oluşmuş bedenleriz. Bizi birbirimizden ayıran tek şey kalplerimizin özelliğidir. Eğer temiz ve güzel bir kalbiniz varsa, bu dışınıza yansır. Fakat kararmış, herkesin kötülüğünü isteyen, kıskanç biriyseniz, kalbinizin kötülüğü yine yüzünüze yansır. Ve dünyalar güzeli olsanız bile, kalbinizin karanlığı güzelliğinize gölge düşürecektir.”

Yüzünü saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldı.

“Yüzüne yansıyan kalbinin güzelliğinden haberin var mı?” dediğinde daha çok kendi kendiyile konuşur gibiydi.

Ruhuma dokunan sözlerini duyunca gözlerimi açmadan cevap verdim.

“Seninkinden var.”

Beni sıkıca sarıp sarmaladı.

“Oğuz.”

“Güzel meleşim.”

Aklıma gelen şeyle beraber güldüm.

“Meleşin miyim sahiden?”

Bu soruyu duyunca gür bir kahkaha attı. Oğuz’un ilk defa kahkaha atarak güldüğünü görünce kalbim hızlandı. Gülmek ona çok yakışıyordu. Ben de gülerken dudaklarını yanağıma yasladı. “Benim güzeller güzeli meleşimsin hem de.”

Yüzümü geniş göğsüne gömdüm. Saçlarımı okşadığında kedi gibi mırıldandım. Aklımı kurcalayan soru tam olarak gevşememe engel olduğundan yüzümü ona doğru kaldırdım.

“Bu gidişleriniz sık sık oluyor mu?” Kısa bir sessizliğin ardından kuru bir sesle cevap verdi.

“Belli olmuyor.”

Endişeyle altdudağımı ısırđım. Elimi kaldırıp kaşının kenarındaki soluk ize dokundum. “Bu nasıl oldu?” Sessiz kaldığında soruma cevap alamayacağımı anladım. “Gittiğin zaman, ya kötü bir şey olursa?” diye fısıldadım.

Yüzünü bana doğru eğdi. “Bu işe girdiğimiz an, her şeyi göze aldık.”

Endişeyle, “Ama-” dediğim zaman araya girdi.

“Hepimiz alnımıza yazılanı yaşayacağız Süveyda, bu yüzden korkular ya da ihtimaller yok.”

Bu defa sessiz kaldım, yorgun bir nefes alıp yanağını alnıma yasladı. Konuşulmayanlar aramızda bir su birikintisi gibi dururken yanan odunun çıkardığı çatırtı seslerini dinledik. Bir süre sonra yavaşça konuştum.

“Belki bir gün bana her şeyi anlattırısın.”

13. SENDEN VAZGEÇMEM

*"Sizden başka hiç kimseye inanamıyorum...
ve... sizi seviyorum!"*

İçimizdeki Şeytan, Sabahattin Ali

Aniden uyandığımda, Oğuz'un kollarının arasındaydım. Uyanma nedenim karnımdaki şiddetli ağrıydı. Yüzümü buruştururken uykulu gözlerimi araladım. Şöminenin karşısındaki halının üstünde uyuyakalmıştık. Şömine sönmüş olsa da kolları sıcak olduğu için üşümemiştim.

Başımı yavaşça kaldırıp uykudan gevşeyen yüzüne baktım. Dalgali saçları alnına dökülmüştü. Onu izlemek istiyordum ama karnımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. İlaç içmeliydim. Altdudağımı sertçe ısırırken kıpırdandım. Onu uyandırmadan nasıl kalkacağımı bilmiyordum çünkü çok sıkı bir şekilde sarılmıştı. Bir elimi koluna yerleştirip yavaşça kaldırmaya çalıştığımda kıpırdandı. Hareket etmeyi kesip beklemeye başladım. Yorgun görüldüğü için uyanmasını istemiyordum. Birkaç dakika hareketsizce durduktan sonra tekrar hareketlendim. Kolunu kaldırdıktan sonra yavaşça doğrulduğumda uzun saçlarım yüzüme düştü. Yavaşça itelerken ayağa kalkıp parmak uçlarımla mutfağa yürüdüm.

Karnımdaki ağrı hareketlerimi kısıtlıyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip derin bir nefes aldım. Bedenimi kastığım için terlemeye başlamıştım. Mutfağın lambasını açtığımda bilmeyen gözlerle etrafa baktım. Ağrı kesicinin olup olmadığını bile bilmiyordum. Birkaç çekmeceyi açıp baksam da hiçbir yerde bulamadım. Öne doğru eğilip elimi karnıma bastırdım. Ağrı o kadar şiddetlenmişti ki nefes bile alamıyordum. Yavaşça duvarın kenarına çöküp dizlerimi kendime doğru çektim. Birkaç dakika durup odama gidecektim. Yüzümü dizlerime yaslariken gözlerimi sıkıca yumdum.

Sabaha kadar dayanmam lazımdı. Altdudağımı dişlerimin arasında ezerken acıyı düşünmemeye çalıştım.

"Süveyda?" Oğuz'un endişeli sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Uykulu gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. Yüzümü görünce yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. "Ne oldu?"

Hissettiğim acı, sesime sıçradığı için kısık bir şekilde, "Bir şey olmadı," dedim. Yüzümü buruştururken ufak bir nefes aldım. "Sadece karnım ağrıyor."

Elini terleyen alnıma yerleştirdi. "Neden burada oturuyorsun?"

"İlaç almaya geldim ama bulamadım."

Tuttuğu nefesini dışarı bırakırken başını yana doğru eğdi. “Beni neden uyandırmadın?”

Kasıklarına saplanan acı bir an şiddetlendiği için gözlerimi sıkıca yumdum. “Yorgun görünüyordun.”

“Sen iyi değilsin, doktor çağıralım.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Sadece ilaca ihtiyacım var.” İlk günümde her zaman şiddetli bir karın ağrım olurdu, ilaç içince de geçerdi.

“Emin misin? Nazlı serum alınca düzeliyordu.”

Bu endişeli hali o kadar tatlıydı ki elimi uzatıp yanağına yasladım, sakalları avucuma battı. Güzel bir histi.

“Eminim,” dediğimde elini elimin üstüne yerleştirdikten sonra dudaklarını avucuma bastırdı. Dokunuşu yumuşacıktı.

“Hemen getiriyorum,” deyip doğruldu.

Mutfaktan çıktığında çenemi tekrar dizime yaslayıp gözlerimi yumdum. İlaç alırsam yarım saat içinde bu acıdan kurtulacaktım. Oğuz birkaç dakika içinde bir bardak su ve ilaçla geldiğinde büyük bir minnetle ilacı aldım.

“Teşekkür ederim.” Sudan büyük bir yudum aldım. Bardağı granit tezgâhın üstüne koyduktan sonra tekrar yanıma geldi.

“Hadi seni odana götürelim.”

Şu an kalkacak kadar iyi hissetmiyordum. “Birazdan kalkarım.” Bacaklarımın üst kısmı bile ağrıyordu.

Dudaklarında gizemli bir gülümseme oluştuğunda bana doğru eğildi. “Kalkmana gerek yok ki yavrum.” Bedenimi güçlü kollarının arasına alıp doğruldu.

Gözlerim irileşirken düşmemek için kolumu boynuna doladım. Mutfaktan çıktığımızda başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi yumdum. Hâlâ ne iş yaptığını bilmiyordum ama içgüdülerim ona güvenmem gerektiğini söylüyordu. Çünkü kötü işler yaptığına inanmıyordum ya da inanmak istemiyordum. Odaya geldiğimizde beni yavaşça yatağa yerleştirdi. Yatak soğuk olduğu için titredim.

Düşünceli bir sesle, “Üşüyorsun,” dedi.

Regl olunca bir türlü ısınamıyordum. “Birazdan geçer.”

“Yana kay bakalım, süreci hızlandıralım.”

Yanıma yerleşirken kolunu bedenime doladı. Kollarına kedi gibi sokuldum. Sıcacıktı. Elini karnımın üstüne yerleştirdi. Yakınlığı karşısında kalbim, göğsüme sağlam bir tekme indirirken iç çekip gözlerimi yumdum. Ağrı kesici etkisini gösterdiği için rahatlamaya başlamıştım.

Gözlerim kapanırken saçlarımı öptü. “İyi geceler fıstığım.”

Cevap veremedi uyu yakalmıştım.

Sabah uyandığımda karnımdaki ağrı hafiflemiş ve tenim sıcaklamıştı. Başımı sıcaklığın kaynağına çevirdiğimde beni izleyen bir çift uykulu gözle karşılaştım. “Günaydın,” diye fısıldadığımda elini kaldırıp yüzüme düşen saçımı geriye doğru iteledi.

“Günaydın yavrum.”

Hafifçe gerindim. “Saat kaç?”

“On bire geliyor,” dediğinde kaşlarım havalandı.

“O kadar geç mi?”

Başıyla onayladığında dalgınca, “Uzun zamandır bu kadar çok uyumamıştım,” dedi ve beni göğsüne doğru çekip iç geçirdi.

Hafifçe gülümsedim. “Ben de.”

“Karnın ağrıyor mu?”

Gözlerimi kapatıp göğsüne doğru sokuldum. Sıcacıktı ve çok genişti. “Çok az.”

Kapım tıklanınca donup kaldım.

“Süveyda, hadi kahvaltıya.”

Hızlıca doğrulup Oğuz’dan uzağa çekildim. Ya Zeynep içeri girerse? Benim aksime Oğuz rahat bir tavırla kollarını başının altına yaslayıp sırttı. Kısık bir sesle, “İçeri girer mi?” dediğimde omuz silkti.

“Girsin.”

İçeri girmesinden korktuğum için, “Birazdan geliyorum,” diye seslendim.

“Tamam, çok geç kalma her şey hazır.” Zeynep’in uzaklaşan adım seslerini duyunca rahat bir nefes aldım.

Bakışlarım Oğuz’a kaydı. Hâlâ sırtıyordu. “Gülme ya.”

Elini yüzüme doğru uzatıp burnumu sıktı. “Utanınca çok tatlı oluyorsun.”

Gülerek geri çekildim. “Hadi kalkalım.” Yakalanmak istemiyordum.

Yataktan çıkıp dolaba doğru yürüdüm. Gri, ince bir kazak ve siyah tayt çıkardıktan sonra Oğuz’a döndüm.

Birbirimize bakarken, “Çıkmayacak mısın?” diye sordum.

“Çıkayım mı?” Başımı yana eğdim. “Peki, sen öyle istiyorsan.” Sesindeki isteksizliğe gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bana doğru yürüdü. “Ama önce emanetimi alayım.” Soru soran gözlerle ona bakarken, ellerini üstümdeki kazağın etek kısımlarına indirdi. Yavaşça yukarı doğru sıyırdığında kollarımı havaya kaldırdım. Kazağı çıkardıktan sonra birbirimize yaklaştık.

"Günaydın öpücüğümü de almadım," dediğinde gözlerim hafifçe açıldı. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda başını eğip dudaklarımı birleştirdi. Bir kolunu belime dolayıp bedenimi göğsüne doğru çekti. Bedenlerimiz bütünleşince ikimiz de iç çektik. Ellerimi, boynunun iki yanına yerleştirdim. Teni sıcacıktı. Kalbim göğsümün içinde davul gibi çalınırken kulaklarım uğulduyordu. Bir öpücük daha bırakıp geri çekildiğinde koyulaşan gözleri parlıyordu ve kızaran dudaklarında serseri bir gülümseme vardı. *Kalp çeliciydi.*

"Şimdi gidebilirim artık." Nefes nefese kalmış ve sıcaklamış bir şekilde onu izliyordum. Burnunu, üstündeki kazağa yaklaştırıp derin bir nefes aldı. "Senin gibi kokuyor, çok sevdim."

Alık alık yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım. Göz kırpıp odadan çıktığında parmaklarımı dudaklarıma yaslayıp arkasından bakmaya devam ettim. *Akıllara zarar bir adamdı...*

Üstümü değiştirdikten sonra saçlarımı düzelttim ve dün aldığım malzemelerle hafif bir makyaj yaptım. Yüzüme renk gelmişti, daha iyi hissediyordum. Banyodan çıkıp aşağı indiğimde herkes mutfaktaydı. Anlaşılan yine en geç ben gelmişim. Mutfığa girince Oğuz ile göz göze geldik. Kazağı değiştirmediyini gördüm. Bu ayrıntı nedense gülümsememi sağladı. Bana göz kırpınca bakışlarımı kaçırdım ve masaya doğru yürüdüm. Bu defa Oğuz'un yanındaki boş yere geçtiğimde, daha önce görmediğim bir adamla karşılaştım.

Oğuz'un diğer tarafında esmer bir adam oturuyordu. Düz, siyah saçları geriye doğru taranmıştı, ciddi bir ifadesi vardı. Çenesi sivri, elmacıkkemikleri hafif çıkıktı, düz burnu ise hafif sivriydi. Bakışlarını kaldırdınca göz göze geldik. Yeşil gözlü adamın bakışları en az yüzü kadar sertti. Başıyla selam verdiğinde, "Merhaba," dedim.

Ayağa kalkıp elini uzattı, "Merhaba, ben Vural," dediğinde karşılık verdim.

"Süveyda."

Vural elimi bırakıp masaya geri oturduğunda Oğuz bana döndü. "Vural, aynı işte çalıştığım yakın bir arkadaşımıdır."

"Tanışma faslını bitirin de yemeğe geçin."

Vural, Eser'e ters ters baktı. "Ulan ağzın doluyken konuşmasana."

Eser lokmasını yuttu. "Çok güzel şeyler hazırlanmış çünkü."

Gülümseyerek yerime geçtiğimde Fatma ablaya bakıp, "Günaydın," dedim.

Zeynep de çayları getirdikten sonra yanıma oturdu.

Eser ağzındakini yutup, “Zeyno,” diye seslendi. Zeynep ona bakınca gülümsedi. “Akşam Ceyda’nın yanına gideceğim, acaba şu güzel kurabiyelerinden yapar mısın?”

Zeynep bir an düşünür gibi yaptı. “Hımm, bilmem. Karşılığında ne alacağıma bağlı.” Sözleri üzerine Eser dudaklarını sarkıttı. “Bu kız önceden böyle değildi ya.”

Gözlerim o an Vural’a kaydı. Vural kaçamak gözlerle Zeynep’e bakarken dudaklarında varla yok arası olan silik bir gülümseme oluşmuştu. Eser ve Zeynep atışmaya devam ederken ıspanaklı böreğinden ufak bir ısırık aldım.

“Bugün dışarıda olacağım.”

Oğuz’un sesini duyunca ona döndüm. “Öyle mi?” dediğimde sesimdeki hayal kırıklığı onu gülümsetti. “Birkaç saat sonra dönerim.”

Mutsuzca, “Peki,” dedim.

“Tamam Eser ya, yapacağım.”

“Ben de yardım ederim,” dediğimde Eser sırıttı.

Kahvaltımızı sohbet eşliğinde yaparken Zeynep sessizdi. Genelde de çok konuşan bir kız değildi ama bugün daha sessizdi. Nedense bu sessizliği Vural’ın burada olmasına yoruyordum. Zeynep’i birkaç kez ona bakarken yakalayınca bu düşüncemden emin olmuşum.

“Biz kalkalım.”

Oğuz ve Vural ayaklandıklarında, Eser böreğin son dilimini ağzına tıktırıyor. Vural ensesine bir tane patlattı.

“Yavaş lan, sanki kıtlıktan çıkmış.”

Zeynep ile gülmeye başladığımızda Fatma abla araya girdi. “Oğlum gören hiç yemiyorsun sanacak.”

Eser yutkunup çayından son yudumunu aldı. “Abla uzaktayken çok öz-lüyorum.”

Oğuz boğazını temizleyip, “Hadi,” dediğinde Zeynep araya girdi.

“Vural, biraz konuşabilir miyiz?”

Gözlerinde oluşan ışıltı beni iyice şaşırtmıştı. Nedense ikisi arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Vural sert sesiyle, “Acil değilse sonra konuşsak?” dediğinde Zeynep’in gözleri hayal kırıklığıyla dolduysa bile usta bir şekilde gizledi.

Soğukça, “Tamam,” dedikten sonra gözlerini kaçırdı.

Erkekler çıktıklarında Zeynep’le baş başa kalmıştık. Kirli bulaşıkları makineye yerleştirirken Zeynep’e döndüm. “Hangi kurabiyeden yapacaksın?”

“İncirli kurabiye.”

Nazlı da güzel kurabiye yapardı, kalbim özlemle sızladı. Acaba hamileliği nasıl geçiyordu? Bu süreçte yanında olmadığım için çok üzüliyordum.

"Sever misin?"

Zeynep'in sorusu beni düşüncelerimden koparmıştı. Ona doğru döndüğümde masayı siliyordu. "Çok severim," dedikten sonra ne zamandır sormak istediğim soruyu dile getirdim.

"Evdekilerle güzel bir samimiyetiniz var. Ne zamandır buradasın?"

Bedeni gözle görülür bir şekilde gerildi. Bunu fark edince onun cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ki, "Birkaç ay oldu," dedi.

Merak ettiğim başka şeyler olsa da kendimi tuttum çünkü bu konuşma Zeynep'i geriyordu. Birlikte kurabiyenin malzemelerini hazırladıktan sonra Zeynep hamurunu yoğurdu. Başka konulardan konuşmaya başlamıştık. Bu sayede Zeynep'in liseyi dışarıdan okuduğunu öğrenmiştim. Üniversite sınavlarına henüz hiç girmemişti ve bunun için kendini pek de hazır hissetmiyordu.

"İstersen sana yardım edebilirim."

Ufak bir nefes aldı. "Aslında iyi olur, daha fazla ertelememem gerekiyor."

İkinci tepsiyi de fırına verdiğimiz sırada Fatma abla mutfağa girdi. "Ay çok yoruldum. Daha çamaşırlar var."

Ev büyük olduğu için yorulması normaldi. "Ben hallederim Fatma abla, dinlen sen."

Fatma abla itiraz etse de onu dinlemedim. Mutfaktan çıkarken masanın üstündeki telefonumu ve kulaklığımı aldım. Önce çamaşır odasına girip renkli kıyafetleri yıkamak için makineyi çalıştırdım. Ardından kıyafetleri ütülemeye başladım. Makine durana kadar birçok kıyafeti halletmiştim bile. Islak kıyafetleri kurutma makinesine attıktan sonra sepeti alıp siyah renk olan kıyafetleri yıkamak için çamaşır toplamaya başladım.

Herkesin odasındaki kirli sepetlerini boşalttıktan sonra sıra daha önce hiç görmediğim Oğuz'un odasına gelmişti. Merakla içeri girdiğimde gözlerim etrafta gezindi. Antrasit renk mobilyalardan oluşan odanın ortasında büyük bir yatak vardı. Kıyafet dolabı koyu renk camlıydı. Yerdeki halı ve perdeler ise griydi. Yumuşak halıda yürürken yatağın ayak kısmındaki tişörtü yerden aldım. Odanın banyosuna yürüdüğümde kulağımdaki yüksek sesli şarkı yüzünden su sesini duymamıştım. Kapıyı açınca gördüğüm manzarayla beraber gözlerim kocaman oldu. Buharla kaplanan cam duşakabin, bir şey gizleyemediği için duş alan Oğuz'un çıplak bedenini açıkça görebiliyordum. Arkası dönük bir şekilde suyun altına duruyordu.

Şaşkın gözlerim çıplak olan sıkı kalçasına kayınca dudaklarımdan bir, "Hih!" sesi döküldü. Elimdeki sepet yeri boylarken hızlıca arkamı döndüm. Vücudumdaki kan yüzüme pompalanırken kıpkırmızı kesilmiştim. Elimle ağzımı kapattım, resmen Oğuz'u banyoda basmıştım. Kulaklıklarımı hızlıca çıkardım. Tam bir aptaldım. Utançla yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Dan diye adamın banyosuna girerken ne düşünüyordum acaba? Tam odadan çıkacağım sırada sesini duydum.

"Süveyda?"

Gözlerimi kapattım. Yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. "Ben çok özür dilerim," diye inledim.

Oğuz kolumu tutup beni kendine doğru çevirdi. Gözlerimi sıktım, yüzüm alev almıştı.

"Utandın mı bakayım sen?"

Bileklerimden tutup ellerimi yavaşça aşağı indirdiğinde kıpkırmızı kesilen yüzümle karşılaşınca kısık sesli bir kahkaha attı.

Eğilip dudaklarını, kapalı gözkapaklarıma yaslayıp yavaşça öptüğünde taze kokusu içime doldu. Öyle güzel kokuyordu ki bir an burnumu çıplak boynuna yaslamak istedim. Bu isteğime zar zor engel olurken sıcak dudaklarının altında erimemek için tüm irademle mücadele ediyordum.

"Aç gözlerini."

"Çıplak değilsin, değil mi?"

Gözlerimi araladığımda gülen gözleriyle karşılaştım. Anlaşılan bu durumdan zevk alıyordu. Gövdesinin üst kısmı çıplak bir şekilde karşımda dikiliyordu, neyse ki altında havlu vardı. Ensesinden akan bir damla su taneciği, hızla göğsüne doğru kaydı. Elimde olmadan gözlerim o taneciği takip etmeye başladı. Göğsü o kadar genişti ki kocaman bir adamdı. Yutkundum. Karın kaslarına doğru akan damlayı izlemek dilimi damağımı kurutmuştu. "Lütfen üstünü giy," diye sızlandığımda eğilip yanağımı öptü. Teninin ısınısını hissedebiliyordum.

"Tamam, utanma artık."

Bileğimi bıraktığında, "Bekle, banyoda giyinip geliyorum," dedi.

Dolaptan kıyafetlerini aldıktan sonra banyoya girdi. Gözlerimi kapattığım an görüntüsü beliriyordu. Geniş sırtı boğum boğumdu, kalçası sıkı, uzun bacakları kaslı ve güçlüydü. Göğsü de geniş ve sertti. Seyrek tüyler haricinde birkaç iz gözüme takılmıştı ama o kadar kısa süreliğine bakmıştım ki doğru düzgün inceleyememiştim.

Yatağın kenarına çöktüm. Banyodan çıktığında beni ellerimle yüzümü kapatmış bir şekilde buldu. Yanıma oturup eğlenen bir sesle konuştu.

"Çıplak değilim artık, kapama gözlerini,"

"Oğuz ya," diye sızlandım. "Zaten utanıyorum."

Kısık sesle güldüğünde kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne yasladı. "Bu halin çok tatlı olsa da utanma."

Tabii onun için söylemesi kolaydı.

"Dışardaydınız siz, ne ara geldiniz ki?"

Dudaklarını saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldı. "Sevgilimi özledim erken geldim."

Sözleri süresi dolan bir bomba gibi kalbimde patladı ve hislerimi parçalara ayrıldı.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. "Biz... sevgili miyiz?" İşaretparmağını çeneme yaslayıp yüzümü kendine doğru kaldırdı.

Uzun uzun gözlerime baktığında kalbimin parçaları ruhuma saplandı. Gözleri ateşe batırılmış oklar gibi göğsüme saplanıyor, yüreğimi yüreğine mühürlüyordu. Dudaklarını alnıma yasladı, gözlerimi yumdum.

"Bunu ister misin? Sevgilim olmayı," diye sorduğunda hafifçe gülümse dim. "Çünkü ben isterim Süveyda, sevgilim olmanı her şeyden çok isterim."

Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. "Ben de isterim."

Yüzünü boynuma doğru yasladı ve derin bir nefes aldı. Kokumu solurken boynuma ufak bir öpücük bıraktı. Ardından dudaklarını yanağıma doğru çıkardı. Tenim diken diken olurken kulağıma doğru yanaştı.

"Bir kere bulmuşum seni, istemediğin sürece bırakmam." Bir öpücük daha bıraktı. "Ölsem," dedi yavaşça. "Vazgeçmem."

Camın kenarına yanaşmış yağın karı izlerken, avuçlarımda tuttuğum sıcak çikolatadan küçük bir yudum aldım. Bulunduğumuz ev bir dağın yamacındaydı ve ormana bakıyordu. Kar yağdığı zaman manzara o kadar güzel oluyordu ki saatlerce izleyebilirdim. Hafifçe iç çektim. On günden fazladır buradaydım, hayatım o kadar hızlı değişiyordu ki... Hâlâ biraz şaşkındım.

Oğuz, siyah beyaz hayatıma yeni bir renk katmıştı.

Dudaklarımdaki kıvrılmaya engel olamadım. Bir insana her gün daha fazla hayran olmak mümkün müydü? Ona duyduğum hisler, günden güne büyüyordu ve ben ne kalbime ne de kendime engel olabiliyordum. Sadece bu amansız aşkın, her yanıma yayılışını izliyordum.

Son birkaç gün rüya gibi geçmişti. Birbirimizi yakından tanıma fırsatı elde etmiştik, onun hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyordu. Tam bir işkolikti. Nereye bağlı olduğunu çözemediğim ekibin lideri oydu. Eser ve ara sıra eve uğrayan Vural, ona büyük saygı duyuyordu. Her gün

mutlaka spor yapmak için ekipçe alt kata iniyorlardı. Disiplinli bir hayatları vardı.

Elimdeki içecek bitince odamdan çıkıp aşağı indim. Oğuz'un konferans toplantısı olduğu için çalışma odasını es geçerek mutfağa ilerledim. Zeynep ve Fatma abla alışverişte oldukları için evde tektim. Boş oturduğum için canım sıkılıyordu. Bu yüzden yemek yapmaya karar verdim. Uzun süredir mutfağa girmediğim için bir şeyler pişirmeyi özlemiştim.

Dolaptan birkaç paket pirzola çıkarıp sosla marine ettim. Ardından patates püresi için patates haşladım. Dolaptan pirzoları çıkarıp fırınladıktan sonra haşlanan patateslerle püre yaptım. İşlerimi bitirdiğimde Fatma abla ve Zeynep de gelmişti.

"Mutfaktan nefis kokular geliyor."

Gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedim.

Zeynep yorgunca sandalyeye çöktü. "Bu eve alışveriş yapmak çok zor."

Haklıydı, ev kalabalık olduğu için her şeyin iki katı alınıyordu. Vural ise elindeki malzemelerle mutfağa girdi. "Taşınması da zor," diye söylenirken bana başıyla selam verip malzemeleri mutfakın kilerine götürdü.

"Neyse ki sen varsın."

Zeynep'in muzip sesi üzerine Vural bir şeyler homurdandı.

Fatma abla onun yanına gidip koluna vurdu. "Boşuna mı yaptınız sanki bu kasları evladım?"

Vural gözlerini devirdi. "Olur mu abla? Alışveriş poşetlerini taşımak için yaptık." Ardından Zeynep'e döndü. "Konuşmamız lazım."

Zeynep şaşırsa da bozuntuya vermeden başıyla onayladı. Vural ile mutfaktan çıktıklarında Fatma ablaya döndüm.

"Ben de sizi beklerken yemek yaptım."

Fatma abla mutlulukla gülümsedi. "Ellerine sağlık kızım vallahi büyük bir yükten kurtardın beni." Meraklı bir ifadeyle fırına baktı. "Çok da güzel görünüyor, ellerine sağlık."

"Umarım tadı da güzel olmuştur."

Sevecen bir ifadeyle bana döndü. "Güzeldir güzel, dünden kalan çorbamız da var."

O sırada Eser içeri girdi. "Süveyda, Oğuz seni çağırıyor. Of, burası mükemmel kokuyor." Fırına doğru yürürken, "Yine döktürmüşsünüz," dedi.

Fatma abla araya girdi. "Bu defa Süveyda kızım döktürdü."

Eser bana bakıp sırıttı. "Hem güzel hem de hamaratsın demek, nadir bulunursun, Süveyda. Oğuz şanslı adam."

İmalı sesi beni utandırdığı için kızardım. "Ben Oğuz'a bakayım."

Mutfaktan kaçır adımlarla çıktım. Eser asla lafını esirgemiyordu. İçlerinden en açık sözlü olan oydu. En ketum olan ise Vural'dı. Çok nadir konuşurdu. Oğuz ise ikisinin ortasıydı. Gerektiğinde konuşur, şakalaşır, gerektiğinde de sessiz ve daha sert dururdu.

Odanın kapısını açtığımda onu işlerine gömülmüş halde buldum. O kadar dalmıştı ki içeri girdiğimi dahi görmemişti. Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle yanına yürüdüğümde başını kaldırdı. Beni gördüğünde gözlerinde farklı bir parıltı oluşuyordu. Nefesimi kesen o parıltı yine oradaydı. Ayağa kalktı ve kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Kollarının arasında kaybolmayı o kadar çok seviyordum ki... Beni burada kimse bulamazdı, kimse zarar veremezdi.

"Bugün pek göremedim seni," dediğinde ellerimi göğsüne yerleştirdim. "İşlerin vardı, rahatsız etmek istemedim."

"O dediğin imkânsız yavrum." Başımı göğsünden kaldırdığımda dudaklarını şakağıma yasladı. "Sen beni rahatsız etmezsin."

"Yemek yapıyordum." Boynuma doğru eğildiğinde sıcak nefesi karşımda titredim.

"Yemeklerini özlemiştim." Yanağımın iç kısmını ısıtırken dokunuşu karşısında tenim diken diken oluyordu. Burnunun ucunu yavaşça boynuma sürttü. İçimde bir şeyler titredi. "Sonra şu güzel kokunu," deyip derin bir nefes aldı. Dudaklarını boynuma sürttüğünde altdudağımın iç kısmını ısırdım. "Yumuşak tenini, sıcaklığını..."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bir an nefes alamadım. Başını kaldırıp koyulaşan gözlerini gözlerime sabitledi. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, onu öpmek istiyordum. Başparmağını altdudağıma yaklaştırdığında dudaklarım aralandı. Dudağımyı hafifçe okşadı. Gözlerim kapanırken tenimi saran sıcaklık her bir zerremi yakıyordu.

"Oğuz..." Adı dudaklarımdan inler gibi dökülmüştü.

Alnını alnıma yaslayıp boğuklaşan sesiyle, "Güzelim," diye fısıldadı. "Benim güzelim... Güzeller güzelim." Ellerimi boynuna sarıp saçlarına doğru kaydardım.

Dudaklarımı, kulağına doğru yanaştırdım. "Seni öpmek istiyorum."

Dudakları kıvrılırken başını yana doğru eğdi. "Seni durduran ne?" Dudaklarımı yavaşça boynuna yaklaştırdım. Teni o kadar sıcaktı ki dudaklarımı yakıyordu. Nefes alış verişleri hızlanırken belimdeki eli tutuşunu sertleştirdi.

Beni kendine doğru çekip sert bedenine yasladı. "Dur," dediğinde sesi boğuktu. "Süveyda..."

Durmaya niyetim yoktu. Elimi ensesine yerleştirip ayak parmakları-
mın üstünde yükseldim. Dudaklarım boynundan kulağına doğru yavaşça
çıkarken elimden destek alarak onu kendime doğru çekiyordum. “Durman
lazım yavrum.” Eli kalçama kavrayıp sıktı. “Durmazsan,” deyip beni aralık
bacaklarının arasına çekti. Sertliğini hissettiğimde hareketlerim bir an ak-
sadı fakat içimde çağılayan hislere de engel olamadım. Arzu, sinsi bir yılan
gibi beni kısıkvırak yakaladığında tırnaklarımı ensesine bastırdım.

“Oğuz ben...”

“Adımı böyle inler, bana böyle dokunursan...” Çenemi tuttu, yüzümü
yüzüne doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yasladı. Sertçe öptükten
sonra birkaç santim geri çekilip dudaklarıma doğru, “Kendimi tutamam,”
dedi yavaşça.

Sessiz kaldığımda dudaklarını yanağıma sürterek kulağıma doğru yanaş-
tı. Sıcak nefesi kıvrınmama neden olurken elini bel oyuğuma yerleştirdi.
Kendimi tutmayı bıraktım. Nefeslerimiz birbirine karışırken onu öpmeye
başladım. Sözleri, dokunuşları, hissettikleri... hoşuma gidiyordu. O kadar
çok gidiyordu ki... Ondan gelen her şey *kalbim üstüneydi*.

Altdudağını kavrayıp yavaşça çektim. Üstdudağıma kavrayıp emdiğinde
dizlerim titredi. Kalçamı sıktığında başımı yana eğdim. Dili ağzımın içine
girdiğinde gözlerimi kapattım. O sırada içeriden tabak kırılma sesi yankı-
landı.

“Hay Allah ya!” Fatma ablanın yüksek sesi üzerine geri çekildik. “Gitti
güzelim tabak,” gibi bir şeyler söylüyordu. İkimiz de kapıya bakarak gül-
dük.

“Beni neden çağırmıştın?” Sırtımı okşadıktan sonra geri çekildi, yüzün-
deki ifade ciddileşmişti. “Bir şey mi oldu?”

Derin bir nefes aldı. “Aslında konuşmamız gereken şeyler var.”

“Bir sorun var.”

“Hayır, sadece Cemil ile ilgili.”

Onun adını duyduğum an gerildim. “Ne olmuş ona?” Oğuz’un doku-
nuşlarıyla var olan sıcaklık gitmiş bedenimdeki kan saniyeler içinde çekil-
mişti.

“Sakin ol yavrum, bir şey olduğu yok.” Beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ufak bir nefes aldım. O adamdan öyle çok nefret ediyordum ki adını
duyunca bile midem bulanıyordu.

Kuru bir sesle, “Seni dinliyorum,” dedim. Kollarımı göğsümde bağlayıp
bedensel olarak kendimden güç almaya çalıştım. Birkaç adım geri çekildi-
ğimde iç çekti.

“Sana birkaç şey sormam gerekiyor.”

Dışlerimi birbirine sıkıca bastırdığım için çenem ağrımaya başlamıştı. Başımla onayladığımda masanın üstündeki kâğıdı aldı ve düşünceli bir sesle konuştu.

"Cemil Sarı, pavyonda koruma olarak çalışan biri. Annenle sevgili olduktan sonra bu işleri bırakmış."

Onun bu kadar şey bilmesine artık şaşırmıyordum. Araya girip, "Annenin parasını yiyordu," dedim.

Gözlerini bana çevirip ifadesiz yüzüme baktı. "Cemil kısa süre önce tazminat sayesinde şartlı tahliye ile serbest bırakılmış."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Tazminat parası çok yüksek, ona yardım eden birileri var." Cemil'in çevresi geniş olduğu için şaşırmamıştım. "Ama neden senin peşinde?"

Keskin bir şekilde sorduğu soru, yüzümdeki ifadesizliği sarstı. İkimiz göz göze gelince karşımda duran adamın bakışlarındaki ifade tanıdık değildi. Oğuz genelde sıcak bakardı bana ama şimdi gözlerinde soğuk bir sertlik vardı. Bu kadar kısa sürede böyle ciddileşmesi beni sarstı. Sanki az önce bana dokunan güzel sözler söyleyen adam gitmiş yabancı biri gelmişti.

"O gece ne oldu, Süveyda?" diye sordu keskin bir sesle.

Elinde Cemil'in bilgilerinin olduğu kâğıdı masaya bıraktığında, "Ben..." dedim ama cümlemi nasıl bitireceğimi bilmediğim için sustum.

Ellerini siyah kotunun ceplerine yerleştirip dik bir şekilde durdu. "O gece biri öldü, biri de kaçtı. Neden?"

Zihnime üşüşen anılar, bir ip gibi boynuma dolandı. Nefesim sekteye uğrarken başımı eğdim. O gece yaşananları hatırlamak beni boğuyordu.

"O geceyle ilgili konuşmak istemiyorum." Sesim kısık ve titrekti.

Bana doğru bir adım daha attı, karşımda dağ gibi dikilmişti. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "O gece ne oldu da annenin sevgilisi senin peşine düştü?"

Bu soru, beni hazırlıksız yakaladığı gibi derinden sarsmıştı. Çok hassas olduğum bir yarayı kanatmıştı. "Ben bir şey yapmadım," diye fısıldadım. *Ben o adamı ayartacak bir şey yapmadım...* Zihnimde yankılanan sözler üzerine ürperdim. "O adam bana takıntılıydı."

Kaşları çatıldı. "Bu basit bir takıntı gibi değil."

Bu da ne demekti? Yoksa annem gibi o da mı beni suçlu buluyordu? Başımı iki yana doğru salladım.

"Bana neler olduğunu anlat. O adamla aranızda ne geçti? Annen neden öldü? Sen neden kaçtın?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Beni neyle suçluyorsun?"

Oğuz sert duruşunu bozmadı. “Sadece olanları anlamaya çalışıyorum, annenin sevgilisi olacak o herifle aranızda neler geçtiğini merak ediyorum,” diye üstelediğinde öfkeyle doldum. Bu cümleler açık yaralarımın denk geliyor ve kanatıyordu.

“Bunu yaparken beni suçlar gibi olduğunun farkında mısın?” Gözlerim irileşirken sözlerimin ağırlığı altında eziliyordum. “Yoksa sen de,” diye fısıldadım dehşetle. “O adamı ayarttığımı mı düşünüyorsun?”

Geriye doğru yürüdüğümde oda üstüme üstüme geliyordu. Mantıklı düşünemiyordum çünkü acılarım zihnimi ele geçirmişti.

“Süveyda bekle.” Bana doğru atıldı. “Seni bir şeyle suçlamıyorum. Bunu nasıl söylersin?” Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. “Sadece olanları öğrenmek istiyorum.”

“O adam!” diye bağırdım. “O gece bana tecavüz etmeye kalkıştı!”

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerine baktım. Gözlerini kapatıp açtı. “Ne dedin sen?” Elimin tersiyle gözümünden akan yaşı sildim. “O siktiğimin soysuzu sana el sürmeye mi kalkıştı?” Sesindeki nefreti bile algılamayacak kadar dağılmıştım.

Nefes alamıyordum. Arkamı dönünce, “Burdan çıkmam gerekiyor,” diye sayıkladım ve dış kapıya doğru koştum.

Elimi boğazıma yerleştirip nefes almaya çalışırken botlarımı hızla giydim. Arkamdan geldiği için montumu giymeden dışarı çıktım. Görmeyen gözlerle yürüyordum, bütün bedenim öfkeden titriyordu. Beni suçladığı şey sırtıma bir hançer gibi saplanıp kalbimden dışarı çıkmıştı.

“Süveyda bekle!”

Sesini duyunca daha hızlı yürüdüm. Bedenim alev gibi yandığı için dışarının keskin soğğunun içinden hissizce geçiyordum.

Kolumu tuttuğunda ona bakmadan kolumu çekmeye çalıştım ama o daha güçlü olduğu için bir işe yaramadı. Beni tutup kendine doğru çevirdi. Boğuk bir sesle, “Bırak,” dedim.

Sertçe, “Bırakmayacağımı biliyorsun,” dedi.

Öfkeli gözlerimi ona diktiğimde yorgun bir nefes verdi. “Dışarısı çok soğuk içeri girelim, hasta olmanı istemiyorum.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Ölürüm de bir daha o eve girmem.” O ithamlardan sonra bunu yapmayacaktım.

Kolumu bırakırken daha sakın bir sesle, “Beni yanlış anladın,” dedi. Eliyle yorgun yüzünü sıvazladı. “Sadece o şerefsizin senden ne istediğini öğrenmeye çalışıyorum.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Aramızda bir şey olduğunu ima ettin.”

"Öyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Sadece o adamın neden sana bu derece takık olduğunu öğrenmek istemiştım. Seni zorladığının farkında değildim, üzgünüm."

Gözleri samimi bakıyordu. "Süveyda o gece annen ölmüş. Sen kaçmışsın. Ben sadece bunların nedenini öğrenmek istedim." Ona haksızlık yapmış olabilir miydim?

"Ben-" dedim ama araya girdi.

"Eğer yanlış düşünmene neden olduysam özür dilerim."

Gözlerimi kaçırdığımda onun haklı olduğunu biliyordum içten içe. Bu konu bende öyle büyük bir travma yaratmıştı ki yanlış yorumlamış olmam mümkündü.

"Cemil sana gerçekten takık mı yoksa iş daha mı farklı bunu öğrenmek istiyorum. Seni yardım almadan bulması kolay değildi, hapisten çıkmasının kolay olmadığı gibi."

Düşünceli bir şekilde yüzüne bakarken sertçe yutkundum. "Anlıyorum," diye fısıldadığımda yaşananlar tarafından eziliyordum. Gözlerime dolan yaşlara engel olamazken, "O gece olanlar çok bulanık," diye fısıldadım.

Oğuz bana doğru bir adım atıp elini koluma yerleştirdi ve yüzüme doğru eğildi. "Bana teca.." desem de bu defa cümlemı tamamlamadım.

"Bana bak."

Sert sesi üzerine ela gözlerine baktım. "Yemin ederim, sana yaşattığı her şeyin bedelini ödeteceğim."

Oğuz'un sözlerindeki inanç, kalbime dokunmuştu. Başımı aşağı yukarı doğru salladığımda saçlarımı yavaşça okşadı. "Devam et."

"Sonra annem geldi." O geceye tekrar dönmüştüm. Sanki yine o odada onlarla birlikteydim. Mide özsuyum kaynarken "Annem beni suçladı," dediğimde sesim geceye karıştı, gözümünden iki damla yaş aktı.

Beni kendine doğru çekerken anlatmaya devam ettim. "Annem beni öldürmek istedi," dediğimde sesim geceye karıştı. Sözlerimdeki gerçeklik gece kadar karanlıktı. Sanki biri kalbimi avuçlarının arasına almış boğuyordu. Bana sıkıca sarılırken devam ettim.

"Cemil araya girince kolundan yaralandı."

İçki kokusunu soluyordum ve kulaklarımda yankılanan sesleri duyuyordum. Bedenim Oğuz'un güçlü kollarında, ruhum ise o evin içindeydi.

"Sonra boğuştu, silah bir kez daha patladı." Silahtan çıkan kurşun anneme saplanmıştı. Annem ölmüştü. "Ben de kaçtım."

Saçlarımı öptü.

"Geçti, artık buradasın, benimlesin," dediğinde gözlerimden biraz daha yaş aktı.

“Geçmedi,” diye inledim. Annemin bana yaptığı haksızlık geçmezdi. Annemin ölümü geçmezdi. Sıkı sıkı bastırdığım hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Göğüs boşluğuma kazınmış anılar bulduğu her fırsatta canımı acıtıyordu. Ömrümün sonuna kadar bu acıyla yaşayacaktım. Annem ölmeden önce kızının kalbine derin izler bırakmıştı. Hıçkırıklara boğulurken kollarında bir kez daha dağıldım. Cemil olmasaydı, annem tarafından öldürülecektim. İçimde yanan bir yer vardı, annem yakmıştı ve sönmüyordu.

Dişlerinin arasından sertçe konuştu. “O haysiyetsiz piçi yaşadığına pişman edeceğim. Söz veriyorum. Yeter ki ağlama.”

Gece yarısı olmasına rağmen hiç uykum yoktu. Yatakta bir kez daha döndüğümde birkaç dakika hareketsiz kaldım. Akşam yaşananlardan sonra bir şeyler yiyip uyumak için odama çıkmıştım. Fakat bir türlü uyuyamamıştım. Başımı yastığın altına soktum. Bir süre de öyle bekledim. Yok, uyuyamayacaktım. Doğrulup yatakta oturdum. Üstümde askılı tişört ve şort olmasına rağmen sıcaklamıştım. Uykum kaçmıştı. Okumak istiyordum, belki uykum da gelirdi. Oğuz istediğim zaman kitaplıktan kitap alabileceğimi söylemişti. Dizlerimin bir karış üstünde biten sabahlığımı giyip odadan çıktım. Ev sessiz olduğu için herkesin uyuduğunu tahmin ediyordum.

Fakat çalışma odasına gidince yanıldığımı anladım çünkü Oğuz hâlâ çalışıyordu. Camın kenarında yorgun bir şekilde telefonda konuşurken işle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Aralık kapıdan içeri girdiğim an bana doğru döndü ve bakışlarımız çarpıştı. Onu rahatsız etmek istemediğim için çekingen adımlarla kitaplığına doğru yürüdüm. Sırtını cama yasladığında gözleri üstümdeydi. Bakışları içimde bir şeyleri tutuşturuyordu. O kadar çok şeyi aynı anda hissettiriyordu ki korkuyordum.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup kitaplıktan birkaç kitap aldım. Ellerimdeki titremeyi görmezden gelip kitapları inceliyordum. *Geçmiş Yolculuk* kitabını görmeyen gözlerle seçtim. Bana diktiği gözlerini mümkün olduğu sürece görmezden gelmeye çalışarak elimdeki diğer kitapları rafa yerleştirdim. Bakışlarının ağırlığını hissediyordum, beni izliyordu. Ona döndüğümde göz göze geldik.

“Bir sorun mu var?”

Telefonu kapatan Oğuz bana doğru yürüdüğünde adımları kararlıydı. Hareket dahi etmeden onu izledim. Önümde durduğunda sırtımı kitaplığa yasladım. “Uyumamışsın.”

Pürüzlü bir sesle konuştum. “Uykum kaçtı. Kitap almaya geldim.”

Sıcak avucunu belime yerleştirdiğinde kalbim küt küt atıyordu. Eli yavaşça kalçama doğru indiğinde aramızdaki hava yoğunlaştı. Yüzünü bana doğru eğdi. Avucundaki sıcaklık, üstümdeki ince kıyafetleri hiçe sayıyordu. Diğer elinin parmağını boynuma doğru yerleştirdi.

"Tenin ipek gibi," diye fısıldarken parmağını yavaşça aşağı doğru kaydırды. Bu yaptığı sabahlığımın yakasının açılmasına neden olmuştu. "Sana dokunduğumda," deyip parmak uçlarını kalbime doğru indirdi. "Kalp atışların hızlanıyor."

Haklıydı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. Belimin kıyılarında gezinen eli sabahlığımın kuşağına kaydı. "Tenin ısınıyor," derken yavaşça kuşağı açtı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Sabahlık yana doğru açılırken boğuk sesiyle devam etti. "Çok tatlı bir şekilde kızarıyor."

"Ben..." desem de ne diyeceğimi bilmediğim için sustum.

Altdudağımı dişlerimle kavradığımda konuşmaya devam etti. "Nasıl bir zaaf bu?" Benden ziyade kendine sorduğu bir soruydu. Bedenim sert göğsüne temas edince damarlarımın altında akan kanım, kaynar su gibi fokurdadı. Göğsüm inip kalkarken onun göğsüne temas ediyordu.

"Sana neden karşı koyamıyorum, Süveyda?" diye fısıldadığında dudaklarımızın arasındaki mesafe iyice azaldı.

"Oğuz..." Yutkundum. "Öpsene beni."

Sözlerimi ikiletmedi ve dudaklarını dudaklarıma yasladı. Ağzını açıp öpüşünü derinleştirirken, dili aralık olan dudaklarımın arasına kaymıştı. Öpüşünde tereddüt yoktu, ne istediğini bilen ısrarcı, yakıcı bir öpücüktü bu. Tadı damağıma yayılırken büyük bir arzuyla öpüştük. Bu an hiç bitmesin istedim. Ellerim ensesindeyken onu kendime doğru çektim. Birkaç saniye sonra geri çekildi. Dudaklarını yanağıma sürtüp yavaşça kulağıma doğru ilerletirken sıcak nefesi tenimi yakıyordu.

"Senden uzak duramıyorum."

Boğuklaşan sesi, içimdeki yangınları körükledi. Başımı yana doğru eğmiş ve daha fazla yer açmışım. Bu adam hayatıma girdiğinden beri kendimi tanıyamıyordum. Kulağıma yabancı gelen boğuk bir sesle cevap verdim. "Durma." Sesli bir şekilde yutkundum. "Benden artık uzak durma. Bunu istemiyorum."

Bu saatten sonra benden uzak durmasına katlanamazdım. Göğsümde kaynayan hislerin adını artık biliyordum. *Oğuz'a âşıktım.*

Oğuz, eğilip dişlerini altdudağıma geçirdi ve hafifçe çekiştirdi. Ardından dudaklarımı aralayıp tutkuyla öptü beni. Aynı şekilde karşılık verdim. Boyum uzun olsa da bir doksanlık boyunun yanında küçük kalıyordum. O

kadar iri ve uzundu ki kolları arasında bedenim kayboluyordu ve bu his, bana güven veriyordu. Aynı zamanda içimi heyecanla dolduruyordu.

Beni her şeyden koruyabilir ve sakınabilirmiş gibi hissediyordum. Bedenimi sertçe kitaplığa yasladığında ellerim kalın kollarına kaydı. Ardından boynuna doğru kaydardım. Soba gibi sıcak olan tenine dokunduğumda titredim.

Bir elim saçlarının arasına kayarken farkında olmadan onu kendime doğru çekiyordum. Dillerimiz birbirine dolandığında genzinden dökülen inleme sesi, göğsümde yankılandı. Sertliğini bana bastırdı. Gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Bulunduğumuz yerden soyutlanırken zaman ve mekân algısını yitirmiştik. Kokusunda, soluğunda kayboluyor sadece onda var oluyordum. Dudaklarımı tekrar ısırırken, “Çok güzelsin, sadece benim-sin,” diye fısıldadı.

“Sadece benimsin,” diye karşılık verdim.

Benimsin sözü, aitlik hissini barındırıyordu. Çünkü nasıl ben onunsam o da benimdi, bana aitti.

Dudakları çeneme doğru kayarken dişlerini çenemdeki gamzeye bastırdı ve ısırıldı. Ani bir hamleyle bir bacağıma tutup kalçasına doladı. Aramızdaki yakınlık artmıştı. Karnımın altında biriken sıcaklık kasıklarımaya doğru aktığında nefesim kesilirken, bedenimi saran sıcaklık beni bir misina gibi germişti. Sıcak dilini boynumun ince derisinde hissedince irkildim. Dokunuşlarını en yoğun şekilde hissediyordum.

Üstümdeki sabahlık saniyeler içinde yeri boylarken kürekkemiğime doğru indi. Belim geriye doğru bükülürken, öne çıkan göğüslerim onun sert göğsüne sürtünmeye devam ediyordu. Bacaklarımın arasında oluşan sızıyı gidermek için içgüdüyle Oğuz’un kalçasına doladığım bacağıma sıkıştırarak onu iyice kendime bastırdım.

Eli omzumdan aşağı kaydı ve dolgun göğsümün üstünde durdu. Dudakları ise askılı tişörtümün açık bıraktığı göğsümün üst kısmına kaydı. Hafifçe ısırınca iç çektim. Dil, ısırıldığı yerin üstünden geçerken ip askılarından birini yavaşça aşağı indirdi.

Zihnim, bedenim gibi pelte kıvamına gelmişti. Vücudumda hiç kemik yokmuş gibi hamurlaşmış, onun avuçlarında şekil alıyordu. Tenimdeki sıcaklık o kadar yükselmişti ki ikimizi de yakıyordu. Ensesinde duran elimi aşağı indirip tişörtünün içine doğru kaydardım. Oğuz’un sert teni dokunuşum ile gerildi. Sıcak ve pürüzsüzdü. Çok güzeldi.

“Sana dokunmak istiyorum.”

Sözlerine karşı çıkacak gücüm olmadığı için sessiz kaldım. Bu sessizliğin evet demek olduğunu ikimiz de biliyorduk. Oğuz üstümdeki tişörtü aşağı

doğru sıyrınca uyumadan önce sutyenimi çıkardığım için çıplak kalan göğsüm açığa çıktı. Yüzüm kızarıırken sertçe iç çekti.

Terleyen alnını göğsüme yaslayıp, "Beni mahvediyorsun," diye fısıldadı.

Kabaran altdudağımı dişlerimin arasına kıştırıp sertçe ısırdım. Sesinde ki ihtiyaç bedenimin kasılmasına neden oluyordu.

Büyük, nasırlı eliyle göğsümü kavrayıp hafifçe sıktığında, "Oğuz," diye inledim.

"Bunları ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Göğüslerimden üçüncü bir kişiymiş gibi bahsetmesi beni güldürdü.

"Şşt, gülme. Şu an değil."

Ardından sıcak dudaklarını sivrilen göğüs ucuma kapattı ve anında gülmeyi kestim. Dünyam deli gibi tersine dönüyordu. Bu saldırıya alışmama izin vermeyen Oğuz'un eli şortumu sıyrıp çıplak kalçamı avuçladı ve sertçe yoğurdu. Başımı geriye doğru atarken boynumdaki damarlarım gerilmişti.

Gözlerimi sıkıca yummuş, dudağımı ise kanatacak kadar sert ısıırıyordum. Bedenim daha önce tatmadığı rahatlığı aradığında, dudakları diğer göğsüme kayıp aynı ilgiyi gösterdi. Sonra aynı yavaşlıkta geri çekilip kendini tekrar bana bastırdı. İkimiz aynı anda inlerken hareketlerini hızlandırdı. Ona ayak uydururken bacaklarım iyice aralandı. Diğer bacağımı da onun kalçasına doladığımda beni yukarı doğru kaldırdı.

İki bacağımı kalçasına sarıp kendime bastırdım. Kotunun sert kumaşıyla birleşen sertliği bana aradığım rahatlamayı vaat ediyordu. Birkaç dakika boyunca sürtünmeye devam ederken şiddetli nefes alış verişlerimiz odada yankılanıyordu. Göğüslerimi son kez öptükten sonra başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yasladı. Diğer elim Oğuz'un tişörtünün etek kısmından sırtına doğru kaydı. Beli ince olmasına rağmen sırtı o kadar genişti ki istediğim gibi her tarafına dokunamıyordum. Onu iyice kendime doğru çektiğimde son kez kendini bana bastırdı ve ikimiz de sarsılmaya başladık.

Aynı anda zirveye tırmanmış bedenlerimiz titrerken daha sıkı sarıldık. İnemelerimiz dudaklarımızın arasında kaybolurken bir süre sonra geri çekilip alınlarımızı birbirine bastırdık. Gözlerimiz kapalı bir şekilde öylece dururken, Oğuz kollarını bedenime dolayıp sırtımı kitaplıktan çekti. Gözlerimi açmayı başardığımda onun ela gözlerinin kopkoyu olduğunu gördüm. Vücudumdaki kan yanaklarıma pompalanırken dudaklarında gizemli bir gülümseme oluştu.

"Ergen bir velete döndürdün beni."

İçinde bulunduğum yoğunluktan sıyrıldığım için utanç bedenimi kuşattı. Yüzümü boynuna gömüp gözlerimi sıkıca kapattım. Büyük eli sırtımda gezinirken çalışma odasının kapısını açıp merdivenlere yöneldi. Hayal

ettiğim gibi kokusunu boynundan solurken, gözlerim açılmayacak kadar ağırlaşmıştı.

Az önce olanların ne olduğunu bilecek kadar kitap okuyup film izlemiş olsam da ilk defa yaşamıştım. Daha önce konuştuğum bir iki kişi olsa da ciddi bir ilişkim hiç olmamıştı. Babam öldükten sonra annemle ilgilen-
diğim için buna zamanım yoktu. Şimdi bu yaşadıklarım yabancı ve fazla geliyordu. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar şaşkın hissediyordum. Beni odasına götürdüğünde gözlerimi açmayı reddediyordum. Yatağa yavaşça yatırıldığımda bacaklarımı gevşettim. Bakışlarını yüzümde hissetsem de karşılık vermedim.

Dudakları, kapalı gözkapaklarımın üstünde durdu. Sırayla gözlerimi öptükten sonra en son alnımı öpüp kokumu derince soludu.

“Benim güzeller güzeli, tadı Süveyda’m,” diye fısıldadı. “Ateş gibi bir şeysin.” Bir kez daha öptü. “Benim en güzel günahımsın, kalbimdeki saklı günahsın sen.”

14. YÜREĞİM SENİN

"Her felaketin iki ilacı vardır: Zaman ve sessizlik."

Monte Cristo Kontu, Alexandre Dumas

Günler sonra güneş açmıştı. Gökyüzü o kadar temiz ve açıktı ki evde durmak istememiştim. Oğuz ile beraber evin kapısından çıktığımızda derin bir nefes aldım. "Hava çok güzel."

Oğuz elimdeki atkıyı boynuma sarmak için eğildi. "Ama soğuk," dedi ve atkıyı boynuma sardı. Ellerimde aldığı eldiven, boynumda ona ait atkıyla beraber arabaya bindik. Başımı cama çevirip akıp giden yolu izlerken mutlu hissediyordum. Uzanıp elimi tuttu ve dizinin üstüne koyduğunda gülümsedim. Başımı çevirip ona baktığımda bunu hissetmiş gibi bana baktı ve göz göze geldik.

"Ankara'ya gitmen gerekmiyor mu?"

Tekrar yola baktı. "Arada günübirlik gideceğim."

Öyle günlerde ona eşlik etmek isterdim. Nazlı'yı çok özliyordum çünkü. Fakat hayatım bu kadar karışıkken bu istediğim imkânsızdı. Her şeyin bitmesini istiyordum. Ankara'daki hayatımı istiyordum.

"Geldik."

Oğuz'un sesi düşüncelerimi bölerken birlikte araçtan indik.

"Nazlı burada olduğunu biliyor mu?"

Oğuz yürümeye devam ederken yan gözle bana baktı "Hayır, buranın konumunu evdekiler haricinde kimse bilmiyor."

"Peki senin nerede olduğunu sormuyor mu?" Ben olsam öğrenene kadar sorardım.

Burnundan bir nefes aldı. "Alışık."

Nazlı'yı tanıyordum, soru sormasa da Oğuz için endişelendiğini adım gibi biliyordum. Bu yüzden düşünceli bir sesle, "Seni merak ediyor olmalı," dediğimde başını bana çevirdi.

Bu sözleri duyunca dudaklarımı sarkıttım. Hamile haliyle bizim için endişeleniyor olması beni o kadar çok üzüyordu ki. "Eve gidince onu arayacağım."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Daha dün aramadın mı?"

Omuz silktim. "Olsun, özledim."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çektiğinde itiraz etmeden geniş göğsüne sığındım. Dudaklarını saçlarına gömerken derin bir nefes aldı.

“Düşünceli kalbini yerim senin.”

Kıkırdamaya başladım. “Kalpsiz mi kalayım, Oğuz?”

“Cık,” diye bir ses çıkardıktan sonra doğrulup yüzüme baktı. “Onunla ilgili kötü emellerim var,” deyip göz kırptı. “Şu mağazaya bakalım mı?”

Sorusunu duyunca yüksek sesle güldüm. Çünkü sabah Oğuz kıyafetlerinin daraldığını söyleyip durmuştu. Son zamanlarda fazlasıyla yemek yediği için kilo almıştı ama bu durumu kabullenmiyordu. Ona göre çamaşırlar yanlış ayarda yıkandığı için küçülmüştü.

“Gülme,” diye homurdandığında birlikte erkek giyim mağazasına girdik.

Mağaza çalışanı olan genç bir kadın bize doğru yürüdü. Tatlı bir şekilde, “Hoş geldiniz,” dediğinde gözleri üstümüzde gezindi. Beğeni dolu bir ifadeyle önce bana ardından Oğuz’a baktı.

“Merhaba, hoş bulduk,” dediğinde kadın profesyonel bir şekilde gülmüsedti. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Birlikte kıyafetlerin arasında yürümeye başlarken Oğuz eski bedenini söyleyerek kazak ve gömlek çeşitleri istediğinde geri çekilip şaşkınca yüzüne baktım. “Ne oldu?” diye sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Alışverişe neden çıktığımızı unuttun mu sevgilim?”

Yüzü asılırken kadına doğru dönüp kahverengi gözlerine baktım. “Söylediği bedenin bir büyüğü olacak.”

“Tabii efendim,” dedikten sonra görevli kadın yanıımızdan ayrıldı.

Mağazada bizden başka kimse yoktu. Fırsattan istifade eden Oğuz, kolunu belime sarıp üstüme doğru yürüdü ve sırtımı boy aynasına yasladı. Geçen gece olanları hatırlamama neden olduğu için yüzüm alev aldı. Sıcak nefesi yüzüme çarparken, “Bakıyorum da bu durum çok hoşuna gitti küçük hanım,” dedi.

Başımı geriye doğru atarken kollarımı boynuna doladım. “Belki birazcık.” Sert bedenini bana yasladığında altdudağımın kenarını ısırdım.

“Bak sen.”

Oğuz’un ela rengi gözleri koyulaşırken nefes alış verişleri hızlandı. Ağzım bir avuç toprak yutmuş gibi kurumuştı. Dudaklarım aralandığında sertçe yutkundü. Âdemelması hareketlenirken aniden geri çekildi ve yanıımıza gelen mağaza görevlisine döndü. Gözlerimi kırptıştırırken nasıl bu kadar dağıldığıma bir anlam verememiştim. Oğuz bana dokunduğu an, nerede olduğumu unutacak kadar aklım başımdan gidiyordu. Dudaklarımdan ufak bir nefes alırken arkasından çıktım. Bizi izleyen kadın ikimizi

görmüşse bile renk vermeden elinde tuttuğu kıyafetleri kaldırdı. “En çok tercih edilen modellerimiz.”

Oğuz boğazını temizledi ve kadının elindeki iki boğazlı kazağı aldı. O kabine gidince mağazada gezinip hoşuma giden kıyafetleri seçmeye başladım. Elimde tuttuğum gömleklerle kabine doğru yürüyünce Oğuz da kabininden çıktı. Üstündeki haki rengindeki kazak gözlerine çok yakışmıştı. Elleri bozulan dalgalı saçlarının arasında gezinip aynaya doğru ilerledi. Yakışıklılığı karşısında iç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Aynadan bana baktı.

“Nasıl?”

Boğazımı temizledim, benim gözümde kusursuzdu. “Çok yakıştı.”

Ona doğru yürüdüğümde Oğuz da bana döndü. Parmak uçlarımda yükselip kazağın boğaz kısmını düzelttiğimde parmaklarım bir an için sıcak tenine dokundu. İstedğim zaman ona dokunabilmek... Bu, hayallerimin ötesinde bir durumdu ve çok hoşuma gidiyordu.

“Demek ki gerçekten kilo almışsın. Çamaşırlar doğru ayarda yıkanmış hayatım, gördün mü?” Muzip bir şekilde söylediğim sözlerin ardından yüzüme doğru eğildi.

Dudaklarını kulağıma yanaştırıp iç gıcıklayıcı boğuk sesiyle, “Hayatım diyen dilini yerim senin,” diye fısıldadığında yüzüm alev aldı. Gözlerimi kırptıtırırken gizemli bir gülümsemeyle, “Kızardın mı sen?” diye sorduğunda cevabını görüyor olsa da beni utandırmak hoşuna gidiyordu. Yanağımı hafifçe ısırdığımda gülerek geri çekildim.

“Konuyu değiştirme. Hakkı çıktım, kilo almışsın,” diye belirttiğimde gözlerini devirdi. “Yemekleri yiyen Eser, kiloyu alan benim, başlarım böyle işe,” diye söylediğinde ufak bir kahkaha attım.

Evde en çok yiyen Eser’di ama erkeklerin içinde en zayıf olan da oydu. Ayaklarımı yere basarken bir adım geriye doğru gitti. “Bu güzel oldu.”

Oğuz yanıma gelen görevliye döndü. “Bu kazağın lacivert ve siyah rengini de almak istiyorum.”

Elimde tuttuğum gömlekleri ve kalın örgülü olan siyah hırkayı uzattım. “Bunları da beğendim.”

Yaklaşık bir saatin ardından kıyafet çantalarını arabanın bagajına yerleştiriyorduk.

“Eve mi gideceğiz?”

Bagajı kapattı. “Bir şeyler yiyelim.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Ben tokum. Ama sen acıktıysan yiye-
biliriz.” dedim imalı bir şekilde.

Gözlerini kısıp dik dik ince bedenime baktı. “Ben de tokum,” dediğin-
de yanağımın iç kısmını ısırđım, yoksa gülmeye başlayacaktım.

Elimi tutup, “Kahve içelim,” dedi ve tekrar yürümeye başladık. Sıcak
bir kafeye girdiğimizde ikimiz de filtre kahve siparişı verdik. Garson yanı-
mızdan ayrıldığında eğlenen gözlerle ona bakıyordum.

“İstersen yemek de yiyebiliriz.”

Gözlerini devirirken yarım ağızla, “İstemiyorum,” dedi.

Sırtımı koltuğa yasladığımda gözlerim dışarı kaydı. Kafenin karşısında
görünen lunaparka baktığımda yüzüm düştü. Geçmiş, boğazıma büyük bir
düğüm atmıştı. Babam öğretmendi, yaz tatillerinde ise lunaparkta çalışırdı
çünkü annem, babamın maaşını pek beğenmezdi. O günleri hatırlamak
boğazımdaki düğüme bir ilmek daha attı. Babam Yener Karayağız, beni
severdi, çok güzel severdi. Evin tek çocuğı olduğum içindi belki de... Saçla-
rımı okşarken bile dikkat ederdi, bazen yüzüme öyle büyük bir özlemle ba-
kardı ki hatırlayınca bile kalbim ufalanıyor geçmişin üzerine dökölüyordu.

“Buyurun efendim.”

Kahveleri getiren garsonun sesi, geçmişin aralanan perdesini bir anlığına
kapattığında Oğuz’un eli, masanın üstünde duran elimin üstüne kapandı.

“İyi misin yavrum?”

Sesi endişeliydi. “Hıhı,” diye mırıldandığımda bakışlarım tekrar luna-
parka kaydı. Kış olduğu için park boştu, çalışmayan dönme dolaba hüznle
bakarken konuşmaya başladım.

“Babam...” Sanki dikenli teller boğazımın etrafını sarmış kalbime kadar
iniyordu. Baba kelimesindeki her bir harf, çocukluğumun üstünde asılı kal-
mış yavaşça sallanıyordu. “Yazları lunaparkta çalışırdı.” Anılar dudaklarım-
da acı bir gülümseme oluştururken, gözlerim bir daha yaşayamayacağım
günlerin hüznüyle yanıyordu.

“Çoğı akşam beni de götürürdü. En çok dönme dolaba binmeyi sever-
dim. Yukarıdan şehri izlemek çok güzeldi.”

Dönme dolaba babamla beraber hiç binememiştim. İşleri çok yoğun
olduğı için fırsat bulamaz ve hep, “Bir dahaki sefere güzel kızım,” derdi.
Sesi kulaklarımda yankılanınca gözlerimden yaşlar aktı. Bir dahaki sefer hiç
gelmemişti.

Kalbimde ukde kalan bu ayrıntı canımı acıtıyordu.

Bakışlarım Oğuz’a kaydı. “İşleri çok yoğun olduğu için benimle hiç
dönme dolaba binemedi.”

Sandalyesini geriye doğru iteleyip ayağa kalktığı anda sessizce bana doğru yürüdü. Yanıma oturduğunda kolunu omzuma sararak beni kendine doğru çekti. Gözlerimi kapatınca babamın yüzü aklıma geldi. Huy olarak babama benzerdim. İkimiz de sessiz ve ılımlıydık, annemin dediğine göre bakışlarımız da aynıydı. Sadece babam daha durgundu. Babamı kaybedince sırtımı yasladığım koca dağın altında kalmıştım. Hastanedeki son anları aklıma gelince gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Baba..." Burnumu çektim. "İyi olacaksın, değil mi?"

Yorgun gözlerini açıp yüzüme saf bir sevgiyle baktı. Babamın elini daha sıkı tuttum. Her zaman sıcak olan elleri artık soğuktu. Ürperdiğimi hissettim, babam hep sıcak ve güçlüydü. Yine öyle olacaktı!

"Hem söz vermiştin bana, birlikte dönme dolaba binecektik." Elini yavaşça kaldırıp yanağıma yerleştirdi. Gözlerimi yumup, "Göge birlikte çıkacaktık," diye fısıldadım.

"Artık göge birlikte çıkamayız güzel yavrum ama göge her baktığında, her uzandığında orada olacağım." Durup hırıltılı bir nefes aldı. "Sen yeter ki göge bak, göğün kalbi göğsümde senin için atıyor, benim küçük Süveyda'm."

Babamın son sözleri olmuştu bunlar. Durumu ağırlaştığı için doktorların odaya girip beni zorla çıkardığını hayal meyal hatırlıyordum. Net olarak hatırladığım tek şey, babamın aklımda yer edinen sözleriydi.

Oğuz yavaşça saçlarımı okşadığında yanağıma göğsüne sürttüm ve içinde bulunduğum ana geri dönmeye çalıştım. Saçlarımı öptüğünde iç çektim. Babam hayatta olsaydı Oğuz'u severdi. Sırf bana bu kadar iyi baktığı için bile onu çok severdi.

Yattığın yerde rahat uyu baba, kızın artık güvende...

Geri çekildiğinde ıslak gözlerimi onun şefkatle bakan gözlerine çevirdim. "Gel hadi," dediğinde ayağa kalkıp elimi tuttu ve beni de ayağa kaldırdı. Masanın üstüne para koyduktan sonra montumuzu alıp dışarı çıktık.

Beraber yürümeye başladığımızda şaşkınca, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Cevap vermek yerine yürümeye devam etti. Yolun karşısına geçince lunaparka doğru yürüdüğümüzden emin oldum. Hafifçe güldüğümde beraber lunaparkın kapısından içeri girdik. Oğuz gişeye doğru yürüyüp bilet aldıktan sonra birlikte dönme dolaba doğru ilerledik.

"Hava çok soğuk," desem de aslında dönme dolaba binmeyi istiyordum. Oğuz umursamadan oturup beni yanına çekti. "Ben seni ısıtırım," deyip kolunu omzuma sardı.

Gişedeki adam dönme dolabı çalıştırdığında gözlerimi kapatıp geçmişin kapısından içeri girdim. Babamın beni izleyen açık kahverengi gözlerini

anımsadım. Aşağı inince, “Baba!” diye bağırip el sallardım. Her baba deyışimde bana bakarak o da el sallardı. Bu anılar, yüreğimde kabuk bağlayan yaraların kaşınmasına neden olmuştu. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, derine işleyen bazı yaşananların acı tatlı anıları yürekten silinmiyordu işte. Babam benim kapanmayan yaramdı. Gözlerimden tekrar yaşlar akarken canım acıyordu. İlk kaybettiğim günkü gibi keskin bir acı değildi, daha ağır ve alıştığım bir acıydı bu. Derinden sızlatıyordu.

Boğuk bir sesle, “Babam hayatta olsaydı seni severdi,” dediğimde bir an dondu.

“Öyle mi?” diye sorduğunda sesi şüpheliydi. Gözlerimi açtığımda dönme dolabın en tepesindeydik. Ayaklarımın altında kalan şehre hayranlıkla bakarken kendimi bir kuş kadar özgür hissediyordum. Bu hissi bana Oğuz tattırmıştı, benim yaralı kanatlarımı iyileştirmişti. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde üşüyen elimi, yanağına yasladım.

Sert sakallar avucuma tadı tatlı battı. “Merhametli ve güçlü birisin, bu yönün bana babamı hatırlatıyor.”

Gözlerinde beliren duyguları anlatmaya kelimelerim yetersiz kalıyordu.

“Bence sen de babana benziyorsun ve ben...” diye fısıldayıp yaklaştı. “Hayatuma girdiğin için şanslı herifin tekiyim.”

Gülümsediğimde sözlerinin derinliği ve içtenliği içimi ısıttı, kalbim öyle şişmişti ki göğüskafesime sığmıyordu. “Oğuz,” diye fısıldadım. “Kalbimi senin gibi birine verdiğimi bilmek, babamı mutlu ederdi.”

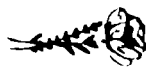
Ellerini yüzümün iki yanına yaslayıp havaya kaldırdı ve gözlerime derin derin baktı.

“Seni sevdiğimi artık söyleyebilirim o zaman.” Oğuz’un sözleri yüreğime dokundu. Dolan gözlerimi kırıştırdım.

Dönme dolap bir kez daha yukarı doğru çıkmıştı. Alnını alnıma yasladığında aralık dudaklarından sızan sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Bana dünyaları vermişti.

“Ben de seni seviyorum.” Oğuz dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça konuşmaya devam etti. “Seni gördüğüm ilk gün, gözlerinde vurgun yedim.” Kalbim, göğsüme sığmıyordu.

“Âşığım sana,” dedim ve bu defa ben öptüm. Hem de nasıl âşıktım...

“Kahve içelim mi?”

Gözlerimi kitaptan ayırıp Zeynep’e çevirdim. “Olur.”

Birlikte mutfağa girdiğimizde, Fatma abla çoktan kahveleri yapmış fincanlara dolduruyordu.

"Ben yapardım ablam," diyen Zeynep yanına gittiğinde gülümsedi.

"Bu defa da ben yapayım."

Masaya geçtiğinde tabaktaki renkli yuvarlak çikolatalardan bir tane alıp açığına attım. Fatma abla kahve tepsisini masaya yerleştirdiğinde, "Ellerine saplık. Fatma abla," dedim.

"Afiyet olsun güzel kızım." Karşıma oturan Fatma abla, alıcı gözle beni incelemeye başladı. Dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Bu bakışlarla bir anlam veremediğim için, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Altın altın gülerken "Yok yavrum, ne olacak?" dedi. Aradan bir dakika geçmemişti ki tekrar konuştu. "Oğuz'umun yaşı ne ara otuz bir oldu hiç anlamadım." Kaşlarım havalandı. "Evlenilecek zamanı geldi geçiyor."

Bu sözler üzerine yüzüm pancar gibi olurken içtiğim kahve boğazıma kaçtı. Öksürmeye başladığımda Zeynep masadaki suyu uzattı. Fatma abla'nın yüzündeyse bilmiş bir gülümseme vardı.

"Senin yaşın da fena değil hani," dediğinde utanç ve şaşkınlıkla dolmuştum. Anlaşılan her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Yavaşça bana doğru eğildi. "Çok bekletmeyin bizi, hem torun da isterim ona göre."

Zeynep, "Fatma abla," diye araya girdiğinde resmen dilimi yuttum. Evlilik, çocuk ve Oğuz... Üçünü aynı cümle içinde duymak beni şoka sokmuştu.

"Ben..." dediğimde Fatma abla göz kırptı. Telefonu çalınca, "Düşün kızım dediklerimi, bak Oğuz'dan iyisi zor bulunur," dedi ve telefonuyla konuşmak için uzaklaştı.

Zeynep yüzüme bakarken gülmemek için altdudağını ısırdı.

"Her zaman böyle açık sözlü müdür?" dedim.

Zeynep kahkaha atarken, "Hem de her zaman," dedi. Ben de gülmeye başladığımda onun kahkahası birdenbire kesildi.

Donmuş gülümsemesiyle kapıya baktığını görünce arkamı döndüm ve Zeynep'e bakan Vural ile karşılaştım. Vural, mutfak kapısının girişinde durmuş, öylece karşısındaki kadına bakıyordu. Bu adamı tanıdığım süre zarfında ifadesiz ve sert biri olduğunu görmüştüm. Fakat Vural, Zeynep'e diğerlerine baktığından farklı bakıyordu. Bu ayrıntı kaşlarımın havalanmasına neden olurken Vural gözlerini kaçırdı.

"Su alacaktım," deyip tezgâha doğru yürüdü.

Zeynep'in bakışları da hemen onun üstündeydi. Gözlerim şüpheyle kıldı. Bunların arasında bir şeyler hem var hem yok gibiydi, henüz çözemiştim.

"Sebilde su bitti," diyen Zeynep ayağa kalkıp cam sürahiyi aldı ve Vural'a doğru yürüdü. Vural elinde bardakla ona doğru döndüğünde kısa

bir an göz göze geldiler. Zeynep sessizce bardağını doldurduğunda, “Bu gece burada mı kalacaksın?” diye sordu. Bakışlarını bardağa çevirirken sert bir sesle, “Hayır,” dedi. Zeynep başıyla onayladı.

“Peki iki gün sonra düzenlenen yemeğe katılacak mısın?” Vural, suyu tek yudumda içtikten sonra boşalan bardağı tezgâhın üstüne koydu.

“Bilmiyorum.”

Kısa ve net cevap veriyordu. Zeynep gözlerini devirirken, “Çok açıklayıcısın,” dedi. Sesinde iğneleyici bir ton vardı.

“Cevaplar bunlar, beğenirsen,” dediğinde Zeynep alayla güldü.

“Beğenemedim işte n’aparsın?”

Cevabını beklemeden masaya doğru döndüğünde, Vural bir şey demeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Zeynep onun arkasından hüznün dolu gözlerle baktıktan sonra iç çekerek yerine oturdu.

“İyi misin?”

Sorumu duyunca irkildi. Orada olduğunu unutmuş gibiydi. “İyiyim.”

Dikkatli gözlerle solan yüzüne baktım. “Zeynep?”

Gözlerini bana doğru çevirip düz bir sesle, “Efendim?” dedi.

“Sizin arasında bir şey mi var?”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Biz diye bir şey yok ki.”

“Emin misin?”

“Gördüğünden ötesi yok.”

“Aslında...” deyip kısa bir an durdum. Gözlerine bakarken, “Gördüğümde gizlenen bir şeyler var,” diyerek cümlemi tamamladım. Zeynep birkaç dakika sessiz kalırken gözlerine dolan hüznü artık gizlemiyordu.

“O gördüklerin karşılıksız şeyler,” diye fısıldadı.

Buna katılmıyordum çünkü Vural ona farklı bakıyordu, gizlemeye çalışsa da bu anlaşılır bir şeydi.

“Bence pek de karşılıksız değil.”

Omuz silkti. “Karşılıklı da değil.”

“Nereden biliyorsun?”

Soğuyan kahvemden bir yudum daha aldığımda Zeynep iç çekti. “Vural’ı tanıyorum ve kalbinde kimseye yer olmadığını biliyorum. Ama nedenini ben de bilmiyorum.”

Başımı iki yana doğru salladım.

“Sana farklı bakıyor, Zeynep.” Gözlerinde umut etmeye korktuğunu gösteren izler belirgindi. “Onu seviyorsun değil mi?”

Sessiz kalınca cevap vermeyeceğini düşündüm fakat beni yanıltarak konuştu.

"Avucunun ortasında bir buz parçası tuttuğunu düşün." Gözleri gözlerimi buldu. "O buz parçası benim kalbimin orta yerinde, Süveyda. Bazen öyle soğuk ki yakıyor, bazen de sadece donduruyor."

Sözleri göğsümün orta yerine bir taş gibi oturmuştu. Gözlerim dalgınca masaya kaydı. Biri bana Oğuz'u sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmamı isteseydi, kalbimin ortasında yanan bir ateş derdim. İçini ısıtan, kalbimi sıcacık eden ve bana zarar verecek her şeyi yakıp kül edecek güçlü bir ateş.

"Neyse, beni boş verelim. Siz Oğuz ile nasılsınız?"

Gülümsemeye çalıştım. "Çok yeni ama..." deyip iç çektim. "İyi."

İçten bir şekilde gülümsedi. "Oğuz'u ilk defa böyle görüyorum. Düşünceli olsa da herkese karşı mesafeli biridir fakat konu sen olunca anında değişiyor."

Bu sözler dikkatimi çekmişti. Masaya doğru eğilirken meraklı bir şekilde. "Öyle mi gerçekten?" dedim.

Başıyla onayladı. "Öyle tabii, sıcacık bakıyor sana. Sen de onu seviyorsun değil mi?"

Sorusu üzerine üstdudağımı ısırdım. "Çok mu belli oluyor?"

"Yani birazcık."

İçimi saran mutluluğa engel olamıyorum. Ayağa kalktığımda, "Oğuzlara da kahve yapayım," dedim. Onu görmek için bir bahaneydi aslında. Zeynep masayı toplarken kahveyi hazırladım ve mutfaktan çıktım. Çalışma odasının kapısı yarı açıktı. Tam ayağımla iteleyip içeriye girecektim ki Oğuz'un sesini duydum.

"Süveyda'ya nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

Kaşlarım çatılırken kulağımı kapıya doğru yanaştırdım. "Bence uzatmadan doğrudan anlat."

Oğuz sıkıntılı bir nefes aldı. "Hangi birini anlatayım, Vural?" deyip kısa bir an sustuğunda iyice meraklanmışım. Ne gizliyordu benden?

"Kız daha istihbaratçı olduğumuzu bile bilmiyor."

Kısık sesini duyunca gözlerim irileşti. Oğuz MİT ajanı mıydı? Bu yüzden mi işlerinin sürekli yasal ve gizli olduğunu söylüyordu? MİT çalışanları kimliklerini ailesinden bile gizlerdi. Öyle ki öldükleri zaman mezarlarında isimleri yerine sadece, "Mehmetçik," yazardı. Göğsüm gururla doldu. Onu daha iyi anlamıştım. Gerçekten işini bana söyleyemezdi.

"Oğuz, işimizi eşimize ya da ailemize söyleyemeyiz. Bunu biliyorsun ama diğer mevzu..." deyip sustu.

Vural'ın sözleri üzerine Oğuz bir şeyler söyledi ama tam duyamadım. Kapıya biraz daha yanaştım. "Zor şeyler yaşadı, nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum."

Ortamda kısa bir sessizlik olurken içeri girip neler olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyordum.

“O adam doğru mu söylüyordu sence?” Vural’ın sorusu sessizliği bozmuştu.

“Kendinden fazla emindi, haklı olma ihtimali yüksek.”

Vural sessizce küfretti. “Çok boktan bir durum.”

“Bir de bana sor. Ona nasıl annen üvey olabilir diyebilirim ki?”

Bu sözler freni patlamış bir arabanın yokuş aşağı sürülmesi gibiydi. Araba hızını alamadığında hedefi bendim. Bir iki adım geriye doğru sendelediğimde, göğsüm hızla alıp verdiğim nefeslerden ötürü yükseliyordu. Fakat içime aldığım sanki oksijen değil de zehirdi.

Annem üvey olabilirdi... Yirmi iki yıllık hayatım yalan olabilirdi...

Başım dönmeye başladığında görmeyen gözlerle oradan uzaklaştım. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi olanları üçüncü boyuttan izliyordum. Mutfak boş olduğu için tepsiyi masanın üstüne bıraktığımın bile tam farkında değildim. Annem olarak bildiğim kadın, Ayperi Karayağız üvey olabilirdi... Bu ihtimal somut bir şey olsaydı eğer göğüs kafesime saplanan közlenmiş bir demir parçası olurdu. Elimi göğsüme yerleştirip ovarken nefes almaya çalıştım. Birbirine dolanan ayaklarımla mutfaktan çıktığımda evin alt katına inen merdivenlere yöneldim. Yalnız kalmak istiyordum.

Aşağı inince spor odasının kapısını açıp kendimi içeri attım. Kapıyı kapattıktan sonra duvarın kenarına çöktüm. Bacaklarımı gövdeme çekip kollarımı etrafına sıkıca doladım. Bunu yapmasam sanki parçalara ayrılacaktım...

Gözlerimi sıkıca yumarken ağlayamayacak kadar donmuş bir vaziyeteydim. Duyduğum şey bir ihtimal dahi olsa göğsümde bir kıyamet koparmıştı. Çünkü bir yanımda bu ihtimale sevinmiş ve sıkıca sarılmıştı. Diğer yanımda şaşkın ve hayal kırıklığına bulanmıştı.

Hafifçe sallanırken annemi düşündüm. Babam hayattayken daha iyi bir kadındı. Hiçbir zaman bana pek düşkün olmamıştı ama babamı çok sevdiğini hatırlıyordum. Babam öldükten sonra ise bambaşka biri haline gelmiş ve kızına bile tahammül edemez olmuştu. Bunu, ani kayıptan ötürü yaşadığı bir şok olarak düşünmüştüm ama şimdi duyduklarım... eksik bir şeyleri tamamlıyor, görmek istemediğim şeyleri önüme seriyordu. Bu gerçeklerden daha ne kadar kaçacaktım?

Alnımı diz kapağıma vururken, “Neden?” diye fısıldadım.

Yaşananlar tarafından ezilirken bağıra çağıra sustum. İçime içime akan gözyaşları eşliğinde alnımı bir kez daha vurdum. “Niye baba, niye?”

Babam bana nasıl yalan söyler, böyle bir şeyi nasıl gizlerdi? Aklım almıyordu, bir yerde bazı şeyleri daha net anlasam da yaşananları aklım almıyordu. Kendimi çok savunmasız hissediyordum.

Belki dakikalar belki saatler boyunca orada durup düşündüm. Yargıladım, öfkelendim, anlam veremedim, mutlu oldum... Beni öldürmek isteyen kişinin öz annem olmama ihtimali mutlu etmişti. Bir yerden sonra uyuya kaldığımda aklım ve kalbim birbirine dolanmış bir ip gibi karmakarışıktı.

Omzuma dokunan bir el, huzursuz uykumdan uyandırdığında başımı kaldırıp şaşkınca elin sahibine baktım ve yüreğimi yerinden söken adamlar göz göze geldim. Gözlerine baktığımda tek istediğim ağlamaktı. Ama öyle yorgun ve bitkin hissediyordum ki ağlamaya bile gücüm kalmamıştı.

"Saatlerdir seni arıyoruz," dediğinde sesinde bastırıldığı bir öfke vardı.

Önümde diz çöktüğü için yüz yüze bakıyorduk. Endişesini, korkusunu görüyordum ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Sadece durdum ve hüzünlü gözlerimle baktım.

Kaşları iyice çatıldı. "Neden haber vermeden buraya geldin?" Cevap almadığı her an, sesi tıpkı ifadesi gibi sertleşiyordu.

Başımı yana doğru eğdim ve kuruyan dudaklarımı araladı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Sesimde duygusuz bir ton vardı. Gözleri kısılırken temkinli bir şekilde, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Gözlerimi yumup yorgun bir nefes aldım.

"Seni duydum, Vural ile konuştuğun zaman."

Sözlerim ortamdaki havayı saniyeler içinde ağırlaştırmıştı. "Annemin," deyip sertçe yutkunduktan sonra acı sıçrayan gözlerimi açtım. "Üvey olduğunu ne zaman söyleyecektin?"

Yüreğimi kavrayan bir el vardı ve her an tutuşunu sıkılaştırıyordu. Oğuz tuttuğu nefesini aralık dudaklarından verdikten sonra sessizce yanıma çöktü. Bir bacağı ileri uzatıp diğer bacağı katlayarak kendine doğru çekti. Dirseğini, bacağının üstüne koyduktan sonra üstündeki yeşil gömleğin rengini alan gözleri gözlerimi buldu.

"Dün akşam Cemil şerefsizi ile konuştum."

O isim, varlığını unutmak istediğim ama bir türlü başaramadığım canavarları saklandığı yerden çıkardı. Tenim iyice solarken, "Devam et," dedim.

"Birtakım imalarda bulundu. Annen ve senin hiç benzemediğinizden bahsetti. Sonra..." deyip kısa bir an sustu. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Bu beni daha çok meraklandırıldığı için, "Sonra?" diyerek üsteledim.

Burnundan derin bir nefes alırken yüzünü buruşturdu. “Annenin sana bakmaya bile tahammül edemediğini söyledi.”

Yüreğimdaki eller şimdi soluk boruma dolanmıştı. “Neden?”

“Hatırlattığı kişi yüzündenmiş.”

Gözlerimi tekrar yumdum. “Peki o kişi kim?” Cevabını bildiğim bir soruydu ama bilmek yetmiyordu. Duymaya ihtiyacım vardı...

Eli solgun yüzümü bulduğunda, tepkisiz kalmaya devam ettim. Yanağıma kırılmamdan korkan bir cam parçasıymış gibi yavaşça ve nazıkçe dokunuyordu. Ama o cam, parçalara ayrılalı çok oluyordu. Dağılan kısımları ise en çok kendime saplanıyor, kalbimde ağır yaralar açıyordu.

“Öz annen.”

Kaçtığım gerçeğe yüzleşirken gözlerimi açtım. Ciğerlerimdeki nefes bir kerede boşalmıştı.

“Sence bu doğru mu?”

Oğuz tuttuğu nefesi bıraktı. “Bilmiyorum yavrum ama öğreneceğim.” Eli yavaşça enseme doğru kaydı. Beni kendine doğru çekince alınlarımız birbirine değdi. “İnan bana en kısa sürede öğreneceğim.”

Titrek bir sesle, “Ben ne hissedeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Yüzüm yaşadığım acıyla buruşurken dişlerimi birbirine kenetledim. “Buna sevinmeli miyim? Beni öldürmek isteyen kişinin...” deyip kısa bir an sustum. “Öz annem olmamasına sevinmeli miyim?”

Bedeni gerildi. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyor gibiydik. Yavaşça geri çekilip gözlerine baktığımda ailesini yeni kaybeden, kimsesiz kalmış küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. *Yaralı, kimsesiz ve kaybolmuş...*

“Gerçeği ne zaman öğrenebiliriz?”

Ellerini başımın iki yanına yasladı. “En yakın zamanda öğrenmek için elimden geleni yapacağım.” Titreyen bedenimi göğsüne yaslayıp dudaklarını, saçları arasına yasladı. “Keşke...” dedi ve derin bir nefes aldı. “Elimde olsa da acı sinen kalbini iyileştirebilsem. Yaşadığın kötü anıları sana unutturabilsem.”

Keşke buna gücün yetse...

Elini çeneme yaslayıp yüzümü, yüzüne doğru kaldırdı. Eğilip dudaklarını aralık dudaklarıma yaslayıp gözlerini kapattı. Kalbimdeki ağırlık azalmıştı. Ufak bir öpücük bırakıp dudakları dudaklarımdan üstündeyken konuşmaya devam etti.

“Her şeyi beraber atlatacağız.”

“Umarım,” diye fısıldadım. Ona güveniyordum, aynı zamanda seviyordum. Kalbim Oğuz’a, tıpkı güneşin aya tutulduğu gibi tutulmuştu.

15. GERÇEĞİN İZLERİ

"Kaderini çizerken cetvel kullanamazsın"

Ruhi Mücerret, Murat Mentek

Sıcak su tenimden kayıp giderken siyah granit zeminde bacaklarımı kendime doğru çekmiş öylece oturuyordum. Su beni rahatlattığı için birkaç dakikadır bu pozisyondaydım. Keşke bedenim gibi zihnim de böyle kolay rahatlasaydı... Duyduğum konuşmanın üstünden iki koca gün geçmiş ama tam olarak kendimi toplamayı başaramamıştım. Sürekli ya uyuyor ya da kitap okuyordum. Düşünmemek için her şeyi yapsam da bazı anlarda düşüncelerim hâkimiyeti ele geçirip zihnimde dörtmala koşturuyordu. Yorumuydu...

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladığımda geçmişte yaşanan bir anı zihnimde süzülürdü.

"Resmin güzel oluyor."

Burnumu kıvrıştırıp babama baktığımda sıcak bakan gözleriyle karşılaştım. *"Bence olmuyor, bu konuda çok yeteneksizim,"* deyip dudaklarımı sarkıttım.

Babam hafifçe gülünce gözleri kısıldı. Güldüğü zamanlarda babama daha çok benziyordum. Elini uzatıp saçlarımı okşadı. *"Abartıyorsun bence."*

O sırada annem yanıma geldiğinde ona döndüm. *"Anne, sence neye benziyor?"* Sarı saçlarını geriye doğru atarken eğilip öylesine resmi inceledi.

Annem babamın aksine daha soğuk ve sert yapılıydı. Açıkçası annemden biraz çekiniyordum.

"Pek anlayamadım."

Babama bakıp, *"Ben demiştim,"* dedim.

Babam tekrar güldüğünde bakışlarında dalgın bir ifade vardı. *"Annene hiç çekmemişsin."* Bu cümlenin ardından babamın gülüşü solarken annem öfkeyle soludu. Ortamda rahatsız edici bir sessizlik hâkim olurken ikisi de donmuş gibiydi.

Şaşkınca, *"Anne, sen resim mi çiziyorsun?"* diye sordum.

Annem buz gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. Pek gözlerime bakmazdı ama bu defa uzun uzun bakmıştı. *"Baban biriyle karıştırdı sanırım, ben de pek resim çizemem."*

Resme geri dönerken annemin gözlerime bakmasına şaşırdığım için yaptığı açıklamayı da pek dinlememişim. Mutfığa gittiğinde babam asık bir suratla yanıma oturdu.

"Annem ilk defa gözlerime bu kadar uzun baktı," dediğimde sesim dalgındı. Babam şaşkınlıkla, "O da ne demek?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmem, gözlerimin rengini sevmiyor sanırım. O yüzden pek bakmıyor."

Babam birkaç saniye sessiz kaldığında önümdeki resmi tamamlamaya devam ediyordum. "Sana öyle gelmiştir kızım."

Sessiz kaldığımda babam kolunu omzuma atıp küçük bedenimi kendine doğru çekti. "Sen bu ara fazla mı hassassın?" dedi ve beni gıdıklamaya başladı. Beni güldürmek için yapmıştı.

Bu olayı dokuz yaşlarındayken yaşamıştım. O gün anlam veremediğim cümleler ve ancak şu an fark ettiğim şeyler, kayıp yapboz parçaları gibi yerine oturuyor, yıllardır eksik olan resmi nihayet tamamlıyordu. Başımı yavaşça duvara vurdum. Ne kadar da aptaldım! Nasıl her şeyi bu derece görmezden gelmiş ve beni sevmeyen kadına sıkıca sarılmıştım! Sırf annem, Cemil tarafından zarar görmesin diye evde kalarak o iğrenç herife tahammül etmek zorunda kalmıştım.

Sıkıntıyla oflarken Oğuz aklıma geldi ve içimdeki sıkıntı katlanarak çoğaldı. Oğuz ve Vural da dün akşam saatlerinde evden ayrılmışlardı. Bu akşamki yemeğe geleceklerini söyledikleri için gözüm kapıdaydı. Ama öğleden sonra olmasına rağmen henüz gelen yoktu.

Ayağa kalkıp saçlarımı yıkadıktan sonra duştan çıktım. Bedenime havluyu sararken kıyafetlerimi almadığımı fark edip alnıma hafifçe vurdum. O kadar dalgındım ki şaşırmadım bile. Evde Zeynep ve Fatma abla haricinde kimse olmamasına rağmen kapıyı açıp başımı dışarı çıkarttım. Koridorun boş olduğunu görünce hızlı adımlarla odama girip kapıyı kapattım. Fakat odada yalnız değildim. Pencerenin kenarında dikilen Oğuz bana doğru dönünce ikimizin de gözleri irileşti. Sırtımı kapıya doğru yaslarırken havluyu daha sıkı kavradım.

Şaşkınca, "Oğuz?" dediğimde gözleri ıslak saçlarımdan başlayarak yavaşça aşağı doğru inmeye başladı. Havlu uyluklarımda bittiği için bacaklarımın büyük kısmı açıktaydı, gözleri uzun bacaklarıma kaydı. Beni yavaşça inceleyen gözleri tekrar yukarı çıktı. Gözlerindeki sıcaklık tenimi alazlandıırken bakışları boynuma takıldı. Boynumdan gerdanıma doğru akan su tanesi, kıvrılarak aşağı indi ve göğüslerimin arasına dalarak kaybolduğunda Oğuz sertçe yutkundü.

"Siktir," diye fısıldadı.

Aramızdaki mesafeye rağmen ortamı saran sıcaklık etrafımızı kuşatıyordu. Bana doğru yürürken elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi. "Çok fena sınanıyorum," dediğinde sesi boğuk ve kalındı. Yutkundum. "Ç-çıkayım ben."

Kekelemiş miydi o? Sesimi kaybettiğim için başımla onayladım fakat bacaklarım uyduğu için kapının önünde dikilmeye devam ediyordum. Oğuz önümde durunca başını kaldırıp yüzüme baktı ve tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Aniden elini uzatıp belime yerleştirdiğinde ürperdim. Titreyen bedenimi kendine doğru çekerken gözlerini kapattı.

"Nasıl bir sınavsın sen, Süveyda?" Başını yavaşça eğip kokumdan derin bir nefes içine çekti. "Bir türlü karşı koyamadığım bir bağımlılık gibisin." Sözleri karşısında gözlerim kapanırken parmak uçlarımda yükseldim ve ona sokuldum. Sıcaklığını hissedince altdudağımı dişlerimin arasına alıp çiğnedim. *Onu özlemiştim.*

Dudaklarını şakağıma yaslayıp, "Aklımı..." diye fısıldadı ve biraz daha eğildi. Dudakları yanağımdan boynuma doğru kaydığında sertçe yutkundum. O an sanki batan güneş kalbimin içindeydi ve Oğuz, göğsümdeki tuvale rengârenk boyalar katıyordu. Boynumu öperken, "Başımdan alıyorsun," dedi.

Dudakları biraz daha aşağı kayınca yasak hislerin kuşatması altına alındım. Saçları çenemin altına sürtünürken burnunun ucunu nemli tenimde gezdirdi. Ardından göğsümün üst kısmındaki yüksekliğe sıcak dudaklarını gömdü. Bacaklarım pelte kıvamını alırken bedenimdeki titreme artıyordu. Göğüslerimde oluşan sızı kasıklarım kadar usulca indiğinde ürperdim. Bacaklarım kasılırken göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. O yavaşça geri çekildiğinde odaksız bakan gözlerimi açtım. Oğuz iç çekti.

"Biz birazdan çıkacağız, yemeğin olduğu yere ayrı ayrı gideceğimizi söylemek için gelmiştim." Yüzünde serseri bir gülümseme belirdi. "Bu defa da ben seni bastım."

Kıpkırmızı kesilirken, "O yanlışlıkla olmuştu," dedim. Gülümsemesi büyürken ıslak saçlarımı omzumdan geriye doğru attı.

"Bu da yanlışlıkla oldu yavrum."

Eğilip aralık dudaklarıma sıkı bir öpücük bıraktı. "Çıkmam lazım yoksa..." Derin bir nefes aldı ve beni aniden bıraktı. "Yoksa kendimi tutamayacağım." Gülmemek için kendimi tutarken yana çekildim.

Oğuz son kez bana baktıktan sonra iç çekerek kapıdan çıktı. O kadar hızlı çıkmıştı ki sessizce güldüm. Yatağın üstüne bıraktığım siyah iç çamaşırımı giydikten sonra sabah seçtiğim bordo rengindeki kadife elbiseyi başımdan aşağı geçirip aynanın karşısına geçtim. Elbise uzun kolluydu, v yaka şeklindeki dekoltesi biraz derindi. Neredeyse karnımın üstünde bitiyordu ve boyu dizlerimin hemen hemen bir karış üstündeydi. Cesur bir elbiseydi ama çok güzeldi.

Elbiseyi düzelttikten sonra makyaj masasına geçtim. Saçlarımı kurumaya bırakıp makyajımı yapmaya başladım. Siyah, dumanlı bir makyaj

yaptığım için bal rengi gözlerim ön plana çıkmıştı. Bordo rengindeki mat ruj dudaklarıma yedirdim ve belime kadar uzanan saçlarımdaki dalgaları maşa yardımıyla belirginleştirmeye başladım. Son olarak dolaptan süet, siyah çizmeleri çıkardım. Topuklu çizme, dizlerimin üstüne kadar geldiği için bacak dekoltesini aza indirmişti.

Odadan çıkmadan önce aynaya baktım, farklı görünüyordum. Daha cüretkâr bir kadın vardı karşımda. Bana yabancı bir kadındı ve Oğuz ile hayatıma girmişti. Ufak bir nefes alırken masanın üstündeki kolyeyi alıp boynuma taktım ve odadan çıktım. Bu gece Fatma ablanın doğum günüydü. Ona sürpriz yapacaktık. Kürşat, Fatma ablayı alışveriş bahanesiyle evden uzaklaştırmıştı. Hepimiz toplandıktan sonra gideceğimiz mekâna getirecekti. O da ekipten biriydi. Babacan tavırlarıyla samimi duruyordu. Oğuz'un ona değer verdiğini anlamak zor değildi.

Aşağı indiğimde Zeynep'in salondaki kanepede oturduğunu gördüm. Adım seslerimi duyan Zeynep bana doğru döndü.

Gözleri beğeniyle beni izlerken ayağa kalktı. "Oo, çok güzel olmuşsun." Zeynep'in üstünde beyaz renk, degaje yaka bir elbise vardı. Dizlerinin hemen üstünde biten ip askılı elbise, esmer tenine çok yakışmıştı. Saçlarını düzleştirmiş, yüzüne de güzel bir makyaj yapmıştı.

"Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun."

Zeynep utangaç bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim," derken bakışları telefonuna kaydı. "Birazdan çıkmamız lazım," dediğinde bakışları mutfağa döndü. "Ceyda?" diye seslenince odada fazla vakit geçirdiğimi anladım. Eser'in sevgilisi ben yukarıdayken gelmiş olmalıydı.

İnce, tatlı bir ses, "Geliyorum," dediğinde odanın camına doğru ilerledim.

Kar yağışı durmuş olsa da ara ara yağan yağmurlar yüzünden yerler ıslaktı. Dışarıda görünürde kimse olmasa da evin etrafında gizlenen insanların olduğunu artık biliyordum. Bu, Oğuz olmadığı zamanlarda içimdeki endişeyi azaltan bir ayrıntıydı. Ev korunaklı ve güvenliydi.

Topuk seslerini duyunca bakışlarımı yana çevirdim ve Eser'in sevgilisi Ceyda'yı gördüm. En az bir yetmiş beş boyunda duruyordu. Beyaz tenli, omuzlarının aşağısında biten siyah, düz saçlı genç bir kızdı. Üstünde yeşil renkte mini bir elbise vardı. Bu elbise, bacaklarını daha uzun gösteriyordu. Dudakları ince olsa da biçimliydi, gözleri çekik ve elmacıkkemikleri çıkıktı. Güzel ve çekiciydi. Bakışları beni bulunca dikkatle incelemeye başladı. Sağ kaşı havalanırken yüzünde nedense mutsuz bir ifade vardı.

"Yeni kız sensin sanırım."

Başımınla onaylarken ona doğru yürüdüm. Gözlerinin içine bakarken dik durdum ve elimi uzattım. "Süveyda."

Elimi kısaca tutup soğuk bir sesle, "Ceyda," diye cevap verdi. Ardından Zeynep'e döndü. "Ne zaman çıkıyoruz?"

Ceyda hakkında ne düşüneceğimi kestirememiştim ama pek de sıcakkanlı bir kız olmadığı belliydi. Sanki bu evde olmamdan rahatsız oluyor gibiydi. Bu durum garip gelse de umursamamaya çalıştım. Bu gece canımı sıkacak şeyler istemiyordum. Kabanlarımızı giydikten sonra birlikte evden çıktık. Kapıda siyah bir araba bizi bekliyordu. Ceyda sürücü koltuğuna geçince bilerek arka koltuğa geçtim. Tanımadığım insanların yanında kendimi gergin hissettiğim için uzak durmaya karar vermiştim. Zeynep de ön tarafa geçince Ceyda arabayı çalıştırdı.

"Bayağıdır ortada yoksun?" Zeynep'in sorusunu duyunca bakışlarım onlara kaydı.

Ceyda omuz silkti. "Evet, okul fazla yoğun."

Zeynep ile konuşurken bile soğuk duruyordu. Anlaşılan derdi sadece benimle değildi. Çantamdan telefonumu çıkarınca Nazlı'dan mesaj geldiğini gördüm. Fotoğraf yollamıştı. Hevesle mesajı açınca Nazlı'nın aynadan kendini çekip attığı fotoğrafla karşılaştım. Eli belirginleşen karnının üstündeydi.

Nazlı: İyice tosbağaya dönüşüyorum.

Süveyda: Hiç de bile. Hâlâ çok güzelsin.

Nazlı: Güzel ama şişko diyecektin sanırım. :(

Süveyda: Sadece güzel diyecektim. Keşke yanında olsaydım.

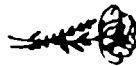
İç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Nazlı'nın bu günlerinde yanında olmayı çok isterdim. Kafeye de yeni bir çalışan almışlardı ve bu beni üz-müştü. Orayı o kadar çok sahiplendiğimin farkında bile değildim.

Nazlı: Keşke... Yerin o kadar belli ki... Ayrıca yeni çalışan hiç senin gibi değil. Tüm gün telefonuyla uğraşıyor.

Süveyda: :(

Nazlı: Geri gelsene...

Olumlu cevap vermemek için kendimi zor tuttum. Hâlâ peşimdeki adam yakalanamamıştı bu yüzden bir şey demek için erkendi. Sadece *keşke* yazıp telefonu çantama attım. Burayı seviyor olsam da Nazlı ve Barış'ı çok özlemiştim. Özlemle iç çekerken başımı tekrar cama yasladım.

Yaklaşık yirmi dakikanın ardından araba durmuştu. Zeynep ve Ceyda ile mekâna girdiğimizde loş ışıkla karşılaştım. Pek kalabalık olmayan mekânın cam kenarı bizim için ayrılmıştı. Oğuz, Eser, Vural ve daha önce görmediğim bir adam masada oturuyordu.

“Akif de buradaymış.”

Zeynep’in tatsız sesini duyunca ona doğru döndüm. “O kim?”

İç geçirirken çenesiyle adamı gösterdi. Saçları koyu kahverengi olan adam uzun yapılı biriydi. Saçları yukarı doğru taranmış, sakalsız çenesi sivriydi. “Akif, uzun zamandır ortada yoktu.”

Bakışlarımı adamdan ayırıp Zeynep’e çevirdiğimde asık yüzüyle karşılaştım. “Sanki ondan hoşlanmıyor gibisin.”

Omuz silktiğinde düşünceli bakışlarını bana çevirdi. “Garip biri.”

Konuşacağım sırada Oğuz arkasını döndü ve bizi gördü. Yüzünde gizemli bir gülümseme belirirken ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Eser de ayaklanırken masaya doğru yürüdük ve ortada buluştuk.

“Hanımlar, hoş geldiniz,” diyen Oğuz’un sıcak gözleri üstümde asılı kalmıştı. Öyle derin bakıyordu ki bir an konuşamadım. “Hoş bulduk,” deyip üstümdekini çıkardım. Giydiğim elbiseyi görünce Oğuz’un gözleri irileşti. Yanıma gelen çalışana elimdeki kabanı verip ona baktım.

Sıkıntılı bir nefes alırken, gözleri bacaklarım ve göğüs dekoltem arasında gidip geliyordu. Elini belime dolayıp beni yanına çekti. Şakağımı öperken kulağıma eğilip kısık bir sesle konuştu. “Bu kadar güzel olman... Beni daha ne kadar sinayacaksın?”

Kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Bana kafayı yedirteceksin,” dedi sertçe. “Seni eve götürüp odama kilitlemek istiyorum.”

Yan gözlerle ona baktım. “Bunu yapmazsın.”

Yüzüme doğru eğildi. “Öyle bir yaparım ki,” dediğinde bakışlarım üstünde gezindi. Siyah bir gömlek ve aynı renk kot giymişti. Hafif dağınık dalgalı saçları alnına dökülmüştü. O kadar yakışıklıydı ki iç geçirdim.

“Belki ben de aynısını sana yapmak istiyorumdur,” dediğimde gözleri parladı.

“Yapsana... Lütfen.”

Tepkisi karşısında kıkırdarken başımı iki yana doğru salladım.

“Çok güzel olmuşsunuz.”

Eser’in neşeli sözleri üzerine Zeynep’le aynı anda ona doğru döndük. Gülen gözlerle bize bakıyordu. Ceyda’nın yüzünün iyice asıldığını fark edince şaşırdım. Eser bu durumu fark ettiyse bile görmezden geldi. Masaya doğru ilerlediğimizde karşılıklı oturan Vural ve Akif ayağa kalktı.

Akif elini uzatıp çapkın bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. “Daha önce seninle tanışmadık Süveyda, ben Akif.”

Resmi bir ifadeyle elini tuttum. “Memnun oldum, Akif Bey.”

“Beyi çıkar lütfen.”

Gülümsemekle yetindiğimde Akif bu defa Zeynep'e döndü. Bakışları onun bedeninde gezinirken yüzündeki ifade anında değişti. Daha ciddi ve vakarlı bir şekilde bakıyordu.

"Çok güzel olmuşsun, Zeynep."

Zeynep ufak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra gözlerini kaçırıp Vural'ın yanındaki boş yere oturdu.

Bu yaptığının Akif'in öfkelenmesine neden olduğu bariz bir şekilde belliydi. Bakışlarımı Vural'a çevirdiğimde sakin ve kendinden emin bir şekilde oturduğunu gördüm. Zeynep'in nasıl görüldüğü hakkında herhangi bir yorum yapmadığı gibi yanına oturmuş olmasına da tepki vermedi. Yüzü o kadar ifadesizdi ki onu okumak imkânsızdı. Hepimiz masaya geçtiğimizde Oğuz, Kürşat'ı aradı.

"İki dakikaya burada olurlarmış."

Garsonu çağırıp pastayı hazırlamasını söyledikten kısa bir süre sonra Kürşat ve Fatma abla içeri girdi. Garson iki katlı büyük pastayı getirdiğinde hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun!" dedik. Fatma ablanın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Herkes büyük bir sevgiyle bakıyordu ona. Üstlerinde emeğinin olduğu çok belliydi. Kadın yaşlı gözlerle hepimize teker teker sarıldı.

"Ben de bayram değil seyran değil nereden çıktı bu yemek aşkı diye düşünüyordum. Hiç akıl kalmamış bende," diye yakındığında gülmeye başladık.

Yerlerimize geçtiğimizde masanın başköşesinde Oğuz, hemen yanında ben oturuyordum. Oğuz'un diğer tarafında Fatma abla, Kürşat ve Akif vardı. Benim yanımda da Zeynep, Vural, Eser ve Ceyda oturmuştu. Sıcak ve samimi bir ortam vardı. Sadece Ceyda ve Akif asık suratlarıyla pek konuşmuyordu.

Şarabımdan bir yudum alacağım sırada Oğuz elimi tuttu. "Önce bir şeyler ye yavrum."

Tabağımdaki etten bir parça kesip ağızıma attım. "Şimdi?"

Oğuz gülümsedi, "İçebilirsin." Kadehimi alıp dudaklarıma yasladım. Bir yudum alıp yavaşça yuttuğumda dudaklarım ıslanmıştı. Oğuz keskin bir nefes alırken dişlerinin arasından konuştu. "Canıma kastın mı var senin?"

Cilveli bir şekilde gülümsedim. "Yoo."

İç geçirdiğinde elini bacağımanın üstüne yerleştirdi. Sıcacık olan avucu tenime değince ürperdim. "Elbiseni yakmak istiyorum. Hayır, aslında istediğim parçalayarak üstünden çıkarmak." Nefes alış verişim hızlanmıştı. Kadehi daha sıkı kavradığımda bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bunu fark eden Oğuz'un gözleri kısıldı. "Şu an ikinci seçenek daha baskın."

Gözlerimi kırptıtırırken bacağımdaki eli hafifçe yukarı tırmandı. Elbiseimin altına kaydığında hafifçe irkildim.

Uyaran bir tonla, "Oğuz," dediğimde sesim boğuk ve titrekti.

Dudaklarında aklımı başımdan alan o serseri gülümsemesi belirdi. "Efendim bebeğim?"

Uzun parmakları iç çamaşıırımın kenarındaki ince ipe dokununca gözlerim irileşti. "Dur," dedim fakat gözlerim ve bedenim, tam tersini söylüyordu.

"Emin misin? Gerçekten durmamı istiyor musun?"

İç çamaşıırımın ipini hafifçe çektiğinde geri çekilmeye çalıştım. Bunu yapmak için bütün gücümü kullanmak zorunda kalmıştım. Masadaki sesler kulağıma boğuk ve çok uzaktan geliyordu. Sadece bir dokunuşu, bir sözü beni başka diyarlara sürüklemişti ve orada bizden başka kimse yoktu. Kasıklarımındaki sızı artarken, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Durayım mı yoksa devam edip parmaklarımı daha derinlere mi ilerleteyim?"

Eli kapalı bacaklarımın arasına kayınca gözkapaklarım ağırlaştı. Terlemeye başlamıştım, aynı zamanda titriyordum. Kadehi sıkın parmak boğumlarım bembeyaz kesildi. Ateşle oynuyordu ve ikimizi yakması an meselesiydi.

"Durmak zorundasın."

Fısıltımı duyunca, "İstemiyorum," diye karşılık verdi.

"Bu işler hep senin başının altından çıktı değil mi?"

Fatma ablanın sesi başımdan aşağı dökülen soğuk su etkisi yaratırken gözlerimi kırptıtırdım. Oğuz'un elini tutup ilerlemesini durdurdum. Boğazını temizleyip, "Hepimizin fikriydi," deyip geçiştirdi. Elini hâlâ çekmemişti.

Ona doğru yanaşıp elini itelerken, "Bazen tam bir serseri oluyorsun," diye fısıldadım.

Bu sözler üzerine ufak bir kahkaha attığında herkes şaşkınca ona baktı. Oğuz umursamadan bana döndü.

"İlk defa böyle bir şeyle suçlanıyorum," dediğinde sesinde muzip bir ton vardı. Bezgince başımı iki yana doğru sallarken aramızdaki temas kesilmiş ve aklım başıma az da olsa gelmişti.

Bakışlarım Zeynep'e kaydığında mutsuz bir şekilde yemeğiyle ilgilendiğini gördüm. "İyi misin?" diye sorduğumda irkildi. Düşüncelerine öyle çok dalmıştı ki nerede olduğunu unutmuş gibiydi.

"İyiyim."

Başka bir şey soracağım sırada Oğuz boğazını temizledi. "Bu gece toplanmamızdaki diğer meseleyi konuşmamız gerekiyor."

Bu sözler üzerine tüm bakışlar onu buldu. Oğuz, bana bakmaktan kaçınarak konuşmaya devam etti.

"Vural, Akif ve ben, büyük bir iş için evden ayrılacağız."

Korku göğsümde hayat bulduğu için kalbim şiddetle gümbürdemeye başladı. Oğuz daha uzun bir süreyle yanımdan ayrılacaktı. Nasıl bir işin içinde yer aldığını öğrendiğim için korkum iki katına çıkmış ve yüreğime keskin pençelerini geçirmişti. Susup kalırken bakışlarım kâğıt gibi beyazlayan Zeynep'e kaydı. O da korkuyordu, demek ki tehlikeli bir işti.

Gözlerimi sevdiğim adama çevirdim. Elini boynuna yerleştirip hafifçe ovdu, o da gergindi. Çok sonra bakışları beni bulunca zaman bir an durdu.

"Ne kadar süre yoksunuz?"

Kısık sesim yaşadığım endişeden ötürü titrekti. Oğuz uzanıp elini yanağıma yasladi. Toplum içinde hiç bu kadar samimi olmamıştık. Başka bir zaman olsa gerilirdim ama şu an gözüm karşımdaki adam dışında kimseyi görmüyordu.

Güçlü bir sesle, "Korkma," dedi.

Yumuşak dokunuşu elmacıkkemiğimin üstünde kuş tüyü hafifliğinde geziniyordu. Sessiz kalmayı tercih ederken boğazımda atan kalbim beni nefessiz bırakıyordu. Fonda güzel bir müzik çalarken ayağa kalktı.

Kimseyi umursamadan, "Dans edelim," dedi. Elim tuttuğunda sorgusuzca ayağa kalktım.

Şu an en çok istediğim şey güçlü kollarının arasında olmaktı. Ayağa kalktığımızda kollarını ince belime doladı. Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna yaslardım ve kokusunu teninden soludum.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadığımda kelimeler dudaklarımdan bağımsız bir şekilde dökülmüştü.

Beni saran kolları gerilirken daha sıkı sardı.

"Gitmek zorundayım."

Sesi keskin, kelimeleri netti. Cümlesinin yarattığı sertliği yumuşatmak için dudaklarını saçlarıma yasladi.

"İşimi yapmam lazım."

Altıdudağımla hafifçe ısırdım.

"İyi olacak mısın?"

Bir eli belimden sırtıma doğru kayıp yavaşça okşadığında bu temas gergin bedenimi az da olsa gevşetti.

"Olacağım."

Yavaşça geri çekilip yüzüne baktığımda, gözlerimde tuttuğum yaşların parıltısı vardı.

“Ne kadar süreliğine yoksun?”

“On beş gün kadar.”

Bu çok uzun bir süreydi... Elimde olsa onu hiç bırakmazdım ama buna hakkım yoktu. Onun düzeni ve devlete bağlı önemli bir işi vardı. Bunları bozamazdım. Ellerimi uzatıp, yüzünün iki yanına yaslayarak gözlerinin içine baktım.

“Bana sağ salim geleceksin.”

Hararetli bir şekilde söylediğim sözler üzerine Oğuz’un gözleri koyulaşırken sertçe yutkundu. Ona karşı hep kibar ve biraz çekingen olmuştum. Şimdi böyle sert bir şekilde konuşmam ikimizi de şaşırtmış gibiydi.

“Geleceğim.”

Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. “Korkma meleşim.” Bir öpücük daha bıraktı. “Her zaman sana geri dönerim.” Tüm kalbimle bunun gerçekleşmesi için dua ettim.

Müzik bittiğinde geri çekildik. “Ben lavaboya gideceğim.”

Başıyla onayladığında arkamı dönüp yürümeye başladım. Köşeyi döndüğüm sırada Vural’ın kolunu tutan Zeynep’i gördüm.

“Vural, bana söz verir misin?”

İfadesiz gözleriyle Zeynep’in yüzüne bakıyordu. Kısaca, “Ne için?” dediğinde Zeynep ona doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe iyice azalmıştı. Gözlerinin içine uzun uzun bakan Zeynep kısık bir sesle konuştu.

“Dikkatli olacağına söz ver.”

Uzun bir sessizlik yaşanırken onları yalnız bırakmak için geri çekildim. Gizlice izlemek çok yanlış bir hareketti. Tam arkamı döndüğüm sırada Vural’ın cevabını duydum. “Veremem.”

Bir saatin sonunda eve geçtiğimizde herkes sessiz ve keyifsizdi. Eser sevgilisinin evine gitmiş, Akif işlerinin olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Vural ile Oğuz çalışma odasına geçtiklerinde ben hariç herkes odasına çekilmişti. Zeynep’i merak ediyordum, odasının bulunduğu kata çıkıp kapısını çaldım.

“Gir,” dediğinde yavaşça kapıyı açıp içeri girdim.

Zeynep yatağının üstünde duvar kenarına sinmiş sessizce ağlıyordu. Ona doğru hızla yürüdüğümde gördüğüm manzara karşısında kalbim sızladı. Yanına oturup elimi koluna yerleştirdim.

“İyi misin?”

Başını iki vana doğru salladı. Kollarımı omzuna dolayınca başını göğsüme yasladı ve hiçkırarak ağladı. Saçlarını okşarken sessizce onu teselli etme ve çalıştım. Zeynep genelde metanetli bir kızdı. Duygularını içinde yaşayan biriydi. Onu daha önce hiç bu kadar dağılmış bir halde görmemiştim. Bir süre boyunca ağlamaları devam etti. Bir ara doğrulduğunda komodinden aldığım peçeteyi uzattım.

Yüzünü silerken cevabı bilmeme rağmen, “Vural yüzünden mi?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı doğru salladı.

“Onunla hiç konuştun mu?”

Sorum üzerine iç çekti. “İşe yaramıyor.”

Uzanıp buz kesen ellerini tuttum.

“Belki de açık açık söylemelisin.”

Sessiz kaldığında iç çektim, ne kadar kötü bir durum olduğunu tahmin bile edemiyordum. Elini alnına yaslayıp ovdu. Teni iyice solmuştu.

“İyi görünmüyorsun, ilaç ister misin?”

Kızaran gözlerini yüzüme çevirip kısık bir sesle cevap verdi. “İyi olur aslında.”

Odadan çıkıp ilaç almak için odama girdim. Oğuz’un bana verdiği ağrı kesiciyi aldıktan sonra mutfaka inip bir bardak su doldurdum. Mutfaktan çıktığım sırada Vural da çalışma odasından çıkıyordu.

Yüz ifadesi sıkkın ve mutsuzdu. En az Zeynep kadar kötü görünüyordu. Aklıma bir fikir gelirken çok düşünmeden karşımdaki adama doğru ilerledim. Vural başını kaldırıncı göz göze geldik. Elimdeki suyu ve ilacı ona doğru uzattım. “Senden rica etsem bunları Zeynep’in odasına götürür müsün?”

Gür kaşları çatılırken, “Neden?” diye sordu.

Tedirgin bir ifadeyle cevap verdim. “Pek iyi değil.”

Vural’ın yüzünde beliren endişe gözümünden kaçmadı. Haklı çıkmıştım işte o da Zeynep’i önemsiyordu ama nedense bir şey yapmıyordu.

“Sen neden götürmüyorsun?”

“Oğuz ile konuşmam gereken önemli bir konu var, annemle ilgili.”

Yalan söylemekten nefret ediyordum ama şu an mecburdum. Vural’ın yeşil gözleri şüpheyile bakıyordu.

Elimdekileri uzatıp, “Acil olmasa rahatsız etmezdim,” dediğimde sıkıntılı bir nefes aldı.

Sessizce bardağı ve ilacı aldı. Belki Zeynep’i onun için üzüldürken görmek kalbini yumuşatır, inadını kırmasını sağlardı. Ufak bir nefes alırken Oğuz’un yanına gitmek için çalışma odasına ilerledim. Odanın aralık

kapısından içeri küçük adımlarla süzülünce, onu iki kişilik deri koltukta oturur vaziyette buldum. Elindeki kristal bardağın içinde kehribar renginde bir sıvı vardı. Başını kanepenin sırtına yaslamış gözlerini kapatmıştı. Yorgun görünüyordu. Yanına oturduğumda gözlerini açıp bana baktı. Beni gördüğünde gözlerinde yanan ışık ruhumu aydınlatırken dudaklarım kıvrıldı.

Elimi yanağına uzatıp sakallarının çıkmaya başladığı yanağını okşadım. Yüzünü elime yaslariken sessizce bakmaya devam etti. Çok güzel bakıyordu. Gözlerim elinde tuttuğu bardağa kayınca kaşlarım hafifçe çatıldı. Pek içki içen biri değildi.

Yanağındaki elimi boynuna doğru kaydırırken sıcak teni içimi ürpertti. Bu ürpertiye görmezden gelerek elimi göğsünden koluna doğru indirdim.

“Genelde içmezsin.”

“Zor bir gündü.”

Bardağı, dudaklarına yaslayıp ufak bir yudum aldığı anda dikkatle onu izliyordum. Islanan dudaklarına bakarken dudaklarımı yaladım. Bu yaptığım ile beraber gözleri kısıldı. “Tadına bakmak ister misin?”

Şaraptan başka alkol tüketmemiş olsam da bir anlık hevesle başımı aşağı eğdim. Oğuz bana doğru yaklaştı.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttüğünde ağzım aralanmıştı. Dilimin ucunu Oğuz’un dudaklarına değdirince aldığım keskin tat üzerine yutkundum. Dudaklarıma sıkı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip elindeki bardağı dudaklarıma yasladı.

Aralık dudaklarımdan içeri kayan sıvı, bir ateş parçası gibi boğazımdan aşağı yakarak kaydı. Farkında olmadan büyük bir yudum aldığım için gözlerim yaşarmıştı. Mideme dolan yabancı sıvıyı yadırgıyordum. Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Bu defa dudaklarımdan kadehe dokunduğu kısmı ağzına götürüp büyük bir yudum aldı. Ardından bana doğru eğilip viskiyi dudaklarımdan içeri bıraktı. Elim boynuna doğru kayarken ağzıma dolan içkiyi yuttum. Bedenim içtiğim sıvıdan ya da yakınlığından ötürü alev alev yanıyordu. Dilini dudaklarıma sürterek geri çekildi.

“Bir daha?” diye sorduğunda gözlerindeki bakış ortamın ısınıp artırıyordu. Başım ile onayladığımda bir yudum daha alıp tekrar dudaklarıma eğildi. İçtikçe susuzluğum artıyordu sanki. Ağır bir içki olduğunu daha ilk yudumda anlamıştım. Bedenim ağırlaşmış tenim sıcacık olmuştu. Yakınımda olduğu için içkinin etkisi katlanarak çoğalıyordu. Ağzımı aralarken bu defa öpüşmeye başladık. Boynunda duran elimi saçlarının arasına kaydırıp onu kendime doğru çektim. Dilime dokunan dili, sarsılmama neden oldu. Uzun ve daha önce yaşamadığımız kadar tutku dolu bir öpücüktü. Nefes almak için geri çekildiğinde gözleri parlak gözlerime kaydı.

“Beni büyülüyorsun,” diye fısıldadı.

Asıl büyülenen bendim, bunu nasıl görmezdi?

Eliyle saçlarımı geriye doğru itelediğinde diğer elinde hâlâ bardağı tutuyordu. "Bana ne yapıyorsun böyle?"

Gözlerini yumup tekrar eğildiğinde telefonunun sesi odada yankılandı. "Sikeyim ya," demesine karşılık kıkırdadım. İstemeyerek de olsa geri çekildiğinde baygın gözlerle bakıyordum.

İçki o kadar kuvvetliydi ki daha üç yudumda etki etmişti. Oğuz telefonu cevaplayıp ayağa kalktığı anda bardağı da masaya bırakmıştı. Henüz yarısı içinde duruyordu. Altdudağıma ısırırken bardağa uzandım. Oğuz pencerenin kenarında işle ilgili bir şeyler konuşuyordu. Sesi sabırsız ve tahammülsüzdü. Alışılmadık bir Oğuz'du. Gülümserken içkiden büyük bir yudum daha aldım. İçime yayılan sıcaklığa artık alıştığım için hoşuma gitmeye başlamıştı. Hiç olmadığım kadar rahat ve tasasız hissediyordum. Her zaman sınırlarını bilen biri olduğum için bu kavramlar bana yabancıydı. Tekrar güldüm, bu durum hoşuna gitmişti. İçkinin geri kalanını içtiğimde daha fazla gülüyordum. Ayağa kalkıp yanma gitmek istedim ama bacaklarım bir kurşun kadar ağırdı. Bir türlü ayağa kalkamadığım gibi başım da dönüyordu.

Ufak bir kahkaha attığımda telefonu kapatmıştı. Bu halime gülümseyerek bakarken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ayağa kalkamıyorum." Sanki çok komik bir şeymiş gibi gülmeye devam ettim. Kaşları çatılırken bakışları elimdeki boş bardağa kaydı.

"Hepsini içtin mi?" diye soludu.

"İçtim, çok güzeldi."

Bana doğru yürüdüğünde temkinli bir ifadeyle konuştu. "Daha önce içmediğini varsayıyorum."

"İlk defa içtim ve çok sevdim."

Bardağı alıp masaya bıraktı. Tekrar kalkmaya çalıştım ama tahmin ettiğimden daha kısa sürede sarhoş olmuşum. Dudaklarımı büzerken, "Kalkamıyorum," diye sızlandım.

Ufak bir kahkaha attı. "Gel buraya, küçük sarhoş."

Elimden tutup kaldırdığında başım şiddetle döndüğü için kollarına tundum. "Sarhoş değilim ki."

Gözlerimi kırptıştırırken Oğuz eğilip kollarını dizlerimin altına geçirdi ve beni kucağına aldı. Ufak bir çılgılık atarken kollarımı boynuna doladım. Hiç ağırlığım yokmuş gibi kolaylıkla kaldırmıştı. Bu ayrıntı nedensizce nefes alış verişlerimi sıklaştırmıştı. Yüzüm yüzüne yakinken bakışlarımı az önce dudaklarımın üstünde olan dudaklarından alamıyordum. Dudakları

dikkat çekiciydi, *hem de çok*. Ellerim ensesindeki yumuşak saçlarıyla uğraşırken Oğuz merdivenlerden çıkıyordu.

Uzanıp dudaklarımı boynuna yasladım. “Senin odanda kalmak istiyorum.” Sözlerim üzerine bedeni gerildi. “Lütfen,” diye direttim.

Odasına doğru ilerlerken boynundan yukarı küçük öpücüklerle tırmandım. Ona dokunmayı, öpmeyi ve hissetmeyi çok seviyordum. Bunu rahatlıkla yapabildiğim ilk andı. İçki içimdeki her şeyi susturmuş beni bir kuş gibi hafifletmişti. Şu an dünya yansa umurumda olmazdı, tek istediğim kollarında olduğum bu güzel adamdı. Odadan içeri girdiğinde yutkundü ve âdemelması hareketlendi. Dudaklarımı bu defa oraya bastırdım.

Dudaklarından kısık sesli bir inleme döküldü.

“Rahat durman lazım.”

Başımı iki yana doğru salladım. Mantığım derin bir uykuda olduğu için bu sözler bende pek bir şey ifade etmiyordu. Beni yatağın üzerine bıraktığında derin bir nefes aldı. Elini tutup onu kendime doğru çekince yanıma oturdu.

“Benden uzak durmanı sevmiyorum.”

Tatsız bir şekilde güldü. “Bunu yapan genelde sen oluyorsun yavrum.”

Omuz silktim. “Sevmiyorum işte.”

Küçük bir çocuk gibi huysuzdum. “Senin de pek şikâyetin yoktu.”

Şaşkınca, “Ne?” dediğinde kollarımı önümde bağladım.

“Evet, benden uzak durmaya fazla meraklıydın.”

Kahkaha atmaya başladı. “Ben mi?”

Dolu dolu olan gözlerimle, “Sen,” dediğimde az önceki neşem beni terk etmişti, her an ağlayabilirdim. “Uzak dur dediğimde günlerce uzak durdun. Sonra bir hafta ortadan kaybolduğunda hiç aramadın.”

Oğuz o kadar şaşkın duruyordu ki başka bir zaman olsa gülmekten yerimde duramazdım.

“Dibinden ayrılmıyordum, Süveyda. Evcil köpek gibi nereye gitsen arkandaydım.”

Onu duymazdan gelerek konuşmaya devam ettim. “Hem bana güvenmiyorsun. Ne işte çalıştığını bile söylemiyorsun,” dediğimde ağlamaya başladım.

Beni kendine doğru çekti. “Şu an konuşan içki.” Burnumu çekerken öfkelenmeye başlamıştım.

Ruh halim çok değişkendi. “Beni bırakacaksın değil mi? Ondan hayatına almıyorsun.” Bilinçaltımdaki her şey gün yüzüne çıkıyordu.

Beni kucağına doğru çekip saçlarımı öptü. “Sen asla bırakmam yavrum. Sadece sarhoşsun.”

Elimle bedenimi yellerken, “Çok sıcak,” diye söylendim. Çizmelerimi eve geldiğimde çıkardığım için üstümde sadece mini kadife elbise duruyordu. Kucağında kıpırdanırken başımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm.

“Sıcak.”

Ardından bakışlarım aralık dudaklarına kaydı. O dudakları tekrar dudaklarımda istiyordum. Ellerimi ensesine yerleştirip kendime doğru çektiğimde düşünme yetimi yitirmiştim. Dudaklarımı dudaklarına yaslayıp onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladım. Başta şaşkınlığa uğradığı için donup kalsa da karşılık vermesi uzun sürmedi. Dudaklarını aralayınca, dilimi dudaklarının arasına iteleyip onu adamakıllı bir şekilde öptüm. İçimde tırmanan hisler geçen günkü gibiydi. Onu istiyordum. Bedenim zonklamaya başlarken bacağıma diğer tarafa atıp kucağına oturdum.

Göğüslerimdeki sızıyı dindirmek için göğsümü yükseltip onun sert bedenine bastırdım. Başımı yana eğip öpüşmeyi derinleştirirken kasıklarımın biriken ateş usul usul yakıyordu. Bu ateşi dindirmek için bacaklarımı sıkıp kendimi ona doğru bastırınca, kotu bacaklarımın arasındaki yumuşaklığa sürtündü. İkimiz de aynı anda inerken Oğuz geri çekilmek için hareketlendi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde, “Dur,” dediğinde sesi yaşadığı yoğun hislerden örürü kalınlaşmıştı.

Kaşlarımı çatıttım. Durmak istemiyordum. Tekrar dudaklarına yöneldiğimde geri çekildi. Beni kucağından indirmeye çalışsa da daha sıkı sarılıp engel oldum.

“Dur lütfen.”

“Neden?” diye sızlandım. Aklım çok karışık ve sıcaklayan bedenim beklentiyle dolduğu için bunalmışım. “Beni istemiyor musun?” dediğimde tekrar ağlayacak gibiydim.

Araya girip dişlerinin arasından konuştu. “Senin için çıldırıyorum.”

“O zaman neden duruyoruz?” diye sorduğumda tekrar hareketlenip kollarımı ona doğru bastırdım.

Nefesi dişlerinin arasından sertçe döküldü. “Olmaz çünkü sarhoşsun,” dediğinde acı çeker gibiydi.

Sözlerini umursamadan başımı eğip çenesini öptüm. Ardından dilimi boynuna kaydırıp yavaşça gezdirdim. Bir elim göğsüne doğru inerken gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordum. Onun vücudunu hissetmeyi seviyordum. Ama ellerim uyuşuk olduğu için düğmeleri açmayı beceremiyordum.

“Açılmıyor,” diye sızlandım.

Geniş göğsü hızla yükselip iniyordu. Ellerimi tutup, “Dur yavrım,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

Gömleğini açamayınca ellerimi elbisemin eteğine indirip yukarı sıyırdım. Oğuz ellerimi tutmaya çalışsa da durmuyordum. “Çok sıcak,” diye sızlandığımda çırpındım. Elbise başımda kalmış bir türlü çıkmıyordu.

“Ben böyle işin gelmişini geçmişini...” Oğuz’un çaresiz sesini duymazdan gelip elbiseyi başımdan çıkardım. Karşısında sadece dantel bir külotla kalmıştım. Ama sarhoş zihnim umursamıyordu.

Oğuz çıplak kalan göğüslerime bakarken gözlerini kırıştırdı. Tekrar, “Siktir ama!” diye fısıldadığında elbiseyi yere fırlattım.

Kollarımı boynuna dolayıp çıplak memelerimi ona bastırdım. Oğuz’un geri çekilmesine izin vermeden dudaklarımı dudaklarına yaslamıştım bile. İçimde yanan ateş gittikçe harlanırken elleri neredeyse çıplak olan kalçama kaymıştı.

Sertçe kavradı, bu kadar cüretkâr olmam sınırlarını zorluyor olmalıydı. Kalçamı tutup kendine doğru bastırduğunda inledim. Ellerim bir kez daha gömleğine kaydı, bu defa düğmelerin hepsini açabilmişim. Gömleği sanıyeleri içinde yeri boylamıştı.

Çıplak göğsünü görünce iç çektim. “Çok güzelsin,” diye mırıldandım. Parmaklarım geniş göğsünden karın kaslarına doğru indiğinde karnı içe doğru göçtü. Diğer elim ise koluna kaydı. Kolu o kadar kalındı ki muhtemelen belim kadardı. Bu düşünce karşısında güldüm. “Kocamansın.”

Hafifçe güldüğünde, “Kocaman adamı mahvediyorsun,” diye yakındı.

Yavaşça gülümsediğimde yüzümü boynuna yerleştirip derin bir nefes çektim. “Çok güzel kokuyorsun.”

Oğuz beni kendine yasladığında çıplak tenlerimiz bütün olmuştu. “Beni öldürüyorsun,” diye fısıldayıp yüzünü boynuma gömdü. Omuz başıma ufak bir öpücük bıraktı. “Yine de seni çok seviyorum.”

Küçük bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtı. “Ne kadar çok?”

Aynı yeri tekrar öptü ve cevap vermeden önce oturduğu yerde ters dönüp sırtımı yatağa yasladı. Şimdi üstte olan oydu. Gözleri çıkmak çıkmaktı. Saçlarım siyah çarşafın üstüne yayılmış bir halde uzanıp kollarımı boynuna sardım.

Boğuk bir sesle, “Çok güzelsin,” dedi ve saçlarıma dokundu. “Bir daha sana asla içki içirmemeliyim.” Onu dudaklarıma doğru çeksem de Oğuz bu defa engel oldu. “Daha ilerisi olmayacak.”

Dudaklarımı sarkıtınca eğilip sertçe ısırıldı.

“Böyle yaparsan,” dediğinde alnında biriken terler parlıyordu. “Kendimi tutamam.” Neden kendini tuttuğunu anlamıyordum. Çaresiz bir şekilde alnını alnına yasladı. “Yalvarırım böyle bakma.”

Uykum gelmeye başladığı için sözlerini umursamıyordum. Gözlerim kapanırken cevap vermek yerine bacaklarımı gevşettim. Kollarının arasında kalmaya devam ederek yüzümü yan çevirip gözlerimi kapattım.

Kısık bir sesle kıkırdadı. “Uyuyacak mısın şimdi de küçük sarhoş?”

“Hıhı,” dediğimde yavaşça geri çekildi. Bedenimin havalandığının hayal meyal farkındaydım. Beni yatağın ortasına bırakınca başımı yastığa yasladım. Fakat beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Doğrulmamı sağlarken başımdan aşağı bir şey geçirdi. Gözkapaklarım o kadar ağırdı ki bir türlü açılmıyordu. Tekrar uzanınca dudaklarını gözkapaklarımda hissettim.

“Duş alıp geleceğim.”

Fakat gerisini duyamadan uyuyakalmıştım.

Düzenleme
Ny.ozlem

16. ACI MESAFE

“İnsanlar bazen doğuştan mahkûm olurlar.”

Huzur, Ahmet Hamdi Tanpınar

Gözkapaklarımın içine sızan güneş ışığı beni uyandırdığında yavaşça gerindim. Uyanmak istemiyordum ama ışık çok fazlaydı. Gözlerimi istemeyerek de olsa açtığımda başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Ağzımın içi de kupkuruydu ve midem pek iyi durumda değildi.

Yüzümü buruştururken kendi odamda olmadığımı farkına vardım. Şaşkınca etrafa bakınca Oğuz'un odasında olduğumu anladım. Aklım iyice kağıştı, neden buradaydım? Başımdaki şiddetli ağrı düşünmemi engelliyordu.

Yavaşça doğrulduğumda bakışlarım üstüme kaydı. Üstümde Oğuz'a ait siyah bir tişört olduğunu gördüm. Bunu neden giydiğimi, kimin giydirdiğini bile bilmiyordum. Elimini başıma yasladım, beynim çatlayacak gibiydi. Bakışlarım komodine kayınca bir bardak su ve ağrı kesici paketi olduğunu gördüm. İki tane ağrı kesici içmeye karar verdim. Yoksa bu ağrı kesilecek gibi değildi. Su ağzımdaki kuruluğu giderirken bardağın hepsini bitirdim. Bu midemi zorlasa da umursamamaya çalıştım.

Yavaşça ayağa kalktığımda bakışlarım yerdeki buruşuk elbiseme kaydı. Şaşkınca saçlarımı kaşırken Oğuz'un dün giydiği gömleğin de yerde olduğunu gördüm. Gözlerim kısılrken dünü hatırlamaya çalıştım. Çalışma odasına gitmiştim, onun içkisinden içtiğimi hatırlıyordum. Oğuz'un dudaklarıyla içirdiğini hatırladığımda yanaklarım kızardı. Sonrasında masaya bıraktığı bardağı aldığımı anımsadım ama devamı yoktu.

Düşününce başımdaki ağrı tekrar şiddetlenmişti. Hatırlamayacak kadar yorgun düşmüştüm. Eğilip yerdeki gömleği ve elbiseyi aldığım sırada odanın kapısı açıldı ve Oğuz karşımda, benim harap halimin aksine tazelenmiş bir şekilde durdu. Üstünde geniş örgülü kahverengi bir kazak ve siyah kotu vardı. Saçları düzgünce taranmış, hınzır gözleri capcanlı bakıyordu. Yavaşça doğrulduğumda kalçalarımın kadar ancak gelen tişörtü boşta elimle çekti.

“Günaydın,” diye fısıldadığımda sesim pürüzlü çıkmıştı.

Kaşlarını hafifçe çatılırken boğazımı temizledim. Beni inceleyen Oğuz'un dudaklarında hafif bir kıvrılma oluştu. Başparmağıyla dudağının altındaki çizgiyi kaşırken sanki gizli bir espriye gülümsüyor gibiydi. Bu pek de hayra alamet bir gülümseme değildi. “Günaydın,” dediğinde iki büyük adımda yanıma gelip kollarını belime sardı. Sıcak avuçları tenimi ısıtırken

hoştaki elimi boynuma yerleştirip gergince kaşıdım. Acaba dün gece neler olmuştu?

Tereddütlü bir şekilde, “Şey,” fısıldadım. “Neden burada uyudum?”

Dudaklarında yine aynı sinsi gülümseme belirdiğinde iyice gerildim. Kısık bir sesle, “Hatırlamıyor musun?” diye sorduğunda tedbirli gözlerle ona bakıyordum.

“Neyi?” Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken boğazını temizledi. “Neden bana böyle bakıyorsun?”

Yüzüme doğru eğildi. “Nasıl bakıyorum?” diye fısıldadığında gergince yutkundum.

“Dün gece neler oldu, Oğuz?” Beni kucağında taşıdığı bir sahne gözlemin önünden geçince kaşlarım çatıldı.

Dudaklarını bükerken, “Hiç,” diye cevap verdi. Tam rahatlayacağım sırada, “Sadece...” diye ekledi.

Korkuyla araya girdim. “Sadece ne?”

“Az daha namusum elden gidiyordu.” Göz kırptığında tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürmeye başlarken, “Ne?” diye soludum.

“Neredeyse evlenmek zorunda kalacağımız şeyler yaşanacaktı.”

“Şaka yapıyorsun değil mi?” Sesimdeki dehşet dolu tını onu güldürdü. O an zihnime başka bir anı süzüldü. Bacaklarım beline sarılı çıplak bir halde altında yatıyordum. Elimini açık kalan ağzıma bastırırken dudaklarımdan, “Hih!” diye bir ses döküldü.

Hayır hayır! Muhtemelen yanlış hatırlıyor olmalıydım!

Burnunu burnuma sürerken son derece keyifli bir sesle konuştu. “Hayırdır? Bir şeyler mi hatırladın kedicik?”

O kadar utanıyordum ki kanım yüzüme toplanmış yanaklarımı yakıyordu. Yaşananlar gerçek olamazdı! Neler yapmıştım öyle? İçime şeytan kaçmış olmalıydı.

“Sana daha sık içki içirmeliyim.”

Kocaman açılmış gözlerimle, “Sakın!” diye çığlık attım. “Sakın bana bir daha içki deme.”

Bu tavrımı Oğuz’u kahkahalara boğarken kollarından sıyrılıp odanın kapısına doğru koştum. Kendimi dışarı atıp odamın bulunduğu kata resmen uçarak gittim. Sayıp söverken ağlamak üzereydim. Neler yapmıştım? Hepsi o aptal içki yüzündendi! Ya beni durdurmasaydı?

Elimle yüzümü kapattım. “Rezillik,” diye soludum.

Anılar kesik kesik de olsa aklıma geliyor ve içimdeki utancı perçinliyordu. Resmen adamın üstüne atlamıştım. Bir daha asla içki içmeyecektim. Başımı iki yana doğru sallarken dolaptan kıyafetlerimi alıp banyoya girdim.

Uzun ve sıcak bir düşün ardından daha iyi hissetsem de içimdeki utanç benimle beraberdi ve kolay kolay gidecek gibi değildi. Oğuz'un bugün gideceğini bildiğim için zor da olsa kendimi ikna edip aşağı indim. Eğer evden ayrılmasalardı bugün beni hiçbir kuvvet odamdan çıkaramazdı. Dün gece olanların yaşanmadığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. İçeriye geçtiğimde neredeyse herkes salondaydı. Çıkmak için hazır görünüyordular. Camın kenarındaki Oğuz telefonundan bir şeyi okurken başını kaldırdı ve beni gördü. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi görmezden gelerek, "Selam," dedim.

Eser elindeki elmadan bir ısırık alırken, "Günaydın," dedi.

Zeynep'in yanına geçtim. Bana doğru dönüp kısık bir sesle, "Dün Vural'ın odama gelmesiyle bir ilgin var mı?" diye sordu.

Masum bir tavırla, "Sadece ilacı getirmesini rica ettim," dedim.

Zeynep hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Gelişme var mı?" Düşünceli bir ifadeyle karşı koltukta oturan Vural'a bakıp iç çekti. "Karmaşık," demekle yetindi.

O sırada Oğuz, "Çıkmamız lazım," dedi.

Hepsi ayaklanırken Fatma abla içeri girip hepsiyle birer birer vedalaştı. "Çabuk gelin deli oğlanlar," dediğinde hüznle iç çektim. Yavru bir kedi gibi Oğuz'a sokuldum. Oğuz, Fatma abla ile konuşurken kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunda gözlerimi yumdum. Kokusunu solurken vedalaşmanın içimde yarattığı acıyı görmezden geldim. Kısa süreli bir vedaydı ama ayrılık beni kalbimden vuruyordu. Benden uzaklaşmasını istemiyordum. Herkes kapıya doğru ilerlediğinde Vural sessizdi, Zeynep ise ondan uzak duruyordu. Odadan çıktıklarında Oğuz ile salonda kısa süre de olsa baş başa kaldık.

"Erken gelmeye çalışacağım."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Seni bekliyor olacağım." Oğuz eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Kısık bir sesle, "Seni özleyeceğim," dediğimde bu defa şakağımı öptü.

"Ben de seni özleyeceğim fıstık," dedikten sonra kokumu içine çekti. Dudakları kulağıma doğru kaydı. Muzip bir sesle konuşmaya devam etti. "Dün geceki anılara sarılıp özlemimi bastıracağım."

Utançla inledim. "Oğuz ya..."

Bu konuyu asla unutmayacak ve sürekli bana hatırlatarak işkence edecekti.

ON DOKUZ GÜN SONRA

"Nereye gidiyorsun?"

Üstümdeki montun fermuarını çekerken Zeynep'e döndüm. "Biraz yürüyeceğim." Bugün Oğuzlar nihayet gelecekti. Saati tam bilmediğim için sabahıtan beri gözüm yoldaydı. Vakit bir türlü geçmiyordu. Daha fazla beklemeye tahammülüm kalmadığı için biraz hava almak istiyordum.

Zeynep gülümsedi. "Tamam, dikkat et."

"Sen de gel istersen."

Yüzünü buruşturdu. "Dışarı çok soğuktur şimdi."

"O zaman çıkıyorum ben."

Kapıyı açtığımda yüzüme çarpan soğuk hava yüzünden titredim. Üstümdeki montu sarılırken yüzümü boynumdaki atkıya bastırıp yürümeye başladım. Evin etrafında görmesem de korumalar olduğunu biliyordum. Bu yüzden içim rahattı. Ormanın içine doğru yürümeye başladım.

İşleri tahmin ettiklerinden daha uzun sürdüğü on dokuz gündür yoklardı. Hayatımın en uzun on dokuz günü olmuştu. Sadece birkaç kez telefonla konuşabilmiştik, bu süre zarfında onu gerçekten özlemiştim. Ne ara bu kadar bağlandığımı bile bilmiyordum. Bir insanı bu kadar sevmenin mümkün olacağına hiç inanmazdım. Annem ve babam arasındaki ilişki aklıma geldi o anda. İç çekip ellerimi ceplerime koydum.

Annem ya da üvey annem olacak kadın, babamı çok seviyordu ama babam ona karşı hep daha mesafeliydi. Ayperi'yi memnun etmek için daha çok çalışsa da ona tam olarak kendini açmamıştı. Bunu yeni yeni anlıyordum. Şimdi Oğuz'un bana olan bakışları ve dokunuşları bunu daha iyi anlamamı sağlamıştı. Babam, Ayperi'yi sevmemişti ona minnet duymuştu.

Onları hatırlayınca içime dolan kara bulutlara engel olamadım. Oğuz henüz öz annem hakkında herhangi bir şey söylememişti. Bu konuyu aşın derecede merak etsem de pek kurcalamak istemiyordum. Alacağım cevaplardan korkuyordum sanırım.

Yürümeye devam ederken gece yağmur yağdığı için toprak ıslak ve kaygandı. Adımlarımı dikkatli atarken bir iki kere kaysam da düşmedim. Cebimden telefonunu çıkarıp Nazlı'yı aradım.

Nefes nefese çıkan yorgun sesiyle, "Efendim?" diye açtı.

"Yine ne işle uğraşıyorsun, Nazlı?" Hamile olmasına rağmen kendine dikkat etmemesi beni endişelendiriyordu.

"Sadece merdivenden hızlı çıktım."

"Daha yavaş hareket etmelisin," dediğimde ofladı.

"Sen de mi Brutus? Zaten Barış yeterince söyleniyor."

Ufak bir kahkaha attım. "Haksız değil."

“Sen nasılsın bakalım?”

“İyiyim,” dediğimde Nazlı, “Bursa nasıl?” diye sordu. Yüzümü buruşturdum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama buna mecburdum. Aklıma Oğuz gelince altdudağımı ısırđım. Acaba Oğuz ile aramızda olanları duyunca nasıl bir tepki verecekti? Nazlı’dan gizlediğim şeyler gittikçe çoğalıyordu. “Güzel ama sizi özledim.”

Nazlı özlemle iç çekti. “Ben de özledim. Zaten sen gittikten sonra abim de sürekli şehir dışına çıkıyor. Onu da doğru düzgün göremez oldum.”

Kalbim sızladı. Hepsi benim yüzümdendi... Vicdan azabı çektiğim için sadece, “Öyle mi?” demekle yetindim. Oğuz’un daha çok Ankara’ya gitmesini sağlamalıyđım.

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Bu defa birkaç gündür konuşamadığım Çiğdem’i aradım. Numarasını ezbere bildiğim için yeni telefonuma ilk onu kaydetmiştim. Kaydedeceğim başka da kimsem yoktu zaten. Telefon birkaç kere çalsa da cevaplamadı. Muhtemelen yine işteydi. Bu aralar o kadar yoğundu ki sadece mesaj yoluyla iletişimde kalabiliyorduk. Başımı telefondan kaldırdığımda evden epeyce uzaklaştığımı fark ettim.

Farkında olmadan çok ilerlemiştim. Ayrıca akşam çöktüğü için orman kararmıştı bile. İçimi saran titremeyi görmezden gelip geri dönmeye başladım. Ne demeye bu kadar uzaklaşmışım sanki?

Hızlı yürüyünce ayağım kaydı. Düşmekten son anda kurtulunca yavaşladım. Karanlık hızlı çöküyordu ve çok üşümüştüm. Kalp atışlarım hızlanırken ağaçların arasından bir ses geldi. İçimdeki korku şiddetini artırdığında sakın olmaya çalıştım. Pek becerdiğim de söylenemezdi. Korkuyla arkama bakarken aniden ayağım bir dal parçasına takıldı ve öne doğru sendeledim.

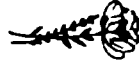
Ağaca tutunarak düşmekten kurtulduğumda öfkeyle yerdeki dala baktım. Karanlık olduğu için pek görememiştim. Ufak bir nefes alıp devam edeceğim sırada başımı kaldırdım ve siyah, kocaman bir kurt gibi görünen köpekle göz göze geldim. Bu hayatta en çok korktuğum şeylerden biri tam karşımda duruyordu.

Kalbim deli gibi atarken sakın olmaya çalışıyordum ama köpek bana bakarken bu mümkün değildi. Gözlerimi kırpttırıp yavaşça geriye doğru bir adım attım. Bu koca şey beni çiğ çiğ yerdı. Sertçe yutkundduğumda köpek hareketlendi. Bunu fark edince dudaklarımdan dökülen keskin çığlığa engel olamayarak arkamı döndüm ve can havliyle koşmaya başladım. Köpek havladığında korkudan bayılmak üzereydim. Kış vakti karanlık ormanda bir başınaydım. Muhtemelen aç olan hayvan, yemek bulduğu için sevinliyordu. Bacaklarıma yüklendim, yem olarak ölmek istemiyordum.

Arkaya baktığımda köpeğin çok yakınımdaya olduğunu gördüm. Bedenim korkuyla titrerken içten içe kurtulmamın imkânsız olduğunu biliyordum.

Tekrar önüme döndüğümde bir silah sesi duydum. Ufak bir çığlık atarken başımı kaldırdım ve karşımda siyah bir silüet gördüm.

Karanlık olduğu için yüzünü pek göremesem de iri yapılı biri olduğu belliydi. Adam yüzüne bir şey sardığı için sadece gözleri görünüyordu. Gözlerim elindeki silaha kaydığında dengemi kaybettim ve çukura basınca ayağım burkuldu. Bu defa kendimi durduracak vaktim olmamıştı. Arkamda köpek, önümde teröriste benzer bir adam duruyordu. Yere sertçe düşüğümde kafamı yerdeki taşa çarptım. Başıma keskin bir ağrı saplanırken görüşüm bulanıklaştı ve saniyeler içinde bilincimi yitirdim.

İç içe girmiş kirpiklerimi araladığımda başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Yüzümü buruştururken bulanık bakan gözlerimi kırptırdım. Tavana yansıyan sarı loş ışığa bakarken neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Başımı yana doğru çevirince ağrının en yoğun olduğu ense köküne keskin bir sancı saplandı. Kuruyan dudaklarımdan ufak bir inleme dökülürken gözlerim sulanmıştı. O an yaşananlar bir şimşek gibi zihnimde çaktı.

Karanlık orman, köpek ve o adam...

Korkuyla solurken can havliyle doğrulmaya çalıştım. Bu başımdaki ağrıyı artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Elimini enseme yerleştirip yabancı eve baktım. Küçük tahta duvarları olan bir odadaydım. Tek kişilik yatağın üstünde oturur pozisyona geldiğimde kalbim korkuyla atıyordu.

Kaçırılmış olabilir miydim? Elim biraz daha yukarı çıkınca kafama yapıştırılan bandaja dokundum. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. En son hatırladığım şey, yere çok sert bir şekilde düştüğümü. Gözlerim üstüme kaydığında montumun da çıkarılmış olduğunu gördüm. Telefonuma ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp yavaşça ayağa kalktım. Başım döndüğü için birkaç saniye durup, nefes alıp verdikten sonra yürümeye çalıştım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada tahta kapı açılmaya başladı. İrkilirken geriye doğru sendeledim. Kapıdan içeri giren heybetli adamı gördüğümde dizlerim titremeye başladı. Aralanan ağzımı elimle kapattığımda dudaklarımın arasından çıkan şaşkın soluğa engel olamadım.

“Oğuz!”

Günlerdir görmediğim adam, tanımadığım bu yabancı evde tam karşımda duruyordu. Rüya mı görüyordum? Kendime engel olamayarak ona doğru atıldım. Bedenim yaşadığım rahatlama otürü titriyordu. Kollarımı sevdiğim adamın boynuna sıkıca doladığımda başımdaki şiddetli ağrıyı bile umursamadım. Oğuz da ellerini belime yerleştirip beni özlediğim geniş

göğsüne doğru yasladı. Gözlerimden yaşlar aktığında bunun esas nedeninin yaşadıklarım mı yoksa Oğuz'u görmek mi olduğunu kestiremiyordum.

"Çok korktum," diye fısıldadığımda sessizce bana sarılmaya devam etti. Ardından geri çekilip daha önce görmediğim ifadesiz bakan gözleriyle yüzümü inceledi.

Soğuk bir sesle, "Yatakta olman gerekiyor, başını çarpmışsın," dedi.

Bu tepki karşısında afalladığım için gözlerimi kırptırdım. "Ben-" dediğimde araya girdi.

"Yatağa geç."

Başım dönmeye devam ettiği için adımlarım titrek ve sarsaktı. Tepkisi karşısında ne düşüneceğimi şaşırmış bir vaziyette yatağa doğru yürüdüğümde ayağım diğer ayağıma takıldı. Hızla uzanıp kolumu tutarak düşmeme engel oldu. Ardından eğilerek, bir kolunu dizlerimin altına yerleştirip beni kucağına aldı. Ona doğru sokulup düşmemek için omuzlarını tuttuğumda bakışlarım yüzündeydi. Dişlerini kenetlediği için çenesindeki kaslar dalgalanmıştı. Karşıya diktiği gözleriyle yatağa doğru ilerlediğinde dudaklarımı uzatıp çenesinin altına yerleştirdim. Birkaç günlük sakalları dudaklarıma batarken gözlerimi kapattım.

"Seni özledim."

Sertçe yutkunmak dışında bir tepki vermedi. Günler sonunda sağ salim bir şekilde bana geri dönmüştü ama çok farklıydı. Soğuk ve sertti. Kaşlarının çatılmasına engel olamadım. Başımdaki ağrı doğru düzgün düşünmemi engellediği için özellikle neler olup bittiğini pek anlayamıyordum. Fakat içten içe evden uzaklaştığım için olduğunu biliyordum.

Çenesine bir öpücük daha kondurmama rağmen yine bir tepki alamadım. Bana ilk defa bu kadar kayıtsız kalan Oğuz, yorgun bedenimi yatağa doğru indirdiğinde yüzümü boynuna yerleştirip derin bir nefes aldım. Kokusu ciğerlerime dolduğunda burnumun direği özlemle sızladı.

Beni yatağa bıraktıktan sonra geri çekildi. "Ağrın var mı?" Başta hayır diyecek gibi olduysam da başımdaki ağrı yalan söylemememe izin vermedi.

"Biraz."

Sessizce yatağın yanında duran küçük komodinin üstündeki ilaç paketini alıp bir tane hap çıkardı. Hapı dudaklarımla arasına hızlıca bırakıp suyu da uzattı. Sudan büyük bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslattıktan sonra gergince, "Teşekkür ederim," dedim.

Ortamdaki hava gittikçe boğucu oluyordu. İkimiz de tek kelime etmeden öylece duruyorduk. Günler sonra yan yana geldiğimizde böyle olacağımızı hiç düşünmemiştim.

Kısaca, "Dinlenmeye devam et, birazdan çıkarız," dedikten sonra gitmek için arkasını döndüğünde uzanıp elini tuttum.

"Oğuz." Hareket etmeyi keserken omuzları gerildi. "Neler olduğunu anlatır mısın?"

Elini yavaşça geri çekti. Sıkı dişlerinin arasından, "Dinlen," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Gözlerimi kırpıştırırken ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Sessizce otururken içim buz kesmişti. Bu adama alışık değildim ki ben. İçimde yer edinen sıkıntı gittikçe büyüdü. Canım acıyordu, korkmuştum ve gözlerimi bilmediğim bir yerde açtığım için kafam karmakarışıktı. Bu haldeyken daha fazla dinlenemezdim ki! Sıkıntıyla oflarken yatakta yavaşça yana doğru döndüm. O adamın kim olduğunu merak ediyordum. Ama en çok da Oğuz'un beni nasıl bulduğunu... Her şeye rağmen saatler sonunda rahat bir nefes alabildim. Oğuz yine beni bulmuş ve olası bir tehlikeden kurtarmıştı. Şu an her ne kadar sinirli olsa da...

Uzanmaya devam ederken aldığım ilaç uykumu getirmeye başladı. Gözkapaklarım ağırlaşırken odanın kapısı bir kez daha açıldı. Oğuz elinde tuttuğu montumla içeri girdi.

"Gidiyoruz."

Yorgunluğumu unutup hızla doğruldum. Bu yaptığım ani hareket başıma keskin bir ağrının saplanması neden olduğu için yüzümü buruşturup gözlerimi sıkıca kapattım.

"İyi misin?"

Endişeli sesini duyunca başımı belli belirsiz bir şekilde aşağı yukarı doğru salladım.

Gözlerimi araladığımda, endişeyle bakan ela rengi gözlerindeki tanıdık ifade kalbimin sıkışmasına neden oldu. Az önceki soğuk adamın aksine beni seven adamın bakışlarıyla karşılaşmıştım.

Zoraki bir gülümsemeyle, "İyiyim," dediğimde sesim boğuk ve tarazlı çıkmıştı.

Derin bir nefes alırken sessiz kaldı. Ardından eğilip büyük elini, belime yerleştirip doğrulmam için yardım etti. Bu yardımı memnuniyetle kabul edip ona doğru sokuldum ve özlediğim kokusunun, sıcaklığının tadını çıkardım. Fakat bu an kısa sürmüştü. Geri çekilip montu bana giydirdi.

"Burası neresi?"

Merakla sorduğum soru üzerine yüz ifadesi tekrar sertleşti. Anlaşılan olayları anımsamasına neden olmuştum. Dudaklarımı büzdüğümde odadan çıktık. Salona gelince karşılaştığım manzara yüzünden adımlarım aksadı. Korkuyla solurken o koca köpeğin yerde uyduğunu gördüm. Bu köpek yüzünden az daha ölecektim. Korkuyla yutkunurken başımı kaldırdım ve

daha önce görmediğim orta yaşlardaki bir adamla göz göze geldim. Adam sert yüz hatlarına sahipti. Saçları grileşmeye başlamış, gözlerinin kenarında hafif kırışıklıklar belirmişti.

“Hasta uyanmış.”

Oğuz başıyla onayladığında, “Her şey için teşekkürler, Hakan,” dedi.

Adam başıyla onayladığında köpek hareketlendi. Anında yanımda duran Oğuz’a sokuldum. Korkumu anlayınca koruyucuyu bir şekilde elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti.

“Yenge köpekten çok korkuyor. Onu görmeseydi bunlar olmayacaktı.”

Oğuz ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Merakla ona döndüm. “Ne dedin?”

Kısaca, “Hiç,” deyip beni kapıya doğru yönlendirdi.

“Tekrar beklerim, daha uygun bir şekilde.”

Hakan’ın sözleri üzerine Oğuz başıyla selam verip, “Eyvallah,” dedikten sonra evden çıktı.

Gecenin ayazı tenime dişlerini geçirince irkildim. Ellerimi montumun ceplerine yerleştirip dişlerimi birbirine bastırdım. Evin az ilerisinde park halinde olan arabaya doğru koşar adımlarla yürümek istesem de adım attığımda sanki beynim sallanıyordu.

Bu yüzden yavaş yürümek zorundaydım. Oğuz arabanın kapısını açınca yavaşça oturup kemerimi bağladım. Araba birkaç saniye sonra hareket ederken ısıtıcıyı açmıştı. Ellerimi ovuştururken yan gözlerle yanımdaki adama baktım. Beni görmezden gelen Oğuz dik dik yola bakıyordu. Gergince alt-dudağımı kemirmeye başladım.

Konuşmak istiyordum ama içimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylediği için cesaret de edemiyordum. Araba engebeli yolda ilerlerken sarsıntı yüzünden midem bulanmaya başladı. Başımı yavaşça geriye yaslayıp gözlerimi yumdum. Çok rahatsız bir yolculuktu, şu an tek istediğim kusmadan eve gitmekti. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken gözlerini ara ara da yüzümde hissediyordum.

Kısa bir süre sonra araba durduğunda hızla kapıyı açıp temiz havadan derin nefesler aldım. Soğuğu bile severek karşılıyordum şu anda. Yanıma geldiğinde uzanıp elimi tuttu, dudakları tek çizgi halini almışken dikkatle yüzüme bakıyordu.

Araçtan çıkarken kendime engel olamadan, “Neden böyle davranıyorsunuz?” diye sordum.

Eve doğru dönüp yürümeye başladığında tok sesiyle, “Şimdi sırası değil,” diye geçiştirdi.

İsteksiz adımlarla onu takip ettiğimde kapıyı Fatma abla açtı. Endişeli sesiyle, “Çok korkuttun bizi, Süveyda,” diye soludu.

Yaptığım hatayla yüzleşirken, “Ben...” dedim ama ne diyeceğimi bilemediğim için sustum.

Fatma abla uzanıp bana ona sıkıca sarıldı. “Sana bir şey oldu sandık.”

Sorumsuzca davranmıştım. İçime dolan suçlulukla yutkunmaya çalıştığım da Fatma abla geri çekilip yüzüme baktı. “Çok şükür iyisin, içeri gelin.”

İçeri girdiğimizde bu defa Zeynep de sarıldı. “Bir daha evden dışarı adımını atmana izin vermeyeceğim.”

Kısık bir sesle, “İyiyim ben,” dedim. Geri çekildiğinde onaylamayan gözlerle bakıyordu. Anlaşılan bana sadece Oğuz değil herkes kızgındı.

“Ama olmayabilirdin. Çok korktuk.”

Ne diyeceğimi bilmediğim için gözlerimi kaçırdım. Böyle olacağını bilemezdim ki.

“Küçük kaçak.” Eser’in sözü üzerine başımı kaldırdım. En ılımlı olandı, hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. “İyisin değil mi?”

Başımla onayladığımda sınttı. “Artık ben de iyiyim.” Sözlerinin ardından Oğuz’a baktı. “Yokluğunda nasıl bir canavarla uğraştığımı daha sonra sana uzun uzun anlatırım.”

Oğuz ters bir şekilde Eser’e baktı.

“Ne bakıyorsun öyle? Haksız mıyım? Anamdan emdiğim sütü iki saatte burnumdan getirdin.”

Uyaran bir tonda, “Eser,” dedi.

Omuz silkerken, “Hiç öyle o ses tonuyla Eser deme, bir günde on yıl yaşlandırdın beni,” dediğinde bu kadar kötü hissetmeseydim Eser’in sözlerine gülebilirdim.

Oğuz başını iki yana doğru sallayıp, “Hasbinallah,” diye söylendi.

“Süveyda yorgun görüyor, odasına çıkart evladım.”

Fatma ablanın sözleri üzerine yürüyecektim ki Eser tekrar konuştu. “Süveyda, bak sakın kaybolayım falan deme, vallahi delirir bu. Feriştahı gelse tutamaz.”

“Biraz daha konuşursan belanı sikerim!”

Oğuz son derece soğuk bir sesle konuşmuştu. Eser ağzını anında kapattı. “Tamam ya, sustum.”

Merdivenlerden çıktığımızda herkesi endişelendirdiğim için kendime kızgındım. Çocuk gibi başıma buyruk hareket ettiğim için olaylar kontrolden çıkmıştı. Sadece biraz hava almak istemişim.

Sarkıttığım dudaklarımla Oğuz’un arkasından odama girdiğimde morallim iyice bozuldu. Günler sonra ona kavuşuyordum, aynı odada uyuyacağımızı düşünmüştüm ama anlaşılan yanılmıştım.

Yatağın ucuna oturup parmaklarımla oynarken, “Benimle daha ne kadar konuşmayacaksın?” diye sordum.

Karşılaştığım sessizlik karşısında gözlerimi kucağımdaki soğuk parmaklarımdan ayırdım. Yüzüne bakarken kısık sesle devam ettim.

“Üzgünüm, daha dikkatli olmam gerekiyordu.”

Bu sözleri duyunca kaşları havalandı. Dudaklarında alay dolu bir gülümseme oluştuğunda, “Üzgünsün, öyle mi?” diye tekrarladı.

“Öyle olduğumu biliyorsun,” diye üsteledim.

Bir elini saçlarının arasına geçirirken diğer elini beline yerleştirmişti. Alaylı gülümsemesi varlığını koruyordu.

“Bilmiyorum!” Ani tepkisi karşısında irkildim.

Odada öfkeli adımlarla volta atarken sakinleşmeye çalışıyordu ama pek işe yaramıyor gibiydi. Aniden durup bana doğru döndü.

Az önceye nazaran kısık bir sesle, “Nasil bu kadar sorumsuz davranabilirsin, aklım almıyor!” dediğinde yerime sindim.

Çenemi havaya kaldırıp konuşmaya çalıştım. “Sadece biraz hava almak istedim.”

Yanak kasları dalgalandı. Sıkılı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. “Tek başına akşamın bir vakti evden çıktın, korumalara haber bile vermedin. Sen gerçekten peşinde olan adamların farkında mısın?”

Gözlerimi kırıştıtırırken suçlulukla dolup taşıyordum. “Ben...” deyip sustum.

“Sen benim işimin ciddiyetinin farkında mısın, Süveyda?”

“İşini bile söylemiyorsun ki,” diye sızlandım. İşini bilsem de onun söylemesini istiyordum.

“Problem bu mu gerçekten?” Sessiz kaldığımda devam etti. “Karşılaştığın kişi tanıdığımız bir avcı olmasaydı başına neler gelirdi biliyor musun?” Ağlamamak için kendimi öyle çok sıkıyordum ki bedenim kaskatı kesildi. “Bence asıl düşünmen gereken bu.”

“Sadece evde oturmaktan sıkılmıştım.”

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. “O zaman koruma alsaydın yanına. Başına gelecek tehlikeleri önceden düşünmen gerekiyordu.”

Yavaşça ayağa kalktım. “Düşünemedim.”

Bana dönüp büyük bir adım attı. Tam önümde durduğunda ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Başını yüzüme doğru eğdi.

“Düşünemedin,” diye tekrarladı. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. “Kafa travması geçirince mi düşünecektin? Ya da kışın bu vakti aç bir köpeğe yem olurken? Ya da karanlıkta gezen yabancı adamların-”

“Tamam, sus artık.”

Gözümden akan yaşları bu defa tutamadım.

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum ama bir işe yaramadı. “Normal bir insan gibi çıkıp hava almak istedim sadece, işlerin bu noktaya

geleceğini düşünemedim işte.” Sessiz kalıp yüzüme baktığında yüzümdeki yaşları sildim. “Üzgünüm.”

Titrek çıkan sesimin ardından derin bir nefes aldı. “Çok sert düşmüşsün, bayılma nedenin muhtemelen yaşadığın korku. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi.”

Sözlerinin ardından odadan çıktı. Arkasından yaşlı gözlerimle bakmak dışında bir şey yapamadım. Düşüncesizliğimin başıma açtığı işlerden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Saat gecenin birini geçiyordu ama uykum yoktu.

Cebimdeki telefonumu çıkarıp baktığımda Oğuz’dan gelen on beş cevapsız çağrı gördüm. Ayrıca Zeynep ve Fatma abla da defalarca aramıştı. Telefonu komodinin üstüne koyup pijamalarımı giydikten sonra pencerenin kenarına çekilip dışarıyı izlemeye başladım. Alnımı soğuk cama yaslayıp dakikalar boyunca orada dikildim.

Bugünün böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim, sıcak nefesim camın buğulanmasına neden olurken geri çekildim. Gözlerim yatağa kaydığında yüzüm iyice asıldı. Tek başıma soğuk yatakta uyumak istemiyordum. Kollarımı birbirine dolayıp üşüyen tenimi ovdum. Bakışlarım tekrar saate kaydığında ikiye geldiğini gördüm.

Oğuz’un yanına gitmek istiyordum ama çekiniyordum. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Aralık dudaklarımdan ufak bir nefes alırken kapıya doğru yürüdüm. Ev karanlık ve sessizdi, muhtemelen herkes uymuş olmalıydı. Küçük adımlarla merdivenlere yöneldim. Oğuz’un odasının önüne geldiğimde düşünmeden kapının koluna uzanıp aşağı indirdim. Kapıyı arkamdan kapatınca odaya yansıyan ay ışığı sayesinde yatakta olduğunu gördüm.

Bana kızgın olduğunu biliyordum ama böyle uzak durmasını istemiyordum. Küçük adımlarla yatağa doğru yürüyüp yavaşça içine girdim. Oğuz’un ısısı sayesinde yatak sıcacıktı. Başımı ona doğru çevirip, kolunu başının altına alarak sırtüstü uzanmış huzurla uyuyan yüzünü izledim. Uyanık olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ona doğru sokulup elimi sert göğsüne yerleştirdim. Ardından yorgunluktan sızlayan gözlerimi yumdum ve saniyeler içinde uyuyakaldım.

17. KISKANÇLIK

*“Ama kabul ediniz, kıskançlık affı olmayan bir tutku,
dahası felaketin ta kendisidir!”*

Beyaz Geceler, Fyodor Dostoyevski

Sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Yatağın Oğuz’a ait olan kısmı soğumuştü. Çok önceden kalktığını anlayınca sıkıntıyla oflayıp doğıldum. Anlaşılan aramızdaki mesele uzayacaktı. Yataktan kalkıp banyoya girdim ve soğuk suyla yüzümü yıkadım. Aynadaki aksime bakınca yüzüm iyice asıldı.

Beyaz tenim ruh gibi solgundu. Gözlerimin altı kararmış, saçlarım dağılmıştı. Hasta gibi görünüyordum. Banyodan çıkıp odama girince bisküvi rengine, v yaka, triko bir kazak giydim. Kazağın yakası düşük olduğu için göğüs dekoltesi biraz fazlaydı. Umursamadan açık renk, yüksek bel, bol paça kot giyip yüzüme renk gelmesi için makyaj yaptım. Başımın arkasındaki bandaja dikkat ederek saçlarımı taradım. Mutfığa girdiğimde Oğuz, Fatma abla ve Zeynep kahvaltı yapıyordu.

“Günaydın.”

Oğuz haricindeki gözler beni buldu. “Günaydın.”

“Nasıl oldun kızım?”

Zoraki bir gülümsemeyle, “İyiyim,” dedim.

Oğuz’un yanına oturduğumda bir kez bile bana bakmamıştı. Tüm dikkatini yediği yemeğe vermiş gibi görünüyordu. Günaydın bile demediğine göre hâlâ küstü.

“Güzelce karnını doyur.” Fatma abla konuşurken tabağıma da bir şeyler dolduruyordu.

“Aslında canım pek bir şey istemiyor,” dediğim sırada Oğuz’un öfkeli gözleri beni buldu. Anlaşılan yememek gibi bir lüksüm yoktu. Boğazımı temizlerken, “Ama yemem lazım tabii,” diyerek cümlemi tamamladım.

Öne eğilip ekmek aldığımda Oğuz’un gözleri kısa bir an da olsa kazağın açıkta bıraktığı göğüslerime kaydı. Gözlerini anında kaçırsa da onu yakalamıştım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken bir şeyler yemeye çalıştım.

“Tereyağıyla bal da ye.”

Fatma abla sürekli önüme bir şeyler koyuyordu. Yan gözlerle Oğuz’a bakarken kendimi nasıl affettirebileceğimi düşünüyordum. Tuzluk Oğuz’un yanında olduğu için uzanmaya çalıştım ama kolum yetmedi. Sessizce

turluğu alıp bana döndü. Bedenimin üst kısmının koluna baskı yaptığını anlattınca boğazımı temizleyip çekildim.

Oğuz boğazını temizlerken ayağa kalktı. "Ben çalışma odasındayım."

Arkasından sokakta kalmış kedi yavrusu gibi baktım.

"Bana çok kızgın."

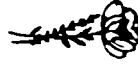
Zeynep başıyla onayladığında, "Dün korumalar seni bir anlığına da olsa gözden kaybetmiş," dediğinde gözlerim irileşti.

Oğuz bu ayrıntıyı anlatmamıştı. "Hakan diye biri arayana kadar nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Oğuz az daha kafayı yiyecekti."

Fatma abla uzanıp elimi tuttu. "Burası güvenilir bir yer ama akşam vakti ormanda neler olacağı belli olmaz kızım."

"Kendimi nasıl affettireceğim?"

İkisi de sessizleştiğinde sıkıntılı bir nefes aldım. Anlaşılan bu işte tektim.

Oğuz, gün boyunca odasından çıkmadı. Kahve bahanesiyle yanına gittiğinde yüzüme bakmadan kuru kuru teşekkür etmek haricinde hiçbir şey yapmadı. Onu böyle uzak ve soğuk görmek kalbimi kırıyordu. Mutsuz bir şekilde kitap okumaya çalıştım ama canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Şöminenin önüne oturup yanan ateşe doğru ellerimi uzattığımda sıcaklık yüzünden mayışmaya başladım. Bir saat önce eve birkaç kişi gelmiş ve Oğuz'un çalışma odasında toplantı yapmaya başlamışlardı.

Hafifçe iç çektiğimde Zeynep, "Sana kahve getirdim," dedi.

Ufak bir gülümsemeyle bardağı aldığımda, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Toplantı hâlâ bitmedi mi?"

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Hayır," diye cevap verdi.

"Oğuz hep böyle inatçı mıdır?" diye söylendiğimde başımı omzuna yasladım.

Sessizce güldü. "Oğuz'un bir yanı çok yumuşak ve naziktir ama diğer yanı..." Kısa bir an sustuktan sonra devam etti. "Diğer yanı çelik gibi. Bu sayede sanırım hepsi onu dinliyor." Oğuz'un bu yanıyla ilk defa tanışıyordum. "Üzülme, kıyamaz o sana."

"Umarım," diye mırıldandım. Bu yanına kendimi nasıl affettireceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yan gözlerle ona baktım. "Vural nasıl?"

Zeynep adını duyunca iç çekti. "Aynı..."

Odanın kapısı açıldığında geriye doğru döndük. Oğuz ve yanında duran kırmızı saçlı bir kadın salona girdi. Kadın bir altmış boylarında olsa da ayağındaki topuklular o kadar yüksekti ki boyu en az benim kadar duruyordu. Dikkatle onu inceledim. Dar elbisesinin altındaki kalçaları geniş, beli

de incecikti. Dudakları dolgun, yeşil gözleri küçük ve çekikti. Çekici ve çok güzel bir kadındı. Tatlı bir kahkaha atarken elini Oğuz'un koluna yasladı. Kaşlarım havalandığında oturduğum yerde dikleştim.

"Bu kim?"

Zeynep gergin bir şekilde, "Hannah," dedi.

Onları izlemeye devam ettiğimde kadının yüzündeki hayranlık mideme sancıların girmesine neden oldu. Oğuz hafifçe gülümseyerek kolunu çekti ve teması kesti. Kadının iç çektiği gözümünden kaçmadı. Gözlerim kısılrken ayağa kalktım. Kıskançlık bir ok gibi göğsümün tam orta yerine saplanmıştı.

Onlara doğru yürüdüğümde Oğuz gülen gözlerini bana çevirdi ve rahat bir ifadeyle, "Biz de tam senden bahsediyorduk," diye konuştu.

Bunun içimi ferahlatması gerekiyordu sanırım ama pek de işe yaramamıştı. Şu an takıldığım tek şey, dünden beri benden esirgediği gülümsemesini bu kadına sunuyor olmasıydı. En azından teması kesmişti.

"Tanıştırayım sizi, Hannah bu Süveyda," dediğinde beni inceleyen kadına doğru dönüp kuru bir sesle, "Merhaba," dedim.

O sırada çalışma odasından Vural, Akif ve Eser de çıktı.

Eser saatine bakarken telaşlı bir sesle, "Çok geciktim, Ceyda beni mahvedecek," diye söylendi.

Oğuz, Eser'e yan gözlerle bakarken sırtıttı. "Hanım köylü."

"Bunu sen mi diyorsun gerçekten?" dediğinde sesinde alaylı bir ton vardı.

"Gitmiyor muydun lan sen?"

Eser göz kırparken, "Kaçtım ben," dedi ve adeta uçarak evden çıktı. Akif, Zeynep'e doğru ilerlerken Vural öylece onu izliyordu.

Hannah'ya döndüğümde Oğuz'un telefonu çaldı. Kaşları çatılırken, "Konferans toplantım vardı," deyip tekrar yanımızdan ayrıldı.

Hannah, gidişini izlerken ben de dik dik ona bakıyordum. Acaba Oğuz ile sevgili olduğumuzu bilmiyor muydu? Kaşlarım çatıldı, belki de Oğuz bu ayrıntıyı atlamıştı.

"Çok güzel görünüyorsun, Zeynep."

Akif'in sözleri dikkatimi dağıtmıştı. Başımı çevirip ikisine bakarken Zeynep'in kızardığını gördüm.

Gülümsemeye çalışırken, "Teşekkür ederim, Akif," diye geçiştirdi. Bakışlarımı Vural'a çevirdiğimde ruhsuzca ikisini izlediğini gördüm. Neden tepki vermediğini merak ediyordum.

"Yarın beraber kahvaltıya gidelim mi?"

İşte bu soru beklenmedikti. Ortam bir an sessizleşirken dikkatle Vural'ın tepkilerini izledim. Çenesinde hareketlenen kaslar haricinde tepkisiz kalma devaı devam ediyordu.

"İşlerim var yarın."

Zeynep'in itirazına rağmen Akif ısrar etmeye başladı. "Sonraki gün?"

Bu defa Zeynep cevap vermeden araya Vural girdi.

"Senin işlerin yok muydu?"

Ortamdaki hava gittikçe gerilirken Akif dik dik Vural'a bakıyordu. Her an kavga edecek gibi duruyorlardı. Fakat Akif şaşırtıcı bir şekilde soğuk bir gülümsemeyle, "Haklısın," dedi.

Ardından Zeynep'e doğru döndü. "Sonra görüşürüz güzellik." Akif gince Vural sessizce arkasını dönüp Oğuz'un yanına gitti. Şimdi üçümüz kalmıştık. "Nasılsın, Süheyla?"

Kaşlarım çatılırken Hannah'ya döndüm. "Adım Süveyda."

Sert sesim üzerine Hannah eliyle alnına hafifçe vurdu. "Ah, üzgünüm. Bu aralar fazla unutkanım."

Kadııdan hiç hazzetmemiştim.

"Zeynep, Akif'in teklifini neden kabul etmedin ki?"

Zeynep'in kaşları çatılırken ters bir şekilde cevap verdi.

"İşlerim var, Hannah."

Hannah ufak bir kahkaha attı. "Hadi ama tüm gün evdesin, ne işi?"

Ters bir laf etmemek için kendimi tuttum.

"Demek ki evde işlerim var."

Umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Neyse. Acaba Oğuz'a mı baksam?"

Soğukça, "Toplantıda," dediğimde beni duymazdan gelip kanepeye doğru yürüdü.

"Bir şey alır mıydın?"

Zeynep'e döndü. "Evet kahve alayım, Oğuz'un içtiği gibi."

Sesindeki yapay tatlılık üzerine yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Hannah çok yapmacık duruyordu. Zeynep ses çıkarmadan mutfağa girdiğinde odada tek kaldık. Önce şöminenin yanına bıraktığım kahveyi aldım. Geçip karşısına oturduğumda beni incelemeye başladı. Hannah'nın kim olduğunu merak etsem de kadına sorular sormak istemiyordum.

"Ne zamandır buradasın? Oğuz söylemişti de unuttum."

Sanki Oğuz'un adını kullanmadan cümle kuramıyordu. "Bir ay olmuştur," diye geveledim.

Siyah renge boyadığı turnaklarına bakarken, "Oğuz'a rastladığın için şanslısın," dedi.

Sözleri karşısında kaşlarım havalandı. “Neden böyle bir şey söylediniz?”
“Oğuz anlattı yaşadıklarını.”

Öyle mi yapmıştı? Sakin olmaya gayret ederken sessiz kalmaya karar verdim. Yoksa ne diyeceğimi kestiremiyordum, neyse ki içeri Zeynep girip kahvesini uzattı. Hannah’nın yanına oturduğunda dikkatle bana baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Hannah kahvesini içerken, “Oğuz bana her şeyini anlatır, kızma ona tatlım,” dedi.

Tatlım mı? Dudaklarımı birbirine bastırdım, içime dolan öfkeye engel olamıyordum. “Ne de olsa bir zamanlar en yakını bendim,” diye eklediğimde dudaklarım aralandı.

Sözleri bir kurşun gibi göğsüme saplanıp kaldı. Daha Özgü ile olan ilişkilerini hazmedememiştim şimdi bir de Hannah çıkmıştı... Oğuz’un geçmişinin bu kadar hareketli olması sinirlerimi bozuyordu. Sertçe yutkunurken kuru bir sesle, “Öyle mi?” dedim.

Hannah başını yana doğru eğdiğinde dudaklarında bir anlığına dahi olsa beliren sinsi gülümsemeyi gördüm. Asıl niyetinin beni kıskırtmak olduğunu anladım. Bozuntuya vermeden sırtımı kanepeye yaslayıp neredeyse soğuyan kahveden son bir yudum aldım. Ağzımın içi kâğıt gibi olduğu için tat alamadım.

Sahte bir tatlılıkla, “Hayat, ne kadar garip,” diye konuştum. Saçları ile aynı renk olan kırmızı kaşları çatıldı. Konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. “Eskiden en yakınıydınız ama şimdi hiçbir şeyisiniz,” deyip gülümsemeye devam ederken ayağa kalktım. “Onun için artık sadece ben varım.” Yüzündeki ifade tatmin olmamı sağlarken, “Size afiyet olsun,” deyip orayı terk ettim.

Fakat odaya çıkıp yalnız kaldığım an yüzümdeki gülümseme silindi. Oğuz’a daha önce hiç olmadığım kadar kızgındım. Sakinleşmeye çalışırken eski sevgilisiyle özel hayatım hakkında konuşmuş olması bunu imkânsızlaştırıyordu. Nasıl bu kadar anlayışsız olabilirdi? Ayrıca neden bütün eski sevgilileri bir şekilde hayatındaydı bu adamın?

Başımı iki yana doğru sallarken odamın kapısı Zeynep tarafından açıldı. Dudaklarında bastırıldığı bir gülümseme vardı. Fakat beni gördüğü an kendini tutmayı bıraktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

“Hannah’yı çok fena bozdun,” dediğinde neşesi bulaşıcıydı.

“Güldürme beni Zeynep ya,” desem de gülmeye başladım.

“Kıpkırmızı olmuş suratıyla resmen kaçır gibi çıktı evden. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.” Umursamaz bir tavırla omuz silktiğimde şaşkınca konuştu. “Seni böyle göreceğimi söyleseler asla inanmazdım.”

Haklıydı çünkü böyle bir kız değildim. Yüzüm tekrar asılırken yatağa oturdum.

"Oğuz'un adını geçirmeden cümle kuramaması sinirlerimi bozdu."

Gelip yanıma oturdu. "Hannah hep öyledir," dediğinde meraklı gözlerle ona döndüm.

"Oğuz ile sevgili miydiler gerçekten?"

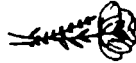
Zeynep'in kaşları çatıldı. Uzun saçını geriye doğru attığında yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Oğuz'a karşı hep bir ilgisi vardı, göstermekten çekinmezdi ama Oğuz'un da ona karşılık verdiğini bilmiyordum." Dudaklarını büzerken kısık bir sesle devam etti. "Benim için de yeni bir haber."

Mutsuz bir yüzle iç çektim. "Kim bu Hannah?"

Söyleyip söylememek de tereddüt ediyor gibiydi. Hızlıca, "İş arkadaşı," dediğinde morali iyice bozulmuştu. Kolunu omzuma atıp, "Senin de dediğin gibi geçmişte kalan bir mevzu, takılmamaya çalış," dediğinde başımı iki yana salladım.

Boğazımda düğümlenen hislerin gitmesi umuduyla yutkundum. "Geçmişte kalsaydı eğer şu an Oğuz'un yanında olmazdı."

Ertesi güne kadar Oğuz'la konuşmadım, odamdan da çıkmadım. O da yanıma gelmemişti. Bu yüzden sabaha kadar yatakta dönüp durmuştum. Erken saatlerde yaktan çıkıp salona indiğimde herkes uyuyordu. Mutfığa gireceğim sırada zil çaldı. Kapıyı açtığımda Eser taze ekmeklerle karşımda duruyordu.

"Günaydın yengoş," deyip içeri girdi.

Kullandığı hitap şekline gülmeden edemedim.

"Günaydın."

"Huysuz sevgilin nerede?"

"Görmedim." Ona kızgın olduğum için yanına gitmeyecektim.

Şaşkınca, "Hâlâ uyuyor mu yoksa? Şaşılacak şey," deyip merdivenlere yöneldiğinde gözlerim çalışma odasına takıldı.

Aralık kapıdan içeri baktığımda Oğuz'un kanepede uyuduğunu gördüm. Üstünde dünkü kıyafetler vardı. Çalışırken uyuyakalmış olmalıydı. "Burada," dedikten sonra sessizce arkamı dönüp odadan çıktım. O kadının söylediklerini hâlâ atlatamamıştım. Mutfığa girince Fatma ablanın da uyandığını fark ettim.

"Günaydın abla."

İçten bir gülümsemeyle, "Günaydın, ne güzel olmuşsun," dedi.

Dolapta krem rengi mini bir etek vardı. Pileli, tatlı bir etektir. Üstüne de mavi kareli bir süveter giyip saçlarımı açık bırakmıştım. Utangaç bir ifadeyle teşekkür ederken birlikte sofrayı hazırladık. Fatma abla kahvaltıda pişi yaptığı için mutfağı mis gibi kokular sarmıştı. Kaç gündür doğru düzgün yemek yemediğimden karnım guruldadı. Oğuz ve Eser mutfağa girdiğinde benim haricimde herkes masadaydı. Domatesi dilimlemeyi henüz bitirememiştim.

“Mis gibi kokular geliyor, Fatma Sultan.”

“Kaç gündür yoktunuz Eser, özlemiştir dedim.”

“Hem de nasıl özledim. Ceyda’yı mı yoksa senin yemeklerini mi daha çok özleyorum henüz karar veremedim.”

“Aa deli oğlan, Ceyda duyarsa görürsün cevabını,” diye onu azarladı.

“Aman ha, sakın. Kıtır kıtır keser beni.”

Oğuz yanıma gelince gülmeyi bıraktım. Dikkatimi elimdeki işe verirken yanımda su içiyordu. Boşalan bardağı tezgâhın üzerine bırakırken kolu koluma değdi. Yakınlığı karşısında derin bir nefes aldım. Bana doğru eğilirken, “Günaydın, daha iyi misin?” dedi. Nefesi yanağımdaki saçlara değdiği için gözlerimi kırıştırdım. Oğuz’un sesindeki soğukluk kaybolmuştu.

“Günaydın, iyiyim.” Bu defa soğuk ve mesafeli olan bendim. Sessiz kalınca ona döndüm. Çattığı kaşlarıyla eteğime bakıyordu.

“Çok kısa,” diye homurdandı. Dudaklarımı bükerken yeni farkına varmış gibi, “Öyle mi?” diye geveledim.

“Bacaklarından başka bir şey göremiyorum.”

Gizlemediği kıskançlığı karşısında tatsız bir şekilde güldüm. “Belki ilgi alanına girdiği içindir,” dediğimde sesimde iğneleyen bir ton vardı.

Kaşları mümkünmüş gibi iyice çatılmıştı. “İyi olduğuna emin misin?”

Umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. “Neden olmayayım?” Ona sırtımı dönüp masaya doğru yürüdüm. Fatma abla tabağıma pişi doldurmuştu.

“Abla bu kadar yiyemem,” diye itiraz ettiğimde Oğuz da masaya geçmişti.

“Yersin yersin.” Onaylamayan gözleri üzerimde gezindi. “İyice zayıfladın, üflesem uçacaksın.”

Oğuz kuru bir sesle, “Toplasan iki lokma yemiyor, iğne ipliğe döndü,” diye onayladı.

Onu duymazdan gelerek ufak ısırmalarla yediğimde Oğuz’un dikkatli bakışları üstümdeydi. Görmezden gelip masadakilerle sohbet ettim.

Eser sırtını sandalyeye yaslayıp karnını ovdu. “Doydum, ellerine sağlık.” Herkes dönüp Eser’e baktı. Her şeyi silip süpürmüştü.

Oğuz, “Sonunda, bir ara hiç doymayacaksın sandım,” diye söyledi.

"Sen kendine bak kardeşim, kilon almış başını gidiyor."

Oğuz ters ters Eser'in yüzüne baktı. "Yine çok konuşmaya başladın." Masadan kalktıklarında Oğuz bana döndü. "Süveyda Hanım, zahmet olmazsa güzel ellerinizden köpüklü bir kahve içmek isterim."

Boğazımı temizlerken, "Dünden sonra benden bir şey istemenize şaşırdım. Oğuz Bey," dedim. Umursamaz bir ifadeyle omuz silkti.

"Ben anı yaşayan biriyim, uzatmayı sevmem."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Allah'tan uzatmazsın."

"Anlamadım," dediğinde kuru bir sesle, "Affedildim yani öyle mi?" diye homurdandım.

"Tam olarak değil, tekrarı olursa külahları değiştiriz," dediğinde sesi son derece ciddi ve katıydı. "Şimdi kahvemi alabilir miyim?"

Gözlerimi kaçırırken cevap vermeyip ocağa doğru ilerledim. Oğuz ve Eser çalışma odasına geçtiklerinde Zeynep yanıma geldi.

"Dün yüzünden mi bozüksun?"

Bir yandan kahveyi hazırlarken, "Evet," dedim.

Özgü'den sonra Hannah ile sevgili olup hâlâ onlarla çalışmasını hazmedemiyordum. Kahveleri fincana doldurup tepsiye koyduktan sonra çalışma odasına gittim. Eser salonda telefonla konuşuyordu. Anlaşılan Oğuz odada tek başınaydı.

Dudaklarımı büzerken ufak bir nefes alıp odaya girdim. Oğuz dikkatle önündeki bilgisayara bakıyordu. Ona yaklaşıncı bakışları beni buldu. Sırtını deri koltuğa yaslayıp elini çenesine yerleştirdi.

Fincanları masaya bırakıp, "Afiyet olsun," dedim.

Doğrulduğum sırada Oğuz ayağa kalkmış hemen yanımda dikiliyordu. Ellerini cebine yerleştirip önümde dağ gibi dururken düşünceli bir sesle, "Sorun ne?" diye sordu.

Yüzüne bakmaktan kaçınarak, "Sorun yok," diye geçiştirdim.

Yanından geçip giderken uzanıp bileğimi tuttu. Elimde sıkıca kavradığım tepsiyi alıp masanın üstüne koyduktan sonra ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. Sıcacık avuçları kalbime kadar işlerken, Oğuz yüzümü yavaşça kendine doğru çekti. Gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

"Sorun ne yavrum?" Sessiz kaldım. "Fazla tepki gösterdiğimi düşündüğün için mi böyle yapıyorsun?"

Sözleri üzerine dikleştim. Kendime engel olamadan, "Diğer bir neden de o," diye söylendim. Sesim kısık olsa da Oğuz duymuştu. Dikkatle bana bakarken düşünceli bir sesle konuştu. "Hannah'dan sonra bir şey oldu sana."

O kadının adını Oğuz'dan duyunca öfkem tekrar alevlendi. Yüzümü ellerinin arasından çektim.

“Şu, benim hakkımda sevgili olduğumuz haricinde her şeyi anlattığın kadın mı?” Kaşları çatılırken konuşmak için dudaklarını araladı fakat izin vermedim. “Sakin inkâr etme, bir zamanlar çok yakının olan kadın kendi ağzıyla söyledi,” diye çıkıştım.

Dudakları tek çizgi halini alırken bir elini sertçe saçlarına geçirdi. “Sana tam olarak ne söyledi?”

Kollarımı önümde bağladım. “Bir zamanlar ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetti. Eski sevgililerle nasıl bir bağa sahip olduğunu inan bilmiyorum ama bir türlü kopamadığına göre bayağı kuvvetli olmalı. Sadece...” deyip kısa bir an sustum. “Benimle ilgili şeyleri onlara anlatma!”

Şaşkınlığına aldırmadan arkamı dönüp kapıdan çıktım. Hızla odama çıktığımda öfkeyle soluyordum. Kapıyı çarparak kapattım fakat çok geçmeden tekrar açıldı. Arkamı dönünce öfkeyle bana bakan Oğuz’u gördüm.

“Her defasında son lafı söyleyip sonra da çekip gidemezsin küçük hanım.”

Kapıyı sertçe ittiği için yüksek bir ses çıkararak kapandı. Birbirimize dik dik bakarken Oğuz bana doğru yürüdü. Fazla öfkeli görünüyordu ama ben de aynı hislere sahip olduğum için sorun yoktu. Geri adım atmadan bakışlarına karşılık verdim.

Parmağını havaya kaldırdı. “Öncelikle o benim sevgilim falan değildi!”

Alayla gülerken, “Öyle mi?” diye bağırdım. “Çünkü kendisi hiç de öyle düşünmüyor!”

“Benimle bağırmadan konuş!”

Dişlerimi birbirine bastırdım. “Nasıl benimle ilgili şeyleri ona anlatabilirsin?” Bu defa sesim kısık ve kırgındı. Sertçe nefesini verdi.

“Çünkü o Ayperi’yi araştırıyor.”

Titreyen çenemi durdurmak için dişlerimi birbirine bastırdım. “Bu iş için sana âşık olmayan birini bulamadın mı?”

Bu defa iki elini saçlarının arasından geçirdi. “Herkese öylece güvenemem.”

Alayla gülerken gözlerimi havaya diktim. “Sen de sana olan hislerine rağmen ondan yardım aldın öyle mi? Ne güzel bir çözüm yolu.”

Sesimdeki iğneleyici ton onu iyice kızdırıyordu. Yanıma gelip kolumu tuttu.

“Bana olan hisleri umurumda değil!” diye patladı.

Kolumu elinden kurtarıırken, “Ama benim umurumda!” diye çığlık çığlığa karşılık verdim. Ellerimi göğsüne yaslayıp iteledim. “Sen daha bana güvenip ne işle uğraştığını bile söylemiyorsun ama o kadın biliyor. Seninle çalışıyor ve sana âşık! Üstüne bir de sevgili olduğumuzu bilmiyor. Benimle ilgili bilgiler verirken bu ayrıntıyı neden atladın?”

Gözlerini yumup tuttuğu nefesi yavaşça verdi. Hislerimi açıkça ortaya dökmüş olmanın mahcubiyetini yaşarken uzanıp elimi tuttu. Ellerimi çekmeye çalıştım. Buna izin vermeyen Oğuz, gözlerini açtığı anda içi alev alev yanıyordu. Üstüme yürüyüp sırtımı duvara yasladı. Bir elini çeneme verleştirip yüzümü yüzüne doğru kaldırdı.

“O kadın yıllardır bizimle aynı işi yapıyor ve duyguları umurumda değil. Sadece bir iş arkadaşı.” Hızlanan nefeslerimiz birbirine karışıyordu. “Ve sana anlatmama nedenim güven değil. Sadece bunu yapamam, böyle bir iznim yok. Ayrıca...” deyip çenemdeki tutuşunu sıkılaştırdı. “Özel hayatımı her önüme gelenle paylaşmıyorum.”

Cümlesini bitirir bitirmez dudaklarını dudaklarıma yasladı. Nazik öpüşmelerimizin esamesi yoktu bu defa. Sert bir öpücüktü bu. Dudaklarımı sıkı sıkıya kapatıp içimde anbean büyüyen ateşe ve titremeye inat karşılık vermedim.

“Dudaklarını arala benim kıskanç sevgilim.”

Dilini dudaklarıma arasına doğru iteledi. Öpüşü o kadar baştan çıkarıcıydı ki dudaklarım aralandı. Ellerimi sertçe saçlarından geçirip aynı sertlikle karşılık verdim. Dişlerimiz birbirine çarparken sert bedeniyle beni iyice duvara yasladı ve bir elini bacağıma dolayıp hızlıca beline sardı. Bu yaptığı mini eteğimin yukarı sıyrılıp kalçalarımı açıkta bırakmasına neden olmuştu. Eli yukarı çıkıp iç çamaşırımın içine kaydığı anda çıplak kalçamı kavrayıp kendine doğru çekti.

Ellerim üstten iki düğmesi açık olan siyah gömleğinin içine kaydığı anda titredik. Dili ağzımın içini istila ederken, bedenim gerilmiş kanım damarlarıma içinde adeta fokurduyordu. İçimde çırpınan kelebekler kasıklarına doğru inmiş hızla kanat çırpıyordu. Bacaklarımda tatlı bir uyuşukluk vardı. Kalçasını aralık bacaklarıma arasına sertçe bastırdığında hareketi ve dokunuşları sertti. Ellerimi ensesine doğru kaydırıp tırnaklarımı etine batırdı. Teni öyle sıcaktı ki iç geçirdim.

Genzinden derin bir inleme dökülürken diğer eli süveterin içine kaydı. Aynı anda kabaran ıslak dudaklarını boynuma kaydırды. Boynumun ince derisini dişleriyle çizdiğinde nefes nefese kaldım ve dudaklarım aralandı. Oğuz iz bıraktığı yeri hafifçe öpüp aşağılara doğru kaydığı anda odanın kapısı çalındı.

“Hey, iyi misiniz? Yoksa birbirinizi mi boğazlıyorsunuz?”

Eser’in sesi üzerine donup kaldık.

“Eser, rahat bırak onları.”

Zeynep’in sesi üzerine toparlanmaya çalıştım ama sert dokunuşlarından kurtulmak pek de mümkün değildi. Eser tekrar kapıya vurdu.

“Ya ses versenize! Yoksa öldünüz mü?”

Oğuz, alnını göğsüme yaslariken, “Eser, siktir git!” diye bağırdı.

Gülmemek için elimi dudaklarıma bastırdım. “Sakın gülme,” diye inlerken dişlerini hafifçe göğsümün üst kısmına geçirdi. “Bu gidişle seni dağa kaçıracağım,” dedikten sonra alayla güldü. “Hoş, dağdayız ama yine de rahat vermiyorlar amına koyayım.”

Altdudağımı ısıtırken kalçamdaki eli hareketlendi. Göğsüm inip kalkarken sessizce, “Oğuz,” diye inledim.

Eser’in kahkahası odada yankılandı. “Lan en son kavga ediyordunuz. Ne ara savaşıma seviş moduna geçtiniz?”

Yüzüm kızarıırken parmakları iç çamaşırımın dantel kısmına sürtündü. Yüzünü kaldırıp kararan gözlerini gözlerime sabitlediğinde, “Beni var ya mahvediyorsun,” diye sızlandı.

Sertçe yutkundum, karşılıklıydı. Oğuz istemeyerek geri çekilirken geniş göğsü hızla inip kalkıyordu. Ayrıca gömleğinin düğmeleri açılmış, saçları dağınık ve dudakları öpüşmekten dolayı kızarıp şişmiş bir vaziyetteydi. İkimiz de darmadağınдық. Ona bakarken dudaklarımı yaladım. Bu yaptığım üzerine Oğuz çaresizce inlerken geriye doğru bir adım attı. Yüzünü sıvazlariken eteğimi indirdim. Onu daha fazla kıskırtmak istemiyordum yoksa bu odadan çıkamazdık.

Gözlerini açınca, “Böyle daha iyi,” diye mırıldandı. Ardından gömleğini düzeltirken aynaya dönüp kendine çekidüzen vermeye çalıştı fakat bakışları üstümdeydi.

Aniden bana doğru yürürken, “Sikeyim!” diye hırladı. Beni kendine doğru çevirip dudaklarıma kapandı.

Birkaç saniye yaşadığım şaşkınlığın ardından karşılık vermeye başladım. Bir yanım onu durdurmam gerektiğini söylerken diğer yanım sadece karşılık vermek istiyordu. Aramızda olan problemlere rağmen sadece saniyeler içinde kendimi onda kaybedebiliyordum. Dili ağzımın içinde gezinirken dizlerim titriyordu. Geri çekilirken nefes nefese çıkan sesimle, “Oğuz durmalıyız,” dedim.

Beni duymayan Oğuz elini tekrar eteğimin altına kaydırды. Nefesim sekteye uğrarken beni aniden çevirince sırtım göğsüne yaslandı. İrileşen gözlerim aynadaki aksimize takılırken parmakları iç çamaşıma doğru ilerledi. Hedefini şaşmayan uzun parmakları külotumu sıyırdığında bedenim titredi.

Elimi koluna yerleştirip boğuklaşan sesimle, “Dur,” diye fısıldadım.

Dudaklarını boynumun ince derisine yasladığında gözlerim kapandı. Kasıklarımındaki yoğun sızı mantıklı düşünmemi engelliyordu. Parmakları içime girdiğinde ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Sözlerimle aynı fikirde olmayan bacaklarım hafifçe aralandığında dişlerini tenime sürttü. Göğsüm sık

sık aldığımı nefeslerden örürü havalanırken başımı geriye doğru atıp gözlerimi sıkıca yumdum.

Bedenimi ele geçiren hisler bir volkan gibi taşarken sırtım geriye doğru büküldü. Boştaki eli süveterin içinden süzülüp sutyenimin içine girerek göğsümü kavradı. Büyük avucu göğsümün tamamını kaplamıştı. Yaşadığım duygu patlamasıyla altdudağımı sertçe ısırdım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an yerinden fırlayacak gibiydi.

“Oğuz...”

Parmakları hareket etmeyi kesti. “Durayım mı bebeğim?”

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken başımı iki yana doğru salladım.

Tenime doğru güldü. “Ben de öyle tahmin etmiştim.” Parmakları hareket ederken göğsümle de ilgilenmeyi ihmal etmiyordu.

“Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?”

Sözleri kan akışımı hızlandırırken kısık bir sesle, “Hissediyorum,” dediğimde dişlerini boynuma geçirdi. Başımı ona doğru çevirip onu öpmeye çalıştım. Doğrulup karşılık verdiğinde titreyen bedenim yükselmeye devam ediyordu.

Altdudağını dişlerimin arasında ezdiğimde dokunuşları yüzünden kısa sürede bin parçaya bölündüm. Ani ve hızlıydı. İç çekişlerim ağzında kaybolurken bedenim kasılmaya devam etti. Bedenimi benden daha iyi tanıyordu. Sadece dakikalar içinde beni o yüksek tepeye çıkarıyordu. Ellerini geri çekerken hamur gibi olan bedenimi kendine doğru çevirdi ve öpmeye devam etti.

“Şimdi aşağı inmemiz lazım.”

Konuşma yetimi kaybettiğim için başımla onayladım. Kısa bir süre önce öfke doluydum, şimdi ise dağılmış ve afallamış bir haldeydim. Gözlerimi kırpıştırırken sırtımı dönüp tekrar aynaya doğru ilerledim. Saçlarımı düzeltirken bakışlarım boynumdaki kızarıklığa kaydı. Bakışları aynı yere kayınca tatminkâr bir şekilde gülümsedi.

Ters ters ona baktım. Sakalları tenimin çoğu kısmında kızarıklıklar bırakmıştı.

“Bunları nasıl gizleyeceğim?” diye söylenirken çekmecenin üstündeki kapatıcıya baktım. Duş aldıktan sonra kapatıcıyla izi gizlemeliydim.

Parmak uçlarım yavaşça tenimde gezindi. Nedense bu izler hoşuma gitmişti. Boğazımdaki kuruluşu gidermek için yutkunurken arkama geçip kollarını belime sardı. Çenesini omzuma yaslarken aynadan birbirimize bakıyorduk. Az önceki öfke çekildiği için gözleri durgun bir deniz gibiydi.

Dudaklarını boynuma yaslayıp içine derin bir nefes çekti. “Bir daha başkalarına inanmak yerine benimle konuş.” Dudaklarımı büzdüm. Başımı yana doğru çevirip yüzüne baktım.

“Ben de içindeki despot adam nereye kayboldu diye merak ediyordum.”

Hafifçe gülerken uzanıp burnumu öptü. “Bakıyorum da gerginliğin gitti, küçük cadı.” Yüzünü boynuma gömerken gıdıklandığım için kıkırdadım. “Yine melek haline döndün.”

Geri çekilip burnunu burnuma sürttü. Kısa bir an sessiz kalıp yaşadığımız anın tadını çıkardık. İç çekip geri çekilirken aklına gelen şeyle beraber yüzü ciddileşmişti.

“Bu arada üç gün sonra kitaplarla olan etkinlik var. İki gün içinde Ankara’ya gitmem gerekiyor.”

Yüzüm asıldı. O etkinlik için çok uğraşmıştım. Gözlerim dalarken, “Keşke ben de gelebilseydim,” diye mırıldandım. Ama peşimdeki Cemil yüzünden bu imkânsızdı.

“Ben de çok istiyorum ama beklediğim haberler var. Bunları öğrenmeden seni Ankara’ya götürmem çok tehlikeli olur. Seni riske atacak bir şeyi göze alamam.”

Gülümsemeye çalıştım. “Biliyorum.”

“Oğuz, hadi kardeşim. Bitirin işinizi, ağaç olduk burada.”

Eser bu defa aşağıdan sesleniyordu. “Sen git, ben düş alıp geleceğim.”

Başparmağıyla altdudağının çizgisini kaşdı. “Birileri kirlendi sanırım.”

Gözlerini kıstım. “Acaba neden?”

“Şikâyetin varmış gibi durmuyordun.”

Yanaklarım kızarıırken, “Gitsene artık sen,” diye çemkirdim.

“Önce düş alacağım,” dediğinde telefonu çalmaya başlayınca çıkarıp arayan kişiye baktı. Yüzündeki ifade ciddileşirken, “Efendim, Hannah?” diyerek telefonu cevapladı.

Adını duyunca yüzüm asıldı. O kadının eski sevgilisi olmadığını bilmek rahatlamama neden olsa da ondan hiç hazzetmiyordum. Oğuz dikkatle dinlerken ondan uzaklaşmak için yürüdüm. Fakat kolunu belime dolayıp gitmemi engelledi. Beni kendine doğru çekerken, “Tamam, teşekkür ederim. Şimdi dün dediğim şeyi araştır lütfen,” deyip telefonu kapattı.

Çenesini saçlarıma yasladığında iki koluyla bedenimi sıkıca sardı. Haysuz bir sesle, “Düş almam lazım,” desem de bırakmadı.

“Ayperi için aramış,” dediğinde hareket etmeyi kestim. Zaman bir an için dururken derin bir nefes aldı.

“Cemil doğruyu söylemiş. Ayperi senin öz annen değilmiş, Süveyda.”

18. HAZİN GERÇEKLER

"Kader, adaletsizlik yapmaz."

Suç ve Ceza, Fyodor Dostoyevski

Sert esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurduğunda ince bedenim titredi. Sulanan gözlerim hafifçe kısılrken zihnimde mesken tutan düşünceler eşliğinde yürümeye devam ettim. Soğuk hava yüzümün sızlamasına neden olsa da umursamıyordum. Aklım olanlarla o kadar doluydu ki diğer şeylerin farkında değildim. Ufak bir nefes alırken ellerimi cebime yerleştirdim.

Cemil haklı çıkmıştı.

Gerçekleri öğrendiğimden beri zihnim bu cümleyi tekrar edip duruyordu. Aslında bunu içten içe biliyordum ama tam olarak öğrenince kendimle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmıştım. Hafifçe gülümsedim. Ayperi'nin o gece neden sevgilisinin tarafını tuttuğunu daha iyi anlamıştım en azından. Sonuçta öz annem değildi, bu yüzden benim yerime onu seçmişti. İçimdeki küçük kızın ağlamaları belki de ilk defa durdu.

"Beni öldürmek isteyen annem değildi," diye fısıldadım. Bu öyle bir gerçektir ki geride kalan tüm hayal kırıklıklarını gölgede bırakıyordu.

Sızlayan gözlerimi bir an için yumduğumda öğrendiklerimle başa çıkmaya çalışıyordum çünkü daha önemli bir gerçekle yüzleşecektim.

Öz annem...

Ayperi üvey annem ise gerçek annem kimdi? Yaşıyor muydu yoksa o da mı ölmüştü? Ve babam neden gerçekleri gizlemişti? Cevapsız sorular başıma keskin bir ağrının girmesine neden oldu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırduğumda soğuk bir yağmur damlası burnumun üstüne düştü. Gözlerimi açıp bulutların toplandığı gri gökyüzüne baktım. İçimdeki kasvet büyürken tekrar yürümeye başladım. Bu defa arkamda korumalardan biri olan Serhan da vardı, bu yüzden daha rahattım.

Oğuz'un güvendiği çocuklardan biriydi. Bana göz kulak olması için görevlendirmişti. Arkama baktığımda onu göremesem de peşimde olduğunu biliyordum. Yalnız kalmak istediğim için dışarı çıkmak istemiştim. Oğuz da gelmek istemişti fakat işleri vardı ve geçirdiğim birkaç günün ardından gerçekten de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yorgun bacaklarımla hâlâ kuru olan bir kayanın üstüne oturdum ve öz annemi düşünmeye başladım.

Cemil'in dediklerine göre anneme benziyordum. Onu görmeyi çok istiyordum. Acaba Oğuz benim için bir fotoğraf bulabilir miydi? Bunu ona

soracaktım. Bacaklarımı kendime doğru çekip yanağımı dizime yasladım. Huy olarak da ona benzeyip benzemediğimi merak ediyordum. Genel olarak babama benziyordum ama o daha durgun ben ise daha neşeli bir kişiliğe sahiptim. Belki bu yönüm anneme çekmişti.

Babam ile annemin arası nasıldı ve babam onu gerçekten seviyor muydu? Beni doğuran kadına duyduğum merak gittikçe çoğalırken Kürşat'ın sesini duydum.

“Yağmur hızlanacak gibi.”

Yağmurda ıslanmayı sorun etmediğim için omuz silktim. Gelip yanıma oturdu ve yüzüme baktı. Kürşat çok uzun boylu ve iri yapılı biriydi. Duruşu itibariyle de babacan bir kişiliğe sahip olduğu için onun yanındayken de kendimi güvende hissederdim.

“Sorun değil,” dediğimde gülümsedi.

“Yağmurda ıslanmayı seven tek delinin kardeşim olduğunu sanırdım.”

Ses tonundaki yumuşaklık kardeşine olan sevgisini gözler önüne seriyordu. “Ben de bazen severim.” Kürşat'ın koyu renk gözleri uzaklara daldığında kardeşini düşündüğünü anladım. “Kardeşin nasıl biri?”

Kürşat'ın özlem dolu gözleri beni bulduğunda iç çekti. Boğazını temizlerken, “Çok tatlıdır Funda, o da senin yaşında,” dedi.

Kaşlarım havalandı. “Öyle mi?”

Kürşat başıyla onayladığında gergin yüzü ilk defa yumuşamıştı. “Bakışınız, duruşunuz benziyor aslında. Sakindir, bir de senin gibi bulduğu her yerde kitap okur.”

Hafifçe gülümsediğimde Kürşat parmağındaki yüzüğü çevirdi. Oğuz'un dediğine göre geçen ay nişanlanmıştı.

“Kardeşini çok seviyorsun.”

Başıyla onayladı. “Çok demek az kalır. Onun için her şeyi yaparım,” dediğinde sesi kasvetli bir tona büründü.

Boğazını temizleyip, “Geçirdiği trafik kazasından ötürü yürüyemiyor,” dediğinde oturuşumu dikleştirdim.

İçime dolan acıyla, “Ben çok üzgünüm,” dedim.

Kürşat'ın gözlerine dolan yaşı gördüğümde içimdeki hüznün katlanarak arttı. Yıkılmaz biri gibi görünürdü ama onun da kimseye göstermediği derin yaraları vardı. Bunlara şahitlik etmek beni derinden sarsmıştı.

Boğazını temizlerken gülümsemeye çalıştı. “Üzülme, o çok güçlü bir kız.”

Sessizliğimi korurken bakışlarımı ellerime çevirdim.

"Senin gibi bir abisi olduğu için şanslı." Gözlerim dolarken bakışlarımı anlayışla bakan gözlerine çevirdim. "Keşke benim de senin gibi bir abim olsaydı." O zaman savaşımı yalnız vermek zorunda kalmazdım.

Kürşat elini omzuma atıp hafifçe sıktı. "Ben de senin abin sayılırım. Hem Oğuz var, o varken bize gerek bile yok."

Sözleri beni gülümsetmişti. Yağmur hızlanırken Kürşat ayaklandı. "Hadi gidelim."

"Biraz daha oturacağım."

Suratı asıldı. "Oğuz burada ıslandığını görürse üzülür."

"Çok sürmez merak etme."

Yanımdan uzaklaştığında alnımı dizime yasladım. Herkesin hayatta bir savaşı vardı. Kürşat'a dair duyduğum şefkat artarken bir kez daha böyle iyi insanlarla tanışma fırsatım olduğu için her şeye rağmen sevinmişim. Islanan saçlarım sırtımda bir ağırlık oluştururken gözlerimi kapatıp toprak kokusunu içime çektim. O sırada yanıma yaklaşan adım seslerini duydum. Bana doğru eğildiğinde kokusu ve tanıdık bedeni kim olduğu hakkında bilgi veriyordu. Oğuz sessizce beni kucağına aldığı anda gözlerimi açmadan hareketsiz durmaya devam ettim. Sıcak dudaklarını alnıma yaslanıp ufak bir öpücük kondurduğunda, "Buz gibi olmuşsun," diye fısıldadı.

Soğuğu artık hissetmiyordum. Burnumu çekerken yüzümü boynuna yerleştirdim ve kokusunu içime çektim. Oğuz yürümeye başlarken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yavaşça, "Oğuz?" diye fısıldadım.

Beni tutan kolları sıkılaştırırken dudaklarını tekrar alnıma sürttü.

"Öz annem," deyip yutkundum. "Kim?"

Bu soru gerilmesine neden olurken yürümeyi bıraktı. "Evde konuşalım mı?" Başımı iki yana doğru salladım. Bu konuyu daha fazla ertelemek istemiyordum, yüzleşme vaktim gelmişti. İçimde kimsesiz kalan kızın birtakım cevaplara ihtiyacı vardı.

"Anlat lütfen." Alacağım cevaba hazır olmasam da duymam gerekiyordu. Altdudağıma kanatacak kadar sert ısırıldığında Oğuz derin bir nefes aldı ve beni iyice kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Dudakları saçlarımın arasında gezinirken başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Sen doğduktan bir ay sonra..." deyip kısa bir an duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Trafik kazası geçirmiş." Saatlerdir gözlerimi zorlayan yaşlar akmaya başladı. "Hannah'nın dediğine göre, o ölünce baban da annenin arkadaşı olan Ayperi ile evlenmiş. Sanırım sana bakması için."

Yüzümü Oğuz'un boynuna gömerken dudaklarımdan dökülen hıçkırığa engel olamadım. Babam benim için başkasıyla evlenmişti ve o kadın

hayatımı mahvetmişti. Babam beni kurtarmak isterken daha büyük bir bataklığın içine sürüklemişti.

Oğuz bana daha sıkı sarıldığında gözyaşlarım hızlandı ve yağan yağmur-la beraber yüzümü ıslattı.

“Çok üzgünüm küçüğüm.”

Hıçkırıklarım artarken bedenim şiddetli ağlamam yüzünden titriyordu. Kavuşamadan kaybetmiştim annemi. Kaderim, daha bir aylık bebekken yazılmıştı.

Oğuz yürümeye devam ederken acıdan kısılmış bir sesle ne kadar üzgün olduğunu fısıldayıp beni sıkı sıkı tutuyordu. Yanımda olan varlığına şükrederek kalbimi yakan acımı ona yaslardım. Babamdan sonra ilk defa bir adam benim limanım olurken içim sökülürcesine ağladım. Kavuşamadığım anneme, doyamadığım babama, hayatımı karartan kadına... Hepsine ağlıyordum. Yıllardır aklımı kurcalayan sorular nihayet sessizleşmişlerdi. Her şey bir yapboz parçası gibi yerine otururken kalbimdeki sızı canımı acıtıyordu. Keşke bu kadar geç öğrenmeseydim...

“Seni üzen tüm acı anıları söküp alabilsem keşke.”

Yavaşça geri çekilip ağlamaktan kızaran gözlerimi gözlerine çevirdim. Soğuk elimi yüzüne yaslayıp başımı yana doğru eğdim. Bakışlarındaki aşk kalbime saplanıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki... tüm acıların ortasında yeni bir soluk oluyordu.

Eğer canımı yakan şeyler yaşanmamış olsaydı yine de Oğuz'a rastlar mıydım?

“Tüm bu olanlardan nefret ediyorum ama...” deyip ufak bir nefes aldım. “Bunlar yaşanmasaydı sana hiç rastlamamış olacaktım belki de.”

Gözbebeklerinden taşan ifade kalbime akın ederken, yüzünü yan çevirip dudaklarını avucuma yaslardı.

“Bana geldiğin için Allah'a her gün şükrediyorum, Süveyda.”

Yolun sonunda beni bekleyen adam, tüm bu olanlara değerci.

Oğuz evin kapısından içeri girdiğinde sessizce merdivenlerden çıkıp odama yürüdü.

“Duş almak ister misin?”

Başımı iki yana doğru salladım. Beni yatağın ayak ucuna oturttu ve önümde diz çöktü. Kızarıp gözlerimle ona baktığımda uzanıp yanağımlı okşadı. “Üstünü çıkarmamız lazım.”

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Ben hallederim.”

Tam itiraz edeceği sırada telefonu çalmaya başladı. Yüzü asılırken isteksiz bir şekilde telefonu açıp aksi bir sesle, “Efendim?” diye cevapladı. Aldığı cevapla yüzü iyice asılırken, “Tamam,” diye homurdanıp telefonu kapattı.

“Bir sorun mu var?”

"Toplantıya katılmam gerekiyor. Ankara'dan gelen birkaç kişi birazdan burada olur."

"Git hadi, iyiyim ben."

Dudakları tek çizgi halini aldı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Huysuz sesi üzerine dudaklarım kıvrıldı. Elini tutarken gözlerinin içine uzun uzun baktım.

"Yalnız değilim ki ben..." Dudaklarımı Oğuz'un şakağına yasladım. Güçlü bir sesle, "Sen varsın, sen varsan ben iyiyim," deyip duraksadım. "Yalnız değilim," diye tamamladım cümlemi. Geri çekildiğimde konuşmasına müsaade etmeden, "Git hadi, ben de üstümü değiştirip aşağı ineceğimi," dedim.

Doğruluğunda yüzündeki kararsızlık ifadesi varlığını koruyordu.

"Elimden geldiğince kısa tutacağım."

Alnımı öptükten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Uyuşuk bir şekilde ayağa kalkıp buz kesen ellerimle üstümdeki montu çıkardım. Oğuz gidince o karanlık kasvet tekrar bastırmıştı. Görmezden gelerek ıslak kıyafetlerimden kurtulup siyah tayt ve aynı renk olan bir kapüşonlu giydim. Kıyafetleri banyodaki kirli sepetine attuktan sonra saçlarımı kuruttum. Şimdi az da olsa ısınmıştım.

Merdivenlerden indiğimde mutfaktan gelen sesler haricinde ev sessizdi.

Salona girip şöminenin karşısındaki tekli kanepeye yürürken hapşırdım. Yağmurun altında ıslandığım için muhtemelen üşütmüştüm. Kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim.

"Sana ıhlamur yaptım." Ufak bir gülümsemeyle Zeynep'e döndüğümde bardağı bana uzatıyordu. "Oğuz'un özel ricası," deyip göz kırptı.

İçim ısınırken, uzanıp bardağı aldığımda kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "O kadın..." deyip duraksadım. "Üvey annemmiş." Sözlerim ikimizin arasına aniden bir yıldırım gibi düşmüştü.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Başımı ona doğru çevirdiğimde koyu renk gözlerindeki hüznü görebildim. Başımı Zeynep'in omzuna yasladım.

"Bana yapılan kötülüğü öz annemin değil de beni büyüten kadının yap-
tığını bilmek içimin sadece bir kısmını rahatlatıyor."

İtirafım beni de sarsmıştı. Ne olursa olsun Ayperi annem sayılırdı. Babam ölür ölmez emanetine bu denli ihanet etmek... çok zalimceydi. Hiç mi sevmemişti büyüttüğü kızı? Her şey babama yaranmak için miydi?

"Bir ihanete uğramış gibi hissediyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça konuştu.

"Sanırım ben de öyle hissederdim."

Sessizce otururken çalışma odasının kapısı birden açıldı. Oğuz içeriden fırtına gibi çıkarken yüksek sesi evde yankılandı.

“Nasıl olabilir bu aklım almıyor benim! Daha dikkatli olmanız gerekirdi.”

Adeta kükrer gibi konuşmuştu. Telaşlanarak elimdeki bardağı bırakıp ona doğru ilerlediğimde stresle elini saçlarının içinden geçirdiğini gördüm.

Karşı tarafı dinledikten sonra dişlerinin arasından konuştu. “En kısa sürede Ankara’ya geliyorum.”

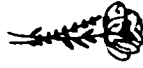
Telefonu kapattığında öfkeli hali sürüyordu. Onu ilk defa bu kadar çığırından çıkmış görüyordum. Çekingen bir ifadeyle, “Bir şey mi oldu?” diye sorduğumda keskin gözleri beni buldu.

Gözlerindeki öfke azalırken söyleyip söylememekte kararsız gibiydi. “Oğuz,” diye üstelediğimde endişeli bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. “Sorun ne?”

Derin bir nefes alırken nefret dolu bir sesle “Cemil,” dedi.

Kaşlarım çatılırken dikkatle yüzüne bakıyor ve cümlesini bitirmesini bekliyordum. Kalbim yaşadığım korku yüzünden hızlanmıştı. O adamın adı geçince bile tüm bedenim yay gibi geriliyordu. Çünkü onun adının geçtiği yerde iyi bir haber olmazdı.

“Bu sabah tutuklanırken öldürülmüş.”

Donuk bakan gözlerim akıp giden yolu izliyordu. Fakat zihnime üşüşen düşünceler o kadar fazlaydı ki yolu dahi görmüyordum. Sürekli dün aldığım haberi düşünüyordum. Oğuz’un söylediği şey aklıma gelince gözlerimi yumdum.

Cemil... Bu sabah tutuklanırken öldürülmüş.

Hayatımı karartan adam ölmüştü, buna hâlâ inanamıyordum. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Sonunda kurtulmuştum. O adamdan tamamen kurtulmuştum ve şimdi Oğuz ile Ankara’ya geri dönüyordum. Aslında Oğuz, güvenliğim için Balıkesir’de kalmam konusunda bayağı diretmişti ama kabul etmemiştim. Sonuçta tüm mesele Cemil ile ilgiliydi. Cemil beni istediği için peşimdeydi çünkü beni bir takıntı haline getirmişti. Ona yardım eden adamlarla da bu yüzden anlaşma yapmış olmalıydı. Fakat nedenini bilmediğim şekilde öldürülmüştü. Cemil kötü ve üçkâğıtçı bir adamdı, muhtemelen onlara da yanlış yapmıştı. Bu yüzden neden öldüğüyle ilgilenmiyordum.

Nedenleri boş vermiş özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. Üstümden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. O pislik adam, yıllar sonra son-
suza kadar hayatımdan defolup gitmişti. Öyle güzel bir histi ki kelimelerle

anlatamıyordum. Gözlerimi açıp arabanın saatine baktım. Yaklaşık üç saatte yoldaydık.

Kürşat ve Serhan da başka bir arabada bizimle geliyordu. Balıkesir'deki eve çok alışmıştım. Özellikle Fatma abla, Zeynep ve Eser'e... Onlarla vedalaşmak çok zor gelmişti. Hafifçe iç çektim. Fakat Ankara'da bir hayatım vardı artık orayı bırakamazdım. Ayrıca Nazlı'yı ve Barış'ı çok özlemiştim. Zeynep ile vedalaşırken çok üzülsem de tekrar buluşacaktık. Bakışlarım Oğuz'a kaydıığında yüzünün hâlâ asık olduğunu gördüm. Gerçekten de Ankara'ya dönüyor olmamdan mutlu değildi. Olayı tam çözmeden gelmemi istemişti ama bu durumu abartıyordu. Cemil öldüğüne göre hayatıma dönebildim, hem etkinlik vardı ve katılmayı çok istiyordum.

"Hâlâ kızgın mısın?"

Başıyla onayladı. Oğuz'un bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Kasları çatılırken elimi bacağına duran eline uzattım. Elinin sıcaklığı içimi ısıtıyordu.

"Bence abartıyorsun, Ankara'ya gelmem bir sorun çıkartmayacak."

Dişlerini birbirine bastırduğu için yanak kasları dalgalandı. Gerçekten kızgın görünüyordu.

"Sen olanları fazla hafife alıyorsun." Sesi buz gibiydi. Bu soğukluk karşısında içim ürperdi. Elini tutmaya devam ederken bakışlarımı kaçırdım.

"Eğer bu kadar rahatsız olduysan etkinlikten sonraki gün geri dönebilirim."

Gözlerini yoldan bir anlığına ayırıp yüzüme baktı. Üç saatin sonunda ilk kez bana baktığına göre şu an doğru yoldaydım.

"O zaman ertesi gün dönüyoruz."

"Olur."

Nazlı'ya daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Karşısına çıkıp olanları üstü kapalı bir şekilde anlatmak ve aramızdaki sırlara artık bir son vermek istiyordum. Ayrıca Nazlı'nın Oğuz ile olan ilişkimizi de bilmesi gerekiyordu. Elini dudaklarıma doğru yanaştırıp avuç içini öptüm.

"Barıştık mı?"

İç çekerken, "Aksi mümkünmüş gibi," diye homurdandı. Gülümserken aynı yeri bir kez daha öptüm. Oğuz avucunu yanağıma yaslayıp yavaşça okşadı. Telefon sesi arabanın içinde yankılandığında elini çekip telefonu cevapladı.

"Sonunda sana ulaşabildim."

Nazlı'nın tatlı sesi arabada yankılanınca ikimiz de gülümsedik.

"N'aber küçük cadı?"

"Ne küçük cadısı abi? Karşında evli barklı bir anne adayı var."

Oğuz gözlerini devirirken bu düşünceye pek alışmadığı belli oluyordu. “Kaç yaşına gelirsen gel küçük cadı olarak kalacaksın abisinin gülü.”

Oğuz’un muzip sesi üzerine gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nazlı telefonda, “Abisinin mi gülü? O ne ya öyle?” diye söylendiğinde Oğuz sırıtıyordu.

“Ne o Nazlı Hanım, beğenemediniz mi?”

“Bunu sormamışsın varsayıyorum. Bugün geliyorsun değil mi?”

“Geliyorum.” Oğuz’un gözleri bana kaydı. Dudaklarında gizemli bir gülümseme oluşurken, “Hem de bir sürprizle,” dedi. Ardından kaşları çaldı. “Aslında iki.”

“Sen az önce hamile bir kadına iki sürprizle birden geleceğini mi söyledin? Nasıl bekleyeceğim ben şimdi?”

Sesinin tınısı üzerine sessizce güldüm. Umarım Nazlı çok tepki göstermezdi. Aksi durumda ne yapacağımı kestiremiyordum. Tek istediğim arkadaştan öte gördüğüm kadının yanında olmaktı.

“Sanırım yaptım öyle bir eşeklik.”

Nazlı duymazdan gelerek, “Hemen kafeye geliyorsun. Yoksa hormonlarının gazabına uğrayacaksın,” deyip telefonu kapattı. Yan gözlerle yüzüne baktım.

“Hamile bir kadına sürprizle gideceğini söyledin mi gerçekten?”

“Boşluğuma geldi. Ankara’ya varana kadar saat başı arar,” diye söylendi.

Düşünceli bakışlarım akıp giden yola kaydı. “Acaba ne tepki verecek?”

“Seni gördüğüne sevinecektir.”

Temkinli bir şekilde, “Ya ikimizi yan yana gördüğünde?” diye fısıldadım.

Oğuz omuz silkti. “Nazlı seni seviyor, kötü bir tepki vermez.”

Tavrı az da olsa rahatlamamı sağladı. Umarım haklı çıkardı. Boğazımı temizlerken dünden beri aklımı kurcalayan diğer konuyu dile getirdim.

“Öz annemi bulan kişi Hannah mı?”

O kadından hâlâ hazzetmiyordum ama şu an ona borçluymuş gibi hissediyordum. Oğuz gerilirken kısaca, “Evet,” dediğinde yüzüm asıldı.

“Başka kimse yok muydu?”

“Sevgilisi ile araştırdılar.”

Oğuz’un kuru çıkan sesini duyunca gözlerim irileşti. Şaşkınca, “Sevgilisi mi var?” diye soluduğumda başıyla onayladı.

“Evet.”

Kaşlarım çatılırken ne düşüneceğimi şaşırdım. O zaman neden Oğuz’a yakın davranıp beni saçma sözleriyle kıskırtmıştı ki?

“Ama o sanki senden hoşlanıyor gibiydi. Bir zamanlar sevgili olduğunuzunu ima etti.”

Tatlı bir şekilde güldü "Muhtemelen aramızda olanları fark ettiği için seni kışkırtmak istemiştir. Ayrıca..." deyip ensesini ovdu. "Bir zamanlar bana karşı karşılıksız hisleri vardı. Ama artık James ile birlikteler."

Dudaklarımı büttdüm. Hâlâ o kadına pek güvenemiyordum. Bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için diğer meseleye geçtim. "Annemin fotoğrafını bulabilir mi? Onu görmek istiyorum."

Anlayışlı gözlerle yüzüme baktı. "En yakın sürede bulacağım."

Başımı arabanın koltuğuna yasladım. Yanımda küçük bir çantadan başka bir şeyim olmadan ve hiçbir şey bilmeden, korku dolu bir halde geldiğim bu yollardan yine aynı adamla dönüyordum. Ama şimdi birçok şey olduğu gibi korkum da kaybolup gitmişti. Artık daha güçlü bir kızdım ve en önemlisi kimsesiz değildim. Birkaç ay içinde her şey o kadar çok değişmişti ki! Bazı sabahlar korkarak uyanıyordum hâlâ. Sanki güzel bir rüyadan uyanacaktım ve bu yaşananlar son bulacak gibiydi... Bunun düşüncesi bile o kadar acı vericiydi ki içim sıkıntıyla doldu. Kaybedecek o kadar çok şeyim vardı ki.

Oğuz'a bakarken yanağımın iç kısmını ısırdım. Onu kaybetme düşüncesi yüreğimin ortasına paslı bir hançeri saplayıp durmadan çeviriyordu. Çünkü kalbim ve ruhum, Oğuz ile bütünleşmişti. Onu seviyordum, *her şeyden çok...*

Omzumda bir el hissedince gözlerimi araladım. "Uyuyan güzelim."

Oğuz'un gülen gözleriyle karşılaşınca gülümsedim. "Selam."

"İn bakalım, geldik."

Uykum anında açılırken hızla doğruldum. Ne çabuk gelmiştik. Yavaşça arabadan indim. Oğuz yanıma gelip elimi tuttuğunda kafenin bulunduğu caddeye doğru yürümeye başladık. Attığımız her adımda sanki ayaklarım geri gidiyordu. Nazlı'nın vereceği tepkiyi kestiremediğim için gerginliğim gittikçe büyüyordu.

"Hazır mısınız?"

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Değilim."

Elimi daha sıkı tuttu ve gözlerime güven verici bir şekilde baktı. "Boşuna endişeleniyorsun."

Bakışlarımı karşıda görünen *Düşler Sokağı* kafesine çevirdim. Dibi görmüş bir halde geldiğim kafe, umudum olmuştu.

"Ya Nazlı ilişkimizden rahatsız olursa?"

Oğuz önüme geçip yüzümü ellerinin arasına aldı. Ela rengi gözlerindeki ışıltı, ruhumu aydınlatırken kısa bir süreliğine yaşadığım endişeden sıyrıldım.

"Nazlı benim sevdiğimle olan ilişkimden rahatsız olmaz. Şayet olsa bile," diye fısıldayıp dudaklarını alnıma yaslayınca gözlerim kapandı. "Konu sen olunca Nazlı dahil kimsenin onayına ihtiyacım yok yavrum."

Geri çekildiğinde gözlerimi açtım. Şimdi daha iyi hissediyordum. Oğuz'un telefonu çalarken arayanın Nazlı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Elimi tutunca kafeye doğru yürümeye başladık.

Kapıya ulaştığımızda, "Önce sen mi girsen?" diye sordum. Beni duymazdan gelerek kapıyı açtı ve içeri girdik. Kafenin aşına olduğum tarçın ve kitap karışımı kokusu içime süzülünce kısa bir an gözlerimi yumdum. Bu koku beni sakinleştirdiği gibi huzurla dolmamı sağlıyordu. Ankara'nın soğuşunu dışarıda bırakıp kapıyı kapattığımızda gözlerimi açtım. Kafede sadece cam kenarındaki bir masa doluydu. Genç bir çocuk kulaklıklarını takmış kitap okuyordu. O sırada arkası dönük olan Nazlı ikimize doğru döndü.

Gördüklerini algıladığı an gözleri kocaman açıldı. Önce Oğuz'un ardından benim yüzüme baktıktan sonra gözleri ellerimize kaydı. Dudakları balık gibi aralanırken gözlerini kırıştırdı. Geriye doğru bir adım sendelediğinde parmağını bize doğru uzattı.

"Siz gerçek misiniz?" diye fısıldadığında sesi dehşet doluydu.

Oğuz ona doğru yürüdüğünde elimi tuttuğu için arkasından ben de sürüklenmişim. Nazlı'nın yanına gelince elimi ancak o zaman bıraktı. Eğilip kardeşini kucaklarken, "Çok özlemişim seni kıvrıcık," dediğinde Nazlı donup kalmıştı.

Oğuz geri çekildiğinde Nazlı'nın alık bakışları karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz?"

Ona doğru yaklaşıp sessizce sarıldığımda şoku henüz atlatamayan Nazlı, bana da karşılık vermedi. "Gerçekten buradasın değil mi?" diye soluduğunda geri çekilip yüzüne baktım.

"Buradayım."

Nazlı derin bir nefes alırken, "Ay ben iyi değilim," diye sızlandı. Oğuz elini beline yerleştirip onu sandalyeye oturttu. Sonra beraber karşısına oturduk.

"Biriniz konuşmaya başlayabilir mi artık?"

Oğuz boğazını temizlerken uzanıp kardeşinin elini tuttu. Fakat ben ondan önce konuşmaya başladım.

"Buradan ayrılma nedenim hakkında size yalan söyledim. Ben..." derken gözlerimi kucağımda duran ellerime indirdim. "Annemin sevgilisinden kaçıyordum."

Nazlı korkuyla iç çekerken, "Başının dertte olduğunu biliyordum işte neden bize söylemedin ki?" diye araya girdi.

Gözlerini Nazlı'nın solan yüzüne çevirdim. "Kaçmak zorundaydım, yoksa size zarar verecekti."

Nazlı gözlerini Oğuz'a çevirdi. "Sen de fark ettin ters bir şeyler olduğunu değil mi?"

Oğuz başıyla onayladı. Nazlı'nın zeki bir kız olduğunu bilsem de durumu anında çözmesine şaşırmıştım.

"Süveyda'yı takip ettim ve hislerimde yanılmadığımı anladım."

Nazlı eliyle alnını ovdu. "Sana Süveyda'ya ulaşamadığımı, polise haber vereceğimi söylediğimde bu yüzden bana engel oldun. Ne tesadüf ki o gün de Süveyda beni aradı." Oğuz başıyla onayladığında gözlerini bana çevirdi. "O günden beri abimleydin yani?"

Onayladığımda yüzümde tedirgin bir ifade vardı. Sonuçta karşımdaki kadına yalanlar söylemiş, bir şeyler gizlemiş ve abisiyle sevgili olmuştum. Ayrıca hamileydi, bu yüzden nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Oğuz sakinliğini korurken konuşmaya devam etti.

"Süveyda'yı güvenilir bir yere götürdüm ve zarar görmemeniz için gerçekleri gizledik."

Nazlı'nın kaşları çatıldı. "O adam bu kadar mı tehlikeli?"

Oğuz sıkıntıyla ofladı. "Anlaştığı adamlar tehlikeli olabilir diyelim."

"Peki şimdi neden döndünüz?" diye sorduğunda Oğuz düz bir sesle cevap verdi.

"Çünkü dün ölüsü bulundu."

Nazlı'nın gözleri irileşmişti. "Yani tehlike tamamen bitti mi?"

Hızla, "Evet," desem de benimle aynı fikirde olmayan Oğuz, "Hayır," dedi.

Nazlı ikimize şaşkınca baktığında hangimize inanacağını şaşırmış gibiydi. Bu yüzden Oğuz sakince anlatmaya devam etti.

"Cemil ölse de o adamlar hâlâ muamma. Tam olarak kimlerle neden anlaşma yaptığını bulamadık."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevap belliydi işte. Cemil beni takıntı haline getirdiği için anlaşma yapmıştı ama sonunda ölmüştü.

Nazlı temkinli bir ifadeyle, "Ama yine de döndünüz?" dediğinde Oğuz'un dudakları çizgi halini aldı.

Yavaşça, "Ben çok ısrar ettim," dediğimde gözlerimi kaçırdım. Oğuz'un bakışları yüzünden laf dinlemeyen asi bir çocuk gibi hissediyordum.

Tekrar Nazlı'ya bakarken saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Sizi ve kafeyi çok özledim. Hem etkinlik de var."

Nazlı'nın bakışlarındaki ifade anında yumuşadı. "Ben de seni çok özledim ama abim haklı. Hâlâ belirsizlikler var."

Dudaklarımı sarkıttım, Nazlı da mı aynı fikirdeydi?

"Cemil beni istiyordu, bu yüzden gözünü karartmıştı. O öldüğüne göre problem kalmadı ama Oğuz daha iyi hissedecekse tekrar giderim."

Nazlı'nın yüzü asıldı. "Tekrar gidecek olmana üzülsem de abimle aynı fikirdeyim."

Oğuz iç geçirirken, "Aklın yolu bir," diye geveledi. Ben sessiz kalırken Nazlı kısılan gözleriyle kollarını önünde bağladı ve ikimize dik dik baktı. İmalı bakışları karşısında gerilirken, Oğuz *ne var* anlamında başını salladığında çenesiyle ikimizi gösterdi.

"Gelelim sizin meseleye."

Yanaklarım anında al al olurken yerime sindim. Asıl çekindiğim meseleye gelmiştik. Oğuz ise benim aksime son derece rahat bir gülümsemeyle, "Ne olmuş bize?" diye sordu.

Nazlı'nın kaşları havalanırken aksi bir sesle, "E onu da siz anlatacaksınız," diye çıkıştı.

Açıklamayı Oğuz'a bıraktığım için sessizliğimi korumaya devam ettim. Kardeşinin gözlerine bakıp olanları anlatamayacak kadar utanmışım.

Oğuz sırtını sandalyeye yaslayıp kolunu benim sandalyeme doğru attı. "Süveyda'yı gördüğüm an, ondan etkilendim."

Gözlerim onu buldu. "Gördüğün an mı?"

Bana doğru başını çevirip çapkın bir ifadeyle göz kırptı. "Evet." Sonra ciddi bir ifadeyle devam etti. "Seni gördüğüm an vurgun yedim." Eliyle göğsünü gösterdi. "Tam buramdan." Diğer elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı.

"Şu güzel gözlerine, saçlarına, sesine... her şeyine birer birer vuruldum." Ne diyeceğimi bilmeden yüzüne bakakalmıştım. Hislerini bu kadar açık ifade etmesi karşısında bozguna uğramıştım. Boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Yavaşça yüzünü bana doğru yanaştırdı. Gözlerindeki ifade koyulaşırken fısıldar gibi, "Ayrıca bana çok güzel bakıyordun," dedi.

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Sana çok âşığım," diyebilirdim sadece.

Nazlı, "Tahminlerimde neden hiç yanılmıyorum?" diyerek araya girdi. İkimiz de ona döndüğümüzde başını iki yana doğru sallıyordu.

"Anlamış mıydın?"

Oğuz'un sorusu üzerine, "Tabii ki," dedi. "Seni tanıyorum abi, Süveyda'ya olan bakışların farklıydı."

Ardından bana doğru döndüğünde dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı. "Hakkını veremeyim bak, sen hislerini iyi saklıyordun."

Yavaşça, "Yani sen aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyor muydun?" diye sordum.

Nazlı başıyla onayladı. Yüzündeki bilmiş ifadeyle konuşmaya devam etti. "Evet, abimin öylece gitmene izin vermesine şaşırmıştım hatta. Bu yüzden sevgili olmanıza pek şaşırmadım ama şu an karşıma böyle çıkmanızı beklemiyordum."

Oğuz sessizce güldü. "Senden daha az performans beklemiyordum, Nazlı."

Nazlı göz kırptı. "Ne sandın?"

"Hesabı alabilir miyim?"

Nazlı yavaşça ayağa kalktığı anda bakışlarım iyice belirginleşen karnına kaydı. O kadar tatlı görünüyordu dudaklarım kıvrıldı. Nazlı'ya hamilelik gerçekten çok yakışmıştı.

"Ben hesabı alayım."

"Yeni bir çalışan almıştınız?" dediğimde Nazlı gözlerini devirdi.

"Telefon meraklısı sıkılıyormuş, istifa etti."

Ardından yanımdan ayrılıp müşterinin yanına ilerlediğinde ayağa kalktım.

"Su içeceğim," deyip kafenin mutfağına doğru ilerlediğimde gözlerim özlemle etrafta geziniyordu. Her şey aynıydı.

Mutfağa ilerlediğimde Nazlı'nın elmalı tarçınlı kurabiyesini gördüm. Bir tane yediğimde yüzümde ufak bir gülümseme vardı. Tüm problemleri çözüp tekrar rahatça buraya gelmek istiyordum. Oğuz arkamdan geldiğinde başımı ona çevirdim. Bardağı tezgâhın üzerine bıraktığımda tam arkamda duruyordu. Beni kollarının arasına gelecek şekilde ayarlayıp ellerini tezgâha yaslayarak yanıma sokuldu. Yüzünü saçlarıma doğru yanaştırıp burnunun ucunu yanağımda gezdirdiğinde gözkapaklarım ağırlaştı.

"Daha iyi misin?"

Nazlı'yla konuşmak beni rahatlatmıştı. "Hıhım." Dudaklarını yanağıma yaslayıp yavaşça aşağı doğru kaydırdı.

"Bu gece seni kendi evime götüreceğim." Evini daha önce görmediğim için merak ediyordum. "Orası daha güvenli. Hem biraz bana kalırsın."

Karnımda kelekler uçuşurken güldüm.

"Olur."

Ona döndüğümde elimi koluna yerleştirdim. Güzel kokusunu içime çektiğimde, dudakları tekrar boynumun kıvrımına yerleşti. Kuş rüyü hafifliğinde öpücükler bırakırken gözlerim kapandı.

“Hep bana kalsan keşke.”

Başımı yana doğru eğip yer açarken aramızdaki mesafe sıfıra inmişti. Sert bedeni yumuşak bedenime yaslandığında tenim karıncalanmaya başladı. Kolunu tutan elim sıkılaşıırken yer ve zaman kavramını yitirmiştim. Oğuz’un üstümdeki etkisi o kadar büyüktü ki...

Öpücükleri enseme doğru kaydığında nefes nefese çıkan bir sesle, “Oğuz,” dedim.

“Hı?”

“Durman lazım.” Kolundaki elim ensesine doğru kaydı. Farkında olmadan onu kendime doğru çekiyordum.

Nazlı içeriden, “Abi bir bakar mısın?” diye seslendiğinde ikimiz de irkildik. Birbirimizden ayrıldığımızda kıkırdadım. Elini saçına geçirdiğinde koyulaşan gözleri gözlerimdeydi. Kaşları çatılırken “Kaçamak yapan liseli-lere döndük iyice amına koyayım,” dediğinde kahkaha atmaya başladım.

Küfredecek duruma geldiyse gerçekten sinirlenmiş olmalıydı. “Gülme,” diye homurdanıp söylenerek mutfaktan çıktı. Yüzümü yelleyerek, gülmemeye çalışarak boğazımı temizleyip içeri geçtiğimde Nazlı ve Oğuz’u korusurken buldum.

“Nazlı yorgunuz.”

Nazlı dudaklarını sarkıtıp dolu gözleriyle Oğuz’a bakıyordu.

“Ama ben sizi özledim. Zaten gideceksiniz, Süveyda’ya doyamadım.” Soru soran gözlerle ona baktığımda Nazlı burnunu çekti. “Bu gece bende kalın lütfen.”

O kadar tatlı ve masum görünüyordu ki araya girdim. “Olur.”

Oğuz bir hışımla bana dönüp ters ters yüzüme baksa da omuz silktim. Hamile bir kadını üzemezdim, ayrıca Nazlı’yı çok özlemiştim.

“Kırmayacaksın değil mi beni abi?”

Oğuz zoraki bir gülümsemeyle iç çekti. “Tamam abim, tamam.”

19. DEĞİŞEN DENGELER

"Ayrılık da ölüm kadar etkilidir."

Monte Cristo Kontu, Alexandre Dumas

Narlı yemek hazırlamak için erken çıkınca kafeyi kapatmak bize kalmıştı. Ben kitapları yerleştirirken Oğuz camın kenarında telefonla konuşuyordu.

"Tamam bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Merakla ona bakınca telefonunu pantolonun cebine attı. "Eser ile Akif gelecek. Acil bir durum."

Yüzünde beliren çizgiler gergin olduğunu gösteriyordu. Ona doğru ilerlerken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. "Önemli bir şey değil." Tereddütlü bir şekilde yüzüne bakıyordum. Açıkçası sözlerine inanmamıştım. Eğilip yanığımlı öptü ve hafifçe gülümsedi. "Sorun yok güzelim."

Başımın onayladığımda Oğuz kolundaki saate baktı. "Her an burada olurlar. Seni Nazlı'ya bırakıp şirkete geçeriz."

"Neden burada konuşmuyorsunuz?"

Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Çünkü gizli bir mevzu."

Başımı yana doğru eğdim. "Gizli olan işinle mi ilgili?"

İşini bildiğimi Oğuz'a söyleyip söylememek arasında kararsızdım. Aramızda sır olsun istemiyordum ama nasıl bir tepki vereceğini de kestiremiyordum. Kısaca, "Evet," dediğinde altdudağımlı ağzıma yuvarladım. Tam konuşacaktım ki kafenin kapısı açıldı. Eser güler yüzüyle içeri girdiğinde, "Selamlar," diye seslendi.

Onlara doğru döndüğümüzde yanıma gelen Eser'e yanıt verdim. "Hoş geldiniz," dediğimde Akif de içeri girmişti.

Başıyla selam verdikten sonra Oğuz'a döndü. "Süveyda'nın burada olması iyi olmuş."

Oğuz uyarı dolu bir sesle, "Akif!" dedi. Onu duymazdan gelen Akif konuşmaya devam etti. "Bu konuşmada onun da olması gerekiyor."

Dişlerinin arasından cevap verdi. "Süveyda'yı bulaştırma."

Oğuz'un sesindeki karanlık ton ürpermeme neden oldu. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum.

"Sorun ne?"

Oğuz bana bakmadan, “Hiç,” dediğinde Eser ofladı. “Oğuz, Akif’e katılıyorum.”

Sözlerinin ardından Oğuz’un başı hızlıca ona doğru döndü. Bakışlarının hedefi ben olmasam da o kadar korkutucuydu ki irkildim. Oğuz’un karanlık tarafını ilk defa görüyordum.

“Bunu burada konuşmayacağız dedim.”

Sesi net ve keskindi. Derin bir nefes aldım. “Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya bir son verir misiniz?”

“Süveyda, karışma.”

Oğuz’un sözleri üzerine kaşlarım havalandı. “Benimle ilgili olan bir mevzuya karışmak en doğal hakkım.”

Akif araya girip, “Kesinlikle,” dedi.

Ortamdaki hava iyice gerilmişti. Neler olup bittiğini deli gibi merak ediyordum, konuşmak için dudaklarımı araladığımda Oğuz’un sesini duydum.

“Yarınki etkinliğe gelmiyorsun.”

Şaşkınca, “Neden?” diye soluduğumda Akif alayla gülmeye başladı.

Oğuz soruma cevap vermek yerine askıda olan montumu aldı. “Hazırlan, seni Nazlı’nın evine bırakacağım.”

“Oğuz, yanlış yapıyorsun. Onu uzak tutarak olayları çözemezsin.”

Oğuz yan gözlerle Akif’e baktı. “İşime karışma!”

Akif duruşunu dikleştirdi. “Hepimiz aynı fikirdeyssek karışırım.”

Daha fazla belirsizliğe dayanamadığım için araya girdim. “Biri artık bana olanları anlatabilir mi?”

“Giyin Süveyda, çıkıyoruz.”

Oğuz’a sertçe baktım. “Olanları anlatmadan hiçbir yere gelmiyorum.”

Beni duymazdan gelip yanıma yürüdü. Kolumdan tutup kapıya doğru yürümeye başladığında sadece, “Gidiyoruz,” dedi.

Kolumu sertçe çektim. “Neler olduğunu anlatmanı istiyorum.”

“Peşinde olan kişileri bulmuş olabiliriz fakat emin olmamız için etkinliğe katılman lazım. Hatta gerekirse bir süre Ankara’da kalmalısın.”

Akif’in sözleri üzerine donup kaldım. “Bu da ne demek?”

“Hiçbir şey demek değil! O ağzını kapat, Akif!” diye kükrediğinde onu duymazdan gelip Akif’e döndüm.

“Ne demek istediğini açıkla.”

Akif umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. “Yıllardır suçluluğu kanıtlanmayan mafyalardan biriyle Cemil’in bağlantısı olduğu ortaya çıktı.”

Bacaklarım titremeye başladı. “Yani?” dediğimde Oğuz elini sertçe saçının içinden geçirdi.

Eser araya girip devam etti. "Yanisi eğer yarın etkinliğe katılırsan ya da Ankara'da kalmaya devam edersen, onlardan herhangi bir atak gelebilir ve kımın peşinde olduğunu buluruz."

"Böyle bir şey olmayacak. O yem değil."

Oğuz itiraz kabul etmeyecek bir şekilde konuşmuştu.

"Oğuz mantıklı düşün, her şeyin bitmesi için bu şart."

"Konu kapandı, Akif. Süveyda etkinliğe gelmeyecek ve yarın akşam Halikesir'e döneceğiz."

"Akif haklı."

Oğuz öfkeyle bana döndü. "Bu mevzuya karışmayacaksın."

Sakin bir sesle cevap verdim. "Oğuz, mantıklı düşünmek zorundayız. Eğer oraya gelirlerse kim olduğunu bulabiliriz ve tüm bu olanlar biter."

Alayla gülmeye başladı. "Sen tehlikenin farkında mısın?" diye sorduğunda sesinde sahte bir sakinlik vardı.

Çenemi havaya kaldırdım. "Evet."

"Benden ne istediğinizin farkında mısınız siz? Süveyda'yı oraya götürmek kurtların ortasına atmak demek!"

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda Oğuz parmağını bana doğru kaldırdı. "Sakin tek kelime etme, bu mevzu burada kapandı."

Onu şu an hiç kimse ikna edemezdi. Bunu anladığım içim sessiz kalırken Eser, "Sen bilirsin," diyerek geri çekildi. Akif başını iki yana doğru salladı. "Yanlış yapıyorsun, Sarhan."

Oğuz aniden ona doğru yürüdü. "Sesini kes yoksa ben kesmesini bilirim, Akif!" Sesinde buz gibi bir ton vardı. "Onu ne olursa olsun asla tehlikeye atmayacağım. Anladın mı? Şimdi..." deyip kapıyı gösterdi. "Git!"

Akif başını iki yana doğru sallayıp geri adım attı.

İkisi kafeyi terk ettiklerinde uğursuz bir sessizlik etrafı kuşatmıştı. Akif ile aynı fikirdeydim ama Oğuz'u nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. "Oğuz..." dediğimde, "Sakin!" diye sözümü kesti. "Konu tartışmaya açık değil."

Kafeyi kapatıp Nazlı'nın evine gidene kadar tek kelime dahi etmemişti. İçim içimi yerken aklım düşüncelerle doluydu. Tüm yollar Akif ve Eser'in dediğine çıkıyordu. Eğer etkinliğe katılırsam o adamlar gelebilirdi ve kimle karşı karşıya olduğumu öğrenebilirdim. Artık kaçmaktan yorulmuştum. Özgür bir hayat istiyordum! Üniversiteye gitmenin, çalışmanın ve kendi hayatımı kurmanın vakti gelmişti. Bunların olması için peşimde olan kişilerden kurtulmak zorundaydım. Fakat bu şekilde dediklerim olmazdı. Oğuz beni herkesten uzak, cam bir fanusun içinde korumaya çalışsa da tehlikeler oradaydı ve üstlerine gitmediğimiz sürece ortadan kalkmayacaklardı.

Asansöre bindiğimizde birbirimizden uzak köşelere çekilmiş kendi düşüncelerimize dalmıştık. Asansör durunca inmem için bekledi. Ardından asansörden çıkıp zile basmadan önce bana döndü.

“Böylesi daha iyi,” dediğinde sessizce kapıya bakıyordum. Derin bir nefes alırken çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirdi ve gözlerime baktı. “Seni riske atmayacağım Süveyda, ne olursa olsun.”

İtiraz etmek istiyordum fakat bakışlarında saf bir inat vardı. Onu ikna edemezdim, kararını vermişti. Cevap veremedi Nazlı kapıyı açtı.

“Zile niye basmıyorsunuz ya? Sesinizi duyunca geldiniz mi diye bakmaya gelmiştim.” Oğuz geri çekilirken sessizce içeri girdik. Montlarımızı çıkardığımızda Nazlı bizi inceliyordu.

“Sorun ne?”

Aynı anda, “Hiç,” dediğimizde Nazlı’nın kaşları havalandı.

“Bu nasıl hiç? İkkinizin de yüzünden düşen bin parça.”

Sıkıntılı bir nefes alırken yarım ağızla, “Abin anlatsın,” diye söyledim.

“Olay büyük o zaman,” diyen Nazlı hafifçe güldü.

“Hayır, sadece etkinliğe gelmeyecek.” Oğuz’un fikrimi almamasına sinir oluyordum.

“O niye ki?” Oğuz omuz silktiğinde Nazlı gözlerini kıstı. “Kızın elbisesi bile hazır.”

Cevap vermek yerine kanepeye oturdu. Ters ters ona baksam da sessiz kaldı. “Neyse, yarın Yaman kafeye uğradığında Süveyda’yı görünce çok mutlu olacak o zaman.”

Şaşkınca, “Yaman mı?” dediğimde Nazlı başıyla onayladı.

“Her cuma seni sormak için geliyor.”

Oğuz oturuşunu dikleştirdi. “Oraya da gidemez.”

Öfkeyle ona döndüm. “Nedenmiş?”

“Geri dönene kadar evde oturup beni bekleyeceksin.”

Oğuz’un aşırı tepkisinin asıl nedenini bildiğim için sessizliğimi korudum. Mesele kıskançlıktan daha büyüktü. Oğuz bana bir şey olmasından korkuyordu. Bu yüzden durumu abartıyordu.

Nazlı alayla güldü. “Yok daha neler, istersen kuleye kapat kızı.”

“Mantıklı fikir, Nazlı.”

Şaşkınca, “Yok artık abi! Abartıyorsun,” diye soludu. Oğuz onu duymazdan gelince devam etti.

“Böyle kıskanç değildi bu,” dediğinde sesi düşünceliydi. Gözleri kısılırken, “Aslında haksız da sayılmazsın,” diye geveledi. Oğuz huysuz bir tavırla ona baktı.

“O ne demek?”

Nazlı omuz silkti.

"Gençlik güzel kız, kıskanman normal. Sonuçta senin gibi otuzlarını devirmede."

Sesinde saklı bir tatlılık vardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Oğuz gözlerini kıstı. "Hasbinallah," diye söylenirken Nazlı yanına gıdıp kolunu tuttu. "Anlıyorum tabii abiciğim, sen de haklısın. Maa-rallah kaparlar."

"Nazlı, ben seni bir kapacağım görürsün."

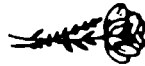
Nazlı ise susmak yerine devam etti. "Ay bak aklıma ne geldi," dediğinde gülmeye başladı. "Süveyda'ya zamanında sana abi demesini söylemiştim. Nasıl da bozulmuştun ama." Gülmemek için kendimi sıktığımda Oğuz öfkeyle ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Yemeğe kalsaydın," dese de Oğuz, Nazlı'yı dinlemeden evden fırtına gibi çıktı. Gülerken, "Fazla üstüne gittin," dedim.

Nazlı omuz silkti. "O da bu kadar kıskanç olmasın." Aslında korumacıydı. "İstanbul nasıldı?"

Oğuz önceden İstanbul'a gittiğimiz konusunda beni uyarmıştı. Bozuntuya vermeden, "İyi geçti ama burayı özledim," dedim. Nazlı, İstanbul ile ilgili anılarını anlatmaya başladığında birlikte tabakları hazırlayıp yemek yedik. Dalgın olduğum için pek konuşmuyor onun yerine Nazlı'yı dinliyordum. Sürekli aklımda Akif ve Eser'in sözleri vardı.

Bir ara mutfığa gittim. Geldiğimde Nazlı kanepeye kıvrılmış uyuyordu. Odadan battaniye getirip üstüne örttüm. Ardından misafir odasına çekildim. Telefonumu elime alıp Akif'in numarasına bir süre baktım. Oğuz'un arkasından iş çevirmek istemiyordum ama başka çarem yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Bu şekilde yaşayamazdım ve yorulmuştum. Ya hep ya hiçti! Hayallerimi gerçekleştirmenin vakti gelmişti. Artık bir şeylere geç kalmak istemiyordum. Arama simgesine dokunduğumda içten içe en doğrusunu yapacağımı biliyordum çünkü artık kaçmak yerine bir şeylerle yüzleşmeliydim.

"Bence çok güzel görünüyorsun."

Bakışlarım aynadan Nazlı'yı buldu. Hayranlık dolu bakışları karşısında yavaşça gülümserken aynadan kendimi inceledim. Siyah renk, prenses yaka kadife elbise bedenime tam oturmuş, vücudumu ikinci bir deri gibi sarmalıyordu. Boyu dizlerimin birkaç santim altında bitiyordu. Bal rengine çalan uzun saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağladığım için göğüs dekoltesi ve omuz kısımları çok zarif duruyordu. Bu elbiseyi Zeynep ile almıştık.

“Teşekkür ederim,” dediğimde Nazlı yatağın üstündeki çantamı bana doğru uzattı.

“Bakalım sevgili abim bu sürprize nasıl tepki verecek?”

Gülümsemek için kendimi zorladım. Oğuz muhtemelen delirecekti. “Ben de merak ediyorum,” diye gevelesem de işin aslını biliyordum.

Sabah uyandığımda misafir odasında Oğuz da vardı. Güne güzel başlamış olsam da Eser ve Akif ile yaptığım plandan ötürü gergindim. Akif her şeyin yolunda gideceğine dair garanti vermişti. Sadece yarım saat Oğuz’un yanında durduktan sonra Balıkesir’e gitmek için yola koyulacaktık. Nazlı uzanıp elimi tuttuğunda gözleri doldu.

“Ankara’dan gitmeni istemiyorum.”

Ben de gitmek istemiyordum. Sırf bu yüzden Oğuz’a inat bu planı yapmıştım.

“Ben de istemiyorum,” dediğimde Nazlı gülümsemeye çalıştı.

“Ama güvenliğin her şeyden daha önemli, Süveyda.” Uzanıp kollarını boynuma doladı. “Ağlama bak, makyajın bozulacak.”

Nazlı’nın sözleri üzerine gülmeye başladım. Bakışlarımı havaya kaldırıp gözyaşlarını engelledim. Geri çekildiğinde içten bir gülümsemeyle Nazlı’ya baktım.

“Senin sayende o adamdan kurtuldum biliyorsun değil mi?” Burnumu çekip, “Bana bir iş verdin, kalacak bir yer... Ve Oğuz hayatıma girdi. Senin sayende bugün güvendeyim,” diye devam ettim.

Ufak bir gülümsemeyle araya girdi. “Kader Süveyda... seni benim karşıma çıkardı, ben sadece aracı oldum.”

Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme yeşerdi. “Annem olacak kadının yapmadığını yaptın sen bana. Hakkını ödeyemem.” Başımı yana doğru eğdim. “Sen ve Barış, benim hiç sahip olmadığım kardeşlerim gibisiniz.”

Nazlı gözlerindeki yaş silerken, “Ya ağlatacaksın beni,” diye sızlandı.

“Size rastladığım için şanslıyım...”

Nazlı başını iki yana salladı. “Asıl abimin sonunda birini gerçekten sevmesini sağladığın için ben teşekkür ederim. Onun yalnız ve mutsuz öleceğini düşünüyordum artık.”

Bu sözleri üzerine ikimiz de güldük. O sırada kapı açılırken Barış kafasını kapıdan içeri uzattığında gözleri ikimizin üzerinde temkinle gezindi.

“Yanlış zamanda mı geldim?”

İkimiz başımızı sallarken Nazlı, “Hayır,” dedi.

Barış içeri girip karısına doğru yanaştı. “Çok güzel olmuşsun yenge,” dediğinde şaşkınca, “Yenge mi?” dedim.

Başı hınzır bir gülümsemeyle omuz silkti. "Artık müstakbel yengem ayrılırsın."

Gözlerimi devirirken, "Saçmalama Barış ya," diye söylendim.

Başı cevap vermeden kapı çaldı. Birlikte odadan çıktığımızda Nazlı kapıyı açtı ve Akif ile karşılaştık.

Başıyla selam verirken, "Merhaba," dedi. "Hazırsan çıkalım mı, Süveyda?"

Son kez Nazlı'ya sarıldım. "Kendine iyi bak olur mu?"

Geri çekildiğimde Nazlı kaşlarını çatı. "Vedalaşmıyoruz Süveyda, tekrar görüşeceğiz. O zamana kadar sen de kendine iyi bak."

Yanlarından ayrılıp asansöre bindik. İkimiz de arabaya binene kadar tek kelime etmedik.

"Oğuz beni gördüğüne sevinmeyecektir."

Vereceği tepkiyi düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu.

"Muhtemelen."

Midemdeki çalkantıyı gidermek için yutkundum. Oğuz başta tepki gösterse de kararlarım saygı duymalıydı. Bunu yapmak zorundaydık çünkü korkarak yaşamak istemiyordum.

"Merak etme bizden çok kişi olacak. Başına bir şey gelmeyecek." Başım la onayladım. Oğuz yanımdayken başıma bir şey geleceğini düşünmüyordum zaten. "Yine de yanımızdan ayrılma."

Gözlerimi cama doğru çevirdim. "Umarım bana çok kızmazsın," diye fısıldadım.

Araba durduğunda Akif bana bir bileklik uzattı. "Bunu kolundan çıkar ma." Bilekliğe uzandığımda, "Bu bileklikle yerini respit edebiliriz," dedi.

Siyah bilekliği koluma takınca araçtan indik. O kadar gergindim ki etkinlik alanına duyduğum merak bile kaybolmuştu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

Birlikte şirkete girdiğimizde bacaklarım titriyordu. Sakin olmak için nefes alıp versem de nafileydi.

"İyi misin?"

Boğazımı temizledim. "Evet."

İleride Oğuz'u sırtı bana dönük bir şekilde görünce adımlarım aksadı. İyi falan değildim. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını bana doğru çevirince göz göze geldik. Gözleri irileşirken bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kaşları çatık bir şekilde öfkeyle bize doğru geldiğinde Akif bana doğru eğildi.

"Eğlence başlıyor."

Duruşumu dikleştirdim ve gelen fırtınaya karşı kendimi hazırlamaya çalıştım. Bakışlarım Oğuz'un üstünde gezinince siyah bir takım giydiğini fark ettim. Gömleğine kadar siyah giyinmiş, dalgalı saçlarını da düzgünce arkaya doğru taramıştı. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Fakat gözlerindeki bakış korkutucuydu.

Önümüzde durduğunda, "Burada ne işin var?" diye yükseldi.

Ufak bir nefes aldım. "Gelmem gerekiyordu."

Beni duymazdan gelerek Akif'e doğru döndü. "Sen yaptın!" dediğinde sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Uzanıp kolunu tuttum.

"Oğuz sakın ol."

"Sen hiç konuşma!" diye patladığında öfkelenmeye başlamıştım. "Ama cın ne Süveyda, beni akıl sağlığımdan etmek mi?"

Öfkesine kendimi hazırlamaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım çünkü nasıl davranacağını kestiremiyordum.

"Oğuz, ben gelmek istedim."

Bana doğru döndüğünde öfkesi karşısında sinmemek için kendimi tuttum. "Senin tehlikede olduğunun düşüncesi bile ben çıldırtırken sen..." deyip kısık sesle devam etti. "Tehlikenin tam orta yerindesin!"

Titrek bir sesle, "Ben sadece..." deyip kısa bir an duraksadım. "Daha fazla kaçarak yaşamak istemiyorum."

Dudaklarında alay dolu bir kıvrılma oluştu. "Çözümün kendini yem etmek mi?"

Çenemi havaya kaldırdım. "Sen yanımdayken kimseye yem olmam ben." Elini ensesine yerleştirip gergince ovduğunda ona doğru sokuldum ve kolunu tuttum. "Sevgilim, lütfen sakın ol."

Derin bir nefes aldığında devam ettim. "Kaçarak yaşamak istemiyorum, özgür olmak istiyorum artık. Bu şekilde yapamıyorum." Gözlerim dolar-ken konuşmaya devam ettim. "İstediğim şehirde, sevdiğim adamla baş başa yaşamak istiyorum. Sürekli korumalarla ya da başkalarının yanında olmak istemiyorum."

Böyle bir hayata mahkûm kalmak istemiyordum.

"Anlıyorum ama..." deyip başını iki yana doğru salladı. "Bu yanlış yol."

"Hayır, bu tek yol," diye direttim. Sesimdeki inanç ve gözlerimdeki inatla sözlerimin arkasında durdum, geri adım atmadım.

"Süveyda haklı, Oğuz. Mantıklı olman gerekiyor."

Oğuz ona ters ters baktı. "Sen hiç konuşma, Akif."

Akif ellerini havaya kaldırdı. "Gelmek isteyen sevgilindi hatta beni arayan da oydu."

"Ama fikir senden çıktı."

Akıl sessiz kalınca araya girdim. "Bir şey olmayacak. Sadece yarım saat durup gideceğim."

İkna olmuş gibi değildi.

"Oğuz Bey, misafirler sizi soruyor."

Çalışan kadının sesini duyunca koluna girdim. "Hadi etkinlik alanına gidelim, orayı çok merak ediyorum."

Oğuz kaskatı bir şekilde başını eğdi ve asansöre doğru ilerledi. Asansöre sadece ikimiz binmiştik. Başımı yana doğru eğip Oğuz'a baktım.

"Nasıl olmuşum?"

Sesimde cilveli bir ton vardı. Gözlerini kıstığında keskin bir nefes aldı ve beni baştan aşağı incelemeye başladı. Gözleri koyulaşırken bana doğru bir adım attı.

"Nefes kesici," diye homurdandığında huysuzluğuna rağmen gülümsemdim. Sözlerinin içtenliği karşısında kızarken ellerimi ceketinin üst kısmına yerleştirip göğsüne doğru sokuldum. Kokusunu içime çekerken, "Aynı düşünce benim için de geçerli, Oğuz Bey," diye fısıldadım.

Gözlerini devirdi. "Yine mi bey olduk, Süveyda Hanım?"

Ufak bir gülümsemeyle omuz silktim. "Belki özlemiştir diye düşündüm."

Başını iki yana doğru salladı. Yana çekilerek, kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çektiğinde, "Hâlâ burada olmanı doğru bulmuyorum. Sakın yanımdan ayrılma," dedi.

Yüzünü saçlarıma doğru yaslayıp ciddi bir sesle konuşmaya başladı. "Etrafımızda bizi koruyan kişiler olacak."

Başımın onayladığımda devam etti. "Eğer planlanmadık bir şey olursa bizi koruyacak adamlar ve arabalar var, endişelenme."

Bir şey olmayacağını düşünmeye çalışarak asansörden indim. Buraya son geldiğimden beri o kadar çok şey olmuştu ki! Fakat bir yandan da her şey aynıydı.

Birlikte etkinliğin yapıldığı salona doğru yürüdüğümüzde gerginliği azalmamıştı. Üstümdeki şalı kapıda bekleyen görevliye uzattıktan sonra nihayet salona girdim ve gördüklerim karşısında nefesimi tuttum. Her şey tam anlamıyla mükemmel görünüyordu. Camdan aşağı sarkan peri ışıklarına uyumlu olan yumuşak ışıklar etrafı aydınlatıyordu. Kitaplar, müzik aletlerini andıran kitaplıklarda son derece düzgün bir şekilde dizilmişti. Boş alanlarda uzun bacaklı yuvarlak masalar vardı. Konuklar masaların etrafında ayakta duruyordu. Garsonlar onlara ikramlar sunarken misafirler kitaplarla ilgileniyordu. Hafifçe gülümsediğimde insanların burayı oldukça beğendiği yüz ifadelerinden belli oluyordu.

Hayranlık dolu bir sesle, "Her şey çok güzel görünüyor," diye fısıldadım.
"Senin de payın büyük."

Hâlâ soğuk davransa da görmezden gelmeye çalıştım.

"Süveyda Hanım."

Esra'nın sesini duyunca ona doğru döndüm.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," diyen Esra'nın yaşadığı heyecan yüzünden anlaşılıyordu. O da midi boy, uzun kollu bir kırmızı elbise giymiş, saçlarını açık bırakmıştı.

"Teşekkür ederim, çok güzel görünüyorsun," dediğimde Esra gülümsedi.

"Siz de çok hoşsunuz," dediğinde Melda Hanım yanımıza doğru geldi.

El sıkışırken o da, "Gelmenize çok sevindim," dedi. Beyaz, şık bir takım giymişti.

"Tüm bunlar olurken yanınızda olmayı çok isterdim, yine de her şey mükemmel görünüyor."

Konuşmaya devam ettiğimizde Esra ve Melda Hanım'ın gözleri benimle Oğuz arasında gezinse de yorum yapmaktan kaçındılar. Bir süre sonra Oğuz, işadamlarının yanına gittiğinde Esra ile konukların arasında gezindik. Onlarla sohbet ettikçe hepsinin ortamı çok beğendiğini öğreniyordum ve bu içimdeki mutluluğu büyütüyordu.

"İyi iş çıkardık değil mi, Esra?"

Esra başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle, herkes bayıldı."

Yanımızda duran esmer bir kadın, "Söylemeden geçemeyeceğim kitap seçimleri çok güzel," dedi. Yanıt vereceğim sırada içeri giren Özgü'yü gördüm. Tüm neşem iğne batan bir balon gibi sönerken Esra benim yerime cevap verdi. Kısıklı gözlerimle Oğuz'un yanına doğru giden Özgü'ye bakıyordum. Hannah krizini atlatamadan Özgü ile karşılaşmak sinirlerimi bozmuştu.

Özgü boyundan bağlamalı, gri bir elbise giymişti. Üst kısmı bedenine tam oturmuşken dizlerine doğru genişleyerek iniyordu. Saçları dalgalandırılmış, yüzünde ağır bir makyaj vardı. Son derece hoş görünüyordu. İçimde kaynayan kıskançlığa engel olamadım. Tırnaklarımı avuç içlerime saplarken Oğuz'un kolunu tutan eline öfkeyle baktım. Oğuz ona doğru dönüp gülümsedi. Sahte bir gülümseme olsa da midem ağzıma gelmişti. Bir insan eski sevgilisiyle nasıl bu kadar yakın olabilirdi? Aklım bunu almıyordu. İkinin yakın bir şekilde ettikleri sohbeti daha fazla izlemek istemediğim için, "Ben lavaboya gidiyorum," dedim.

Esra kolumu tuttu. "Oğuz Bey yalnız kalmanı istemiyor."

Oğuz'un Esra ile bu konu hakkında konuşmasına şaşırsam da bozunmaya vermedim.

Yavaşça kolumu çekip zoraki bir gülümsemeyle, "Beraber lavaboya gidelim o zaman," diye geveleyip çıkışa doğru yürüdüm.

Biraz daha orada kalırsam tepki vereceğimi biliyordum. İhtiyacım olan son şey bir kıskançlık kriziydi. Lavaboya girip ellerimi yıkayıp sakinleşmeye çalıştım. Çantamdan uçuk pembe rujumu çıkarıp dudaklarıma yedirdim. Esra, "Telefona cevap vermem lazım," diyerek çıktı. Biraz daha oyalandıktan sonra lavabodan çıktığımda kıskançlığımı kontrol altına almıştım. Birkaç adım atmıştım ki bir el kolumu tuttu. Korkuyla çığlık atarken diğer el ağzıma kapandı.

"Benim Süveyda, bağırma."

Oğuz'un sesini duyunca bedenim gevşedi. Bağırmayı keserken beni koridorun karanlık kısmına doğru çekti. Boştaki elimle göğsüne vurdum.

"Ödümü kopardın."

Öfkeyle, "Neden tek başınasın?" diye kükredi.

Tepkisi yüzünden kaşlarım çatıldı. "Bağırmadan konuşmayı unuttun sanırım." Tamam, gergindi ama benim de ondan pek bir farkım yoktum.

Kaşları iyice çatılırken sırtımı duvara doğru yasladı.

"O zaman beni çıldırtma. Neden salondan yalnız ayrıldın?"

Kollarımı önümde bağlayıp asık suratla, "Esra yanımdaydı," diye cevap verdim.

"Yine de bana haber vermeliydin." Sesinde bastırıldığı bir öfke vardı fakat umurumda değildi. Omuz silktiğimde, "Neyin var senin?" diye sordu.

Yavan bir sesle konuştum. "Bir şeyim yok. Özgü nasılmış?"

Sorum karşısında gerilse de sakin bir sesle, "İyi," demekle yetindi.

Gözlerimi kusarken bu rahatlığı karşısında çileden çıktığımı hissediyordum. "İyi," diye patlayıp yanından geçmek için hareketlendim.

Fakat kolumu tutup beni duvara yaslayarak buna engel oldu. Ellerini duvara yaslayıp beni kiskacına aldığı anda bana doğru eğildi.

"Özgü'yü mü kıskanıyorsun?"

Gözlerim öfkeyle parladı. "Yok öyle bir şey. Çekilir misin? İçeri gideceğim."

Bana doğru eğildiğinde nefesi dudaklarıma çarptı. "Çekilmem," dediğinde sıcaklığını hissediyordum.

Titrek bir nefes aldığımda kokusu içime doldu.

"Oğuz lütfen," dediğimde dudaklarını bana doğru eğdi. Öpmese de dudakları dudaklarıma değiyordu.

“Seni özledim, Süveyda.” Kalbimdeki hızlanmaya engel olamadım. Dünden beri sürekli kavga halinde olduğumuz için ben de onu çok özlemiştim.

“Özgü’yü yalnız bırakma sen.”

“Özgü umurumda bile değil. Senden başka kimse umurumda değil.” Sözleri hoşuma gitse de omuz silktim. Dudaklarını dudaklarıma yavaşça sürttüğünde içimde çakan şimşeklere de engel olamadım. Aramızda gözle görülür bir elektrik vardı ve yakınlaştığımızda kıvılcımlar saçıyordu.

“Ama kışkandığın zaman çok tatlı oluyorsun,” diye fısıldadığında başta dudaklarıma sataşsa da saniyeler içinde yaşadığımız tutku parlaması öpüşmemize yansdı. Kollarımı onun boynuna dolarken Oğuz da bir elini belime yerleştirip bedenimi kendine doğru yasladı. Dili dudaklarımin arasına kaydığında kollarında titredim. Dudaklarımız aynı uyum içerisinde hareket ediyordu.

Diğer eli enseme kayıp beni kendine çekerken dudaklarıma doğru, “Sana tutkunum, bağımlıyım,” diye fısıldadı. “Ne olursa olsun doyamıyorum.”

Kendini bana doğru bastırınca bedenlerimiz arasındaki ateş ikimizi çepeçevre sardı.

Sertçe, “Özgü’ye gülümseme,” dedim.

Dudakları hafifçe kıvrıldığında dudağımin kenarını öptü. “Gülümsemem,” diye fısıldadı.

“Yanına da gitme.”

“Gitmem.”

Boynuma ıslak bir öpücük bıraktığında ayak parmaklarıma kadar titredim.

Ardından geri çekilip elimi tuttuğunda bu gece ilk defa gevşemiş görünüyordu. “Gel bakalım, bu geceyi bitirelim artık,” dediğinde yürümeye başladık. Dizlerim titrediği için adımlarımı dikkatli atıyordum.

Dokunuşlarımız ikimizin de öfkesini silip süpürmüştü. Başımı iki yana doğru salladığımda titrek bir nefes aldım. Oğuz’un uzun parmakları bileğimin iç kısmını okşadı. Tenim diken diken olurken yanağımin iç kısmını ısırdım. Yüzümdeki sıcaklık göğsüme kadar inmişti. Salona girdiğimizde daha sakin hissediyordum ve korkularım azalmıştı. Bu defa Oğuz yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Özgü de uzak durduğu için rahattım.

Gece ilerlerken insanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Oğuz bana dönüp, “Artık gidelim,” dediğinde başımla onayladım.

Esra ve Melda Hanım’la vedalaştıktan sonra Oğuz da birkaç kişiyle vedalaşınca salondan çıktık. Birkaç davetli de bize eşlik ediyordu. Asansöre bindiğimizde Oğuz gergindi.

Giriş ve çıkışlarda hep gergin oluyordu. Sakinleşmesi için kolunu oksadığımda zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. Asansörden çıkıp şirketin dışına adım attığımızda her şey normaldi. Ta ki birkaç adım atana kadar. Aniden başlayan kurşun sesleri dışarıdaki sessizliği ortadan ikiye ayırdı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koparken beni hızla kendine doğru çekti.

"Siktir!" diye bağırdığında beni yere eğdi. Ellerimi başımın etrafını sardığımda dudaklarımdan dökülen çığlığa engel olamıyordum. Oğuz geriye kaçarken duvarın dibine doğru koştuk.

Yanımıza doğru bir araba yanaştığında sesler kesilmemişti. Kendimizi saniyeler için büyük bir çatışmanın ortasında bulmuştuk. Oğuz'un bana gösterdiği arabalardan biri yanımıza yanaştığında, "Süveyda arabaya bin," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır!" diye bağırdım. "Seni burada bırakamam."

Histerik bir şekilde söylediğim sözler üzerine yüzümü ellerinin arasına aldı. İkimiz de nefes nefesydik.

"Süveyda arabaya bin, bana bir şey olmayacak, merak etme meleğim."

Gözümünden yaşlar boşalırken çaresiz bir şekilde, "Seni burada bırakamam," dedim.

"Sen burada olursan dikkatim dağılır. Lütfen arabaya bin, Kürşat ve Serhan'la git. Arkanızdan bir araba daha gelecek."

"Oğuz hayır," diye hıçkırdım.

Sertçe, "Yoksa zorla bindiririm," dediğinde onu vazgeçiremeyeceğimi anlamıştım. Başımla onayladığımda, "Sağ salim geleceksin değil mi?" diye sordum. Yutkunurken başıyla onayladı.

"Senin için hep gelirim." Eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Şimdi arabaya bin ki aklım sende kalmasın." Başımla onayladığımda beni son bir kez daha öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra cevap vermememe müsaade etmeden kapıyı açtı ve beni içine iteledi. Kapıyı kapatırken polis arabasının sirenleri duyulmaya başladı. İçinde bulunduğum araç hareket ederken polisin olay yerine geliyor olması az da olsa içimi rahatlatmıştı.

Kürşat arabayı son hızda kullanırken Serhan da yanında oturuyordu. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Her şey mahvolmuştu! Ankara'ya gelmemeliydik. Şimdi benim yüzümden sevdiğim adamın hayatı tehlikedeydi. Omuzlarım hıçkırıkları yüzünden sarsılırken tüm kalbimle Oğuz'un iyi olması için dua ediyordum. Ona bir şey olacağının düşüncesi dahi beni mahvediyordu. Başımı arkaya çevirince peşimizde olan beyaz arabayı gördüm.

"Takip ediliyoruz."

Kürşat sakince, “Onlar bizim adamlarımız, Oğuz gönderdi,” dedi. Burunumu çekerken tekrar arkaya baktım. Arkadaki araba aniden yoldan çıktığında çığlık attım.

“Bir şey oldu!” diye bağırdım. Silah sesleri duyulurken Kürşat, “Siktir!” diye bağırdı.

Sesler çok yakındı. “Süveyda eğil.”

Eğilip başımı dizlerimin arasına koydum. Arabanın tekerlekleri kurşun yüzünden patladığı için sarsılmaya başladık. Araba bir takla attığında çığlık çığığa bağırdım. Küfürler, bağırs sesleri ve silah sesleri kulaklarımı tırmalıyordu.

Araba durduğunda başka adamlar tarafından kapı açıldı. Bir el beni arabadan çekip çıkardığında bayılmak üzereydim. Başka bir adam Kürşat ve Serhan’a kurşunlar yağdırmaya başladığında tekrar çığlık attım ve onlara doğru atıldım.

“Bırak beni!” Çığlıklarım işe yaramıyordu. “Bırak!” diye tekrar bağırdığımda adamın elindeki tabanca, ensemeye sert bir şekilde indi. Gözlerim kararırken ensemdeki uyuşukluk bedenimdeki gücü çekip aldı. Gözlerim karardığında bedenim yere yığılmıştı.

“Sonunda kavuştuk.”

Yabancı bir adamın sesi kulaklarımda yankılanırken duyduğum son sözler bunlardı. Her şey dakikalar içinde mahvolmuştu.

2. KISIM
TUTKUN

20. GİRDAP

“Hepimiz korkağız. Korktuğumuz için severiz; korktuğumuz için yaşarız; korku yüzünden öldürürüz.”

Aylak Adam, Yusuf Atılgan

Saatler sonra gözlerimi araladığımda kendimi lila renginin ağırlıkta olduğu bir odada buldum. Başımdaki şiddetli ağrı yüzünden gözlerimi kısa-
zaman etrafa baktım. Büyük bir yatağın üstünde, davet için giydiğim elbiseyle uyuyordum. Yataktan doğrulup gözlerimi etrafta gezdirdim. Ada şeklinde olan oda çok büyüktü ve ortasında iki adet beyaz renk kanepeler vardı. Zor da olsa ayağa kalktığımda adımlarım sarsaktı. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Odanın içinde bulunan bir kapıyı araladığımda giysi odasıyla karşılaştım.

Kaşlarım çatılırken kapıyı kapattım ve başka bir kapıyı açtım. Bu defa çok büyük, beyaz bir banyonun kapısını açmıştım. İçinde duşakabin ve yumurta şeklinde bir küvet vardı. Nereye düşmüştüm böyle?

Elimi şakaklarıma yerleştirip bastırdım. Başım çatlayacak gibiydi. Uçaktaki adamların koluma yaptığı iğneden ötürü olmalıydı. O iğneden sonra bayılmıştım. Odadaki son kapıyı açmaya çalıştım fakat kilitliydi.

Ne yapacağımı bilmeden demir korkuluk takılı cama yürüyüp pencereyi açtığımda karşımda sadece sıralı dağlar vardı. Etrafta ev falan da yoktu. Bu ıssız yer de neresiydi? Bu adamlar kimdi ve benden ne istiyorlardı? Hiçbir şey bilmiyordum. O kadar bilmiyordum ki kafayı yiyecek gibiydim. Beni resmen bir hayvan gibi odaya kapatmışlardı.

Odaya tiksintiyle baktım. Lila renginde olan yatak örtüsü, perde fonları, süs eşyaları... Yüzümü buruşturdum. Bu rengi normalde de sevmezdim ama şimdi nefret etmiştim. Gözlerimi tavana çevirip kapattığım an hatırladığım son şeyler kalbime bir mızrak saplandı. Ciğerlerimdeki nefes boşalırken iki damla gözyaşı gözlerimden yavaşça süzüldü.

Oğuz... Bul beni...

Onun yanımda olmadığı her an kendimi açık hedef gibi hissediyordum. Başıma her şey gelebilirdi. Birden Kürşat ve Serhan aklıma geldi. İkisine doğrultulan silahları ve kurşun seslerini hatırlayınca dudaklarımdan acılı bir inleme döküldü. Beni korumak için ölmüş olabilirlerdi. Korku, paslı bir mengene gibi kalbimi sıkıştırdı. Bunu kaldıramazdım. Kürşat bana hep abi gibi yaklaşmıştı, onu kaybetmek hiç olmayan abimi kaybetmek demekti.

Serhan ise daha çok gençti. Onlara benim yüzümden bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Çaresizlik yağlı bir urgan gibiydi ve bileklerime sıkıca dolanmıştı. Oğuz'a nasıl ulaşacaktım? Ya onu bir daha göremezsem? Bunun düşüncesi bile o kadar kötüydü ki anında aklımdan çıkardım.

Oğuz beni bulurdu. Ne olursa olsun bulurdu.

Yatağa çöker gibi oturup başımı titreyen ellerimin arasına aldığımda bileğimin boş olduğunu fark ettim. Akif içinde verici olan bir bileklik vermişti ama anlaşılan beni kaçıran aşağılık adamlar fark etmiş olmalıydı. Son umudum da elimden alınmıştı. Şimdi beni nasıl bulacaklardı? Panik duygusu bir balon gibi göğsümde şişerken nefes almaya çalıştım.

Akif'i dinlememeliydim. Her şeyi o kadar basite indirgemişti ki Oğuz'un evham yaptığını düşünmüş ve bu planın içinde yer almıştım. Şimdi bedeli ni ağır ödüyordum. O kadar ağırdı ki altında eziliyordum. İstedğim özgürlüğün kefareti çok büyüktü. Bilmediğim bir yerde, tanımadığım adamların eline düşmüştüm. Aklıma gelen felaket senaryolarını durduramıyordum. Tecavüz, şiddet, ölüm... Her gün ölen binlerce kadından biri olacaktım belki de. Cesedimi kimsenin bulamadığı bir yerde yitip gidecektim.

Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki ayağa fırlayıp kilitli olan kapıya doğru koştum.

Kapıyı açmaya çalışırken, "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdım.

Yaşadığım korkuyu öfkeye yöneltmişim. Kapıya yumruklarımı geçirirken bağırmaya devam ettim.

"Duyuyor musunuz? Çıkarın beni buradan!"

O kadar hızlı vuruyordum ki ellerim acıyordu ama umurumda değildi.

Boğazım acıyana kadar bağırmaya devam ettim. Karşılaştığım sessizlik yüzünden çaresizliğin ağına düştüğümde dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadı. Yavaşça yere çöktüm. Alnımı kapıya yaslayıp, "Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz benden?" diye son kez bağırdım.

Son kez avucumun içini kapıya vurdum. Birinin bana cevap vereceğine dair umudumu yitirdiğimde kapının kilidi çevrildi. Anında ayağa kalkarken duruşumu dikleştirdim. İçeriye orta yaşlarda bir adam girdi. Sağ elinde sıkıca tuttuğu bastonuyla yürürken tam karşımda durdu.

Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Saçları ağarmaya başlamış, uzun ve sakalsız yüzünde kırışıklıklar belirmişti. Koyu renk gözleri sinsice parlarken gözleri üstümde gezindi.

"Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Sesimdeki soğukkanlı ton beni bile şaşırtmıştı.

“Senden ne istediğimiz basit güzel kız,” dediğinde bana doğru ilerledi. Sabit durmak için tüm gücümü kullanıyordum. “Seni oğluma istiyordum ve aldım.”

Gözlerim irileşirken adamın yüzüne bakakaldım. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Yaşlı adam dilini damağına vurup, “Cık cık,” diye bir ses çıkardı. Sesindeki alaycı tonla, “İnsan kayınbabasıyla böyle konuşur mu?” diye beni ayıpladığında nefesimi tuttum. Tüm bunlar da ne demek oluyordu?

“Neyse, zamanla öğrenirsin.”

Yüzümdeki kan çekilirken kulaklarım uğulduyordu. Adam ise konuşmaya devam etti. “Volkan’ın sana ilk öğreteceği şey saygı olmalı.”

Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken adamın yanından geçip koşmaya başladım. Düşünemiyordum. Sadece daha fazla bu saçmalıkları duymaya katlanamazdım. Kaçmam gerekiyordu. Aralık kapıdan çıkınca uzun koridor boyunca koştum. Kalbim şiddetle atıyor gözlerim bulanık görüyordu. Merdivenlerden inmeye başladım. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sadece içgüdülerimle hareket ediyordum. Buradan ve tüm bu olanlardan kaçıp kurtulmam lazımdı. Merdivenin sonuna geldiğimde bir kol belime dolanıp beni kendine doğru çekti.

Yabancı dokunuş üzerine dudaklarımdan kulakları sağır eden bir çığlık döküldü.

“Bırak beni!” Tırnaklarımı beni tutan adamın eline geçirdim.

“Sakin ol.”

Daha fazla çırpındım. “Dokunma bana!” Midem bulanıyordu. Korkularım göğsümde çağladığında, “Dokunma, dokunma, dokunma!” diye yakardım.

Art arda attığım çığlıklar evin içinde yankılandı. Ayağına bastığımda dirseğimi sertçe göğsüne geçirdim.

Adamdan acılı bir inleme döküldü. “Hareket etmeyi kes o zaman!”

Kolunu çektiğinde nefret dolu gözlerimle ona döndüm. Tahmin ettiğim gibi uçaktaki adamdı. Kendime hâkim olmadan uzanıp suratına bir tokat attım. Yüzü yana savrulduğunda içimdeki nefret biraz olsun dinmemişti, tekrar tokat atmak için hareketlendim fakat bileğimden tutarak engel oldu. Dokunuşlarından o kadar tiksiniyordum ki... Bileğimi çekmeye çalışırken diğer elim yumruk şeklini aldı. Adamın göğsüne yumruğumu geçirmeye başladım.

“Ne istiyorsunuz benden?”

Diğer elimi de tutup hareket etmemi engelledi. Nefes alamıyordum. Bana zarar vermesine nasıl engel olacaktım? Öfkeli gözleri gözlerimi delip geçiyordu. Bana istediğini yapabiliirdi ve onu durduracak kimse yoktu.

Dişlerinin arasından, “Bu son uyarım,” diye konuştu. “Sakin ol, hemen.”

Sözlerini duyunca zoraki bir alayla güldüm. “Beni kaçırdınız manyak herif! Ne demek sakın ol?”

Bileğimi tutan ellerimi öyle büyük bir kuvvede sıktı ki kemiklerimin kırıldığını düşündüm. Dişlerimi birbirine bastırırken sabit durmaya devam ettim. Beni burada öldürse dahi tek ses çıkarmayacaktım.

“Düzgün konuş, sinirlerimi bozma benim!”

Bileklerimi savurur gibi fırlatığında tenim zonkluyordu. Bu defa kolumu tutup beni merdivenlerden yukarıya sürükler gibi çıkarmaya başladı. Ona direndiğim için çok fazla efor harcıyordu. Odanın bulunduğu kata çıktığında başını bana doğru çevirdi. “Kendin yürümezsen seni kucağıma alırım. Bunu mu istiyorsun yoksa?”

Bana daha fazla dokunmasının düşüncesi üzerine midem ağzıma geldi. “Ölürüm daha iyi.”

“O zaman direnmeyi bırak ve yürü.”

Odanın açık kapısından içeri girince beni yere doğru savurdu. Ayaklarını yere bastırıp son anda düşmekten kurtuldum.

Başımı ona doğru çevirdiğimde yaşlı adam da odaya girmişti. “Biraz haşın sanki bu, Volkan.”

Oğlu olacak adam buydu demek. “Merak etme baba, adam ederim ben.”

Yaşlı adam kıs kıs güldüğünde elini Volkan’ın omzuna yerleştirdi. “Aferin oğlum. Kadın kısmına çok yüz vermeye gelmez.”

İçimdeki nefretin daha fazla artmayacağını düşünüyordum ta ki şahit olduğum konuşmaya kadar. İkisi de o kadar iğrençti ki midem öfkeyle yanıyordu.

“Şu üstüne başına da bir çekidüzen ver şunun. Kerhane karıları gibi ortalıkta dolanıyor.” Sözlerinin ardından arkasını döndü. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

“Babam haklı.”

Volkan denen manyağın sesini duyunca gözlerim onu buldu. “Şu üstünü değiştir. Teşhirci gibi,” deyip dudak büktü.

“Siz kafayı mı yediniz?”

Hayretle çıkan sesime engel olamadım. “Beni kaçırıp buraya zorla getiriniz siz! Mevzu elbisem mi? Nasıl bir psikopatlık bu?”

Öfkeyle üstüme yürüdü. “Saygısızlıktan nefret ederim. Bana böyle bağırırsan bedelini ödersin.”

Gözlerindeki deli bakışa rağmen sinmek yerine çenemi dikleştirdim. “Hak ettiğiniz muamele bu, zorunuza mı gitti?”

Uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı. “Bana bak, sabrımı zorlama! Yemin ederim pişman ederim.” Yüzümü çekmeye çalışsam da çok sıkı tutuyordu. “Şimdi şu üstünü çıkar ve diline sahip çık.”

“Bana dokunma dedim.”

Dudaklarında pis bir sırıtma belirdi. “Sözlerimi dinlemezsen seni kendi ellerimle soyarım ve her yerine dokunurum.”

Gözlerim kararırken bacağımı kaldırıp erkekliğine sertçe geçirdim. Anında geriye doğru çekilirken iki büküm olup, “Siktir!” diye bağırdı.

Onu iteleyip odadaki kapılardan birine doğru koştum. Kapıyı kapattığımda Volkan, “Bunu senin yanına bırakmayacağım,” diye söylendi.

Titreyen bedenimle kapının önüne çöktüğümde bedenim zangır zangır titriyordu. Dişlerim o kadar şiddetle birbirine vuruyordu ki durduramıyordum. Başımı giysi odasının kapısına yaslayıp bedenimi kastım. Tuttuğum yaşlar gözlerimden akmaya başladı.

Her şeye o kadar öfkeliydim ki kendimi tanıyamıyordum. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım. Sessiz hıçkırıklarımla yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Bana ne yapacaklardı?

Her şey sadece bir gecede mahvolmuştu. Bir yanlış karar sonucunda hayatım domino taşları gibi devrilmişti. Bu girdaptan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Odanın kapısı yüksek sesle kapandığında irkildim. Güçlü durmaya çalışsam da içimdeki korkuya engel olamıyordum. Yaptığım şeyin bana döneceğini bilsem de umursamadım. O Volkan denen şerefsiz daha bile kötüsünü hak ediyordu. Gözlerimi yumduğumda gözyaşlarım yüzümü yıktı.

Oğuz’a ihtiyacım vardı. Onsuzluk canımı o kadar çok yakıyordu ki...

Oğuz’un varlığı ruhumu aydınlatan bir ışıktı. Ama şimdi ışığımı kaybetmişim. Karanlıkta bir başımaydım ve ben karanlıktan korkardım.

“Keşke seni dinleseydim,” diye fısıldadım. Fakat kaderi değiştiremezdim. Sadece olacakları erken tarihe almıştım çünkü bu adamlar başından beri bana takıktı ve peşimi bırakmayacaklardı. Er ya da geç bu yaşanacaktı. Hâlâ neyi neden yaptıklarını bilmiyordum. Artık detaylarla da ilgilenmiyordum. Tek istediğim buradan kaçmaktı ve bunun için her şeyi yapacaktım.

“Kapıyı açın.” Bir kadının sesini duyunca yüzümdeki yaşları sildim. “Eğer açmazsanız Volkan Bey gelip bizzat açacağını söyledi.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Ne istiyorsun?”

Kadın sesli bir şekilde nefes aldı. “Önce kapıyı açın.”

Onların dediği hiçbir şeyi yapmak istemiyordum fakat o Volkan denen herifi görmeye tahammülüm yoktu. Sessizce söylenirken ayağa kalkıp kapıyı açtım. Karşımda en fazla yirmi beş yaşlarında, esmer, genç bir kadın vardı.

Siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Bu sayede kavisli kaşları yukarı kalkmıştı ve gözleri çekik duruyordu. Koyu kahverengi gözleri üstümde gezindiğinde hafif dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Çekici bir kadındı. Uzun bedeni kıvrımlıydı.

Duruşu dikleşirken gözlerindeki belirgin nefreti gizlemeden, “Soyunun,” dedi.

Sağ kaşım havalandı. “O nedenmiş?”

Gözlerini devirdi. “Volkan Bey’in emri öyle.”

Alayla güldüm ve arkamı döndüm. O adamın emirlerini dinlemeyecektim. Fakat arkamda duran kadın elbisemin arka kısmını tutup sertçe çekti. Kumaşın yırtılma sesi kulaklarımda yankılandığında elbisenin ön kısmı bollaştı ve göğüslerimi açıkta bıraktı. Kolumu göğsüme kapatırken ona doğru döndüm.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Pişkin bir şekilde gülümsüyordu. “Sizin aksinize bana söylenen şeyi yerine getiriyorum.”

Ona saldırmak için ileri atıldığımda geri çekildi. “Aklından bile geçir-me. Çılgılığın Volkan Bey’i buraya getirir.” Resmiyeti bir kenara bırakmıştı ve yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla dediğini yapacaktı.

Dudaklarımı tiksintiyle büktüm. “İkinizin de Allah belasını versin.”

Alayla güldü. “Tabii canım aynen. Hadi, üstünü değiştir.”

Giyinme odasından rastgele siyah bir kazak ve pantolon aldığımda, çekmecedan iç çamaşırı çıkarıp bana uzattı.

“Kapıda bekliyorum. Çabuk ol.”

Dışarı çıktığında öfkeyle kapıyı yüzüne kapattım. O sırada gözlerim bileğime kaydı. Ellerimi havaya kaldırıp baktığımda bileklerimdeki parmak izlerini gördüm. Sabaha moraracağını bildiğim kızarık izlerdi. Ayrıca adama tokat attığım avucumun içi kıpkırmızıydı.

“Pislik herif.”

Üstümdeki elbiseyi yırtar gibi çıkardım. Onu dinlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Çılgılık atmamak için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Kıyafetleri giydiğimde her şeyin fazlasıyla kapalı olduğu dikkatimi çekti. Askıdaki

diğer giysilere bakarken hepsinin uzun kollu, yüksek yakalı, bol kıyafetler olduğunu gördüm.

“Hadi, çıksana artık.”

Kapıyı açtığında yüzüne bile bakmadan yanından geçip makyaj masasına doğru ilerledim. Başımdaki ağrı dayanılmaz olduğu için saçlarımı açtım. Yüzümdeki dağılmış makyaj çok kötü görünüyordu. Yüzümü buruştururken makyaj masasının üstündeki malzemelere bakındım.

“Bugün yemek yemeyeceksin. Volkan Bey’in-” dediği sırada alayla, “Emri mi?” diye araya girdim.

Bakışlarını sırtımda hissetsem de görmezden geldim. “Aferin, çabuk öğreniyorsun.”

Makyaj temizleme suyunu bulduğumda pamuğun üstüne döktüm. Makyajımı çabucak temizlediğimde kadın hâlâ gitmemiştı. “Yalnız kalmak istiyorum.”

Alaycı bir kahkaha duydum. “Tatlım, burada senin istediklerinin bir önemi yok.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Derdin ne senin?”

Yüzündeki gülümseme silindiğinde bana doğru yürüdü. Boylarımız neredeyse aynı olduğu için birbirimize dik dik bakıyorduk. Tehditkâr bir sesle, “Volkan benim. Kalbi olmasa bile bedeni bana ait, hem de her gece,” dediğinde ağzım açık kalmıştı.

İçine düştüğüm durum karşısında mide öz suyum ağzıma kadar geldi. “Sence bu benim umurumda mı?” Başımı iki yana doğru salladığımda geriye doğru bir adım attım. “Hepinizden iğreniyorum. Çık odadan.”

“Onu sana bırakmayacağım.”

Alayla gülme sırası bana geçmişti. “Lütfen bırakma. Hatta ne yap biliyor musun, bana yardım et. Buradan gideyim, sen de kurtul benden.”

Gözlerini kıstı. “Canıma susamadım ben. Burada olduğunu sadece Volkan, babası ve ben biliyorum.”

Ayaklarımın altındaki yer çekildi. Umutlarım bir vakum tarafından emilmiş gibiydi. Düşmemek için makyaj masasının kenarlarına tutundum. “Yani tatlı kız, kendi ayağıma sıkmam.”

Aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu. Bakışlarım kararırken düşmemek için tüm gücümü kullanıyordum. Kimse bilmiyorsa beni nasıl bulacaklardı? Gözlerimi kırptıstırdığımda bir şeyler daha söyledi ama kulaklarım uğuldadığı için duymuyordum. Kapı kapandığında masanın üstündeki deodorant şişesini kapıya fırlattım.

“Kurtulacağım buradan! Ne olursa olsun kurtulacağım.”

Sözlerimin ardından yere düştüm. Artık önceki kadar umutlu değildim. Yere uzanıp cenin pozisyonu aldığımda gözlerimi sıkıca kapattım ve Oğuz'u düşündüm. Yaşadıklarımız tatlı bir düş gibiydi. Şimdi ise düşlerim virane bir haldeydi. Onun hayali varlığına sığındığımda dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme oluştu.

"Her şey geçecek. Her şey geçecek," diye defalarca tekrarladım. Ta ki bu sözlerime inanana kadar. Yoksa aklımı kaybedecektim...

Ertesi sabah daha fazla odada kalamadım. Dört duvar arasında eli kolu bağlı oturmak ruhumu boğuyordu. Etrafta gezinmeli ve bir çıkış yolu bulmalıydım. Malikaneyi andıran evde yürümeye başladığımda tek ses adımlarıma aitti. İçimdeki ürpertiye engel olamadım. Bu koskoca evde sıkışık kalmış olmak ürkütücü geliyordu. Merdivenlerden indiğimde devasa büyüklükte bir salonla karşılaştım.

Her şey çok gösterişliydi. Avangard kanepeler, ıslıl ıslıl olan avize, oymalı konsol takımı, duvardaki tablolar... Çok fazlaydı. Yüzümü buruştururken evden çok müzeye benzeyen salona girmek yerine yürümeye devam ettim. Mutfığa girdiğimde artık bu lüks tuhaf gelmiyordu.

"Sinsi gibi neden ortalıklarda geziniyorsun?"

Dünkü kadının sesini duyunca irkildim. Ona doğru döndüğümde yanımdan geçerek mutfığa girdi.

Bir şeyler öğrenmek için arkasından yürüdüm. Siyah tezgâhın üstündeki bardağı alıp su içen kadına baktım.

"Benden ne istiyorlar?"

Sesim dünün aksine sakindi. Bana bakmadan konuştu. "Ne bileyim ben?"

Dişlerimi birbirine bastırırken sakın olması için uğraştığım bir sesle konuştum. "Neden? Hani Volkan sevgilindi? Sana nedenini söylemiş olmalı."

Elindeki bardağı tezgâha koyduktan sonra dik dik bana baktı. "Bilmiyorum dedim, çık buradan. Yoksa ben seni çıkarmasını bilirim."

Öfkeyle mutfaktan çıktığımda başka bir odanın kapısını gördüm. Aralık kapıya doğru yürüdüğümde içeriden sesler geliyordu.

"Cemil şerefsizinin hesabına attığın para ne olacak?"

Yaşlı adamın sesi üzerine gözlerim irileşti. "Düşük bir miktardı, sorun olmaz."

Adam kıs kıs güldü. "Cemil piçinin, kızın annesinden daha düzgün biri çıkması aklıma geldikçe şaşıp kalıyorum."

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Neyden bahsediyordu bunlar?

“Cemil en az annesi kadar kaypak biri olsa da haklısın. Kadın, Cemil için kızını sattı.”

Bunu da mı yapmıştı Ayperi? Kendime daha fazla engel olamadan içeri girdim.

Volkan yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Benden ne istiyorsun?”

Cevap vermek yerine başını sağa doğru yatırıp beni inceledi.

“Gerçekten de annenin kızıydın.”

Kaşlarım çatıldığında devam etti. “Ayperi de senin gibi ısrarcı ve dik kafalıydı.”

Üvey annem olan o kadınla alakam bile yoktu. Fakat bunu söylemek yerine, “Sonuçta beni büyüten o,” demekle yetindim.

“O Cemil iti bize annenin tam tersi olduğunu söylemişti.”

Duruşumu dikleştirdim. Bana yaklaşıncı bileğimdeki morluklar sızladı. Ona yakın olmak midemi altüst ediyordu.

“Cemil sizden...” deyip sustum. Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca yumdum. “Benim için para mı aldı?”

“Evet.”

“Neden?”

Volkan bana biraz daha yanaştı. Çekilmeme izin vermeden kolumu tuttu. Diğer elini uzatıp çenemi tuttuktan sonra yüzünü yüzüme doğru çevirdi.

“Cevabı basit değil mi?”

Boş gözlerle yüzüne bakıyordum. “Bana dokunma diye daha kaç kere söyleyeceğim?”

Geri çekilmeye çalıştığımda tutuşunu sertleştirdi.

“Çünkü seni kendime istedim, Süveyda.” Elini saçıma yerleştirip yavaşça okşadı. “Annen Cemil’in borçlarına karşılık seni vermeyi teklif edince kabul ettim.”

Tüm gücümle ellerini itti.

“Eşya mıyım ben?” diye bağırdım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Eşya mıyım da parayla satın alıyorsunuz? Kimsiniz siz, ne hakla?”

Gözümünden dökülen yaşları elimin tersiyle çabucak sildim.

Volkan elini cebine yerleştirdi. “Seni o hayattan kurtarmayı kabul ettiğim için bana teşekkür etmelisin.”

“Kim senden böyle bir şey istedi?”

Beni duymazdan gelerek devam etti. “Cemil’in sana yaptıklarını erken öğrenseydim Ankara’ya taşınmak zorunda da kalmazdın. Cezasını daha erken keserdim.”

Gözlerim şokla açıldı. "Onu sen mi öldürdün?"

Dudaklarında soğuk bir gülümseme oluştuğunda başıyla onayladı. Ne düşüneceğimi ya da diyeceğimi bilemedim. Manyak bir psikopat olmasının yanı sıra katildi. Başım sandığımdan çok daha büyük bir beladaydı.

"Ben kendime yeni bir hayat kurdum. Sizin ya da başkasının yardımına, beni korumasına, benim için birilerini öldürmesine ihtiyacım yok. Lütfen bırakın beni."

"Dünden beri aynı şeyi söylemekten sıkılmadın mı?"

Bu adam benimle alay mı ediyordu? "Ben başkasını seviyorum, bunu bile bile beni nasıl yanında tutarsın?"

Dudağını bükerek omuz silkti. "Onu da öldürürüz, değil mi baba?"

Babası güldüğünde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. "Seni benden ayıran tüm engelleri ortadan kaldıracağım. Beni sevmekten başka şansın kalmayacak."

"Ölürüm daha iyi."

Volkan'ın yüzü aldığı cevapla beraber ciddileştiğinde farkına vardığım gerçeikle bir kez daha sarsıldım. Ölmekten korkuyordu.

"Ona zarar verirsen elinde sadece cesedim kalır."

Titreyen dizlerimle arkamı dönüp yürümeye başladım. Psikopat bir katilin ince noktasıydım... Bunu gözlerinde görmüştüm.

21. ENKAZ

“Ölmeden ölmek zormuş.”

Tutunamayanlar, Oğuz Atay

Psikopat biri tarafından kaçırılmışım. O kişi bir katildi. Günlerdir cehennem hayatı yaşamama neden oluyordu ve beni takıntı haline getirmişti. Hangisi daha kötüydü? Boş bakan gözlerimle tavanı izlemeye devam ettim. Tam üç koca gündür buradaydım. O konuşmadan sonra odamdan çıkmamışım. Öğrendiğim kısıtlı bilgi bir çığ gibi üstüme devrilmişti. Enkazın altında kalan ruhumla ayakta kalmaya çalışıyordum. Fakat öğrendiğim her bilgi aldığım hasarı çoğaltıyordu. Olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bir katille aynı evde yaşıyordum. Bir sonraki anım bile belli değildi. Ruh hastasının teki olduğu için bana zarar vermekten çekinmezdi. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. O kadar çok korkuyordum ki bunu belli etmemek, kendimi o korkuya teslim etmemek için tüm gücümü harcıyordum. Tek dayanağım Oğuz'du. O beni bulacaktı, ne olursa olsun bunu yapardı.

Odanın kapısı açıldığında gözlerimi kırıştırdım. Beni ağlarken görmelerini istemiyordum. Gelen Yeşim'di; Volkan'ın sevgilisi olan kadın.

“Yemek ye.”

Tepsiyi komodinin üstüne sertçe bıraktığında cevap vermedim. Dün getirdiği yemekten birkaç kaşık almak zorunda bırakılmışım. “Kuralı biliyorsun, şımarık velet gibi davranmayı bırak. Yoksa Volkan gelip kendi elleriyle sana yedirmekten zevk duyar ve bu da beni çok kızdırır.”

Bu nasıl bir döngüydü? Adam güya beni seviyordu ama bana bakması için birlikte olduğu kadını tutmuştu. Bu üçlemenin içinde olmak bile başlı başına iğrenç bir şeydi. Yataktan doğrulup çatalı elime aldım. Bir adım geri çekilip kollarını önünde bağladı. “Aferin, böyle yola gel işte.”

Ona ters ters bakarken çatalı ete batırdım. “Aslında seninle anlaşabiliriz, tabii Volkan'ı istemediğin sürece.”

Adını duyunca bile bedenim tiksintiyle irkildi. Cevap vermek yerine tadını almadığım yemekten sadece birkaç çatal aldım. Yediklerimi kusmamak için büyük uğraş verirken çatalı bıraktım.

“Biraz daha ye.” Cevap vermediğimde omuz silkti. “Keyfin bilir.”

Tepsiyi alıp odadan çıktığında yataktan kalkıp cam kenarına doğru yürüdüm. Parmaklıkları andıran demirlerden dışarı baktığımda tek düşündüğüm Oğuz'du. Yanağımın iç kısmını ısırdım. Onu o kadar çok özlemiştim

kı. Yaşlar gözlerimden hızlıca aktı. Onu bir an için olsun görmek, sesini duymak için her şeyi yapardım. Islak gözlerimi kapatıp alnımı soğuk cama yasladım. Ne halde olduğunu tahmin bile edemiyordum. En azından hatıratı olduğunu bilgisini verebilmeyi ne çok isterdim.

Bu psikopatın elinden kurtulacağıma dair inançlarımı her geçen gün yitiriyordum. Evin her yanı kilitliydi. Dışarıda az sayıda da olsa korumalar vardı fakat Yeşim haklıysa eğer burada olduğumu onlar bile bilmiyordu. Beni burada tutmak için tüm tedbirleri en sıkı şekilde almıştı. Kendi adamlarına bile güvenmeyerek varlığını bir sır gibi gizli tutuyordu.

Duvarlar üstüme gelmeye başladığında ruhsuz adımlarla odadan çıktım. Salona indiğimde mutfaktan gelen kısık sesleri duydum. Bir şeyler öğrenebilme umuduyla oraya doğru ilerleyip duvarın kenarına sindim.

“Artık ilişki falan yok, Yeşim.”

Volkan’ın sesini duyunca yüzümü buruşturdum.

“Volkan, sen bensiz yapamazsın aşkım.”

“Bana aşkım deme. Aramızdaki tüm ilişki Süveyda bu eve geldiği gün bitti.”

Yeşim alayla güldü. “Ondan mı dün gece yatağımdaydın?”

Volkan öfkeyle, “Kes sesini, o bir hataydı!” diye fısıldadı. “Süveyda aramızdaki ilişkiyi öğrenmeyecek.”

Bunun için geç kalmışlardı. “Sen kessene benim sesimi, mümkünse bunu dudaklarınla yap.”

Yüzümü buruşturdum. Aralarındaki iğrenç ilişkiye daha fazla tanık olmak istemiyordum. Salona geçip kanepeye yerleştim. Televizyonu açtığımda bana dair bir haber olup olmadığını merak ettim. Aklıma Nazlı gelince sıkıntıyla ofladım. *Umarım Oğuz kaçırıldığını Nazlı’dan gizlemiştir.* Göğsümde yanan özlemin ateşi şiddetlendi. Dolan gözlerimle ekrana bakıyordum. Nazlı’yı çok özlemiştim, Zeynep’i, Fatma ablayı...

Ankara’da hayatımı değiştiren insanlara rastlamıştım. Balıkesir’de ise hayatımın en huzurlu günlerini geçirmiştim. Şimdi o günlerden geriye birkaç hatıradan başka bir şey kalmamıştı. Yine tek başıma bir tehlikenin içindeydim. Hangi şehirde olduğumu bile bilmiyorum.

Kanalları gezerken gözlerim boştu. Kalbim sanki ortadan ikiye bölünmüştü. Bölünen parçalarım yavaş yavaş dağılıyordu. Tamamen kaybolmadan önce Oğuz’un beni bulmasına ihtiyacım vardı. Sesi kulaklarımda yankılanırken bir müzik kanalında durdum.

“Senden uzak kalmak benim en büyük imtihanımdı, Süveyda.”

“Bir kere buldum seni, artık ölsem vazgeçmem, ölsem bırakmam.”

Televizyonunun sesini açmaya başladım.

*Susadıkça yüziün düşer aklıma
 Korkar oldum düşlemekten
 Adını anarım çoğalır sesim
 Konuşmaktan düşünmekten, özlemekten
 Gel bak bir elimde gökyüzü var hâlâ
 Ötekinde kayıp giden yıldızlar
 Korkularda benim umutlarda
 Beni bırakma
 Beni bırakma**

Şarkının bu kısmını çatlak çıkan sesimle tekrar ederken hıçkırarak ağlamaya başladım. Volkan yanıma gelip omzuma dokunduğunda irkilip uzaklaştım. Onu görmek istemiyordum, sesini duymak ya da dokunuşunu hissetmek istemiyordum. İstedğim tek kişi uzaktaydı. Sadece hayallerimde vardı şu an. Volkan'ın buna da müdahale etmesine izin veremezdim.

"Süveyda iyi misin? Kıs şunun sesini."

Cevap vermek yerine şarkının sesini biraz daha açtım.

Sensiz kimse miyim, kimsesiz miyim bilmem

Hiç bilmek istemem hatta düşünmem

Volkan elimdeki kumandayı alıp televizyonu kapattığında yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Şimdi daha şiddetli ağlıyordum. Elini tekrar omzumda hissettiğimde bana sarılmaya çalıştı. Anında ayağa fırladım.

"Sana bana dokunma dedim!" Yüzümdeki yaşları elimin tersiyle sildim ama yerini yenileri aldı. "Dokunuşlarından nefret ediyorum, sen bana dokununca," deyip yüzümü buruşturdum. "Ölmek istiyorum."

Elimi boğazıma koyup nefes almaya çalıştığımda devam ettim. "Dayanamıyorum, tiksiniyorum. Bana bakışından, dokunuşundan nefret ediyorum."

Sert yüzünde mimik oynamıyordu. Acımasız bakan düz gözleriyle gözlerime bakıyordu sadece. Onu sarstım istiyordum; söylediklerimi anlayana kadar sertçe sarstım.

"Bana dokunma, bana bakma, benimle konuşma! Sana tahammül edemiyorum, anladın mı beni?" diye çığlık çığlığa bağırdım.

Tepkisizliği öfkemi artırıyordu. Onun canını acıtmak istiyordum. En az benim canım kadar acısın istiyordum.

"Sözlerin benim için bir şey ifade etmiyor, Süveyda."

Başımı ellerimin arasına aldım. Nasıl bir manyaktı bu? Bana yaklaştığında gözlerinde yanan ateşi bir anlık da olsa gördüm. Yalan söylüyordu.

* Feridun Düzağaç - Beni Bırakma.

Sözlerim ona dokunuyordu. "Ben Oğuz'u seviyorum. Sadece onu seviyorum. Seni sevmeyen bir kadını yanında tutacak kadar gurursuz olamazsın."

Yanak kasları dalgalandığında bedeni öfkeyle gerildi. Fakat yaşadığım sinir krizi yüzünden öfkesi umurumda bile değildi. Küçümseyici bir ifadeyle devam ettim. "Bu kadar zavallı olamazsın. Midemi bulandırırıyorsun."

Sözlerim ardından havaya kalkan eli yanağımla buluştu. Tüm gücünü kullanarak attığı tokat yüzünden ortada bulunan cam sehpa doğru savruldu.

"O sesini kısmayı öğrenip diline sahip çıkacaksın, yoksa ben sana bunu acılı yoldan öğretilirim." Yanıma gelip saçlarımı avucuna alıp başımı geriye doğru çekti. "O adamın adını bir daha ağzına almayacaksın."

Sadece yüzüne baktım. Bu tokadın geleceğini, bileklerimi tuttuğu ilk gün anlamıştım. O zaman bana zarar vermekten çekinmeyeceğini gözleminde görmüştüm. Saçımı daha sıkı çektiğinde ense köküne saplanan acıya rağmen tepkisiz durmaya devam ettim. Sadece donuk ve nefret dolu gözlerle gözlerine baktım.

Volkan'ın kasları çatılırken saçlarımı bıraktı. "Bakma bana böyle. Senin yüzünden oldu. Senin yüzünden sana zarar verdim!"

Arkasını dönüp başını ellerinin arasına aldığı anda yaptığı aciz açıklama karşısında sadece acı acı güldüm. Demek şiddet yanlısı erkekler bu şekilde karşısındaki kişiyi manipüle ediyordu. "Yoksa sana zarar verir miyim ben?"

Verirsin.

"Ben kendimi tutamadım, bir anlık bir şeydi." Gelip önümde durdu. "Özür dilerim, yalvarırım affet beni." Sessizce yüzüne bakmaya devam ettim. "Beni kıskırttın!" diye bağırdığında irkildim. Açıkçası bir sonraki darbeyi bekliyordum. "Bir daha öyle konuşma."

Tekrar odada gezmeye başladığında sertçe yutkundum. Saatli bir bombayla aynı evde yaşıyordum. Korku dolu bakışlarım etrafta gezindiğinde masanın üstünde duran uzun vazo dikkatimi çekti. Düşünmeden uzanıp vazoyu tuttum.

Yavaşça yerimden kalkıp akasında durduğumda bir anlık cesaretle vazoyu kaldırıp ense köküne vurdum. Bedenim titriyordu. Elini ensesine yerleştirip dizlerinin üstüne çöktüğünde vazo ellerimden düştü. Onu itelediğimde ensesinden sızan kanın beyaz gömleğine bulaştığını gördüm. İçimdeki korkuyu bastırıp kot pantolonunun cebinden evin anahtarını aldım.

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Onu duymazdan gelip kapıya doğru koştum. Tam kilidi açtığımda Yeşim'in çığlığı evde yankılandı. Durmak yerine kendimi kapıdan dışarı attım. Yemek saati olduğu için kapıda kimse yoktu. Az ileride bir adam

vardı fakat arkası dönüktü, telefonda konuşuyordu. Yağmurlu havaya aldırman bahçenin kenarından dolaştım. Adamın bulunduğu yönün aksine doğru koştuğumda Yeşim'in doğru söylediğini anlamıştım. Kimse burada olduğumu bilmiyordu.

Arka bahçedeki kapıdan çıktığımda yağmur yağmaya başlamıştı. Günler sonra ilk defa nefes alıyormuş gibi hissettim. Daha hızlı koştum. Ne olacağını bilmiyordum sadece koşuyordum. İzimi kaybettirmeyi becerirsem gerçekten kurtulabilirdim. Kurtulma umuduna sıkıca sarıldım ve bacaklarıma yüklendim. Bacağımdaki kaslar alev alev yanıyordu. Aldığım her nefes keskin bir bıçak gibi ciğerlerime saplanıyordu. Umursamadım. Sadece koştum. Yağmur şiddetlendiği için ıslak saçlarım sırtıma yapışmıştı. Yüzüme yapışan saçları geriye doğru itelerken arkama baktım ama akşam çöktüğü için pek bir şey göremedim. Evin rakımı yüksek olduğu için etrafı sis kaplamaya başlamıştı. Önüme döndüğümde toprak kayganlaştığı için ayağım kaydı ama düşmedim.

Üstümde ince bir bluz, siyah bir kot ve ayaklarımda da sadece çorap vardı. Ayağıma batan taşları, kuru çubukları ya da dikenleri umursamıyordum.

Etraftan herhangi bir araba geçmiyordu. Otoyola nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Hava buz gibi olsa da koşarken harcadığım enerji yüzünden tenim yanıyordu.

Nefesim tıkanıldığında bir an durup ağacın pütürlü yüzeyine ellerimi yasladım. Henüz kimse görünürde yoktu. Bu bana güç verirken tekrar hareket etmeye başladım. Bacaklarım ağırlaşa da umurumda değildi. Bu, kurtulmak için tek şansım olabilirdi. Koşmak yerine yürümeye başladığımda ağaçlık bir alana girmiştım. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sırada duyduğum baykuş sesi üzerine irkildim. Pes etmek yerine yürümeye devam ettim.

O insanlar buradaki her türlü hayvandan daha korkunçtu. O sırada bir kurt uludu. Korkuyla irkildiğimde gözlerim doldu. Günler önce yine bir ormanda kaybolmuştum. Ama bu defa o kadar şanslı değildim. Beni kurtaracak kimse yoktu. Soğuk iyice bastırdığı için dişlerim birbirine vurmaya başladı. Ne kadar zamandır evden uzaklaştığımı bilmiyordum.

Ağaçlık alan bittiğinde düz bir yola çıktım. Fakat artık gücüm kalmamıştı. Ayağımanın altına keskin bir şey battığında ufak bir çığlık attım. Canım o kadar çok acımıştı ki. Ellerimi yumruk yapıp acıyı görmezden gelerek devam ettim. Attığımı her adımda bacaklarım daha ağır oluyordu. Başım dönmeye başlayınca elimi alnıma yerleştirip sertçe bastırdım. Devam etmek zorundaydım. Bir adım daha attığımda ayağıma bir şeye takıldı ve dizlerimin üstüne düştüm. Şimdi dizlerim de yaralanmıştı. Burada soğukta

donarak ölecektim ya da bir hayvana yem olacaktım. Beni öyle bir yere getirmişti ki hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Buradan kurtulamayacaktım.

Başımı öne düşerken bir araba yanımda durdu. Kafamı kaldırdığımda açılan kapıdan çıkan Volkan'ı gördüm ve vücudumdaki son güç parçası da yok oldu. Ellerimi yere vururken gözlerimden süzülen yaşlar ıslak yüzümünden aşağı kaydı. Avuçlarımın içini defalarca ıslak zemine vurduğumda Volkan başımda dikiliyordu.

“Seni bırakmayacağımı söylemiştim.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Hayır!” diye ağladım. Yanımda diz çöktüğünde tekrar hıçkırıklara boğuldum. Tüm kaçışlarım boşa gitmişti. Ondan kurtulamamıştım. “Hayır, hayır, hayır!” diye inledim.

Sessizce çaresizliği izledi. Duygusuz bakışları ne düşündüğü hakkında ipucu vermiyordu. “Sana dokunmamı istemiyorsan arabaya bin.”

Ayağa kalktığında yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki ağzıma dolan kanın metalik tadını aldım. Onu dinlemek zorunda kaldığım her an, nefret içimde bir çığ gibi büyüyordu. Kanayan avuç içlerimi yere bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım. Vücut dengem bozulduğu için bunu olması gerekenden uzun bir sürede gerçekleştirdim. Ayağa kalktığımda acı yüzünden sendeledim. Volkan beni tutmak için uzandığında, “Sakın!” diye bağırdım.

Yere düşerdim ama onun dokunuşlarına izin vermezdim. Zor da olsa ayakta durduğumda başımdaki ağrı şiddetlenmişti. Arabaya doğru yürümeye başladığımda üstüm başım çamur içindeydi ve soğuktan donmak üzereydim. Harap bir haldeydim. Bu gece aldığım her darbe aynı zamanda ruhuma da işlemişti. Bedenimdeki acıları görmezden gelebiliyordum ama ruhumdaki hasarların acısı dayanılmazdı. Arabaya bindiğimde dişlerim şiddetle birbirine vuruyordu. Volkan sürücü koltuğuna geçtiğinde ensesindeki kurumuş kanları gördüm. Uyandığı gibi peşime düşmüş olmalıydı. Burnumu çektiğimde dikiz aynasından bakışlarımız kesişti. Nefretle yanan gözlerime uzun uzun baktı.

“Şimdi daha iyi anlamış olmalısın,” deyip kısa bir an sustu. “Benden kaçışın yok.”

İçimde tuttuğum çığlıkları bastırıp gözlerimi onun ruhsuz bakışlarından ayırdım. Başımı cama yaslayıp usulca ağladım. Yanılıyordu. Her zaman bir kaçış noktası vardı. Ben o yolu bulamamıştım belki ama Oğuz bulacaktı.

Yorgun gözlerimi yumduğumda her an bayılacak gibi hissediyordum. Kalan son gücümle uyanık kalmaya çalıştım. Odam olacak o hapishaneye girmeden kendimi bırakamazdım. Araba durduğunda çok da uzaklaşmamış olduğumu anladım. Arabadan indiğimde ayakta durmak her zamankinden zordu.

Volkan hemen yanımda duruyordu. Ağrıyan ayağımın üstüne çok basmamaya çalışarak yürüdüm.

“İzin ver yardım edeyim.”

“Ancak öldüğüm zaman.”

Sessiz kaldığında yürümeye devam ettim. Evin kapısı Yeşim tarafından açıldığında nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. Onu görmezden gelerek evin içine girdim.

“Şu haline bak, evi mahvedeceksin.”

“Kes sesini, Yeşim.”

Volkan hâlâ bir adım arkamdaydı. Merdivenin tırabzanına tutunup yavaş yavaş çıkmaya başladım. Kendi ayağımla bu cehenneme tekrar gelmiştim. Gözyaşlarımı bastırıp yürümeye devam ettim. Çamurlu ayaklarım yerde izler bırakıyordu. Soğuk, keskin dişlerini tenime geçirmiş her geçen saniye daha derine saplıyordu. Yine de başımı dik tutup yürüdüm. Arkamdaki adamdan yardım almayı reddederek duvara tutundum. Odanın kapısına geldiğimde o kadar çok titriyordum ki nasıl ayakta durduğum hakkında bir fikrim yoktu.

Odaya göz gezdirip ardından kendime baktım. Açık renklerle döşenmiş bu tatlı odaya yakışmayacak kadar kirli görünüyordum. Burnumu çekerken içeri girdim.

“Yalnız kalamazsın.”

Volkan’ın sesini duyunca kapıyı kapatmak için hareketlendim. “Git başımdan.”

Elini uzatıp kapının kapanmasına engel oldu. “Ya içeride başına bir şey gelirse?”

Başımı yana eğdim. “Çok mu üzülürsün? Beni bu duruma düşürdüğün için kirli vicdanın mı sızlar?” Volkan cevap vermeyince kapıyı kapattım.

“Yeşim birazdan gelecek.”

Ona cevap vermek yerine banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapattığımda üstümdeki kıyafetlerle duşakabinin içine girip suyun sıcak tarafını açtım. Yüksek dereceye ayarlı olan su, başımdan aşağı döküldüğünde sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm. Üstümdeki kir beyaz zemine dökülürken bacaklarımı kendime çektim. Yakalanmış olabilirdim ama pes etmeyecektim. Her yolu deneyecektim. Kaçamasam bile buranın huzurunu bozacaktım. Başka yolum yoktu. Koyun gibi oturup bana ne yapacaklarını bekleyemezdim. Gerekirse o canlı bombayı patlatır onlarla beraber yanardım.

Ellerimi açıp baktığımda acıyla yüzümü buruşturdum. Her yanımda bere içindeydi. Üstümdeki kıyafetleri uyuşan ellerimle çıkarıp bir kenara

attım. Geldiğimden beri duş almadığım için su iyi gelmişti. Şampuanı alıp ellerindeki acıya rağmen saçlarımı yıkadım. Dizlerimin durumu ellerimden daha kötüydü. Topuğum ise keskin bir şey tarafından yarıldığı için hâlâ kanıyordu. Suyu kapatıp çıktığımda dolaptan bir havlu alıp üstüme geçirdim.

Banyodan çıktığımda Yeşim'i yatağa oturmuş halde buldum. Bana bakarken yüzünü nefretle buruşturdu.

"Ona bir şey olsaydı seni öldürürdüm." Sözlerini duymazdan gelerek giyinme odasına girdim. "Duydun mu beni? Seni kendi ellerimle öldürürdüm."

Sessizliğim Yeşim'i çileden çıkartıyordu. İç çamaşırlarımı hızlıca giyip askıdan beyaz bir kazak aldım. Eşofman da giydikten sonra odaya geçtim. Yeşim bir şeyler söylüyordu ama onu dinleyecek ya da cevap verecek gücüm yoktu. Yatağa çöker gibi oturduğumda ayağım kanamaya devam ediyordu. Komodinin üstündeki peçeteyi alıp ayağıma bastırdım.

"İç şu ilaçları."

Cevap vermeden yatağın içine girdim. Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki açık tutamıyordum. "Böyle yaparsan Volkan'ı çağırırım."

Bunu yapmasını istemiyordum ama konuşacak halde değildim. Bilincim saniyeler içinde kapandığında adeta bayılmışımdı.

Alnımda bir el hissettiğinde, "Dokunma," diye sayıkladım.

"Yeşim yardım et, içir şu ilaçları."

Biri dudaklarımın arasından içeri bir şey uzatıyordu. İlacı içtiğimde tekrar uyudum. Tek yapabildiğim uyumaktı. Sanki beynimin içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Ara ara gözlerimi açtığımda bana sürekli ilaç içiriyorlardı. Karşı koyacak gücün kalmamıştı. Sadece uyumak istiyordum.

En sonunda uyandığımda Yeşim komodinin üstüne çorba bırakıyordu.

"Sonunda prenses hazretleri gözlerini açtı."

"Kaç gün geçti?" Boğazım o kadar çok acıyordu ki yutkunamıyordum bile.

"İki gündür ölü gibi yatıyorsun."

Üstümdeki örtüyü atıp doğruldum. Her yanımda tutulmuştu. Ayağımı yere indirince sargı dikkatimi çekti. "Ayağıma ne oldu?"

"Dikiş atıldı, mikrop kapmış."

Yüzümü buruşturduğumda yavaşça ayağa kalktım.

"Çorbayı iç," dedikten sonra odadan çıktı. Ellerimle saçlarımı düzeltirken geçen iki günde hiçbir gelişme olmaması hayal kırıklığına uğramama neden oldu. Günlerdir buradaydım, Oğuz beni neden bulamıyordu?

Bakışlarım odadaki aynaya takıldı. Elimi yanağımdaki morluğa yerleştirdiğimde dişlerimi sıktım. Bir insan nasıl sevdiğine zarar verebilirdi aklım almıyordu. Hasta ruhlu herifin tekiydi.

Elimi yanağımdan çekip inceledim. İçindeki yaralar kabuk bağladığı için daha iyi durumdaydı. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp kahverengi bir kapüşonlu ve kalın bir tayt giyip yatağa geçtim. İstemeyerek çorbayı içmeye başladım. İlaç alıp iyileşmem gerekiyordu, bu yüzden karnımı doyurmam lazımdı. Midem küçüldüğü için çorbanın yarısını ancak içebilmiştim.

İlacımı içtiğim sırada kapı açıldı. Volkan odaya girdiğinde onu görmezden gelmeye çalıştım. *Bu işkence daha ne kadar sürecekti?*

Onun yüzünü görmemek için ayağa kalkıp camın kenarına yürüdüm. Dışarıyı izlerken, “Nasılsın?” diye sordu.

İçimden cevap vermek gelmediği için sessiz kaldım.

“İyi görünüyorsun.”

Ters bir laf etmemek için kendimi zor tuttum. Bana doğru yanaşırken bedenim gerildi. Koluma dokunmak için uzandığında anında geri çekildim ve yüzüne sertçe baktım. Yüzünde hayal kırıklığı belirterek dudakları acıyla gerildi.

“Ne zaman sana dokunmama izin vereceksin?” Öfkesine karşılık sakince bakmakla yetindim. “Ateşler içindeydin, bilincin yarı kapalıydı ama sana dokunduğum an dokunma diye sayıklıyordun!”

Yüzünü yüzüme doğru yanaştırdı. “Sana dokunacağım, öpeceğim, koklayacağım. Hepsini yapacağım, kendini buna alıştırt artık.”

Geri adım atmadan yüzüne baktım. “Bana sadece...” diye fısıldadığımda sesim buz gibiydi. “Öldürmek için dokunabilirsin.” Alayla güldüğünde gülüşündeki öfkeyi görebiliyordum. “Onun haricinde bana dokunursan, yemin ederim bir an bile düşünmem kendimi öldürürüm.”

“Yapamazsın!” diye haykırdığında sadece gülümsedim.

Bu gülümsemede çok şey gizliydi. Ve o gizlediğim her şeyi gördü. Gözü kara olan yanımla tanıştığında çaresizlikle uzaklaşırken duvara tekme attı.

“Aylardır seni arıyorum, sana zarar veren Cemil’i bile gözümü kırpmadım öldürdüm. Ben seni bu kadar çok severken, sana dokunmama bile izin vermiyorsun!”

Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Gözleri kıpkırmızı olmuş öfkeyle yanıyordu.

“Ne sevgisinden bahsediyorsun sen?” Gözlerinin içine baktım. “Seven insan senin yaptığının hiçbirini yapmaz, yapamaz!”

İki elini saçlarının arasından geçirip odada volta attı. “Ulan senin için dünyayı yakarım ben dünyayı!”

"Sen o dünyanın içinde ilk beni yakarsın."

Volkan üstüme doğru yürüdüğünde çenemi havaya kaldırdım. Öfkesi karşısında sinmeyecektim.

"O ne idiği belirsiz piç yüzünden beni sevmiyorsun değil mi?"

Oğuz'dan bahsettiğini anladığımda sessiz kaldım. "O polis mi asker mi ne olduğu belli olmayan orospu çocuğu yüzünden benim aşkıma hor görüyorsun!"

Oğuz'un mesleğini bilmemesi üzerine rahatladım. Kalbimde taştan özlem ve aşka rağmen yüzümü sabit tuttum ve konuyu Oğuz'un üstünden çekmek için elimle moraran yanağımı gösterdim. "Bana bunu yapan birini nasıl sevmemi beklersin?"

Aniden önümde diz çöktü. "Özür dilerim, beni affetmen için her şeyi yaparım." Onun dengesiz ve aciz tavırları karşısında ne yapacağını şaşırmıştım. "Köpek gibi pişmanım görmüyor musun?"

"Beni serbest bırak, o zaman seni affederim."

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Bunun haricinde her şeyi yaparım."

Dişlerimin arasından, "O zaman benden af dileme," diye cevap verdim.

"Sen beni kıskırttın, kendime engel olamadım. Affet."

Cama doğru dönüp onu görmezden geldim. Daha fazla konuşmak anlamsızdı. Sadece kendi istediklerini söyleyecekti. Ayağa kalkıp yüzüme uzun uzun baksa da karşılık vermedim.

"Bekleyeceğim, beni seveceğin günü bekleyeceğim. Nasılsa zamanımız bol. Hem belki İtalya sana iyi gelir, hı?"

Dehşetle ona döndüm. "Ne İtalya'sı?"

Dişlerini göstererek sııttı. "Seni İtalya'ya götüreceğim, sonrasında tamamen benim olacaksın."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Şimdi misafirlerim var, sessiz ve akıllı bir kız olursan onlar gittikten sonra sana detayları anlatırım," dedi ve odadan çıktı.

Ne İtalya'sından bahsediyordu bu adam? Öfkeyle kapıya baktım. Türkiye sınırları içinde bulunmam zorken şimdi bambaşka bir ülke... Göğsüme dolan panik mantıklı düşünmemi engelliyordu. Odadan çıktığımda aşağıdan gelen sesleri duydum. Ayağım yaralı olduğu için yavaşça aşağı indim. Volkan ve üç adam çalışma odasına girmişti. Kapıya doğru yanaştığımda seslerini duydum.

"Direkt konuya girmek istiyorum, kızın kimliği falan yok. Adamlarla bu konuyu konuşun. Kaçak yoldan götüreceğiz."

"Hallederiz abi."

Daha fazla dayanamayıp içeri girdim. “Ben hiçbir yere gitmiyorum!”

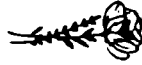
Volkan başını yana doğru eğdi ve buz gibi bir sesle, “Çık dışarı,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Gelmeyeceğim.” Yalvaran bakışlarım beni izleyen adamları buldu. “Lütfen yardım edin bana.”

Adamların bakışları sert ve ifadesizdi. Hatta bu manzaraya şahit oldukları için rahatsız gibi duruyorlardı. Volkan yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. “Yalvarırım kurtarın beni.”

Kolumu tutup beni çalışma odasından dışarı çıkardı. “Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin, Süveyda.”

O kadar çok korktum ki konuşamadım bile. Volkan ise soğukça devam etti. “Yarın gece yola çıkıyoruz.” Gözlerimden yaşlar aktı. Umut bir buz gibi avuçlarımda eridi. İnancım parmaklarımdan arasından kayıp yere düştü. Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini o an net bir şekilde anladım. Her şey tamamen bitmişti.

Zaman öyle hızlı akıyordu ki ne tutabiliyordum ne de durdurabiliyordum. Sanki bir film izler gibi olanlara seyirci kalmıştım ve bu canımı acıtıyordu. Hayattaki en zor şeyin kaybetmek olduğunu düşünürdüm hep. Fakat onun kadar zor bir duygu daha öğrenmiştim; çaresizlik. Volkan’a kalsa beni seviyordu. Bu sevgisinin ne kadar zarar verdiğini göremeyecek kadar çok seviyordu hatta. Beni ne kadar çaresiz bıraktığını, onun yüzünden ne kadar aciz hissettiğimi görmüyor muydu? Sevgi bunun neresindeydi?

Yorgun bakışlarımı camdan çektim. Dışarıdaki koruma sayısı artmıştı. İtalya’ya gideceğimiz için artık gizli tutulmuyordum. Salonda yürümeye başladığımda aklım hızlı çalışıyordu. Fakat beynim durmuş gibiydi. Tüm yollarım çıkmaz sokakla bitiyordu. Kanepede oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Eğer İtalya’ya gidersem işler zorlaşacaktı ve buradaki hayatım tamamen bitecekti. Buna izin veremezdim. Aklıma gelen fikri doğru düzgün düşünmeden ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdüm. Yeşim masada oturmuş fotoğraf çekiyordu. Mutfığa geldiğimi görse de umursamadan kendi fotoğraflarını çekmeye devam etti.

“Yeşim bana yardım et.”

Başını telefondan kaldırmadan, “Işığı güzel olmamış bunun,” diye dudaklarını büzdü. Karşısına geçip gözlerine baktım.

“Bana bak! Yardımına ihtiyacım var.”

Elindeki telefonu bıkarırken, “Ne var, ne istiyorsun?” diye sordu.

“Beni İtalya’ya götüreceksin.”

Yeşim gözlerini baydı. “Haberim var, arkandan da biz geleceğiz.”

Uzanıp elini tuttum. “Ben gitmek istemiyorum,” diye yakardığımda yalvaran gözlerle ona bakıyordum. “Kaçmama yardım et, nasılsa etraf kalabalık. Kimin yardım ettiğini de anlamaz. Sonra o tamamen sana kalır ve ben de hayatınızdan çıkar giderim.”

Ellerini çekti. “Volkan’ı fazla hafife alıyorsun.” Ayağa kalkıp cebinden sigara paketini çıkardı. “Anında anlar.”

“Anlamaz ya nereden anlayacak? Yeşim lütfen.”

Sigarasını ateşlediğinde derin bir nefes çekti. “Peşini bırakmayacağını anlamadın mı? Nereye gidersen git seni bulur.”

Elimi saçlarıma geçirdim. Yeşim’i nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. “Onu sevdiğini söylüyorsun, bana nasıl katlanacaksın?”

Tiz bir kahkaha attı. Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra bana döndü. Ölü bir balık gibi bakıyordu gözleri.

“Peki, sana yardım edersem sonum ne olacak biliyor musun?”

Bana doğru sertçe yürüyüp yüz yüze geldiğimizde durdu. “Beni kapının önüne koyar. O zaman işte hem ondan olurum hem de bana sağladığı imkânlardan.”

Omuzlarım aşağı doğru çöktü.

“Bu yüzden susup seni sevmesini izlemeyi tercih ederim. Şimdi git hazırlan. Benden sana iş çıkmaz.”

Arkasını dönüp sigarasını içmeye döndüğünde ellerim yumruk şeklini aldı.

“Güzel gelinim, seni buralarda görür müydük?”

Volkan’ın babasına doğru döndüm. Adamın alaycı tavrından nefret ediyordum. Yanından geçmek için hareketlendiğimde uzanıp kolumu tuttu. Yüzündeki ifade sert bir şekle bürünmüştü. “Bana bak,” dediğinde sesinde daha önce hiç duymadığım ürpertici bir ton vardı. “Birkaç saat sonra gideceğiz. Sakın bir saçmalık yapma yoksa bedeli ağır olur.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp kolumu çektim. Cevap vermeden mutfaktan çıktığımda çaresizlik bir ağ gibi etrafıma dolanmıştı. Kendime engel olamadan çalışma odasına girdim. Volkan başını bilgisayardan kaldırıp bana baktı.

“İtalya’ya gitmek istemiyorum.”

İşlerine döndüğünde, “Bunu dün söylemiştin,” dedi.

“Ya kimliğim bile yok, ne İtalya’sı! Kafayı mı yedin sen?”

Bezgin bir nefes aldı. “Kaçak yollar da işte bu yüzden var.”

Masasına doğru yürüdüm. Karşısında durduğumda, “Seni sevmeyen bir kadın için bunca tehlikeye mi gireceksin?” diye sordum.

Volkan boş gözlerle bana baktı. “Ben sadece kendi duygularıyla ilgileniyorum. Hem zamanımız bol, bir gün sen de beni seversin.”

Sakinliği karşısında sinir krizi geçirmek üzereydim. “Gitmek istemiyorum. Bana bunu yapamazsın.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. “Seni gördüğüm an, ben bu kızla evleneceğim dedim. Senin isteyip istememen beni durdurmayacak. Âşığım sana, anla bunu.”

Yer sanki sallanıyordu. Uzanıp masaya tutundum. “Rızam olmadan benimle evlenemezsin.”

“Bir yolunu bulurum merak etme.” Yavaşça ayağa kalkıp yüzüme baktı. “Seni bırakmayacağım, artık bunu anla.”

“Ben de seni hiçbir zaman istemeyeceğim, sen de bunu anla!” diye öfkeyle bağırduğımda elimi masaya vurdum.

“Seni sevmeyi ben seçmedim, Süveyda.”

“Bu nasıl bir sevgi benim aklım almıyor. Bana bir malmışım gibi davranıp sevdiğini söyleyemezsin.”

Yüzüme öfkeyle baktı. “Nankörsün. Dünyamı ayaklarına serdim söylediklerine bak.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Sen ruh hastası bir manyaksın.”

Dişlerini göstererek sırtıttı. “Yakında da kocan olacağım. Git hazırlan şimdi.”

Araba iskeleye yaklaştığında ruhsuz bakışlarımla karanlık yolları izliyordum. Volkan’ın yanına aldığı iki adamla beraber yaklaşık bir buçuk saat önce yola çıkmıştık. Sekiz koca gündür tutunduğum bütün dallar birer birer kökünden koparılmıştı. Bu yüzden mücadele etmeyi bırakmıştım. Susmuş ve içime çekilmiştim. Bu saatten sonra başıma neler geleceğini düşünmek istemiyordum.

“Adamlar güvenilir. Seni sağ salim İtalya’ya bırakacaklar. Sonra seni bir araba alacak ve benim yanıma getirecek. Korkmana gerek yok.”

Söylediklerini duymazdan geldim. Artık korkmayı da bırakmıştım. Hayat beni korkularıyla sınamaktan çekinmemişti.

Araba durduğunda önce adamlar ardından Volkan indi. İsteksiz bir şekilde kapıyı açtığımda soğuk hava saçlarımı savurdu. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki her an uçacak gibiydim.

“İtalya’ya gidince yeme sorununu düzelteceğiz. Çok zayıfsın.”

Volkan’ın sesi sinirlerimi bozuyordu. Neden bu kadar çok konuşuyordu bu adam?

"Benimle konuşmayacak mısın?"

Bu soruyu da yanıtsız bırakmıştım. İlerideki gemilere doğru yürümeye başladık. Arttığım her adımda sanki göğsüme sert bir tekme yiyordum. Gözlerim dolu dolu olsa da ağlamadım ve kalbimin üstüne basa basa yürüdüm. Artık aynı ülkenin topraklarında bile olmayacaktık. Hatamın telafisini Oğuz yapar sanıyordum. Fakat olmamıştı işte. Beni bulamamıştı ve şimdi tamamen ayrı düşüyorduk. Bir daha onu görüp görmeyeceğimi bile bilmiyordum. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Göğsümde hiç dinmeyen bir acı yer edinmişti. O acıyla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

"Gel hadi."

Geminin önüne geldiğimizde titremeye başlamıştım. Kâbusum gerçeğe dönüşüyordu. Geminin önünde duran adamların sırtına bakarken sertçe yutkundum. Herkes büyük hazırlık içindeydi.

"Süveyda, adamları dinlemek zorundasın."

Boş gözlerle Volkan'a baktım. "Bunu neden yapacaktım?"

Gözlerim tekrar denize kaydığında ruhsuz bir şekilde gülümsedim. Çenemle ileriye gösterdim. "Belki de kendimi şu denize atarım. Yüzme de bilmiyorum, sence kaç dakikada boğulurum?"

Volkan'ın gözleri karardığında üstüme yürüdü.

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

"Nasıl emin olabiliyorsun ki?" Özellikle ben bile kendimden emin değilken...

"Çünkü," dedi ve ellerini uzatıp iki yana doğru savrulan hırkamın yakalarını tuttu. Onları bir araya getirirken, "Hâlâ umudun var," dedi.

Başını yana doğru eğdiğinde ellerini çekmemişti.

"Umut senin baş düşmanın, benim ise sana karşı olan en yakın dostum."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda geriye doğru bir adım attım. Volkan ellerini çektiğinde gemiye gözücuyla baktı. "O şerefsizin seni kurtaracağına dair umutların bitmeden kendine bir şey yapmayacaksın. Umudun bittiğinde ise..." deyip derin bir nefes aldı. "İşte o zaman kalbin de benim olacak."

Her kelimesi yaramı deşiyordu.

"Rüyada görürsün," diye fısıldadım. "Kalbim Oğuz'u sevmeyi ancak durduğu zaman bırakacak." Bu defa sesim yüksek çıkmıştı.

Gemiye doğru yürüdüğümde Volkan öfkeyle soluyordu.

"İnatçısın Süveyda ama ben senden daha inatçıyım."

Omuz silktiğimde gemideki adam elini uzattı. Fakat arkamdan gelen Volkan tutmama izin vermeden elini belime koydu. "Elini çek!" diye bağırp hızla yürüdüm.

Dizlerim titriyordu. Gitmek istemiyordum. “Oğuz gelecek,” diye fısıldadım.

“Gelmeyecek tatlım.”

Ona öfkeyle baktım. Suratına yumruğumu geçirmeyi her şeyden çok istiyordum.

“Gitsene sen artık.”

“Gideceğim, sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum.”

Çelişkili ikilemi karşısında alayla güldüm. Bu saatten sonra iyi olmayacağımı ikimiz de bal gibi biliyorduk. Az önce bana elini uzatan adam arkası dönük şekilde yerdeki halatı aldığı anda gözlerim ellerine kaydı. Beyaz ve uzun parmakları nedense tanıdık gelmişti. Bakışlarım sırtına kaydığı anda kaşlarım çatıldı.

“Neyse, karaya çıkıyorum ben. Bir delilik yapma Süveyda, yoksa yemin ederim sana selam veren insanların bile celladı olurum.”

Buz keserken, “Defol git artık bir şey yapmayacağım,” dedim.

Volkan arkasını döndüğü sırada hafifçe yana kayıp adama baktım. Yüzüne bağladığı şal gözlerinin altında bitiyordu. Kafasında da şapka vardı. Gemi sallanınca ayağım takıldı. Yana doğru sendelediğimde adam elini belime atıp düşmemem için beni tuttu. Elleri tanıdıktı, dokunuşu da öyle. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki yerinden çıkacağından korktum.

“Dikkat edin.”

Kaba bir sesle konuşması bir işe yaramadı çünkü onu tanıdım. Başımı şokla kaldırıp yüzünün yarısını örten adama baktım. Ela rengi gözleri karanlıkta parlıyordu.

“Sen-” diye soluduğumda Oğuz kaşlarını kaldırarak tepki vermemem için beni sessizce uyardı.

Ardından kısık bir sesle fısıldadı. “Geldim, senin için...”

22. VUSLAT

"Ne olursa olsun zaman her şeyin üstesinden geliyor."

Bir Kadının Yaşamından Yirmi Dört Saat, Stefan Zweig

"Sorun ne?"

Volkan'ın sesi üzerine, "Hiç," desem de içim içime sığmıyordu. Oğuz gelmişti! Yanımdaydı, beni bulmuştu. Kalbimde uçuşan kuşların kanatları göğsümü tırmalıyordu. Bu defa gözüme dolan yaşlar mutluluktandı. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Volkan'a sırtımı dönüp özlemle yanımdaki adama baktım.

Varlığı ruhumu şifaydı.

Kalbimde açılan yaralar hâlâ oradaydı, açıktaydı ama şimdi acıımıyordu. Çünkü Oğuz'un varlığı tüm yaralarımı kapatacaktı. O buradaydı, geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.

Daha yaşadığım şoku tam olarak atlatamadan birisi, "Baskın var!" diye bağırdı. Volkan bize doğru döndüğünde aynı adam, "Gemide de polisler var!" diye bağırdı.

Oğuz, "Siktir," diye fısıldadı. Saniyeler içinde ateşli çatışma başlamıştı. Beni hızlıca yere eğerken Volkan, "Süveyda buraya gel!" diye bağırdı.

Silah sesleri yankılanmaya devam ederken korkuyla çılgılık atmaya başladım. Arabaların fren sesleri asfalta yankılanırken sirenin keskin sesi yaklaşıyordu. Saniyeler içinde etraf cehennem alanına dönmüştü.

"Süveyda, beni burada bekle."

Oğuz'un sözlerine tepki veremedi Volkan bağırdı.

"Süveyda son şansın, hemen yanıma gel!"

Volkan'ın sesini duyunca irkildim.

Oğuz dişlerinin arasından konuştuğunda sesi nefret doluydu. "Ceddini cibilliyetini siktiğimin piçi!"

Uzanıp elini tuttum. "Gitme, beni burada bırakma."

Oğuz bana bakarken ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. "Kaçıyor."

Volkan'ın gözleri ellerimize kaydı. Kaşları çatıldığında neler olduğunu anlamıştı. Arabası yanında durduğunda adamlarından biri onu tutup arabaya doğru çekti.

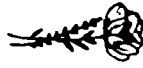
"Bu iş burada bitmedi."

Sözleri üzerine Oğuz ona doğru atıldı fakat Volkan daha hızlı davranmıştı. Adamı onu arabaya yerleştirip gaza bastı. Oğuz küfürler savururken

cebinden telefonunu çıkardı. Arabanın plakasını söyledikten sonra devam etti. “Murat, adam bu arabanın içinde. Hangi deliğe girerse girsın bulup çıkar onu.”

Silah sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Başımı kollarımın arasına aldım. Oğuz ise kendini bana siper etmişti.

“Korkma buradayım,” diye fısıldadı. Sadece kendim için korkmuyordum, onun içinde korkuyordum. Silah sesleri başladığı hızda kesildiğinde beni kollarının arasına aldı ve daha sıkı sarıldı. Fakat yer ayaklarımın altından kayıyordu, etraf karanlığa gömüldüğünde saniyeler içerisinde kollarına yığıldım.

Gözlerimi açtığımda puslu bakışlarım tavanda gezindi. Daha önce görmediğim bir yatak odasıydım. İlk önce Volkan'ın yanında olduğumu düşündüğüm için kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Fakat yaşananlar gözlerimin önünden film şeridi gibi geçtiğinde olanları hatırladım, beni bulmuştu! Çatışma ve siren seslerini hatırlıyordum, silahın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Geri kalan ayrıntılar ise zihnimin karanlıklarında gömülü kalmıştı.

Bakışlarım yan tarafa kaydığında Oğuz'un koltukta oturur vaziyette uyduğunu gördüm. Tuttuğum nefesi şiddetle dışarı verdim. Üstümdeki örtüyü açıp soğuk ayaklarımı yere değdirdim. Yavaşça ayağa kalktığımda koluma bağlanan serumu elime alıp ona doğru sessizce yürüdüm. Bakışlarım bir ara saate kaydığında sabaha karşı üç olduğunu görmüştüm. Uzun saatlerdir baygın olmalıydım.

Ona yaklaşıncı yavaşça aralık bacaklarının arasına girip dizine oturdum ve kollarımı boynuna doladım. Yüzümü boynuna gömdüğümde bana karşılık vermesi sadece bir saniyesini almıştı. Beni sıkıcı sarıp sarmaladığında burnumu boynuna sürüp kokusunu içime çektim. Yüzünü saçlarımdan içine gömüp derin bir nefes aldı. “Seni çok özledim. O kadar çok özledim ki aklımı yitireceğimi sandım, Süveyda.”

Gözümünden akan yaşları durduramadım. “Neden bu kadar uzun sürdü, Oğuz?”

Hayat bana bütün hatalarımın bedelini ödetmekten çekinmiyordu. Ama bu defa biraz ağır olmamış mıydı?

Cevap vermek yerine daha sıkı sarıldı. Günlerin stresi, korkusu, hayal kırıklığı gözlerimden taşmaya başladı. Sevdiğim adamın kollarında içim sökülürcesine ağladım. Şu an ne yapacağımı bilmiyordum. Ağlamak dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu. Oğuz ise bana daha sıkı sarıldı, saçlarımdan

okşadı, başımın tepesine küçük öpücükler bıraktı. Sadece ara ara, “Buradayım,” dedi. Varlığı hücrelerime sinerken içimdekileri dökmemi sabırla bekledi. Hâlâ yanımda olduğuna inanamıyordum. Bir daha onu göreceğimi bile düşünmüyordum.

Oğuz yavaşça geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri gözlerimde asılı kaldığında ondaki değişimlere baktım. Yüzü çökmüş, gözlerindeki ısıltı kaybolmuştu. Göz etrafında oluşan morluklar koyu ve derindi, günlerdir uyumamış ve zayıflamıştı.

Parmakları Volkan’ın tokadı yüzünden moraran yanağımda gezindi.

“Buradasın,” dediğinde benden çok kendini ikna ediyor gibiydi. Titrek bir sesle, “Buradayım,” diye fısıldadım. Onun sayesinde buradaydım.

“Zayıflamışsın.” Bu defa sessiz kaldım.

“Süveyda,” dediğinde sesinde korkulu bir tını vardı. Parmakları morluğun üstünde gezindi. “Yüzün, bileklerin, ayağın... her yerin yara içinde. Avuç içlerin soyulmuş.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Görmediğim başka ne yaralar aldın? Seni ne kadar incitti?” Gözlerinde çektiği azabın ateşi yanıyordu. Kendini suçluyordu. Benim yaptığım bir hatadan dolayı kendini suçlaması canımı acıttı.

Burnumu çektim. Kısık bir sesle, “İyiyim ben,” desem de inanmadığı belliydi.

“Gerçekten iyiyim. Kaçmaya çalıştığımda yağmur yağıyordu ve ayağımda ayakkabılar yoktu. Yere düşünce ayağım, dizlerim ve avuç içlerim bu hale geldi.”

“Kaçmaya mı çalıştın?” diye sorduğunda sesi şaşkındı.

Kaşları çatıldı. “Öylece durup bekleyemezdim.”

İçli bir nefes çekti. “Seni daha önce bulmadığım için kendimi affetmeyeceğim.”

“Hayır,” diye atıldım. “Ben yaptığım hatanın bedelini ödedim. Sadece...” desem de cümlemin devamını getiremedim. Oğuz başını iki yana doğru salladı.

“Akif’in seni ikna edeceğini tahmin etmeliydim. Kaçırılman Akif’in suçu. O benim ekibimde, yani biz suçluyuz. Sen sadece bize güvendin.”

Ben olayı öyle görmüyordum. Çünkü en baştan tehlikeyi öngörüp bizi defalarca uyarmıştı. Akif’in önerisini dinlemek benim suçumdu. Fakat onu aksine inandıramayacağım için sesimi çıkarmadım. Oğuz yanağıma baktı.

“Bu nasıl oldu?” Sorusunu duyunca bakışlarımı kaçırdım. Dişlerinin arasından, “Allah’a yemin olsun ki,” diye sertçe konuştu. “Sana yaşattığı her şeyin bedelini o adama ödeteceğim.”

Altdudağımın iç kısmını ısınp çenemdeki titremeyi durdurmaya çalıştım.

“Her izin, her darbenin bedelini misliyle ödeyecek. Canım pahasına yapacağım bunu.”

Gözlerimden yaşlar süzüldü. “Sadece her şey geride kalsın istiyorum.”

Yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. “Hepsi geçecek.”

Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerim kapandığında dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü. Buz kesen damarlarım dokunuşu karşısında ısınırken beni yavaşça öptü. Öyle hassas bir öpücüktü ki bu, sanki kırmaktan korktuğu cam bir bebektim. Ellerimi saçlarının içine geçirip dudaklarımı araladım. Elleri saçlarımdan belime doğru kaydı. Güçlü elleri nazikçe sırtımı okşadı.

Beni sevdiğini iddia eden Volkan, bana zarar verirken iki kere bile düşünmemişti. Kırmaktan, zarar vermekten, parçalamaktan hiç çekinmemişti. Oğuz ise... O, bana dokunmaya bile kıyamıyordu. En başından beri bu böyleydi. Aşk buydu işte.

Ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Dudakları yanağıma kaydı, gözlerime doğru çıkarken yaşları sildi.

Her öpücüğünde bin kez ölüp bin kez dirildim. Göğsüm sancırken dudakları bu defa kulağıma doğru kaydı.

“Bunu bir daha söyleyemem sandım, Oğuz.”

Tutuşu sıkılaştırırken, “Hepsi geçti meleğim,” diye fısıldadı. Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes çekti. “Senden uzak olduğum her gün cehennem gibiydi, Süveyda.” İtirafı beni sarsarken devam etti.

“Nasıl olduğunu, nerede olduğunu bilmemek azaptı. Ve ben o azabın içinde her dakika, her saniye yandım.”

Oğuz boynuma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. Gözleri gözlerime dokunurken konuşmaya devam etti. “En son...” deyip sertçe yutkundu. “Annem beni yetimhane kapısına bırakıp, bundan başka çaresinin olmadığını söylediğinde böyle çaresiz hissetmişim. O günden sonra bir daha öyle hissetmemek için her şeyi yaptım.”

Boğazıma atılan sert düğüm Oğuz’un bana daha önce anlatmadığı geçmişti. Yutkunmaya çalıştım, yapamadım.

“Fakat bu yaşadığım... en kötüsüydü. Hiç böyle aciz hissetmemiştim.”

“Üzgünüm,” diye ağladım. “Annenin sana yaptığı için üzgünüm, sana bunları tekrar yaşattığım, acılarını tekrar hatırlattığım için çok üzgünüm.”

Yüzümü boynuna gömdüm.

“Senin bir suçun yok.”

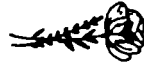
Benim suçum vardı. Benim suçum çoktu. O beni affetse ben kendimi affetmezdim. Kolunu bacaklarımin altına geçirip beni kucağına aldı.

Saçlarımı öpüp, “Ağlama artık, lütfen sevgilim,” dese de kendime engel olamıyordum. Oğuz beni yatağa yatırdığında ondan bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Bunu fark ettiği için hemen yanıma uzanıp beni kollarının arasına aldı.

“Bundan sonra uyurken bile seni yanımdan ayırmayacağım.”

Sözleri üzerine hafifçe güldüm. “Gülme, ciddiym ben. Artık gözümün önünden ayrılmak yok küçük hanım.”

Günler sonra yüzümde oluşan gülümsemeye gözlerimi kapattım. Bedenim o kadar yorgundu ki sadece birkaç kısa dakika içinde tekrar uyuyakalmıştım. Çünkü kolları yuvamdı, evimdeydim.

Sabah gözlerimi açtığımda günler sonra ilk defa uykumu almış bir şekilde uyandım. Korku yoktu, endişe yoktu, Volkan yoktu. O evde değildim. Bunlar kafamda tekrar edince içimde uyanmaya çalışan panik sustu. Yüzümde hissettiğim bakışlara doğru çevirdim kafamı.

Gözlerinde hâlâ korkunun belirgin izleri vardı. Onu anlıyordum çünkü aynı izleri kalbimde taşıyordum.

“Günaydın,” diye fısıldadı uykudan boğuklaşan sesiyle. Onunla güne başlamayı çok özlemiştim.

“Günaydın,” diye karşılık verdiğimde eğilip dudaklarını alnıma yasladı.

“Nasılsın güzelim?”

Yanımda olduğum için güvende hissediyordum.

“İyiyim.”

Cevabım karşısında sessiz kalıp bir öpücük daha bıraktı. Geri çekildiğinde merakla yüzüne baktım. “Burası kimin evi?”

Sorumu duyunca hafifçe gülümsedi. “Benim. Ankara’daki evim,” dediğinde kaşlarım havalandı. “Öyle mi?”

Başıyla onayladığında evin diğer odalarını görmek için sabırsızlandım. Oğuz sessiz ve ketum biriydi. Geçmişi hakkında pek bir bilgim yoktu. Bu yüzden ona dair öğreneceğim her şeyi çok merak ediyordum. Buna evi ve eşyaları da dahildi. Bu yüzden yataktan doğruldum. Oğuz da benimle beraber kalktığında, “Bir şey mi oldu?” diye sordu. Başımı ikiye doğru salladım. “Hayır sadece kalkmak istedim.”

Ayağa kalktığında beni takip etti ve elimi tuttu.

“Hadi bir şeyler yiyelim. Kuş kadar kalmışsın.”

Beraber odadan çıktığımızda içeriden duyduğum ses üzerine irkildim. Oğuz anında, “Sorun yok, Eser olmalı,” dedi. Yine de kalp atışlarım sakinleşmemişti. Bu kadar ürkek ve panik halinde olmak sinir bozucuydu

ama elimde değildi. Bu durumun bir an önce geçmesini istesem de o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Sessiz kaldığımda Oğuz beni yanma çekti.

“Ben yanındayım.”

Birlikte mutfağa girdiğimizde Eser’in masayı hazırladığını gördüm. Başını kaldırıp beni gördüğünde tek kelime etmeden yanıma gelip kollarını bana doladı. “Çok korkuttun bizi, Süveyda. İyisin değil mi?”

“İyiyim,” dediğimde sesim çatlak çıkmıştı.

Geri çekilip dikkatli gözlerle yüzüme baktı. “Artık güvendesin.”

“Sizin sayenizde.”

Yüzündeki ifade hüzne boğuldu. “Ben çok özür dilerim,” dedi aniden. “En başta Oğuz’u dinlemeliydik, bu planı hiç desteklememeliydim, çok üzgünüm. Beni affet lütfen.”

İçli bir nefes aldım.

“Affedilecek bir şey yok, Eser. Geçti her şey.”

Eser cevap veremeden biri boğazını temizledi. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Ceyda’nın onaylamayan gözlerle bizi izlediğini gördüm. Onu burada görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım. Bize doğru geldiğinde geri çekildim. Gözlerindeki ifade bir an sonra kayboldu. “Geçmiş olsun, iyi olmana gerçekten sevindim, Süveyda.”

“Teşekkür ederim, Ceyda,” dediğimde bakışları Oğuz’a kaydı.

“Burada olman gerçekten iyi oldu, sen yokken tam bir canavara dönüşmüştü,” diyerek güldü. Ortamdaki hava yumuşarken Eser araya girdi. “Bildiğin ömrümün elli yılını bu bir hafta içinde kaybettim ben,” diye yakındığında gülmeden edemedim. Oğuz sessiz kalırken masaya geçip oturdu. Bizim aksimize o bu muhabbeti pek de komik bulmamıştı anlaşılan.

Biz de gülmeyi keserken masaya oturduk, bakışlarımız mutfakta gezindi. Mutfak dolapları düz ve antrasit rengindeydi. Masası ise ada şeklindeydi ve dolaplarla aynı renkti. Sandalyelere geçince Eser çaylarımızı doldurdu. Oğuz masanın üstündeki elimi tutarken tabağıma doldurduğu şeyleri işaret etti. “Lütfen hepsini bitirmeye çalış.”

Ben de onun tabağına bir şeyler doldurdum. “Aynısı senin için de geçerli.”

Elimin üstünü yavaşça okşadı.

“Kahvaltıdan sonra ifade vermen gerekiyor, birkaç polis arkadaşım gelecek.”

Elimde olmadan gerildim. Şu an buna hazır olup olmadığından emin değildim fakat başka şansımın olmadığını da biliyordum. Bu konu üzerine yorum yapmadan sessizliğe gömüldüm. Oğuz uzanıp şakağımyı öptü.

“Senin için zor olduğunu biliyorum fakat detaylara ihtiyacımız var. İstersen yarına erteleyebiliriz.”

Başımı ona doğru çevirdim. “Sorun yok.”

Tekrar önüme döndüğümde yavaşça çatalı elime aldım, ağzıma peynirden ufak bir parça attığımda iştahımı çoktan kaybetmiştim. Yine de kendimi zorlayarak birkaç lokma yemeye çalıştım ve ifadeyi düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Kapı çaldığında tabaktakilerin yarısını yemiştim. İçeri daha önce görmediğim bir adam girdi. Sarışın adam, renkli gözlüdü ve otuzlu yaşlarının ortasında duruyordu.

Oğuz ayağa kalkıp, “Hoş geldin, Murat,” dedi.

“Hoş buldum,” dedi ve bana döndü. “Geçmiş olsun, iyi olmanıza sevindim.”

“Teşekkür ederim, Murat Bey.”

“Oğuz, biraz konuşabilir miyiz?”

Üçü mutfaktan çıktığında ayağa kalktım. Ceyda gergince bana baktı.

“İçeri gitmesen daha iyi.”

Onu duymazdan gelerek içeri girdim. O sırada Oğuz, “Nasıl olur aklım almıyor!” diye bağırdı. Yüksek sesi karşısında irkildim. “Siktiğimin puştı nasıl kaçabiliyor, benim aklım almıyor.”

Dizlerim titremeye başladı, kaçan kişinin Volkan olduğunu anlamıştım. Bir an için nefes alamadığımı hissettim. Kâbus bitmiyordu, o yakalanana kadar da bitmeyecekti.

SANRILAR VE KORKULAR

*“Belki garip gelecek ama huzurun
bizzat kendisiydi beni huzursuz eden.”*

Demir Ökçe, Jack London

Korkunun en büyük düşman olduğunu acı bir şekilde öğreniyordum. Kalbime saplanan bu his, tüm gücümün yanında sağduyumu da elimden almıştı. Bulunduğum yerden soyutlanırken sesler kulaklarıma uğultu şeklinde geliyordu. Nefes alamıyordum.

“Süveyda, iyi misin?”

Ceyda'nın sesi uzaktan geliyordu. Konuşmak istesem de yapamadım.

“Oğuz, Süveyda iyi değil.”

Alnımda boncuk boncuk terler birikti. Etraf kararmaya başladığında nefes almak için çırpındım. “Nefes... alamıyorum.”

Oğuz yanımda diz çöktüğünde elini sırtıma yerleştirdi. “Sakin ol güzelim, nefes alabiliyorsun.”

Eli sırtımda gezinirken nefes almaya çalıştım. “Yapamıyorum,” diye hıçkırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Vücudumdaki bütün organlar sıkışıyordu sanki.

“Bana bak, Süveyda. Nefes alabiliyorsun. Duydun mu beni?”

Kulağıma söylediği sözler karanlığın azalmasını sağlarken nefes almak için tüm gücümle uğraşıyordum. “Yüzüme bak.” Dediğini yaptım, yüzüne baktım, gözlerine... “Nefeslerine odaklan.”

Elleri yüzümdeki yaşları silerken beni sakinleştirmek için konuşmaya devam etti. “Buradayım, yanımdayım, sakın ol yavrum.” Haklıydı, nefes alabiliyordum. Sesi ve dokunuşu beni sakinleştiriyordu.

Bunu fark ettiğinde beni göğsüne yasladı. “Kimse sana bir şey yapamaz, korkma sevgilim.”

Birkaç dakika sonra düzgün nefes almayı başardığımda vücudum ter içindeydi. Oğuz beni kucağına alıp sırtını duvara yaslamıştı. Bunların olduğunu fark etmemiştim. Eli sırtımda dudakları ise saçlarımda geziniyordu.

Burnumu çektiğimde çenemi tutup solgun yüzüme baktı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dediğimde sesim titrek çıkmıştı. Ceyda elinde tuttuğu su bardağıyla yanıma geldiğinde Oğuz bardağı ondan alıp bana uzattı.

“Sanırım panikatak geçirdin.”

Ceyda'nın sözleri üzerine gözlerim onu buldu. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Eskiden ben de geçirirdim."

İlk defa kendine dair bir şey söylemişti. Sudan küçük birkaç yudum aldım.

"Oğuz biz çıkıyoruz. Murat ve Eser sonra tekrar gelecek."

Oğuz beni kucağından bırakmadan, "Tamam Ceyda, görüşürüz," dedi. Herkes gittiğinde ayağa kalktı. Yüzümü boynuna gömüp gözlerimi kapattım. Oğuz'un sözleri aklımdan çıkmıyordu. O adamın dışarıda gezdiğini bilmek beni boğuyordu.

"Duş almak ister misin?"

Başımla onayladığımda Oğuz banyoya girdi. Beni banyodaki lavabonun üstüne oturtttuktan sonra bir adım geri çekildi. Elini yanağıma yerleştirip yüzümü okşadığında gözlerim gözlerindeydi.

"Tekrar iyi olman, eskisi gibi bakman için her şeyi yapacağım. "

Eğilip alnımı öptü. Ardından küvetin içine su doldurmak için bir adım geri çekildi.

Gözlerim banyoda gezinmeye başladı. Duvarları ve yeri siyah granitten oluşuyordu. Küvet ise yumurta şeklindeydi. Üstünde oturduğum dolaba bağlı lavabo da siyahtı.

Tekrar yanıma geldiğinde üstümdeki kazağın etek kısımlarını tuttu ve yukarı çekti. Kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Kazağı yere attıktan sonra karşısında siyah sutyenle kalmıştım. Bakışlarını yüzümden ayırmadan uzanıp pantolonumun düğmesini açtı. Ayağa kalktığımda bel kısmını tutup yavaşça aşağı doğru sıyırdı. Dizlerinin üstüne çökerken bacaklarımdan sırayla çıkarmaya başladı. Geniş omuzlarını tutup ona yardımcı oldum.

İç çamaşırlarımla kaldığımda alnını çıplak karnıma yasladı, elleri de uyluklarımla yanlarında duruyordu.

Alnını tenime sürttüğünde bir elimi saçlarına yerleştirip yavaşça okşadım. Yumuşak saçları parmaklarımla arasında dağılıyordu. Karnıma bir öpücük kondurduğunda bacaklarım titredi. Sıcak nefesi tenime çarparken bir öpücük daha kondurdu.

"Üzgünüm."

Kaşlarım çatıldığında kısıp bir sesle, "Neden?" diye sordum. Başını geriye atıp hüznü gözleriyle yüzüme baktı. Uçuk pembe dudakları tek çizgi halindeydi. Saçlarındaki elim yanağına kaydı.

Sakalları avucuma batarken tuttuğu nefesini verdi. "Seni koruyamadım ben."

"Oğuz-

“Öfkemi de kontrol edemedim.” Yüzünü avucuma yasladı. “Benim yüzünden yaşadıklarına bak...” Parmaklarımı dudaklarına bastırdım ve ona doğru eğilip dizlerimin üstüne çöktüm.

“Nasıl kendini suçlarsın? Yaşadıklarımın sorumlusu sen değilsin ki.”

Alnında oluşan çizgiler sözlerime inanmadığını gösteriyordu. Elimini alnına doğru çıkardım. “Oğuz yapma böyle,” diye sızlandım. Alnımı alnına yerleştirdiğimde gözlerimi kapattım. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

“O adam ilk günden beri peşimdeydi. Sen beni ondan hep korudun. Kendi hatam yüzünden beni yakaladı.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Sen buna rağmen beni yine kurtardın. Bunu nasıl görmezsin?” diye isyan ettim. “Sen olmasaydın şimdi ne halde olurdu kim bilir?”

Bunun düşüncesi bile nefes almamı engelliyordu.

“Süveyda-”

“Dinle beni,” diye sözünü kestim. “Bana kafayı takmıştı, sen hayatıma girmeseydin eğer bu olanları çok önceden yaşayacaktım. Sen olmasaydın beni kurtaracak kimse olmayacaktı...”

Altdudağımı sertçe ısırdım. Oğuz olmasa bir hayatım bile olmazdı.

“Böyle konuşma,” dediğinde sesi sert çıktı.

“Yaşamaya devam etmemi sağlayan neden sendin, Oğuz.” Bir an susup beni anlaması için bekledim. “Kendini suçlama, buna dayanamıyorum görmüyor musun?”

Kollarımı boynuna doladığımda ellerini belime sardı. “Hayatımı sana borçluyum ben.”

Yorgun bir nefes aldı. “Süveyda... Süveyda’m... Asıl ben sana borçluyum. Bu öyle bir borç ki ödeme yolu yok.” Saçlarımı bir kez daha öptü. “Üşüyeceksin gel.”

Beni ayağa kaldırdıktan sonra üstündeki tişörtün arkasına uzanarak, tek eliyle başından çekip çıkardı. Karşımda yarı çıplak bir halde duruyordu. Gözlerimi geniş göğsünde gezindim. Açık kahverengi birkaç tutam tüyle kaplıydı göğsü. Pantolonunu çıkardığında üstünde sadece siyah *boxer* kalmıştı. Uzun bacakları, kolları gibi kalın ve kaslıydı. Birkaç kilo vermesine rağmen kasları sayesinde iriliğinden bir şey kaybetmemişti.

Ellerimi sırtıma yerleştirip sutyenimin kopçasını açtım. Onun yanında çıplak olmaktan utanmıyordum. Yanaklarımı hafiften kızarsa da görmezden geldim. Sutyenin kolları omuzlarımdan aşağı düştüğünde yavaşça çıkarıp attım. Gözleri çıplak bedenimde gezinirken iç çekti.

“O kadar güzelsin ki...”

Bana doğru bir adım attığında aramızdaki hava titreşti. Her şeye rağmen birbirimize duyduğumuz çekim oradaydı. Eğilip dudaklarını omzuma verleştirdiğinde parmaklarının tersini kolumdan hafifçe aşağı kaydırды.

Boynuma yaklaşıp derin bir nefes alırken boynumun alt kısmındaki kahverengi beni öptü. Ardından biraz daha aşağı kayıp göğsümün iç kısmında olan, biraz daha büyük bene yaklaştırdı dudaklarını. Sıcak nefesi çıplak bedenime çarptığında titredim. Oradaki beni de öptüğünde nefes alış verişim hızlandı. Biraz daha eğilip göğsümün alt kısmındaki küçük beni öptü.

Yanağımın iç kısmını ısırdığımda günler sonra bedenime dolan hisler çok yoğundu. Böyle hissetmeyi özlemiştim. Sadece onunlayken böyle hissediyordum.

“Güzel tenini süsleyen şu küçük benler, o kadar güzel ki... Onları çok seviyorum.”

Doğrulup omzumun üst kısmındaki beni öptüğünde omzuna tutundum.

“Oğuz...” Adı dudaklarımdan inilti gibi döküldü.

Biraz daha yaklaştığında çıplak göğsüm göğsüne dokundu. “Süveyda,” diye fısıldadı. Bedenimi saran titreme arttı. “Ölürüm sana... Şu güzelliğine.” Derin bir nefes aldı. “Kokuna... Sana bakınca bile içim nasıl gidiyor bir bilsen.”

Sözleri hislerimin yansımasıydı. Açık tutamadığım gözlerim kapanırken elleri belimi sıkıca kavradı. “Hayatımın en zor haftasıydı. Bir daha dayanamam.” Sertçe yutkundü. “Seni bir daha kaybedemem.” Beni kendine yasladıktan sonra eli kalçama kayıp bedenimi yukarı doğru çekti. Kollarını boynuna dolayıp bacaklarımı beline sardım ve yüzümü sıcak boynuna gömdüm.

“Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağız,” dediğimde bunun gerçek olmasını tüm kalbimle istiyordum. Oğuz küvete doğru yürüyüp yavaşça oturdu.

Sırtımı okşamaya başladığında bedenim gevşedi. “Bir daha sözümünden çıkmak yok, tamam mı?”

Bir daha onun sözünü çiğnememeye yeminliydim zaten. “Tamam.”

Alnımı çenesine yasladım. Sıcak su ve yakınlığı bedenimi rahatlatırken yavru bir kedi gibi göğsüne sokuldum. Dünya üzerinde en sevdiğim yer burasıydı. Sanki göğsüne sığınınca hiçbir kötülük bana dokunmayacak gibiydi.

Kalın kolları beni sarıp sarmaladı. Her şeye rağmen içimi saran bir karıncalanma vardı ve o bana dokundukça artıyordu. Bir yanım böyle kalmak isterken diğer yanım onu öpmek ve teninde kaybolmak için yanıp tutuşuyordu. O da benimle aynı ikilemdeydi. Ara ara kalçama sürtünen sertliğinden bunu anlamışım. Buna rağmen ikimizden de herhangi bir adım

gelmedi. Şu an sadece birbirimizin varlığına ihtiyacımız vardı. Su soğuyana kadar küvette sarılmış vaziyette durduk. Çok sonra banyodan çıktığımızda sabah yaşananların ağırlığı hâlâ sırtımdaydı. Ama önceki gibi dibe çekmiyordu.

Oğuz elinde tuttuğu battaniyeyle yanıma gelip oturdu.

“Nazlı nasıl? Olanları biliyor mu?”

Başını iki yana doğru salladı. “İyiler onlar. Kaçırıldığından haberleri yok. Kimsenin yok.”

Rahatladığım için tuttuğum nefesi verdim. “Yine de bir şeylerden şüpheleniyor. Bu yüzden akşam buraya gelebilir. Daha fazla oyalayamadım.”

Onu çok özlemiştim. “Gelsin, onu görmek bana da iyi gelir.”

Cebindeki telefona mesaj gelince çıkarıp baktı. Yüzündeki ifade ciddileştiğinde ufak bir nefes aldı. “Birazdan sorgu için gelecekler.”

Bedenim tekrar gerildi. “Onlarla tam olarak ne konuşmam gerekiyor?”

Gözleri yüzümdeyken, “Sana soracakları tüm soruları hiçbir şey atlamadan cevaplamaya çalış,” dedi.

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Orada yaşadıklarımı geride bırakmak istiyordum. Hatırlayacağım en ufak bir anı beni oldukça kötü etkileyecekti çünkü. Ama buna mecbur olduğumu da biliyordum. Gergince parmaklarımla oynadığımda uzanıp elimi tuttu.

“O...” deyip devam etmek için kendimi zorladım. “Nasıl kaçmış?”

“Limandan uzaklaştığı an araba değiştirmiş. Bu yüzden bulunan araçta yokmuş.” Parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. “Bu köprüden önceki son çıkışıydı, ne olursa olsun bulunacak, korkma.”

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. “Bundan sonra ne yapacağız? Tekrar Balıkesir’e mi gideceğiz?”

Düşünceli bir ifadeyle cevap verdi. “Henüz bilmiyorum.” O sırada kapı çaldı. “Emniyetten gelmiş olmalılar.”

Ayağa kalkıp battaniyeyi katladım. Bir an önce bu işin bitmesini istiyordum. Kanepeye oturduğumda iki adam içeri girdi. İkisi de otuzlu yaşlarında duruyordu. Uzun boylu, esmer olan başıyla selam verdi.

“Geçmiş olsun. Ben Başkomiser Erhan.”

Gülümsemeye çalıştığımda diğer polis memuru, “Geçmiş olsun,” dedi. Benim boylarımda, göbekli biriydi. “Size birkaç sorumuz olacaktı.”

Karşılıklı oturduğumuzda diğer adam bilgisayarı açmıştı. Ardından sorduğu sorulara tüm detaylarıyla cevap verdim. Anlatmak tahmin ettiğimden daha zordu fakat düşünmek için kendime izin vermedim. Sadece bir an önce anlatıp bitirmeye odaklandım. Orada geçirdiğim günleri, davranış şekillerini, nasıl bir yer olduğuna dair hatırladığım detayları vermeye çalıştım. Babasıyla ilgili de sorular sormuşlardı. Pek fazla yanlarında vakit

getirmediğim için buna cevabım yoktu. Evin konumunu sorduklarında bir şey diyemedim çünkü ormanlık alan gibi bir yerdeydi ev.

Beni neden kaçırdıklarını anlattığımda yanımda oturan Oğuz'un bedeni kasıldı. Yan gözlerle ona baktığımda çenesi kilitlenmiş bir şekilde karşıya baktığını gördüm. Birkaç soruyu tekrar sorduklarında Oğuz araya girdi.

"Cevaplar aynı, Erhan. Bu kadar yeterli."

Erhan başıyla onayladığımda ayaklandı. "Aklına herhangi bir şey gelirse beni arayın."

Oğuz ayağa kalkıp elini sıktı. "Tamam, teşekkürler."

Onlar gittiğinde yorgunca kanepeye çöktüm. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Günler boyunca Muğla'da tutulduğumu öğrenmiştim. Asıl planları beni Bodrum üzerinden Yunanistan'a götürüp oradan da İtalya'ya kaçırmaktı. Eğer Oğuz zamanında gelmeseydi...

Oğuz yanıma oturduğunda, "Sormaya korkuyorum ama..." deyip gözlerimi yumdum. "Serhan ve Kürşat'ın durumu nasıl?"

İçim korku doluydu. Alacağım cevabın altında ezilmekten ödüm kopuyordu. "Serhan'ın durumu her gün iyiye gidiyor, Kürşat iyi."

Gözlerimi açtığımda tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Peki bizi takip eden arabadakiler..." Gözlerini kaçırdığında dişlerimi birbirine bastırdım. "Benim yüzümden." Sesim titrek ve ağlamaklı çıkmıştı.

"Senin yüzünden değil, Süveyda. Onlar sadece kendi seçtikleri işi yapıyordu."

Başımı iki yana doğru salladım. Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. "Hiçbirimiz böyle olsun istemezdik."

"Kürşat'ı görmek istiyorum."

"Olur, yarın gideriz."

Oğuz'un masanın üstünde duran telefonu çaldığında yerinden kalktı. Telefonu alıp odadan çıktığında ayağa kalkıp cama doğru yürüdüm. Kafamın içi o kadar doluydu ki başım ağrıyordu.

Gözlerimi kapatıp alnımı cama yasladım. O lanet herifin yüzü önümde belirlediğinde gözlerimi korkuyla açtım. Gözlerindeki hırsı ve nefreti unutmuyordum. Oğuz'dan nefret ediyordu ve beni takıntı haline getirmişti. Bu hırsı öyle büyüktü ki her şeyi yapardı. Bu yüzden içimdeki korku anbean büyüyordu. Volkan'ın durmayacağını biliyordum. Kendi gözlerimle buna şahitlik etmiştim. Sadece ben değil, sevdiğim tüm insanlar tehlikedeydi. Onlara zarar vermekten çekinmeyeceğini biliyordum. O, yakalanmadan durmayacaktı.

Kapı çaldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Gözetleme deliğinden bakınca Nazlı'yı gördüm. Gözlerim özlemle yanarken anında

kapıyı açtım. Bir sonraki an bana sıkıca sarılmıştı. Büyük karnının izin verdiği ölçüde tabii...

Geri çekildiğinde dolu dolu olan gözleri dikkatle yüzümde gezindi. Bakışları karşısında yaşadığım şaşkınlık büyüktü. Çünkü kaçırıldığımı bilmiyordu ama gözleri hiç de öyle bakmıyordu. "Süveyda, iyisin değil mi?"

Gözlerimi kırptıstırdım. "İ-iyiyim tabii ki."

Barış'la beraber içeri geçtiler. Oğuz da yanımıza gelmişti. Nazlı ona öfkeyle bakıp sessiz kaldı. Bu tepkisi karşısında ikimiz de şaşırılmıştık. "Size inanamıyorum, gerçekten karşıdan bakınca saf ya da aptal gibi mi görünüyorum?"

"Ne alakası var Nazlı, bu da nereden çıktı?"

Nazlı kollarını önünde bağladı. "Abi günlerdir beni oyaladığının farkında değil miyim sanıyorsun? Süveyda'ya ulaşamıyorum, seni doğru düzgün göremiyorum, telefonlarıma bile neredeyse cevap vermiyordun."

Sesindeki suçlayıcı ton üzerine Oğuz boğazını temizledi. "Abartıyorsun. Sadece zor bir haftaydı."

Nazlı'nın soru soran gözleri beni buldu. "O zaman neden hiç Süveyda ile konuşmama ya da gelip sizi ziyaret etmeme izin vermedin?"

Oğuz, "Burada değil-" dediği sırada Nazlı araya girdi. "Özgü burada olduğunu söyledi, sakın inkâr etme."

Oğuz sıkıntıyla iç geçirdi. "Yani sen de hemen kötüye mi yordun?"

"Doğal olarak."

Oğuz kolunu Nazlı'nın omzuna sardı. "Benim küçük kardeşim hormonları yüzünden fazla mı hassas olmuş?"

Durumu yumuşatmaya çalışsa da boğazım düğümlenmişti. Nazlı hissetmişti. Ona sıkıca sarılıp ağlamak isteyen yanımı bastırdım. Nazlı uzanıp elimi tuttu.

"Gerçekten kuruntu mu yaptım?"

Benden duymadan inanmayacağını biliyordum. Gözlerimi kırptıstırırken elini sıktım. "İyiyim ben Nazlı, gerçekten bir şey olduğu yok."

Dikkatle yüzüme bakıyordu. Sanki yalan söylediğimi anlıyor gibiydi. Tekrar Oğuz'a döndü. "Abi bak eğer hamileyim diye benden bir şey gizliyorsanız çok fena bozuşuruz, haberiniz olsun."

Oğuz hafifçe güldü. "Bozuşalım küçük cadı."

"Abi ciddiym ben." Gözleri kısılrken, "Neredeydiniz kaç gündür?" diye sordu. Gözlerimi kaçırdım, yalan söyleme konusunda pek iyi değildim.

"Sevgilimi kendime ayırmış olamaz mıyım?"

Nazlı alaylı güldü. "İlk önce ben buldum Süveyda'yı, şimdi benden mi kaçırıyorsun?"

Oğuz eğilip yanağını öptü.

"Bunun için sana daha çok teşekkür etmem gerekiyor."

Sıkıntıyla ofladı. "Bir daha böyle bir şey yaparsan ben de çocuğumu sana göstermem. o zaman görüşürüz."

"Kızıyorum ama Nazlı, beni yeğenimle tehdit etme."

"Senden önce ben vardım," diye parladığında hafifçe güldüm.

Nazlı bazen huysuz çocuklar gibi olabiliyordu ve bu hali o kadar tatlıydı ki... "İkinize de yeterim ben."

Alaylı sözlerim üzerine bana ters ters baktı. "Sen hiç konuşma, Süveyda." Elini karnının üstüne koydu. "Günlerdir ikinize de ulaşamıyorum. Ne kadar endişelendim biliyor musunuz?"

Ona her şeyi anlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "Söz bir daha böyle bir şey olmayacak."

Barış araya girdi. "Ben demiştim Nazlı'm yalnız kalmak istiyorlardır diye." Gözleri Oğuz ve benim üstümde sırayla gezindi. "Bir daha hamile karımı korkutursanız bozuşuruz ama."

Oğuz tehditkâr bir sesle, "Bozuşalım, Barışcığım," dedi.

Barış oturuşunu dikleştirirken boğazını temizledi. "Yok abi yanlış anladın, o anlamda şey etmedim ben," diyerek durumu kıvırmaya çalıştı. Nazlı araya girdi. "Kocamın üstüne gitme."

"Aman bir şey demedim kıymetli kocana," diye söylendi Oğuz.

"Evet canım kıymetli, bazıları gibi günlerce uzaklaşmıyor."

"Laf mı çaktın sen bana?"

"Yoo, direkt lafımı yüzüne yüzüne söyledim abiciğim."

Konunun uzayacağını fark edince araya girip, "Bebek nasıl?" diye sordum. Nazlı'nın yüzünde içten bir gülümseme oluştu. Eliyle karnını okşarken cevap verdi.

"İyi, minik fasulyem büyüyor."

"Cinsiyeti ne?"

"Maalesef Süveydacığım bilmiyoruz. Sevgili karım doğurduğu an bilmek istiyor."

Barış'ın tepkisi üzerine Nazlı gözlerini devirdi. "Evet, ne var bunda?"

Barış ellerini iki yana doğru kaldırdı. "Tamam aşkım, sen diyorsan doğrudur." Geri adım atması karşısında gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nazlı'nın hormonlarının gazabından hepimiz korkuyorduk.

Nazlı tatlı tatlı gülümsedi. "Bir tanecik kocam benim ya. Yanıma gel."

Barış sözünü ikiletmeden yanına gelince, Nazlı ayağa kalkarak kollarını uzatıp sarıldı.

"Of Barış, sen olmasan ne yapardım ben?" dedikten sonra ağlamaya başladı. Daha az önce öfke saçarken şimdi hüngür şakır ağlıyordu. Oğuz ile

şaşkınca birbirimize baktık. “Çocuğumuz da olmazdı o zaman. Tek başıma yaşayıp giderdim.”

Bizim aksimize Barış gayet sakin bir tavırla onu teselli etmeye başladı. Anlaşılan sık sık yaşanan bir durumdu.

Oğuz şaşkınca, “Nazlı, abiciğim iyi misin?” dediğinde Nazlı, Barış’tan ayrılıp ona döndü.

Başıyla onayladığında bu defa Oğuz’a eğilip sarıldı. “Çok özledim ben sizi, ondan bu kadar kızgınım. Bir şey oldu sandım bir de. Hamile kadını ben, niye beni belirsizlikte bırakıyorsunuz?”

Oğuz elini sırtına yerleştirip teselli etmeye çalıştı. Nazlı’nın sitemi üzerine kendimi kötü hissetmeseydim eğer Oğuz’un yüzündeki ifadeye çok gülerdim. Sudan çıkmış balık gibi bakıyordu. Nazlı geri çekilip burnunu çekti.

“Of ya, ağladığım için kesin yüzüm şişti.”

Barış elini beline yerleştirdi. “Gel, elini yüzünü yıkayalım aşkım.”

Odadan çıktıklarında Oğuz aynı bakışlarla arkasından bakıyordu. “Sen de mi böyle olacaksın acaba?”

İması karşısında alık bir şekilde, “Nasıl?” diyerek kaldım. Oğuz bana döndü.

“Neyse ki geçici süreç.”

Şaşkınca yüzüne bakıyordum. Oğuz bu halimi görmezden gelip yanıma geldiğinde yüzünde alışık olmadığım kadar tatlı bir gülümseme vardı.

“Seni anlamıyorum,” dediğimde kulağıma doğru eğildi. “Hamileliğinde böyle mi olacaksın diye merak ediyorum.”

Tükürüğüm boğazıma kaçtığı için öksürdüm. “Hamilelik mi?” diye tekrarladığımda başıyla onayladı.

Çocukları çok sevsem de daha önce hiç bu konu hakkında düşünmemiştim. “Çocuk ister misin?”

Dudaklarını yanağımda gezdirdi. “Zamanı geldiğinde senden gelen her şeyi isterim.”

Sözleri içimin erimesini sağladı. Böyle hayal kurması beni derinden etkilemişti. Boynumun kenarını öptü. “Öncesinde seni doyasıya sevip tadını çıkarmak istiyorum.” Yanaklarım kızarmaya başladı.

“Tabii yalnız kalmayı başarırsak.”

Sözlerinin ardından geri çekilirken Nazlı, Barış ile beraber salona girmişti.

“Acıktım ben.”

Oğuz cebinden telefonunu çıkardı. “Ne istiyormuş benim canım kardeşim, hemen sipariş veriyorum.”

Nazlı küçük bir çocuk gibi el çırpıttı. İstediklerini sıralarken neşesi bulaşıcıydı. Yanımda oldukları için daha iyiydim. Oturup olanları ya da olacakları düşünmek yerine onlarla olmak kafamın dağılmasını sağlamıştı. Birlikte yemek yedikten sonra Nazlı uykusu geldiği için eve gitmek istedi. Kalması için ısrar etsem de ikna edemedim çünkü yatağından başka yerde uyuyamıyordu.

"Bakın eğer bir daha aynı durum yaşanırsa katliam çıkarırım."

Nazlı'nın tehdidi üzerine uzanıp ona sarıldım.

"Yaşanmayacak."

Sarılışıma karşılık verdi.

"İyi olduğun için mutluyum. Kendine iyi bak," dedikten sonra Oğuz'a döndü. "Ona iyi bak tamam mı?"

Onlar gittikten sonra film izlemek için kanepeye yerleşsem de Oğuz'a sarıldığım gibi uyuyakaldım. Oğuz'un beni yatak odasına götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordum.

Gece aniden uyandığımda yalnızdım. Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Kalbim deli gibi atıyordu. Oğuz'un odasında olduğumu hatırlayınca biraz da rahatladım. Saçlarımı geriye doğru attığımda yüzüm ter içinde kalmıştı. Uykulu gözlerim saate kaydı. Gecenin ikisini geçiyordu ve Oğuz odada yoktu. Ayağa kalkıp odadan çıktım. Çalışma odasına gittiğimde onu pencerenin kenarında dikilirken buldum. Havanın soğuk olmasını umursamadan açtığı camın karşısında dikiliyordu. Odadaki havanın ısısı düşük olduğu için ürperdim. Ona doğru yürüdüğümde başını bana çevirdi.

"Neden uyandın?"

"Neden yanımda değildin?" Gözlerinde yeni oluşan bir sıkıntı vardı. "Bir şey olmuş."

Bakışlarını tekrar cama çevirdiğinde cebindeki sigarayı çıkardı. Oğuz nadiren sigara içerdi. Bunu genelde canı sıkkın olduğunda yapıyordu.

"Oğuz, sorun ne?"

Çene kasları dalgalanırken yaktığı sigarasından derin bir nefes aldı. "Aramızda..." deyip dişlerini birbirine bastırdı. Nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Gözlerini sıkıca kapatıp burnundan nefes aldı.

"Köstebek olabilir."

Sesinde tek bir duygu vardı; hayal kırıklığı.

24. TENİN TENİME

*"İnsan içindeki ışığa göre hareket eder,
bundan ötesini kimse beceremez."*

Martin Eden, Jack London

İhtimaller huzurumuzu bozup korkularımızı beslerken, zaman her şeyden habersiz geçiyordu.

Oğuz'un dün gece söyledikleri aklımdan bir an olsun çıkmamıştı. Bu yüzden sabaha kadar doğru düzgün uyuyamamıştım. Onun da benden pek bir farkı yoktu. Öyle büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı ki içine çekilmişti. Kabul etmek istemesem de herkes şüpheli konumundaydı. Oğuz sadece bir ihtimal olduğunu söylüyordu fakat elinde sağlam delilleri olmadan böyle bir ihtimali dile getirmezdi. Kapı çaldığında düşünmeyi bir kenara bırakıp ayaklandım. Eser ve Ceyda yarım saat önce geleceklerini haber vermek için aramışlardı. Kapıyı açtığımda önce Ceyda içeri girdi. Hemen arkasından Eser asık suratla girdiğinde, "Hoş geldiniz," dedim.

Eser keyifsiz bir sesle, "Hoşbulduk. Oğuz nerede?" diye sordu.

Gözlerim bir an Eser'in yüzünde asılı kaldı. Aklıma gelen ihtimal bir anlıktı ama yine de utandım. Ondan şüphelenmek istemiyordum. Ama elimde değildi. Suçlulukla gözlerimi kaçırđım.

"Telefonda. Konferans toplantısı vardı."

Eser tek kelime etmeden yanına gitti. Genelde enerjisi yüksek bir insan olduğu için böyle durgun olmasını garipsemiştim. Ceyda üstünden çıkardığı ceketı asıp içeri geçti. Ben de arkasından gittiğimde, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. Başını iki yana doğru salladığında telefonunu çıkarıp onunla ilgilenmeye başladı. Yorum yapmaktan kaçınarak masada duran yeni telefonumu aldım. Buraya yerleştikten beri kullandığım üçüncü telefodu. Bunu da Oğuz almıştı. Yaklaşık yarım saat boyunca Ceyda ile aynı odada tek kelime etmeden oturduk. Neyse ki Eser yanımıza gelmişti. Gözleri aramızda gezinirken kuru bir sesle, "Muhabbetinize de doyum olmuyor," dedi.

Ceyda'nın karşısına oturdu. Aralarında esen soğuk rüzgârlar üzerine kaşlarım havalandı.

"Oğuz'un toplantısı bitti mi?"

Eser cevap vermeden içeri giren Oğuz, "Bitti yavrum," dedi ve gelip yanıma oturdu. Uykusuz olduğu için gözleri kızarmıştı. Elimi yanağına yerleştirdim.

“Çok çalışıyorsun.”

Yanağını elime bastırırken gülümsedi. “İyiyim ben.” Kendini bu kadar zorlamasından hoşlanmıyordum. Fakat bu konuda beni dinlemeyeceğini de biliyordum.

Mutfağa gitmek için ayağa kalktığımda bileğimi tuttu. “Nereye?”

“Su içeceğim.” Kaçırılma olayından sonra beni gerçekten de gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu. Çalıştığı zamanlarda bile beni kontrol etmek için sık sık yanıma geliyordu. Şikâyetim yoktu, üstüme titremesini seviyordum. Su içtikten sonra kahve yapıp içeri götürdüğümde Eser ve Oğuz iş hakkında konuşuyordu. Ceyda ise başını gömdüğü telefonda kaldırmamıştı.

Kahveyi alırken kısaca teşekkür etti.

Eser ve Oğuz’a da ikram ettikten sonra Oğuz elimi tutup beni kendine doğru çekti. Bacağına oturduğumda şaşkınca ona döndüm. “Ne yapıyorsunuz?”

Omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. “Kahve içiyorum.”

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalkmak için hareketlendiğimde tutuşunu sıkılaştırıp engel oldu. “Kalkma.”

Elini karnıma bastırıp sırtımı göğsüne doğru yasladı. Kısık sesle, “Oğuz ya,” diye sızlandım.

Diğerlerinin pek umurunda olmasa da ben utanmıştım. Hem Oğuz uluorta sevgi gösterileri yapmayan biri olduğu için biraz şaşırmıştım.

“Siz ne zaman Balıkesir’e dönüyorsunuz?”

Ceyda anında araya girdi. “Eser Bey’in keyfi istediği zaman.” İğneleyici ses tonunu duyan Eser ters ters ona baktı.

“Tabii işsiz güçsüzün tekiyim ben, keyfime göre karar veriyorum.”

Ceyda öfkeyle, “Ne alakası var?” diye parladı. “Süveyda’yı aradığınız için geldik ama artık işimiz bitti. Düzenime dönmek istiyorum.”

Eser parmağını havaya kaldırdı. “Bir kere Ceyda, sadece bir kere kendinden başka bir şeyi de düşünmeyi deneyebilir misin?” deyip ayağa kalktı. Yüzündeki kırılgan ifadeyi bir anlık olsa da görmüştüm. “Mesela beni,” dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Ceyda onun arkasından bakarken gözleri dolu doluydu.

“Seni düşünmesem burada işim ne geri zekâlı!” diye bağıırıp odadan hışımla çıktı.

Gözlerimi kırptıştırırken, “Bu da neydi?” diye sordum. Kapının kapanma sesi yankılanınca irkildim.

“Arada böyle tartışılar.”

“Ceyda sanki bizden hoşlanmıyor gibi.”

Başımı Oğuz'a doğru çevirdiğimde iç çekti. "Ceyda da yetimhanede büyümüş. Ama bizim aksimize onun kimsesi yokmuş. Kimseyle arkadaşlık falan da kurmamış."

"Öyle mi?" diye soluduğumda başıyla onayladı.

"Eser hayatına dahil olmak için aylarca uğraştı. Bir o var hayatında. Ama onun aksine Eser'in etrafı kalabalık."

Çünkü Eser arkadaş canlısı biriydi. "Ceyda da o yüzden kıskanıyor."

"Öyle. Bir yıldan fazladır birlikteler ama hâlâ bize alışamadı."

Ceyda'nın neden bu kadar soğuk bir kız olduğunu daha önce hiç anlamamıştım fakat Oğuz'un söylediklerinden sonra taşlar yerine oturmuştu. Ceyda o kadar kimsesiz kalmıştı ki etrafındaki bu kalabalık ona fazla geliyordu. Gerçekten de birinin geçtiği yollardan geçmeden önce onu yargılamamalıydık.

"Bu yüzden ara ara bu tarz tartışmaları oluyor."

"Anladım," diye mırıldandım. Oğuz çenesini omzuma yasladı.

"Ceyda'nın tavırlarını kişisel algılama, genel hali böyle."

Dalgınca başımı aşağı yukarı doğru salladım. Onun için üzül müştüm. Çünkü o da kendince haklıydı. Bu kadar yıl yalnız kaldıktan sonra böyle kalabalık bir arkadaş grubunun içine girmek onun için tuhaf olmalıydı.

Oğuz kolundaki saate baktığında sıkıntıyla oflayıp yüzünü boynuma gömdü. "Tekrar toplantıya katılmam gerekiyor."

Bugün neredeyse odasından hiç çıkmamıştı bu yüzden yüzüm asıldı. "Dünden beri hiç dinlenmeden çalışıyorsun." Boynuma ufak bir öpücük bıraktığında ürperdim.

"Daha sonra dinlenirim, son zamanlarda işleri çok ihmal ettim." Son kez yanağımı öptüğünde dizinden kalktım. Oğuz istemeyerek kalkıp odasına gittiğinde tek kalmıştım. Telefona baksam da canım sıkılıyordu. Bu yüzden bir videoda gördüğüm tarifi yapmak için mutfağa gittim.

Oğuz'un mutfağı büyük ve ferahtı. Tüm gün burada sıkılmadan yemek yapabilirdim. Ada şeklindeki tezgâhın üzerine kurabiye malzemelerini koydum. Uzun süredir mutfağa girmediğim için bir şeyler yapmayı özlemiştim.

Sırayla malzemeleri kabın içine koyup hamuru yoğurmaya başladım. Kurabiyeleri tepsiye yerleştirirken arkamdan sessizce yaklaşan Oğuz, toplu saçlarımın açıkta bıraktığı enseme öptü. Art arda birkaç öpücük bıraktığında kıkırdadım.

"Seni mutfağımda görmeyi çok sevdim."

Ellerimi yıkadıktan sonra fırına ilerlediğimde bir adım arkamdaydı. Boynumu hafifçe ısırp bir kez daha öptü. Fırının süresini ayarlayıp tepsiyi yerleştirdiğimde elini karnıma koyup sırtımı göğsüne yasladı.

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

Beni duymazdan gelip kulağımın altına öptü. Ona doğru dönüp kollanımı boynuna doladım. Elleri kalçamın altına kayarken yükselip bacaklarımı beline sardım. Beni hiç ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu.

Dudaklarına kapandığında yüzümdeki koca gülümsemeyle karşılık verdim. Mutfağı saran kurabiyenin tatlı kokusu eşliğinde öpüşmeye başladık. Ellerin açık kestane rengindeki saçlarının arasına girdiğinde onu kendime doğru çektim. Aralık dudaklarımın arasından içeri kayan sıcak dılı karşısında hafifçe inledim. Eli kalçamı sıktığında avuçlarının sıcaklığı üstümdeki taytı hiçe sayıyordu. Sırtımı dolaba yasladığında içime yayılan sıcaklık yüzünden damarlarımın içinde akan kanın ısısı artmıştı.

Dudakları yanağıma kaydığında hırıltılı nefesi tenime çarptı. Beni yasladığı yerden kaldırıp ada tezgâhın üstüne oturttuğunda elleri üstümdeki crop bluzun alt kısmındaydı. Yukarı doğru sıyırdığında kollarımı kaldırıp ona yardım ettim. Dokunuşu öyle yakıcıydı ki tenim diken diken olmuştu. Gözleri sutyenimden taşan göğüslerime kayınca diliyle dudaklarını ıslattı.

"Çok güzel... çok güzelsin," diye fısıldadığında hayranlık dolu sesi boğuktu. Yüzümde oluşan kızarıklık göğüslerime doğru inerken eğilip boynuma sokuldu. Sakalları hassas tenimi çizirken gözlerim yaşadığım hazla kapandı. Başını aşağı doğru eğip göğsümün şişkin kısımlarını sırasıyla öpüp ısırdı. Kasıklarımın oluşan sızı artarken sanki kanım kaynar su gibi fokurduyordu. Tenim ısınmış ve kızarmıştı. Ağırlaşan göğüslerim sızlarken parmaklarımı ensesine yerleştirdim. Büyük elleri sırtıma kayıp sutyenin kopçasını açtığında gözlerim açıldı.

Sutyenin askıları kollarımdan aşağı düştüğünde Oğuz hızlı bir hareketle çekip çıkardı. Gözlerindeki renk koyulaşırken nefesi artık çıplak kalan göğüslerime çarpıyordu. Bu, içimde yaktığı yangını harlarken karnım içe doğru göçtü. Uyluklarımı birbirine bastırmak istesem de bacaklarımın arasında duran bedeni müsaade etmiyordu. Ellerini kalçama yerleştirip beni öne doğru çektiğinde, kadınlığıma çarpan sertliği karşısında nefesim kesildi.

"Sana bakmaya, dokunmaya, öpmeye doyamıyorum," diye inlerken dudaklarını önce boynuma yerleştirdi. Islak bir öpücük bıraktıktan sonra sıcak dilini tenime bastırdı. Karnımın alt kısmında biriken gerginlik bir balon gibi şişiyordu. Yavaşça göğsüme doğru indi. Dişleri tenimi çizirken altdudağımı ağzıma yuvarladım. Ağzını sertleşen göğüs ucuma kapatduğunda ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Yaşadığım yoğun his yüzünden başım öyle şiddetli döndü ki bir an düşeceğimi sandım. Bana dokunduğu an aklım başımdan gidiyordu. İçimde kaynayan hisler boğazıma kadar tırmandı. Ensesinde duran parmaklarım kenetlenirken başım geriye doğru düştü. Bir

elini diğer göğsüme kaydırıp parmaklarıyla ucunu sıktağında bu hareketin yankısı kasıklarımnda duyuldu.

Ağzımın içi kupkuru kesilmişti. “Of,” diye inlediğimde bu defa diğer göğsüme geçip aynı ilgiyi ona da gösterdi.

Bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. Karnımdaki gerginlik kasıklarımına kadar inmiş, ihtiyaçla zonklamasına neden oluyordu. İçimde yükselen basıncı durdurmak için kalçamı hareket ettirdim. Ufak bir temasa bile fazlasıyla ihtiyacım vardı. Bunu bana vermek yerine ellerini taytımın bel kısmına yerleştirdi. Yavaşça aşağı doğru sıyırırken eğilmeye devam etti. Karnımı öpüp ısıtırken taytı aşağı çekti. O tamamen giyinikti ama ben karşısında sadece ufak bir kumaş parçasıyla kalmıştım. Taytı yere attıktan sonra dizkapağımı öptü. Dudakları uyluğuma doğru yavaşça kaydağında nefes almayı bıraktım. Bacaklarımı araladığında nefesi bacaklarımın iç kısmındaydı.

Külotu çıkarmak yerine yana doğru iteledi. “Oğuz,” diye sızlandım. Bu yakarışımın sebebi durmasını istemem mi yoksa daha fazlası için miydi bilmiyorum. Nefesini çıplak kadınlığıma üfledi. Kalçalarım kasılırken, “Seni yiyip bitirmek istiyorum,” diye söylendi.

Beni darmaduman ediyordu.

Bir sonraki an dediğini yapan dudakları yüzünden düşmemek için tezgâhın iki kısmını sıkıca tuttum, bedenim geriye doğru büküldü. Göğsüm hızla inip kalkarken eliyle göğsümü kavrayıp sıkı. Diğer eli dudaklarına eşlik ediyordu. Nefes almaya çalışıyordum ama bunu yapmak bile çok zor geliyordu. Dışlerimi birbirine sertçe bastırdım.

Hassas noktama kapanan dudakların sert emişi ve usta dokunuşlarına daha fazla dayanamadım. Bedenim aradığı rahatlamaya nihayet kavuştuğunda kapalı gözlerimin ardında ışıklar patlıyordu. Fırının sesi duyulurken Oğuz işkencesine son verip doğruldu. Pelte kıvamını alan bedenimi tekrar kucakladığında yüzüm boynuna doğru düştü. Kısık sesle güldüğünü işittim ama gözlerimi açacak halim yoktu.

“Seninle henüz işim bitmedi bebeğim,” diye fısıldadığında gözlerimi açtım. Fırını kapatıp beni odasına götürdüğünde dudakları omuz başım ve boynum arasında geziniyordu.

Onu çıplak görmek için sabırsızlandığımdan ötürü parmak uçlarım karıncalandı. Ellerimi üstündeki siyah tişörtün etek kısmına yerleştirdim. Yukarı doğru çektiğimde yatak odasına gelmiştik. Beni kucağından indirmeden yatağa oturdu. Kollarını havaya kaldırdığında tişörtü başından çekip çıkardım. Kaslı göğsü karşısında iç çekerken dudaklarım kurumuştu. Ellerimi göğsüne yerleştirip yavaşça okşadım.

Teni o kadar sıcaktı ki... kalbime kadar ısıtıyordu beni.

Ellerim karın kaslarına dokunduğunda karnı içe çöktü. Eğilip göğsünü öptüm. "Böyle yaparsan uzun süre dayanamam."

Umurunda değildi. Ellerim sırtında, karnında ve göğsünde geziniyordu. Her yerine dokunup öpmek istiyordum. Oğuz aniden beni ters çevirince sırtımı yatakla buluştu.

"Daha sonra bana istediğin kadar dokunabilirsin ama şimdi değil."

Hırıltılı çıkan sesi üzerine gözlerimi kırıştırdım. Elleri pantolonuna kayıp düğmesini açtı. Bacaklarını geri çekince pantolonunu indirdi. Karşısında sadece *baxerla* kalmıştı. Eğilip beni öptüğünde onu da hızlı hareketlerle çıkarmıştı. Son olarak siyah külotumu tutup aşağı doğru kaydırıldı. Bedenimdeki titreme anbean artarken yutkunmaya çalıştım. Çıplak erkekliği hassas olan kadınlığıma değince ikimiz de aynı anda inledik. Yavaşça hareket ettirdiğinde yakıcı teması karşısında bedenim yine ihtiyaçla dolmuştu.

"Seni o kadar çok istiyorum ki."

Ona cevap vermek istedim ama sanki sesim içime kaçmış gibiydi. Ona duyduğum aşk tüm kalbimi kaplamakla kalmamış her yanıma sızmıştı. Şu an sadece ondan ibarettim. Parmak uçlarında hayat bulan tenim, dokunulduğunda kavruluyordu. Kalbim göğüs kafesine her çarptığında onun aşkıyla sızlıyordu.

Bacaklarımı tekrar beline sardım, verebildiğim tek tepki buydu. Bedenim daha fazlasını ister vaziyette kıvranırken Oğuz doğruldu. Şimdi o ayakta duruyordu, benim ise bedenimin üst kısmı yatağın üstündeydi. Bir eli kalçamda dururken bana doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ve içime doğru hareket ettiğinde, "Kasma kendini," dedi. "

Kısa süreli keskin bir sızı hissettiğim için yüzümü buruşturdum. Eğilip beni öptü ve alışmam için bir süre hareket etmeden durdu. Terlediği için saçları nemlenmişti. Hareket etmeye başladığında başta garip gelen doluluk hissine alışıyordum. Ellerimi omzuna yerleştirip ona dokunmaya başladım. Kollarına, karnına, sırtına... ulaşabildiğim her yerine dokundum. Onun da elleri bedenimde gezinerek rahatlamam için dokunup okşuyordu. Dudakları göğsüme kayıp hassas uçlarını dişleriyle çekiştirdi.

Dişlerini hafifçe bastırınca sırtım yataktan yükseldi. Kalçamı kavrayan eli tutuşunu sıkılaştırdı.

Ellerim yatağın örtüsüne kenetlendi. Sertçe tuttuğumda bacaklarım sıkılaştı. Kalçalarım ona eşlik ederken kulağıma doğru yanaştı.

"Benim evim burası."

Kendini sertçe içime bastırınca ufak bir inleme dudaklarımdan kaçtı. Geri çekilip aynı hareketi yaptığında sözleri üzerine boğazım düğümlenmişti. İkimiz de nefes nefese ve ter içindeydik.

“Beni sadece sen tamamlıyorsun sevgilim. Tamamen sana aitim.”

Gözlerime dolan yaşlar çok anıydı. Onu bu kadar sevmem mantıklı değildi. Ama aşkı tüm mantığımı kapı dışarı edeli çok oluyordu. Bu sefer boynuma doğru eğildi. Burnunu sürtüp derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını bastırıp öptü.

“Söz ver,” diye hıçkırdım. Bedenim tekrar o rahatlamayı ararken devam ettim. “Sonsuza kadar süreceğine söz ver.”

Geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefesi dudaklarıma çarptığında, “Söz,” dedi. “Söz, benim güzel meleğim.”

Dudaklarını kabaran dudaklarıma bastırdı. Dili ağzımın içine girerken ellerimi ensesine bastırdım. Dilini kavrayıp şeker gibi emdim. Erkekliğini daha hızlı ve sertçe bastırdığında sırtım yataktan yükseldi. Parmaklarım içe doğru kıvrılırken kalçamdaki eli kadınlığıma kaydı. Aynı uçurumdan bir kez daha düştüm. Kasılmalarım o kadar kuvvetliydi ki sanki bedenim ruhumu terk etmişti. Oğuz da beni takip ettiğinde ağırlığını bir an için bana verdi. İkimizin de kalbi deli gibi çarpıyordu.

Ellerini belime yerleştirip beni yatağın üst kısmına doğru çekti. Ardından yana devrilip beni göğsüne çekti. Bedenim jöle kıvamını aldığı için hareket edemiyordum. Dudaklarını şakağıma yasladı.

“Seninle böyle olacağını biliyordum.”

Uykulu gözlerim kapalıydı. “Nasıl?” diye mırıldandım.

“Eşsiz.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Oğuz aniden doğrulup beni de kaldırdığında gözlerimi zor da olsa açtım.

“Uyuyacaktım ama ben,” diye sızlandım.

Beni duymazdan gelip yataktan kalktıktan sonra beni kucağına aldı. Kolumu boynuna sardığımda, “Duş alalım,” dedi.

Kaşlarını çatarak yüzüne baktım. “Sen hiç yorulmaz mısın?”

Dişlerini göstererek sırıttı. “Bunu sana uygulamalı göstermek istesem de,” deyip kulağına doğru eğildi. “Şu an hassas olduğun için seni zorlamak istemiyorum.”

Yanaklarım al al olurken göğsüne hafifçe vurdum.

Yarım saatin ardından duşumuzu almış, Oğuz’un yatağında oturuyorduk. Islak saçlarımı havluyula kuruturken o da yanımda uzanmış telefona bakıyordu.

Havluyu kenara bıraktığımda bana döndü. “Süveyda?”

Sırtımı yatak başlığına yasladım. “Efendim?”

"Korunmadık."

Pat diye söylediği sözler üzerine rükürüğüm boğazıma kaçtı. "Tehlikeli ramandanımda değilim." Yüzünde anlık da olsa beliren hayal kırıklığı üzerine gözlerimi iniletti. "Çocuk konusunda ciddi misin?"

"Yanı erken olduğunu biliyorum ama-" dediğinde, "Gerçekten de çocuk istiyorsun." diye araya girdim.

Yüzünde utangaç bir gülümseme oluştu. Kolunu belime sarıp beni kendine doğru çekti. "Sence de güzel olmaz mıydı?"

Olurdu. Ama dediği gibi erkendi. "Bu konuyu hayatımızın daha sakin olan bir diliminde konuşabilir miyiz?" Bunu söylerken bile gözlerimin önünde beliren hayale engel olamıyordum. Oğuz'u kucağında bizim bebeğimizi tutarken hayal etmek içimi sıcacık etmişti. İç çekerken başını aşağı yukarı doğru salladı. "Haklısın."

Ardından yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Hem ben sana daha doymadım." Sözleri üzerine güldüğümde doğruldu. "Hadi yemeye gidiyoruz. Günlerdir evden çıkmadık."

"Eser ve Ceyda'yı da mı çağırırsak?"

"Olur," dediğinde sıkıntıyla yüzüne baktım.

"Oğuz?" Başını telefondan kaldırıp bana çevirdiğinde devam etmeye çalıştım. "Şu dün gece söylediğin şey... hani köstebek olayı."

Oğuz anında gerildi. "Kafanı buna yorma güzelim."

Keşke o kadar basit olsaydı. Ufak bir nefes aldım. "Bugün..." dediğimde bakışlarımı parmaklarıma indirdim. "Eser'den şüphelendiğim için kendimi kötü hissettim. Köstebek konusunda emin misin? Belki öyle bir şey yoktur."

Uzanıp elimi tuttu. "Keşke yanılsam. Hayatım boyunca yanılmayı bu kadar çok istediğim başka bir konu daha olmamıştı. Ama..." deyip sustu. "O gece düzenlenen operasyon çok gizliydi. Bunun duyulmasının tek nedeni, aramızdan birinin ihbar etmiş olması."

Sözleri üzerine kaskatı kesildim. "Bunu kim yapabilir ki?"

"Bilmiyorum," diyerek ofladı. "Sadece..." deyip sustuğunda gözlerim yüzümü buldu.

"Sadece," diye üsteledim.

"Eser ve Vural değil. Şu an için tek bildiğim bu."

Başımla onayladığımda içim az da olsa rahatlamıştı. En azından Eser ve Vural'a şüpheli gözüyle bakmayacaktım. "Sence Akif mi?"

"Kanıt olmadan isim belirlemeyeceğim."

Ona hak verdiğim için yorum yapmadım. Düşünceyle altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. Artık Oğuz'a işini bildiğimi söylemem gerekiyordu. "Şey," dediğimde nasıl diyeceğimi bilmiyordum. "Ben bir şey öğrendim."

Kaşları havalandığında yüzüme beklentiyle bakıyordu.

“Sizin,” deyip bir an duraksadım. “Sizin istihbaratçı olduğunuzu biliyorum.” Oğuz’un gözleri kısıldığında, “O adam da asker ya da polis olduğunuzdan şüpheleniyor,” diye devam ettim.

İki elini saçlarının arasına geçirdi. “Siktir, gerçekten de köstebek var!”

“Ona dair her şeyi bulmanı bu nedenlerden birine bağladı.”

“Süveyda,” dediğinde yüzüme büyük bir ciddiyetle bakıyordu. “Bunu bildiğini unut, kimseye tek kelime edemezsin. Nazlı’ya bile.”

Başım la onayladığımda hızla, “B-biliyorum,” dedim.

“Neyse hazırlan, bu konuları daha sonra konuşuruz.”

Sözleri üzerine ikimiz de yataktan kalktık. Oğuz telefonla Eser’i aradı. Yemeğe gittiğimizi ve onların da gelmesini söyledikten sonra bir süre onu dinledi.

“Tamam kardeşim sen bilirsin,” dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü.

“Ceyda ile araları hâlâ bozuk olduğu için keyifleri yokmuş, gelme yecekler.”

“Umarım çözerler,” diyerek dolaba yöneldim. Oğuz benim için birkaç parça kıyafet aldırmişti. Yarım saat içinde hazırlanıp sonunda evden çıktığımızda ona döndüm.

“Nereye gideceğiz?”

Arabayı çalıştırırken, “Daha önce gitmediğin bir yere,” dedi. Bakışlarım cama kayarken gerildiğimi hissediyordum. Evindeyken bana kimse ulaşamaz gibi geliyordu ama dışarı çıkınca işler değişiyordu. Oğuz bunu anlamış gibi uzanıp elimi tuttu.

“Birkaç sivil polis var etrafımızda, korkmanı gerektirecek bir durum yok. Hem artık kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Bu saatten sonra sana yaklaşamazlar.”

Sesi sert ve ciddiydi. Ufak bir nefes alırken sessizliğini korudu. Bir daha aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. Ama hayatımı kapalı kapılar ardında da geçiremezdim. Bu korkularımla başa çıkmayı öğrenmem ve onlarla yaşamam gerekiyordu.

Restorana vardığımızda Oğuz anahtarı valeyeye verdikten sonra yanıma geldi. Elini belime yerleştirtince beraber içeri girdik. Göğsümde yeşeren panığı bastırmak için sık sık nefes alıyordum. Gözlerim etrafta geziniyordu.

“Sakin ol yavrum, yanıdayım.”

Başım la onaylasam da kendime engel olamıyordum. Masaya yerleştiğimizde ellerimi kucağıma yerleştirdim. Gergince parmaklarımla oynuyordum. Garson yanımıza geldiğinde gülümsemeye çalıştım. Genç, zayıf bir

adlandı. Profesyonel bir şekilde menüyü uzattı. Siparişi Oğuz'a bırakmış-
tım. Daha çok içimdeki paniğe direnmek için uğraşıyordum.

Oğuz uzanıp elimi tuttu. Sıcak parmakları bir an için gevşememi sağla-
dığımda bana doğru eğildi.

"Fır gidelim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, hayır iyiyim. Lavaboya gidece-
ğim."

Ayağa kalktığımda Oğuz bana yeri tarif etti. Lavaboya girdiğimde elle-
rimi yıkayıp enseme ıslattım. Gözlerim aynaya kaydığına solgun yüzümle
karşılaştım.

Bu durumla pek de başa çıkamıyordum. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek
için derin nefesler alıp vermeye başladım. Bir şey olduğu yoktu. Bana ulaş-
mazlardı. Bu korkum boşunaydı.

Birkaç dakikanın ardından biraz daha iyi hissedince oradan çıktım.
Masaya doğru ilerlediğimde ayakta duran Oğuz'un Özgü ile konuştuğunu
gördüm. Burada ne işi vardı ki?

Beni görünce zarif kaşları çatılan Özgü gözlerini kırptırdı. Oğuz kolu-
nu belime sararken, "Seni beklerken Özgü ile karşılaştım," dedi.

Gülümsemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Özgü'nün bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Aramızdaki ilişkiye
bir anlam veremiyor gibiydi.

"Siz?" dediği zaman gülümseyerek araya girdim.

"Birlikteyiz."

Oğuz şakağıını öptüğünde cebindeki telefon çaldı. Bu yüzden Özgü'nün
şaşkın gözlerini ben görebildim.

"Buna bakmam lazım."

Yanımızdan telefonuna bakmak için ayrıldığında Özgü ne diyeceğini
bilmiyor gibiydi.

"Sizin adınıza sevindim."

Yüzü sözlerinin tam aksini söylüyordu. "Aslında şirketteki etkinliğe de
beraber katılmıştık."

Gülümsemesi gittikçe soluyordu. "Ben o gece geç katıldım. Gözümünden
kaçmış olmalı."

"Sanırım," dediğimde sesim kısıktı.

"Neyse ben gideyim artık. İyi akşamlar."

Gözlerindeki acıyı artık gizleyemiyordu. Arkasını dönüp yürüdüğümde
omuzları çökmüştü. Karşılaştığım gerçekte dişlerimi birbirine bastırdım.
Özgü hâlâ Oğuz'u seviyordu. Ve ikisi aynı şirkette çalışıyordu.

25. SİLİNMEYEN İZLER

*“Bir çiçeği büyüten sevgi,
insanı değiştirmez mi sanıyorsun?”*

Küçük Prens, Antoine de Saint-Exupéry

Kıskançlığın bir tadı olsaydı acı olurdu. Öyle acı bir tadı vardı ki sadece dilim değil kalbim de yanıyordu. Özgü, Oğuz’u seviyordu ve onun yanında idi. Oğuz’a güveniyordum. Bana yanlış yapmayacağını biliyordum ama elimde değildi. Sürekli bastırmaya çalıştığım kıskançlığım, Özgü’nün gözlerinde gördüğüm ifadeden sonra gün yüzüne çıkmıştı ve nasıl durduğunu bilmiyordum.

“Bugün şirkete gitmem gerekiyor.”

Oğuz’un sesini duyunca tek satır okuyamadığım kitaptan başımı kaldırıp ona baktım.

“Şirkete mi?” diye tekrarladığımda sesimdeki huysuz tonu gizlemek için kendimi zorlamıştım.

Başıyla onayladığında yanıma geldi.

“Dün akşamdan beri suskunsun.”

Özgü yanımdan alelacele ayrıldıktan sonra ben de kendi düşüncelerime boğulmuştum. Aklım sürekli ikisinin aynı yerde çalıştığına kayıyordu.

“İyiyim,” diye geveledim. Bana inanmayan gözlerle baksa da çok üstelemedi.

Elimdeki kitabı alıp kapağına baktığında yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. “*Hayvan Çiftliği*... Güzel kitap seçimi.”

Kitaba daha yeni başlamıştım. Kısa ve çabuk okunan bir kitaptı aslında ama kafam çok dolu olduğu için kendimi verememiştim. “Öyle mi?”

Başıyla onayladığında, “*İki ayaklı körü, dört ayaklı iyidir* diye yol izleyen hayvanların sonu,” deyip gözlerime baktı. “*Bütün hayvanlar eşittir ama bazıları daha eşittir*, olayına dönüyor.”

“Etkileyici,” diye fısıldadığımda başını aşağı doğru eğdi. “Aynı zamanda içler acısı,” diye tamamladı cümlemi.

Kitabı elinden hevesle kaptım. “O zaman hemen bitiriyorum.”

Sessizce gülerken eğilip yanağıma öptü. “Kalk hadi beraber şirkete gidiyoruz, akşam okursun.”

Oğuz’u oraya tek göndermek istemediğim için ayağa kalktım. “Olur, hemen hazırlanıyorum. Çıkışta Nazlı’nın yanına da uğrar mıyız?”

"İstersen uğruruz."

Ablasına girip sınırlı seçeneklere baktım. Nisan ayına girmek üzereydik ama hava hâlâ soğuktu. Bu yüzden yüksek bel, siyah bir kot, üstüne de balıkçı yaka, siyah bir triko kazak giydim.

"Hazırım." Oğuz kanepede oturmuş telefonuyla uğraşıyordu.

"Hadi gidelim."

Başını telefondan kaldırırken kolunu uzatıp belime sardı. Beni kucağına doğru çektiğinde dizine oturdum. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Dudaklarımda büyük bir gülümseme oluşurken parmaklarımı saçlarının arasına kaydırđım. "Nazlı aradı. Kötü bir rüya görmüş, acilen onu ziyarete gitmemizi istiyor."

Gülmeden edemedim. "İş ne olacak?"

Oğuz geri çekildiğinde omuz silkti. "Emir büyük yerden geldi. Gelmezseniz çocuğumu göstermem size diyor."

Bu defa kahkahalarla güldüm. "Ne?" dedim boğulur gibi.

Benim aksime Oğuz'un yüzü asıktı. "Sence doğumdan sonra eski haline döner mi?" İki kolumu boynuna sardığım da, "Muhtemelen," diye cevap verdim.

"Hayır kızamıyorum da hamile diye. Hemen ağlamaya başlıyor."

Kaşları çatıldı. "Sakin Oğuz, zaten hassas."

Sıkıntıyla oflarken ellerini havaya kaldırdı. "Yemez ki karışmak."

Bu halleri o kadar sevimliydi ki. Elimi yüzüne uzatarak yanaklarını parmaklarımdan arasına alıp sıkarken eğilip öne çıkan dudaklarını öptüm.

"Çok tatlısın."

Beni aniden ters çevirirken sırtım kanepesle buluştu. "Tatlı mı?"

Başım la onayladığımda yüzünü buruşturdu. "Oysa sana hiç tatlı olmayan şeyler yapmak istiyorum."

Sakalını boynuma sürtünce gıdıklandığım için gülmeye başladım.

"Şikâyet ettiğimi duydun mu?" Geri çekildiğinde gözleri koyulaşmıştı. Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı.

"Böyle konuşursan içimdeki canavarı tutamam."

Başımı yana doğru eğip cilveli bir şekilde gülümsedim. "Ben ona da tamamım."

"Ulan," diye söylenip dudaklarıma saldırdığında hem gülüyor hem de karşılık vermeye çalışıyordum. Sertliğini bana bastırdığında nefesim kesildi. "Sikeyim ya," diye söylendiğinde tam, "Olu-" diyecektim ki elini ağzıma bastırıp kapattı.

"Tek kelime daha edersen seni dizime yatırırım."

Tehdit dolu sözleri üzerine ayağa kalktı. “Süveyda bunu yapmamı ister gibi bakma bana, zaten kendimi zor tutuyorum.”

Boğuk çıkan sesimle kahkaha attım. Üstüne daha fazla gitmemek için ayağa kalktım. “Tamam sustum ben, bakmıyorum da.”

Burnundan nefes alıp ağzından verdi. O sakinleşmeye çalışırken gülmemek için altdudağımı ısırdım. Evden çıktığımızda gerginliği sürüyordu.

“İyi misin?”

“Evet,” diye homurdandı.

“Peki.”

Bana yan yan baksa da ses çıkarmadı. “Radyoyu açabilir miyim?”

İkimiz aynı anda radyoya uzandığımızda parmaklarımız çarpıştı. Temas kısa olsa da cızırtılar çıkarmak için yeterliydi. Oğuz elini çektiğinde ağzının içinde bir şeyler söylese de pek anlamadım. Ufak bir gülümsemeyle şarkı aradım.

“Eser’le konuştun mu?”

“Birkaç gün daha buradalar.”

“Ceyda ile araları nasıl?”

“Anladığım kadarıyla aynı.”

Ne diyeceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. “Zeynep nasıl, haberin var mı?”

Oğuz derin bir nefes aldı. “Onlar da aynı.”

“Vural hâlâ inat ediyor demek,” diye gevelediğimde başıyla onayladı.

“Katır inadı var onda, katır.”

Başımı iki yana doğru salladım. Hata ediyordu. Onu bu kadar seven bir kadın varken bu denli uzak durmak... Bunu ne zaman fark edeceğini gerçekten merak ediyordum.

“Birini sevdiğini anlamak için illa kaybetmek mi gerekiyor?”

Oğuz kısa bir an sessiz kaldı. “Vural’ın geçtiği yollardan geçmediğim için yorum yapamam.”

“Bu ne demek?”

Yüzünde hüznü bir gülümseme oluştu. “*Herkesin bir gideni vardır, içinden bir türlü uğurlayamadığı,* diye boşuna dememiştir Turgut Uyar.”

Kaçamak cevabı üzerine, “Başka biri mi vardı?” diye sordum.

Ufak bir nefes aldı. “Yitirdiği bir aile diyelim,” dediğinde sessiz kaldım. Vural’ın kayıplarını bilmiyordum, tahminimce Zeynep de bilmiyordu. Bu konuyu Oğuz ile daha sonra detaylı bir şekilde konuşacaktım.

Arabayı park ettiğinde birlikte indik. Hava soğuk olduğu için ellerimi paltomun cebine koydum. Beraber kafeye girdiğimizde birkaç masanın dolu olduğunu gördüm.

Biri gören Nazlı kocaman bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi ve ikimizce sırtla sarıldı.

"Ben de sizi özlemiştim iyi ki geldiniz," dediğinde Oğuz öksürmeye başladı. Sanki gelmemizi o istememiş gibi konuşması üzerine gülmek için boğazımı temizledim. Oğuz konuşmadan araya girdim. "Çünkü biz de seni çok öyledik." Elimi karnına yerleştirdim. "Bebiş nasıl?"

Kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu şimdi. "Çok iyi teyzesi, seni gördü daha iyi oldu."

Oğuz, "Ya beni?" diye araya girdi.

Nazlı omuz silkti. "Yani belki biraz."

"Hayda."

"Ne o, kışkandın mı abiciğim?"

Oğuz gözlerini devirdiğinde, "Çok," diye söylendi.

Birlikte masaya geçtiğimizde müşterilerle ilgilenen Barış kısa bir an yanımıza uğradı. "Hoş geldiniz, bir şey alır mısınız diye soramayacağım çünkü çok yoğunum. Yeni eleman yine işten ayrıldı."

Özlemle iç çektim. Keşke tekrar buraya dönseydim. Oğuz'a baktığımda başını iki yana doğru sallayıp kesin bir sesle konuştu. "Sakın aklından bile geçirme."

Dudaklarımı sarkıttım. "İyi," diye homurdanıp sırtımı sandalyeye yasladım. Bıyık altından gülerken elini uzatıp yanağımdan makas aldı.

"Böyle uysal uysal söz dinlediğinde daha tatlı oluyorsun."

Geri çekilip somurtmaya devam ettim.

"Abi niye bu kadar kısıtlıyorsun onu?"

Nazlı'nın çemkirmesi üzerine sırtıttım. Oğuz'un kaşları çatıldı. "Kısıtlamıyorum sadece korumaya çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. "Elinde olsa fanusa koyacaksın da neyse."

"Ne alakası var, Nazlı?"

Onu duymazdan gelen Nazlı bana döndü.

"İstedğin zaman tekrar çalışmak için gelebilirsin."

Gülümsedim. Keşke öyle olsaydı. Volkan yakalanmadan öyle bir şey mümkün değildi. Birlikte biraz daha oturduktan sonra Oğuz toplantıya katılmak zorunda olduğunu söyleyerek ayaklandı. Kafeden çıktığımızda Nazlı bu ara birlikte yemek yememiz için söz almıştı. Şirkete giderken Oğuz'un telefonu çaldı. Bakışlarım arabaya bağlı olan ekrana kaydığından Leyla Sarhan adında birinin aradığını gördüm.

"Leyla Sarhan?" diye sordum. Onunla aynı soyadını taşıyan biri mi vardı? Oğuz'un direksiyonu tutan eli sıkılaştı. Dudaklarını birbirine sıkıca

bastırmıştı. Merakıma engel olamadığım için, “O kim?” diye üsteledim. Arayan kişi her kimse onun gerilmesine neden olmuştu.

Yutkunduğunda âdemelması hareket etti. Kısaca, “Annem,” dediğinde sesindeki soğuk ton ürpermeme neden oldu.

Şaşkınca, “Annen mi?” diye tekrarladım. Oğuz annesinden sadece bir kere bahsetmişti. O da onu yetimhane kapısına bırakıp gittiğiyle alakalıydı. Onunla görüştüğünü bilmiyordum.

Başıyla onayladığında bir an ne diyeceğimi bilemedim.

“Görüştüğünüzü bilmiyordum.”

Bakışları bana kaydı. Gözlerindeki soğukluk yabancıydı. “Ara sıra arar.”

Tekrar yola baktığında bedenindeki gerginlik gözle görülüyordu. Bacağının üstüne koyduğu elini tutup kucağıma çektim. Yolculuğun geri kalan kısmı sessiz geçerken annesi bir kez daha aradı ama Oğuz açmadı. Arabayı park ettiğinde birlikte indik. Otoparkın asansörüne doğru ilerlerken ona doğru sokuldum. Asansöre binince Oğuz elimi tuttu. Başını saçıma doğru eğip ufak bir öpücük kondurdu. Hâlâ konuşmamıştı. Annesi ile olan olayları merak etsem de şu an yeri değildi. Odasının bulunduğu katta asansör durduğunda el ele dışarı çıktık.

Çalışanların şaşkın bakışları gerilmeme neden olmuştu. Benim aksime rahat olan Oğuz herkese başıyla selam verip odasına doğru yürümeye devam etti. Gözlerimi yere indirip aceleci adımlarla ona eşlik ettim.

Odasına girdiğimizde kapıyı kapattı. Ancak o zaman rahat bir nefes aldım. “Herkes bize bakıyordu,” diye soludum.

Hafifçe gülümsedi. “Beni ilk defa biriyle gördüler.”

Kaşlarımla havalandı.

“Öyle bakma, işimi özel hayatımdan ayrı tutarım,” dediğinde kollarını belime sardı. “Ki sana kadar doğru düzgün bir ilişkim bile olmadı.” Başını yana doğru eğdiği için dalgalı saçları alnına dökülmüştü.

“Bu doğru mu?”

“İlişkilerim kısa sürdüğü için uzun zamandır hayatıma biri girmemişti.”

Onun gibi bir adamın hayatında kimsenin olmaması şaşırtıcıydı.

“Peki neden ben?”

Sorum üzerine kaşları bir an çatıldı. “Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Bakışın, gülüşün, düşüncelerin... Olaylara tepkin bile çok farklıydı. Beni sürekli şaşırtıyordun,” dediğinde bakışları dalgındı. Geçmişini düşünüyor gibiydi. Dudaklarında ufak ama içimi eriten bir gülümseme oluştu. “Sana dair her şey beni cezbediyor. Belirli bir nedeni yok, sadece...” deyip iç çekti. “Seni gördüm ve vuruldum. Planlı bir şey değildi.”

O kadar içten konuşuyordu yanaklarım kızardı.

"İçime işledin Süveyda, en derine kadar işledin."

Elimi geniş göğsüne yasladım.

"Neden böyle bakıyorsun?"

"Hiç," desem de bakmaya devam ediyordum. Sanırım az önce ona bir kez daha âşık olmuştum. İsteddiği zaman çok tatlı dilli olabiliyordu. Bu hal-leri her defasında kalbimi çeliyordu. Diğer elimi uzatıp yumuşak saçlarını geriye doğru iteledim. Parmak uçlarımda yükseldiğimde gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Tam dudağını öpeceğim sırada odanın kapısı pat diye açıldı.

"Oğuz, nihayet geldin."

Özgü'nün sesi sonlara doğru kısıldığında geri çekilip kapıya döndüm. Gözlerini anında kaçırırken, "Şey affedersin, misafirin olduğunu bilmiyordum," diye geveledi. Ben ise kapıyı bile çalma gereği duymadan paldır küldür içeri girmesine şaşırılmış bir halde bakakalmıştım. Bir adım geri çekildiğim sırada Oğuz boğazını temizledi.

"Toplantı odasında seni bekliyoruz," dedikten sonra kapıyı kapatıp geldiği hızla geri gitti.

Yüzüm asılırken geri çekilmeye devam ettim. Oğuz'un belimdeki eli sıkıştırdığında, "Gecikmiyor musun?" dedim.

Gözlerim göğsünde olduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

Ona sırtımı döndüğümde içim içimi yiyordu. Bu kadar samimi olmalarına dayanamıyordum.

"Süveyda?"

Pencereye doğru yaklaştım. "Toplantıya gitmen gerekmiyor mu?"

Cama vuran yansımasından ona bakıyordum. Bana doğru yaklaştı.

"Bekleyebilirler."

Cevap vermeyince yanıma gelip bana doğru döndü. "Konuş benimle."

Kollarımı önümde bağlarken sertçe yüzüne baktım. "Her şey açık değil mi?"

Kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşti. "Sorduğuma göre değil."

Bedenimi ona doğru çevirip duruşumu dikleştirdim. "Eski sevgilinle hâlâ aynı yerde çalışıyorsun."

Son derece sakın bir sesle, "Çok çok eski sevgilimle," diyerek beni düzeltti.

"Ne fark eder? Sonuç olarak sevgilindi."

Ses tonum iğneleyici çıkmıştı. Dünden beri bastırmaya çalıştığım duygular gün yüzüne çıktığı için engel olamıyordum.

"Yavrum on iki yıl önce yaşanan kısa bir şeydi. Aramızda herhangi bir şey yaşanmadan son verdik."

"Özgü son vermişti," diye atıldım.

“Çünkü benden karşılık alamayacağını anladı.”

Gözlerimi birkaç saniye kapattım. “Neden yan yana çalışıyorsunuz?”

Sakin kalabilmek için tüm gücümü kullanıyordum. Oğuz ellerini uzanıp kollarımı tuttuğunda bana doğru bir adım daha atıp yüzüme doğru eğildi. “Çünkü Özgü’yü Nazlı gibi görüyorum, mezun olduğunda iş arıyordu, ben de yardımcı oldum.”

Başımı iki yana doğru salladım. “Ama o sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor.”

Kaşları çatıldı. “Öyle bir şeyin imkânı yok.”

Vardı.

“Dün bizi yan yana gördüğünde gözlerinde gördüğüm hisler...” deyip sustum.

“Sana öyle gelmiştir.”

Başımı iki yana doğru salladım.

“Ben hep içime atarım Oğuz ama artık bunu yapmak istemiyorum.”

Geri çekildiğinde uzanıp kolunu tuttum. “Seni Özgü ile görmek istemiyorum. Onunla arana mesafe koyamaz mısın?”

“Zaten öyle yapıyorum.”

“Öyle yapsaydın kapını çalmadan içeri giremezdi.”

İç geçirdi.

“Abart-” dediğinde parmağımı havaya kaldırdım.

“Cümleleri tamamlama çünkü abartmıyorum. Benim yerimde olsan aynı tepkiyi verirdin.”

Daha fazlasını bile verirdi. Gözlerinde parlayan ışıktan anlayabiliyordum.

“Tamam. Nasıl istiyorsan öyle olsun.”

“İyi,” diye mırıldanıp tekrar cama döndüm.

“Burada bekle beni,” deyip kulağıma doğru eğildi. “Toplantıdan sonra bu tehdidin üzerine konuşacağız küçük hanım.”

Yakınlığı karşısında etkilenmiyormuş gibi yaparak omuz silktim.

Oğuz inatçı olduğuma dair bir şeyler homurdanıp odadan çıktığında hafifçe gülümsedim. En azından aralarında mesafe olacaktı. Hem olayın on iki yıl öncesinde kalmış olması içimi az da olsa rahatlatmıştı. Oğuz bunca yıl karşılık vermediyse durumun değişmesi zordu. Telefonumu cebimden çıkarıp sosyal medya hesabımda gezinmeye başladım. Oğuz’un hesabına girip arkadaş listesine baktığımda Özgü ile birbirlerini takip ettiklerini gördüm. Oğuz hesabını pek kullanmasa da gıcık olmuştum. Odanın kapısı açıldığında başımı çevirdim. Kırklı yaşlarının sonunda duran kumral bir kadın içeri girdi. Saçları açık kahverengi, gözleri ise Oğuz’unki gibi elaydı.

“Oğuz’a bakmıştım.”

Nesi de duruşu gibi sertti. "Toplantıda. Siz kimsiniz?" dediğimde cevap vermeden gelip karşıma oturdu. Üstünde siyah bir kumaş pantolon ve açık renk bir dökümlü bluz vardı. Hoş ve bakımlıydı.

"Sade kahve istiyorum."

Birkaç saniye yüzüne bakakaldım. "Hadisene kızım, ne bakıyorsun alık alık?"

Ayağa kalktığımda şaşkınca kapıya yürüdüm. Oğuz'un kişisel asistanı Serkan'a, "İçerideki hanımefendiye sade bir kahve söyleyebilir misin?" diye rica ettikten sonra içeri geçtim.

İğneleyici gözleri üzerimde gezindi. "Zamane çalışanları da bir farklı," diye geveledi.

"Anlamadım?"

"Burada ne işin var, işinin başına dönsene. Patronun sana böyle boş boş oturman için mi maaş veriyor?"

Tepkisi karşısında şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. "Bunun sizi ilgilediğini düşünmüyorum."

Kadın dudaklarını büktü. "Küstah bir de," dediğinde içeri giren Kübra kahvesini masaya bıraktı. Ortamda garip bir sessizlik oluşurken kadın dik dik bana bakıyordu. Kübra, "Afiyet olsun," deyip odadan çıktıktan sonra uzanıp kahvesinden bir yudum aldı. "Oturmaya devam mı edeceksin?"

Sahte bir tatlılıkla gülümsedim. "Sanırım öyle yapacağım." Ters konuşmamak için kendimi tutuyordum.

"Bu tavırların yanına kalmayacak."

Tehdit içeren sözleri karşısında ağzım açık kalmıştı. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz ki?"

Fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ne mi sanıyorum? Koskoca Leyla Sarhan'ım ben, yani patronunuzun annesi."

Yaşadığım yoğun şaşkınlık yüzünden donup kaldım. Oğuz'un annesi miydi? Cevap vermeden odanın kapısı tekrar açıldı ve Oğuz, "Sevgilim sakinleşmiş mi?" diyerek içeri girdi.

Başımı ona doğru çevirdiğimde gülen gözlerle bana bakıyordu. Fakat gözleri annesini bulduğunda ifadesi anında değişti.

"Bu ukala kız senin sevgilin olamaz."

Gözlerim şaşkınca onu buldu. Beni ezmeye çalışan oydu.

"Burada ne işinin olduğunu sormadan önce sevgilim hakkında düzgün konuşmanı rica ediyorum."

Sözlerinin kibarlığını gölgeleyen sert ses tonu üzerine ürperdim. Oğuz yanıma geldiğinde ben de ayaklandım.

"Şey, ben annesi olduğunuzu bilmiyordum," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. Annesiyle ters düşmek, isteyeceğim en son şeydi.

Leyla Hanım sözlerimi duymazdan gelerek oğluna bakmayı sürdürdü. "Tercihlerin konusunda beni şaşırtmaya devam ediyorsun oğlum."

Sesinde kinayeli bir ton vardı. Oğuz hafifçe gülümsedi. "Tercihlerimin seni ilgilendirmediğini yine unutmuşsun."

Annesi çenesini dikleştirdi. "Düzgün konuş benimle, özellikle yanında," deyip aşağılayıcı bir şekilde bana baktı. "Şöyle kızlar varken."

Anlaşılan aramız düzelmeyecekti. Oğuz dişlerini birbirine bastırdı. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen gitmeni isteyeceğim."

Sakinliğin altında bunu yapacağını gösteren bir kararlılık vardı. Annesi bunu anladığı için sahte bir şekilde gülerek geri adım attı.

"Her neyse, seninle konuşmamız lazım."

Rahatsız olduğunu gösteren bir ifadeyle bana baktı. Anlaşılan bu konuşmada istenmiyordum. Açıkçası ben de kalmak istemiyordum.

"Ben seni dışarıda bekleyeyim."

Oğuz kolunu belime sarıp beni kendine doğru yasladi. Ardından düz bir ifadeyle annesine baktı.

"Dinliyorum."

Leyla Hanım sıkılı dişlerinin arasından cevap verdi. "Yalnız konuşmak istiyorum."

"Gördüğün gibi bu dediğin mümkün değil."

Kadın yorgun bir şekilde nefes aldı. "Kısa sürecek oğlum."

Kullandığı kelimeyi duyan Oğuz'un bedeni gerildi. Parmakları belime batıyordu. Bu kadın onu rahatsız ediyordu.

Buz gibi bir tonla, "Bana öyle seslenme," diye cevapladı.

Annesi duymazdan gelerek, "Lütfen," diye üsteledi.

"Eğer acelesi varsa dinliyorum."

İkisi de geri adım atmadan birbirine bakıyordu. O kadar gergin bir ortamı ki buharlaşıp yok olmak istiyordum.

Oğuz'un pes etmeyeceğini anlayınca, "İyi," diye söylenip koltuktaki çantasını aldı. Ardından hışımla odadan çıkıp gitti. Birkaç saniye hareket etmeden durmaya devam ettim. Başımı kaldırıp Oğuz'un sert yüzüne baktım. Az önce annesinin bulunduğu noktaya bakıyordu. Elimi çenesine yerleştirdim. "İyi misin?"

Sesimi duyunca yüzünü bana doğru çevirdi. Başıyla onayladığında gerginlik onu terk etmemişti.

"Belki de önemli bir şey söyleyecekti."

Derin bir nefes aldı. "Para isteyecekti." Kendinden emin bir şekilde verdiği cevap üzerine burnundan nefes vererek güldü. "Çünkü sevgili annem, oğlunu sadece parası bittiğinde arar." Acı taşan gözlerini gözlerime sabitledi. "İşin kötü yanı ise öz annem olması."

Çenexini hafifçe okşadım. Annesinin onda açtığı yaraları görmeme ilk defa izin veriyordu. Hayal kırıklığıyla yıkanmış kelimeleri ise kalbime batırmıştı.

Anne konusunda o kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştım ki bende çok derin, onarılmaz yaralar açmıştı. Fakat annem sandığım kadının öz olmadığını öğrenmek yaralarımın ilacı olmuştu. Yaptıkları acıtiyordu ama eskisi kadar kanatmıyordu.

"Hadi eve gidelim."

Başımınla onayladığımda beraber şirketten çıktık. İkimiz de yol boyunca sessiz ve durgunduk. Anne baba olma görevi yanlış insanlara düştüğünde en büyük zarar onlardan geliyordu. Onların verdiği zarar, bir çocuğun masum ruhunun en derinlerine işlerdi. Çocukluğumuza kattıkları karanlık ise ömür boyu silinmezdi. Kara bir leke gibi oraya çalınırdı. İkimizin de çocukluğunda bu lekeler vardı.

Yol boyu Oğuz'un elini tutmak dışında bir şey yapamadım. Zaten kırıldığım bir yerden onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum.

Eve geçtiğimizde Oğuz duş almak için banyoya girdi. Mutfığa geçip ikimiz için kahve hazırladım. Yanına dün yaptığım kurabiyelerden koydum. Kurabiyelere bakınca yüzüm ısındı. Boğazımı temizleyip tabağı tepsinin içine koydum. Yatak odasına gittiğimde Oğuz yatakta yüzüstü uzanmış uyuyordu.

Günlerdir doğru düzgün uyumadığı için sonunda pes etmiş olmalıydı. Mutfığa geçip camın kenarında kahvemi içerken ona yemek yapmaya karar verdim. Oğuz genelde güzel yemek yediği zaman mutlu olurdu. Hafifçe gülümsediğimde dolabı açıp baktım. Et ve sebze dışında bir şey yoktu. İnternette tariflere baktıktan sonra fırında etli kebab yapmaya karar verdim. Mutfakta zaman geçirmek bana hep iyi gelirdi. Ellerim çalıştığı için aklım boşalırdı.

Birkaç saat sonrasında her şey hazırды. Yorgunca bulaşıkları makineye attıktan sonra saate baktım. Akşam sekizi geçiyordu. Yatak odasına girdim. Oğuz uyumaya devam ediyordu. Ben de banyoya girdim. Kısa bir duş aldıktan sonra daha iyi hissediyordum. Yatağa doğru yanaştığımda onu uyandırmak istemesem de sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Hafifçe kıpırdandığında yatağa çıkıp üstüne doğru eğildim.

Burnumu boynuna yaslayıp yavaşça yanağına doğru sürttüm. "Hımm," diye mırıldandığında göğsüm sırtına yapışmıştı. Elimini geniş sırtına yaslayıp hafifçe okşadım.

Ardından yanağına ufak öpücükler kondurdum. Elim omzundan pazısına kaydı. Kolları bile o kadar genişti ki elim ufacık kalmıştı.

“Uyandın mı?” diye fısıldadım.

“İ-h,” dediğinde gülümsedim. Dudaklarım boynundan ensesine doğru kaydı. Tırnaklarımı hafifçe sert tenine batırıp gezdirdim.

“Uyanmam için ne yapmam gerekiyor?”

“Devam et,” diye mırıldandığında ensesine doğru güldüm. Dudaklarımı tişörtünün üstünden sırtına bastırdım. Ellerimle omuzlarına masaj yaptığımda bedeni gevşedi. Parmaklarımı düğümlenen kaslarına bastırıp sertçe ovdum. Hafifçe inledi.

Bana doğru döndüğünde hafifçe geri çekildim. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Ellerimi göğsünde birleştirip çenemi yasladım. Uykulu gözleri yavaşça açıldığında gülümsedim.

“Günaydın.”

Başını iki yana doğru salladı. Beni ters çevirip yüzünü boynuma gömdü. Kıkırdadığımda sıkıca sarıldı. “Biraz daha uyumak istiyorum.”

Ellerimi saçlarına yerleştirip yavaşça okşadım. “Ama yemek hazır.”

Nefesi boynuma çarparken dudaklarımı başına bastırdım. Saçları hâlâ nemliydi. Birkaç dakika daha bekledikten sonra Oğuz iç çektiğinde istemeyerek doğruldu. Ben de kalktığımda uykulu yüzüne baktım. O kadar tatlı görünüyordu ki uzanıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Eğer başlatırsam durmazdı. Bu yüzden ayağa kalktım ve elimi uzattım.

“Hadi, çok açım.”

Gözleri üstümde gezindiğinde, “Ben de açım,” dedi. Sesindeki yoğunluk üzerine boğazım kurudu.

Elimi tutup ayağa kalktığımda üstüme doğru yürüdü. Parmakları belime tutunduğunda ellerindeki sıcaklık tenime işliyordu. “O zaman yemeğe gidelim,” dediğimde sesim çatlak çıkmıştı.

Başını iki yana doğru sallayıp burnunu yavaşça burnuma sürttü. “Aslında ben sana açım.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Yemekten sonra buna bir çözüm bulabiliriz,” diye fısıldayıp geriye doğru çekildim.

Günlerdir doğru düzgün yemek de yemediği için zayıflamıştı. Onunla ilgilenmek istiyordum. Mutfağa geçtiğimizde, “Ev mis gibi kokuyor,” dedi.

Tabağa doldurduğum yemeği görünce gözleri parladı. “Bakalım tadını da beğenecek misin?”

Sandalyeye geçtiğinde şaşkınca, “Bunları ne ara hazırladın?” diye sordu.

Hafifçe güldüm. “Saatlerdir uyuyorsun.”

Gözleri kolundaki saate kaydı. “Öyle görünüyor.”

“Hadi, soğumadan başla.”

Beni ikilemedi bile. Günler sonra onu ilk defa iştahla yemek yerken gördüm. Bu mutlu olmamı sağlarken benim de iştahımı açmıştı. Ona daha çok yemek yapmalıyım. Oğuz ikinci tabağına geçtiğinde ben ancak birinci tabağımın varısını yemiştım.

"Nasıl bu kadar güzel yemek yapabiliyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmem."

Yemeklerimi beğenmesi beni gerçekten çok mutlu ediyordu. Tabağını bitirdiğinde kaşları çatıldı. "Tekrar kilo alacağım."

Birlikte masayı topladığımızda bulaşıklarda yardımcı oldu. İçeri geçeceğimiz sırada kapı çaldı.

Oğuz kapıya baktığında ben de arkasındaydım. Kapıyı açınca yüzü asık olan Özgü ve annesi karşımızdaydı. Özgü iki elini havaya kaldırdı.

"Annen o kadar çok ıstar etti ki buraya getirmek zorunda kaldım. Ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorsun," diye söylendi.

Annesi omuz silkti. "Ev çok uzaktı, yardımcı oldun işte fena mı?"

Özgü sıkıntıyla ofladı. "Üzgünüm, bana başka şans bırakmadı."

Oğuz, "Tamam, sorun yok," dediğinde Özgü başıyla selam verip asansöre bindi. Annesi arkasından asık yüzle baktı.

"Şu kızıdan da hiç hazzetmiyorum, burnu bir karış havada haspamın."

Gözlerim irileşti. Anlaşılan kadının nefreti geneldi. Gözleri bana kaydığında gördüğünden rahatsız olduğunu gizlemeyen bir ifadeyle baktı.

"Beni içeri almayacak mısın?"

"Ne istiyorsun?"

"Önce içeri gireyim," diye diretti. Oğuz dişlerini birbirine bastırırken istemeyerek de olsa yana çekildi.

Daha yeni yeni sakinleşmişken tekrar buraya gelip huzurunu kaçırmıştı. "Ne söyleyeceksen bir an önce söyle."

Annesi rahatça salona geçip kanepeye oturdu. "Kalacak bir yere ihtiyacım var," deyip oğlu ile aynı olan gözlerini karşıya dikti. "Sana gelmekten başka çarem yoktu. Çok çaresizim."

Oğuz ise ona bakıp acı acı gülümsedi. "Çaresizsin," diye tekrarladı. "Bu cümleyi en son söylediğinde yetimhane kapısına küçücük bir çocuk bırakmıştın."

Leyla Hanım'ın gözleri oğlunu buldu.

"Yıllar geçti, her şey değişti. Ama sen..." deyip eliyle annesini işaret etti. Omuzları çökmüştü. "Sen Leyla Sarhan, hiç değişmedin."

Bazı insanlar bazı insanların yarasıydı. Leyla Sarhan da oğlunun yarasıydı. Annesi ise gözünü dahi kırpmadan yüzüne bakıyordu.

Basit bir şekilde, "Hayat işte," dediğinde gözlerini kaçırdı. Sanki çok basit bir şeymiş gibi söylemişti. Sanki çocuğunun hayatını harcamamış gibi...

Oğuz yavaşça, “Hayatmış,” diye tekrarladı. “Olanların sorumluluğunu bile kabullenmiyorsun, her zamanki gibi.”

“Sürekli geçmişi kurcalamaktan sıkılmadın mı?”

Suçlayıcı bir şekilde konuşması üzerine Oğuz alaylı gülümsemesiyle cevap verdi. “Haklısın, kime ne anlatıyorsam...”

Sözleri annesinin ağrına gitmişse bile bozuntuya vermedi. “Neyse, dediğim gibi kalacak bir yere ihtiyacım var. Sadece geçici bir süreliğine.”

“Otele neden gitmedin?”

“Fiyatlardan haberin var mı senin? Hem kocaman evin dururken müsriflik olurdu.”

Oğuz elini gergince saçlarının arasına geçirdi. “Sana verdiğim aylık, otelde kalman için fazlasıyla yeter.”

“Arkadaşıma borç verdim.” Yavan bir şekilde verdiği cevap bana bile inandırıcı gelmemiştir.

“Kesin öyle,” diye homurdanan Oğuz uzanıp elimi tuttu.

“Bu gece burada kal, yarın duruma göre bakarız.”

“Beni tek mi bırakacaksın?”

Oğuz cevap vermek yerine odadan çıktığında onu takip ediyordum. Montumu bana uzattıktan sonra kendisi de hızlı hareketlerle hazırlandı.

Annesi yanımıza geldi. “Böyle yapacağını bilsem hiç gelmezdim.”

“Beni tanıımıyormuş gibi konuşma lütfen. Böyle yapacağımı en iyi bilen insanlardansın. Ne yazık ki...” Arabasının anahtarını aldıktan sonra annesine döndü. “Mutfakta yemek var, misafir odasında kalırsın. Gel, Süveyda.”

Evden apar topar çıktığımızda bedeninden buram buram gerginlik yayılıyordu. Asansöre bindiğimiz an sırtını aynaya yaslayıp tuttuğu nefesini dışarı verdi. Sanki annesinin yanında alamadığı soluklar ciğerlerinde birikmiş gibiydi. Karşıya diktiği gözlerinde biriken bir geçmiş vardı. Yanak kasları dalgalandığında adını seslendim ama beni duymadı. Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki bulunduğu andan soyutlanmış gibiydi. Elini sıkıştırdığımda doğruldu. Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki çaresizlik kalbime battı. Ona hangi söz yardımcı olurdu onu bile bilmiyordum.

“Kaç yaşına geldim ama hâlâ yaptıklarını aşamadım. Kaç yılı geride bıraktık ama-” deyip sustu. Sessizliğinin ardında biriktirdikleri vardı. Söylenmeyen sözlerin altında yatan itiraflar ise o kadar ağırdı ki altında kaldığını biliyordum. *Ki ben onu, hiçbir şeyin yıkamayacağını sanırdım.*

“Bu kadar bencil biri olmasını kaldıramıyorum, kabullenemiyorum.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Hafifçe gülümsediğinde ardındaki hüznü görebildim. “Üzülmesi gereken asıl kişinin dünya umurunda değil.”

Asansör otopark katında durduğunda birlikte arabaya doğru yürüdük.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski evine."

Gözlerimi araladığımda kafam karışmış bir şekilde karanlık odaya baktım. Nerede olduğumu birkaç saniye sonrasında hatırlarken yavaşça doğruldum. Birkaç hafta önce yaşadığım eve gelmiştik. Oğuz işleriyle ilgilenirken ben de kanepeye uzanmış televizyon izliyordum. Anlaşılan uyu-yakalmıştım. Ayaklarımı yere sarkıtırken masanın üstündeki telefonu alıp saate baktım. Biri geçiyordu.

"Oğuz?" diye seslendim ama karşılık alamadım. Ayağa kalkıp ışığı açtım. Yatak odasına baktığımda Oğuz yoktu. Mutfakta da yoktu. Salona geçince montunun da askıda olmadığını gördüm. Telefonumu alıp pencere kenarına ilerledim. Arabasını görünce aklıma çömlek atölyesi geldi. Kanepedeki battaniyeyi omzuma atıp anahtarı aldıktan sonra evden çıktım. Soğuk karşısında titrememeye çalışarak merdivenlerden indiğimde adımlarım aceleliydi. Atölyenin ışıkları açıktı. Kapıdan içeri girip yavaşça kapattım. Burası loş, sarı ışıkla aydınlatılıyordu. Toprak kokusunu içime çekerken dar koridordan geçtim ve onu gördüm. Oğuz divanın üstünde oturmuş, önünde dönen yuvarlak çarkın üstündeki çamuru elleriyle şekillendiriyordu. Sırtımı duvara yaslayıp onu izlemeye başladım. Dalgalı, kestane rengi saçları geniş alnına dökülmüştü. Yüzü yaptığı işin ciddiyetiyle dolmuş gözlerini ellerinden ayırmıyordu. Uzun beyaz ellerini her zaman çok sevmiştim ama şimdi yumuşak çamuru bu kadar güzel şekillendirmesi karşısında hayranlıkla dolmuştum.

Gözlerini vazodan ayırmadan, "Yanıma gel," dedi.

İçeri girdiğim an burada olduğumu biliyor olmalıydı. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken sözlerini ikiletmeden yanına gittim. Yaptığı şeye yakından baktığımda vazoya benzettim.

Oğuz, "Olmadı," dediğinde tekrar bozdu. Gözlerim kocaman açıldı.

"Neden bozdun ki? Çok güzeldi."

Beni duymazdan gelerek doğruldu. Geriye doğru çekilirken çamurlu eliyle elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Bacaklarının arasına oturmamı sağlarken çenesini omzuma bastırdı. "Yapmak ister misin?" Başımı hevesle aşağı yukarı doğru salladım.

İki elimi tutup hafif cıvık olan çamura yerleştirdi. Çamur avuçlarımızın arasında dönerken, "Çok bastırma," diye fısıldadı.

"Tamam." Sanki yanlış bir hareket yapsam hepsi bozulacak gibiydi. Bu yüzden hareket eumeye çekiniyordum.

Çamur avuçlarımin arasında dönerken, "Rahatla," dedi. Sıcak nefesi boynuma çarpıyordu.

"Denerim." Ellerimi yönlendirmeye başladı. Hızla şekil alıyordu. "Çok güzel," dediğimde sessizce dudaklarını boynuma bastırdı.

Burnunu boynuma sürttü. Derin bir nefes çektiğinde hafifçe titredim. "Dikkatin dağılmasın," diye emrettiğinde sesi sertti.

Bana bu kadar yakinken dediğini yapmak kolaymış gibi...

Sırtım göğsüne yapışmıştı ve kalçam bacaklarının arasındaydı. Sıcaklığı bedenimin her köşesine sızıyordu. Boğazımı temizleyip dikkatimi toplama-ya çalıştım.

Ellerini ellerimden çektiğinde, "Ama-" diye itiraz etmeye çalışsam da, "Şşş," diyerek beni susturdu. "Devam et."

Çamur ellerimin arasında uzarken kulağıma yanaştı. "Parmağını üst kısmına yerleştirip yavaşça bastır."

Dediklerini yapmaya çalışırken ellerini çekmişti. "Şimdi seni biraz kirleteceğim."

Sesim içime kaçtığı için konuşamadım. Bedenim beklentiyle dolarken sertliği kalçama batıyordu. Kirli ellerini tişörtümün etek kısmına yerleştirdi.

"Bunu çıkarırsam ellerini çekmek zorunda kalırsın. Bu yüzden..."

Kumaşın yırtılma sesi geldiğinde iç çektim. Tişörtün ön kısmını boydan boya yırtmıştı. Sadece toz pembe tonlarındaki dantel sutyenimle kalmışım. "Üzgünüm, yenisini alırsın."

Çamurlu ellerini karnıma yerleştirdiğinde irkildim. Yüzünü tekrar boynuma yerleştirirken elleri yukarı çıkmaya başladı. Parçalanan tişörtle ellerini sildi.

"Sakın bırakma."

Uyarısı boşaydı. Bu şekilde devam edemezdim.

"Oğuz," diye itiraz ettiğimde, "Devam et," dedi.

Dudakları omzuma kaydı. Dişlerini omuz başıma bastırduğunda nefes alamadım. Görüşüm bulanıklaşırken karnım içe doğru çöktü ve ellerim titredi. Tenim diken diken olmuştu. Yüzümdeki sıcaklık boynuma doğru indi. Bir eli karnımda sabit dururken diğer eli göğsüme kaydı. Sutyenimin üstünden sertleşen göğüs ucuma dokunduğunda sırtım göğsüne doğru çarptı. Dokunuşu yüzünden ağırlaşan göğüslerim sızıyordu. Oğuz acele etmeden dokunurken aldığı nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu.

Ortamdaki hava iyice ısınırken diğer elini yanda duran suyun içine batırdı. Hareketlerini gözucuyla görebiliyordum. Elini yıkadıktan sonra bacağıma yerleştirip yavaşça yukarı doğru çıktı. Bacak kaslarım kasıldı. Ama

durmadı. Artık temiz olan eli taytın bel kısmından içeri süzüldüğünde ellerini tekrar hareket etmeyi kesti.

"Durmanı söylemedim," diye azarladığında dişlerini birbirine bastırdım. Parmakları iç çamaşırımın içine kaydığında kısık bir sesle, "Bana böyle dokunursan yapamam," diye sızlandım.

Beni duymazdan gelerek dokunmaya devam etti. Karnımın altında biriken sıcaklıklar kasıklarına doğru iniyordu. Diğer eli sutyenimden içeri süzülüp çıplak göğsümü kavradı ve yavaşça yoğurdu. Başım geriye doğru düştüğünde, "Durursan ben de dururum," diyerek tehdit etti.

Her şey o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki ağlayacak gibi oldum. Ellerim sıkılaştığı için şekil vermeye çalıştığım yumuşak çamur bozulmuştu.

Dilini damağına vurdu. "Şimdi onu düzeltmen gerekiyor."

Sesi ve hareketleri o kadar kışkırtıcıydı ki bunu yapmamı bekleyemezdi. Dudaklarını omzuma bastırırken ellerinin baskısı artmıştı. Diğer göğsümle ilgilendiğinde aynı zamanda parmakları hareket etmeye devam ediyordu. Bedenim o kadar gergindi ki bu saldırılarına ne kadar daha dayanacağımı bilmiyordum. Çamur çoktan mahvolmuş saçma bir şekil ortaya çıkmıştı. Vücudumdaki baskı artarken hırıltılı bir sesle konuştu. "Sakın gelme."

"O zaman dokunma."

Çamuru bırakıp ona doğru döndüm ve dudaklarını kavradım. Dili ağzımın içine daldığında gözlerim kapandı. Parmaklarının baskısı arttığında kendimi daha fazla tutamadım. Kucağında, kollarının arasındayken milyonlarca parçaya dağıldım. Dünya benim için hareket etmeyi keserken gözlerimi sıkıca kapatmış vücudumdaki sarsıntıların dinmesini bekliyordum. Tekrar nefes aldığımda sırtım az önce oturduğumuz divana yapıştırılmıştı. Oğuz taytını çıkarıp fırlattığında elini sırtına atarak, tişörtünü tek hareketle başından çekip çıkarttı. Onu çıplak görünce nefes almayı unuttum. Çamurlu ellerim geniş ve sıcak göğsüne kaydığında altdudağıma ısırıldım. Ellerim göğsünden pazılarına kaydı. Oradan da pürüzsüz sırtına dokundum. Yüzümü boynuna yaklaştırıp dudaklarımı nemli tenine bastırdım. Oğuz elini belime yerleştirip sıkıca tutarken aniden ters döndü. Şimdi ben onun üstünde duruyordum. Düşmemek için kollarını sıkıca tutmuştum. Dudaklarım boynunda gezinirken, "Beni mahvediyorsun," diye inledi.

"O zaman ödeştik, Oğuz Bey." Göğsünü öptükten sonra karnına doğru kaydım. Karnındaki baklava dilimlerine dişlerini bastırdığımda kasıldı.

"Siktir." Elim karnından eşofmanına kaydı. Bel kısmını çekiştirip elimi iç çamaşırına doğru kaydırduğimde bana dokunduğu gibi dokunmak istedim. *Boxerından* içeri süzülen parmaklarımın ardından ikimiz de titredik. Kalçası elime doğru hareket ettiğinde tuttuğu nefesi sertçe verdi. "Bu kadar yeter."

Kalçalarımı kavrayıp beni üstüne çekti. Eşofmanını hızlıca indirdiğinde elleri külotumun kenarına kaydı. Kumaşın kenarını iki eliyle tutup çektiğinde tişörtümle aynı kaderi yaşadı. “Bunun için de üzgün müsün?”

Hırıltılı bir sesle güldüğünde elleri belime kaymıştı. “Hiç değilim.” Tekrar kalçalarımı tuttu. “Ağrın var mı?” Çok hafif de olsa vardı ama başımı iki yana doğru salladım.

“Seninle sevişebilir miyim?”

Bu defa başımı aşağı yukarı salladım. Yüzündeki gülümsemeyle içime girdiğinde nefes almayı bıraktım. İkimiz de bir an hareket etmeyi bırakıp öylece durduk. Tamamlanmışlık hissi tüm hücrelerime yayılırken gözlerimi kapattım. Yüzünü göğüslerimin arasına yerleştirdi. Sakalları hassas tenime batarken bedenimi oyuncak bir bebekmiş gibi tekrar çevirdi. Şimdi üstümde duruyordu.

Bir eli bacağımı kavrayıp beline sardı. Diğer eli sutyenimi aşağı doğru çektiğinde sıcak ağzını göğüs ucuma kapattı. Sırtım bedenine doğru yükselirken ikimiz de terlediğimiz için bedenlerimiz kaygandı. Nefes alış verişlerimizin yüksek sesi atölyede yankılanırken çark dönmeye devam ediyordu. Her tarafımız çamurdu ama umurumuzda olduğu söylenemezdi.

Gözlerim tekrar kapanırken Oğuz’un hareketleri hızlanmıştı. “Sana doyamıyorum, Süveyda.” Eğilip dudaklarımı emdi. Ellerim omzuna tutunurken göğüslerim sert göğsü tarafından eziliyordu. Dudaklarımdan çeneme kayan dili hafifçe ısırp emdi. Sakalı yüzünden tenim yanıyordu. Kulağıma doğru kaydığında kalçamı sertçe sıktı.

Elim sırtında gezinirken kalçalarım ritmine ayak uydurmuş ona eşlik ediyordu. Kalçam kasıldığında, “Of siktir,” diye hırladı.

Gözlerim geriye doğru yuvarlandığında dokunuşlarına daha fazla dayanamayıp ellerinin altında bir kez daha parçalandım. Bu defa o da bana ayak uydururken başı boynumun kıvrımına düştü. Kollarımla onu sıkıca sarıp sarmaladım. Nefes nefese kalmıştık. Alnını alnıma yasladığında gözlerimi araladım. Ela rengi gözleri kopkoyu olmuştu. Gece yarısı göle bakmak gibi bir his yayıyordu içime.

Nefesi dudaklarıma çarparken, “Senden ibaretim, sadece senden...” dedi ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü. “Sensiz nasıl nefes alınır onu bile unuttum.”

Boğazım düğüm düğüm oldu. Sarf ettiği her söz düğümüne bir ilmek daha atmıştı. Ben de ondan ibarettim. Sadece ondan...

26. OPERASYON

"Gece gündüz seni bekliyorum..."

Korku, Stefan Zweig

Eserler ne zaman gelecek?"

Oğuz kolundaki saate baktı. "Her an burada olurlar."

Elimdeki bardağı makineye yerleştirdim.

"Oğuz, annen konusunda ne yapacaksın?"

Anında gerilirken bakışlarını kaçırdı. Dişlerini sıkıdığı için yanak kasları dalgalanmıştı.

"Geçici süreliğine burada kalsın. Biz de bugün tekrar benim evime geleceğiz."

Başımın onayladığımda kapı çaldı. Oğuz bakmak için mutfaktan çıktığında ellerimi kuruladım. Salona geçince Eser ve Ceyda'nın yine birbirinden uzak köşelere çekilmiş olduklarını gördüm. Aralarındaki sorunun hâlâ sürdüğünü görmek beni şaşırtmıştı.

Gözlerim Eser'e kaydı. Keyifsiz ruh halinin sürdüğü belli oluyordu. Gözlerinin etrafı bile çökmüştü. Ceyda ile aralarının bozuk olması ona iyi gelmiyordu. Sahte bir gülümsemeyle, "Leyla Hanım yine sahalarda ha?" diye sordu.

"Maalesef," diye söylenen Oğuz, Eser'den bilgisayarını aldı. "Getirdiğin için sağ ol kardeşim."

Oğuz bilgisayarını açarken Ceyda pencerenin kenarına çekilmiş kimseyle konuşmadan sessizce duruyordu. O kadar yalnız görünüyordu ki yanına gitmek istedim. Ama istediği kişi ben değildim. Eser'in gözleri de onu bulduğunda sessizce bir süre onu izledi. Ceyda'dan herhangi bir tepki gelmeyince, içli bir nefes alarak gözlerini isteksizce ondan ayırıp bana çevirdi.

Göz kırparken, "N'aber?" diye sordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Aynı. Balıkesir'e dönüş belli mi? Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Gidemiyoruz."

Ceyda'nın ani parlaması karşısında ona döndüm. Öfkeli gözleri Eser'in üstündeydi.

"Bir türlü bu Allah'ın cezası şehirden gidemiyoruz."

Eser'in kaşları havalandı. "Senin şu Allah'ın cezası dediğin şehirde tanışmış olmamız ne büyük ironi ama."

Ceyda dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne alakası var? Sadece burayı sevmiyorum.”

Tepkisi karşısında Eser gergince güldü. “Sana bir şeyleri sevdiremediğimi sürekli yüzüme vurmaya devam demek.”

Ceyda kollarını önünde bağladığında gözleri şimdi buz gibi bakıyordu. Sanki karşısındaki Eser değil de yabancı biriydi.

“Sıkıldım artık.”

“Neyden sıkıldın, Ceyda?”

Eser’in sesi en az Ceyda’nın bakışları kadar soğuktu.

“Senin şu alıngan tavırlarından, arkadaş canlılığından, fedakârlığından... her şeyden sıkıldım.”

“Neden?”

Soruyu duyan Ceyda, “Çünkü bu hayatı istemiyorum!” diye bağırdı. “Çünkü ben yalnızlığı seviyorum. İkinci bir kişiye ve onun kalabalığına alışamıyorum. Oldu mu?”

Birbirlerine uzun uzun baktıklarında aralarında çatırdayan şeylerin sesi gürültülüydü. Oğuz yanıma geldiğinde ikisini yalnız bırakmak için odadan çıktık. Fakat sesleri hâlâ geliyordu.

“Bu sözlerinde ciddi misin? Günlerdir seni yiyen düşüncelerin bunlar mıydı?”

“Ciddi olduğumu biliyorsun.”

Dişlerimi birbirine bastırdım. Ceyda’yı sarsmak istiyordum. Eser’e bu sözleri söyleyemezdi. Çünkü Eser onu o kadar çok seviyordu ki yıkılırdı. Oğuz’a baktığımda, “Karışamayız,” dedi.

“Bu kadar sıkıldığını keşke baştan söyleseydin, Ceyda.”

Eser’in yenilmiş gibi çıkan sesini duyunca gözlerimi kapattım.

“O zaman karşında durup seni istemediğin hayata mecbur etmek yerine yolundan çekilirdim.”

Kısa bir sessizlik yaşandığında Eser’in sözleri öyle ağırdı ki Ceyda’nın nasıl ayakta kaldığını merak ettim.

Ceyda, “Çekilirdin,” diye tekrarladı. “İyi o zaman şimdi çekil.”

Adım seslerinin ardından kapının kapanma sesi evin içinde yankılandı. Ceyda tüm yaşanmışlıklarını ufak bir cümleye sığdırıp Eser’i terk etmişti. Evin içine uğursuz bir sessizlik hâkimdi. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu sessizliğe daha fazla dayanamadığım için salona geçtim. Oğuz da hemen yanımdaydı. Eser başını kapıya çevirmiş boş gözlerle bakıyordu. Sanki Ceyda’nın gitmiş olduğuna inanmıyor gibiydi. Sertçe yutkunurken kendime engel olmayı bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Montumu dahi almadan evden çıktığımda botlarımı ayağıma geçirip hızlıca merdivenlerden indim.

Ceyda bahçe kapısını sıkıca tutmuş derin nefesler alıyordu. Ona doğru yürüdükçe sert esen rüzgâr saçımı geriye doğru savurdu. Üstümdeki hırkaya sarılırken başını bana doğru çevirdi. Beni görünce duruşunu anında dikleştirdi ama gözlerindeki acıyı yakalamıştım.

Hâlâ güçlü durmaya çalışsa da acısını görmüştüm. Bu içimdeki öfkeyi artırıyordu. Bu yaptığı onu da üzüyordu çünkü. Buna rağmen neden böyle davrandığını anlamıyordum. Gururunun aşkını yenmesine izin veriyordu.

Bahçenin kapısını açtığı anda, "Dur lütfen," dedim.

Burnunu çekerken soğuk bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Ona doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi azalttım.

"Sadece..." deyip ufak bir nefes aldım. "Seni anlamak istiyorum."

Bana doğru döndüğünde boş gözlerle yüzüme baktı.

"Neden böyle yapıyorsun, Ceyda? Eser seni bu kadar çok seviyorken..."

Eser'in adını duyunca gözlerindeki acı tekrar belirginleşti. Ceyda belki de ilk defa onu görmeme izin verdi. Sertçe yutkundığında yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru iteledi.

"Ben sadece olmayan şeyi zorlamayı bırakıyorum."

Cevap vermediğimde gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Yapamıyorum!" diye patladı. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde yaşlarla parladığını gördüm. "Size ayak uyduramıyorum. Kimseye uyduramıyorum. Elimde olsa evimden bile çıkmayacak biriyim ben ama şimdi..." Sesindeki çaresizlik ona karşı duyduğum öfkeyi azaltmıştı.

"Şimdi?" Duygularını öğrenmek istiyordum. Onu anlamam için benimle konuşması gerekiyordu. Sırtını kapıya yasladı.

"Eser'e iyi gelmiyorum ben. Onu o kadar çok kıskanıyorum ki... Sadece bana ait olmasını isteyecek kadar bencilim. Bunu ona yapmaya hakkım yok."

Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi

"Ceyda, Eser seni seviyor. Her şeyden ve herkesten çok."

"Ve bu bana yeterli gelmiyor. Çünkü bu lanet şehirde ailemi yitirdiğimden beri hayatıma aldığım tek insan o. Ama onun hayatı insanlarla dolu. Bunu kabullenemiyorum, denedim ama yapamıyorum."

Ailesini burada kaybettiğini bilmiyordum. Gözlerimi kırptıştırırken ona doğru yürüyüp elimi omzuna yerleştirdim. "Ailen için çok üzgünüm."

Sessiz kaldığında konuşmaya devam ettim. "Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum çünkü ben hiç yalnız kalmadım."

Gözleri yerdeki bir noktaya kilitlenmişti. "Sadece böyle yaşayamazsın, Ceyda. Eser için, kendi mutluluğun için fedakârlık da yapman gerekiyor." Burnunu çekip doğruldu. "İlişki içinde olmak bunu gerektirir."

"Yapamıyorum, bu yüzden hayatından çıkıyorum. Daha fazla benim gibi biriyle yaşamamalı. O çok daha iyilerini hak ediyor."

"Mücadele etmek yerine kaçamazsın."

Hafifçe güldü. "Kaçarım." Ardından arkasını dönüp bahçeden çıktığında devam ettim. "Kendini düzeltmek yerine onu başkasına mı bırakıyorsun?" Adımları bir an durdu. "Yapma Ceyda, onu böyle yaparak koruyamazsın."

Birkaç saniye hareket etmeden durduğunda geri döneceğine dair umuda kapıldım ama beni yanılttı ve yürümeye devam etti. O kadar inatçıydı ki... Eser için çabalamak yerine hayatından çıkmasını kabullenemiyordum. Omuzlarım aşağı doğru çökerken tekrar merdivenleri tırmandım. Zile basışımda kapıyı Oğuz açtı.

"Bu şekilde bir daha dışarı çıkma." Üşümüş ellerimi tuttu. Kaşları çatılırken onaylamayan bir sesle, "Buz gibi olmuşsun," diye söylendi.

Üzgün gözlerle yüzüne baktım. "Gitti."

Oğuz sıkıntıyla iç geçirdiğinde salona geçtik. Eser başını ellerinin arasına almış koltukta oturuyordu. Yaşadığı çaresizlik üstüne kara bir bulut gibi çökmüştü. Başını kaldırıp bana baktı.

"Gitti mi?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Gitti."

Ayağa kalktığı anda elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Neden şaşırmadım acaba?"

"Ailesinin bu şehirde öldüğünü biliyor muydun?" diye sorduğumda başını hızla bana doğru çevirdi.

"Bunu Ceyda mı söyledi?"

Başımınla onayladığımda gözlerini kapattı. "Sadece ailesinin o çok küçükken trafik kazasında öldüğünü biliyorum."

"Burada ölmüşler, Eser."

"Söylemiyor ki amına koyayım!" diye bağırdığında irkildim. "Tek kelime etmiyor. Ve ben onu günlerdir bu şehirde tutuyorum. Allah benim de belamı versin."

"Öyle söyleme, bilmediğin bir şey için kendini suçlayamazsın."

"Bilmeliydim, Süveyda... Ama ona dair en ufak bir şeyi öğrenmek bile o kadar zor ki! Araştırma da yapmak istemedim. Bana kendi gelsin istedim." Odada gergince volta atmaya başladı. "Günlerdir konuşmak yerine sustu. Şimdi de bildiği tek yolu seçti ve kaçtı. Çünkü Ceyda Hanım için her şey bu kadar basit."

Ona doğru bir adım attım. "Yanıliyorsun." Başını bana doğru çevirdi. "Kötü bu haldeydi. Eser. Hatta..." diye iç çektim. "Onu ilk defa ağlarken gördüm."

Gözleri inileşti. "Ağlıyor muydu?" Başımı aşağı doğru eğdiğimde yüzü nü buruşturdu. "Kahretsin."

"Kaçtı çünkü seni hak ermediğini düşünüyor. Sevgisinin bencil olduğu için sana zarar verdiğini düşünüyor."

Ellerinin saçlarının arasına geçirdi. "Bu soktuğumun düşüncelerini kim onun aklına sokuyor bilmiyorum ki."

Oğuz kanepeye oturdu. "Bize ayak uyduramadığı için kendi kafasında kuruyor. Ayrıca hiç arkadaşı olmadığı için kimseden akıl da almıyor."

Oğuz haklıydı. Ceyda o kadar içine kapanıktı ki bütün sorunlarını kendi çözüyordu. Yanlış sonuca ulaşsa bile onu durduracak kimse yoktu.

Eser yorgunca karşı koltuğa oturdu. "Şimdi ne yapacağım peki?"

"Bence peşinden gidip onu ikna et," dedim.

Oğuz başını iki yana doğru salladı. "Genelde hep yaptığı bu ama görünen o ki işe yaramıyor."

Eser bacağına sallarken ofladı. "Haklısın, bu defa bunu yapmayacağım."

"Peki ne yapacaksın?" diye sorduğumda gözleri beni buldu. Yüzünde tatsız bir gülümseme oluşurken, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Beni özlemesini bekleyeceğim. Ayrılığın en kötü seçenek olduğunu anlaması gerekiyor."

Kaşları çatıldı. "Ya anlamazsa? Ya ayrılığın sizin için daha iyi olduğunu düşünürse?"

Gözleri dalgınlaştı. Kısa bir sessizlik yaşanırken, "O zaman yeni bir yol buluruz," dedi.

Sözleri üzerine gülümsedim. Eser, Ceyda'yı o kadar güzel seviyordu ki sanırım Ceyda'nın bunu anlaması için kaybettiğini görmesi gerekiyordu.

"Ondan vazgeçme."

Başını iki yana doğru salladı. "Bilmiyorum Süveyda, böyle bir seçenek benim için hiç olmadı ama şu an her şey çok karışık. Zamana bırakmam gerekiyor, bu defa o bana gelmeli."

Ceyda'nın inatçı bir yapısı vardı. Bu dediğinin kolay kolay olmayacağı'nın hepimiz farkındaydık.

Oğuz elimi tuttuğunda ona doğru döndüm. "Seni Nazlı'ya bırakacağım, bu gece orada kalabilirsin."

Şaşkınca, "Neden?" dediğimde, "Öyle gerekiyor," diye geçiştirdi.

"Oğuz?"

Sert çıkan sesim üzerine iç çekti. Cevap vermeden onu bırakmayacağı-mı biliyordu. "Volkan piçiyle ilgili bir operasyon düzenlenecek."

Gözlerim irileşti. "Peki sen neden gidiyorsun?" İçime dolan korkuya engel olamıyordum.

"Operasyona girmeyeceğim."

"O zaman neden gidiyorsun? Eser de gelecek mi?"

Eser boğazını temizledi. "Biz operasyonun dışında duracağız."

"Polisler varken siz neden karışıyorsunuz anlayamıyorum."

Oğuz ayağa kalkıp karşımda dikildi. "İşi şansa bırakmak istemiyorum."

İçime dolan korku boğazıma kadar tırmandı. Nefes alamadığımı hisse-derken, "Senin gitmeni istemiyorum," diye soludum. Volkan'ın neler ya-pacağını kestiremiyordum. Özellikle Oğuz'a karşı duyduğu yoğun nefret... İrkildim. Ona zarar vermekten bir an bile çekinmezdi.

"Oğuz lütfen."

Eğilip dudaklarını başıma yasladı. "Korkacak bir şey yok ki güzelim, olayın dışında duracağız."

Bu kadar basit değildi. "Odada konuşabilir miyiz?"

Eser ayağa kalktı. "Hiç rahatsız olmayın, benim işlerim var zaten."

Eser evden çıktığında endişeyle altdudağımı kemiriyordum.

"Köstebek bulunmadan bunu yapmanız tehlikeli."

Oğuz kanepeye otururken elini belime sarıp beni de dizine oturttu. "Köstebek olayından emin değilim. Sadece ben öyle olduğunu düşünüy-
yorum."

Başımı yana doğru eğdim. "Hislerinde yanılmazsın sen."

"Yanılıyor da olabilirim," dediğinde gözleri dalgınlaştı. "Hem operasyo-nu sadece Eser biliyor, gizli tutuluyor her şey."

İçimdeki korku dinmiyordu. "Yine de önce köstebeği bulmanız gerek-mez mi?"

Oğuz yavaşça gülümsediğinde eliyle hafifçe belimi okşadı. "Önce Volkan'ı halledip hayatını normale çevireceğim. Sonra şüphelerimin üstüne giderim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Ela rengi gözlerine uzun uzun baktım. "Sakin kendini tehlikeye atma."

"Atmam yavrum, merak etme."

Dudaklarımı sarkıtırken, "Ne zaman Nazlı'ya gidiyoruz?" diye sordum. Gözleri duvardaki saate kaydı. Yüzünde serseri bir gülümseme oluştuğunda elleri kalçalarımaya kaydı.

"Bir saatimiz daha var."

Sesi boğuklaşırken gözleri gittikçe koyulaşıyordu. Bacaklarımı açarak kucagında otururken ellerim ensesine kaydı. "Bu bir saati nasıl değerlendireceğiz?"

"Birtakım fikirlerim var aslında."

Başımı yana doğru eğdim. "Ne mesela?"

Burnunu burnuma doğru sürttü. "Senin ve benim içinde bulunduğun cylemlerle ilgili."

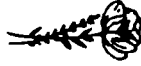
Kısık bir sesle, "Biraz daha detaya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" dediğinde dişlerini hafifçe yanağıma bastırdı. Kıkırdarken geri çekilmeye çalıştım. "Sana aç olan yanıma doyurmam lazım. Çok mahrum kaldı."

Şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. "Dün geceye rağmen mi?"

Beni ters çevirip üstüme doğru eğildiğinde sırtım kanepeyle buluştu.

"Dün gecedten sonra özellikle." Yüzünü bana doğru eğdiğinde kalbim deli gibi atıyordu. "Şimdi kendini bana bırak meleşim."

Yaklaşık bir buçuk saatin ardından evden çıktığımızda Kürşat'ın arabası kapının önünde duruyordu. Oğuz'a soru soran gözlerle baktığımda elimi tuttu. "Operasyon gizli, sakın unutma. Seni Kürşat bırakacak."

Gözlerim irileşti. "Neden?"

"Çünkü şehir dışına çıkacağımı söyledim."

Sanki soluk boruma çıplak eller dolanmıştı. Gözlerime yaşlar doldu. "Sensiz gitmek istemiyorum."

Oğuz yanımdan uzaklaştığı an kötü hissediyordum.

Güven verici bir şekilde gülümserken yüzüme doğru eğildi. Burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurdu.

"Bir şey olmayacak, kimseye bir şey belli etmemelisin, bu yüzden üzgün durma."

Gözlerimi kırıştıtırırken ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Kollarımı boynuna doladığımda kalbim endişeyle çarpıyordu. Oğuz sarılışıma karşılık verirken yüzünü saçlarıma gömdü. Gitmesini hiç istemiyordum.

"Bu gecedten sonra özgür kalacaksın sevgilim. Bundan başka bir şey düşünme."

Bunu kolay bir şeymiş gibi söylemesini anlayamıyordum. Burnumu çekerek, "Sanki kolaydı," diye söylendiğimde kısık sesle güldü.

Kürşat'ın arabasının kapısı çarpılınca Oğuz, "Söylediklerimi unutma," deyip geri çekildi.

Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Ardından Kürşat'a dönüp gülümsedim.

"Selam."

Başıyla selam verdiğinde, "Nasılsın?" diye sordum. Benim yüzümden yaşadıklarının vicdan azabını hâlâ taşıyordum. Onun ve günden güne iyileşen Serhan'ın iyi olması beni çok mutlu ediyordu.

"İyiym ya turp gibiyim, bir şeyim kalmadı."

Bunun için çok seviniyordum.

"Kürşat, Süveyda sana emanet kardeşim."

Kürşat'ın duruşu dikleşirken, "Gözün arkada kalmasın," dedi. Oğuz tekrar bana döndü.

"Etrafında sivil polisler olduğunu unutma güzelim, korkulacak bir şey yok."

Kendim için değil onun için korkuyordum. Belli etmemeye çalışarak, "Tamam," diye fısıldadım. Oğuz şakağıma ufak bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz."

Arabasına doğru ilerlediğinde gözlerimle onu takip ediyordum. Gitme dememek için kendimi zor tutuyordum çünkü söz geçiremeyeceğimi de biliyordum. "Gel, Süveyda."

Kürşat ile beraber arabaya bindiğimde camdan Oğuz'un uzaklaşan arabasını izliyordum.

"Yarına kadar gelmiş olur merak etme."

Kürşat olayın esas yüzünü bilmediği için rahattı. Başımla onaylarken bakışlarımı ellerime indirdim.

"Kürşat, ben çok teşekkür ederim." Gözleri bir an bana kaydıığında ona döndüm. "Beni korumak isterken yaralandınız."

Babacan bir tavırla gülümsedi. "Görevim bu, Süveyda."

"Serhan nasıl?"

"Daha iyi, merak etme. Üzülme artık geldi geçti. Herkes iyi."

"Teşekkür ederim."

Gülümsediğinde gözlerim parmağına kaydı. Balıkesir'deyken parmağında yüzük vardı.

"Nişanlın nasıl?"

Bedeni gerildi.

"Bitti o iş ya." Ne diyeceğimi bilemediğim için susup kaldım. Yan gözlerle bana baktı. "Böylesi daha iyi."

"Umarım ikiniz için de en iyisi olur."

Günün ilerleyen saatlerinde Oğuz'la birkaç kere mesajlaştık. Günü Nahlî'yla beraber geçirdiğim için zaman bir şekilde geçmişti. Fakat akşam olduğunda herkes odalarına çekilmişti ve iki saattir Oğuz'a ulaşamıyordum. Mesajıma dönmeyeceğini kabul edince aradım fakat telefonu kapalıydı. Endişeyle ayağa kalkıp odada gezindim.

Başına bir şey mi gelmişti?

"Of!"

Eser'i aradım bu defa ama ona da ulaşamadım. Kanepeye çöktüm, Nahlî'nin evindeydim. Beraber film izlerken uyuyakaldığı için Barış onu yatak odalarına götürmüştü. Kumandayı alıp hiçbir şey anlamadığım filmi kapattım. Gece haberleri başlamıştı. Televizyona boş gözlerle bakıyordum. Aklım tamamen Oğuz'daydı. O Volkan denen herif aklıma gelince mide öz-suyum ağzıma geldi. Beni kaçırdığında yaşadıklarımı hâlâ unutamamıştım. Sadece Oğuz yanımda olduğu zaman olanları unutuyordum. Şimdi tehli-kede olduğunu bilmek tüm korkularımı serbest bırakmıştı. Gergince saate baktım. Gece yarısı olmak üzereydi. Bu kadar uzun sürmesi normal miydi?

Televizyonda yeni bir haber başladığında duyduğum isim üzerine bakış-larım televizyona kaydı.

Uzanıp televizyonun sesini açtım.

"Uzun zamandır polisin arama listesinde olan V.D'nin yeri nihayet tespit edildi. Emniyet güçlerinin düzenlediği operasyon kısa sürede silahlı çatışmaya döndü. Gelen bilgilere göre içlerinde sivillerin de bulunduğu çatışmada yaralı sayısı oldukça fazla. Henüz net bilgi alınmasa da olay yerine giden ambulansların ardı arkası kesilmiyor."

Dolan gözlerim ekrana kilitlenmişken elimde tuttuğum kumandayı o kadar çok sıkıyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Ope-rasyon gizli olacaktı ama anlaşılan her şey çığırından çıkmıştı. Ve saatlerdir Oğuz'dan haber yoktu.

Herhangi bir tepki vermeden kocaman açılmış gözlerimi televizyona sabitlemişim. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ekranda yeni bir haber başlamıştı. Gözlerimi kırıştırdığımda içimde büyüyen korku göğsüme ba-sınç yapıyordu.

Telefonumu elime alıp tekrar numarasını tuşladım. Yine ulaşamadım. Ayağa kalktığımda ne yapacağımı bilmeden öylece durdum. Kimseye haber veremezdim. Kimseye bir şey soramazdım. Çaresizlik bir halat gibi bilek-lerime dolanmıştı. Pencerenin kenarına ilerlediğimde bedenimi saran tit-remeye engel olamıyordum. O kadar üşüyordum ki çenemin titremesine engel olmak için dişlerimi birbirine bastırdım.

Tekrar karanlıkta kalmıştım.

Böyle dikilip hiçbir şey yapmamak beni mahvediyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oğuz beni, kimseye bir şey çaktırmamam konusunda uyarmıştı. Hem Nazlı hamileydi, istesem de belli edemezdim. Ondan bir haber gelmesini beklemek zorundaydım. Gözlerimi yumduğumda alnımı soğuk cama yasladım.

Böyle hiçbir şey yapmadan durmak o kadar zordu ki...

Aklıma gelen ihtimaller beni boğuyordu. Haberlerde de doğru düzgün bilgi yoktu. Yaralıların kimliği henüz belli bile değildi. Zaman ağır geçerken defalarca Oğuz'u aradım. Telefonu kapalı olsa da kendime engel olmıyordum. Gözlerimden akan yaşlar yüzünden yüzüm sırılsıklamdı ama silmeye bile mecalim yoktu. Sadece çok üşüyordum ve korkuyordum. Eğer ona bir şey olursa...

Telefonumun mesaj sesini duyunca hemen ekrana baktım. Ceyda'dan mesaj gelmişti.

Ceyda: Eser'e saatlerdir ulaşamıyorum, bilgin var mı?

Süveyda: Ben de Oğuz'a ulaşamıyorum.

Mesajım üzerine telefonum çaldı. Ceyda arıyordu.

"Efendim?" diye yanıtladığımda sesim titrekti.

"İkisine de nasıl ulaşamıyoruz?"

Ufak bir nefes aldığımda birkaç damla gözyaşı daha dökrüm. Benim yüzümden zarar görmüş olabilirlerdi.

"Bilmiyorum."

"Neden ağlıyorsun ki bir şey olmamıştır." Sesindeki endişeyi fark etmedim sözlerine kanabilirdim. "Yine gizemli işleriyle uğraşıyorlardır."

"Ceyda korkuyorum," diye araya girdim.

"Hayır hayır, korkmak yok. İkisi de iyiler, muhtemelen Eser beni korkutmak için böyle davranıyor."

Benden ziyade kendini ikna ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Keşke gerçekleri anlatabilseydim.

"Oğuz'un da şarjı falan bitmiştir."

Bu kadar basit olmasını her şeyden çok isterdim.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Haber alırsan bana da verir misin?" diye sordu. Sesinde çekingen bir ton vardı.

Yanağımın iç kısmını ısırırken, "Veririm," diyebildim.

Telefonu kapattığımda boğazım yanıyordu. Hıçkırıklara boğulmam an meselesiydi.

Saat gecenin biriydi ama hâlâ haber yoktu. Oğuz'un gitmesine izin vermemeliydim. Ama her şeyi o kadar basite indirgemişti ki... Gerçekten bir

olmavacağına inanmıştım. Kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Aklıma gelen ihtimallerin hepsi birbirinden beterd.

Ona o kadar çok bağlanmıştım ki o olmadan yaşayamazdım.

Kapının kilit sesini duyduğumda başımı kaldırıp dikkat kesildim. Kapıdan gerçekten de sesler geliyordu.

Hırsız mıydı yoksa? Kalbim gümbürderken yavaşça ayağa kalktım. Adım sesleri duyduğumda uzanıp masanın üstündeki vazoyu alıp kapının kenarına çekildim. Eğer eve gerçekten hırsız girmişse nasıl vuracağımı bile bilmiyordum.

İçeri girmeden önce kısık ses, "Süveyda?" dediğinde ellerim havadayken donup kaldım.

"Oğuz?" Elim yana doğru düştüğünde içeri girdi.

Bana doğru döndüğünde gözleri karanlıkta kalan yüzümdeydi. "Uyumadığını tahmin ediyordum."

Cevap vermek yerine elimde sıkıca tuttuğum vazoyla ona doğru yürüyüp kollarımı boynuna sardım. Sıkı sıkı sarılmam haricinde hiçbir şeyin farkında değildim. Ona bir şey olmamıştı. Sağ salım bana gelmişti.

Kollarını belime sardığında yüzümü boynuna gömüp hıçkırıklara boğuldum. Burada olmasına inanamıyordum. "İyisin," diye soludum.

Kalbinin güçlü atışını ve sıcaklığım hissediyordum. Geri çekilip yüzüme bakmaya çalıştı.

"İyiym, bana bak."

Kesik kesik çıkan sesimle, "H-haberleri gördüm," dedim. Elimi alnıma yerleştirirken hâlâ karşımda durduğuna inanamıyordum.

"Sana ulaşamayınca bir şey olduğunu sandım." Kısık sesim yaşadığım korkuyu yansıtıyordu. "Çok fazla yaralanan varmış."

Oğuz yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dur, sakın ol yavrum. Burada yım."

Tekrar ağladığımda başımı aşağı yukarı salladım. "Buradasın."

"Buradayım, yanıdayım." Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Tekrar kollarını belime sardığında beni kucağına alıp kanepeye doğru yürüdüktan sonra oturdu. Elimdeki vazoyu alıp, "Bir kaza çıkmadan şunu kaldıralım," dedi. Bu kadar gergin olmasaydım gülebilirdim. Az daha kafasına vazoyu indirecektim.

Kucağına sokulup kokusunu içime çektim. Varlığını hissettikçe sakinleşiyordum. Beni uyuşturan bir etkisi vardı ve bu hiç değişmiyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonunda geri çekildiğinde şefkat dolu gözleriyle karşılaştım.

“Bu kadar kötü olacağını tahmin edemedim.” Sesine yansıyan yoğun bir pişmanlık vardı.

Burnumu çekerken, “Bana neler olduğunu anlat,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. “Her şey bitti,” diye fısıldadı. “Artık özgürsün.”

“Nasıl?”

Derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. “Volkan da adamları da yakalandı.”

Bu geceyi yaşamamış olsam buna çok sevinirdim ama öyle büyük bir korkuyla sınanmıştım ki o adamın hayatımdan çıkmış olması bile beni rahatlatmıyordu.

Bunu fark eden Oğuz’un kaşları çatıldı. “Neden buna pek sevinmiş gibi durmuyorsun?”

“Çünkü bu gece en büyük korkumla sınandım.” Devam etmeden önce yutkundum. İhtimaller aklıma gelince bile ruhum boğuluyordu. “Benim yüzümden sana bir şey oldu sandım. Bana bir daha bunu yaşatma.”

Alnını alnıma yasladı. “Özür dilerim, seni üzmemek istemedim.”

Sesindeki şefkat gözyaşlarını tetikliyordu. “Telefonum yanımda değildi. İşin bu kadar uzayacağını bilmediğim için haber veremedim.”

Elimin tersiyle yüzümü sildim. “Nasıl haberi olmuş?”

Oda karanlık olduğu için yüz ifadesini pek seçemiyordum fakat bedeni gerginleşti.

“Haberi yoktu ama tetikte olan adam sayısı düşündüğümüzden fazlaydı.”

“Yani böyle bir operasyona hazırlıklı mıydı?”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Şerefsiz herifin tahmin ettiğimizden daha çok düşmanı varmış. Bu yüzden her an tetikte.”

“Bir an köstebeğin Eser olduğunu ve haber verdiğini düşündüm.”

Bu ihtimal o kadar korkunçtu ki... Yanıldığım için mutluydum. Böyle bir şeyi kaldıramazdık.

“Hayır, bu defa köstebekle ilgili bir durum yoktu. Başta gafil avlansalar da sayıları tahminimizden çoktu.”

Rahat bir nefes aldım. “Belki gerçekten köstebek de yoktur,” diye mırıldandım. Herkesten şüphelenmek çok yorucuydu. Özellikle hepsini bu kadar severken...

“Bunu konuşmak için henüz erken,” dediğinde sesi sıkıntılı çıkmıştı. Elleri saçlarımin arasında gezinmeye başladı. Köstebek işi onun da canını sıkıyordu. “Keşke sözlerinde haklı olsan,” diye fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum. “Keşke.”

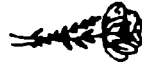
"Hepsiyle villardır beraberiz, kim köstebek çıkarsa daha çok hayal kırıklığına uğratır onu bile bilmiyorum. Benim için hepsi kardeşten öte, Süverda."

"Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

İş geçirdi. "Böyle adamlar bataklık gibidir. Zayıf noktayı bulup oradan vururlar. Bir kere bulaşınca da kurtulamazsın."

İçimdeki kasvet büyüdü. "Belki de çok sağlam bir nedeni vardı."

Sözlerimi duyunca başını iki yana doğru salladı. "Olmaz." Ses tonu öyle sert çıkmıştı ki bunun ince noktası olduğunu anlamıştım. "Böyle bir yola girdikten sonra yapığın bu kallesliğin açıklaması da affı da olmaz."

"Balıkesir'e gitmem gerekiyor."

Ağızındaki peyniri çiğnemeyi bırakırken bakışlarım ona kaydı. "Ne zaman?"

"Abi daha gece geldin, ne gitmesi?"

Oğuz'un gözleri ikimizin üstünde gezindi. "Bugün gideceğim, birkaç gün içinde gelirim."

"Ben de geleceğim."

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, burada Nazlılarla kal."

Kesin cevabı karşısında yüzüm asıldı. "Neden?"

Cevabının sert olduğunu fark etmiş olmalı ki uzanıp elimi tuttu. Dudaklarına götürüp ufak bir öpücük bıraktı.

"Kısa bir işim var ve seni sürüklemek istemiyorum."

"Ama ben istiyorum," diye direttim.

"Gelmiyorsun güzelim, konu kapandı. Hem kitapçıda çalışmak istemiyor muydun? İşe geri alındın. Bugün işbaşı yaparsın."

Dik dik yüzüne baktım. Durumu nasıl da işine geldiği gibi kullanıyordu.

Nazlı mutfaktan çıkmak için ayaklandığında, "Sana inanamıyorum," diyerek kahkahalara boğuldu. "Lavaboya gidiyorum, kavganıza geldiğimde devam edin."

Nazlıyı duymazdan gelerek, "Despot işte," diye söylenip çatalımı domatese batırdım.

"İşe dönmek isteyen sendin, isteğini yerine getirdim."

Ağızımın içinde, "Ya ne demezsin," diye homurdandığımda uzanıp yanığımlı sıkı. Geri çekilip temasını kestim. "Dokunmayın lütfen, Oğuz Bey."

"Zora gelince bey oluyoruz öyle mi?"

Omuz silktim. "İşe geri alındığımı söyleyen sizdiniz, Oğuz Bey."

Bıyık altından güldü. "Bey diyen dilini yerim senin."

Dudaklarımı büzdüm. "Ne münasebet, Oğuz Bey? Patronumsunuz siz, hiç de yiyemezsiniz."

"Laflara bak, laflara." Omuz silktiğimde kolundaki saate baktı. "Patronun çıkması lazım, yarına kadar gelmiş olurum."

Ayağa kalkıp gömleğini düzelitti. "Gitmeden önce bir tane öpebilir miyim?"

"Öpemezsiniz," diye somurttum.

Kolunu aniden belime sarıp beni kendine doğru çekti. Oğuz çenemi tutup yüzümü kaldırdı.

"Patronunuz olarak küçük bir öpücük talep ediyorum."

"İş tanımımnda böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Eğilip yanağımı öptü. "O zaman iş tanımını baştan düzenliyoruz."

"Siz öyle san-"

Cümlemini bitirmeme müsaade etmeyen şey dudaklarıydı. Tatlı bir şekilde dudaklarımı öptükten sonra geri çekildi.

"Yarın görüşürüz."

Oğuz'un ardından Nazlı ile beraber Barış'a yardım etmek için kafeye geçtik.

Kafe o kadar kalabalıktı ki birkaç saat boyunca neredeyse hiç boşalmadı. Sürekli gelen giden oluyordu. Akşama doğru sakinleştiğinde yorgunca Nazlı'nın yanına çöktüm. "Ne gündü ama."

Nazlı pastasından büyük bir çatal aldı. "İyi ki gitmemişsin, sen olmasaydın bugün hiçbir şey yetişmezdi."

Barış yanımıza gelip yorgunca oturdu. "İyi ki geldin Süveyda ya. Sen olmasan bugün ne yapardım? En yakın zamanda elemen almalıyız, Nazlı'm."

Nazlı sırtımaya başladı. "Abim halletti o işi aşkım, sen merak etme."

"Nasıl?"

Nazlı yan gözlerle bana baktı. "Süveyda tekrar bizimle çalışacak."

Barış rahat bir nefes aldı. "Bugün aldığım en güzel haber."

Sözlerine güldüğümde kafenin kapısı açıldı ve görmeyi en son beklediğim kişi içeri girdi. "Leyla abla?"

Nazlı'nın şaşkın sesi üzerine Oğuz'un annesi yüzünü buruşturdu. "Bana abla deme demedim mi ben sana?"

Ses tonu iğneleyiciydi. Nazlı gözlerini devirdi. "Ay haklısın Leylacığım, seni hangi rüzgâr attı buraya."

Leyla Hanım yüzünü buruşturdu. "Saygısız," diye söylendiğinde Nazlı'yı da sevmediğini anlamıştım.

"Niye geldin?"

Nazlı'nın doğrudan sorduğu soru üzerine masaya oturdu. "Oğluma ulaşamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Oğuz'u bu kadar benimsemesini tuhaf karşılasam da sesimi çıkaramadım.

"Nerede olduğunu bilmeni isteseydi telefonunu açardı."

Nazlı'nın cevabı üzerine Barış sırtıttı. "Akıllı karım ya, ne güzel söyledin."

"Çokbilmiş seni."

Nazlı bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Abim de öyle olduğumu söyler."

Sözleri üzerine Leyla Hanım'ın yüzündeki ifade ciddileşti. "Oğluma abi demeyi kes."

Ortamdaki hava gerginleştğinde araya girdim. "Leyla Hanım, gitseniz iyi olacak."

Yüzüme bakmadan, "Sen hiç karışma," dedi.

Nazlı oturduğu sandalyede duruşunu dikleştirip buz gibi gözlerle Leyla Hanım'ın yüzüne baktı. "Bakın Leyla Hanım, sırf abimin hatırı için size ses etmiyorum," dediğinde abim kelimesini bastırarak söylemişti. "Ama haddinizi aşıyorsunuz. Oğuz'u doğurmuş olsanız da aramıza giremezsiniz. Öyle bir hakkınız yok. Hele ki..." deyip kısa bir an sustu. "Onu daha küçük yaşta yetimhaneye bırakmışken."

Leyla Hanım adeta burnundan soluyordu. Kollarını önünde bağladığında kısıklı gözlerle Nazlı'nın yüzüne baktı. "Öncelikle burası oğlumun, ayrıca yaşadıklarımız seni ilgilendirmez."

Nazlı tiz bir kahkaha attı. "Keşke zamanında da oğlunu böyle sahiplensedydin."

Leyla Hanım hışımla ayağa kalktı. "Seni ilgilendirmez." Barış da ayağa kalkıp Leyla Hanım'ın önünde durdu.

"Haddinizi daha fazla aşmadan çıkın buradan yoksa ben çıkaracağım."

Leyla Hanım onu duymazdan gelerek parmağını uzattı. "Hep sen dolduruyorsun Oğuz'u! Yoksa onunla aramız çoktan düzelirdi. Sülük gibi yapıştın kaldın oğluma."

Nazlı da ayağa kalkıp çenesini havaya kaldırdı. "Yok canım estağfurullah, doldurmak ve yapışmak sizin işiniz."

"Leyla Hanım," diye araya girdiğimde sesim yüksek çıkmıştı. "Eğer gitmezseniz Oğuz'u arayacağım. İşler daha fazla tatsızlaşmasın."

Bana aşağılayıcı gözlerle baktı. "Oğlum senden sıkıldığında göreceğim ben senin havalarını."

Kadın resmen nefret makinesiydi. "Görüşürüz, şimdi gider misiniz?"

Başını bezgince iki yana doğru salladı. "Oğuz'u kandırıp pençelerinizi takmış olabilirsiniz ama ben buna izin vermeyeceğim."

Nihayet kadın kafeden çıktığında Nazlı ofladı. “Manyak kadın, herkesi kendi gibi görüyor.”

Tekrar sandalyesine oturduğunda gözleri bana kaydı. “Takılma sen ona, yılda bir gelir eser gürler parasını aldıktan sonra da kayıplara karışır. Alıştık biz.”

Başımınla onayladığımda iç geçirdim. “Nefretinin genel hali olmasına sevinmiş olmam beni kötü biri mi yapıyor?”

Nazlı ufak bir kahkaha attı. “Ben de başta senin gibi düşünüyordum ama Oğuz’un etrafında olan tüm kadınlardan nefret ediyor. Yapacak bir şey yok.”

“Bu çok garip.”

Başıyla onayladı. “Öyle. Zamanında başka çaresi olmadığını söyleyerek terk ettiği oğlunu, şimdi herkesten kıskanıyor.” Cümlesini bitirdiğinde bakışları Barış’ı buldu. “Senin annen de başta beni hiç istememişti.”

Barış’ın gözleri irileşti. “Yok Nazlı’ım istememek değil de erken evlenmek istememize şaşırdı.”

Nazlı gözlerini devirdi. “Kıvırma, Barış. Bayağı istemiyordu kadın.” Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büktü. “Acaba ben de anne olunca öyle mi olacağım? Düşünsenize çocuğumu herkesten kıskandığımı! Çok korkunç...”

Barış hafifçe güldü. “Olmazsın. Hem ben varım seni durdururum.”

Nazlı uysal bir şekilde, “Umarım olmam,” diye mırıldandı.

“Bence de olmazsın,” diye ekledim. “Sen insanları sevmeye programlanmışsın.”

Sözlerim üzerine gözleri doldu. “Bak zaten ota boka ağlar oldum, böyle tatlı tatlı konuşup beni daha fazla ağlatma.”

İçeriye birkaç müşteri girince toparlanıp onlarla ilgilenmeye başladık. Cebimdeki telefon titreyince Oğuz’un aradığını gördüm. Anında cevapla kısmını kaydardım. Bugün hiç konuşmamıştık.

“Alo?” dediğimde, “Süveyda,” dedi ama sesi cızırtılıydı. “Sesim geliyor mu?”

Sesi bozuk geldiği için askıdan montumu alıp dışarı çıktım. Tekrar adımları seslendiğinde, “Buradayım,” dedim. “Çekmiyordu, dışarı çıktım.”

Temiz hava almak iyi gelirken yürümeye başladım. “İşlerini hallettin mi?”

Oğuz derin bir nefes aldı. “Zor bir gündü. Ama güzel haberlerim var.”

“Neymiş?”

“Haftaya düğün var.”

Adımlarım aksadı. “Kim evleniyor? Yoksa Eser ve Ceyda mı?”

Kırk bir senle güldü. "Yok ama Ceyda dün gece Eser'in evine gitmiş. Onlar için büyük bir adım."

Haşifçe gülümsedim. Demek uzaklık Ceyda'ya iyi gelmişti. "Ee, peki kim evleniyor?"

"Zeynep ve Vural."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?" Bunu duymayı hiç ama hiç beklemiyordum. "Nasıl ya? Ne ara?"

"Aslında formalite bir evlilik. Detayları sana sonra anlatırım."

Zeynep, Vural'ı severken nasıl formalite bir evlilik olacaktı ki?

27. YANILSAMA

*"Tüm yollar eninde sonunda
aynı yere varır sevgili Gladys."*

"Neresiymiş orası?"

"Hayal kırıklığı."

Dorian Gray'in Portresi, Oscar Wilde

Hayatımın belki de en huzurlu günlerini geçiriyordum. Cemil ölmüş, Volkan tutuklanmıştı. Hepsinden kurtulmuştum. Oğuz sayesinde olmuştu tüm bunlar. Sevdığım adam, sevdiğim şehirde tekrar huzurla yaşamamı sağlamıştı. Hafifçe gülümsedim. Artık Oğuz'la aynı evde yaşıyorduk. Zeynep ve Vural'ın düğününe katıldıktan sonra onun yanına taşınmamı teklif etmişti. Ben de kabul etmiştim ve bir hafta önce yanına taşınmıştım. Onunla yaşamak güzeldi, sürekli yanımdaydı.

İç çektim, onunla tamamlanmıştım.

Hazırladığım kremayı dikkatle kekin üstüne döktüm. Bugün dört mayıstı, Oğuz'un doğum günüydü. Ona kendi ellerimle pasta yapmıştım. Oğuz pek tatlı tüketmezdi, bu yüzden bitter çikolatalı yapmıştım. Pastayı dolaba koyduktan sonra yatak odasına geçtim. Nazlı ve Barış gelmeden hazırlanmalıydım.

Siyah mini elbisemi giydim. İp askılı elbisenin büzgülü kumaşı bedenimi ikinci bir deri gibi sarmalamıştı. Düzleştirdiğim saçlarımı düzelttiğim sırada kapı çaldı. Oğuz'un gelmesine daha çok vardı. Salona geçtiğimde kapıyı anahtarıyla açan Oğuz'a bakakaldım. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

"Oğuz?"

Derin bir nefes alarak beni incelemeye başladı. Boğuk çıkan ses tonuyla, "Güzeller güzelim," dedi ve bana doğru gelip yanağımı öptü.

"Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Dudakları yanağımdan çeneme doğru kayarken derin bir nefes aldı. Bir öpücük daha bıraktığında gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı.

"Bu kadar güzel karşılanacağımı bilsem daha erken gelirdim." Sürpriz bozulacaktı. "Bir de şu güneş görmeyen yerlerini de görsem..." Konuşmak için ağzımı araladığım an ise dudakları dudaklarımı kapattı. Sağ eli bacaklarının açıkta kalan yerlerinde gezinirken dudaklarını dudaklarımdan çekti. Nefesime bulaşan nefesini solumaya devam ediyorken dudaklarımızı tekrar

buluştundu ve beni adamakıllı bir şekilde öptü. Aklımdaki her şey silinmişti. Dudaklarımı titrerken dudakları yavaşça kulağıma doğru kaydı. Ani bir hareketle beni önüne çektiğinde aynadaki yansımamla karşılaştım. Oğuz'un dudakları boynuma doğru kaydığı anda sırtımı göğsüne yasladım. Karnımın üstünde duran eli bacağıma doğru kaydı. Sertçe yutkundüğümde tüyle-
rini diken diken olmuştu. Elbisemi yavaşça yukarı sıyırmaya başladığın-
da saniyeler içinde siyah iç çamaşırım gözler önündeydi. Diğer eli yavaşça göğsüme doğru çıkarken bacaklarım jöle kıvamını almıştı. Ona biraz daha yaslanırken kolları arasında adeta kıvrandım.

Dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırıp, "Ne kadar güzel olduğunu görebiliyor musun?" diye fısıldadı. İçimdeki sıcaklık, iç çamaşırımın içine sızan eliyle saniyeler içinde zirveye çıktı.

"Ben..." dediğimde sesim titrekti.

Sakalları hassas tenime batıyor ve tatlı tatlı çiziyordu. Yavaş yavaş hareket eden parmakları beni harlı bir ateşin içinde yakıyordu. Aniden sırtımı duvara yaslayıp ağırlığını üstüme verdi. Nefesim ciğerlerimi terk etmişti. "D-durmamız lazım."

Dilini boynumdan aşağı kaydırды. Gözlerim kapandığında ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

"Oğuz," dediğimde adı dudaklarımdan inilti gibi döküldü. Duymamış gibi hareketlerini serileştirdi. İkinci kez ismi dudaklarımdan çığlıkla karışık çıkarken durdu. İkimiz de nefes nefese kalmış bir halde yüz yüze bakıyorduk. "İstemiyor musun?" diye sorduğunda aslında cevabımı biliyordu.

"İstiyorum," dediğimde sesim kısıktı. "Ama misafirler gelecek."

Dudağının sağ tarafı havalanırken parmakları tekrar hareket etmeye başladı. Dünyam sarsıldı. Beni tutan kolu olmasa muhtemelen titreyen dizlerimin üstüne düşerdim.

"O zaman misafirler gelmeden seninle biraz ilgileneyim."

Hayır demem gerekiyordu. Dudaklarım araladığında beni tekrar öpmeye başladı. Onu durdurmam gerekiyordu. Ne yeri ne de zamanıydı ama engel olamıyordum. Her an birileri gelebilirdi ama bu sıraladığım bahaneler bile sadece içimi kavuruyordu. Dilini kavrayıp sertçe emdiğimde bacağıma tutup beline sardı. Sertliğini hissedince titredim. Göğüslerim ağırlaşmış sızıyordu ve kasıklarım da amansız bir yangın başlamıştı.

Öpücükleri boynumdan aşağı kaydığı anda elbisenin açıkta bıraktığı göğsümün üst kısmını yaladı. Tepeden tırnağa kuşandığım zevkle dudaklarımdan bir inleme daha kaçtı. Elbiseyi biraz aşağı çekip dudaklarına yer açtı. Hafifçe ısırp öptüğünde sırtımı duvara bastırdım. Dokunuşları bacaklarımda oluşan ıslaklığı çoğaltıyordu. Kulağıma doğru yanaşıp kışkırtıcı sesiyle, "Tutma kendini," dedi. Sanki bedenim onun komutanıyla

hareket ediyormuş gibi anında dediğini yerine getirdi. Yüksek bir uçurumdan aşağı sertçe fırlatıldım.

Nefes nefese öylece dururken Oğuz elini geri çekti.

“Sana inanamıyorum,” diye fısıldadım. Çapkın bir gülümsemeyle elbise mi düzeltti ve nemli alnımı öptü. “İçindeki şu ateşe de sana da çok fena yanığım.”

Yanağıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. Misafirler gelmek üzereydi ama ikimiz de darmadağın haldeydik.

Kaşlarını çatarak ciddiyetle konuştu. “Bu arada ne misafiri?”

Üstümdeki yoğun etki az da olsa geçmişken beni ayakta tutan kollarının arasından çıktım. “Bilmem, Nazlı ve Barış öylesine geleceklermiş işte.”

Gözlerini kısarak bana yaklaştı. Sözlerime inanmadığını biliyordum.

“Ha o öylesine olan durum için mi bu kadar hazırlık?”

Altdudağıma ısırdım. Yalan konusunda gerçekten berbatım.

Banyoya doğru yürüdüğümde Oğuz da benimle geldi. Kendimize çekidüzen verdik. Kolumdaki saate baktım. “Duş almaya vaktim yok,” diye söylendim.

Kısık sesle güldü. “Sonra ben seni ellerimle yıkarım.” Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. “Demek sorduğum soruyu duymamış gibi yapacaksın.”

Cevap vermediğimde benimle tekrar odaya döndü. Üstündeki ceketi çıkarıp yatağın üstüne bıraktı.

“Söyle bakalım güzelim. Neler oluyor?”

Pes ederek dik omuzlarımı düşürdüm. “Bugün günlerden ne, Oğuz?”

Burun kemerini sıktı. “Siktir, bugün...” deyip sustu.

Ona yaklaşıp yanağından öptüm.

“İyi ki doğdun sevgilim.”

Yüzündeki karmaşık ifade gevşerken kolunu belimden geçirip beni kendine yasladı. Kollarımı boynuna sardığımda yüzünü saçlarıma gömdü. Derin bir nefes aldıktan sonra geri çekilip dudağıma ufak bir öpücük kondurdu.

“Bütün yılların benimle olsun.”

Öyle içten gülümsedi ki bu defa dizlerimin titreme nedenini buna borçluydum. Yüzlerce cümle, binlerce kelime söylese o bakışındaki anlamın yarısı olmazdı.

Boğazını temizlediğinde yüzünde hüznü bir gülümseme oluştu. “Aslında çocukluğumdan beri bu günü kutlamıyorum... Sanırım bu yüzden unuttum.”

“Neden?”

Kim bir sessizlik ardından cevap verdi. "Annem beni yetimhaneye de, günün gününde bıraktı. O günün doğum günüm olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum."

Elimde bir yerler parçalandı. Diyecek tek kelime bulamadım çünkü söyleyeceğimi hiçbir şeyin yararı olmazdı. Bazı acıların tesellisi yoktu.

"Çok üzgünüm."

Yüzündeki düz ifade varlığını koruyordu. Gözlerindeki buz gibi ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Üzülmesi gereken sen değilsin. Benden babamı bile esirgeyen annem."

Annesi son iki haftadır tekrar kayıplara karışmıştı. Ama Oğuz'un dediğine göre çok yakında tekrar ortaya çıkacaktı.

"Babanı araştırdın mı?"

Başını aşağı doğru eğdi. "Elimde sadece birkaç fotoğrafı ve mezarı var."

Gözlerim yaşlarla dolduğunda kaşları çatıldı. "Bu kadar tatsız konu yeter," deyip dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Sen her kötü anımın ödülü olarak hayatıma girdin ve bugünü bile unutulmaz yapıyorsun."

İtirafı beni derinden sarstı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Alnıma ufak bir öpücük bıraktığı sırada kapı çaldı.

"Sen üstünü değiştir, ben kapıya bakarım."

Yanağına hızlı bir öpücük bırakıp odadan çıktım.

Nefes nefese dış kapıyı açtığımda yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş söndü. Nazlı da bunun farkında olacak ki hemen bana sarılarak, "Selam," dedi neşeyle.

Yalancı bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. Sonra Barış ve en son Özgü'ye hoş geldiklerini söyleyerek içeri davet ettim. Özgü'nün bu evde, Oğuz'un doğum gününde ne işi vardı bilmiyordum. Moralim iyice bozulmuştu. "Doğum günü çocuğu nerede?"

Nazlı'ya döndüm. "Odasında üstünü değiştiriyor. Sen nasılsın?" Gözlerim iyice belirginleşen karnına döndü. "Ufaklık nasıl?"

Dışlerini göstererek sırtıttı. "Çok iyi teyzesi."

Ardından Barış'a döndü. "Barış sarmalar, börekler falan arabada kaldı, getirir misin?" Nazlı'ya baktığımda bana mahcup bir tebessüm yolladı. Barış karısının lafını ikiletmeden giderken salonda bir gerilim havası vardı. Nedeni Özgü'yü.

Nazlı, Özgü'ye döndü. "Özgü, Cem nerede?" Ardından bana baktı. "Cem, Özgü'nün sevgilisi." Sevgilisi mi vardı?

Özgü omuz silktiğinde yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

"Ayrıldık. Artık sevgilim yok, uzun süre de olacağını sanmıyorum."

Sesinde ima mı vardı bana mı öyle gelmişti? Allah'ım iyice paranoyak oluyordum. Nazlı araya girdi.

“Öyle deme Özgü, aşkın nereden geleceği belli mi olur?”

Özgü iç çekti. “Bazen olur ama sen onu kaçırsın.”

Oğuz'u terk ettiği zamanı kastediyordu. Gözlerim kısıldı.

“Süveyda, hadi hazırlıkları falan tamamlayalım.”

Nazlı ayağa kalkıp bana baktığında istemeyerek ayağa kalktım ve mutfaka geçtik. Barış da elindeki tabaklarla mutfaka gelip eşyaları ada tezgâhın üstüne yerleştirdi.

O gider gitmez Nazlı'ya döndüm. “Ne dediğini duydun değil mi?” diye soluduğumda sesim huysuz çıkmıştı. “Hem neden geldi ki buraya?” Özgü, Oğuz'un etrafında olduğunda huzursuzlaşıyordum. Nazlı da bunun farkındaydı ve bu özel günde onu buraya getirmişti.

Hemen yanıma yaklaştı. “Vallahi istemeden oldu. Ağzımdan doğum günü kutlamasını kaçırdım. Sonra Özgü de gelmek istedi, sevgiliyle gelir diye düşündüm. Ayrılıktan falan bahsetmedi hiç.” Altdudağını büktü. “Seni huzursuz ettiğim için üzgünüm. Niye böyle yapıyor anlamadım.” Dokunsam ağlayacak gibiydi.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Bence Oğuz'u unutamadı,” dedim. Kaşları çatıldı.

“Sanmam ya, kaç yıl geçti aradan.”

Ben de öyle olmasını istiyordum ama bakışlarını görmüştüm. Oğuz'a karşı hissettiği güçlü şeyler bitmemişti. Mutfakta işimiz bittiğinde salona geçtik. Oğuz tekli koltukta oturmuş, karşısındaki ikili koltuğa Özgü, yan taraftaki tekli koltuğa da Barış geçmişti.

Oğuz yüz ifademi görünce ayağa kalkıp yanıma geldi. “Yardım edilecek bir şey var mı?”

Gülümsemeye çalıştım. “Doğum günü çocuğusun sen, çalışmaman gerekiyor.”

Sessizce cevap verdi. “Bak o konuda haklısın, bu yüzden gece tüm sorumluluğu şana veriyorum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “Edepsiz,” diye fısıldadım. Yüz ifademi görünce ufak bir kahkaha attı.

“Ay ne konuşuyorsunuz fısır fısır?”

Oğuz, Nazlı'ya döndü. “Doğum günü çocuğu olduğum için yardım kabul etmiyor.”

Nazlı kahkahasını tutmak için kendini zorladı. “Çocuk mu? Kim ona gerçeği söylemek ister?”

Oğuz'un yüzü düştüğünde gülmeye başladı. "Abim, otuz iki yaşında kocaman bir adamsın artık."

Oğuz ters ters yüzüne baktı. "Hahaha, çok komik,"

Nazlı ise omuz silkti. "Komik. Bu yaşına rağmen kaptın çitir kızı."

Oğuz dişlerinin arasından, "Nazlı," diye konuştu.

"Tamam ya sustum."

Oğuz bana döndü. Küçük bir çocuk gibi, "Kutlamıyorum doğum günü falan," diye söylendi.

Elimi yanağına koyup yavaşça okşadım. "Kıyamam sevgilime. Yaşlılık sendromuna mı girdin sen?"

"Sen de mi, Süveyda?" deyip geri çekildi. Sarkıttığı dudaklarını öpmek için kendimi zor tuttum.

"Bakma sen onlara Oğuz, yıllar seni es geçerek ilerliyor."

Özgü'nün sözlerini duyunca dişlerimi birbirine bastırdım.

Oğuz, Nazlı'ya bakıp, "Gördün mü?" dedi.

Nazlı ise tatlı tatlı gülümsedi. "Kendini kandırmaya devam et ama otuz iki."

"Hasbinallah ya."

Onlar tartışmaya devam edince, mutfağa gidip dolaptaki pastayı çıkardım. Üç tane mumu yakıp içeri gittim.

Nazlı yüksek sesle, "İyi ki doğdun Oğuz ama otuz iki yaşında!" dedi.

Oğuz onu duymazdan gelerek önümde durdu. Gözlerine bakıp, "İyi ki," diye fısıldadım. Gözlerimin içine bakarak mumları üfledi.

"Dilek tuttun mu?"

Oğuz omuz silkti. "Dileğim tam yanımda." Sözleri içimi sıcacık etmiş, Özgü'nün varlığını bile bana unutturmuştu.

"Yüce Rabbim, abimin bana bu romantik hallerini gösterdiğin için sana çok teşekkür ederim."

"Çok konuşma, Nazlı."

Oğuz'u duymazdan geldi. "Karışma bana, yıllardır bugünü bekliyorum be ben."

Oğuz ofladığında bakışlarım asık yüzle dikilen Özgü'ye kaydı. Her an ağlayacak gibi duruyordu.

"İyi ki doğdun, Oğuz," deyip elindeki hediyeği verdi. Oğuz kısaca teşekkür edip bana döndü.

"Pastayı sen mi yaptın?"

"Nasıl anladın?"

"Ev pasta kokuyor. Bana büyük bir dilim ver."

Gülümseyerek en büyük dilimi onun için kestim. Tatlı sevmeyen birine göre büyük bir hızla yedi.

“Abi sen pasta sevmezdin.”

Nazlı’ya bakıp omuz silkti. “Süveyda’nın elinden makarna bile yiyorum.”

“Ciddi misin? Yıllardır yediğini görmemiştim.”

“Hamarat bir sevgilim var,” deyip göz kırptı.

Telefonuna bildirim gelince açıp hızlıca baktı.

“Bir sorun mu var?”

Ciddi bakışları bana döndü. “Sana bugün e-posta attım, gördün mü?”

Hesabıma giriş yapmayalı aylar oluyordu. Bu yüzden başımı iki yana doğru salladım.

“Birazdan bakarım,” dedim. Bir ara banyoya gittikten sonra telefonunun mutfakta olduğunu hatırladım. Masanın üstünden aldığımda e-posta hesabıma giriş yaptım. Muhtemelen öz annemle ilgiliydi.

Gelen kutusunda yüze yakın e-posta vardı. Genel olarak alışveriş sitelerinden gelenlerdi. Tam Oğuz’un attığına tıklayacaktım ki altında geçen aylarda atılmış bir e-posta gördüm. Ve isim kısmında o iğrenç herifin adı yazıyordu. Ellerim anında titremeye başladı. E-postayı açmadan önce salona girdim. Önce Oğuz’a gösterecektim fakat Özgü ile Oğuz’u koyu bir sohbetin içinde buldum. Muhtemelen işle ilgili olmalıydı ama yine de öfkelenmişim.

Dişlerimi sıkıp Volkan’dan gelen maili açtım.

Birkaç tane fotoğraf vardı. Özgü ve Oğuz yan yanaydı. Dikkatle bakmaya devam ettiğimde Özgü’nün bir eli Oğuz’un kolunu tutuyordu. Ayrıca Oğuz ona doğru eğilmiş, bana baktığı gibi sıcak bir ifadeyle bakıyordu. Öyle bir pozdu ki tanımayan biri sevgili olduklarını düşünürdü. Diğer fotoğrafta Özgü’ye gülümsüyordu. Kıskançlık bir zehir gibi bedenime yayıldığında yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Geçmiş zamana ait olmalıydı. Bakışlarım altta yazan tarihe kayınca bu ihtimal de yok oldu.

Tarih, kaçırıldığım zamana aitti. Kalbime bir şey saplandı. Bu şeyin hayal kırıklığı olduğunu anladığımda gözlerim tekrar ikisini buldu. İlk fotoğraftaki gibi Özgü, Oğuz’un kolunu tutmuş bir şeyler anlatıyordu.

28. KALP BOŞLUĞU

*"Aşk çünkü karanlık bir eğlencedir
sen üzülsün, aşk eğlenir..."*

Özgün Kediler Gazeli, Haydar Ergülen

Göğsümde bir şeyler sıkıştıyordu. Acı bir his kaburgalarımın arasına sıkışıp kalmıştı. Sanki kalbimin odacıkları zehirle dolmuş gibi hissediyordum. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Dakikalar geçmişti ama ben, karşımdaki manzaraya kilidlenen gözlerimi ayıramamıştım. Elimdeki fotoğrafın aynısını kendi gözlerimle görüyordum. Daha birkaç hafta önce ona Özgü ile samimi olmamasını söylemiştim. Görünen o ki sözlerimin bir değeri yoktu. Daha acısını elimde tutuyordum. Yokluğumda bir araya gelmişlerdi...

Neden elimde böyle bir fotoğraf vardı? Neden ben yokken Oğuz onunlardı? Bir açıklaması olmalıydı, bunu biliyordum ama bilmediğim bir şey vardı. Hangi açıklama bu acıya iyi gelecekti? Oğuz kolunu çekip Özgün'ün dokunuşuna son verdi, Özgü bozulsay da çaktırmamaya çalıştı.

Oğuz bakışlarını hissetmiş olmalı ki gözlerini bana doğru çevirdi. Gülümsemesi, yüzümde gördüklerinden sonra yavaş yavaş soldu. Bana doğru geldiğinde elimdeki telefonu sıkıca tuttum. "İyi misin?"

Yanımda olsa da sanki sesi çok uzaktan geliyordu.

Başımla onaylayıp yanından geçtim. Masanın üstünde soğutulmuş şarap vardı. Düşünmeden bir kadehin içine doldurup büyük bir yudum aldım.

"Doğru düzgün bir şey yemedin, çarpar."

Yanımda duran Oğuz'un sesini duyunca irkildim. "Sorun yok," deyip bir yudum daha aldım.

Sakinleşmem gerekiyordu. Her zaman sakin ve sakinlikli bir insan olmuştum ama şu an mantığımın yerinde yeller esiyordu. Elini dirseğime yerleştirdi.

"Çok hızlı gidiyorsun."

Kolumu yavaşça çektim. "Canım hızlı gitmek istiyor."

Kadehimin dakikalar içinde boşaltmıştım ama herhangi bir erkisi olmamıştı.

"İyi misin?"

Yan gözlerle yüzüne baktım. Kaşlarının arasındaki kırışıklık artmıştı.

"Kötü olmamı gerektirecek bir şey mi oldu?"

Bu tepkime şaşırdığını yüzünden görebiliyordum. “Bu ne asabiyet?” Bakışları odanın içinde gezindi. Bizi izleyen Özgü’yü gördüğünde aradığı sorunun cevabını bulmuştu.

“Özgü yüzünden mi?”

Dişlerimi birbirine bastırıp parmağımı göğsüne yasladım. “Şu an onun adını bile anma.”

“Süveyda, neden birdenbire böyle tepki verdiğini anlamıyorum. Sorun ne güzelim?”

Parmağımı biraz daha batırdım. “Bana güzelim de deme.”

Ellerim sinirden titriyordu.

“Sorun ne?”

Özgü’nün sesini duyunca içimde taştan öfkeyi bastırmak için yutkundum. Ona doğru dönüp zorla gülümsedim. Sırtımı Oğuz’a yaslayıp sahte bir tatlılıkla cevapladım. “Neden bir sorun olsun ki?”

Gülümsemeye çalıştı. “Hiç, bir an tartışıyorsunuz sandım.”

Ondan rahatsız olduğumu biliyordu. Gözlerindeki ışıltıdan gün gibi belli oluyordu. “Seni ilgilendirmeyen meselelere karışmamamı tavsiye ederim.”

Kuru bir sesle söylediğim sözlerin ardından gözleri irileşti. “Ben...” dediğinde ona sırtımı döndüm. Açıklamasını duymak istemiyordum.

“Haklısın, şey ben gideyim artık.”

Ağzımın içinden, “İyi olur,” diye homurdandım.

“Biz de kalkalım, yorucu bir gündü.”

Nazlı araya girdiğinde cevap vermedim. Özgü apar topar odadan çıktığında Oğuz’a döndüm.

“Gidip yolcu etsene.”

“Nazlı gitti zaten,” dediğinde o da gerilmeye başlamıştı.

“Sen de git, çekinmene gerek yok.”

“Kimden çekineceğim sanki, saçma sapan konuşma!”

Cevap vermeden yanından ayrılıp hazırlanan Nazlı’nın yanına gittim.

Yanıma gelip kolumu tuttu.

“Bir şey mi oldu?”

“Sonra anlatırım,” deyip yorgun bir nefes verdim.

“Peki.”

Oğuz da yanımıza geldiğinde ortamdaki hava gerildi. Bütün gece mahvolmuştu. Oysa bu geceyle ilgili her şeyin güzel olması için ne kadar da uğraşmıştım. Şimdiyse her şey elimde patlamıştı. Özgü’den sonra Nazlı ve Barış da çıktığında evde tek kalmıştık. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Arkamda dikilen adama bakmadan yatak odasına gittim ama arkamdan

pekli. Şu an onunla yalnız kalmak istemiyordum çünkü ne tepki vereceğimi kestiremiyordum.

"Nevin tribi bu anlamıyorum ki."

Cevap vermek yerine kulağımdaki küpeleri çıkarıp kutunun içine koydum. O kadar öfkeliydim ki konuşmaya nereden başlayacağımı bir an bilemedim. Uğradığım hayal kırıklığı boğazıma sıra sıra dizilmişti.

"Seni eski sevgilinle karşı karşıya konuşurken gördükten sonra ne söylememi istersin?"

Buz gibi çıkan sesim üzerine dolabın kapağını açtım. Onun için giydiğim siyah elbiseyi yırtar gibi çıkarıp attım.

"Yine mi aynı mesele?"

Alayla güldüğümde dolabın içinden tişört aldım. "Aynı meseleden çıkamıyoruz çünkü sen izin vermiyorsun." O kadın hayatımızda olduğu süre boyunca da bu mesele sürecekti, özellikle bu gece gördüklerimden sonra... Keşke bunu anlayabilseydi.

Yanıma geldiğinde yorgun bir nefes aldı. Yumuşak bir sesle, "Onu buraya ben çağırmadım," dedi. Başımı bezgince iki yana doğru salladım.

"Onu sen çağırmadın ama daha geçen gün bana mesafenin koruyacağına dair verdiğin sözü unuttun."

Bu meselenin onu gerdiğini alnında belirginleşen damardan anlıyordum.

"Ne alakası var?"

"Sadece birkaç dakikalığına odadan çıktım ve döndüğümde sen onun gözünün içine baka baka konuşup gülüyordun. Benim rahatsız olduğumu bile bile." Kelimelerimin üstüne vurgulayarak konuştuğumda yanak kasları dalgalandı.

"Gördüklerimden sonra ne alakası var deyip konudan sıyrılamazsın."

Öfkeden dolayı göğsüm hızlı inip kalkıyordu.

"Sadece iki dakika sürdü, işle ilgili söylediği önemsiz bir şeydi. Neden bu kadar büyüdü bu mesele?"

Sabrı taşmak üzere olduğu için sesi yükselmişti.

"Çünkü sevgilimin ona hâlâ âşık olan eski sevgilisiyle konuşmasını ya da aynı yerde çalışmasını istemiyorum."

"Ne aşkı Süveyda, kızın sevgilisi var!" diye bağırdı.

Bu kadar zeki bir adamın hâlâ anlamıyor olması beni deli ediyordu.

Dişlerimin arasından, "Sen öyle sanmaya devam et," diye konuştum. Kız sırf Oğuz için ondan ayrılmış ve bunu gözüme gözüme sokmuştu.

Oğuz derin bir nefes aldı. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Cevap vermek yerine yatağın üstüne fırlattığım telefonu aldım. Ardından e-postayı açıp fotoğrafa tıkladım.

“Konuşmak yerine telefonla mı uğraşacaksın?”

Telefonu alıp eline tutuşturdum.

“Ne bu?” deyip telefona baktım. “Abartan, kafasında kuran, saçmalayan bendim değil mi?”

Fotoğrafi incelediğinde gözleri anında beni buldu.

“Bu nereden çıktı?”

“Önemli olan bu mu gerçekten?” diye bağırdım. “Ben Volkan’ın elinden kaçmak için canım pahasına uğraşırken, bana dokunmaması için kendimi paralarken sen...” deyip sustum. Gözlerime dolan yaşlarla, “Sen onunla eğleniyordun. Ona bakıyordun, ona gülümsüyordun,” diye fısıldadım. “Bu yüzden bir şey yapma, artık hiçbir şey yapmanı istemiyorum.”

İhanete uğramış gibi hissediyordum. Bu canımı o kadar yakıyordu ki gözlerimdeki yaşlar döküldü.

“Bir açıklaması var.”

Elinden telefonu alıp ekranı ona çevirdim. “Açıklaması bunları yok ediyor mu? Bu anlar yaşanmamış oluyor mu?”

“Süveyda-”

“Yapacağın hangi açıklama, ihanete uğramışlık hissini içimden söküp atacak?”

Bana doğru yürüdüğünde geriye çekildim. Mantıklı düşünmem için ondan uzak durmam gerekiyordu.

“O siktiğimin barına eğlenmeye gitmedim. O şerefsizce ait bir yerdi. Eser, Ceyda ile girdiğinde tek başıma olduğum için beni almadılar. O barın içinde onun ofisi vardı. Sana dair bir iz bulmak için içeri girmek zorundaydım.”

Gergince saçlarını karıştırdı. “Nazlı hamileydi, onu götüremezdim. O sırada Özgü arayınca ikinci kez düşünmeden onu çağırdım.”

Gözlerimi kırıpıştırdığımda her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim.

“Ona bana baktığın gibi baktın, bana gülümsediğin gibi gülümsedin... Bunları bana özel sanmıştım.”

Bana tekrar yaklaştığında omuzları düşmüştü. “Çünkü biri etrafı gezerken beni fark etti. Ben de numaradan öyle yapmak zorunda kaldım.”

Ağzımın içi acı bir şey yemişim gibiydi. Sözleri mantıklı olsa da içimdeki acı dinmiyordu.

“Sana ulaşamıyordum, en ufak bilgiye ihtiyacım vardı. Senin için yaptım.”

Aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. Gözlerindeki ifade kararmıştı.

"Yine olsa yine yaparım, bir an bile düşünmem." Kendinden emin çıkan sörleri üzerine yatağın üstüne çöktüm. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başını ellerimin arasına aldım. Alkol yüzünden beynim uğulduyordu. O fotoğrafları gözlerimin önünden silemiyordum.

Oğuz önümde durup dizlerinin üstüne çöktü. Yakınımdaydı ama sanki kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissediyordum. İlk defa böyle hissediyordum. Bana sarılmak için uzandı ama geri çekildim.

"Süveyda yapma..." Sessiz kaldığımda, "Senin canın söz konuşuyken... sen söz konuşuyken..." deyip duraksadı. Sözlerini iyice anlamamı ister gibiydi. "Benim gözüm neyi görür? Ben neyi yapamam?"

Elini uzatıp çenemi tuttu. Gözlerime bakarken ciddiyetle devam etti. "Her şeyi yaparım, Allah şahidim olsun ki bir an bile düşünmem her şeyi yaparım."

"Ona öyle bakmanı, sana dokunmasını, gülümsemeni kabullenemiyorum."

Ayağa kalktığımda kanımdaki alkol yüzünden sendeleyerek ondan uzaklaştım. Bana bakışı ya da dokunuşu savunma mekanizmamı yıkıyordu. Oğuz ayağa kalkıp karşımda dikildi.

"Süveyda mecburdum."

Boğazımdaki düğüm büyürken gözlerimden yaşlar döküldü. "Biliyorum ama kendini benim yerime koy. Beni seven ve eski sevgilim olan bir adamla böyle fotoğraflarım olsaydı ne hissederdin?"

Sözlerimi duyunca irkildi. Sanki ona tokat atmışım gibiydi. Cevap vermeden önce birkaç saniye durdu. Gözünü kırpmadan, "Mahvolurdum," dedi.

"Mahvoldum," diye tekrarladım. Beni anlamasını istiyordum. "Canım acıyor ve bu darbe senden geldi, buna katlanamıyorum."

Islanan yüzümü ellerimin tersiyle kuruladım. Ondan gelecek darbeye hiç hazırlıklı değildim. Bu yüzden yıkım daha büyük olmuştu. İçimde büyük bir deprem olmuştu ve her şeyi yerinden oynatmıştı. Bunu onunla birlikteyken yapamazdım.

Geriye doğru adım attım. "Bunu aşmam gerekiyor ama senin yanında yapamam."

"Ne demek istiyorsun?" Sesinde korku vardı, karnımdaki ağrı şiddetlendi. Oğuz hiçbir şeyden korkmazdı çünkü. Onun korkusu bana da bulaştığında ellerimin uyuştuğunu hissettim.

Gözlerimi yüzünden kaçırdım. Ne demek istiyordum gerçekten?

"Ben..." dediğimde yanıma gelip kollarımı tuttu. Yüzüme doğru eğildiğinde, "Bana bak," dedi.

Başımı kaldırıp kalbimi sıkıştıran gözlerine baktım. Söylemek istediğim şeyi gözlerine bakıp söylemeye dilim varmadı.

“Şimdi söyle.”

Titrek çıkan sesimle, “B-ben biraz uzaklaşmak istiyorum,” diyebildim.

“Benden ayrılıyor musun?”

“Hayır sadece...” deyip geri çekildim. “Unutmam gerekiyor, o fotoğrafları kafamdan silmem gerekiyor ama sana baktıkça yapamıyorum. Ve sen,” deyip onu işaret ettim. “Onunla çalışmaya devam edeceksin, bunu hazmedemiyorum.”

Yüzüne sıçrayan acı ifade kalbime dokunuyordu. Gözlerinde biriken çaresizlik nefesimi kesiyordu ama elimde değildi. Hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdım. Benim için bile olsa ikisi yakınlaşmıştı. Oğuz bana ait olan şeyleri onunla paylaşmıştı. O, eski sevgilisiydi... Geçen yıllar keşke bu gerçeği de değiştirseydi.

“Gitmeni istemiyorum.”

“Biraz alana ihtiyacım var, Oğuz.”

Bana doğru geldiğinde tekrar geri çekildim. “Seni bırakmam,” diye yakardı.

Sertçe yutkundum. “Lütfen...”

Ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki durdurmak için tırnaklarımı avuç içime batırmak zorunda kaldım. Gözlerimi yere indirmiştim. Daha fazla kalbimi yerinden söken gözlerine bakacak gücüm kalmamıştı.

“Benden ne istediğinin farkında mısın?”

Sorusuna cevap veremedim.

“Seni bırakmam, bırakmam.” Göğsümde sanki bir şeyler koptu. Ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyordum.

Beni bırakmasını istemiyordum, bunu hiç istememiştim. Ama yanında kalamazdım. Şu an mantıklı düşündüğümünden bile emin değildim. Yolumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Kıskançlık beni altüst etmişti. Bir şeyleri tekrar yoluna koymam gerekiyordu.

“Yanında kalamam.”

Yalnızlığa ihtiyacım vardı. Beni sersemleten etkisinden kurtulmam gerekiyordu.

“Ben de senden uzakta kalamam.”

Nefes alamıyordum. O kareleri gördüğümünden beri ciğerlerime aldığım nefesler zehir gibiydi. Geri adım atmadığımı görünce yüzünü umutsuzluk gölgeledi.

“Son sözün bu mu?”

Başımla onayladığımda yıkılmaz sandığım omuzları aşağı doğru çöktü.

Nazını iki vana doğru salladığında, "Öylece durup senin gidişini izleyemem," dedi.

Serindeki acı göğsüme sızdı. Göğüs boşluğumda bir şeyler kırıldı. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırduğimde Oğuz arkasını dönüp odadan çıktı. Dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadığı için yatağa çöktüm. Dış kapıyı çarpıp çıktığında, duyduğum yüksek sesle gözlerimi kapattım. İçimi delmek isteyen hicrîkırıkları artık tutamıyordum. Yüzümü yastığa bastırıp ağlamaya başladım. Bedenim hicrîkırıklar yüzünden sarsılırken gözlerimin önündeki fotoğraflar bir an dahi olsa silinmiyordu. Artık o kadına tahammülüm kalmamıştı. Onu hayatında tuttuğu sürece, kendime bir yer edinebileceğimi sanmıyordum.

Ama en çok da yanımda olmadığı için ağlıyordum. Bana yaşattığı acının tesellisini yine kollarında yaşamak istiyordum. Bunu yapamayacağımı bilmek beni kahrediyordu. Gözyaşlarım nihayet azaldığında yataktan kalktım. Beni bulmak için yaptığını bilmem bir işe yaramıyordu.

Birkaç parça kıyafetimi el valizine koyduğumda gözyaşlarım bir an bile durmamıştı.

Düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem yıkılırdım. Duş alıp üstümü değiştirdikten sonra taksi çağırıp evden çıktım. Kendimi dışarıya attığımda temiz havadan derin bir nefes aldım. Elimde buruş buruş olan peçeteyle burnumu sildim. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti. Oğuz'un nereye gittiğini bile bilmiyordum. Saat neredeyse gecenin on birine geliyordu.

Nereye gideceğimi de bilmiyordum.

Başta Nazlı'ya gitmeyi düşünsem de vazgeçtim. Biraz tarafsız bir bölgede kalıp düşünmek istiyordum. Bu yüzden eski evime gitmeye karar verdim. Orası da anılarla doluydu. Yine de oraya gidecektim, o evin sıcaklığı bana iyi gelecekti. Neyse ki Leyla Hanım gitmişti ve ev boştu.

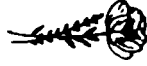
Taksi geldiğinde araca binip adresi verdim. Gözlerim camda asılıyken gözyaşlarım nihayet bitmişti. Geriye ufak iç çekişlerim kalmıştı. Evden uzaklaştıkça geride bıraktıklarım derin bir kesik gibi acıtıyordu. Yol boyu sessizliğimi korurken aklımda Oğuz'un yüzü dönüp duruyordu. Yumuşayacak gibi olduğum an bu defa da o fotoğrafları hatırlıyordum.

Taksi evin önünde durduğunda tanıdık arabayı gördüm. Oğuz da buraya gelmişti. Birbirimizden uzaklaşırken bile ortak alanımıza gelmiştik. Gözlerim tekrar yaşadığında dudağımı ısırdım. Muhtemelen atölyedeydi. Bahçenin kapısını yavaşça açıp içeri girdim.

Atölyenin kapısına baktığımda tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı üfledim. Burada yaşadığımız anılar çok tazeydi. Gözlerimi art arda kırparken ağır ağır merdivenleri tırmanıp evin kapısını açtım. Işığı açmadım, burada

olduğumu bilmesini istemiyordum. Valizi kapının kenarına bırakıp kapıyı kapattığımda göğsümdeki ağırlık artmıştı.

Küçük adımlarla yatak odasına girip yatağa uzandım. Gözlerim şiştiği için açılmıyordu. Bu yüzden sıkıca kapattım. Oğuz'un burada olduğunu biliyordum, yaşanan her şeye rağmen bunun ruhumda yarattığı derin huzuru inkâr edemezdin. İçimdeki güven duygusuyla uyuyakaldım.

Sabah çok erken saatlerde uyanmıştım. Oğuz'a alıştığım için o olmadan uyuyamıyordum. Yataktan kalkıp duşa girdim. Uzun bir süre suyun altında kalıp kendime gelmeye çalıştım. Kafeye gitmeliydim ama o kadar halsiz hissediyordum ki...

Dünkü tartışma yüzünden tüm enerjimi yitirmiştim. Ama evde kalırsam tüm günü ağlayarak geçireceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Bu yüzden duştan çıktıktan sonra işe gitmeye karar verdim. Öncesinde parmak uçlarımda yürüyerek cama doğru ilerledim. Perdenin arkasından dışarıya baktığımda Oğuz'un arabasının hâlâ orada olduğunu gördüm. Yokluğumda eve gitmek istememişti...

İçim özlemle sızladı. İş saatinin gelmiş olduğunu biliyordum. Bu yüzden hareket etmeden orada dikilmeye devam ettim. Dakik biri olduğu için saat tam sekizde atölyeden çıktı. Biraz kenara çekilip beni görmesini engelledim. Burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Çünkü beni görürse yanıma gelirdi, buna hazır değildim. Onu daha şimdiden özlemiş olsam da yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Arabasının kapısını açtığında bir an durdu. Bana bakacağını düşündüm fakat dönmedi. Bunun verdiği hayal kırıklığını görmezden geldim, böylesi daha iyiydi. Aracın içine geçtiğinde şirkete gideceğini biliyordum. İçimdeki kıskançlık tekrar alev aldı. O kadın da oradaydı. Onun yanına gidecek olmasını kabullenemiyordum. Tekrar öfkelendiğimi hissederken pencerenin kenarından çekildim. Hızlı hareketlerle hazırlanıp evden çıktığımda otobüs durağına doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra gelen otobüse binip cam kenarına yerleştim, çantamdan kulaklığımı çıkarıp taktım.

Göğsümdeki ağırlık hâlâ oradaydı ve nefes almamı güçleştiriyordu. Bu ağırlık bana yabancı olsa da bir süre daha onunla yaşayacağımı biliyordum. Özellikle Oğuz'un her gün o kadının olduğu şirkete gittiğini bilmek... Tekrar telefonu açıp o e-postaya girdim. Fotoğrafların üstünde yazan yazıyı okumamıştım. Volkan, *yanlış adamı sevdin seni hak etmiyor yazmıştı.*

Udaklarımı birbirine basurdım. Kendisi beni sevdiğini iddia ederken Yeşim ile yatıp kalkan adamdı, hâlâ utanmadan nasıl bunları söyleyebiliyordu? Bu adamdan gerçekten iğreniyordum. Telefonu kapattığımda Oğuz'un ona kor vermiş olmasına da sinirleniyordum. Bu olayı Oğuz'dan öğrenmelirdim, o zaman bu kadar sert tepki vermezdim. Otobüs ineceğim duraya geldiğinde şarkıyı kapatıp indim. Karşıya geçip kafenin önüne geldiğimde kafe henüz açılmamıştı. Anlaşılan Barış yine uyuyakalmıştı. Nazlı hamileliği ilerledikçe gece uyku problemleri çekiyordu. Barış onunla ilgilendiği için sık sık uyuyakalıyordu. Kafeyi açıp içeriyi düzenledim, ardından ayılmak için kendime kahve yaptım.

Birkaç üniversite öğrencisi ders çalışmak için erkenden gelmişti. Onlara bakınca imrendim. Bir an önce eğitimime devam etmek istiyordum. Hayalim hep babam gibi bir öğretmen olabilmekti. Babamı düşününce aklıma Oğuz'un dün atacağı e-posta geldi. Telefonumu çıkarıp açtığımda onun yolladığı bilgilere tıkladım. Annemin fotoğrafını bulmuştu. Sandalyeye oturup kısıtlı bilgileri okumaya başladım. O da babam gibi öğretmendi fakat alanı resimdi.

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Daha çok genç yaşta trafik kazası yüzünden ölmüştü. Beni doğurduktan hemen sonra... Gözlerime dolan yaşlarla fotoğrafına tıkladım. Gördüklerim karşısında bir an nefes alamadım. Anneme o kadar benziyordum ki... Saçlarım, gözlerim resmen onun bir kopyasıydı!

Fotoğrafı yakınlaştırırken gözümde bir damla yaş aktı. Ayperi bu yüzden bana bakmaya tahammül edemiyordu. Ona babamın esas sevdiği kadını hatırlatıyordum. Parmağımı annemin yanağında gezdirdim, keşke onu tanıyabilseydim. Oğuz mezarının yerini bile bulmuştu. Babam ile aynı mezarlıkta yatıyorlardı. Bir damla gözyaşı daha ekrana damladığında yanımdaki biri peçete uzattı. Başımı kaldırıncaya Yaman ile göz göze geldim.

Endişeli bir ifadeyle, "İyi misin?" diye sordu. Boğazımı temizlerken elindeki peçeteyi aldım.

"İyiyim, teşekkür ederim."

Yanıma oturduğunda yüzünde oluşan ufak gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Seni ne zamandır görmüyordum, iyi olmana sevindim."

"Buradaki işime geri döndüm artık görebileceksin."

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "O zaman daha sık gelirim."

Gözlerine bakınca bana karşı hissettiklerini görebiliyordum. "Benim içinse gelme, Yaman," dedim ve konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. "İstediğin bir şey var mı?"

“Aslında yanımda oturmaya devam etmeni isterdim.” Rahatsız olduğumu fark edince, “Şaka yapmıştım,” diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“O zaman filtre kahve alabilir miyim?” Siparişi hazırlarken başka bir müşteri de *latte* istemişti. Sırayla hepsinin siparişini hazırlayıp götürdüm. Yaman’a karşı mesafeli davranıyordum. O ise bunu görmezden gelerek ilk tanıştığımız günkü gibi sürekli sipariş verip duruyordu.

Müşteriler gittiğinde Yaman hâlâ buradaydı. Neredeyse dört saattir oturuyordu. Beni tekrar çağırdığında, “Yine mi sipariş vereceksin?” diye sordum.

Tepkim karşısında gülmeye başladı. “Hayır hayır, biraz daha bir şeyler yersem patlayacağım.”

Güldüğümde kafenin kapısı açıldı. “Ben hesabı isteyecektim.” Tam gideceğim sırada, “Bir de...” deyince tekrar ona döndüm. Yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşmuştu. “Acaba benimle başka bir yerde kahve içer misin?”

Cevap vermeden önce gözlerim bir an kapıya kaydı. Oğuz tam karşımda duruyordu. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Yaman’ın teklifini o da duymuştu. Yaman’a doğru eğildim. Kısık bir sesle, “Maalesef bunu yapamam,” dediğimde yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemedi.

Gözleri bir an kapıya kaydı. “Onun yüzünden mi?”

Oğuz’u kastettiğini biliyordum, sadece başımla onayladım. Ardından hesabı getirmek için ondan uzaklaştım. Oğuz sessizce masaya geçti. Yaman ücreti ödeyip isteksizce kalktı. O gidince Oğuz ile başbaşa kaldık. Ona bakmadan masayı toparladım. “Ona ne dedin?”

Bunun cevabını hemen vermek istemiyordum. Belki bu sayede yaşadığım hislerin küçük bir kısmını anlamış olurdu. Bu yüzden onu duymazdan gelip işime döndüm. Hemen arkamdan beni takip etti. Kolumu tutup, “Süveyda soru sordum,” dedi. Derin bir nefes aldım.

Kolumu elinden çektim. “Sence ne demiş olabilirim?”

“Senden duymak istiyorum.”

Kollarımı önümde bağlayıp, “Özgü nasıldı?” diye sordum.

Dişlerini birbirine bastırdığını kasılan çenesinden anlamıştım.

“Nereden bileyim ben Özgü’nün nasıl olduğunu?” diye parladı.

Omuz silkip iğneleyici bir şekilde cevap verdim.

“Çalışanın sonuçta, bilmem gerekirdi.”

“Sabrımı zorluyorsun. O adama ne cevap verdin?”

Asıl sabrı zorlanan bendim. “Hayır dedim çünkü ben bazı insanların aksine birinin bana karşı olan hislerini anlayınca uzak dururum.”

Gözleri öfkeyle kısıldı. “O siktiğimin şerefsizi mi söyledi sana bunu?”

Yaman hakkında böyle konuşmasına sinir olmuşum. “Düzgün konuş, övülmesine gerek yok ben bir şeyler hissettiğini anladım.”

Bana doğru bir adım attığında gözbebekleri öfkeyle yanıyordu. “Ona da hislerine de başlatma şimdi!”

Kıskançlığın onu getirdiği hale güldüm. “Ne büyük çelişki.”

Beni duymazdan gelerek, “Eve ne zaman geleceksin?” diye sordu.

Şimdi öfkesi yerini yorgunluğa bırakmıştı. Cevap vermediğimi görünce uzanıp elimi tuttu. “Sensiz uyuyamıyorum.” İtirafı karşısında sarsıldığımı hissettim. “Yaptığının farkındayım ama benden uzak durmanı istemiyorum, buna katlanamıyorum.” Elleri ellerimi ısıtıyordu.

Gözlerimi birbirine kenetlenen ellerimize diktim. “Yapamam, ben...” Konuşmadan önce sadece yutkundum. Ardından gözlerine bakarak ellerimi ellerinden çektim. “Eski evime taşınmak istiyorum.”

Oğuz tek kelime etmedi. Gözlerinde beliren hayal kırıklığı bir karabulut gibi üstüme çökmüştü. Ellerimi bıraktığında içim buz kesti. Dokunuşunu, benden uzaklaştığı an özlemiştim. Tepkisizliğim üzerine arkasını döndü ve büyük adımlarla kafeden çıkıp gitti. Arkasından sadece uzun uzun baktım.

Gitmek isteyen benken kalbim neden bu kadar acıyordu? Elimi göğsüme bastırdım. Sandalyeye çöktüğümde ağlamamak için kendimi o kadar çok sıkıyordum ki boğazım acıyordu. Burada kendimi bırakamazdım. Şimdi sırası değildi. Burnumdan nefes alıp yavaşça verdim.

Sakinleşmeye çalışırken Nazlı kafeye geldi. Beni gördüğünde yüzündeki gülümseme anında soldu.

“Süveyda, iyi misin sen?”

Başımla onaylasam da gözleri endişeli bakıyordu.

“Dokunsam ağlayacak gibisin.”

Burnumu çektim. “Oğuz ile kavga ettik.”

“Özgü yüzünden mi?”

Başımla onayladığımda yüzünü buruşturdu. “Hepsi benim yüzümden. Gelmesine izin vermeyecektim.”

“Mesafesini koruması gereken Oğuz’du.” Gözlerine baktım. “Oğuz’a karşı hâlâ bir şeyler hissediyor ve bunu gizlemiyor bile.”

Bunu söylemek bile canımı yakıyordu. Onu benden başka kimse sevsin istemiyordum.

“Ve ikisi yan yana çalışıyor.”

Bu defa gözlerim hissettiğim öfkeden dolayı doldu. “Onu seven bir kadınla her ne kadar ilişkilerinin üstünden yıllar geçmiş olsa da çalışmasını kaldıramıyorum.”

İşte bu yüzden dönüp dolaşıp bu meseleye geliyordum. Oğuz'un onunla neden yakınlaştığını anlasam da affetmek yerine uzaklaşıyordum. Bunu anlaması gerekiyordu.

"Dün gecedен sonra seninle aynı fikirdeyim. Özgü ona karşı boş değil hatta bana kalırsa Oğuz tavrını ortaya koymazsa ileri bile gider."

Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. O fotoğrafların çekildiği gece de ona güç veriyordu. Benim yokluğumda onunla buluşmuştu ve Özgü nedeni bilmiyordu. İçimdeki ağırlık bir ton daha arttı.

"Sevgilisinden de bu yüzden ayrılmıştır," diye fısıldadım.

Nazlı başıyla onayladı. "Bana da öyle geliyor."

Üzgün bakışlarım Nazlı'yı bulduğunda uzanıp elimi tuttu. "Özgü'yü çok severim ama bu yaptıklarına bir anlam veremiyorum. Ne diyeceğimi şaşırdım."

Ben de bir şey diyemiyordum. Sadece çok kırgın ve kızgındım. Karın boşluğuma bir şey saplanmış gibi hissediyordum. Sanki yaşadığım hayal kırıklıkları orada birikmiş gibiydi.

Tüm günü sessiz ve kötü bir ruh halinde geçirdim. Dışarıda yağmur da yağmaya başlamıştı. İçimdeki kasvet gökyüzüne sirayet etmiş gibiydi. Soğumaya başlayan kahveden bir yudum aldığım da kitap kafenin cam kenarına çekilmiş sokağı izliyordum. Nazlı elini omzuma yerleştirdi.

"Hadi çıkalım."

Kapanma saatinin geldiğinin farkında bile değildim. Kafamın içi çok doluydu. Nazlı ile beraber dışarı çıktığımızda bizi almak için Barış gelmişti. Dalgın adımlarla arabaya geçip cam kenarına tünedim. Nazlı onlara gitmem için ısrar etse de yalnız kalmak istiyordu. Hem onları da bunaltmak istemiyordum.

Arabadan indiğim de yağmur şiddetini artırmıştı. Bahçeye girip sırtımı duvara yasladım. Gözlerimin kenarında biriken yaşlara engel olamadım. Geldiğimiz durumu kabullenemiyordum. Aramızın bozuk olmasından nefret ediyordum. Ama kalbime doldurduğu kırıkları da aşamıyordum.

Sadece saniyeler içinde sıırıslıklam olurken ağırlaşan uzun saçlarım sırtıma yapışmıştı. Orada ne kadar kaldığımı bilmediğim bir süre sonunda isteksiz adımlarla eve girdim. Dişlerim soğuktan birbirine çarpmaya başlamıştı. Hissiz adımlarla banyoya girip üstümdeki ıslak kıyafetleri çıkardım. Sıcak suyu ayarlayıp buz kesen bedenimle zemine oturdum. Su kısa sürede ısınmamı sağlamıştı. Keşke kalbimi de ısıtsaydı. Uzun süren düş bittiğinde üstümdeki bornozla yatağa girdim. Kalkıp üstümü giymem gerekiyordu ama halim yoktu. Sadece uyumak istiyordum. *Belki uyursam geçerdi.*

Sabahlı yataktan kalkmak için tüm gücümü harcamam gerekmişti. Mutlaka su içerken gözüm saate ilişti. Saat sekiz olmak üzereydi. İçimdeki merakı engel olamadan hızlı adımlarla pencereye doğru ilerledim. Eğer Oğuz bu peçe de gelmişse onu görebilirdim. Birkaç saniye geçmişti ki Oğuz atölveden çıktı. Kenara çekilip özlem dolu gözlerimle onu izledim. Dünkü gibi bir an durdu. Dünün aksine başını eve doğru çevirip bana baktı. Kenara çekilmiş olsam da orada olduğumu bildiğini hissettim. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden bekledi. Benden herhangi bir tepki alamayacağını fark edince başını hafifçe aşağı doğru eğdi. Çok küçük bir hareketti ama görmüştüm işte.

Yanıma gelmesini bekliyordum ama sırtını dönüp arabasına bindi. Sanki kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi. Yüzüm iyice asılırken orada dikilip gidişini izledim. İsteğimi yapıp bana alan tanımıştı ama böyle de mutlu degildim. Geri çekildiğimde hapsirdim. Burnum da akmaya başlamıştı. Yüzümü buruştururken peçete aradım. Dün yağmurun altında öylece dikilirsem olacağı buydu.

Yatak odasına gidip hızlıca hazırlandım. Tekrar hapsirdiğimde üşüttüğümü anlamıştım. Bir bu eksikti. Makyaj yapacak halim bile yoktu. Bu yüzden saçlarımı topuz yapıp evden çıktım.

İşe gittiğim yol boyunca kendimi kötü hissediyordum. Bir yandan da Oğuz'u özlüyordum. Acaba fazla mı abartmıştım? Özgü'ye karşı ilgisinin olmadığını defalarca söylemişti. Neden onunla bara gittiğini de anlatmıştı. Ben de kalkmış evinden taşınmak istediğimi söylemiştim.

Öfkem azaldığı için daha mantıklı düşünebiliyordum. Çabalamak yerine kaçmıştım ve kaçtığım kişi Oğuz'du. İçim sıkıntıyla doldu. Acaba bugün kafeye gelir miydi? İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yanımda bu olanlara son vermek istiyordu diğer yanımda çok kırgındı. Özgü aklıma geldiğinde bile içim öfkeyle kavruluyordu. Onunla çalışamazdı artık bunu anlamak zorundaydı. Kalbim ve beynim bir mücadele halindeydi, bu beni çok yormuştu. Hangi tarafı dinleyeceğimi şaşırmış bir halde kafeye girdim. Bugün kafeyi Barış açmıştı.

"Günaydın," diye seslendim.

Yüzümü buruşturdum, boğazım da acıyordu.

"Günaydın."

Barış mutfaktan çıktığında yüzünden uykusuzluk akıyordu. Teni solmuş gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmuştu. İkimiz de aynı anda, "İyi misin?" diye sorduk.

Bu tepkimize gülerken masaya geçtim. Henüz kimse gelmemişti. Barış yorgunca karşımda oturdu. "Gece boyu uyuyamadım."

"Neden?"

Ufak bir nefes aldı. “Korkuyorum.” Endişeli gözleri beni buldu. “Nazlı’nın hamileliği ilerledikçe ona ya da çocuğa bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Kısacık bir an uyusam bile kâbusla uyanıyorum.”

Cevabı karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

“Kötü düşünme Barış, Nazlı güçlü bir kız. Bebeğini sağlıklı dünyaya getirecek.”

Cevap vermeyince, “Bu korkularını Nazlı ile paylaştın mı?” diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. “Hayır hayır, onu da korkutmak istemiyorum.”

“Onlara bir şey olmayacak, güzel düşün lütfen.”

“Denerim,” dese de korkularının geçmeyeceği belli oluyordu. Sıkıntılı bir nefes alırken sırtını sandalyeye yasladı. “Senin neyin var?” Sorusu ardından tekrar hapşırdım.

“Üşüttüm sanırım. Oğuz’la da aramız bozuk.”

“Nazlı bahsetmişti,” dediğinde başını öne eğip kısık bir sesle, “Tavsiye ister misin?” diye sordu.

“Lütfen.”

“Biz erkekler sizin kadar detaylı düşünmeyiz, her şeyi düz mantıkla hallederiz. Oğuz, Özgü’nün seni bu kadar üzeceğini bilseydi onu hayatınızdan çok önceden çıkarırdı ama dediğim gibi bitmiş gitmiş ve üstünden yıllar geçmiş. Önemsiz bir mesele olarak görmüştür.”

Tam olarak da öyle yapmıştı.

“Ne yapmam gerekiyor? Açık açık o kadını istemediğimi söyledim.”

Hafifçe gülümsedi. “Oğuz Sarhan hiçbir şeyi nedensiz yapmaz ve bu konuya çözüm bulacaktır. Hem belki de anlatmadığı şeyler vardır.”

O çözüm bulana kadar özleminden ölmeseydim bari. İç çektim. “Umarım.”

Gözüm sürekli kapıdaydı. Tüm gün boyunca Oğuz’un gelmesini bekledim ama gelmedi. Saat ilerledikçe içimdeki umut sararıp soldu. Gelmeyecekti. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Biri dokunsa saatler boyunca durmadan ağlardım.

“Süveyda taksi çağırdım senin için, eve git artık sen. Yarına kadar dinlen.”

Tekrar hapşırdım. Üstümdeki kırgınlık oldukça artmıştı. “Tamam.”

Barış’ın çağırdığı taksiye bindiğimde üşümeye başlamıştım. Ne zaman çok üzülsem hasta olurdum. Küçükken de böyleydin. Telefonumu çıkarıp annemin fotoğrafını açtım. Acaba başka fotoğrafları da var mıydı? Fotoğrafi yakınlaştırıp yüzüne uzun uzun baktım. Çok güzeldi, o kadar güzeldi ki ona bakmaya doyamıyordum. Acaba huyu nasıldı? Parmağımı yüzünde gezdirdim. Onu tanıma şansım olmadığı için o kadar kötü hissediyordum ki...

Babanı vüregini ona verdiyse gerçekten iyi bir insan olmalıydı. Annemden haberdar olunca Ayperi'ye olan mesafesini de daha iyi anlamıştım. Babam onu hiç sevmemişti. Sadece bana annelik yaptığı için ona minnettarlık duyuyordu.

"Geldik."

Telefonu cebime atarken ücreti ödeyip taksiden indim. Eve geçince ıhlamur hazırladım ve Oğuz'un burada olan tişörtünü giyip yatağa geçtim. Biraz uyusam iyi olacaktı. Gözlerim kendiliğinden kapanmıştı. Ne kadar uyuduğumu bilmediğim bir süre sonunda duyduğum ses üzerine gözlerim anında açıldı. Mutfağın ışığını açık bıraktığım için eve girenin Oğuz olduğunu görebilmiştim. Uzandığım yerden doğrulduğumda Oğuz sessizce odanın ışığını açtı. Elinde poşetler vardı.

"Oğuz?" Burnum tıkanıdığı için sesim garip çıkmıştı. Gözlerimi ovalarken, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Elindeki poşetlerle yanıma geldi. "Barış hasta olduğunu söyledi."

"Yok sadece-" dediğimde hapsirdim. "Biraz üşüttüm."

Cebinden temiz bir peçete çıkarıp uzattı. Uzanıp elinden aldım. Bakışları bedenimde gezindiğinde yanaklarım kızardı. Üstümde sadece onun tişörtü vardı. Bakışları çıplak ayaklarıma kaydığında kaşları çatılsa da sessiz kaldı.

"İlaç ve meyve aldım, iyi gelir."

"Gerek yok," dediğimde tekrar hapsirdim. İlaç içmeyi hiç sevmiyordum. Bana dik dik baktığında uzanıp poşeti aldım.

"Meyve yeterli olurdu."

Cevap vermeden elini uzatıp alnıma yasladı. Soğuk elini hissedince irkildim. Ama dokunuşunu o kadar özlemiştim ki boğazım düğümlendi. "Ateşin yok."

"Basit bir üşütme sadece, yağmurdan olmalı."

Kaşları çatıldığında elini çekti. Temasının yokluğu karşısında yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. "Yağmurun altında mı kaldın?"

Ensemi kaşıdım. "Biraz."

Bana onaylamayan gözlerle bakıyordu. Böyle baktığında kendimi yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. İç çektiğinde göğsü havalandı.

"Sadece bir gün yanından ayrıldım ve sen..." deyip duraksadıktan sonra eliyle beni gösterdi. "Hasta olmuşsun. Seni gözümün önünden bir an bile ayırmamam mı gerekiyor?"

Gözlerimi kaçırdım. "Sadece üşüttüm."

Ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

“Portakal mı aldın?”

Portakal en sevdiğim meyveydi. Elimdeki poşetlerle mutfağa girdiğimde arkamdaydı. Portakalları yıkayıp tabağa koydum.

Sandalyeye oturup soymaya başladığımda mutfağı kaplayan kokusunu içime çektim. Oğuz ise karşımdaki sandalyeye oturup cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. Sessizce otururken ne yapacağımı pek bilmiyordum. Konuyu açması için bekledim ama herhangi bir tepki vermedi. Bu tavırlarına pek anlam veremiyordum. Soyduğum portakalın yarısını ona uzattığımda başını iki yana doğru sallayıp sigarasını içmeye devam etti. Biri bitti sigarasının yenisini yaktı. Daha önce bu kadar çok sigara içtiğini görmemiştim.

“Fazla olmadı mı?”

Beni duysa da cevap vermedi. Gergin bir sessizliğin eşliğinde oturmaya devam ettik. İkinci sigarası da bitince ayağa kalktı.

“Gidiyor musun?”

Sessiz kaldığında ben de ayağa kalktım. O an tek istediğim ona sarılmaktı ama aramızdaki şeyler buna engel oldu. Koca koca dağlar dikmiştik sanki aramıza... “Bir şey demeyecek misin?”

Başını sağa doğru eğdiğinde ela rengi gözleri ciddiyetle bakıyordu.

“Ne söylememi istersin?”

“Bu ne demek?”

Söylemesini istediğim çok şey vardı ama sessiz kaldı. Sessizliği, göğsümün içinde bir enkaz yarattı.

“Sen dün her şeyi kestirip attığın için söyleyecek bir şeyim kalmadı.”

Enkaz beni içine çektiğinde, “Ben-” dedim.

“Sen,” deyip araya girdiğinde bana doğru bir adım attı. Gözlerindeki uzak ifade canımı acıtıyordu. “Sen dün bizden o kadar kolay vazgeçtin ki bana diyecek hiçbir şey kalmadı.”

Gözlerimi kırıştırdığımda dudaklarında kırık bir gülümseme oluştu. “Kırıp dökseydin, bağırıp çağırsaydın ama...” deyip sustu. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. “Annemin...” deyip sertçe yutkundu. “Bana yaptığını yapmasaydın be güzelim...”

Sesi sonlara doğru kısalsa da onu duymuş, acısını hissetmişim. Boğazım düğüm düğüm olduğu için konuşamadım. Elini uzatıp yüzüme düşen saçımı geriye doğru attığında gözlerinde oluşan özlemi gördüm. Bir anlık yakaladığım hislerin girdabı içinde kalbimi kaybettim. “Bir doğum günü,” dediğinde dudakları hafifle kıvrıldı. “İki terk ediş... iki ayrılık...”

Gözlerimden iki damla yaş hızla aktığında yüzündeki kırılgan ifadeyle arkasını döndü ve ağır adımlarla dış kapıdan çıkıp gitti. Ellerimde tuttuğum

ortakalla sadece arkasından bakakaldım. Annesinin ona yaptığını mı yapmıştım?

Bu o kadar ağır geldi ki taşıyamadım. Başımı ellerimin arasına aldım. Ben artık ne yaptığımı ya da yapacağımı bilmiyordum. Dizlerimi kendime doğru çekip alnımı dizkapağıma yasladım ve ağlamaya başladım. Özgü yüzünden girdiğimiz çıkmaz ikimizde yaralar açmıştı. Ben o kadını Oğuz ise gidişimi kabullenemiyordu. Yüz ifadesi gözlerimin önünden gitmiyordu.

Terk edilmiş küçük bir çocuk gibi bakmıştı bana. Bunu ona ben yaşatmıştım. Yüzündeki ifadeye sebep olmaktan nefret ediyordum. Ama en çok da aramızdaki bu durumu düzeltememekten...

Yaşananlardan kaçamamışken, fırsatı kaçırmayan ayrılık bizi sobelemişti.

Üç gün boyunca Oğuz'u sadece atölyeden çıkarken görebildim. Onu aklımdan bir an olsun çıkaramıyordum ama ona gidemiyordum da. Gururum izin vermiyordu. Ama öyle çok özlüyordum ki! Her gece atölyeye gelse de aramızda sanki kilometreler vardı. Dördüncü gün atölyeye de gelmeyince bir şeyler daha kırıldı. Sabaha kadar gelmesini beklemiştim ama gelmemişti. İşe uykusuzluktan ve ağlamaktan şişen gözlerimle gittim.

Nazlı ve Barış artık duruma alıştıkları için soru sormadılar. İnadı ne zaman bırakacağımızı beklediklerini biliyordum. Müşterilerle ilgilenirken kafeden içeri Ceyda girdi. Onu uzun zamandır görmediğim için şaşırmıştım. Yanıma gelip hafifçe gülümsedi.

"Selam."

Şaşkınca, "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordum. Ellerini havaya kaldırıp parmaklarıyla *tırnak içinde* işareti yaptı. "Eser ve gizemli işleri. Gece Oğuz ile şehir dışına çıktılar."

Demek Oğuz bu yüzden gelmemişti! İçim endişeyle doldu. "Döndüler mi peki?"

Başım iki yana doğru salladı. "Henüz değil."

Masaya geçtiğinde ben de karşısına oturdum. "Ne zaman gelirler biliyor musun?"

"Yarma kadar gelmiş olurlarmış."

Başımla onayladığımda Ceyda yüzüme baktı. "İyi misin? Garip görünüyorsun."

Aklıma o gece orada Ceyda'nın da olduğu geldi. "Ceyda sana bir şey soracağım."

"Dinliyorum."

“Hani benim kaçırıldığım zaman siz bara gitmişsiniz ya.” Başıyla onayladığında, “Oğuz’un yanında olan kadın...” deyip sustum. Cümleleri nasıl tamamlayacağımı bilemedim. Ceyda hafifçe güldü.

“Oğuz o gece Özgü’nün orada olduğunun farkında bile değildi. Kızı içeri girmek için kullandı sonra sürekli seni kaçıran adama dair bir şeyler aradı.”

Oğuz da buna benzer şeyler söylemişti. “Sadece bir ara bir adam bizi izlemeye başladığında Oğuz onunla muhabbet eder gibi yaptı. Sonra da çıktık zaten. Toplasan bir saat bile durmamışsındır. Niye sordun?”

“Sonra anlatırım.”

Ceyda uzanıp elimi tutunca şaşkınca ona baktım. “Bu arada sana teşekkür etmem lazım.”

Ondan böyle sıcak hareketler pek görmediğim için şaşırmıştım. “Neden?”

“Seninle o gün konuştuktan sonra uzun uzun düşündüm ve Eser’e gelmemdeki en büyük engelimi yendim.” Dalgınca gülümsediğinde gözleri beni buldu. “Yani kendimi...”

“Ben bir şey yapmadım aslında.”

“Yaptın, taktığım at gözlüğünü çıkardın. O gece senin sözlerin ve Eser’in yokluğu içimde bir şeylerin kırılmasını sağladı.” Nasıl devam edeceğini bilmiyor gibi bir an sustu. “Onsuz yapamazdım, bensiz devam etmesine dayanamazdım. Bunu anlamamı sağladın.”

Elimin üstündeki elini tuttum. “Buna gerçekten sevindim.”

Derin bir nefes aldı. “Biliyor musun, Eser’in bana olan sevgisine inanmak için kendime hiç izin vermediğimi fark ettim. Sanki o da beni terk edip gidecekti.” Gözleri yaşlarla parladı. “Çocukluğumdan beri başıma gelen hep buydu, kimi sevsem kim yanıma gelse sonunda beni terk ediyordu.”

Ceyda ilk defa bu kadar açık bir şekilde konuşuyordu. Duygularını içinde yaşayan bir kızdı, duvarlarının arkasına beni almasına çok şaşırmıştım.

“Eser de gider sandım, onun hayatına alışmamaya çalıştım. Sevgilim olsa da onu içime almadım.” Gözünden bir damla yaş akınca elinin tersiyle sildi. “O ama gece ona ulaşamayınca ölebileceğini düşündüm. Süveyda bu duygu...” deyip gözlerini tavana dikti. Daha fazla ağlamak istemiyordu. “Yaşadığım bütün kötü hislerin içinde en beter olandı. Kıskançlıklarım falan hep yalanmış.”

Ondaki değişim beni mutlu etmişti. Gerçek Ceyda’yı görmemize yeni yeni izin veriyordu ve ben onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Ceyda’nın telefonu çalınca Eser’in aradığını gördüm. Gözleri parlar-ken ikinci kez çalmasını beklemeden telefonu açtı. Ayağa kalkıp camın

kenarına geçtiğinde telefonuma baktım. Oğuz'u merak ediyordum. Arayıp aramamakta kararlıyken bir süre öylece karanlık ekrana baktım.

"İyilermiş, en yakın zamanda gelmeye çalışacağız dedi Eser."

İçten bir şekilde gülümserken rahat bir nefes aldım. Ceyda'nın tekrar telefonu çaldı. Konuşmak için uzaklaştığında ayağa kalkıp mutfığa geçtim. Nazlı sandalyede elini karnının üstüne koymuş sessizce oturuyordu.

"Nazlı?" dediğimde elini kaldırıp beni susturdu. Neler olduğunu bilmeden yanına yürüdüm. "İyi misin?"

Korku dolu gözlerle yüzüme baktı. "Bebeğim bir saattir hareket etmiyor." Gözleri anında yaşlarla doldu. "Süveyda ona bir şey mi oldu?"

"Belki uyuyordur," diye konuştum.

Nazlı birden ağlamaya başladı. "Kesin bir şey oldu bebeğime."

"Doktora gidelim mi?"

Elimi uzatıp karnına koydum. Hissettiğim hafif tekmeyeyle başımı kaldırdım. "Hareket etti!"

İkimiz aynı anda bağırmıştık. Nazlı bu defa gülmeye başladı ama korkudan kalbim duracak sanmıştım.

"Anneciğim ödümü kopardın ama."

Ona dik dik baktım. "Öldüm korkudan, Nazlı."

Yüzündeki yaşları sildiğinde burnunu çekti. "Ay ne bileyim, bir şey oldu sandım."

Ayağa kalkıp büyük bir bardak su içtim. Ceyda gittikten sonra Nazlı'yla vedalaşıp kafeden çıktığımda eve gitmeye niyetliydim ama adımlarım beni dinlemiyordu. Yoldan geçen bir taksiyi çevirip Oğuz'un evinin adresini verirken buldum kendimi. Evde bile değildi. Yine de oraya gittim. Oğuz'un bana verdiği yedek anahtarı sıkı sıkı tutarken asansörden inip kapıyı açtım. İçeri girdiğimde içim özlemle sızladı. Ağırlaşan bacaklarımla yatak odasına gittiğimde odasına sinen kokusu yüzüme çarptı. Kapının kenarında dikişli odamıza baktım. Oğuz düzeni seven biri olduğu için etraf son derece düzgündü. Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle yatağa doğru ilerleyip yavaşça oturdum. Yatağın içindeki yastığını alıp sarıldım. Yüzümü yastığına bastırırken gözlerim yaşarmıştı.

Orada öylece oturup kokusunu içime çektim. Kırılmıştık ve nasıl toparlanacağımızı bilmiyorduk. Sadece onu çok özlemiştim, *bizi özlemiştim*. Sonucu olmayan düşüncelerimle beraber oturmaya devam ettim. Ta ki kapının kilit sesini duyana kadar... Oğuz gelmişti. Elimdeki yastığı bırakıp ayağa kalktım.

"Bir gelişme yok kardeşim."

Saçma bir şekilde duvarın kenarına çekildim. Beni görürse ne diyeceğim? Bakışlarım odada gezindiğinde giysi dolabında durdu. Eşyalarımı almaya geldiğimi söyleyebilirdim.

“Süveyda’nın bana geri dönmesini bekliyorum,” deyip iç çekti. Kiminle konuşuyordu acaba? “Biliyorum, ona hak da veriyorum ama gitmesini kabullenemiyorum. Vazgeçmek bu kadar kolay mı?”

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Vazgeçmemiştim ki... Sadece biraz uzaklaşmak istemişim ama onu bile becerememişim.

“Bana benim yerimde olsan ne yapardın diye sordu. Mahvolurdum, Vural...” deyip iç çekti. “Yıkardım, dökerdim, o herifin belasını sikerdim ama gidemezdim kardeşim, ondan vazgeçemezdim.”

Elimle ağzımı kapattığımda gözyaşlarım akıyordu.

“Kolay mı lan? Öylece çekip gitmek bu kadar kolay mı?”

Haklıydı, ne olursa olsun Oğuz benden gitmezdi. Ama ben de ondan gidememişim ki. Yine dönüp dolaşıp ona gelmişim.

“Bu inadı daha ne kadar sürecek bilmiyorum.”

Sesi yakından geliyordu. Duysam da tepki vermeden duvarın kenarında durmaya devam ettim.

Odaya girdiğinde telefonu kapatıp durdu. Arkasını dönmeden, “Ne kadar sürecek, Süveyda?” diye sordu.

Bacaklarımdaki titremenin kaynağı kalbimdi. Duvara sinip sessiz kaldığımda başını bana doğru çevirdi. “Yoksa olanları duyduğun için bitti mi? Bu yüzden mi geldin?”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum. “Ben...” deyip sustum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Özlediğim için gelmişim ama cümlemi bile tamamlayamamıştım.

Burnumu çektiğimde, “Neyi duymam gerekiyor ki?” diye sordum.

Bana doğru dönünce ıslak gözlerim özlediğim yüzündeydi. Günlerdir onu doğru düzgün görmemişim. “Sadece...” diye fısıldayıp yutkundum.

Kaşları çatıldı. “Özgü’yü İstanbul’daki ortak şirkete transfer ettiğimi öğrendiğin için gelmedin mi?”

Duyduklarım ardından kaşlarım havalandı. “Bu ne zaman oldu?”

“İki gün önce.”

Sonunda hayatımızdan çıkıp gitmiş miydi? Sertçe yutkundum. “Bilmiyordum.”

Birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. Yanına gitmek için içim içimi yese de kendimi zor tutuyordum. Detaylara ihtiyacım vardı. “Bana neden söylemedin ki? Bilseydim böyle olmazdı.”

Bilseydim gururumu bir kenara bırakıp ona gelirdim.

“Nasıl bunu gözlerimde gördü. “Bakma şöyle,” diye fısıldadı. “Bakışlarına davanamadığımı biliyorsun.”

Ona doğru bir adım attığımda bacaklarım ağırlaşmıştı. Geri gitmediğinde bir adım daha attım. İçimde günlerdir süren şiddetli depremler ona yakın olunca durmuştu.

“Sana olan zaafılarından vurma beni,” dediğinde gözlerini kaçırdı. “Bu yaptığın adil değil.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Seni kıskandığım için özür dilemeyeceğim.”

Aramızdaki mesafe iyice azalmıştı. Göğüs boşluğumdaki acı günler sonunda nihayet dinmişti.

“Peki bizden vazgeçtiğin için?” Geriye doğru adım attı. Benden ilk defa kaçıyordu. Hareket etmeyi kestim.

Başımı iki yana doğru salladım. “Bizden vazgeçmedim.”

“Neden öyle hissediyorum, Süveyda?” Sessizce yüzüne baktım. Gözlerini kapatıp elini saçlarının arasına geçirdi. “Bizden vazgeçtin ama ben yine de senden gidemedim, senden gidemiyorum.”

“Oğuz...”

Bana doğru geldiğinde eğilip kollarımı tuttu. “Sana deli gibi kızgınlam ama sadece bir alt katında duracak kadar senden uzaklaşabildim.”

Bana doğru eğildiğinde nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

“Yine gitsen yine gelirim. Bunun nasıl bir çaresizlik olduğunu biliyor musun?”

Yaşadığı çaresizlik sesine sıçradığı için kalbim sızladı.

“Ben senden vazgeçmedim ki,” diye sızlandım. Gözleri yüreğimi dağlıyordu. O terk edilmiş küçük çocuk hâlâ oradaydı. Daha derinlerde saklıydı ama görüyordum. Bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Onu ortaya çıkarmış olmaktan nefret ediyordum. Kabuk bağlayan yarasını soymuş, göğsündeki acıyı eşelemiştim. Avucumu göğsüne sıkıca bastırdım.

Kalp atışları dokunuşumla beraber hızlandı. “Gitsem bile kalbim şurada kalır, Oğuz. Ben istesem de gidemem senden.”

Elimi geniş göğsünden omzuna doğru kaydırıp parmak uçlarımda yükseldim. Nefesim dudaklarına çarpıyordu.

“Senden vazgeçmedim, sadece yapamıyorum. Seni seven,” deyip yutkundum. “O kadınla aynı yerde çalışmanı, aynı havayı solumanı kaldıramıyorum.”

“Süveyda...” dediğinde devam ettim.

“Neden hâlâ onunla çalıştığını bile söylemiyorsun. Anlatmazsan anlayamam ki!”

Gözlerini sıkıca kapattı. Sanki sakladığı bir şeyler vardı. Bunu fark edince kaşlarını çatıldı.

“Yapamam,” dediğinde sakladığı bir şeyler olduğundan artık emindim.

“Anlat bana,” diye üsteledim. Ancak anlatırsa olanları hazmedebilirdim.

Kapattığı gözlerini açtığı anda çaresizlik bir ağ gibi beni içine çekti.

“Anlatmazsan aşamam. Aşamayız...”

Oğuz yorgun bir nefes aldığı anda alnımı göğsüne yasladım. Özlemle yanan ciğerlerim kokusuna kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu. “Lütfen...” diye fısıldadıktan sonra istemeyerek de olsa geri çekildim. Kollarında olmaktan, ondan uzaklaşmaktan nefret ediyordum.

Gözlerime bakarken iç çekti. “Sen böyle baktığında sana hayır demem mümkünmüş gibi...”

Beklentiyle bakmaya devam ederken boğazını temizledi.

“Üç yıl önce istifa ettiğinde aylarca görüşmedik.”

Bunu ilk defa duymuştum. “İstifa mı?”

Başıyla onayladı. “Nedenini söylemeden istifa etmişti. Sonra bir gün...” Başını geriye atıp oflarken tavana baktı. “İntihar edeceğine dair bir mesaj attı.”

Darbe almış gibi geriye doğru sendeledim.

“Evine gittiğimde ölmek üzereydi. Hastaneye götürdüm ve...” Bir an duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ne duyacağını bilmediğim için buz kestim. Donuk bakan gözleri beni bulduğunda yutkunmaya çalıştım.

“Ölen sadece karnındaki bebektir. Sevgilisi hamile olduğunu öğrenince onu terk etmiş çünkü adam evliymiş.”

Ne tepki vereceğimi şaşırmış bir halde donup kaldım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim, bu işlevimi yitirmiştim. Zihnim duyduklarımı kavrayamıyordu.

Onun bebeği kendini öldürmeye çalışırken ölmüştü...

“Bu yüzden onu tekrar yanıma aldım, dediğim gibi Nazlı’dan öte değil benim için. Onu kurtardığım için bana karşı minnet duyduğunu düşünüyordum hep.”

“Sana hayran...” diye fısıldadım.

Gözleri solan yüzüme kaydı. “Her ne sikimse işte,” diye söylendi. “Hâlâ âşık olduğunu düşünmüyorum, belki garip bir bağlılık ya da minnet.”

Başımı iki yana doğru salladım.

“Hayranlık ve aşk arasında bir şey. Gözlerinde gördüm,” diye fısıldadığımda içimdeki dehşet duygusu sesime yansımıştı.

Oğuz konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Onu bulduğumda bileklerini kesmişti. Özgü’yü öyle görmek kötü hissettirdi. Ona sahip çıkıp

başına gelenleri engelleyebilirdim ama istifa nedenini bile sorgulamamıştım. Yaşadığım vicdan azabını az da olsa gidermek için gözümün önünde olsun diye yanımda çalışmasını istedim.”

Bir şeyler şimdi yerine oturmuştu. Oğuz’un merhametini en iyi ben biliyordum. Özgü onun vicdanına dokunmuştu.

“Neden daha önce söylemedin ki?” Yatağa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Yaşadıkları çok ağırdı.

“Çünkü Nazlı’ya dahi söylersem kendini tekrar öldüreceğini söyledi. Büyük yemin ettirdi, ben de o günü yaşamamış saydım.”

Oğuz da yanıma oturduğunda, “Ben...” desem de ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Böyle şeyler duymayı hiç beklemiyordum. Özgü’nün Oğuz’a âşık olduğu için kimseyle birlikte olmadığını sanıyordum ama şimdi işin rengi değişmişti. Yaşadığı travmadan ötürü Oğuz’a sığınmıştı. Minneti, hayranlığa ya da aşka dönüşmüştü. Oğuz bunu görmek istemese de olan buydu.

Her şeye rağmen en iyisi İstanbul’a gitmiş olmasıydı. Yoksa Oğuz’a olan bağlılığını yenemeyecekti.

Düşüncelerime boğulmuşken Oğuz’un telefonu çalmaya başladı. Yatağın üstüne attığı telefonu alıp cevapladı ve kısa bir duraksamanın ardından donuk gözlerle bana döndü.

“Nazlı doğuma alınmış!”

Daha yedi ayı yeni bitmişti...

29. AŞK VE BAĞIMLILIK

“Yanına mı gitsem, yoluma mı?”

İnsan Neyle Yaşar?, Lev Tolstoy

Hastane koridorunun bir köşesine çekilmiş öylece bekliyordum. Nazlı doğumdaydı, biz buradaydık ve elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Sadece... korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki midem bulanıyordu. Soluduğum hastane kokusu ve göğsümün içine tüneyen kaybın korkusu bir olmuş, beni ağır ağır dibe çekiyordu. Elimi mideme bastırdım. *Ya ona bir şey olursa?* Buz tutan bedenim ürperdi. Düşüncesi bile beni milyonlarca parçaya ayırıyordu.

Yaşlarla dolu olan gözlerim sandalyeye oturmuş, başını ellerinin arasına alan Barış’a kaydı. Geldiğimizden beri tek kelime etmemişti. Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Nazlı, tam üç saattir doğumdaydı. Kimse doğru düzgün bilgi bile vermiyordu. Nazlı, Barış’ın yanına gitmesini istememişti. Ki istese bile Barış’ın bunu kaldıracığını sanmıyordum. Her an bayılacak gibi duruyordu zaten. Oğuz yanıma oturduğunda gözlerim onu buldu. En az Barış kadar solgun görünüyordu. Gözleri daha önce görmediğim bir boşlukla kuşanmıştı.

“Gelişme var mı?”

Sorusunu duyunca başımı iki yana doğru salladım. Sürekli sigara içmek için dışarı çıkıyordu ve her geldiğinde sadece bu soruyu soruyordu. Önüme dönüp ellerimi bacaklarımın arasına koydum.

“İyi olacak,” diye fısıldadım. “İyi olacaklar.”

Oğuz sessiz kaldı. İçimdeki korku bir kat daha arttı. Gözlerimdeki yaşlar aktığında Oğuz kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. Alnımı göğsüne bastırıp sakinleşmeye çalıştım.

Titrek bir sesle, “Oğuz?” dediğimde sesim boğuktu. “Korkuyorum.”

Tutuşunu sıkılaştırdığında derin bir nefes aldı.

“Nazlı inatçıdır, bırakmaz bizi. İyi olacaklar.”

Sesindeki inanç ihtiyacım olan şeydi. Doğumhanenin kapısı açıldığında geri çekilip ayağa kalktım. Bir hemşire yanıma geldiğinde Barış, “İçeride neler oluyor?” diye atıldı.

“Rahim açılmadığı için sezaryene alındı,” dedikten sonra yanımdan ayrıldı. “O zaman Nazlı’yı görmemize az kaldı,” diye mırıldandım.

Barış tepkisiz duruyordu. Kafasından neler geçtiğini tahmin bile edemiyordum. “İyi olacak, biliyorsun değil mi?”

Beni duysa da cevap vermedi. Korkularını benimle paylaşmasının üstünden çok geçmeden şimdi onlarla yüz yüze gelmişti.

"Süverde."

Boğuk çıkan sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Duvara bakarak kımıştı. "Ona bir şey olursa..." deyip sustu. Sessizliği sırtıma yüklenmiş bir ağırlıktı. "Dayanamam," diye fısıldadı. "Onsuz nasıl ayakta kalırım? Nasıl devam edebilirim?"

Sesi çok kısıktı ama onu duymuştum. Elimi omzuna yerleştirdim.

"Böyle düşünme, o iyi olacak."

Tekrar susmuş kendi acısına gömülmüştü. Zaman ağır ağır geçerken ne kadar beklediğimizi bilmediğim bir süre sonunda hemşireyi gördüğümüzde ayağa kalktık.

Üçümüz de büyük bir beklentiyle kadının yorgun yüzüne bakıyorduk. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Bunu fark eden Oğuz bir adım arkamda durup elini belime yerleştirerek bana destek oldu.

"Bebek erken doğduğu için birtakım komplikasyonlar gerçekleşti. Durumu-"

"Karım, onun durumu nasıl?"

Barış araya girerek sözünü yarıda kesmişti. "Uzun bir doğum olduğu için bitkin bir durumda. Fakat epidural anestezi aldığı için kendinde."

"Onu görebilir miyim?"

"Birazdan normal odaya alacağız."

Oğuz bu defa, "Bebek nasıl?" diye sordu.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Öncelikle mücadeleci bir oğlan oldu. Erken doğduğu için iki kilo yüz gram. Fakat kalp ritminde bozukluk var, bu yüzden yoğun bakıma alındı. Önümüzdeki iki gün çok önemli."

Sözlerinin ardından yanımdan uzaklaştığında donup kalmıştım. Nazlı iyi olduğu için bir yanımda rahatlamış olsa da oğlunun durumu karşısında sarsılmıştım. Bir an dahi olsa onun hareketsizliğini hissettiğinde yıkılan kadın, küçücük bebeğinin yoğun bakımda olduğunu nasıl kaldıracaktı? Barış, Nazlı'yı görmek için anında yanımdan ayrıldığında Oğuz'a döndüm.

"Bunu Nazlı'ya nasıl söyleyeceğiz?"

Oğuz'un belimdeki eli sırtıma doğru çıktı.

Kısık bir sesle, "Bilmiyorum," dediğinde Nazlı'nın odasına doğru yürüdük.

Oğuz kapıyı açtığında Barış'ı yatağın kenarında oturmuş, Nazlı'ya sarılırken bulduk. Birbirlerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki Nazlı'nın huşukları boğuk çıkıyordu. Onlara birkaç dakika vermek adına geri çekildik.

"Bebeğe bakalım."

Oğuz'un önerisi üzerine hemşireden bebeğin yerini öğrenip oraya gittik. İçimdeki korku yüzünden adımlarım geri geri gidiyordu. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Odanın önüne gelince ürkek bir şekilde camın arkasına baktım. Küçük bir odada yine küçük bir camın içindeydi. Bebeği o kadar küçüktü ki elimle ağzımı kapattım. Çok güzeldi. Minicik bedeninde bir sürü kablo görmeyi kaldıramadım. Elimi cama yaslarken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"O çok güzel," diye fısıldadım. Buruş buruştu, ufacıktı ama yumulu gözleriyle çok güzeldi.

"Nazlı ona bayılacak."

Oğuz'un sesini duyunca gözyaşlarıma rağmen güldüm.

"Çok küçük."

Haklıydı, o kadar küçüktü ki vücuduna bağlı kabloların içinde kaybolmuştu. Gözlerimdeki yaşları sildim. Güçlü olup Nazlı ve Barış'a moral vermemiz gerekiyordu. Şu an ağlama zamanı değildi.

"Ama hemşireyi duydun, mücadelecisi olduğunu söyledi. Bunu da atlatacak," dedim hissettiğim inançla.

"Nazlı'nın oğlu o, mücadeleyi bırakmaz."

Oğuz'un sesindeki sıcaklık içimdeki buzlara iyi gelmişti. Yüzüne baktığımda hayranlık dolu gözleri bebeğin üstündeydi. Birkaç sessiz dakika boyunca sadece bebeği izledik. İkimiz de büyülenmiş gibiydik.

"Hadi Nazlı'nın yanına gidelim."

Birlikte oradan ayrıldığımızda aklım tamamen bebekte kalmıştı. Bunu belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Yüzümü elimle yelledikten sonra boğazımı temizleyip Oğuz'a döndüm.

"Nasıl görünüyorum?"

Saatlerdir yüzünde ilk defa ufak da olsa bir gülümseme yakaladım. Sağ kaşını havaya kaldırdı. "Ağlamış gibi?" Oğuz elini omzuma koyup beni aniden kendine doğru çekti. Ona doğru sendelediğimde gözlerim irileşmişti. Dudaklarını alnıma yasladı. Hareket etmeden birkaç saniye boyunca durduğunda gözlerim kapandı.

"Yanımda olmasan ne yapardım bilmiyorum."

İtirafı karşısında diyecek bir şey bulamadım. Çünkü o yanımda olmasa ben ne yapardım onu bilmiyordum. Alnıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildiğinde uzanıp elimi tuttu. Parmaklarımdaki buz parçaları avucunda eridi.

Oğuz kapıyı açtığında beraber odaya girdik. Yatakta uzanan Nazlı bizi görünce doğruldu. Yüzü anestezi aldığı için normalde olduğundan daha şişkin duruyordu. Barış büyük bir bardak suyu ona uzattığında Nazlı, "Bebeğimi gördünüz mü, nasıl?" diye sordu.

Yanına gittiğimizde Oğuz cevap vermeden uzanıp kollarını sıkıca kardeşine sardı. "Çok şükür iyisin küçük cadım."

Nazlı da ona sarılırken, "Bebeğim de iyi mi?" diye ağladı. Onları böyle görünce tekrar gözlerim doldu. Oğuz, Nazlı'nın kıvrır kıvrır olan saçlarını öpüp geri çekildi. Yüzünü ellerinin arasına aldığı anda ona büyük bir şefkatle bakıyordu.

"İyi olacak, senin oğlundan daha azı beklenmez."

"Lütfen iyi olsun abi," diye sızlandı. "O da bırakmasın beni."

"Ağlama küçüğüm. Bırakmayacak."

Nazlı burnunu çekti.

"Bebeğimi görmek istiyorum."

Oğuz geri çekilince bu defa yanına ben gittim. Tek kelime etmeden kollarımı sıkıca ona sardım. Tekrar ona sarılmamın mutluluğu içimde can bulduğunda gözlerimi kapattım. "İyisin."

"İyiyim," dediğinde ağladığı için sesi titrekti. "Ama bebeğim..."

Geri çekilip yüzüne baktım. "O da iyi olacak."

Küçük bir çocuk çaresizliği vardı gözbebeklerinde. Bu bakış kalbime dokunuyordu.

"Onu görmek istiyorum."

Yeni doğumdan çıktığı için yorgun haldeydi. Yine de, "Hemşireye sorarız," dedim.

Nazlı'nın ağlamaktan kızaran gözleri Barış'ı buldu. "Sen gördün mü oğlumuzu?"

Barış gözlerini kaçırırken başını iki yana doğru salladı.

"Direkt buraya geldim."

Nazlı uzanıp elini tuttu. "Onu yalnız bırakma."

Barış da onun elini tuttu. Saatlerdir yemek yemediğim için bir an gözlerim karardı. Yatağın kenarını tutarken gözlerimi kırptırdım.

"Sen iyi değilsin."

Oğuz'un endişeli sesini duyunca ona döndüm. Elini uzatıp beni tutmuştu.

"Bir şeyler yesem iyi olacak."

Kaşları çatıldığında dudaklarını birbirine bastırdı.

"Biz kantine inelim."

Barış, Nazlı'nın yeniden yatağa uzanmasını sağlarken Oğuz ile beraber odadan çıktık. Elimi gerginlikten kasılan omzuma yerleştirip ovdum. Asansöre bindiğimizde Oğuz bana döndü. "Nasıl bu saate kadar bir şey yemezsin?"

"Unutmuşum."

Gözleri onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu. “Seni gerçekten gözümün önünden ayırmamam gerekiyor.”

Ağzının içinde homurdandığı kelimelerin hepsini duymuştum. Sessiz kaldığımda uzanıp elimi tuttu ve beni duran asansörün içinden adeta sürükler gibi çıkardı. Kantindeki sandalyeye oturtuktan sonra bir şeyler almak için yanımdan ayrıldı. Dudaklarımda içten bir gülümseme oluşurken gözlerim onun üstündeydi. Benimle ilgilenmesini özlemiştim. Çenemi elime yaslariken iç çektim. Ona dair her şeyi özlemiştim.

Koca bedeniyle yanıma oturduğunda başımı iki yana doğru salladım.

Tepsiadaki tost ve çayı önüme koydu. “Bunları hemen yiyorsun.”

Sessizce tost alıp büyük bir ısırik aldım. Kendisine aldığı kahveden büyük bir yudum aldığı anda masanın üstündeki telefonu çaldı. Aynı anda telefona baktığımızda arayan kişinin adını görünce bedenim gerildi. *Özgü Karahan...*

Bardağı masanın üstüne bıraktığımda Oğuz telefonu meşgule attı.

Kuru bir sesle, “Açsaydın,” dediğimde telefonunu cebine koydu.

“Nazlı için arıyor olmalı.”

Muhtemelen öyleydi ama söz konusu Özgü olunca pek mantıklı düşünemiyordum. “Nazlı’nın yanına gidelim,” deyip ayağa kalktım. Aramızdaki soğukluk yine ortaya çıkmıştı. Bundan nefret ediyordum. Buna sebep olan Özgü’den de öyle.

Oğuz tek kelime etmeden ayağa kalktığı anda aramızda bir adım mesafe bırakarak yürüdük.

Sabaha kadar gözümüzü kırpmadan beklemiştik. Bebeğin durumunda hâlâ bir gelişme yoktu. Kötüye gitmediği için kendimizi teselli etsek de Nazlı pek iyi değildi. Yine de bunu belli etmemeye çalışıyordu. Fakat arkamızı döndüğümüz an gözyaşlarına boğulduğunu biliyorduk. Acısına teselli olamamak çok kötü hissettiriyordu.

Odasına girdiğimde sütünü sağdığı biberonu hemşireye veriyordu. Bebek şu an onlar tarafından besleniyordu. Hemşire odadan çıktığında yüzündeki yaşları elleriyle sildi. “Ellerime baksana dolma gibi olmuş,” diye söylendi.

Anestezi aldığı için böyleydi. “Birkaç güne düzelir.”

“Umarım, yoksa yüzüklerim bir daha parmağıma olmayacak.”

Her şeye rağmen ayakta durmaya çalışması beni derinden etkiliyordu. Uzanıp elini tuttum.

“Çok güçlüsün ve sırf bunun için bile seni çok seviyorum.”

Gülümsemesi yavaş yavaş kaybolduğunda burnunu çekti. "Güçlü olmam gerekiyor. Barış ve oğlum için en azından bunu yapmalıyım."

Elini yavaşça okşadım. Dolan gözlerini tavana çevirip içli bir nefes aldı. "Kokusunu çok merak ediyorum."

Acı sıçrayan sesi fısıltı gibiydi. Sözcükleri boğazıma sıra sıra dizildi.

"Bir kere..." deyip ıslak gözlerini yüzüme çevirdi. "Sadece bir kere koklasaydım."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırsam da bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"Şimdi gözleri yumuludur ama bir kere baksaydım gözlerine, o küçük ellerine dokunsaydım."

Daha fazla dayanamayıp kollarımı ona sardım. "Süveyda oğlumu istiyorum ben, onu görmeye ihtiyacım var."

Daha sıkı sarıldım. "Göreceksin Nazlı, kokusunu da içine çekeceksin. Az kaldı."

"Ona bir şey olmasın," diye hıçkırdı. "Çok, çok küçük."

Geri çekilip ıslak yüzüne baktım. "Küçük ama mücadeleci. Bırakmadı bizi."

Ağlamaktan gözleri şişmiş burnunun ucu kızarmıştı. Küçük bir kız çocuğu gibiydi, onu sarıp içime sokmak istiyordum.

"Bırakmayacak da tamam mı?"

Başını aşağı yukarı salladığında kıvrıcık saçları uçuştı.

"Bırakmayacak," diye tekrarladı.

Barış odaya girdiğinde elleriyle yüzünü kurulayıp duruşunu dikleştirdi. Barış hâlâ bebeği görmeye gitmemişti. Bunu bilsek de konu hakkında bir şey demiyorduk. Yaşadığı şok büyüktü sonuçta.

"Abim nerede?"

Oğuz ile dün yaşanan olaydan ötürü pek konuşmamıştık. Bu yüzden sessiz kaldığımda Barış cevap verdi. "Az önce üstünü değiştirmek için gitti."

Nazlı bana döndü. "Keşke sen de gitseydin."

"Seni yalnız bırakmak istemedim."

"Barış burada ve iyiyim ben. Sen de git hadi, biraz dinlenin. Zombi gibi halinizle bana katkınız olmaz hem."

Yüzümdeki tereddüdü görünce devam etti. "Ciddiyim Süveyda, eve git. Dinlenip uyu, duş falan al sonra gelirsiniz."

İstemeyerek de olsa kabul ettim. Biraz kendimi toparlamam lazımdı, bu halimle Nazlı'ya katkım olmayacaktı. Odadan çıktığımızda Oğuz gittiği için tek başıma hastaneden çıktım. Onun evi daha yakındı. Aynı zamanda eşyalarımın neredeyse hepsi orada olduğu için taksiciye onun adresini

verdim. Asansörün düğmesine bastığımda gözüm sayı panelindeydi. Yavaş yavaş ilerleyen sayılarla beraber asansör nihayet durdu. Çantamdaki anahartlarla kapıyı açıp içeri girdim. Kapıyı yavaşça kapattığımda banyodan su sesi geliyordu. Oğuz duş alıyor olmalıydı.

Küçük adımlarla yatak odasına girdim. Aslında duş almak istiyordum ama uykusuzluktan gözlerim sızlıyordu. Üstümdeki kıyafetleri sırasıyla çıkarıp yere attım. Dolabı açtığımda kendi kıyafetlerimi giymek yerine Oğuz'un siyah tişörtünü aldım, başımdan geçirip yatağa girdim ve onun tarafına yuvarlandım. Başımı yastığına gömüp özlediğim kokusunu içime çekerken sadece birkaç saniye içinde uyuyakalmıştım.

Derinden gelen telefon sesini duyunca uykumdan sıyrıldım. Gözlerimi zor da olsa araladığımda telefonun sesi durmuştu. Belimde hissettiğim ağırlığın sebebini görmek için başımı yana doğru çevirdiğimde bana sıkıca sarılmış olan Oğuz'u gördüm. Sıcak nefesi enseme çarpıyordu. Ayrıca bir bacağına da bacağımın üstüne atmıştı. Günlerdir bu kadar rahat uyumamıştım. Uykuda olsam bile yakınlığını hissetmiştim. Yüzümde ufak bir gülümseme oluştuğunda kolları arasında yavaşça döndüm. Ellerimi saçlarının arasından geçirip yavaşça okşamaya başladım. "Rüya mı görüyorum?" diye mırıldandı.

Sessiz bir şekilde güldüğümde başını kaldırıp bana baktı. Neredeyse bedeninin yarısı üstümdeydi.

"Uykumda bile sana çekiliyorum."

Bundan şikâyetim yoktu. Hafifçe geri çekilip komodinin üstündeki saate baktım. "Üç saattir uyuyoruz."

Sesimi duyunca başıyla onaylayıp başını göğsüme yerleştirdi. Yüzünü iyice yerleştirip bana sokuldu. Ellerim saçlarının arasında gezinmeye devam etti.

"Seni hissetmeyi özlemişim." Ben de özlemiştim. O kadar özlemiştim ki sanki kaburgalarım kırılıp kalbime saplanmıştı.

"Senden uzak olmayı sevmiyorum." Sesim kısık çıksa da beni duymuştu. Çenesini göğsüme yaslayıp ruhuma işleyen gözlerini gözlerime dikti.

"Buna bir son verme zamanı gelmedi mi?"

Elimi yüzüne yerleştirip avucuma batan sakallarının tadını çıkarırken yanağını okşadım. "Dün bana beni zaafarımdan vurma demiştin." Hafifçe gülümsedim. "Bana böyle baktığında ne demek istediğini anlıyorum, Oğuz."

Tuttuğu nefesini dışarı verirken, ağırlığının bir kısmını üzerime vererek dudaklarını boynuma bastırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü boynuma gömdü. Kollarımı boynuna sarıp onu kendime doğru çektim. Üstümde bu kadar büyük bir etkisinin olması sağlıklı değildi belki ama ben

ona bağımlıydım. Daha önce hiçbir şey bu denli bağımlı olmayan benim için alışılmadık bir şeydi ama elimde değildi. Kollarımdaki adam tek ve en büyük bağımlılığımı.

Telefonum tekrar çaldığında istemeyerek de olsa kollarımı gevşettim. Oğuz ağzının içinde bir şeyler homurdanırken yataktan kalkıp çantamı aradım. Neyse ki telefon kapanmadan yetişebilmişim. Arayan Barış'tı, Nazlı için bir şeyler istiyordu.

"Hep böyle giyin."

Sesindeki sıcak ve boğuk ton bacaklarımın titremesine neden olmuştu. Benden bu derece etkilenmesi hoşuma giden bir detaydı. Bana doğru yaklaştı. "Sonum olacaksın."

Saçlarımı toplayıp omzumdan aşağı sarkıttıktan sonra dudaklarını enseme bastırdı. Bir elini karnıma yerleştirip beni kendine doğru çektiğinde sırtım geniş göğsüyle bütünleşti. Dudakları kulağıma doğru yanaşırken içim titriyordu. Onun desteğiyle ayakta durabiliyordum.

"Ve öyle güzel bir son ki..."

Boynumun kenarını öptü. Ona olan kızgınlıklarımın ve kırgınlıklarımın hepsini kovaladı. Ardından kalın kollarıyla beni sıkıca sardı. Kollarının arasında kaybolmuşum. Ona doğru dönüp elimi omzuna yerleştirdim. Kısık sesle, "Oğuz?" dedim. "Seni öpmek istiyorum."

Sessiz kalsa da nefes alış veriş hızlanmıştı. Omzundaki elim ensesine kaydırdığında içim heyecanla titriyordu. Dudaklarımı dudaklarına bastırduğumda bedenimi saran elektrik beni derinden sarstı. Gözlerim tamamen kapanırken onu özlediğim gibi öpmeye başladım. Dilim dudaklarının arasına kaydırdığında titredim. Göğsümü göğsüne bastırıp ensesine baskı yaparak onu kendime doğru çektim.

Oğuz bir an hareketsiz dursa da bedeni kaskatı kesilmişti. Onu hissetmek, dudaklarını kana kana öpmek içimin tutkuyla dolmasına neden olmuştu.

Dilim ağzının içinde gezinirken genzinden kopan hırıltıyı duydum. Sonraki an sırtım duvara yapıştırılmıştı ve dilimi emiyordu. Bir eli kalçama kaymış sertçe kavramıştı. Bedeniyle vücudumu duvara sabitlediğinde beni öperek aklımı başımdan aldı. "Seni çok özledim."

Sözleri karşısında dizlerim titredi. Ben de çok özlemiştim. O sırada telefonu çalmaya başladı. Oğuz duymazdan gelerek beni öpmeye devam etti. Sanki bir sisin içinde kalmış gibiydim. Nefesim tıkanırken telefon sesine kayıtsız kalamadım. Barış arıyor olmalıydı. Bizim de burada değil hastanede olmamız gerekiyordu. Geri çekildiğimde aynı gerçekler Oğuz'a da uğramış olmalı ki içinde bulunduğumuz andan çıkıp beni öpmeyi bıraktı.

İsteksiz bir şekilde, "Gitmemiz gerekiyor," dedim.

Beni duymazdan gelerek yüzünü boynuma bastırıp bir süre daha öyle durmaya devam etti. Tenime batan sakallarının bıraktığı etki hoşuma giden bir ayrıntıydı.

“Sana dokununca her şeyi unutuyorum.”

İtirafı karşısında gülümsedim. Benim de ondan bir farkım yoktu.

Kollarını geri çektiğinde boğuk çıkan sesiyle, “Hadi hazırlan yoksa çıkmayacağız,” dedi.

Nazlı’nın yanında olmak istiyordum. Beraber evden çıktığımızda aramızdaki hava gözle görülür bir şekilde yumuşamıştı. Hastaneye gitmeden önce mağazaya uğrayıp Nazlı’nın istediği şeyleri aldık.

Odasına girdiğimizde Barış uyuyan karısının yanı başında duruyordu. Onu uyandırmamak için geri çıktığımızda Barış yanımıza geldi.

Poşeti elimizden alırken, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bebekle ilgili bir gelişme var mı?”

Sorumu duyduğunda gözle görülür bir şekilde gerildi. Başını iki yana doğru sallayınca Oğuz araya girdi.

“Onu görmeye gittin mi?”

Başını tekrar iki yana salladığında çenesi kasılmıştı.

“Neden?”

Gözlerini bana çevirdi. “Hazır değilim.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Yüzümden bunu anlamış olmalı ki sıkıntıyla iç geçirdi. “Onu gördükten sonra başına bir şey gelirse...” deyip sustu.

Barış ona alışmaktan korkuyordu çünkü bizim aksimize o kendini en kötüsüne hazırlamıştı.

“Ben lavaboya gideyim,” diyerek yanımızdan kaçır gibi uzaklaştı.

“Nazlı’ya bakalım.”

Oğuz’un kolunu tuttum. “Sen Nazlı’nın yanına git, ben bebeğe bakayım.”

Başıyla onaylayıp odaya girdiğinde ben de bebeğin bulunduğu kata gittim. Ona şimdiden çok alışmıştım. Camın kenarına gidip uykuda olan küçük yüzünü izledim. Bir an önce onu kucağıma almak istiyordum. İç çekip birkaç dakika boyunca onu izledim. Yarına kadar kalp atışlarının düzelmesi için dua etmekten başka bir şey yapamıyorduk.

Oradan ayrıldığımda bebeği yalnız bıraktığımız için içim buruktu. Odaya girdiğimde karşılaştığım manzara yüzünden kalbim acıdı. Nazlı başını Oğuz’un dizine yaslamış içli içli ağlıyordu. Oğuz ise sessizce saçlarını okşuyordu.

İkisini öyle görmek içime dokunmuştu. Nazlı ıslak gözlerini bana çevirdi.

"Gördün mü oğlumu, durumu nasıl?"

Buruk bir şekilde gülümseyip yanına gittim. Elini tutarken, "İyi görünüyor ve o çok tatlı," dedim.

Hem gülüyor hem de ağlıyordu. Oğuz eğilip başını öptü. "Ağlama artık."

Burnunu çekerken, "Tamam," dese de odadan çıktığımız gibi ağlayacağını biliyordum.

Oğuz'un telefonu çalınca yanımdan ayrıldı. Nazlı'ya bakarken, "Barış'ın ailesi nerede?" diye sordum.

Nazlı burnunu silip omuz silkti. "Allah bilir."

Yüzümdeki ifadeyi görünce devam etti. "Onlar biraz... nasıl desem mesafeliler. En son şehir dışına çıkmışlardı, geldiklerinde uğrar ve hediyelerini verirler sadece."

Şaşırmış olsam da tepki vermedim. O sırada Barış içeri girmişti. Nazlı için kahve almıştı. Vücudundaki anesteziden arınması için kahve tüketmesi iyi olacaktı.

Birkaç dakikanın ardından Oğuz hâlâ gelmeyince ona bakmak için odadan çıktım. Koridorun sonunda pencereye bakarak karşı tarafı dinliyordu. Yanına gittiğimde, "Tamam, bir hafta sonra giderim," dedi.

Nereye gidecekti? Kaşlarım çatılırken dinlemeye devam ettim. Bir süre karşı tarafı dinledi. "Anladım."

İç çekip, "Peki, o zaman İtalya'da görüşürüz," dediğinde sorumun cevabını almıştım.

İtalya benim için kötü anılara sahiplik yapıyordu çünkü Volkan beni oraya götürecekti. Eğer Oğuz gelmeseydi orada olacaktım.

Oğuz bana doğru döndüğünde şaşırmadı. Orada olduğumu ilk andan beri biliyordu.

"Neden İtalya?"

Sesimdeki korku barizdi. Sessizce bana doğru ilerleyip önümde durdu. Söyleyip söylememekte kararsız gibi bakıyordu.

"Sana detay veremem sadece..." deyip sustu.

"Sadece?" diyerek üsteledim.

"Onunla ilgili son bir hamle kaldı."

O dediği kişinin Volkan olduğunu biliyordum. Bacaklarım uyuşmaya başlarken duvara tutundum.

"Hani yakalanmıştı ve her şey bitmişti?"

Bana doğru yaklaştı. "Tamamen bitmesi gerekiyor."

30. KAYIP

"Acı, gerçekliği sarhoşluk kadar çok değiştiren, güçlü bir etkidir."

Albertine Kayıp, Marcel Proust

Oğuz her zaman göreve gidiyordu ama bu defa farklıydı. Ona bundan bahsetmeye çalıştığımda o şerefsiz adam işin içinde olduğu için böyle hissettiğimi söyleyip geçiştirmişti. Bu yüzden üç gündür tek yaptığımız tartışmaktı. Bir türlü doğru iletişimi kuramıyorduk. Volkan'ın işini bitirme düşüncesi gözünü öyle karartmıştı ki geri kalan her şeye kör olmuştu. Özellikle Volkan'ın içinde bulunduğu şebekenin yıllardır peşinde olmaları bu hırsı tetikliyordu. Gidişine sadece birkaç gün kalmıştı. Nazlı'nın bebeği bu gidişi ertelemiş olsa da zaman daralıyordu. Neyse ki bebeğin durumu günden güne iyiye gidiyordu. Doktor bu şekilde devam ederse yakında taburcu olacağını söylemişti. Son zamanların en güzel şeyi buydu.

Onlar bebekle ilgilendiği için kafeyle ilgilenmek de tamamen bana kalmıştı. Kafamı meşgul ettiği için şikâyetim yoktu. Sabah erkenden buraya geliyordum, akşam da Nazlı'ya uğruyordum. Tek sorun Oğuz ile pek vakit geçiremiyorduk.

Kahve makinesinin sesini duyunca düşüncelerimi kenara bırakıp işime döndüm. Kahveyi içeri götürdüğümde bir iki masanın daha dolduğunu gördüm. Çalışmak düşünmemi engellediği için mutlulukla masalara ilerleyip müşterilerle ilgilendim. Bugün Yaman yine gelmişti ve gözleri sürekli üstümdeydi. İlgisi zararsız olduğu için ses çıkarmıyordum ama keşke sık sık buraya gelmek yerine önüne baksaydı. Kolumdaki saate baktığımda bir olmak üzereydi. Vakıt bulamadığım için bu saate kadar doğru düzgün bir şey de yememiştim. O kadar açtım ki ayakta zor duruyordum.

"İyi değilsin, yardım ister misin?"

Yanıma gelen Yaman'a döndüm. "Bir şeyler yersem düzeleceğim."

"Bu saate kadar bir şey yemedin mi?" Müşteriler kafeden çıkmaya başladığı için ikimiz yalnız kalmıştık.

Düşünmeye çalıştım. "Kurabiye yemiştim bir tane."

Başını iki yana doğru salladı. Kolumu hafifçe tutup masaya yönlendirdi. "Otur, yemek sipariş edelim."

"Gerek yok, ben bir şeyler hazırlarım."

"Düşüp bayılınca mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Abartıyorsun, çocuk muyum sanki?"

Beni tekrar masaya yönlendirdiğinde bir eli de belime kaymıştı. Ben daha tepki veremeden kafenin kapısından içeri Oğuz girdi. Keskin bakışları anında Yaman'ın belimde duran eline kaymıştı. İstesem böyle bir an ayarlayamazdım. Pat diye sandalyeye oturdum ve kısa süren teması anında kestim.

Elimi alnıma götürüp, "Gerçekten de iyi değilim sanırım," dediğimde biraz abartmış olabilirim. Yaptığım pek doğru değildi ama Oğuz'un vereceği tepkiyi kestiremiyordum. Hem yalan sayılmazdı, gerçekten açlık başıma vurmuştu.

Oğuz anında yanıma geldiğinde bana doğru eğildi. "Ne oldu yavrum? İyi misin?"

Ben cevap veremeden Yaman araya girdi.

"Sadece bir kurabiyeyle ayakta."

Oğuz'un bedeni gerildi. "Kendini nasıl bu kadar ihmal edebilirsin anlamıyorum."

"Evet ve hiç dinlenmiyor. Yemek sipariş vereyim dedim ama kabul etmedi."

Oğuz başını ağır ağır kaldırıp arkamda duran Yaman'a çevirdi gözlerini.

"Öyle bir anlık gözlerim karardı iyiyim şimdi," deyip ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumu tutan Oğuz engel oldu.

"Kalkma."

"Peki," diyerek oturmaya devam ettim.

Yaman'dan neredeyse on santim daha uzun ve fazlasıyla kalıplıydı. Yaman yanında genç bir çocuk gibi kalmıştı. Dik dik ona baktığında sertçe, "Sevgilimle ilgilendiğin için teşekkürler," dedi.

Sesinde yalancı bir nezaket vardı.

"Önemli değil, bir şey yapmadım zaten."

Yaman'ın yüzü düştüğünde gözleri omzumda duran elindeydi. Gözlerindeki ışıltının söndüğünü görmek kötü hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi yüzünden kaçırırken Oğuz duruşunu dikleştirdi.

"Artık gidebilirsin, onunla ben ilgilenirim."

Yaman başıyla onayladığında eşyalarını hızlı hareketlerle topladı. Kafeden çıkışını üzgün gözlerle izledim. O gider gitmez Oğuz bana döndü. Gözlerinde onaylamayan ifadeyle bana bakıyordu. Ters gitmemek için tatlı bir şekilde bakışlarına karşılık verdim.

"O bal badem gözlerinle tatlı tatlı bakma, kanmıyorum."

Ona doğru yanaşıp cilveli bir sesle, "Hiç mi?" dedim.

Gözleri kısıldığında başını bana doğru eğdi. Dilini damağına vurup onaylamaz bir ses çıkardı. “Ayrıca,” deyip doğruldu. “Az önceki numarana da kanmadım.”

“Ne numarası ya?” diye bilmezlikten geldim.

Kötü bir şekilde taklidimi yaparak, “Gerçekten de iyi değilim sanırım,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

“Taklidimi mi yaptın sen?” diye söylendiğimde koluna vurdum. “Gerçekten iyi değildim.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Normalde düşüp bayılsan bile iyiyim diye inat edersin sen ama neyse.”

Beni bu kadar iyi tanıyor olması sinirlerimi bozmuştu.

Yüzündeki ifade sertleşti. “O herif ne ayak, Süveyda? Niye sürekli senin etrafında?”

“Bilmiyorum, sadece bir müşteri.”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Sadece bir müşteri değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Bana doğru bir adım attığında yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru atmıştım. Bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Oğuz çok nadir öfkelenen biriydi ve şu an o anlardan birini yaşıyorduk.

“Sana dokunuyordu farkında mısın?”

Cılız bir sesle, “Yardım etmek içindi,” diye açıklasam da ifadesi değişmedi.

Bir adım daha attığında aramızdaki mesafe kapandı. Elini uzatıp belime yerleştirdi. “Müşterinin sana dokunmasına nasıl izin verirsin?”

Aklımı bulandıran yakınlığını görmezden gelerek, “Sen nasıl izin verdin?” diye sordum. “Özgü’nün sana dokunmasına nasıl izin verdin?”

Söyledikleri unutmak istediğim şeyleri önüme sermişti. Ne kadar bastırmaya çalışsam da beklenmedik anlarda patlak verebiliyordu.

“Yine mi aynı konu?”

Geri çekilip aramıza mesafe koydum. “Hep aynı konu,” diye pırladım.

Ondan uzlaşmaya çalışsam da kolumu tutup engel oldu. “O artık yok, hayatımızdan çıkıp gitti. Neden sürekli aynı konuyu açıyorsun anlamıyorum.”

Kolumu öfkeyle çektim. Gözlerimin önünden silinmeyen fotoğraf karesinin de etkisi büyüktü.

“Çünkü aşamıyorum. Bana neden hayatında olduğunu açıklasan da ona karşı olan tavırlarını kaldıramıyorum.”

“Süveyda-” dediğinde, “Ne Süveyda?” diye araya girdim. “O kadın sana dokundu. Bu manzara da benim gözlerimin önünden gitmiyor.”

Alnında oluşan kırıxıklık arttığında devam ettim. “Benim için yaptığını söyledin, daha kötüsü pişman bile değilsin. Dedığın gibi yine olsa yine yaparsın.”

Birkaç saniye durup sakinleşmek için derin bir nefes aldım ama bir işe yaramadı. Kıskançlık sinsi bir hastalık gibiydi. Ne zaman nüksedeceğini kestiremediğim bir illetti. “Bunu bilmek ne kadar acıtıyor biliyor musun?”

Parmağımı göğsüne bastırıp soruma cevap beklemeden devam ettim. “Ve ben bu sözlerin ağırlığıyla devam etmeye çalışıyorum.”

Bu defa iki eliyle beraber kollarımı tuttu. Yüzünü bana doğru eğdiğinde gözlerim dolu doluydu. Onu bu kadar sevmem, kıskanmam sağlıklı değildi belki ama elimde değildi.

“Bana bak,” dediğinde sesi yumuşaktı. Çenesine diktiğim gözlerimi içimi yerinden söken elalarına çevirdim. Gözlerindeki sıcaklığın yanına başka bir duygu daha yerleşmişti. Ve ben bu pişmanlığı ilk defa görüyordum.

“Özür dilerim.” Alnını alnıma yasladığında tutamadığım iki damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlandı. “Bu şekilde düşünemedim. Sana...” diye fısıldadı. “Seni korumaya o kadar odaklanmışım ki geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu.”

Dişlerimi birbirine bastırdığımda, “Bilemedim ki,” diye fısıldadı. “Seni bu kadar kıracağını bilseydim yemin ederim başka yol arardım. Ama tek düşündüğüm seni bir an önce bulmaktır.”

İçtenlikle söylediği sözlerini duymaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu ben de bilmiyordum. Sanki içimde kapıları zorlayan bir baraj vardı ve Oğuz’un sözleriyle beraber o kapı aralanmıştı. Artık tutmak zorunda kalmadığım akıntıya kendimi bırakırken gözlerimi kapattım. Dudaklarını gözlerime sırayla yerleştirip öptü.

“Bir daha yapmazsın değil mi?”

Gözlerimi açtığımda ufak bir gülümsemeye geri çekildi. “Önce diğer yolları denerim.” Hafif alaycı bir sesle, “Hem yolladık zaten kızı,” dedi.

Yüzümü buruşturdum, bunun için üzülmecektim. “Şimdi mutfağa küçük hanım, bir şeyler yemen gerekiyor.”

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Oğuz hızlı olduğu için sandviç hazırladı. Yanına da vişne suyu alıp masaya geçtim. Neyse ki müşteri yoktu da kafe sakindi. Sessizce sandviçi yerken o da kendine kahve yapıp karşıma geçti.

“Gidiş tarihin belli oldu mu?”

Sözlerimi duyunca bedeni gerildi. Başını aşağı eğdiğinde boğazım düğümlemişti. Yarisını ancak yediğim sandviçi masaya bıraktım.

“Ne zaman?”

Soruma cevap vermek yerine çenesiyle sandviçi gösterdi.

“Onu bitirmeden sorularını cevaplamayacağım.”

Bu dediğini yapacağını bildiğim için isteksizce küçük bir ısırtık aldım. “Şimdi cevaplayacak mısın?”

“Yarın.”

Cevabını duyunca donup kalmıştım. Yarın mı? “Bu kadar erken mi?” diyebilirdim. “Neden?”

Uzanıp masanın üstünde duran elimi tuttu. Elimin üstünü hafifçe okşadığında sakın bir sesle cevapladı. “Kısa bir gidiş olacak, nasıl gidip geldiğimi anlamayacaksın.”

Başımı iki yana doğru salladım. Bu dediği mümkün değildi. “Gitmeni istemiyorum, o adamla ilgili herhangi bir şeyin içinde olmanı istemiyorum.”

Elimi dudaklarına yaklaştırıp küçük bir öpücük bıraktı.

“Bir şey olmayacak, o it hapiste. İstese de bir şey yapamaz.”

Bu kadar basit değildi. Ona doğru eğildim. “Aramızda bir köstebek olabilir, bunu bile bile o adamın inine giremezsin.”

Diğer elini yanağıma yerleştirip elmacıkkemiğimi okşadı. “Köstebek olayı benim kuruntum da olabilir. Hâlâ elimde bir delil yok.”

“Ama gerçek de olabilir, delil bulamamış olman şüphelerini ya da olanı yok edemez.”

“Ama bir şeyleri de ispat etmez,” dediğinde elini çekerek iç geçirdi. Sırtını sandalyeye yaslayarak, gözlerini masadaki tuzluğun üstüne dikip bir süre sessizce durdu. Bedenim yay gibi gergindi çünkü kafasından neler geçtiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bazı anlarda o kadar içine gömülüyordu ki beni kapılı kapıların ardında bırakıyormuş gibi hissediyordum. Şimdi yine o kapanan kapının ardında bana vereceği ufak bilgiyi bekliyordum.

“Öğrenmiş oluruz.”

Sözlerinin anlamını idrak ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. Anladığım şeyin yanlış olduğunu umarak, “Kendini yem olarak mı kullanacaksın?” diye soludum.

Sesimdeki endişeyi gizleyememiştim.

“Tam olarak değil.”

Kollarımı göğsümde bağladım. Sakin olmak için tüm gücümü harcıyordum fakat bedenim bir yaprak gibi titriyordu.

“Ne peki? Anlat.”

“Yanımda Eser de olacak ve bu büyük bir iş. İçimizden sayılı kişinin bileceği bir şey. Bunu ifşa etmeye cesaret edemez.”

“Ya ederse?”

Acımasız bir şekilde gözlerime baktı. “O zaman fişini kendi elleriyle çekmiş olur.”

Ayağa fırlayıp gergince yürümeye başladım. “Sanki her şey çok kolaymış gibi anlatıyorsun. Kendi fişini çekerken seni de yanında götürecektir.”

Benim aksime yavaşça ayağa kalkıp dev gibi olan cüssesiyle karşımda dikildi. “Çünkü basit bir şey ve dediğin öyle kolay değil.”

Kollarımı tutup beni göğsüne doğru çekti. “Onları hafife alıyorsun,” diye ısrar ettim. Dudaklarını başımın üstüne yerleştirip, “Korkma,” diye mırıldandı.

Geri çekilip gözlerime baktığında yüzünü bana doğru eğdi. “Sadece sana söyleyeceğim kişilere dikkat edeceksin.”

Tedirgin bir şekilde yutkundum. “Kim onlar?”

Cevabı duymak istediğimden emin değildim. İnsanlara şüpheyile bakmaktan nefret ediyordum. Dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdığında kalbim gerginlikten patlayacak gibiydi. “Serhan ve Akif.”

Akif duymayı beklediğim bir cevaptı ama Serhan hiç aklıma gelmemişti. Beni korumak için yaralanmıştı, az daha ölecekti. “Serhan mı?”

Başıyla onayladı. “Bunlar sadece bir ihtimal. Dikkat etmeni istiyorum ve onlarla yalnız kalma.” Kollarını gergin bedenime doladı. “Sakin ol.”

Normalde bana sarıldığında sakinleşirdim ama şimdi olmuyordu. İçimdeki huzursuzluk öyle büyüktü ki engel olamıyordum. Bir şeyler yine karışıyordu. Bu karışıklığın üstüne çöken karanlık ise ruhumu çıplak ellerle boğuyordu. Önüme çıkan engebeli yollar beni çok yormuştu, onları tam atlatamadan şimdi bir yenisi daha çıkmıştı.

“Yine mi asıldı güzel yüzün?”

Sessiz kaldığımda çenemi tutup başımı yukarı doğru kaldırdı. “Güzel yüzlüm,” diye fısıldadı ve burnumun ucunu öptü. “İki gözüm.” Bir öpücük daha bıraktı. “Kısa sürede geleceğim, beni özlemeye vaktin bile olmayacak.”

Yanılıyordu. Daha şimdiden onu özlemeye başlamıştım.

Ertesi gün Oğuz sabaha doğru hazırlanmak için yataktan kalktığında ben de uyanmışım. Oğuz’un hazırlanmasını izliyordum. Saat sabahın altısıydı ve bir saat içinde çıkmaları gerekiyordu. Siyah kumaş pantolonu giydikten sonra yatağa doğru geldi. Komodini açıp kutudan çıkardığı gümüş rengindeki zinciri boynuna taktı. Uzanıp kolyeye dokundum. Asker künyesiydi. Üstünü okumak için yaklaştım.

Oğuz Sarhan. Sivas. 0 RH (-). 1991

“Bunu daha önce görmemiştim.”

“Sadece göreve gittiğimde takıyorum.”

Parmaklarım kabartının üstünde gezindiğinde gözlerim onu buldu. “Neden?”

Bana doğru eğilip, “Bilmem, şansım gibi bir şey,” diye geveledi.

Parmaklarımı zincir kısmına sarıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarına doğru, “O zaman sakın çıkarma,” diye fısıldayıp onu öptüm.

Öpüşüme karşılık verdiğinde dilimi aralanan ağzından içeri iteleyip onu adamakıllı öptüm. Geri çekildiğinde alnını göğsüme yaslayıp sık sık aldığı nefesler arasından konuştu.

“Döndüğüm zaman bu yaptıklarının intikamını alacağım. Uzun uzun.”

Yüzümdeki ufak bir gülümseme oluştu. “Söz mü?”

Geri çekildiğinde muzip bir sesle, “Erkek sözü hem de,” deyip alnımı öptü. “Havalar da ısındı, seninle bir yerlere gideriz.”

İçime dolan heyecana engel olamadım. “Nereye?”

Yanağımı okşadığında gözlerimin içine bakıyordu. “Nereye istersen. Paris, New York, Roma... Ya da Çeşme, Bodrum.” Yüzüme doğru eğilip, “Seninle yalnız kaldıktan sonra her yer olur,” dedi.

Ellerimi boynunun iki yanına yerleştirdim. “Lütfen bana geri gel, ne olursa olsun bana sağ salım gel.”

“Geleceğim meleşim. Benim dönüş yolum hep sana çıkıyor. O yolu kaybetmem ben.”

BEŞ GÜN SONRA

“Aradığınız numaraya şu anda ulaşı-”

Aramayı sonlandırıp telefonu cebime attığımda sakinliğimi korumak için kendimi zorluyordum. Bugün Oğuz ile hiç konuşmamıştım. Telefonuna bir türlü ulaşamıyordum. Mesajlarım da tek tik oluyordu. Sakinleşmek için kendimi zorlasam da pek işe yaramıyordu.

“Doktor yarın Emir’i çıkarabileceğimizi söylemiş.”

Barış’ın sesini duyunca ona döndüm. “Gerçekten mi?”

Gözleri mutlulukla parlıyordu. “Evet, Nazlı söyledi.”

“Çok sevindim, sonunda kollarımıza alacağız küçük beyi.”

Barış dolan gözleriyle gülümsedi. “Nazlı’nın sesini duyman lazım, çocuk gibiydi.”

Günlerdir bugünü bekliyorduk hepimiz. Hemen Oğuz’a mesaj atıp ona da haber verdim. Mesajım yine iletilmedi.

“Bu gece bizde kal sen de. Yarın beraber gideriz.”

“Olur ama eve uğramam lazım, üstümü değiştirir gelirim.”

Çıkış saati yaklaştığı için etrafı topladık. Aklım Oğuz'da olduğu için kendimi yaptığım işe veremiyordum. Kafeden çıktığımda Kürşat kapıda beni bekliyordu.

"Nasılsın, Süveyda?"

Onu burada görmeyi beklemiyordum. "İyiyim sen?"

"İyi," dediğinde endişeyle, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok, sadece sana bakmaya geldim."

"Oğuz mu istedi bunu? Onunla bugün konuştun mu hiç?"

Kürşat arabaya bindiğinde onu takip ettim.

"O söylemişti ama bugün onunla konuşmadım."

Ben de arabaya bindikten sonra Eser'i aradım fakat ona da ulaşamadım. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Daha sonra Vural'ı aradım, ikinci çalışta açtı.

"Vural, Oğuz'a da Eser'e de ulaşamıyorum."

Sesimdeki endişeyi gizleyememiştim.

"Süveyda ben de Ankara'dayım, seni arayacaktım."

İçimdeki endişe katlanarak artıyordu. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Önce sakin ol," dese de sesinden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. "Oğuz'un evine gelebilir misin?"

"Yoldayım," diyerek telefonu kapattım.

"Kürşat, Oğuz'un evine gidelim."

Bir şeyler ters gidiyordu. Vural durduk yere Ankara'ya gelmezdi. Kürşat da beni ziyarete gelmezdi. Ellerimdeki şiddetli titremeyi durdurmak için avuçlarımı sıkıttım ama işe yaramıyordu. Midem bulanmaya başladı. İçimdeki huzursuzluk boğazıma kadar tırmanmıştı. Sürekli telefona bakıyordum, belki Oğuz arar diye umutlanıyordum. Araba durduğunda aceleci adımlarla inip eve doğru koşar adımlarla ilerledim. Kürşat da hemen arkamdaydı. Asansöre binince kenara çekilip ayakta kalmak için tüm gücümü harcadım. Sakinleşmek zorundaydım.

Kötü bir şey olmamıştı. Oğuz'a bir şey olmazdı.

Kendime verdiğim telkinler boşunaydı, bir türlü sakinleşemiyordum. Ağırlaşan adımlarla asansörden indiğimde elimi mideme bastırdım. Burumdan derin nefesler alırken zile bastım. Şu an anahtarla uğraşamazdım.

Vural kapıyı açtığında yüzündeki ifade umutlarımı kökünden çürüttü.

"Ne oldu? Bir şey oldu, değil mi?" Kapıyı kapattığında sessizliği devam ediyordu. "Vural, bir şey desene!"

"Süveyda?"

Adımı duyunca başımı kaldırıp Eser'e baktım.

Onu karşımda görünce yaşadığım şaşkınlıkla, “Eser,” diye soludum. Ona doğru yürürken, “Oğuz nerede, o da mı burada?” diyerek içeri geçtim. Ama ev boştu, ikisi haricinde kimse yoktu.

Onlara döndüğümde üç koca adamın çökmüş bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Ya konuşsanıza! Oğuz nerede? Niye böyle bakıyorsunuz bana?” diye bağırdım.

Eser gözlerini kaçırды. Ona doğru ilerledim. “Eser bir şey söyle, Oğuz nerede?”

Kalbimdeki korku nefes almamı engelliyordu. Sanki biri kalbimi sıkı sıkı tutuyordu.

“Eser...” dediğimde sesim cılız ve titrekti.

“Oğuz... o yok,” deyip yutkundu. “Kayıp.”

Biri kalbimi avuçlayıp, ellerinin arasında boğdu.

Başıma yıkılan dünyam zifiri karanlığa gömüldü.

31. YÖRÜNGEM

*"Tanrıların kralı da olsan
dur diyemiyorsun bazen kadere."*

Kayıp Tanrılar Ülkesi, Ahmet Ümit

Görünmeyen eller tarafından göğsümdeki boşluktan bir şey diri diri sökülüyordu. Sökülen kalbimdi ve ben durduramadım. Ruhumda kabuk tutan yaralarım vardı, iyileşmeyen o kabuklar birer birer sökülüyordu. Oğuz'un iyileştirdiğini yaralarımın her birine kör bir bıçak saplandı. Ellerimi kalbime yaslamış çöktüğüm zeminde bir başıma oturuyordum. Sanki sahne kapanmış ve her şey bitmişti. Ben yine karanlık bir sokakta yalnızlığımla baş başa kalmıştım. Olanları idrak etmeye çalışırken sesleri bana uzaktan geliyordu.

"Biri haber vermiş olmalı, her şey yolundaydı. Döneceğimiz gün bir gariplik sezdik sadece."

Kürşat bağırarak konuştu. "Sonra ne oldu? Detay ver bize, Eser!"

"Döneceğimiz günün gecesi son görüşmeyi yapmış mekândan çıkacaktık. Telefonla konuşuyordum, o sırada silahlı çatışma başladı, kendimi korumak için saklandım." Sakinleşmek için derin nefes aldı. "Sonrasında Oğuz yoktu."

Dişlerimi o kadar sıkı bastırıyordum ki çenem ağrıyordu. Ama kendimi bırakırsam dağılırdım, Oğuz olmadan nasıl toparlanacağımı bilmiyordum.

"Her yeri aradım, sabaha kadar her yere baktım ama dönüş emri geldi."

Başımı kaldırıp onlara baktım. "Nasıl onu orada bırakırsın?" diye hıçkırdım. Yanaklarımdan akan gözyaşlarının ıslak sıcaklığını hissediyordum. Nefes almaya çalışırken, "Nasıl onu almadan gelirsin?" diyebilirdim.

Vural araya girdi. "Başka seçeneği yoktu."

"Vardı!" diye bağırdım. Her zaman bir seçenek vardı.

Gözyaşlarımdan ötürü görüşüm bulanıklaştı. "Ya onu..." deyip sustum. Devamını getiremedim. Devamı çok acıydı, kaldıramadım. Elimle ağzımı kapatırken ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerim o kadar şiddetli titriyordu ki öne doğru sendeledim.

Oğuz olsaydı beni tutardı.

"Bir şey yapın," diye yalvardım. Midemdeki bulantı şiddetini artırırken başım dönüyordu. Odaklanamıyordum, onlarla konuşuyordum ama göremiyordum bile. "Lütfen bir şey yapın."

Onu orada bırakamazdık. O adamların elinde kalamazdı. Aklıma gelen ihtimaller zihnime zehirli bir yılan gibi dolanıyordu.

“Kamera kayıtlarına eriştik, plakası olmayan bir aracın içine bindirildiğine dair bir görüntü bulduk. Sonrası yok.”

“Nasıl yok!” Vural’a doğru dönüp, “Lütfen yalvarırım bir şey yap!” diye haykırdım. Bana gelecekti. Ona ihtiyacım vardı. Bana geri dönmek zorundaydı.

“Onu bulacağız Süveyda, yemin ederim bulacağız.”

Nefes alamadığım için elimi bluzumun yakasına yerleştirip çekiştirdim. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Eser bana doğru gelmek için hareket ettiğinde elimi kaldırıp onu durdurdum. Sadece Oğuz’u istiyordum. Tek ihtiyacım olan kişi oydu.

“Sakin olman gerekiyor.”

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. Oğuz o adamların elindeyken benden nasıl sakin olmamı beklerdi? Hayatta olup olmadığını dahi bilmiyordum.

Gözyaşlarımdan arasından, “Benden bunu istemeye hakkınız yok,” diye fısıldadım. “Sadece...” deyip yutkundum. “Onu bulun.”

Burada daha fazla duramayacaktım. Sarsak adımlarla beni izleyen üç adamın yanlarından geçip yatak odasına doğru yürüdüm. Her şey bulanıktı. Sanki farklı bir boyuttan olanları izliyormuşum gibiydi. Yatakta onun tarafına uzanıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Bu yaşananlar bir kâbus olmalıydı, gerçek olamazdı. Yüzümü yastığına gömdüm. Kokusunun izleri çok silik olsa da oradaydı.

İçime çektiğim kokusu bu defa yaralarımın merhem değil zehir oluyordu. Sanki boğazımdan aşağı bir avuç kor yutmuş gibiydim. İçimdeki alevler dışarı doğru taşmak istiyordu. Bedenim ise içimin aksine buz gibiydi. Sanki damarlarımda akan kan buz tutmuştu. Vücudumdaki titremeyi kontrol etmeyi bırakmıştım.

Sadece ağlıyordum. Odanın kapısı açıldığında tepkisiz durdum. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Çaresizlik çok kötüydü. Çaresizlik ölüm gibiydi. İnsanın elini kolunu bağlıyordu.

“Süveyda, güzel kızım.”

Ne zaman geldiğini bilmediğim Farma ablanın sesini duyunca ağlamam şiddetlendi. Usulca yanıma oturup ellerini saçlarıma yasladı. Yüzünü bana doğru eğdiğinde hıçkırıklarımı tutamıyordum ve onun da benden bir farkı yoktu. O da ağlıyordu. Evladını kaybetmiş bir annenin çaresizliği vardı. Kolunu omzuma doladığında kapıldığımız kayıp fırtınasının içinde oradan

oraya savruluyorduk. Ortak bir kayıptı ama acısı bölüşemediğimiz kadar farklıydı.

Karnıma saplanan acı şiddetini artırdığında korkunç bir krampla dişlerimi sıkıttım. Kalbimde açılan yaranın bir yansıması gibiydi. Bedenim kaskatı kesildi. Çaresizliğin içimde alev alev yandığını hissediyordum. Burada böyle durmak beni öldürüyordu. Ben burada yatağında uzanırken o kim bilir ne haldeydi...

"Bulunacak."

Başımı iki yana doğru salladım. Göğsümdeki basınç şiddetini her geçen saniye artırıyordu.

"Onu bırakmışlar," diye ağladım. "Nerede, ne halde hiçbir şey bilmiyorum."

Saçlarımı okşadı. "Oğuz güçlüdür. Ona bir şey olmaz."

Ruhsuz bir şekilde, "Belki de çoktan oldu," dediğimde karnımdaki ağrı şiddetlendi. Gözlerimi sıkıca kapattığımda sesi kulaklarımda yankılandı.

"Benim dönüş yolum hep sana çıkıyor. O yolu kaybetmem ben."

Neden o yol yanıp yıkılmış gibi hissediyordum?

Dişlerimi birbirine bastırdım. Hayır, hayır ona bir şey olmazdı. Bizi bırakamazdı. Henüz değil, bu kadar erken değil.

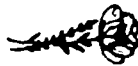
"Canım çok acıyor," diye inledim. "Fatma abla bulunsun, onsuz yapmam ki ölürüm ben."

"Şşş, deme öyle."

Ben onsuz nasıl yaşadım, nasıl ayakta kalırdım, nasıl devam ederdim? O benim yörüngemdi, şimdi ise elimden almışlardı.

"Gelecek, bize geri gelecek."

Gözlerimi açmadım. Zihnimde onun varlığını hapsedip iyi olduğunu düşündüm. İyiydi, benimleydi, beni bırakmazdı. Bu yalancı hislere kendimi kaptırdım.

OGUZ SARHAN

Adamlardan biri parmağını omzumdaki geniş keşiğe bastırınca hissettiğim acı yüzünden nefesimi tuttum. Son iki gündür hayal gücü oldukça gelişmiş olan bu pislik adamlardan işkence görüyordum. Elektrik şoklara ve suya dayanıklı olduğum için henüz beni konuşturamamışlardı.

Küçük, depo olduğunu tahmin ettiğim bir yerde rehindim. Araba ile ev arasında tam on sekiz adımlık bir mesafe vardı. Onun haricinde işime yarar bir şey öğrenememiştim.

Bileklerimden zincire bağlanmıştım ve ayaklarım yerden yaklaşık yirmi santim yukarıdaydı. Omuzlarındaki his uzun zaman önce kaybolmuştu. Uzun saatler boyunca aldığım eğitimler sayesinde acı hissetmiyordum, beynimin o kısmını kapattığım için hepsi engellenmiş durumdaydı. Neyse ki... Uyku haline geçmeye çalıştım. Biraz dinlenip zihnimi sağlam tutmak zorundaydım.

Bir süre sonra odaya biri girdi, gözlerim bağlı olduğu için kim olduğunu göremedim.

“Demek planlarımızı bozmaya çalışan adam bu herif.”

Profesyonel şekilde İtalyanca konuşan bir adamdı.

Başka bir adam, “Evet ta kendisi,” diyerek karşılık verdi.

“Hâlâ konuşmadı mı?”

“Hayır efendim.”

Bu sözlerin ardından bana doğru iki adım atıldı. Hemen ardından sert bir tekme karın boşluğuma isabet etti. “Uyanma vakti geldi.”

Sert darbeden ötürü nefesim kesildiği için öksürdüm. Gözümdeki bezi çıkardıklarında karşımda beyaz takım elbiseyle dikilen orta yaşlardaki adamı gördüm.

“İşlerimizi bozmak için geldiğini anlamayacağımızı mı sandın?”

Adam şimdi bozuk bir Türkçeyle konuşuyordu. Sessiz kalarak onu izlemeye devam ettim. Saçları kırılaşmaya başlamış, göbekli bir adamdı. Boyu neredeyse bir yetmiş beş vardı. Kolay alt edilirdi, onu yere sermem birkaç saniyemi alırdı ama bu haldeyken bir halt yapamıyordum.

“Kim tuttu seni?”

Sessiz kalmaya devam ettim.

Adam gömleğinin kol düğmesiyle uğraşırken iç geçirdi. “Anlaşılan bu işkenceler sana yetmemiş. Daha fazlasına mı ihtiyacın var?”

Sessizliğim üzerine volta atmaya başladı.

“Daha ne kadarına dayanacaksın merak ediyorum aslında ama vaktimiz yok.”

Odanın içine yaşlı bir adam girdi. Bu adam, Volkan itinin babası İlhan Demir'di. Ünlü uyuşturucu kaçakçısıydı aynı zamanda. Uzun zamandır peşlerinde olduğumuz şebekenin bir ayağının İtalya'da olduğunu da Süveyda'yı kurtardığımızda anlamıştık.

Adam yüzünde oluşan sinsi bir sırıtmayla, “Beni tanıyor musun?” diye sordu.

Yüzümdeki ifade değişmeyince devam etti. “Tanıyorsun elbette, sonuçta oğlum senin haspan yüzünden içeride.”

İtalyan adam araya girdi. “Benim için çok önemli bir iş anlaşmasının içine ettin. Eğer konuşursan canını bağışlarım.”

İlhan Demir viranli buruştirarak kanlar akan omzuma baktı. "Daha fazla biri uğraştırmadan konuş. Her şeyin nedeni o aptal kız mı? O kızla nasıl bir bağlantınız var? İntikam mı istiyordun?"

Süveyda'dan bahsetmelerini kaldıramıyordum fakat tepki vermeden durdum. Onlara zayıf noktamı göstermeyecektim.

"Yoksa işin içinde başka şeyler mi var? Kim tuttu seni? Kiminle iş birliği içindeyin?"

"Kimseyle."

"Buraya neden geldin o zaman? Oğlumu polise yakalatan da sendin değil mi?"

İki şeyden emindim. Birincisi, aramızda gerçekten bir köstebek vardı. İkincisi ise onlara her şeyi anlatmamıştı. Kimliklerimiz hâlâ gizliydi. Bu adamlar beni düşmanlarının yolladığı biri sanıyordu.

"Beni gerçekten tanıyor musun?"

İhtiyar adamın yüzüne soğuk gözlerle baktım.

"Seni harcarım, etrafındaki herkesi harcarım. Ama..." deyip önümde dikildi. "Anlatırsan canını bağışlarım."

Cevap vermeyince, "Konuşmazsan seni de o küçük orospunu da öldürürüm," dedi. Düşünmeden bacağımı kaldırıp adama sert bir tekme attım. Nefesi kesilirken geriye doğru sendeledi. Düşünmeden hareket ettiğim anlar çok nadirdi, kendimi tutamamıştım. Kimse sevdiğim kadınla ilgili böyle konuşamazdı. Ne olursa olsun buna izin vermezdim. Daha fazla şey yapmak istiyordum ama İtalyan adamın suratına tuttuğu silahı görünce durmak zorunda kaldım.

"Eğer hareket edersen beynini uçururum."

Derin birkaç nefes aldım. Sakin olmak zorundaydım.

İki adam yerde yatan ihtiyarı kollarından tutarak kaldırdığında İtalyan, silahının kabzasını şakağıma sertçe vurdu. Başıma saplanan keskin acıyı ekarte etme fırsatı bulamadığım için yüzümü buruşturdum. Fena acıtmıştı.

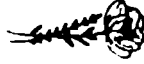
"Bir daha yapmaman için hatırlatıcı olsun."

Şakağımdan akan kanlarla odada yalnız kalmıştım. Kıpırdanarak başımı omzuma dayayıp kanamanın durması için baskı uyguladım. Bir an önce buradan kaçmak zorundaydım. Borunun dayanıklılığını denemek için tüm gücümle asıldım ama işe yaramadı.

"Kahretsin!"

Uyumaya ihtiyacım vardı. Aklımı toplamak ve gücüme kavuşmak için bu şarttı. Gözlerimi kapattığım an düşündüğüm Süveyda oluyordu. Şu an ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordum. Göğsümde derin bir sızı oluştu. Omzumdaki kesikten daha çok canımı acıttı.

Ona verdiğim sözü tutmak zorundaydım. Buradan sağ salım kurtulup ona gitmem gerekiyordu. Henüz nasıl yapacağımı bilmesem de buna mecburdum.

Kaburgama aldığım yumruğun ardından ihtiyar adam, “Uyan!” diye bağırdı.

Gözlerimi açıp acıyı görmezden geldim.

“Konuşma vakti.”

Zinciri uzatıp ayaklarımın yere değmesini sağladılar. Kollarımı indirdiğim için biraz da olsa rahatlamıştım. Elindeki su şişesini bana uzattı. Dudaklarım susuzluktan kupkuru kesilmişti. Günlerdir aç ve susuz olduğum için midem bulanıyordu. Şişeyi zor da olsa açıp yarısını içtim. Yaşadığım rahatlamayı kelimelere dökemezdim.

“Anlat bakalım, asıl amacın ne? Bilgilere nereden eriştin ve seni kim gönderdi? Kimin köpeğisin?”

Laf almak için iyi polis numarası yapıyordu.

“Konuşmamakta kararlısın öyle mi? O zaman ben anlatırım bir şeyler. Neydi adı Süveyda mı?”

İnce noktayı bulmuş olmanın verdiği zevkle çenesini kaşıdı. “Bana her şeyi anlat, ona gitmene izin vereceğim.”

Aptal biri değildim. Beni kandırdığını biliyordum. Konuştuğum an işleri bittiği için beni öldürürlerdi.

“Annesi sayesinde Volkan onu gördü biliyor musun? Çok güzel kızdı, saçları, teni, kıvrımlı bedeni,” deyip pis pis güldü. Ona saldırmamak için tüm gücümü harcıyordum.

“Oğlum güzelden anlıyor değil mi?”

Dişlerimi o kadar sıktım ki kırılacağını sandım. Buradan kurtulup gırtlığına yapışmayı ne çok isterdim.

“Senden kurtulduktan sonra belki onu kendime almalıyım, sonuçta oğlum hapis-”

Öne doğru eğilerek kafa attım. Başımdaki zonklama artsa da buna değdiğini biliyordum. Geriye doğru savrulduğunda içeri giren koruma, elindeki demirle kafama sertçe vurdu. Gözlerim acıyla kısıldığında başka bir adam daha gelip yere düşen İlhan’ı aldı. Kafama bir darbe daha geldiğinde etraf karanlığa boğuldu.

Uyandığımda karanlık odada tektim. Başımdaki ağrı iyice şiddetlenmişti.

Zaman ilerliyordu ve kaçmak için bir fırsat bulamamıştım.

Adanın kapısı açıldığında gözlerim ışıktan kısıldı. İtalyan adam karşımdaydı.

"Susmaya devam mı edeceksin?"

Cevap vermediğimde eliyle işaret yaptı ve iki adam içeri girdi. Beni zincirledikleri borudan kurtardıklarında kollarım aşağı düştü. Ellerimi arkaya götürüp kelepçelediklerinde atığa geçtim.

Karşımdaki adama tekme savurdum. Geriye doğru sendelediğinde hızla arkamı dönüp diğer adamın boynuna dirseğimi geçirdim. Az önce tekme yiyen adam tekrar üstüme gelince kolumu boynuna sıkıca sardım. Tüm gücümle asıldığımda başka bir adam daha saldırdı. Tekmelerimle onu alıtmeye çalışırken ense köküne inen muştayla beraber görüşüm bulanıklaştı. Kulaklarım çınılıyordu. Dengemi kaybettiğim için beni kelepçelediler.

İtalyan adam karşıma geçti. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Elini asker künyeme atıp kolyeyi çekip kopardı.

"Biraz eğlenme vakti dostum çünkü sıkıldım. Ya konuşacaksın ya da..." deyip muştayı tekrar aynı yere vurdu.

SÜVEYDA KARAYAĞIZ

4 gün.

96 saat.

5760 dakikadır kayıptı.

Tam 4 gündür nefes alamıyordum ama hâlâ yaşıyordum. Beni ayakta tutan şey umuttu. Yaşadığına inanıyordum. Bu umudun kökleri yoktu ama sık sıkı tutunmuştum ona. Ayakta kalamazdım çünkü. Balkonda oturmuş boş gözlerle dışarıyı izlerken hafif esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurdu.

Ne yapıyordu? Nasıl bir durumdaydı?

Bu sorular aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Kafamda dönen felaket senaryoları beni alaşağı ediyordu.

Yoksa... solumaya kıyamadığım nefesini almışlar mıydı benden?

Islak gözlerimi kapattım.

Dokunmaya doyamadığım tenini toprakla mı buluşturmuşlardı?

Ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı.

Sevmeye doyamadığım tenine kan buluştırmışlar mıydı?

Onu... onu benden almışlar mıydı?

Omuzlarımda hissettiğim hırkayla irkildim. "Ağlama güzel kızım, harap ettin kendini."

Bana ağlama diyordu ama yanımdan her uzaklaştığında gözyaşlarına boğuluyordu. Oğuz onun evladı gibiydi. Bunu bilsem de ses etmedim. Konuşacak gücüm yoktu. Ağlamak dışında hiçbir şeye gücüm yoktu. Yemek yiyemiyor doğru düzgün uyuyamıyordum.

“Haber var mı?”

Sessiz kaldığında cevabı almıştım. Yeni yaşlar gözlerimdeki yerini aldı. Fatma abla yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı. Ben de yalnız kalmak istemiyordum ama tek istediğim Oğuz’dü. Orada durmayı bırakıp içeri geçtim. Bir yerde çok fazla kalamıyordum. İçim o kadar daralıyordu ki her yer beni boğuyordu. Salona geçtiğimde telefonum çaldı. Arayan Nazlı’ydı. Boğazım düğümlendi. Ona ne diyeceğimi bilmediğim için telefonlarını açamıyordum. Yeni doğum yapmış bir kadına abin kayboldu diyemezdim ki!

Daha benim kabullenemediğim bir gerçeği o nasıl taşıyacaktı? Ufak bir nefes alıp telefonu açtım.

“Sonunda! Abim bitti şimdi de sana ulaşamıyorum.”

Ne diyecektim ben? Nasıl abisinin yokluğunu anlatacaktım? Kabulleneemediğim şeyi ona nasıl itiraf edecektim? Bu kadar güçlü değildim...

“Hastaydım biraz, ondan açamadım.”

Yalan sayılmazdı, ruhum hastaydı.

Endişeli bir sesle, “Niye haber vermedin ki yanına gelirdim. Şimdi nasılsın?” dedi. Nazlı böyleydi, bebeğinin durumuna rağmen etrafındaki herkese şifa olmaya çalışırdı. Yanına gitsem gece uyumaz bana bakardı. Hüznle gülümsedim. O güzel gönlünü nasıl kırardım? Yapamazdım. Oğuz’u söyleyemezdim. Bunu kaldıramazdı.

“İyiyim, Emir nasıl?”

“İyi, günden güne daha iyi oluyor”

Şefkati kelimelerine bulaşmıştı. “İyileşeyim geleceğim görmeye.”

“Gel tabii teyzesisin sen onun. Dayısı, o nerede?”

Gözlerimi tavana diktim. “Yurtdışında, hâlâ dönmedi.”

Yalanımı dudaklarımdan bir çırpıda dökülmüştü. *Dönemedi* diyemedim.

“Yine gizli işler anlaşılan...”

Cevap vermediğimde bir süre sessiz kaldı.

“İyi ama değil mi?”

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Bu soru canımı o kadar acıttı ki bağıra çağıra ağlamak istedim. Onun yerine bir yalan daha attım. Kalbime bir çentik daha kazıdım.

“İyi.” *İyi olmak zorunda.*

“Süveyda,” diye fısıldadığında sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettirdi. “Korkuyorum.”

"Korkma," diye fısıldadım. *Ben senin yerine korkarım.* "Sadece abini bizzatın içre, vine ortadan kayboldu ama gelecek. O bize hep gelir."

Ablamın niyeti gelsin.

İçli içli ağladı. Sesi kısıkta ama ben duyuyordum. "Gelir değil mi?"

Aynı ben de ağlıyordum. "Gelir tabii ki. Seni sadece Barış'a bırakamaz. Hem vefatını özler." Daha Emir'i kucagina bile alamamıştı. Öyle çok istiyordu ki onu göğsünde uyutmayı... Belki bunun için gelirdi.

Elimi kanepenin sırtına yerleştirip sıkıca kavrayarak ayakta kalmaya çalıştım. Üstüme bir dünya devrilmişti. Öyle ağırdı ki altında eziliyordum.

Güçlü biriydim ben, her şeyde ayakta kalmayı başarmıştım. Bir şekilde bir yolunu bulmuştum. Babamın acısında devrilmişim bir kere ama annemi sandığım kadının ihanetini atlatmıştım. Ama şimdi olmuyordu. Babamı kaybettığım zamanki acının çaresizliğine benziyordu bu. Ve ben bu defa nasıl ayakta kalırım bilmiyordum. Derinlerde bir yerde bunu bir kez daha başaramayacağımı biliyordum sadece.

"Seni de bırakamaz zaten," dedi. Ağladığı için sesi boğuktu. "Bize gelse seni özledim."

Gidemezdim. Oraya Oğuz olmadan gidemezdim. Bu acıyla Nazlı'yı da yakardım.

"İyileşince geleceğim."

Dudaklarından ufak bir hıçkırık döküldü. "İyileşmesen de gel." O görmese de başımı iki yana doğru salladım. Gidemezdim. "Haber alırsan beni de ara."

Burnumu çektim. "Ararım, Nazlı."

Emir ağlamaya başlamıştı. Bu yüzden onunla ilgilenmesini söyleyip telefonu kapattım. Başım önüme düşerken ayakta kalmaya çalışıyordum. Ama bu kadar basit bir şey bile öyle zor geliyordu ki...

Kapı çaldığında Fatma abla açmaya gitti. Kendimi boşa bir çabayla toparlamaya çalıştım. Her zil çalışı bir umuttu. Ondan gelmeyen her haber ise ağır bir yıkım...

Eser salona geldiğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Eser'i ilk defa böyle görüyordum. Gözleri bir ölü gibi ifadesizdi. Kardeşi gibi gördüğü adamı orada bırakıp gelmek zorunda kalmıştı. Durum onun için de zordu.

"Haber var mı?"

"Yok, sen nasılsın?"

Cevap vermedim.

"Süveyda ben-" deyip sustu. Kelimelerinin ağırlığını kaldıramazdım bu yüzden ben de sustum.

Ellerinin saçlarının arasına geçirdi. "Onun yerinde keşke ben olsaydım." İtirafı beni derinden sarstı. Çünkü sözleri çok anlamlıydı.

“Sadece onu bulsanız olmaz mı?”

İçimde yanan bu amansız ateş ancak öyle sönerdi.

“Bulacağız.”

Kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Eser gelip yorgunca yanıma çöktü. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Vural’ın bir ayağa Kocaeli’de olduğu için sürekli yanımızda olamıyordu. Ama Eser ve Kürşat hep yanımdaydı. Bir iki kere Akif de gelmişti ama o geldiği gibi odama gitmiştim. Oğuz’un tahminlerinden biri oydu. İhtimali bile yüzüne bakamama nedenimdi. Bir kere de Serhan gelmişti. Onun da yüzüne bakamamıştım. Bakarsam kendimi tutamazdım.

Öfkeyle kalkarsam zararla otururdum. Bu yüzden kendimi durdurmaya çalışıyordum.

“Eser?”

“Efendim?”

Elimin tersiyle gözümünden akan yaşı sildim. “Yaşıyor,” dedikten sonra yutkundum. “Değil mi?”

Bedeni kaskatı kesildi. Burnumu çektim. “Hem bir şey olsa hissetmem gerekmez miydi?” Şimdi daha şiddetli ağlıyordum. “Filmlerde, kitaplarda falan hep öyle olur.”

Yüzümü dizkapağıma yasladım. “Hissederdim.”

“Yaşıyor.”

Onu duymadım çünkü hıçkırıklarım izin vermiyordu. “Canım çok acıyor, nefes alamıyorum.”

Elini omzuma yerleştirdi. “Ona bir şey olmasın Eser, dayanamam.”

Sesim sonlara doğru kısıldı.

“Bulacağız, söz verdik ya sana. Ağlama artık.”

“Nasıl ağlamayayım?” dediğimde gözlerim onu buldu. “Ne durumda olduğunu bile bilmiyorum nasıl ağlamam?”

Sanki canım yerinden sökülüyordu. Başımı yastığa bırakıp ağlamaktan sızlayan gözlerimi yumdum. Sadece gözlerim kapalı olunca onu yanımda hissedebiliyordum. Onunla geçirdiğimiz anlar gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Ruhum daraldığı için ayağa kalkıp odadan çıktım ve Oğuz’un çalışma odasına girdim. Bu odaya o olmadan girmek çok garip gelmişti. Gözlerime dolan yaşlarla boş odaya baktım. Uğursuz bir sessizlik vardı.

Masasına, kucağına oturduğum çalışma koltuğuna, eşyalarına uzun uzun baktım. Burnumun direği sızladı. Küçük adımlarla masaya doğru ilerledim. En son oturduğu koltuğuna oturup çekmeceyi açtım. Karşımda gördüğüm şey boğazımdaki düğümü büyüttü. Uzanıp fotoğrafı aldım. Benim habersiz çekilmiş bir fotoğrafımdı. Kitaplığın önünde durmuş elimdeki bir

kitabı inceliyordum. Gözyaşım fotoğrafın üstüne düştüğünde fotoğrafı yerine bırakıp masaya döndüm.

Ancak o zaman dikkatimi çeken siyah bir zarf gördüm. Ayağa kalkıp zarfı aldım. Açıp açmamakta kararsızdım. Önemli bir şey olabilir miydi?

"Uyandın mı canım?"

Başımı kaldırıp Fatma ablaya baktım. Gözleri elimde sıkı sıkı tuttuğum zarfa kaydı.

"() ne?"

Titrek bir sesle, "Bilmiyorum, masada gördüm," dedim.

Yanıma geldiğinde zarfın arkasını çevirmiştim. Herhangi bir şey yazmıyordu. "Açsam mı?"

"Bilemedim, Eser'e sorsak mı?"

Belki Oğuz ile ilgili bir şeydi. Bunun düşüncesiyle daha fazla düşünmeden zarfı açtım. İçinde bir adet fotoğraf ve ağır bir şey vardı. Önce fotoğrafı çıkardığımda destek almak için masayı tuttum. Oğuz dizlerinin üstündeydi. Belden yukarısı çıplaktı ve çok kötü durumdaydı. Bedeni kan ter içindeydi, en kötüsüye omzundaki derin kesikti. Şakağındaki yaradan yüzüne kan damlıyordu.

Elleri ve ağzı bağlıydı, kafasında ise bir silah vardı. Gözlerim bulanıklaşıyordu. Zarf elimden düştüğünde Fatma abla aldı. O silah Oğuz'un kafasına dayanmıştı. Belki de çoktan... Nefes alamıyordum.

"Bu onun kolyesi..."

Fatma ablanın elinde tuttuğu kolyeyi elime aldım. Üstünde kurumuş kan vardı. Onun kanıydı. Karnımın alt kısmında hissettiğim şiddetli krampla ufak bir çığlık attım. Öne doğru düştüğümde Fatma abla adımı bağırarak beni tuttu.

Kalbimdeki acı bedenime sıçramıştı sanki. Durduramadığım kadar şiddetliydi. Nefes almaya çalıştım ama doğru düzgün yapamıyordum. Parmaklarımı karnıma yerleştirdim. Çok keskin bir ağrıydı. Yavaşça yere çöktüğümüzde beni bırakmadı.

"Eser!"

Fatma ablanın sesi yakınımdaydı ama uzaktan geliyordu. Alnımdan terler boşalırken, "Ambulansı ara!" diye bağırdı.

Bakışlarım karnıma kaydı. Bacaklarımın arasında hissettiğim sıvı günlerdir kaçmak istediğim sorunun cevabını bana açık açık veriyordu. Oğuz'dan kalan son bir parça vardı içimde. İkimize ait bir parçaydı. O gelmeden varlığını öğrenmek istemediğim bebeğimizdi bu.

Hamileydim ve babası ölmüştü.

Tüm bunlar çok fazlaydı. O kadar fazlaydı ki taşıyamadım. Gözlerim kapandığında karanlığın beni içine çekmesine izin verdim ve ona sığındım.

32. BOŞLUK

*“Mutluluk önümde gider
Üzüntü beni izler
Ölüm beni bekler”*

İntihar, Edouard Leve

Boşluk. Göğsümü kaplayan ve sonu olmayan bir boşluk beni yutmuştu. O boşluğun içine öylece düşmüştüm. Çünkü ne olursa olsun beni tutan kişi artık yoktu. Oğuz yoktu. Aklımı kaybetmeme neden olacak bir şeydi. Nefes aldığım her an kaybının felaketini yaşıyordum. Bütün hücrelerim acıyla yanıyordu. Tırnak köklerime kadar acıyordum.

Aklım yerinde değildi.

Kalbim Oğuz'daydı.

Bebeğimiz...

O karnımda mıydı?

Karnımın üstünde öylece duran elimi hareket ettirdiğimde boş bakan gözlerimi hastanenin tavanına dikmişim. Belki saatler belki dakikalardır... Ne kadar zaman olduğunu bilmiyordum. Zaman kavramı aklımla beraber kaybettiğim bir ayrıntıydı. Avucumu sıkıduğmda, elimdeki metal avucuma battı. Daha sıkı tuttum. Ond an kalan, tenine dokunan son şey... Boynuna taktığı kolyesine kanı bulaşmıştı. Biraz daha sıkıduğmda etimi kestiğini hissetsem de durmadım. Yüreğimin orta yerinde öyle büyük bir acıyı besliyordum ki canım acıyordu. Ama bedenim o kadar uyuşuktu ki o acı oradan dışarı çıkamıyordu.

Sadece... kalbimi parçalara ayırıyordu.

Elim karnımdan biraz aşağı kaydı.

Hâlâ orada mıydı? Yoksa babası gibi bırakmış mıydı beni?

Babası bırakmıştı...

Oğuz...

Oğuz gitmişti.

Nefes almaya çalıştım, yapamadım. Ağzımı açıp ufak bir nefesi dahi alamadım. Daha o olmadan nefes alamıyordum, nasıl devam edecektim? Bebeğimize nasıl bakacaktım? Eğer hâlâ yaşıyorsa...

Karnımdaki ağrıyı umursamadan doğrulup çıplak ayaklarımı zeminle buluşturdum. Kesik kesik aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu. Elimle üstümdeki hastane önlüğünü çekiştirdiğimde kendimi odadan dışarı attım.

Herkes neredeydi bilmiyordum. Ne kadar zamandır buradaydım bilmiyordum. Bebeğim benimle olmaya devam mı ediyordu onu da bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Elimle duvara tutunup yürümeye çalıştım. Kasıklarımındaki ağrıyı umursamadan merdivenlere yöneldim. Ağır ağır yukarı çıktım. Bedenim burada olsa da aklım değildi. Oğuz'un yüzü gözlerimin önünden bir an olsun silinmiyordu. *Gülünce kısılan gözleri, kıvrılan dudakları, güzel yüzü...* Gözlerimden akan yaşlar hızlandığı için görüşüm bulanıktı.

Kolyeyi sıkarak yürümeye devam ettim. Hastanenin terasına çıktığımda gökvrüzü kapkaranlıktı.

Nefes almaya çalışırken bilinçsizce yürüdüm.

Kolye, buz kesen parmaklarımın arasından sarkıyordu. Gerçekten ölmüş müydü?

Onu benden almışlar mıydı?

Göğsüme mızrak gibi saplanan gerçekle beraber başım öne doğru düştü. O artık yoktu. Bu acıyla nasıl başa çıkacaktım? Dudaklarımdan kopan sessiz hıçkırıklarla beraber omuzlarım sarsılmaya başladı.

Sıcacık bakan yeşil kahve gözleri gözlerimin önünden silinmiyordu. Artık hıçkırıklarımı durduramıyordum. Yürüyecek alan kalmamıştı. Bundan ötesi bacaklarıma kadar uzanan bir duvardı, gerisi uçurum. Öne doğru sendelediğimde bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Duvara tutundum. Gözlerim karanlık boşluğa bakarken esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savuruyordu. Oğuz saçlarımı severdi.

Artık saçlarımı kim sevecekti?

"Benim dönüş yolum sana çıkıyor o yolu kaybetmem ben."

"Kaybettin," diye ağladım. "Kaybettin, kaybettin, kaybettin..."

Bu kayıp beni ezer geçerci. Ben bunu kaldıramazdım.

Karanlığa doğru bakarken zihnimden geçen hastalıklı düşüncelerin uğultusunu duyuyordum. Bu uğultuları bir kez daha duymuştum. Cemil'in bana saldırdığı geceydi...

Bir kurtuluş olarak görünüyordu.

Babam, annem, Oğuz, bebeğim...

Hepsi gitmişti. Ben neden buradaydım? Neden hâlâ yaşıyordum?

Kurtuluş ışığını tutan karanlık beni kendine doğru çekiyordu. Gözlerim kapanırken bedenim öne doğru eğildi. Sadece içimdeki acı geçsin, beni rahat bıraksın istiyordum.

"Süveyda!"

Fatma ablanın sesi uzaktan geliyordu. Tek duyduğum Oğuz'un sesi ve benim hıçkırıklarımdı. Kollarını omzuma sarıp beni kendine doğru çekti. "Ne yapıyorsun sen?"

Cevabını bilmediğim bir soruyla daha yüz yüze gelmiştim. Bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Şuurumu tamamen yitirmiş bir haldeydim.

Gözlerimi açtığımda etrafa boş gözlerle baktım. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Bir rüzgâr daha esti. "Ben..." dedim ama devamında ne diyeceğimi bilmediğim için sustum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Ardından daha yüksek sesle, "Hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağırp yere çöktüm. Dizkapaklarım sızladı. Oğuz olsa öperek iyileştirirdi. Ama artık yoktu.

Bir türlü uyanamadığım bir kâbusun içinde gibiydim. Yanımda diz çöktü. "Ne işin var burada senin?"

Cevap vermedim.

"Fatma abla," diye hıçkırdım. "Oğuz..." Daha sıkı sarıldı bana. "Oğuz g-gitti mi?" İrkildim. Hayır, hayır, hayır. Olamazdı. Kâbustu hepsi. Uyana-caktım ve onun kolları arasında olacaktım.

"Gitmedi de bana."

Cevap vermedi. "Bir şey desene," diye ağladım.

Bir şey de ya da uyandır beni bu kâbustan. Kolyeyi tuttuğum elimi göğsüme bastırdım. Oğuz gittiyse ben nasıl kalacaktım?

"Dayanamıyorum..." Nefes almaya çalıştım. "Dayanamıyorum çok acıyor."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. O da ağlıyordu ama benim aksime sessiz sessiz ağlıyordu.

"Bitmedi mi benim sınavım?" diye hıçkırdım. "Ben zaten çilemi çektim. Babamın ölümünü izledim. Annem bildiğim kadın beni öldürmek istedi. Sonra annem bile olmadığını öğrendim. Öz annem de ölmüş. Yapayalnız kaldığım bu hayatta şimdi de Oğuz..."

Hıçkırıklarım gittikçe artıyordu. O kadar çok ağlıyordum ki dudaklarımdan dökülen sözcükler kesik kesikti.

"Yetmedi mi? Yetmedi mi yaşadıklarım? Sevdığım herkes beni terk etti."

Babamın ölümü canımdan can götürmüştü. Oğuz'un yokluğu ise kalbimi yerinden diri diri söküyordu.

"Bebeğimiz..." deyip sustum.

"Onun için güçlü olmak zorundasın, Süveyda."

Gözlerimi kapattım. Umut etmeye korktuğum için titrek bir sesle, "Yaşıyor mu?" diye fısıldadım.

Fatma abla burnunu çekti. "Yaşıyor ama çok güçsüz. Sana ihtiyacı var."

"Ben..." derip sustum. Ben onsuzken nasıl bebeğime sahip çıkacaktım?

"Fatma abla, ben nasıl yapacağım?"

"Beraber yapacağız güzel kızım. Oğuz'umun emanetine beraber baka-
cağız."

Yarım bırakılmıştım. Yarım halimle ona sahip çıkmak zorundaydım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gecenin içinde Fatma ablanın kollarında ağlarken hiçbir şey bilmiyordum.

Önce nefes almayı öğrenecektim. Sonra ayağa kalkacaktım ve bebeğim için devam edecektim. Tüm bunları söylemek dile ne kolaydı... Onun odasında, onun yatağında öylece otururken onsuz nefes almak çok zordu. Kokusunun her gün biraz daha azalacağını bilmek çok zordu. Bunu bile bile yaşamak zorunda kalmak çok zordu.

Ayağa kalkıp açık balkonun kapısından dışarı çıktım. Hava bulutluydu. Nefes almaya çalıştım ama onsuz aldığım oksijen ciğerlerime zehir gibi batıyordu.

Soğuk yağmur tanesi yüzüme düştüğünde başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. İçeride durunca duvarlar üstüme üstüme geldiği için zamanımın çoğunu burada geçiriyordum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklandım. Bebeğim için güçlü olmak zorundaydım. Doktor açık açık stres ve üzüntünün onu öldüreceğini söylemişti.

Bir kayıpla daha burun buruna gelmiştim. Titrek bir nefes aldım. Sonrasında hastaneden taburcu olduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum. Eser'in beni kucağına alıp arabadan eve kadar taşıdığına dair görüntüler parça parça gözümün önüne geliyordu. Bu kadar aciz olmak üstümdeki yükleri ağırlaştırırsa da elimden bir şey gelmiyordu işte.

Yağmur biraz daha yağdı, ben de biraz daha ağladım.

Aslında ağlamamalıydım. Ağlamak, üzülmek bebeğimize zarar veriyordu ama elimde değildi. Hiçbir şey elimde değildi. Sevdiğim adam çocuğunun varlığını öğrenemedi koparılmıştı benden. Eser ölmediği konusunda bir şeyler söylese de onu duymuyordum. Sadece elimdeki kolyeye bakıyordum. Son kez boynunda görmüştüm sonra masanın üstüne bırakılmıştı.

Aramızda bir köstebek olduğu artık barizdi. Fakat en büyük korkum başıma geldiği için bunu bile umursamıyordum. Ağlamaktan sızlayan gözlerimi yumdum. Varlığını hissetmeye çalıştım ama günler geçtikçe bu daha zor oluyordu.

"Hasta olacaksın."

Eser'in sesini duyunca gözlerimi açtım. Sorusunu es geçerek, "Bir gelişme var mı?" diye sordum. Elindeki hırkayı omuzlarımın üstüne attığında iç çekti.

Haber yoktu.

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. Bir işe yaramadı.

"Şu an için yok."

Kollarımı önümde bağladım. "O kolye..." dediğimde gözlerimi zorlayan yaşlar yüzünden durdum. "En son Oğuz'un boynundaydı, Eser."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Şimdi benim boynumda olan soğukluk tenimi yaktı.

"Kanı bulaşmıştı."

Uzanıp kolumu tuttu.

"Bu öldüğünü göstermez."

Yeterli değildi. Daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Varsayımları içimdeki ateşi söndürmüyordu.

"Onu bulacağız, Süveyda."

Başımı yana doğru çevirip gözlerine baktım. Eser'in gözleri kızarmıştı. Oğuz'a duyduğu sevginin izleri gözlerinden okunuyordu. Ama kaybın karanlığı da sıçramıştı gözlerine.

"Böyle bitemez."

Bacaklarım uyduğu için sandalyeye çöktüm. Cevap bile veremedim.

"Sen sadece kendine ve yeğenime iyi bak. Yoksa Oğuz beni öldürür."

Sözlerinin gerçek olmasını öyle çok isterdim ki...

"Eser, o kolyeyi oraya kim koydu?"

Aramızda derin bir sessizlik yaşandı. İkimiz de tek kelime edemedik. Çünkü sorumun ağırlığı üstümüze çökmüştü. Eser derin bir nefes aldı.

"İçimizden biri."

Eser de köstebek olduğunu biliyordu. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim.

"Belki de Oğuz'un yakalanmasına sebep olan kişi," dediğimde yağmur biraz daha hızlanmıştı.

Eser sadece, "Çember daralıyor," dedi.

Gözlerine baktım. "Onu bul."

"Yapacağım son şey olsa bile o haini bulacağım."

Başımla onayladığımda tekrar gökyüzüne baktım.

"Kimseyle yalnız kalma. Fatma ablanın yanından ayrılma lütfen."

"Tamam," diye mırıldandığımda parmaklarım boynumdaki kolyeye uzandı. Onu sıkıca kavrayıp güç almaya çalıştım.

"Hadi içeri geçelim, yağmur hızlandı."

"Birar daha kalacağım."

İçeri girince boğulacak gibi oluyordum. Bunu bildiği için üstelemedi.

"Burada mısınız siz?"

Ferit çıkmadan Farma abla gelmişti. Elinde tuttuğu kupayı bana uzattı.

"İ, kuzum, ısınırın."

Hastanede serumlar sayesinde beslenmiştim. Onun haricinde neredeyse hiçbir şey yememiştim. İsteksizce uzanıp bardağı elinden aldım. Bir şeyler yitip içmek zorundaydım. Bebeğimin ihtiyacı vardı. Midem düğüm düğüm olsa da ballı süttten küçük bir yudum aldım. Kusmamak için nefes alıyordum.

"Yemek de bir saate hazır olur."

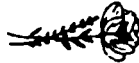
Gözlerim yorgun yüzüne kaydı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve yaşı olduğundan daha büyük görünüyordu. Birkaç günde zayıfladığını da çöken yüz hatlarından görebiliyordum. Oğuz'un yokluğu sadece beni değil hepimizi yıkıp geçmişti. Dolan gözlerimi acı dolu yüzünden çekip bardağa çevirdim.

Bu acıyla nasıl başa çıkacaktık?

Gözlerimden akan yaşlarla bir yudum daha aldım. Devam etmek zorundaydım. Kendi üstüme basıp karnımda büyüyen can için devam etmek zorundaydım.

Odaya girdiğimde yavaşça yatağın ona ait olan tarafına uzandım ve bacıklarını kendime doğru çektim. Yüzümü yastığına gömüp derin bir nefes aldım. Gözlerim sızladı.

Onu düşünerek gözlerimi kapattım. Anılarımda birlikteydik ve sadece uyuduğumda ona kavuşuyordum.

Saatler sonra nefes nefese uyandığımda kötü bir kâbus görmüştüm. Ne gördüğümü hatırlamasam da gözlerimden yaşlar akıyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Balkon açtığımda hıçkırıkları yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Her yeni gün yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Sabah ezanı okunmaya başladığında gözlerimi kapattım.

"Allah'ım ne olur onu bana geri ver."

Dudaklarımdan dökülen dualar eşliğinde elimle karnımı tuttum. "Bebeğimi bana bağışla."

Sadece o kalmıştı. O da giderse tutunduğum küçük dal parçası da kopardı. Şiddetli ağladığım için öksürmeye başladım. "Bana yaşamaya devam etmem için güç ver," diye fısıldadım. Bunu yapmak zorundaydım.

Ezan bittiğinde sessizlik çok ağır geldi. Bu odada onsuz durmak ağır geliyordu.

Titreyen bacaklarımla yerden kalkıp odadan dışarı çıktım. Kapıyı açtığımda Kürşat'ı merdivenlerde oturmuş bir halde buldum. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kan çanağı gibiydi. Normalde kısa kestiği saçları, yüzündeki sakallar gibi uzamıştı. Perişan görünüyordu.

“Nereye?”

Sorusunu duyunca duraksadım. Sahi nereye gidiyordum?

“Bilmiyorum,” dediğimde gözlerimden akan yaşlar yüzünden görüşüm bulanıktı. Kürşat yavaşça ayağa kalktı.

“Bir yere gitme.”

Haklıydı. Yalnız başıma bir yere gitmemem gerekiyordu ama duramamıştım işte.

Cevap vermeden öylece durmaya devam ettiğimde bana doğru bir adım attı.

“İçeri geç Süveyda, tek başına evden çıkma.”

“Dayanamıyorum,” diye hıçkırdım. O yokken onun evinde yapamıyordum. Niye anlamıyorlardı beni? Hiçbir şey olmamış gibi duramazdım işte.

Kürşat dişlerini sıktı. “Üzgünüm,” dediğinde sesi boğuktu.

“Hiç mi haber yok?”

Başını yere eğdiğinde cevabımı almıştım. Kapıyı tutan parmaklarım sıkılaştı. Bu cevabı her duyduğumda tokat yemiş gibi oluyordum.

Yavaşça kapıyı kapattım.

Sabah olana kadar yatakta uzanmaya devam ettim. Kolumu kaldıracak halim yoktu. Eserler birkaç saat önce evden ayrılmışlardı. Tek tesellim belki onlardan bir haber gelmesiydi. Kapı çalmaya başladığında anında doğruldum. Onların bir haber getirdiğini düşünerek odadan çıktığımda Fatma ablanın kapıyı açtığını gördüm. Kenara çekildiğinde Nazlı karşımda duruyordu.

Omuzları çökmüş, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kıvırcık saçlarını rastgele topladığı belliydi. Bana doğru bir adım attığında kuruduğunu düşündüğüm gözlerimden yaşlar aktı. Aynı yaşlar Nazlı'nın gözlerinde de vardı. Birbirimize bakarken sessizce ağladık.

Ne diyecektim ona şimdi ben? Oğuz'un boynumdaki kolyesi tenimi yaktı. Ona abisinin ölmüş olma ihtimalini nasıl söyleyecektim?

Başımı öne doğru eğdim.

Gözlerindeki acı parçalanmış kalbime ağır geliyordu.

Bana doğru bir adım attı. Titrek sesiyle, “Hâlâ haber gelmedi,” diye fısıldadı.

Haber gelmişti. Ama kara haberdı. Dişlerimi dudaklarıma bastırıp sadece ağladığımda birkaç adım daha attı. Söylemek zorunda olduklarım boğazımda dizilirken ilk defa Nazlı'ya sırtımı dönüp kaçıp gitmek istedim. Tam önümde durdu.

"Nive ağlıyorsun. Süveyda?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Haber yok. Nazlı."

Sesim fısıltı gibi olsa da beni duymuştu.

"Nasıl yok? Kaç gün oldu?" Sessizliğim karşısında tekrar konuştu. "Ama abim... O iyi, değil mi?"

Tutamadığım küçük bir hıçkırık dudaklarımdan firar etti. "Bilmiyorum."

Bilinmezlik kötüydü. Bilinmezlik öldürüyordu.

Nazlı önümde boş bir çuval gibi yere yığıldı. "O iyi," dedi. Başını öne eğmiş ağlarken, "Benim abime bir şey olmaz, iyi o," diye tekrar etti.

Ben de dizlerimin üstüne çöktüm. Başını kaldırdığında gözleri kocamandı. "Bırakmaz o bizi, ne beni ne de seni bırakır."

Kalbimdeki dikişler birer birer patladı. "Nazlı," diye hıçkırdım.

"Hem daha Emir'i kucığına alacak o."

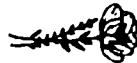
Tekrar, "Nazlı," dedim. Başka ne diyeceğimi bilmeden... Ardından uzanıp ona sarıldım.

"Biz onsuz yapamayız ki bunu bilir o. Gelir bize," diye hıçkırdı. "Hep geldi, yine gelir. Gitmez, benim abim bırakmaz beni."

Daha sıkı sarıldım Nazlı'ya. Acısını almak istedim, acım azalsın istedim. Olmadı.

Kendisi de ağlamasına rağmen "Ağlama, iyi o," diye itiraz etti. Defalarca, "İyi o," dedi. "Benim abime bir şey olmaz."

Yüzünü omzuma gömdü. Cevap veremedim. O ısrarla iyi olduğunu söylerken tek kelime edemedim. Boynumdaki ağırlık dudaklarımı mühürlemişti. Bu yüzden sadece ona sarıldım ve günlerdir yapabildiğim tek şeyi yapıp ağladım.

OĞUZ SARHAN

Kafamı biraz da olsun toplamam için nefes almam gerekiyordu. Burnumdan derin nefesler aldım ama işe yaramadı çünkü ortamdaki hava çok ağırdı. Gözlerimi kapattım ve kollarımı çekiştirdim. Bileklerim su borusuna kelepçelendiği için soyulup su toplamıştı. Ayak bileklerim de halada sıkıca bağlanmıştı. Üstümde sadece pantolon vardı.

Ayakkabılarımı da işkenceye başlamadan önce almışlardı ve kolyemi... muhtemelen onunla ilgili bir şeyler yapmışlardı.

Başımı duvara dayadığımda gözlerimi açıp karanlık tavana baktım. Durmadan işkence görüyordum. O anlar aklıma gelince yüzümü buruşturdum. Elektrikli işkencelerden nefret ediyordum. Beynim sikilmiş gibiydi.

Bedenimde sızlamayan tek bir kemik kalmamıştı. Başıma aldığım darbelerden ötürü de bilincim ara ara kapanıyordu. Tekrar o bulanık anlardan birindeydim. Aklımı toplamaya çalışsam da başaramadım, kulağımda sevdiğim kadının sesi yankılanıyordu. *Ona ihtiyacım vardı.* Bu lanet yerden kurtulmak zorundaydım.

Yarısını içtiğim su şişesini almaya çalıştığımda omzumdaki derin kesik sızladı. Muhtemelen bu kirli ortam yüzünden iltihaplanmıştı. Ciddi bir tedavi gerekiyordu. Yüzümü buruşturarak şişeyi alıp birkaç yudum su içtim.

Beni konuşturmayı başaramamışlardı. Bu yüzden öfkeleri büyüyor ve daha saldırgan oluyorlardı. Yorgun nefesimi dışarı bıraktım. Neyse ki ihtiyaçlarımı karşılamam için dışarı çıkarıyorlardı. Bir keresinde beni çıkaran genç bir çocuktü ve gözümü doğru düzgün bağlamamıştı. Bu yüzden dışarıyı görebilmiştim. Kaçmayı başarırsam nereye gideceğimi biliyordum.

Buradan kurtulmak zorundaydım. Şu an nasıl yapacağımı bilmesem de bunu yapmak zorundaydım. Kaç gündür burada olduğumu artık bilmiyordum. Bilincimi birkaç kere kaybettiğim için zaman kavramını yitirmiştim.

Süveyda'nın nasıl bir halde olduğunu kestiremiyordum ve bu beni kahrediyordu. Muhtemelen öldüğüm düşünölüyordu, bu yüzden kolyemi göndermiş olmalıydılar. Süveyda böyle bir acıyla başa çıkamazdı. "Adi orospu çocukları!"

Kapı açıldığında gözlerimi araladım. İtalyan adam içeri girip ışığı yaktı. Birkaç adım atıp önümde durduğunda yüzünde aşağılayan bir ifade vardı.

İtalyanca, "Şu haline bak," dediğinde tepkisiz durmaya devam ettim. "Leş gibi bir haldesin."

Buradan çıktığımda durumu tam tersine çevirecektim.

Birkaç adım atıp tam karşımda dikildi. Bu defa bozuk Türkçesiyle, "Susmaya devam mı edeceksin?" diye sordu. "Sen buradayken sevdiğin kadın yalnız ve korunmasız."

Anlaşılan psikolojik baskı zamanıydı. İnce noktayı bulduklarından beri oraya basmaya çekinmiyorlardı. Bunu belli ettiğim için kendime duyduğum öfkeyi bastırdım. Yüzümü ifadesiz tutmak için tüm gücümü harcıyordum.

"Ona kavuşmayı hiç mi istemiyorsun?"

Konuştüğüm an kafama bir kurşun sıkıp beni bir kenara atacıklarını bilecek kadar aklım başımdaydı.

"Onu korumana ihtiyacı var."

Yoktu. Süveyda kendi başına ayakta duracak kadar güçlü bir kadındı. En zor günlerinde bile kimseye söylemeden tek başına halletmeye çalışmıştı. Ayrıca Eser ve Vural vardı. Aynı zamanda köstebek...

Siktir!

Hayır, hayır. Eser ve Vural onu korurdu.

"Zavallı kız, sen burada susmaya devam ederken o belki de çoktan..." deyip sustu. İçimde kaynayan öfke, boğazıma kadar tırmandı ama susmaya devam ettim.

Buradan kurtulacak ve Süveyda'ya gidecektim.

Bu cümleyi içimden defalarca tekrarlardım. Bana üstten baktıktan sonra başını iki yana doğru sallayıp odadan çıktı.

"Allah kahretsin!"

Biri, "Kalk artık!" diye bağırdı.

Önceden uyanmış olsam da etrafı dinlediğim için uyuyor taklidi yapıyordum. Başımda konuşan adam haricinde etraf sessizdi. Muhtemelen ondan başka kimse yoktu. Bu iyi bir gelişmeydi.

Adam kolumu kabaca dürttü. Yaralı omzum olduğu için gözlerim bir an karardı. Yara gittikçe kötüleşiyordu.

"Kalk dedim sana!"

Kapalı gözlerimi açtım. Bu gözümü doğru düzgün bağlamayan gençti ve şu an sarhoştı. Ayakta zor duruyordu. *Güzel.*

Kollarımdaki kelepçenin anahtarına uzanıp açmaya başladığında hamle yapmadan sabırla bekledim.

Ev sessiz olsa da başkaları olabilirdi. Öncelikle kimsenin olmadığından emin olmam gerekiyordu yoksa sonuçları ağır olurdu ve yaralı bedenim daha fazlasını kaldıramayabilirdi.

Aptal herif kafası yerinde olmadığı için gözlerimi yine öylesine bağladı. Bu sayede etrafı görebiliyordum. Kelepçenin anahtarını hangi cebine koyduğunu görebildim.

"Yürü."

Elinde tuttuğu tabancayla omzumu bir kez daha dürttü.

Başım öne eğik bir şekilde yürüyerek odadan çıktım. Ev hâlâ sessizdi. Kapının kenarından geçerken salona baktım. Bir tane adam elinde içki şişesiyle sızıp kalmıştı.

Yanımdaki adam kapıyı açıp, “Hadi,” diyerek ilerlemem için işaret etti. Temiz hava yüzüme çarptığında kafamı toplamak için art arda nefesler aldım. Oksijen almak iyi gelmişti. Zihnindeki sis biraz daha dağıldı.

Gözlerim etrafta gezindi, neredeyse gece olduğu için etraf karanlıktı. Buradan kaçıp ormanın içinde geceye karışabilirdim.

Vücudum adrenalin salgılamaya başladığı için bedenimdeki ağrıları hissetmiyordum. Adam bir kez daha dürterek, “Acele et,” deyip karşıyı gösterdi.

Sanki bir ses duymuş gibi numaradan irkildiğimde başını arkaya çevirdi. *Aptal piç.*

Gözümdeki bezi çıkarıp kolumu adamın boynuna doladım ve sıkıca tuttum. Bu hareket yaralı omzumu zorlasa da görmezden geldim. Onu kendime çekip daha çok sıktım ve o kırılma sesini duydum. Adamın işi bitmişti. Gevşeyen bedenini bırakınca külçe gibi yığıldı.

Hızlıca eğilip cebindeki anahtarları aldım ve kelepçelerden kurtuldum. Yere düşen silahını aldıktan sonra etrafa baktım. Henüz gelen kimse yoktu. Adamın ceplerine bakınca cepte telefonunu gördüm. Hemen çıkarıp adamın yüzüne tuttum, kilit açıldı.

Ardından ağaçlık alana doğru koştum. Saat gecenin birini geçiyordu.

Ağaçların arasından tüm gücümle koştum. İlerledikçe ağaçlar seyrekleşiyodu. Aldığım eğitimler sayesinde normal bir insandan daha uzun bir süre koşabilirdim neyse ki. Yaklaşık yarım saatin ardından yavaşlamaya başladım. Artık acıyı daha net hissedebiliyordum. Durup biraz soluklandığımda kollarıma doğru akan kanı gördüm. Yara feci bir haldeydi.

Ekran süresini ayarladığım telefonu çıkarıp ezberlediğim numarayı tuşladım. İkinci çalışta açmıştı.

“Benim.”

Vural keskin bir nefes aldı. “Hayattasın,” diye soludu. Bakışlarım omzuma kaydı. *Şu an için evet.*

“Neredesin?”

Konum attığımda Vural derin bir nefes aldı. “Yakınlarda bir ekip var.”

Karanlık ormanda ilerleyip dağa doğru yürüdüm.

“Orada birinin tutulduğuna dair ihbar verilmiş, Oğuz. İlerlemeye devam et.”

Sessizce ilerlemeye devam ettim. Fakat gücüm tükeniyordu. İki kayanın arasındaki bir yere girip çöktüğümde telefon kapanmak üzereydi.

“Dayan kardeşim, geliyoruz.”

Biraz soluklanmaya çalıştım. Aradan kaç dakika geçtiğini kestiremediğim bir süre sonra uzaktan gelen helikopter sesini duydum. Benim için

gelmişlerdi. Kavanın arasından çıkıp açık alana doğru yürüdüm. Bir yandan da etrafla kolaçan ediyordum.

Açıklığa çıktığımda tahmin ettiğim gibi helikopter inişe geçmişti, beni kurtarmak için özel kuvvet gelmişti.

Helikoptere doğru koştuğum sırada silah sesleri duyulmaya başladı.

"Siktir!"

Gelmışlerdi. Hızlıca koştuğumda kamuflaj giyen iki adama doğru zıpladım. Beni tuttuklarında helikopterin kabinine atladım. Pilot koordinatları alarak yükselişe geçtiğinde yanımdaki adamın da yardımıyla son gücümü kullanarak kendimi koltuğa attım. Helikopter gecenin içinde kaybolurken ateş açan adamlar bordo bereliler tarafından öldürülmüştü.

Arkama yaslandım ve acının bedenimden dışarı çıkmasına izin verdim. Gözkapaklarım ağırlaştığında uykuya dalmam ışık hızında olmuştu.

"O yolu buldum güzelim..."

33. TUTKUN

*"Seni seviyorum ve senin için her şeyim.
Beni seviyorsun ve benim için her şeyin."*

On Üç Günün Mektupları, Cemal Süreya

Yattığım yerden yavaşça doğrulmaya çalıştığımda omzumdaki acı nüksetti. Dişlerimi birbirine bastırıp ayaklarımı yere değdirdim ve üç gündür yattığım yataktan kalkmaya çalıştım. Tam üç gün önce Türkiye topraklarına ayak basmıştım, o günden beri özel bir hastanede kalıyordum. Durumum tahmin ettiğimden kötüydü, bu yüzden toparlanmam da öyle kolay olmamıştı. Başıma aldığım darbeler yüzünden kafatasımda çatlak vardı, beyin sarsıntısı geçirmiştim.

Omzumdaki kesik yüzünden de küçük sayılacak bir operasyon geçirmiştim. Omzuma baktım, ilaçlara rağmen fena halde acıyordu. Ve başımdaki ağrı hiç dinmiyordu. Ama yeterdi. Artık harekete geçme vaktim gelmişti.

"Oğuz Bey?"

Orta yaşlardaki hemşire şaşkınca odaya girdi.

"Neden kalkuyorsunuz?" Kübra Hemşire tanıdığım ve güvendiğim biriydi. Yaralandığımız zaman tıbbi müdahale için geldiğimiz ilk yer onun da çalıştığı hastane oluyordu.

"Yatmanız gerekiyor."

Derin bir nefes aldım. Bu defa konu farklıydı. Yanına dönmem gereken biri vardı.

"Burada yeterince kaldım, gitme vaktim geldi."

"Henüz iyileşmediniz."

"Kendimi daha iyi hissediyorum. Hem yolcu yolunda gerek."

Ayağa kalkarak, dikkatli adımlarla dolabı açıp Vural'ın getirdiği tişörtü aldım. Bu omuzla giymem zor olacaktı. Önce yaralı omzumdan geçirdiğimde keskin acı nefesimi kesti. "Siktir!" Dudaklarımı birbirine bastırıp tişörtü başımdan geçirdim.

"Gitmeniz için izin vermedim."

"Gerçekten gitmem gerekiyor."

Süveyda'ya gitmem ve onu kollarımın arasına almam gerekiyordu. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmak omzumdaki acıyı bastırarak kadar kuvvetliydi. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmek zorundaydım.

Sente Narlı vardı. Narlı'nın olanlardan habersiz olmasını çok isterdim ama onu ilk defa bu kadar uzun süre habersiz bırakmıştım. Muhtemelen o da işlerin ters gittiğini anlamıştı. Küçük kız kardeşim hassastı, bu durum onu derinden etkilemiş olmalıydı. Sıkıntıyla ofladım. Arkamda ne çok enkaz bırakmıştım. Kahretsin. İyi olduğumu görmeleri gerekiyordu.

"Oğuz Bey bunu yapamam. Özellikle başınıza aldığınız darbelerden sonra! Omrunur da pek iç açıcı durumda değil."

"İyiyim ben." Onay vermeyen gözlerine baktım. "Gitmek zorundayım."

Kübra Hemşire iş geçirirken beni inceledi.

"Söz dinlemeyeceksiniz."

Başımınla onayladığımda kapı açıldı. Vural içeri girince Kübra Hemşire son şans olarak ona baktı.

"Oğuz Bey inatla çıkmak istiyor."

Vural bize döndüğünde elimi havaya kaldırdım. "Bir de sen başlama. Daha fazla burada yatamam."

Vural iki elini havaya kaldırdı. "Ne haddime. Hem Oğuz haklı, Kübra Hanım. Artık eve dönse iyi olacak."

Vural'ın sözleri üzerine çatılan kaşlarımla baktım. Bir şeyler yolunda gitmiyor olmalıydı. Aksi takdirde Vural bu kadar çabuk kabul etmezdi. "Ne oldu? Süveyda iyi mi?" İçime dolan endişe katlanarak çoğalıyordu.

Vural yorgun bir nefes aldı.

"Çalışma masanın üstünde kanlı kolyeni buldu."

"Kahretsin," diye fısıldadım. Gitmeden önce o kolyenin şans getirdiğine dair bir şeyler söylemiştim. O kalles adamlar tam da tahmin ettiğimi yapmışlar ve benim için ölü süsü vermişlerdi. Başımdaki ağrı şiddetini artırınca elimi alnıma yerleştirip gergince ovdum. Süveyda'nın ne halde olduğunu düşünemiyordum bile. Yatağın kenarına tekme attığımda omzumdaki ağrı yüzünden nefesim kesildi. "Sikerim böyle işi!"

"Oğuz sakın ol!"

"Ben burada yatarken o kız orada..." Cümlemin devamını getiremediğim için sustum.

"Vural, o iyi değil mi?"

Vural gözlerini kaçırırken boğazını temizledi. "Şöyle ki..." diye cümleye başlayıp kısa bir an duraksadı. "Ne halde olduğunu az çok tahmin ediyorsundur. Bu yüzden kendini iyi hissediyorsan gitmemiz daha mantıklı."

Bir an önce buradan gitmem gerekiyordu.

"Yaşadığımı biliyor mu?"

Vural başını sağa sola salladı. "Seni sağ salım eve götürene kadar bir şey söylememeye karar verdik."

Çenemi kaşıdım.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Vural derin bir nefes aldı.

“Gitmemiz gerekiyor. Geri kalanları sana benim değil Süveyda’nın anlatması daha doğru olur.”

Neler olabileceğini düşünmek bile midemdeki düğümü büyütüyordu. İyi olduğunu bilmekle yetinecektim. Sevdiğim kadın iyi olduğu sürece her şeyi atlatabilirdim.

“Hadi seni buradan çıkaralım kardeşim.”

Kübra Hemşire istemeyerek de olsa izni vermişti.

“Helikopter bekliyor, çıkalım.”

Hastanenin koridoruna çıktığımızda telefonumu çıkarıp Fatma ablayı aradım.

“Oğuz!”

Yetimhanede anne sevgisi görmeden büyüyen bir çocuktum. Fakat Fatma abla, bana bu sevgiyi tattırmıştı. Beni evladı gibi sevip korumuştı. Annemden daha çok annelik yapmıştı. Bu yüzden yeri apayrıydı. Sesini duyunca boğazım düğümlendi.

“Fatma ablam.”

“Canım oğlum benim, iyisin değil mi?”

Sesinden ağladığını anlamıştım. “İyiyim, sadece ufak tefek yaralarım var. Yakında geleceğiz.”

Tahminen akşama doğru Ankara’da olurduk.

Titreyen sesiyle, “Çok şükür Allah’ım. Bekliyoruz oğlum sağ salim gelin,” dedi.

“Ablam, Süveyda’ya bir şey anlatma olur mu? Ben gelince her şeyi anlatacağım.”

“Anlatmam oğlum merak etme ama...” deyip sustu.

Bu sessizliğin ağırlığını kalbimde hissettim. “Ama?” diye üsteledim.

“Zor bir süreçti, hepimiz için zordu ama Süveyda...” deyip içli bir nefes aldı. “Zor şeyler yaşadı.”

Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüyordu. Telefonu kapattığımda göğsümdeki huzursuzluk büyümeye devam ediyordu. Onu görmeden bu his gitmeyecekti. Adımlarımı hızlandırdığımda Vural sessizce ayak uydurdu. Hastaneden çıktığımızda derin bir nefes aldım. Kısa bir an gökyüzüne baktım. *Yaşıyordum...* Yaşadığım onca şeye rağmen hayattaydım.

Bunu başarmamı sağlayan Süveyda’ya verdiğim sözdü.

SÜVEYDA KARAYAGIZ

Zaman acıları geçirmiyordu. Sadece yaraların kabuk tutmasını sağlıyordu. Fakat ufacık bir anı o kabuğu söküp atıyordu. Sürekli onunla geçirdiğim anları düşünüyordum, fotoğraflarına bakıyordum. Çünkü korkuyordum. Yürünü, bakışlarını unutmaktan deli gibi korkuyordum.

Bunun mümkün olmayacağını derinlerde bir yerde bilsem de acının uyuşturduğu zihnim benimle aynı fikirde değildi. Zaman geçtikçe daha az konuşur olmuştum. Kendi dünyamın içinde yaşıyordum. Hayat akıp gidiyordu ve ben de bir kenara çekilmiş olanları izliyordum. Nereye ait olduğumu bilmeyen bir yabancı gibiydim. Oğuz'un yokluğu bildiğim her şeyi unutturmuştu. Daha beteri bunlara rağmen yaşamaya devam etmek zorunda kalmaktı.

Çünkü hayat her şeye rağmen devam ediyordu. Hayatın kayıplara saygısı yoktu. Tüm acılarımızın, yaşadıklarımızın üstüne basa basa devam ediyordu.

Bugün Fatma ablanın bile diğer günlere oranla daha iyi olduğunu fark ettim. Yüzündeki yas hafiflemişti. Gözlerinden taşan acılar durulmuştu. Nedenini bilmediğim gibi sormadım da. Herkesin yaşananlarla başa çıkma yöntemi farklıydı. Ben hâlâ doğru düzgün nefes almayı başaramıyordum mesela. Aldığım her nefes, yokluğunun soluk borumda oluşturduğu acıya takılıyordu.

Odamdan çıkıp koridora doğru ilerledim. Fatma ablanın gözlerini üstümde hissediyordum. Görmezden gelip ayakkabılarımı aldığımda, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Biraz hava almak istiyorum."

Salonda duran Eser de ayağa kalkıp yanıma geldi. O da daha iyi görünüyordu. Onların böyle olması iyi bir şeydi belki ama benim canımı acıtıyordu.

"Çıkalım o zaman, Süveyda."

Tek başıma gitmek istiyordum. Çocukmuşum gibi sürekli yanımda birilerinin bana göz kulak olmasını istemiyordum. Ama Eser'in söz dinlemeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden itiraz etmek yerine kapıyı açtım. O da hemen arkamdaydı. Asansöre bindiğimizde burada yaşadığımız taze anılar boğazıma sıra sıra dizildi. Yutkunamadım.

Özlem burnumun direğini sızlatıyordu. Gözlerimi kapattım.

"Yine mi asıldı güzel yüzün? Güzel yüzlüm..."

Oğuz'un sesi kulaklarımda çınladığında hafifçe gülümsedim.

"Hadi inelim."

Eser'in sesi beni daldığım düşlerden ayırdı. Bu beni rahatsız etse de ses çıkarmadan asansör kabininden indim. Elimde sadece kısa süreli anılar vardı. Hepsi geçiciydi...

Eser arabasının kapısını açtığında önce yola sonra ona baktım. Aslında yürümek istiyordum ama şimdi aklıma başka bir şey gelmişti.

"Düşler Sokağı'na götürsene beni."

Kafeye gidip Nazlı'yı görmek istemiştim. Eser başıyla onayladığında arabaya bindim. O da arabaya bindikten sonra radyodan bir şeyler açtı. Başımı cama yasladığımda birkaç şarkı çaldı, yol akıp gitti ama kalbimdeki acı hiç azalmadı. Bugün ağlamayacak kadar uyumuş bir haldeydim. Sanki beynimden kalbime akan bir uyuşturucu damarlarımda geziniyordu. Keşke acılarımı da uyuştursaydı.

Sonra Cem Adrian'ın sesini duydum. *Herkes Gider mi* isimli şarkısını dinlerken uyuşukluk acı veren bir hızla bitti.

Herkes gider mi?

Söyle bana küçük adam

Her şey biter mi?

Gözyaşlarım şimdi o kadar hızlı akıyordu ki durduramıyordum. *Herkes gitseydi, sen kalsaydın Oğuz. Sen bana kalsaydın.* Başım öne doğru düştü. Sessiz hıçkırıkları yüzünden omuzlarım sarsılıyordu.

Herkes gider mi?

"Gitti..." diye fısıldadım.

Eser'in adımı seslendiğinin bile farkında değildim. Araba durduğunda daha fazla kapalı alanda kalamadım. Kendimi arabadan dışarı attım. Yaşlardan ötürü bulanık gören gözlerimi kafeye çevirdim. Her şeyin başladığı yerdeydim. Aynı noktaya geri dönmüştüm ama aynı kişi değildim. Ne kalbim ne de ruhumda tanıdık bir şey kalmıştı.

Kalbimde bir mezar daha açılmıştı şimdi. Yüreğimdaki matem öyle ağır geliyordu ki çöküyordum. Kitap kafe de kapalıydı. Her daim açık olan yer de kapanmıştı. Bu yüzüme tokat gibi çarptı. Ufak bir umudum vardı, avuçlarımda can çekişti. Kafeye doğru yürüdüğümde çantamdan yedek anahtarı çıkarttım. Titreyen ellerimle kilidi açıp içeri adım attığımda anı olarak sağanak bir yağmur gibi üstüme yağdı.

Boğuldum.

Sarsak adımlarla içeriye doğru yürüdüğümde Eser beni yalnız bırakmıştı. Bu yalnızlığa ihtiyacım vardı. Oğuz ile ilk defa tanıştığımız kitaplığa doğru yürüdüm. Kitaplık aynı yerdeydi, o kitap da aynı yerdeydi, her şey aynıydı. Acı verecek kadar aynıydı. Ayakta kalmaya devam etmek için

kıvraklığa tutundum. Başım öne düşmüş ağlamaya devam ederken anılar, içimimi parçalıyordu.

"Süveyda..."

Yine sesini duyuyordum. Bu anlar benim içim öyle değerliydi ki kelimelerle tarif edemezdim.

"Süveyda'm..." diye fısıldadı tekrar.

Bu defa o kadar gerçekçiydi ki gülümsedim. Adım seslerini duyana kadar her şeyin bir hayalden ibaret olduğuna emindim. Fakat sesler yaklaşıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olurken başımı kapıya doğru çevirmek istedim fakat yanılıyor olmaktan korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki bütün bedenim titriyordu. Tüm korkularıma inat o küçük umut tanesine bir kez daha sarıldım. Yanılma pahasına bunu yaptım ve başımı kapıya doğru çevirdim.

Nasıl?

Oğuz benden birkaç adım ileride duruyordu. Üstünde siyah bir kot ve aynı renk bir tişört vardı. O kadar gerçekçi duruyordu ki! İnanamayarak başımı iki yana doğru salladım. Nefes almaya çalıştım ama yapamadım. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Gözümü kapattığım an kaybolacağından korkuyordum çünkü.

Hayal dahi olsa benimle kalsın istedim.

"Meleğim..."

Sesi fısıltıyı andırıyordu. Gözlerim arkasında duran Eser ve Vural'a kaydı. İkisi de hafifçe gülümsüyordu. Rüya mıydı bu? Zihnim beni kandırıyor muydu? Oğuz bana doğru yürümeye devam etti. Adımları ağır ve aksaktı. Yüzünde de yaralar vardı. Dudağındaki yaraya rağmen tedirgin bir şekilde gülümsüyordu.

"Ama kolyen..." diye fısıldadım. Önümde durduğunda yüzümü ellerinin arasına aldı. Sıcacıktı. Elleri o kadar sıcaktı ki ağladım. Ölüler sıcak olmazdı, babam buz gibiydi. Elini tutmuştum, elim günlerce ısınmamıştı. Ama Oğuz... o kadar sıcaktı ki kalbime kadar ısındım. "Ö-öldüğünü sandım."

"Ölmedim sevgilim, buradayım." Yüzünü bana doğru eğdi. "Yanıdayım, seninleyim."

Yaşıyordu, buradaydı. "Ben..." desem de devamını getiremedim. Dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı ve bir kez daha fısıldadı. "Buradayım."

Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin şaşkınlığıyla kollarımı sıkıca boynuna sardım. Gerçekti. Bu defa rüya görmüyordum.

"Oğuz..."

Geri çekilip yüzümdeki yaşları sildiğinde gözlerinin içi kıpkırmızı ve akmayan yaşlardan ötürü parlaktı. Ellerimi yüzüne yerleştirdim. Onu hissetmenin verdiği tarifsiz his içime yayıldığında tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. Yüzüne, saçlarına, omuzlarına dokundum. Bacaklarım beni taşıyamayacak gibi olunca sendeledim ama Oğuz beni tuttu. *O beni hep tutardı.*

“Gerçeksın.”

Başıyla onayladığında hafifçe güldüm. Yaşadığım şoktan ötürü duygu durumum sürekli değişiyordu. Ne tepki vereceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Bu yüzden gözlerimden yaşlar oluk oluk akarken dudaklarımdan kahkaha sesleri dökülüyordu. Günlerdir varlığını acıyla değiştiren kalbimin ritimleri öyle hızlanmıştı ki başım dönüyordu. Tekrar sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki kollarım acıdı. Yüzümü boynuna gömüp koklamaya doyamadığım kokusunu içime çektim.

Ben günler sonra ilk defa nefes aldım.

Yüzünü saçlarımdan arasına sakladığında tuttuğu gözyaşlarını akıttığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. İnanması güç geliyordu sanki kollarımın arasında bir mucize vardı.

Yüzüne bir kez daha bakmak için geri çekildiğimde Oğuz yüzünü buruşturdu. Gözlerim bedeninden gezinirken, “İyi misin?” diye soludum.

“İyiyim.” Eliyle yanağımı okşadı. “Sen yanımdayken nasıl iyi olmam?”

Sözlerine rağmen teni solgundu ve yüzünde beliren çizgiler acı içinde olduğunu gösteriyordu. Kaşlarım çatılırken isteksizce geriye doğru bir adım atıp onu inceledim. Güçlü durmaya çalışsa da iyi değildi.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım ben. Başımı aşağı doğru eğerken, “İyiyim,” diyebildim. Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Nefesini hissediyordum. Sıcaklığını hissediyordum. Şüphelerimin hepsine öldürücü bir darbeydi bunlar. Yine de o kadar şaşkın ve afallamış bir haldeydim ki ne düşüneceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Kaybı ruhu-ma öyle derin işlemişti ki şimdi varlığına inanamıyordum.

Diğer kolunu indirdiğinde yüzü tekrar acıyla kasıldı. Elimi tutup parmaklarını parmaklarımdan arasına geçirdi.

“Şoku atlattığında sana olanları anlatacağım.”

Elimi yanağına yerleştirdim. Gerçek olduğunu hissetmek istiyordum. Fakat teni olması gerekenden daha sıcaktı. Elim alnına doğru kaydığında haklı olduğumu daha iyi anladım.

“Ateşin var.”

Elim omzuna doğru kaydığında acıyla irkildi. Hissettiğim ıslaklıkla gözlerim büyüdü. “Omzun kanıyor,” diye soludum.

"İnatçı herif, iyileşmeden çıktın değil mi?"

Görlerim konuşan Eser'i bulduğunda bize doğru geldiler.

Vural araya girdi. "Kübra Hemşire çıkmayın diye ısrar etti ama Oğuz bağlasak durmazdı."

"Neyin var?"

Endişe içimde kaynarken Oğuz yüzünü astı. "İyiyim ben, sadece yorgunum." Sözlerinin aksine ayakta zor duruyordu.

"Hastaneye gidiyoruz."

İtiraz edeceği sırada öne doğru sendeledi. Eser uzanıp sağlam olan kolunu tuttu.

"Hemen gidiyoruz," diye direttim. Bir kez daha ona bir şey olmasına katlanamazdım. Bu yüzden itirazlarını duymazdan gelerek kafenin çıkışına doğru yürüdük. Oğuz elimi bırakmadan yürüdüğünde hafif topallıyordu. Başına neler geldiğini tahmin bile edemiyordum.

İçimde baş gösteren sızıyı bastırdım. Yaşıyor olduğunun verdiği mutluluğu hiçbir şey gölgeleyemezdi.

İkimiz arabanın arka koltuğuna geçtiğimizde hâlâ garip bir ruh halindeydim. Mutluluktan havalara uçmam gerekiyordu ama üstümdeki büyük şok etkisini koruyordu. Hâlâ bir rüya olmasından korkuyordum. Bu yüzden elini sıkı sıkı tutmuştum. Sanki bıraksam kaybolacaktı.

Eser arabayı çalıştırdığında Vural da yan koltuktaydı.

"Neler oldu?"

Eser'in sorusu karşısında Oğuz derin bir nefes aldı. "Volkan itinin babası ve ortağı olan İtalyan bir adamın suç örgütü tarafından kaçırıldım."

Sözlerini duyunca bedenim kaskatı kesildi. *Benim yüzümden neler yaşamıştı...* Başımı eğdiğimde Oğuz tuttuğu elimi öptü.

"O kolyeyi de size onlar gönderdiler."

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Tüm yaşadıklarının asıl nedeni bendim. Bu yük o kadar ağır geldi ki başım öne doğru düştü. Vicdanımın ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Tüm yaşananlardan kendimi sorumlu tutuyordum. Ben hayatına girmemiş olsaydım o bunların hiçbirini yaşamayacaktı. Az daha benim yüzümden ölecekti... Bedenim titremeye başladığında elimi daha sıkı tuttu.

"Kolyeyi size beni aramayı kesmeniz için yollamış olmalılar. İtalyan olanın evde olmadığı gece kaçabildim."

Başımı sağlam omzuna yasladım. Başarılı olmuşlardı. Beni Oğuz'un öldüğüne inandırmışlardı. Onlar yüzünden az daha hem bebeğimden olacaktım hem de... Fatma abla gelmeseydi eğer kendi canımdan. O anlar çok

bulanıktı, düşüncelerimin sağlıklı olmadığını da biliyordum. O halde her şeyi yapabiliirdim.

Oğuz yorgun bir sesle, “Detayları sonra konuşuruz,” dedi. Ardından başını yana eğip başıma yasladı. Araba durana kadar tek kelime etmedik. Nefes alış verişini dinliyordum. Bundan daha güzel bir ses olamazdı benim için. Gözlerimi kapattığımda günler sonra ilk defa içime yayılan huzuru duyumsadım. Oğuz buradaydı ve bebeğimiz bizimleydi.

Ona bunu söylemek için gözlerimi açtım. “Oğuz?”

Nefes alış verişi düzenli bir haldeydi. Uyuyakalmış olmalıydı. Araba hastanenin otoparkında durduğunda Vural bize döndü.

“Geldik.”

“Uyuyakaldı,” diye fısıldadım.

“Yüksek ateşten olmalı.”

Elimi yüzüne yerleştirip yanağını okşadım. “Oğuz.”

Yorgun bakan gözleri açıldığında, “Hastaneye geldik,” diye fısıldadım. Başıyla onayladığında arabadan indik. Tanıdık bir doktor olduğunu söyleyen Eser önden gidip yatış işlemlerini halletmişti.

Oğuz ise geçen her saniye daha yorgun görünüyordu. Vural’ın desteğiyle kalacağı odaya gittiğimizde Oğuz’un yaşlarında, uzun boylu bir erkek doktor içeri girdi. Adının Osman olduğunu öğrendiğim doktor son derece ciddi biriydi. Büyük bir dikkatle onu muayene etmeye başladı.

“Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu, Oğuz.”

Oğuz iç geçirdi. “Keşke uzamaya devam etseydi.”

Sarışın doktor hafifçe gülmek dışında tepki vermedi. Oğuz’un üstündeki tişörtü keserek çıkarttı. Dikişlerini zorladığı için yarası kötüleşmişti. Muayene bitince ardından dikişlerini yeniledi. Oğuz bu sürede yarı baygındı. Yarası iltihap kapıldığı için halsizlik ve yüksek ateş yapıyordu. Serum takıldıktan sonra doktor ve hemşire odadan çıktı.

Vural sıkıntılı bir sesle, “Benim Kocaeli’ye dönmem lazım,” dedi.

Oğuz ona doğru döndü. “Sahi sen hâlâ neden buradasın? Git artık.”

Vural, Oğuz’a doğru yürüyüp elini sağlam omzuna yerleştirdi.

Yüzündeki ciddi ifadeyle konuştu. “İyisin değil mi?”

Oğuz dişlerini göstererek sırttı. “İyiyim tabii lan.”

“Bizi bırakmadığın için sağ ol kaptan.”

Ardından başıyla selam verip odadan çıktı. Eser’in gözleri ikimizin arasında gezinirken, “Ben sizi yalnız bırakayım da hasret giderin,” dedi. “Ararsanız da kantindeyim.”

Fırtına hızıyla odadan çıkmıştı. Ben ise duvarın kenarına çekilmiş Oğuz’u izliyordum. Olanları tam olarak kavrayamadığım için yaşananları

her anımları telihı gibiydim. Başımı kaldırıncı kalbimi yerinden söken el rengi gözleri beni buldu. O gözleri tekrar görecekime dair umutlarımı yitirdikten sonra yine karşımdaydı. Yine bana aşkla bakıyordu.

"Gel buraya"

Gözünü ikilemeden yaslandığım yerden doğrulup ona doğru yürüdüm. Elini urattığında uzanıp tuttum ve yatağın kenarına oturdum. Gözlerim ona duydüğüm hasrele yüzünde gezindi. Kestane rengi saçları normale oranla daha uzundu. Elini uzatıp geriye doğru iteledim. Yumuşacık saçları ellerimin arasında dağılıyordu. Sakalları da daha uzundu, bu tarz ona serse-ri bir hava katmıştı. Bu düşünce karşısında gülümsedim. Oğuz Sarhan bir CEO olarak her zaman son derece düzenli ve tertipli bir adamdı. Şu anki halinin aksine...

Elim yanağına kaydığında sert sakalları avucumu çizdi. Zayıfladığı için yüzü çökmüştü. Gözlerinin etrafı kararmış ve dudakları solmuştu. Bunlar haricinde çenesinin bir kenarı mordur. Dudağı ve kaşı yarılmıştı. Sevmeye doyamadığım, bakmaya kıyamadığım yüzünü ve vücudunu hırpalamışlardı.

"Sözünü tuttun," diye fısıldadım. "Bana geri döndün."

"Sana her zaman geri dönerim."

Eğilip dudaklarımı alına yasladım. Varlığını içime çektim ve onu bir kez daha sevdim.

"Nasıldı?" diye sorduğumda keskin bir nefes aldı. Geri çekildiğinde kısa bir an sustu.

"Çaresizceydi." Kısa bir an sustuğunda bedeni gerilmişti. O anları hatırlamak iyi gelmemiş olmalıydı. "Bir şey yapamamak kötüydü, onlara karşılık veremiyordum çünkü elim kolum bağlıydı. Bu çok çaresiz hissettirdi. Her şey kafamda bittiği için işkencelerine dayanmak kolaydı, asıl zor olan kısım..." deyip sustu. Tuttuğum elini okşadım. "Size iyi olduğuma dair bir haber verememek... Bu en kötüsüydü."

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundüğümde yanağımı okşadı. "Şşş, ağlama artık."

O söyleyene kadar ağladığının farkında bile değildim. Burnumu çektiğimde, "Aklım hep sendeydi," dedi. "Sana odaklandığım için yenilmedim."

Hafifçe gülümsediğimde, "Yanıma uzan," dedi. Başımı iki yana doğru salladım. Tek yapmak istediğim onu izlemektir. Bir kez daha eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bana karşılık veren dudaklarıyla farklı şeyler hissetmeye başlamıştım. Buz kesen kalbimin damarları erimişti. Gözlerimden akan yaşlar onun yüzüne aktığında bir kez daha öpüp hafifçe geri çekildim.

Elini belime yerleştirip okşarken, "Çok özledim," diye fısıldadı. Eli saçlarıma kaydığında gözlerindeki özlem içimi ısıtıyordu.

“Oğuz?”

“Söyle güzelim.”

Başımı yana doğru eğdim. “Seni seviyorum.”

Alnımı alnına yasladığımda sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

“Güzel meleşim benim.” Elimi tutup hızlı atan kalbinin üstüne yerleşirdi. “Bu kalbim öyle tutkun ki sana... Kalbine, sesine, güzelliğine... Senden ibaret.” *Ondan ibarettim.*

Ruhumun en derinlerine kadar sızmış, kazıyamayacağım kadar derine işlemişti.

Tekrar, “Yanıma uzan,” dediğinde başımı iki yana doğru salladım. Onunla olan anlarımla uyuyarak geçirmek istemiyordum.

“Lütfen,” diye ısrar etti. Tekrar saçlarını okşadım. Direnmek istese de gözleri kapanıyordu. Bedeni yorgundu ve ilaçlar onu uyutuyordu. Bu yüzden kısa sürede uyuyakalmıştı. İyileşmesi için dinlenmesi gerekiyordu. Uzanıp alnını öptüm. Günlerdir içimde yanan kor ateşlerin üstüne bir kova dolusu su dökülmüştü. Közler hâlâ orada olsa da önceki kadar yanmıyordu artık.

Dakikalar saatlere dönüşürken tek yaptığım onu izlemek oldu. Gözümü üstünden bir an olsun ayıramıyordum. Sanki her an kaybolacak gibiydi. Bu yüzden gözüme uyku bile girmede. Hemşire gelip serumunu değiştirdi. İlaçları yenilendiği için rahat bir şekilde uyuyordu. Şafak söktüğünde oturmaktan her yanım tutulmuştu. İsteksizce ayağa kalktım. Sırtım o kadar acıyordu ki nefesim kesildi. Gerinirken odada birkaç adım attım.

Bakışlarım üstüme kaydı. Oğuz’un kanı bulaşmıştı. Eser’den yedek kıyafet istemeliydim. Ayrıca Oğuz için de bir şeyler getirmeliydi. Çantam ve telefonum da kafede kalmış olmalıydı. Oğuz’a baktığımda hâlâ uyuyordu. Kısa bir süreliğine yanından ayrılp bizimkilerden birini bulsam iyi olacaktı.

Önce kantine gittim ama Eser orada yoktu. Acaba eve mi gitmişti? Arabasının burada olup olmadığına bakmak için bahçeye indim.

Arabasının olduğu yere doğru yürürken biri adımı seslendi. Arkamı döndüğümde Akif bana doğru geliyordu. Onun burada ne işi vardı ki?

“Akif?” dediğimde sesim gergin çıkmıştı.

Oğuz onunla yalnız kalmamam gerektiğini söylemişti.

“Nereye?”

“Eser’e bakıyordum. Sen neden buradasın?”

Sorum karşısında kaşları çatıldı. “Oğuz için geldim ama hemşire uyuduğunu söyledi.”

Onun yanında kendimi rahat hissetmiyordum. Muhtemelen Oğuz haklıydı, köstebek oydu. Soğuk bir sesle, “Anladım,” dediğimde araba sesi duydum. Tanıdık arabadan Kürşat inmişti. Kısıklı gözlerle Akif’e bakıyordu. Hiçbirimiz Akif’ten hoşlanmıyorduk.

"Günaydın"

Akif ona başıyla selam verdi.

"Karga tokunu yemeden hayırdır, Akif?"

Kürşat'ın sözleri üzerine alayla güldü. "Ben Oğuz'u görmeye geldim, ya sen?"

İhtinin de duruşu dikleşmişti. Aralarında kalmış olmak can sıkıcı bir durumdu. Oğuz'un yanına geri dönmek istiyordum.

"Ben de onun için geldim."

Akif bir adım geri çekildi. "İyi ama kendisi uyuyor." Ardından bana döndü. "Eve gitmen gerekiyorsa seni bırakayım."

Kürşat tekrar araya girdi. "Ben bırakırım."

İtiraz edeceğim sırada Akif, "Ya da beraber Oğuz'un yanına gidelim," dedi. Bakışlarında garip bir ifade vardı. Bu beni tedirgin ediyordu. Hem Oğuz onunla yalnız kalmamam gerektiğini defalarca söylemişti. Bu yüzden Kürşat'a döndüm.

"Eve uğrasak iyi olacak, yedek kıyafet almam gerekiyor."

Başıyla onayladığında benim için kapıyı açtı. Akif'in yanından uzaklaşmak istediğim için hızlı hareketlerle koltuğa oturdum. Arabanın kapısı kapandığı için bir şeyler konuşsalar da duymuyordum ama yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla pek de olumlu bir konuşma değildi. Kürşat arabayı çalıştırdığında gerginliği belli oluyordu. Üstüne gitmek istemediğim için sessiz kaldım.

"Oğuz nasıl, iyi mi?"

"İyi, yaraları onu zorluyor ama iyileşecek."

Başıyla onayladığında sessiz kaldı. O sırada arabaya bağlı olan telefonu çaldı. Cemre adında biri arıyordu. Açmak yerine meşgule attı.

"Kardeşin mi?"

Direksiyonu tutan elleri sıkılaştığında bakışları bir an beni buldu. Yüzü gerginlikten kaskatı kesilmiş gözleri değişik bakıyordu. Onda bir tuhaflık vardı.

Buz gibi sesle, "Ölü biri arayamaz," dediğinde kaskatı kesildim.

Sözleri arabanın içinde bomba etkisi yaratmıştı. Bana kardeşinin yaşadığını ve benim yaşlarımda olduğunu söylemişti. Şimdi ise öldüğünü söylüyordu.

"Yaşıyordu... Ne zaman oldu bu?"

Gözlerim onu bulduğunda alnında biriken ter damlalarını gördüm. Bir şeyler ters gidiyordu. İçgüdülerim alarm veriyor olsa da biraz geç kalmışlardı. Kürşat aniden direksiyonu kırarak ormanlık alana giriş yaptı. Ufak bir çılgılık attığımda kemerime tutundum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Bana cevap vermek yerine arabayı engibeli yolda sürmeye devam etti. Kürşat, ne yapıyorsun? Neden buraya geldik?"

"Kes sesini!" diye bağırdığında direksiyona uzanmaya çalıştım.

"Dur diyorum sana."

Ellerimi tutup kuvvetle geriye doğru iteledi. Sırtım arabanın kapısına basıldığında ciğerlerimdeki nefes boşalmıştı.

"Zamanın ne önemi var lan! Kardeşim öldü diyorum."

Korku içimde yeşerirken yaptıklarına bir anlam veremiyordum. "Kürşat..."

Beni duymuyordu. Aniden frene basınca öne doğru savruldu. Kürşat arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında doğrulup kemeri açtı. Bana hep abi gibi olan bir adamdı o. Şimdiki tavırları yabancı ve korkutucuydu. Tanıdığım ve güvendiğim adam değildi bu.

Lütfen o olmasın.

Arabadan indiğimde korkumu bastırarak, "Neler oluyor?" diye sordum. Suurunu yitirmiş bir şekilde ileri geri yürüyordu. Titreyen elleriyle başını tuttu.

"Her şeyi mahvettim."

Derinlerde bir yerde her şeyi biliyordum ama kabul etmeye korkuyordum.

Lütfen o olmasın.

"Havva'm için yaptım, kardeşim için yapmak zorundaydım ama o öldü!" diye bağırdı. "Öldü!" Öyle yüksek sesle bağırıyordu ki irkildim. Avuçlarının içiyle kafasına vurup defalarca, "Öldü," diye sayıkladı.

İrileşen gözlerimle etrafa baktım. Buradan kaçmam gerekiyordu.

Bana doğru yürüdüğünde geriye sıçradım. Bunu görmezden gelerek, "Benim yüzümden," dedi.

"Nasıl?" diyebildim.

"Koruyamadım onu." Koskocaman adamın karşımda sesi titremişti. "Annemin emanetine sahip çıkamadım." Kafasına daha sert vurdu. "Kendimi de yaktım. Sen hayatıma girmeseydin hiçbiri olmazdı!"

Sözleri sert bir dalga gibi bana çarptı. "Sen..." deyip sustum.

Geriye doğru yürüdüğünde, "Herkes anlayacak," dedi. "O kalleşin ben olduğumu..." deyip sustu. Elimle ağzımı kapattım.

Kaçtığım gerçekler karşımdaydı. Hemen bir adım ötemde duruyordu. Bunca aydır Oğuz'un şüphelendiği köstebek Kürşat'tı. Bizi koruyan, yeri geldiğinde abi olan, ağladığımda bana destek olan adamdı.

"Hayır, hayır," diye fısıldadığımda sendeledim. Akif olmalıydı, Serhan olmalıydı ama Kürşat olamazdı.

"Olamaz."

Deli gibi bakan gözleri beni bulduğunda yaptığı itirafın yeni farkını varmış gibiydi. Aniden belindeki silahı çıkardı. "Söyleyemezsin."

Gözlerim kocaman açılırken silaha bakakaldım.

"Kimseye tek kelime edemezsin."

"Ben..." dedim ama devamını getiremeyecek kadar nutkum tutulmuştu.

"Anladın mı beni?" diye bağırdığında başımla onayladım.

"Söylemem, kimseye söylemem."

"Söyleme, yalvarırım söyleme, Süveyda," dediğinde gözleri dolmuştu. "Kardeşimi kaçırdılar. Onu kurtarmak için yaptım, yapmak zorundaydım yoksa onu öldüreceklerdi." Gergince saçını kaşıdı. Bir çeşit histeri krizi geçiriyor gibiydi.

"Tehdit ettiler, yapmak zorunda kaldım. Kardeşimdi o benim. Canımdı, kanımdı, ciğerimdi. İnsan canını bırakır mı? Bırakamazdım!"

Ne tepki vereceğimi bilmeden onu dinliyordum.

"Bilmiyordum. Yemin ederim Oğuz'a zarar vereceklerini bilmiyordum. Bilsem yapar mıydım? O adam da benim kardeşim. Bilerek zarar verir miyim ben ona?"

Cılız bir sesle, "Kürşat, Oğuz seni anlar," dediğimde başını şiddetle iki yana doğru salladı. Ardından silahı bana doğru kaldırdı. "Hayır, kimse bilmeyecek."

Eğer şimdiye kadar öğrenmemişlerse...

"Tamam bilmeyecek!" diye bağırdım.

"Beni bitirdiler, kardeşimi de öldürdüler." Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Ciğerim parçalanıyor lan benim ciğerim!" Elini sertçe göğsüne vurdu. Gözlerinden akan yaşla, "Koruyamadım onu," diye sayıkladı. "Koruyamadım, küçük kardeşimi melek oldu."

"Ben çok üzgünüm," diyerek ağladım.

"Senin yüzünden. Sen hayatımıza girmesen böyle olmayacaktı."

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. "Yemin ederim böyle olsun istemedim."

Silahı bana doğru tutmaya devam ediyordu. Başını iki yana salladı. "O öldü ve geriye kalan her şey bomboş, anladın mı beni?"

Silahın kilidini açtığında dizlerim titremeye başladı. Sonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Daha Oğuz'a bebeğimizi söyleyemedim...

Gözlerimi kapattım. "Lütfen yapma..."

"Özür dilerim, Süveyda."

Ardından silahın kulakları sağır eden sesi göğü ikiye ayırdı.

34. TEKLİF

*“Tanrı bize bir ölçüde kendi kaderimizi
belirleme gücü vermiştir.”*

Jane Eyre, Charlotte Brontë

Üstümüzde uçan karganın sesi, kurşun sesinden sonra yankılandığında titriyordum. O kadar şiddetli titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Kargalardan hep korkmuştum. Ayperi onların uğursuzluk getirdiğine dair bir şeyler söylerdi.

Kendimi zorlayarak sıkı sıkıya kapattığım gözlerimi açtığımda dizlerimin üstündeydim. Avuçlarımın içine taşlı topraklar batıyordu. Ben dizlerimin üstündeydim, Kürşat ise yerdeydi. Beni vurmamıştı. Tam hedefindeydim ama beni vurmamıştı. Nedenini bilmiyordum, neden yerde olduğunu da öyle...

Hırıltılı nefeslerimi duyuyordum. Başımı kaldırıp bulanık gören gözlerimle etrafıma baktım. Kimse yoktu. Buradan gitmem gerekiyordu. İçinde bulunduğum şok anını bastırmaya çalışarak zihnimde yankılanan sese ayak uydurmalıydım. Ellerimi yere bastırıp ayağa kalkmak için uğraştım fakat bedenim kaskatı kesilmişti. Olması gerekenden daha uzun bir süre sonunda ayağa kalktığımda önce yerde yatan bedenine baktım, sonra da arkama. Bir yanıma arkama bakmadan kaçıp gitmek istiyordu. Ama yapamadım. Kürşat'ın neden yerde yattığını bilmem gerekiyordu.

Ona doğru birkaç adım attığımda adımlarım sarsaktı.

Aramızdaki mesafeyi aşana kadar nefes almadım. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmiyordum. Buna hazır mıydım onu da bilmiyordum.

“Sü-Süveyda...”

Adımı duyunca tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Hâlâ hayattaydı. Bir adım daha attığımda kaçmak istediğim cevaplarla yüzleştim. Yerdeydi çünkü göğsüne hedef alarak sıkılmıştı. Gözlerime bakarak, “Affedin, beni affedin,” diye sayıkladı. Kürşat Taşkıran'dan duyacağım son sözlerdi bunlar. Ölüm dudaklarına mühürlendiğinde sustu. Gözleri açık bir şekilde ölmüştü.

Elimle ağzımı kapattım. Bedenimdeki titreme gittikçe artıyordu. Ölü bakan gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. O kuyunun içine çekilmekten korkarak geriye doğru sendelediğimde yere düştüm. *Kürşat kendini öldürmüştü.* Tekrar ayağa kalktım. Daha fazla cansız bedenine bakamazdım. Oradan uzaklaşmaya çalışırken beynim uğulduyordu. Midemde kaynayan acı su

İnşaatına kadar vükcelince durmak zorunda kaldım. Pütürlü bir ağacın gövdesine tutunup içimdeki her şeyi boşalttım.

Akif, elini

İçimdeki hain, tek bir kurşunla kendini öldürmüştü.

"Süveyda!"

Oğuz'un sesi ormanın içinde yankılandığında kendimi tutmayı bıraktım. "Oğuz," diye inledim. Cılız sesim bana bile zor ulaşmıştı. Yere çöküşümde daha fazla hareket edecek gücüm olmadığını biliyordum. Vücudumdaki titremeyi kontrol altına almaya çalışırken adım seslerini duydum. Yakında olmalıydılar.

"Süveyda..."

Adımı tekrar duyduğumda Oğuz karşımdaydı. Ayağa kalkıp ona sarılmak istiyordum ama bunu yapacak gücüm kalmamıştı. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtığı anda bana doğru koştu.

Akif ve Eser hemen arkasındaydı. Oğuz dizlerinin üstüne çöktüğünde, "Ö-öldü," diyebildim.

Elimle onu işaret etmeye çalıştığımda Oğuz'un irileşen gözleri arkaya kaydı. Akif ve Eser yanımdan geçerek Kürşat'a doğru ilerlediğinde Oğuz kaskatı kesildi. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden sadece cansız bedene baktı. Gözlerinde çağlayan hisler kızgın bir dalga gibiydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadığımda bana döndü.

Yüzünde beliren duyguların hepsi birbirinden farklıydı ama en yoğun olanı hayal kırıklığıydı.

Gözlerinde beliren acı kalbime küçük kıymıklar gibi saplandı. Elini enseme yerleştirip başımı göğsüne doğru çekti. Yüzümü sıcak göğsüne bastırduğunda gözlerimi kapattım ve hıçkırıklara boğuldum. Her şeye rağmen onun ölümü canımı acıtmıştı. Bugüne kadar bana da Zeynep'e de hep iyi davranmıştı. Bir gölge gibi arkamızda durmuş ve bizi korumuştü.

Ben onun yüzünden kaçırılmışımdım, az daha Oğuz'u kaybedecektik ama o Kürşat'tı. Öylesine biri değildi ki... Hıçkırıklarım arttığında Oğuz benim aksime sessizdi. Üstümüze yine kara bulutlar çökmüştü. Yaşadığımız her şey bir kâbus gibiydi. Tam bitti derken daha kötü bir güne uyanıyorduk.

"Çok üzgünüm."

"Şşş, senin suçun yok. Bu onun tercihiydi."

Sözlerine rağmen sesindeki hüznün belirgindi. Onun da canı yanıyordu. Aynı gün içinde kardeşi gibi gördüğü adamın hem hain olduğunu öğrenmiş hem de onu ebediyen kaybetmişti.

"Geçti," diye fısıldadı. Başımı iki yana doğru salladım. Bu defa öyle kolay geçmeyecekti. İkimiz de en derinlerimizde biliyorduk. Ama bazen

yalanlar duymaya ihtiyacımız vardı. İnanmasak da kalbimizi kandırmamız gerekiyordu çünkü böylesi daha kolaydı. Yaşamaya devam etmek için buna mecburduk.

Diğer adamların sesini duyunca irkildim. Çok fazla ses vardı. Yine de gözlerimi açmadım. Bugüne dair daha fazla şey görmek istemiyordum. Oğuz kollarını bedenime sardığında ona doğru sokuldum. Oğuz ayağa kalkmak için hareket ettiğinde onu durdurdum.

“Omzun yaralı.”

Beni duymazdan gelerek kucağına aldı. Yarası kanayacaktı. “Oğuz yapma, indir lütfen.”

Cevap vermeden yürüdü. Gözlerimi açmadan durmaya devam ediyordum. Yakından gelen ambulansın sesine doğru yürüyordu. Her şey çok bulanıktı. Ambulansın açık kapısına beni bıraktığında olanların pek farkında değildim. Gözlerimi açınca bir kadın benimle ilgilenmek için yanıma geldi. Çok fazla titrediğim için omuzlarıma bir battaniye attıktan sonra tansiyonumu ölçtü.

Oğuz elinde tuttuğu su şişesini bana uzattı. Dikkatli bir şekilde almaya çalışsam da ellerim titrediği için dökmeden tutmam mümkün değildi. Bu yüzden şişeyi dudaklarıma yaslayıp içmem için yardımcı oldu. Ardından şişeyi yana koyup buz kesen ellerimi tuttu.

“Biraz daha iyi misin?”

Başımla onayladığımda dalgınca, “İyiyiz,” diyebilirdim.

Kaşları havalandığında, “Başka kim iyi?” diye sordu.

Ona bebeği söylemediğimi hatırlayınca altdudağıma ağzımın içine yuvarladım. Böyle bir anda söylemeyi hiç planlamamıştım.

Burnumu çektiğimde, “Şey,” diye geveledim. “İkimiz de iyiyiz.”

Hâlâ anlamadığı için, “İkiniz?” diye üsteledi.

Elini karnıma doğru yönlendirdim. “Artık iki kişiyiz, ben ve bebeğimiz,” diye tekrarladım.

Gözlerini kırptırdığında, “Nasıl?” diye soludu. “Hamile misiniz?”

Tepkisi karşısında hafifçe gülsem de gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. “Aslında sadece ben hamileyim.”

“Hamilesin,” diye tekrarladı. Başımla onayladığımda gözlerine dolan yaşları gördüm. Elleri karnımda donup kalmıştı.

Oğuz’un bakmaya doyamadığım gözlerine yaşların dolduğunu daha önce de görmüştüm ama o yaşların aktığına ilk defa bugün şahitlik ediyordum. Sağ gözünden bir damla yaş akıp gitti. Ona bu haberi böyle bir günde vermiş olmak hiç hoşuma gitmiyordu ama aniden gelişmişti. Belki de bu kadar kötülüğün içinde güzel bir şey duymaya ihtiyacı vardı.

Bir defa daha, "Hamilesin," diye tekrarladı.

Eğilip kollarını belime doğru kaydırduğunda yüzünü saçlarıminin arasına gömdü. "Bana dünyaları verdin." Fısıltıyı andıran sesinin yankısı kalbimde duyuluyordu.

Yavaşça geri çekilip alnını alnıma yasladığında ikimiz de gözlerimizi kapatmıştık. "Bir kardeşimi kaybettim bugün," deyip birkaç saniye sustu. "Ama sen kalbime umut oldun."

Ölüm ve yaşam terazinin iki kolu gibiydi. Bugün o terazide ikisi de ağır basıyordu.

"Hasta iyi mi?"

Ambulansın içindeki kadını duyunca Oğuz geri çekilip boğazını temizledi.

"Evet, baba oluyoruz." Hemşirenin kaşları havalandığında yüzünü buruşturdu. "Baba oluyorum yani."

Yanaklarım kızarıırken kadın şaşkınca gülümsedi. "Öyle mi? Tebrik ederim. Hastaneye gitsek daha iyi olacak."

Oğuz sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı. "Burada biraz işim var, sizi arabayla takip edeceğim."

Aslında yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Fakat burayı öylece bırakmazdı. Bu yüzden sessizce, "Tamam," dedim.

Ellerini yüzümün iki yanına yaslayıp gözlerime baktı. Gözlerinden taşan duyguların yoğunluğu konuşmamı engelliyordu. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı.

"Kısa sürecek."

Başımla onayladığımda alnımı bir kez daha öpüp geri çekildi. Oğuz uzaklaştığında ben de hemşirenin yönlendirmesiyle sedyeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Yolu yarı uyku halinde geçirmiştim. Bu yüzden doktoru beklerken bilincim tam olarak yerinde değildi. Yaklaşık olarak yarım saat sonra gözlerimi açıp hastanenin beyaz tavanına baktım. Ultrasona girmem gerekiyordu ama Oğuz'u beklemek istemiştım. Bebeğimizi ilk defa birlikte görmeliydik.

Odanın kapısı açıldığında içeri giren kişinin doktor olduğunu düşündüğüm için tepki vermedim.

"Yavrum?"

Sesini duyunca anında doğruldum. Yanıma geldiğinde gözleri hâlâ parçalı bulutlu bakıyordu. Gelip elimi tuttuktan sonra eğilip yanağımı öptü.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim."

Derin bir nefes aldı. "Sana geç kalacağım diye çok korktum."

İtirafı beni derinden sarsmıştı. Dolan gözlerimi kırptıstırdığımda devam etti. "Akif bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğini söylediğinde bütün taşlar yerine oturdu." Gözlerinde şimdi hüznü bastıran bir öfke vardı.

"Akif'le yalnız kalmak istemediğim için Kürşat'la gittim."

Dişlerini birbirine bastırdı. "Çünkü sana Akif'le yalnız kalma demiştim."

Elimi koluna doğru yerleştirip yavaşça okşadım. "Kürşat'tan şüphelenmediğin için kendini suçlama."

"Bilmem gerekiyordu," diye mırıldandı. "Daha dikkatli olmamız gerekiyordu. Az daha..." deyip sustu.

"İyiyim ben, ikimiz de iyiyiz."

Sessiz kaldığında bunu yapmaya devam edeceğini biliyordum.

Ellerimi dudaklarına götürdüğünde kuru bir sesle, "Akif'e borçlandım," diye geveledi.

Ona cevap veremeden doktor içeri girdi. "Nasılsınız, Süveyda Hanım?"

"İyi hissediyorum."

Doktor ultrasonun yanındaki deri koltuğa oturup jeli eline aldı. Oğuz benden önce davranıp tişörtümü yukarı doğru sıyırdı.

"Bakalım bebeğin durumu nasılmış?"

Hızlıca jeli karnıma sürdükten sonra ekranda beliren görüntülere döndü.

"Evet burada," diyerek bize onu gösterdi. Nokta kadar bir şey olsa da onu fark ettiğim an gözlerim dolmuştu. Çocukları hep sevmiştim ama bir gün anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi ise karnımda ufacık bir mucize taşıyordum. Oğuz elimi daha sıkı tuttuğunda ona doğru döndüm. Hayranlık dolu gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Yedi haftalık gebesiniz, her şey yolunda gözüküyor. Güçlü bir bebek."

Oğuz hafifçe gülümsedi. "Annesi gibi..."

Gözleri beni bulduğunda boğazım düğümlendi.

"Kalp atışlarını duymaya hazır mısınız?"

Hevesle, "Evet," dediğimde odayı dolduran ses karşısında anlık bir şok geçirdim. Ufacık bir şeyden bu kadar güçlü bir ses çıkması beni gafil avlamıştı. Kalbi o kadar hızlı ve güçlü atıyordu ki...

Karnımda bir can taşıyordum. İkimize ait olan can... Bu defa Oğuz'un elini ben sıktım. Onun da burada olduğunu bilmem gerekiyordu. Eğilip dudaklarını saçlarıma yasladı.

"İkiniz de iyisiniz."

Altıdudağımı ısırdım. Sevdığım adam hayattaydı ve yanı başımdaydı. Bebeğimiz ise hâlâ bizimleydi.

Doktor bize ilk ultrason fotoğrafını verdiğinde gözlerimi küçük kâğıt parçasından ayıramıyordum. Jeli sildiğimde kullanmam gereken ilaçları yazdı.

“İlk kontrolümde doktorum yazmıştı,” diye bilgilendirdiğimde Oğuz’un gözleri beni buldu.

“O halde ilaçları düzenli almaya özen gösterin. Ayrıca stresten ve üzüntüden uzak durmaya çalışın. İlk aylar çok önemli. Hâlâ riskli zamanlardasınız.”

Doktorun odasından çıktığımızda Oğuz’un tişörtünü değiştirdiğini fark ettim.

“Omuzun mu kanadı?”

Elimi tutup yürümeye başladı. “Biraz.”

“Doktora görünelim.”

Başını iki yana doğru salladı. “İyiyim.”

Şu an onu ikna edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden üstelemedim. Birlikte hastaneden çıktığımızda ikimiz de yorgunduk. Ona yaslanarak yürümeye çalışıyordum. Oğuz arabanın kapısını benim için açtığında oturmamı bekledi. Ardından eğilip kemerimi bağladı. Benimle bu şekilde ilgilenmesini özlemiştim. Yanağıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra arabanın kapısını kapattı. Başımı cama yasladığımda o da sürücü koltuğuna geçmişti. Gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu ama kapatmaya korkuyordum. Çünkü gözlerimi kapattığım an Kürşat’ın gözlerini görüyordum.

Elim içgüdüsel olarak karnıma kaydı. Bana ve bebeğime zarar vermediğinden bir kez daha emin olmak istemişim.

Oğuz arabayı çalıştırdıktan sonra, “Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?” diye sordu.

Bakışlarım kucağımda duran ellerime kaydı. O günleri anımsayınca bile içim buz kesiyordu.

“Kolyeni buldum, çalışma masanın üstündeydi.”

Sesim kısıktı ama beni duyduğunu biliyordum. Uzanıp elimi tuttu ve bacağına üstüne koydu. Varlığını bana hatırlatmak ister gibiydi. Ondan aldığım güçle devam etmeye çalıştım.

“Hamile olduğumdan şüpheleniyordum ama sen gelmeden doktora gitmek istememişim.”

Başını bana doğru çevirdi. “Sonra ne oldu?”

Ona detayları anlatmak istemiyordum. “Kolyeyi bulduğum gün öğrendim işte,” diye geçiştirdim.

“Başka bir şey daha oldu.”

Başımı cama doğru çevirdim. Fatma abla olmasaydı birden çok şey olabilirdi.

“Kanamam oldu. Az daha...” deyip sustum. Ufak bir nefes aldığımda ritrek bir sesle devam ettim. “Az daha onu kaybedecektim.”

Arabanın içini sessizlik kapladığında başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Oğuz tek kelime etmeden arabayı kenara çekti. Uzanıp kemerimi açtıktan sonra sağlam kolunu belime sarıp beni kucağına aldı. Kollarımı anında boynuna sarıp geniş gövdesine sokuldum.

“Çok üzgünüm,” dediğinde gözlerimi kapattım ve özlediğim kokusunu içime çektim. O günler o kadar karanlık ve acı doluydu ki hatırlamak kalbimi parçalara ayırıyordu. Onsuzluk çok zordu.

“Yanında olamadığım için, bunları yaşadığın için çok üzgünüm.”

Acı bir gülümsemeyle, “Benim yüzümden yaşadın hepsini,” diye karşı çıktım.

Elini çenemin altına yerleştirip başımı havaya kaldırdı. Ela rengi gözleri şu an daha çok açık kahverengi tonlarındaydı. Mürekkep gibi dağılan yeşil benekler bugün daha silikti.

“Ben bu işi seçtiğim için tüm bunlar yaşandı. Kendini suçlamayı bırak artık.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben öyle düşünmüyordum. Oğuz bunu fark ettiği için iç çekti.

“O şebekenin içine her türlü sızacaktım. Sen hayatıma girmesen de bunlar yaşanacaktı.”

Sessiz kaldığımda çenemi okşadı. “İşime rağmen seni hayatıma alıp bunları yaşamana neden oldum. Bir suçlu varsa o da benim. Bencillik ettim.”

Kaşlarım çatıldı. “Böyle şeyler söyleme.”

Sözlerimi duymazdan gelerek devam etti. “Bu yaşıma kadar ciddi bir ilişkim olmadı, kimseyi böyle bir hayatın içine sürüklemek istememiştim ama sen...” deyip iç geçirdi. “Sen bana bildiğim her şeyi unutturdun, inandığım doğruları değiştirdin.”

Bundan memnun değilmiş gibi konuşuyordu.

“Bunları yaşamak zorunda değildin, özür dilerim. Böyle olacağını bilsem hayatına hiç gir-”

Elimle dudaklarını kapattım. Daha fazla devam etmesini istemiyordum. “Nasıl bunları söyleyebilirsin?” diye sitem ettim. “Sen hayatıma girmeseydin ben hiçbir zaman tamamlanmayacaktım. Babamın ölümünden sonra doğru düzgün yaşamıyordum bile.”

Burnumu çektiğim birkaç saniye sessiz durdum. Bu aralar ağlamadan konuşmak çok zordu. "Sana kadar yaşamıyordum ben Oğuz, şimdi bunları nasıl söyleyebilirsin?"

"Ben..." dediğinde başımı iki yana sallayıp elimi çektim ve yüzüne doğru eğildim. Gözlerine bakarken kararlı bir şekilde, "Sen bu kadar acıya dayanmamı sağlayan ve her şeyin üstesinden geleceğime dair bana umut veren tek şeysin," dedim.

Ardından dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden durdum. Beni anlaması için ona süre veriyordum. Ufak bir öpücük kondurdum sonra. Başımı yana doğru eğdiğimde Oğuz ona hasret kaldığım günlere inat beni öpmeye başladı. Buz kesen tenim ısınıyordu. Bu hissi özlemiştim. Ellerim saçlarının arasına doğru kaydı. Yeryüzünde bana her şeyi unutturma gücüne sahip olan tek şey öpücüğüydü.

"İyi ki benimlesin, iyi ki benimsin," dediğimde gözlerini açtı. Oradaki aşk kalbime doğru akın etti.

"İyi ki benim güzel meleğim."

BİRKAÇ HAFTA SONRA

Elimdeki kitabı yerine yerleştirdikten sonra son kez kafeye baktım. Her şey düzgün ve yerinde görünüyordu. Artık kapatabilirdim. Eve gitmeden önce su içmek için mutfağa gideceğim sırada kafenin kapısı açıldı. Yorgunluktan sızlanmamak için kendimi zor tuttum. Emir durmadığı için Nazlı ve Barış bugün erken çıkmışlardı. Ben de ısrarla kafeyi kapatabileceğimi söylemiştim. Fakat eskisi gibi değildim, hemen yoruluyordum. Kapıya döndüğümde gözlerim açıldı.

"Oğuz?"

Kollarını açtığı anda hızlıca ona doğru yürüdüm. İki gündür şehir dışındaydı. Sıkıca sarıldığımda boynunu öptüm.

"Uçaktan iner inmez yanına geldim."

Çenesini omzuma yasladı. Sakalları çıplak omzuma batıyordu. İçimdeki karıncalar varlığını hatırlatmak ister gibi adımlarını hızlandırmıştı.

"Ondan mı ulaşamadım sana?"

"Sevgilimi özlediğim için biraz erken gelmiş olabilirim."

Uzanıp yanağını öptüm. İyi ki erken gelmişti. Yoksa bebeğin cinsiyetini ona söylemeden daha fazla duramayacaktım.

"Kontrolün nasıl geçti?"

"Her şey yolunda," dedikten sonra geri çekildim.

"Nereye?"

‘Bir dakika,’ deyip çantamın yanına gittim. Uçurduğum kutu benimdeydi. Heyecanlandığım için kalbim hızlı hızlı atıyordu. Ellerimle çantamdaki beyaz kutuyu alıp ona doğru yürüdüm. O da sallandı. Oturmuyordu. Merakla, ‘Ne bu?’ diye sorduğunda aralık bacaklarının arasına girip dizine oturdum.

‘Kutuyu aç.’

Hızlı hareketlerle kutuyu açtığımda bir çift bebek ayakkabısı görüldü. Oğuz büyük elleriyle küçücük olan ayakkabıları eline aldığı anda şaşkın bakışları beni buldu.

‘Kız mı? Kızımız mı olacak?’

Sesindeki heyecan nefesimi kesiyordu. Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım.

‘Kızımız olacak.’

Parlak gözleri ışıltılı oldu. Ruhumu aydınlatıyordu. Elleri karnıma kaydığında yüzündeki gülümsemeyle, ‘Kızım,’ diye tekrarladı. Yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes aldı. ‘Canımdan çok sevdiğim kadından, onun kadar seveceğim kız çocuğum olacak.’

Ellerimi ensesine sarıp saçlarını okşadım. Başımı eğip saçlarını öptüm.

‘Çok iyi bir baba olacağını biliyorum, beni koruduğun gibi onu da koruyup güvenilir kanatlarının altına alacaksın, o çok şanslı.’

Baba konusunda kızım da en az benim kadar şanslıydı. Oğuz da babam gibi iyi yürekli bir adamdı. Boynumu öptüğünde kollarıyla beni sıkıca sarmıştı.

‘Bir de...’ diye fısıldayıp kulağına doğru eğildim. ‘Yasak bitti.’

Başını anında kaldırdığında ona doğru sokuldum.

‘Artık dokunulmaz bölge değil misin?’

Sessizce kıkırdadım. ‘Değilim.’ İlk aylar riskli geçtiği için doktor cinsel birlikteliği ertelememiz gerektiğini söylemişti. Fakat bugün her şeyin yolunda olduğunu belirterek bir sorun olmayacağını anlatmıştı.

Kollarımı boynuna sardığımda burnumu yavaşça burnuna sürttüm. ‘Sadece dikkatli olmamız gerekiyor.’

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. ‘Bunu bana burada söylememeliydin.’

Söylediklerini tam anlayamadan belimden tutarak ayağa kalktı. Beni bıraktığında düşmemek için sandalyeye tutundum.

‘Bekle.’

Çantamdan kafenin anahtarlarını aldığı anda gözlerim irileşmişti.

‘Eve gitmeyecek miyiz?’

Kafenin kapısını kilitletken başını bana doğru çevirdi. "Seni bu kadar çok özledikten sonra o kadar bekleyemem."

Bana doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

"Kameralar," diye fısıldadım. Durup duvarın kenarındaki sigorta kutusunu doğru ilerledi. Döğmelerden bir tanesini aşağı indirdi.

"Elektronik aletlerde ufak bir aksaklık olmuş olabilir."

Tekrar bana doğru yürüldüğünde geriye doğru kaçmaya başladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama sırtım duvara yapışık olan kitaplığa çarpma kadar devam ettim. Oğuz'un dudaklarında sinsî bir gülümseme oluştu. İki büyük adım da tam önümde durmuştu. Elini kitaplığa yerleştirip yürüme doğru eğildi.

Boğuk sesle. "Kaçacak yerin kalmadı," diye fısıldadı.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Dudaklarıma doğru eğildiğinde başını ona doğru kaldırdım fakat öpmeydi. Dudakları dudaklarıma dokunurken. "Külotunu çıkar," dedi.

Gözlerimi kırıştıtırırken, "Ben..." deyip sustum. Ellerimi elbisenin altına uzattım ve dediğini yaptım. İç çamaşırımı çıkardığımda gözlerinin rengi iyice koyulaşmıştı. Siyah külotu elimden alıp cebine koydu. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Akıllı sevgilim."

Dudaklarını bu defa çeneme bastırdı. Islak ve sıcak bir öpücüktü. Bedenim beklentiyle dolduğu için hafif bir titreme tarafından esir alınmışım. Tenim ise diken diken olduğu için en ufak teması bile fazlasıyla hissediyordum. Aşağı kayan dudakları elbisenin açıkta bıraktığı göğsümde durdu. Dişlerini hafifçe hassas tenime bastırduğunda yanağımın iç kısmını ısırıldı. Ortamdaki elektrik o kadar yüksekti adeta çatırıyordu. Dili göğüslerimin arasına kaydığında sırtım geriye doğru büküldü.

"Oğuz," diye sızlandığımda adı dudaklarımdan inler gibi dökülmüştü.

Dilinin gezdiği yerlere dudakları ve dişleri de eşlik ediyordu. Ayak parmaklarım içe doğru büküldüğünde gözlerim kapanmak üzereydi.

Belimdeki eli göğsüme doğru kaydı. Hamilelikten ötürü hassas olan göğsümü yavaşça sıkıtuğunda bir kez daha inledim.

"Seni o kadar çok istiyorum ki," dediğinde sesi hırıltılıydı.

Elbisenin üst kısmını aşağı doğru çekince karşısında straplez sutyenimle kaldım. Göğsüm şiddetle inip kalktığı için çenesindeki sakallar göğsümün üst kısmına sürtünüyordu. Bu tenimi hem tahriş ediyor hem de uyarıyordu. Birkaç haftadır birbirimize dokunmak dışında ileri gitmiyorduk. Şimdi işler değişmişti ve bu sabırsızlanmama neden oluyordu.

Elirle yukarı kaldırdığı göğsüme ıslak U
suyunu uyardığında rahat bir nefes alabildim. Fakat s
en göğüs ucuma kapandığında nefesim tıkanıp kaldı. Elimi ense
kırıp kendime doğru çektim.

Neden daha hızlı hareket etmiyordu bu adam?

Diğer eli elbisemin etek kısmından içeri kaydığında beklentiyle dol-
dum. Elini kalçama kaydırıp sertçe sıktı. Ardından tekrar bacağıma kay-
dıp hızlıca beline sarınca pantolonun sert kumaşı yumuşak tenime battı.
Dokunuşu, öpüşü, bedeni... hepsi çok fazlaydı. Başım geriye düştüğünde
bulanık gözlerle tavana baktım. Sanki bulutların üstünde uçuyor gibiydim.

“Oğuz,” diye soludum. Diğer eli bacağım ve kalçam arasında gezinmeye
devam ediyordu.

Kanım kaynıyor, yoğun bir sıcaklık kasıklarına doğru iniyordu. Be-
denim daha fazlasını ister vaziyette kıvranırken bacaklarımın arasında du-
ran erkekliğini yavaşça hassas bölgeme sürttü. Gözlerimi sıkıca kapattım.
Tutku, bir yıldırım gibi bedenime düşmüştü. Kabaran dudakları boynuma
doğru çıktığında sabırsızca kıpırdandım. Başımı eğip beni öpmesi için onu
kendime doğru çektim.

Dudakları hızla dudaklarıma kapanınca nefesim kesildi. Öpüşüne kar-
şılık verirken ellerim saçlarının arasına daldı. Teni o kadar ısınmıştı ki elle-
rimi yakıyordu. Genzinden sesli bir inleme döküldüğü sırada geri çekildi.
Gözlerinde yanan korlar tenime sıçrayıp beni usul usul yakarken boğazım
kupkuruydu. Bana böyle baktığı zamanlar kalbim sarsılıyordu.

“Bu biraz hızlı olacak sevgilim,” diye fısıldadı.

Bacaklarımın arasındaki bedenini sıkarken, “Lütfen,” diye teşvik ettim.

“Of!” diye inledi. “Beni var ya, mahvediyorsun.”

Yüzündeki ifade kararırken yukarı sıyrılan elbisemi tutup hızlıca başım-
dan çekip çıkardı. Ardından sutyenimin önündeki klipsi açtı. O kadar hızlı
hareket etmişti ki onu takip edememiştim.

Nefes nefese kalmış bir halde yüzüne bakıyordum. Bacağımı okşayan eli
hızlıca yukarı doğru tırmandı. Tüylerim ürperirken bacaklarımı gevşettim.
Oğuz’un eli hedefini biliyordu. Çıplak bedenimde gezinmeye başladığında
tekrar dudaklarıma yöneldi. Hissettiğim yoğun zevk karşısında bedenine
doğru yükselirken elimi pantolonuna uzattım. Düğmesini ve fermuarını
açtım. Geri çekilip pantolonunu ve *baxerını* indirdi. Üstündeki tişörtü de
çıkartıp atınca karşımda çıplak kalmıştı. Büyük ve geniş bedenine hasretle
baktım. Son zamanlarda kaybettiği kiloların bir kısmını aldığı için eski for-
muna kavuşmuştu.

Bir gün onu izlemeye doycak mıydım?

Ellerini kollarında ve göğsünde gezindi. Omzundaki yaranın izi hâlâ oradaydı. O izi her gördüğümde içimde bir şeyler sıkışıyordu. Çünkü onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlıyordum. Eğilip yarasını öptüm.

Oğuz ise ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirip beni kucığına aldı. Düşmemek için kollarımı ve bacaklarımıyla onu sardığımda yan taraftaki koltuğa oturdu. Gözleri vücutta geziniyordu. "Çok güzelsin."

Sesindeki havranlık, kelimeleri boğazımda düğümlüyordu. Ona ihtiyacım vardı. Uzanıp dudaklarını öperken kalçalarımı tutup bedenimi yükseltti. Ardından yavaşça içime girdi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki ağlamak istiyordum. Ona alışmam için bana zaman tanıdığını biliyordum.

Dünyamı sarsıyordu. Kısık bir sesle, "Seni seviyorum," dedim.

Hareketleri az da olsa hızlanırken kalbim her an fırlayıp dışarı çıkacak gibiydi. Ellerimi geniş omuzlarına yerleştirdim.

Teninde kaybolurken bedenim iyice gerildi. Başını eğip yüzüne doğru yükselen göğsümü yakaladı. Böyle yaparsa daha fazla dayanamayacaktım.

Başım geriye doğru düşünce uzun saçlarım bacaklarına değdi. O ise dokunmaya, hareket etmeye ve öpmeye devam ediyordu. Hepsi çok fazlaydı, daha fazla dayanamazdım. Eliyle boynumu kavrayıp enseme doğru kaydırды. Dudaklarını gerilen boynumun nemli kıvrımına bastırды. "Sana çok fena âşığım."

Sözlerini duyunca altdudağıma sertçe ısırđım. Gözlerim kapanırken ona sıkıca sarıldım. Kendini içime son bir kez daha sertçe bastırды. Nefes nefese ona tutunduğumda ikimiz de yüksek bir uçurumdan aşağı yuvarlandık.

Kollarının arasında resmen yığılıp kalmıştım. Bedenimdeki bütün kemikler erimiş gibiydi. Bilincim yerine geldiğinde sırtımda gezinen elini hissedebildim. Omuz başımdan başlayarak kulağıma giden yol boyunca öpücükler bıraktı. Uykulu gözlerimi araladığımda aşkla bakan elalarını gördüm.

"Süveyda..." diye fısıldadı. Gözlerimin içine bakarak, "Süveyda Sarhan," diye fısıldadı.

Şaşkınca, "Hı?" dediğimde dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Bal gözlüm," deyip bir öpücük daha bıraktı. "Artık Sarhan olmanın vakti gelmedi mi sence?"

Gözlerimi şaşkınca kırptırdım. Oğuz ile evlilik konusunu daha önce hiç konuşmamıştık. Birden böyle bir teklif yaptığı için şaşırmıştım.

Gözlerimin içine bakarak, "Benimle evlenir misin?" diye sordu. "Karım olur musun?"

"Ben..." dediğimde gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Başımınla onaylarken, "Evlenirim," diye ağladım. "Seninle evlenirim."

*"Bir duruşu olmalı insanın, bir bakışı,
bir anlayışı, bir aşkı, bir davası olmalı."*

Şiirler, Cahit Zarifoğlu

Babamın kenarına sıra sıra dizilmiş çiçeklere doğru yanaştığımda yüzümde ufak bir gülümseme vardı. Oğuz canlı çiçek sevdiğimi bildiğinden, benim için saksıda çiçekler alıyordu. Onları her suladığımda aklıma babam geliyordu. Babam çiçekleri çok severdi. Bu yönümü ondan almıştım. Evimizin bahçesi o ölmeden önce çiçeklerle doluydu. Kocaman elleri, incitmekten korktuğu çiçeklerle uzun uzun ilgilenirdi. O anları hatırlayınca içime dolan özleme engel olamadım.

"Çiçekleri sev güzel kızım, onlar yüreğindeki merhameti besler."

Sesi kulaklarımda yankılandığında gözlerim doldu. Onu her geçen gün özliyordum. Kaybının kalbimde açtığı yara ilk günkü gibi derindi. O acı hiç geçmemişti, sadece zamanla alışmayı öğrenmiştim. Zaman her şeyi iyileştirmiyordu sadece hayatı yaşanılabilir kılıyordu.

Babamın mezarı bile çok uzaktaydı bana. Mezarına ektiğim çiçekleri de ne zamandır sulayamamıştım. Cemil yüzünden evime, toprağıma en çok da babama hasret kalmıştım. Hayatımı öylesine altüst etmişti ki aradan geçen zaman bile dağıttığı parçaları toparlayamamıştı.

Zaman her şeyi düzeltemiyordu işte.

Bebेğimi büyütürken babamsız geçen günleri de çoğaltıyordu.

Bir elimi karnıma yerleştirdim. Keşke babam hayatta olsaydı. Oğuz'u tanımasını çok isterdim. Özellikle kızımın onunla vakit geçirmesini... "Keşke ne kadar mutlu olduğumu görseydin baba..."

"Hâlâ küs müsün bana? Ondan mı asık güzel yüzün?"

Oğuz'un sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Ona dönmeden omuz silktim sadece. Çiçekleri sulamaya devam ettiğimde iç çekti.

"Abartmıyor musun sence de?"

Bu defa ona doğru dönüp kısık gözlerimle yüzüne baktım. Benim aksime son derece sakın ve keyifli görünüyordu. Beni kızdırmaktan zevk alıyordu, hain...

"Oğuz," deyip daha kısık sesle devam ettim. "Bana seviştikten hemen sonra evlenme teklifi ettin."

Altıncıdağını ağızının içine yuvarladı. Bunu gülmemek için yapıyor, biliyordum.

"Yani?"

"Ne varisi?" diye parlardım. "Çocuğumuz karşımıza geçip nasıl evlenmek teklifi aldığını sorduğunda ona ne anlatacağım ben?"

Ufak bir kahkaha atığında sırtını yasladığı kapıdan ayırıp bana doğru yürüdü. Kollarımı önümde bağlayıp küskün bir ifadeyle yüzüne baktım. Dün eve geldiğimirden beri bunun tartışmasını yapıyorduk. O anın heyecanı ve uyuşukluğu geçtikten sonra benden biraz azar işitmiş olabilirdi. Ellerini belime yerleştirip yüzünü bana doğru eğdi.

"Sevmedin mi teklifimi?" Böyle tatlı tatlı konuştuğu zaman nasıl hayır diyebilirdim ki ..

Omuz silktim.

"Yüzüğüm bile yok," diye mırıldandım.

Bunu yeni fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Haklısın, onu tamamen unuttum."

Yüz ifadesi karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Özü kabahatinden büyüktü. Geri çekilip kollarının arasından sıyrıldım. "Neyse, hâlâ küsüm sana."

Telefonu çaldığında cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Bunu açmam lazım," deyip odadan çıktığında başımı iki yana doğru sallayıp çiçeklerimle ilgilenmeye geri döndüm. Oğuz normalde ince düşünceli bir adamdı. Bu konuda nasıl bu kadar düz mantık kullandığını bir türlü anlamıyordum.

İç geçirdiğimde elimi karnıma yerleştirdim. "Aslında güzel bir teklifi kızım ama sen detaylarını hiçbir zaman öğrenemeyeceksin."

"Süveyda?"

Oğuz'un sesini duyunca çalışma odasına geçtim. Koltukta oturmuş ciddi bir ifadeyle telefonuna bakıyordu. "Efendim?"

Başını kaldırmadan, "Çalışma masamın üstündeki kitabı verebilir misin?" dedi.

Genelde eşyalarını kendi alan biriydi, bunun için beni çağırmasına şaşırsam da tepki vermedim. Muhtemelen önemli bir işle uğraşıyordu. "Açmadan getirir misin?"

"Tamam," deyip masaya ilerlediğimde iki kitap üst üsteydi. İkisini de alıp ona yürüdüğümde, "Hangisi?" diye sordum.

Başını kaldırıp ufak bir gülümsemeyle üstteki kitabı aldı. Ardından kolunu belime sarıp beni aralık duran iki bacasının arasına çekti. Halimden memnun bir şekilde kucağında otururken elimde kalan kitaba baktım. *Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu...* Bu kitabı her gördüğümde ilk tanıştığımız

gözleri hırslıydı. Yüzümde oluşan gülümsemeyle, "Bir sayfa açsa
zarif ve çenesini omzuma yasladı.

Kitabın içinde bir şey olduğu için aralık duruyordu. Dikkatle açtığımda
çok zarif bir tektaş yüzükle karşılaştım. Şaşkın gözlerim Oğuz'u bulunca
gözümleneyen gözleriyle beni izliyordu. Gözleri öyle sıcak bakıyordu ki kal-
bimde bir şeyler çözülmüyordu. Boğazıma atılan düğümler yüzünden sessiz-
liğe gömüldüm. Oğuz içindeki yüzüğü aldı. Kitabı kapatıp yanına koyduk-
tan sonra ellerimi tuttu. Ben ise hâlâ şaşkınca yüzüne bakıyordum.

Eğilip alnımı öptüğünde gözlerim dolu dolu olmuştu. Alnını alnıma
vurup, "Güzel sevgilim," diye fısıldadı. Ardından dün söylediği sözleri bir
kez daha sarf etti.

"Benimle evlenir misin?"

Başımla onayladığımda titrek bir sesle, "Evet," dedim. Dün aldığım tek-
taş için bugün de ağlıyordum. Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

Sevgi dolu bir sesle, "Saf sevgilim benim," deyip kafamı öptü. "Yüzük-
süz teklif olur mu hiç?"

Dudaklarımı büktüm. "Oyuncu mu olsan? İyi kandırdın beni."

Sözlerim üzerine sırtıttı. "Yüzüğü unuttum dediğimde yüzünün halini
görseydin keşke."

Koluna hafifçe vurdum. "Hain, hamile bir kadını kandırmaya hiç utan-
mıyor musun ya sen?"

Yüzünü boynuma gömdü. "O hamile kadını yerim ben."

Sakalları yanağıma battığı için huylanıp çekilmeye çalıştım. Dişlerini
hafifçe yanağıma geçirdi.

"Çok tatlısın yiyesim geliyor seni."

Dişlerinin yerini dudakları aldı. Yanağımy yüzüne bastırdım. Karnımın
içinde uçuşan kelekler boğazıma kadar nırmanmıştı.

"Günlerdir bu yüzükle dolaşıyorum, aslında daha farklı planlamıştım
ama o an tutamadım kendimi."

Kollarımı boynuna sarıp başımı omzuna doğru yatırdım.

"O teklif ikimize özeldi," diye fısıldadım. "Ama bu teklifi de sevdim.
Şimdi yüzüğümü tak lütfen." Elimi ona doğru uzattım. Önce parmakları-
mın boğumlarına ufak bir öpücük bıraktı. Sıcak nefesini hissetmek tenimi
karıncalandırıyordu.

Yüzüğü yavaşça parmağıma geçirdi. Zarif ve sade bir yüzüktü. Çok be-
ğenmiştim. Elimi havaya kaldırıp hayranlıkla baktım. "Çok güzel."

Yanağıma düşen saçımı okşayarak geriye doğru çekti. Gözleri yüzüm-
deydi. "Asıl güzel olan sensin." Yanağımy öpüp göz kırptı. "Artık anlatacak
bir hikâyemiz var sanırım."

Gülümserken karnıma baktım. "Evet, bu teklifi kızıma rahat rahat anlatabilirim."

Ellerini kalçalarımaya yasladığında bir bacağıma tutup beni kucağına çekti. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Bacaklarımı beline doladığımda eğilip çenemi öptü.

"İlkini bilmese de olur zaten." Boğuklaşan sesiyle, "Hadi dudaklarıma yaklaş," diye devam ettiğinde gözlerim irileşti. "Bu teklifi de mühürlememiz gerekiyor." Altdudağıma ısırdım.

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

Yüzüme doğru iyice yanaştığı için kor ateşlerde dövülen nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerinin rengi iyice koyulaşmıştı, yeşil benekler kahverengiye dönmüştü. "Asla," dedikten sonra dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Kalbim boğazıma kadar tırmanmıştı.

"Sana dair hiçbir şeyi kaçırmam." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. Vücudumdaki kan damarlarımı yakarak akıyordu. Gözlerim ağırlaştığında dudaklarım aralandı. Beni öpmesini istiyordum. O ise dudaklarını kıpırtarak bana sataşmaya devam ediyordu.

Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarının arasından içeri iteledim. Ensesinde duran ellerime baskı uygulayarak onu iyice kendime doğru çektim ve öpmeye başladım. Bu tepkim karşısında birkaç saniyelik bir şaşkınlık yaşasa da karşılık vermesi çok uzun sürmemişti.

Kalçalarımındaki eli tutuşunu sıkılaştırdığında diğer eli sırtıma doğru kaydı. Sırtıma uyguladığı baskıyla göğüslerim geniş göğsüne yapıştı. O kadar yakındık ki aramızdan rüzgâr bile geçemezdi. Sadece o ve ben, şey bir de bebeğimiz... Sadece biz vardık.

Avuçlarımın içindeki yumuşak saçlarım avuçladım. Midemdeki kelekler bedenimin dört bir yanına yayılmıştı.

Kollarında olduğum bu adama âşıktım. Aramızdaki hisler öyle geri dönülmez bir haldeydi ki... Kalbi, kalbimin çıkmaz sokağı olmuştu.

Dudakları çeneme kaydıığında başımı geriye doğru atarak ona daha fazla yer açtım.

Boynumu öptüğünde derin bir nefes aldı.

"Sana doyamıyorum, kafayı yiyeceğim."

Beni sıkıca tutup ayağa kalktı.

Bacaklarımı beline sıkıca sardım. "Canıma kastın var senin," diye söylüyor. Hafifçe güldüm, çok tatlıydı.

Dişlerini boynuma bastırdığı sırada kapı çalmaya başladı. Ellerim donup kalmıştı.

"Kapı çalıyor." Durmadı.

“Oğuz kapı,” dediğimde, “Yanlış duymuşsundur,” dedi.

Kapı bir kez daha çaldı. “Kapı çalıyor işte.”

“Çalmıyor, yok öyle bir şey. Çıkar kafandan.”

Kapı bir kez daha çaldı. Bu defa da, “Açmazsak giderler,” diye diretti.

“Evde olduğunuzu biliyoruz, açın kapıyı.”

Barış’ın sesini duyduğumda gözlerim irileşti.

“Oğlumla beraber ağaç olduk burada be.”

“Ulan Barış, siktim lan belanı!”

Gülmemek için elimle ağzımı kapattım.

“Ay evet abi ya, açın kapıyı!”

Şimdi de Nazlı konuşmuştu. Geri çekilmeye çalıştığımda Oğuz oflayıp başını kaldırdı.

“Ben şansımı bahtımı si-” Elimle ağzını kapattım.

“Devamını getirme sakın.”

Gülmekten zar zor konuşmuştum. Oğuz bıkkın bir nefes verdiğinde, “İndir hadi beni,” dedim.

Ağzının içinde, “O kolay yavrum, asıl zor olan aşağıdaki,” diye homurdandı. İmasını anladığımda ağzım açık kaldı.

“Edepsiz.” Ağzına hafifçe vurdum. Dudaklarını sarkıtıp beni istemeyerek kucagından indirdi.

“Git kapıyı aç, ben de gidip elimi yüzümü falan yıkayayım.”

Mutsuz bir şekilde yanımdan ayrıldığında kapı tekrar çaldı. Nazlı ve Barış’ın konuşma sesleri boğuk geliyordu. Elimle yüzümü yelleyip saçlarımı önüme attım. Nazlı yüzümü gördüğü an neden kapının geç açıldığını anlayacaktı.

“Of, rezillik.”

Boğazımı temizleyip kapıyı açtım.

“Hoş geldiniz,” dediğimde sesim haddinden fazla neşeli ve yüksek çıkmıştı. Suç işlemiş gibiydim... İçeri girdiklerinde Nazlı pis pis sırıtıyordu.

“Hayırlı işler, ay yani hoş bulduk.”

Kızaran yüzüm iyice bordoya döndüğünde Barış’a çaktırmadan kolunu çimdikledim.

“Acıdı be.”

Kısık sesle, “Acısın zaten,” diye söylendim.

“Ne oldu, Nazlı’m?”

Barış bize döndüğünde, “Hiç,” dedi. “Sinek ısırды sanırım.”

Birlikte içeri girdiğimizde Oğuz asık durmaya devam eden yüzüyle yanımıza geldi.

"Oğuz'um, yüzünde güller açıyor. Bizi gördüğüne bu kadar sevinme be abicığım."

Barış'ın sözlerini üzerine Oğuz ona o kadar ters baktı ki ben bile ürpelidim. Fakat Barış'ın umurunda değildi sanırım bu yüzden konuşmaya devam etti.

"Bundan sonra daha sık gelelim en iyisi."

"Barış gevşek gevşek sırtıp sikti-" dediğinde Emir'i fark edip sustu.

"Kapat aslanımın kulaklarını, Nazlı."

Nazlı omuz silkti. "Kocama küfür edersin o zaman, olmaz."

"Hay senin kocanın."

Ağzının içinde bir şeyler homurdanarak kanepeye oturduğunda Barış bana döndü.

"Görüyorsun yenge değil mi çok düşkün bana. Barış'ım da Barış'ım diye geziniyor."

Oğuz, Emir'i kucağına aldığı anda, "Sen oğluna şükret yoksa uygulamalı görürdün Barış'ım da Barış'ımı yavşak," dedi.

Barış sırtımaya başladı. "Bu aşk değil de ne be?"

Oğuz gözlerini devirdiğinde Nazlı araya girdi. "Kıskanırım ama."

"Ulan seni de kendine benzetti ya en çok ona yanarım," dedikten sonra sevgiyle parlayan ela gözlerini kucağındaki Emir'e çevirdi.

"Sen onlara benzeme, tamam mı dayıcığım?"

Emir ağzının içinde bir şeyler söyleyerek salyalarını Oğuz'un yüzüne akıttı. O sırada yüzünde beliren ifadeyi görünce daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım.

"Şimdiden benzemiş," diyerek somurttu.

Oğuz'un yanına oturup Emir'in yanağını sevdim. Her geçen gün daha güzel oluyordu.

"Siz niye geldiniz?"

Oğuz'un ani sorusunu duyunca dirseğimle kolunu dürttüm. Dişlerimin arasından, "O ne biçim laf, Oğuz?" dediğimde çocuk gibi omuz silkti.

"Bak bu kadar sevdiğini belli etme, bak duygusallaşıyorum."

Oğuz, Barış'a ters ters baktı.

"Kafe tadilata girdi ya bugün, ben de dedim gidip yeğenimin cinsiyetini öğrenelim. İyi yapmışım değil mi abim?"

Oğuz, "He abim, çok iyi yapmışsın çok," diye fısıldadı. Onu tekrar dürttüm.

Nazlı dil çıkardı.

İkisini görmezden gelip küçük bir gülümsemeyle Nazlı'ya bakarken elimi karnıma yerleştirdim.

"Kız olacak."

"Yaşasın be, erkek tarafı ben olacağım."

Oğuz öfkeyle Barış'a döndü. "O ne demek lan, kızıma mı göz diktin sen benim? Yavrum, Emir'i tut sen."

Emir'i bana verdiğinde Barış'a döndü. Barış'ın rengi kaçarken, "Yok abi öyle değil," diye kıvırdı.

"Sonuçta sen kız babası olacaksın, taliplerle uğraşacaksın."

"Of bir susun da şurada sevineyim," dedikten sonra ayağa kalkan Nazlı, yanıma gelip kucağımdaki Emir'e dikkat ederek bana sarıldı.

Kulağıma doğru, "Sana benzerse çok çok güzel olacak," deyip geri çekildikten sonra Oğuz'a sarıldı. "Geçmiş olsun abim, birdi iki olacaklar yandın bu defa."

Oğuz'un yüzü asıldığında bir elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Ben hiç öyle düşünmemiştim."

Nazlı omzuna vurdu. "Geceler uzun, düşünürsün artık talipleri."

Sonra bana dönüp elimi tuttu. O sırada yüzüğü görünce gözleri kocaman açıldı.

"Evlenme teklifi ettin mi sonunda?"

Bağırarak konuştuğu için Emir'i korkutmuştu. Emir ağlamaya başladığında onu sallamaya çalıştım. Nazlı uzanıp, "Özür dilerim anneciğim ya sesimin ayarı kaçtı yine," diyerek kucağımdan aldı. Emir sustuğunda kınayan gözlerle Oğuz'a baktı.

"Yalnız abi yuh, evlenme teklifi için bu kadar beklemiş olmana diyecek laf bulamıyorum."

Bu konuda Nazlı ile aynı fikirdeyim.

"Çok konuşma bücür."

"Ayıp ya anneyim ben anne, ne bücürü?"

"Bücürsün işte, yerden bitme seni."

Nazlı tekrar dil çıkarıp Emir'i salladı.

"Ay oğlum uyumuş, ben onu yatırıp geliyorum."

Barış'ın telefonu çalınca o da odadan çıktı. Oğuz yorgun bir nefes alıp televizyonu açtı ve koltuğa yaslandı.

"Kafenin tadilatı ne zaman bitecek?"

"Bir iki gün sürer."

Oflayarak yanına oturdum. "Canım sıkılıyor evde."

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Benim yanımdayken mi?"

"İşe gideceksin birazdan."

"Sen de gelirsın istersen."

Başımınla onayladığımda televizyonda cips reklamı çıktı. Normalde pek sevdiğim bir şey değildi ama görünce ağzım sulanmıştı. "Evde cips var mıydı?"

"Bilmem." dediğinde ayağa kalkıp mutfığa gittim. Abur cuburdan pek anlamadığım için daha önce alıp almadığımı bile bilmiyordum. Dolapları açtığımda cevabı almış oldum.

"Oğuz, evde neden cips yok?" diye seslendim.

Haval kırıklığıyla salona geçtiğimde bana döndü. "Daha önce hiç istemedin."

"Ama şu an canım istiyor."

Asık yüzümle yanına oturduğumda beni kolunun altına aldı. "Zararlı zaten boş ver, yemesen daha iyi."

Ağzım açık kalırken şaşkınca ona döndüm. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi boş ver diyordu. "Ama canım çok istiyor."

Ciddi ifadesiyle, "Ama zararlı, ikiniz için de sağlıksız şeyler güzelim," dediğinde aniden ağlamaya başladım. Ciddi ciddi cips için ağlamaya başladım.

"Sana inanmıyorum, Oğuz."

Yüzüme baktığında gözleri kocaman açıldı. Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. "Ağlıyor musun sen?"

"Ne kadar kötü bir adam oldun sen," deyip burnumu çektim. "Hamile bir kadını ben. Canım cips istiyor, şimdiye gidip alman gerekirdi. Ama dediklerine bak."

"Süveyda, sen şu an gerçekten cips için mi ağlıyorsun?"

Böyle dediğinde kulağa saçma geliyordu ama elimde değildi. "Hayır, canım bir şey istedi ama sen sağlıksız ve zararlı dedin. Ne yapayım, canım istiyor benim. Keyfimden mi diyorum sanki?"

Gözlerini kırıştırdı. Şoktaymış gibi bakıyordu. Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım.

"Sen eskiden gerçekten böyle değildin."

"Özür dilerim sevgilim, tamamen benim eşekliğim. Ağlama sen," deyip telefonunu çıkardı. Sipariş vermek için uygulamayı açtığında masadaki peçeteyi alıp burnumu sildim.

"Uyudu sonunda," diye içeri giren Nazlı'nın gözleri beni buldu.

"Ne oldu, neden ağlıyorsun?"

Yanıma oturduğunda Oğuz'dan uzaklaştım.

“Ahine sor, ağlatan o.”

Nazlı kınayan gözlerini ona çevirdiğinde Oğuz ellerini havaya kaldırdı.

“Yemin ederim bir şey yapmadım, cips için ağlıyor.”

“Sadece cips için ağlamıyorum ben,” diye çemkirdim. Ardından Nazlı’ya döndüm. “Canım cips istiyor dediğimde zararlı ve sağlıksız, yeme boş ver dedi.”

Tekrar ağlamak üzereydim. Nazlı ince kollarını omzuma sardı. “Kıyamam ben sana, anlamaz bunlar aşermeden.”

Oğuz hâlâ, “Ama cips zararlı,” diye kendini savunuyordu. “Onların iyiliği için söyledim.”

Barış içeri girdiğinde, “Yanlış yoldasın,” diyerek Oğuz’u uyardı.

“Tamam sustum, sipariş veriyorum hemen.”

“Baharatlı olsun,” diye yarım ağızla konuştum.

“Hazır Emir uyumuşken biz de kafeye gidelim, sen bakarsın ona değil mi, Süveyda?”

“Bakarım tabii ki.”

“Biberonu doldurdum az önce eğer ağlarsa verirsin, biz de birkaç saate geliriz.”

Başımla onayladım. “Merak etme, hallederim ben.”

Oğuz araya girdi. “Yarın akşama kadar tadilat biterse hep beraber kafede yemek yiyelim.”

Uzun zamandır hep beraber toplanmadığımız için böyle bir geceye ihtiyacımız vardı.

“Çok güzel olur. Hem evlilik teklifini kutlarız.”

Oğuz da Nazlı ve Barış’la beraber evden çıktı. Ustaların başında duracağını söylemişti. Ben de cipsimi yedikten sonra Emir uyurken kısa bir duş aldım. İç çamaşırlarımı giyerken gözüm aynaya takıldı. Karnım günden güne büyüyordu. Bunu fark etmek nedense hüznlenmeme neden oluyordu. Hafifçe gülümsedim. Ayna karşısında dururken telefonuma mesaj geldi.

Oğuz: Emir uyuyor mu?

Süveyda: Evet, hâlâ uyanmadı.

Oğuz: Sen de uyusaydın, gece pek uyuyamamıştın.

Muhtemelen bu gece de uyuyamayacaksın. ☹

Süveyda: Hamile olan benken senin hormonlarının tavan yapması şaka mı?

Duştan yeni çıktım, uykum kaçtı.

Oğuz: Yavrum söz konusu sen olunca hormonlarımı hep zirvede.

Öyle mi? Üstünde ne var? ☺

Yanındaki alev emojisini görünce kahkaha attım. İyice sapıtmıştı.

Süveyda: Hiçbir şey.

Dememi isterdin, değil mi?

Özgünüm giyindim.

Oğuz: ☺

Anlık atsana, en azından yüzünü göreyim.

Teselli bulurum.

Gülümserken kamera kısmını açıp aynanın karşısına geçtim ve yan durdum. Fotoğraf çektikten sonra ona attım.

Süveyda: Seni bekliyoruz. :)

Oğuz: yazıyor...

Oğuz: çevrimiçi

Oğuz: yazıyor...

Süveyda: ?

Oğuz: Fotoğrafa bakmaktan yazmayı unuttum anasını satayım.

EVE GELİYORUZ.

Süveyda: Siz kim, Oğuz?

Oğuz: Gelince görürsün bebeğim.

O kadar çok gülmüştüm ki telefonu elimden düşürmüştüm.

“Yemeğe daha iki saat var, neden erken geldik?”

Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. “Birkaç işim var, hadi gel.”

Arabadan indiğimizde kafeye şaşkınca baktım.

“Oğuz?” Kafenin dışı beyaz güllerle süslenmişti.

Bir şeyler döndüğünü ancak şimdi anlayabiliyordum. Kafeden içeri girdiğimizde ağızım açık kaldı. Duvardaki kitaplıklar ışıklar ve beyaz sarmaşık güllerle boydan boya süslenmişti. Onun haricinde kafenin içi boşaltılmış uzun masalar getirilmişti. Masalar da beyazdı, üstlerinde beyaz ve açık pembe güller vardı. Her yer bembeyaz ve çok güzeldi.

“Burada neler oluyor?”

Elimi dudaklarına götürdüğünde ona döndüm.

“Nikâhımıza hoş geldin sevgilim.”

“Nasıl ya?” diyebildim.

“Nikâh işlemleriyle uğraştığım için teklifim biraz gecikmişti.”

Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Artık karım olmanı istediğimi söylediğimde ciddiydim.”

Gözlerimi kırptırdım. “Bu kadar hızlı olmanı beklemiyordum.”

Sinsi bir şekilde sırtıttığında yüzüme doğru eğildi. “Bana kalsa tanıştığımızın üçüncü ayı evlenirdik.”

Sözlerine gülmeye başladığımda dudaklarını alnıma yasladı. “Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?”

Başımınla onayladığımda parmak uçlarımda yükselip elimi boynuna yerleştirdim. Uzanıp yanağını öptüğümde, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Gelin hanımımız geldi sonunda.”

Nazlı mutfaktan çıkıp yanımıza geldiğinde şaşkınca ona döndüm. “Sen de mi biliyordun?”

“Tabii ki biliyordum, günlerdir anlamaman için kendimi paraladım.”

Gözlerim kısıldı. “Dün evlilik teklifine şaşırmıştın.”

Dişlerini göstererek sırtıttı. “İyi bir oyuncuyum, değil mi?” Yanıma gelip elimi tuttu. “Neyse sonra kızarsın, gel hadi makyöz seni bekliyor.”

Beni mutfağa doğru sürüklemeye başladı. “Her şeyi ayarladınız mı gerçekten?”

“Evet tatlım, sen ayak uydurmaya bak.”

Resmen başım dönüyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki! Heyecandan içim içime sığmıyordu. Resmen nikâhım vardı. İki saat sonra Süveyda Sarhan olacaktım. Şaka gibiydi...

Nazlı ve Oğuz neleri sevdiğimi bildikleri için hayallerimin ötesinde bir organizasyon düzenlemişlerdi. Nikâh için burayı ayarlamaları da çok özeldi. Hayatımın en güzel günlerini burada geçirmiştım. Burada yeniden hayata tutunmuş, yine burada hayatımın aşkıyla tanışmıştım. Kaçarak geldiğim Ankara benim yuvam olmuştu.

Saçım ve makyajım bitince Nazlı gelinliğim ile yanımıza geldi. Bu arada kendisi de hazırlanmıştı. Üstünde bedenini ikinci bir deri gibi saran, koyu kırmızı bir elbise vardı. Prenses yaka, mini elbisenin içinde çok güzel görünüyordu.

“Daha şimdiden bu kadar güzel olman şaka mı?” diye bağırdı. Tepkisi karşısında güldüm. “Gelinliğin içinde peri kızı gibi olacaksın.”

Kırık beyaz rengine olan uzun gelinliğim sadeydi ama o kadar şıktı ki... Geçen hafta Nazlı bana moda dergisi adı altında gelinlik dergileri de baktırmıştı. Bu modeli gördüğüm an vurulmuşum. Önünde sadece yaka kısmından bacaklarıma kadar uzanan saten, yan yatmış kurdeleye benzer bir detay vardı. Çok zarifti.

“Yemin ederim ağlayacağım, çok güzel oldun.”

Gözleri dolu dolu bakıyordu.

“Ağlarsan ben de ağlarım.”

Beyaz güllerden oluşan çiçeğimi elime verdiğinde derin bir nefes aldım. “Ben şu an gerçekten evleniyor muyum?” *Hem de Oğuz’la?*

Başıyla onayladı. “Evleniyorsun.”

Nazlı ile mutfaktan çıktığımızda kapıdan içeri giren Oğuz’u gördüm ve yemin ederim nasıl nefes alındığını unuttum. Üstünde geniş bedenine tam oturan siyah bir smokin vardı. Gömleği ise bembeyazdı ve açık tenine çok yakışmıştı. Kısalttığı kestane rengi saçları geriye doğru taranmıştı. Sakalları-
nın hepsini kesmese de kısaltmış ve düzeltmişti. O kadar yakışıklı bir damat
olmuştu ki... Göz göze geldiğimizde gözbebeklerindeki hayranlık beni kal-
bimin orta yerinden vurdu. Bana doğru ilerlediğinde sanki dünya üzerinde
eşi benzeri olmayan bir şeye bakıyordu. Bu kadar güzel bakması haksızlıktı.

Gözlerindeki ışıltı gözlerimi kamaştırıyordu.

Eğilip alnımı öptüğünde, “Ben var ya...” deyip iç çekti. “Ölürüm sana.”

Yaş dolan gözlerimi yumdum. “Ağlatma beni,” diye sızlandığımda al-
nımı öptü.

“Ben de ağlamak istiyorum,” dedi. “Otuz iki yaşına gelmiş koca ada-
mım ama sana bakınca ağlamak isteyen bir çocuğa dönüyorum.”

Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Elimi tutup parmaklarını par-
maklarıma geçirdi.

“Sana bakınca bile başım dönüyor, nasıl bir aşkı işledin sen yüreğime...”
Bir kez daha alnımı öptü.

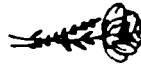
Gözümünden bir damla yaş aktı. Kulağıma doğru, “Kalbim göğsüme sığ-
mıyor,” diye itiraf etti.

“Kalbim duracak gibi,” diye fısıldadım.

Gülümseyerek elini karnıma yerleştirdi.

“Son nefesime kadar, yemin ederim.”

Sertçe yutkunup sözlerini tekrarlarım. “Son nefesime kadar...”

O gün Oğuz’la sade bir nikâh eşliğinde evlendik. Hatırladığım her an
gülümsediğim bir gündü.

Sevdiğimiz herkes oradaydı. Zeynep ve Vural, bizim için Kocaeli’den gel-
mişti. Eser ile Ceyda’nın arası bozuk olsa da Ceyda nikâh için Balıkesir’den
gelmişti. Eser onu görünce anında yumuşamış ve etrafında dönmeye baş-
lamıştı. İnişli çıkışlı bir ilişkileri vardı ama birbirlerini çok seviyorlardı. En
son Ceyda’nın kıskançlığı yüzünden terapiye başladığını duymuştum. Bu
yüzden zamanla onlar için her şey daha iyi olacaktı.

Fatma abla da son dakika imam eşliğinde gelmiş ve Zeynep gibi benim de mihrimin yüz gram altın olması için diretmişti. Oğuz onu kırmamam için kabul etmemi istemişti.

O güne dair tek tatsız şey Leyla Sarhan'ın da nikâha katılması olmuştu. İğneleyici şeyler söylese de tadımız kaçmasın diye onu görmezden gelmiştik.

O günden sonra hayatıma Süveyda Sarhan olarak devam ettim. Daima arkamda olacak o adamı bulmuştum.

36. IŞIK

"Seni anlamak, seni sevmek mühim ve aziz bir iştir."

Leylim Leylim, Ahmed Arif

DÖRT YIL SONRA

Bundan yıllar önce hayatım sadece bir gecede kararmıştı. Körebe oynayarak geçirdiğim günlerim annem tarafından sobelenmem ile son bulmuştu. Annem olarak bildiğim kadın Ayperi Karayağız, gözlerime sıkı sıkı bağladığım kuşağı açmış ve zifiri karanlığıma son vererek beni azat etmişti. Onlardan ne kadar nefret etsem de yeni hayatıma onlar sayesinde başlamıştım. O zamanlar yirmi iki yaşında, kimsesiz kalmış biriydim. Şimdi ise yirmi altı yaşında, ayakları yere sağlam basan bir kadındım. Sıfırdan başladığım hayatıma canımdan çok sevdiğim bir adam dahil olmuştu.

Oğuz Sarhan, siyah beyaz dünyamı gözleri gibi alacalı renklere boyamıştı.

Yürüdüğüm engebeli yolda hayatıma katılmış, tüm engelleri düzlüğe çıkarmış ve ruhuma açılan yaraları şefkatli dokunuşlarıyla sarmıştı. Düşsem de kalksam da hep yanımdaydı. Her daim elimi ve kalbimi sıkıca tutan adam her şeyim olmuştu.

Kimsesizliğim onunla beraber bitmişti. Şimdi birlikte kurduğumuz yuvamızda küçük kızımızla yaşıyorduk. Benim bir kopyam olan kızımızın gözleri, her baktığımda kalbimi yerinden oynatan babasınınkiyle aynıydı. Yaşadığım onca zorluğun ödülü büyük olmuştu.

Üç yıldan fazla bir zamandır bir mucizeyle yaşıyorduk. Işık Sarhan. İsmi babası koymuştu.

"Benim küçük kızım, hayatımızın ışığı. Işık olsun adın. Adın gibi daima parla."

Çıplak sırtımda hissettiğim öpücük üzerine gülümsediğimde Oğuz'un sıcak dudakları enseme doğru ilerledi. Zihnim uyku ve uyanıklık arasında bir yerdeyken öpücükleri tamamen uyanmamı sağlamıştı. Ensemi öptükten sonra kulağıma doğru yanaştı.

Kalbimi yerinden oynatan boğuk sesiyle, "Uykucu karım," diye fısıldadı.

Yüzümdeki uykulu gülümsemeyle gözlerimi araladım. Elim kaldırıp geriye doğru uzatarak Oğuz'un saçlarının arasından geçirdim. Bu hayatta en sevdiğim şeylerden biri güne onunla başlamaktı. "Günaydın." Kulağımın alt bölgesindeki hassas kısmı öpünce ürperdim.

Yıllar geçmişti ama dokunuşlarına karşı bağışıklık kazanamamıştım. Elim ensesine kaydığında dudakları yanağıma doğru ilerledi.

“Eğer hemen kalkmazsan ilk dersine geç kalacaksın.”

Sözleri üzerine gözlerim irileşti. Bugün okulun ilk günüydü ve benim erken saatte dersim vardı! Bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Telaşla doğrulduğumda Oğuz yatağa yuvarlanıp ellerini başının altına koydu. Bu yaptığıyla beraber omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Şişkin pazılarına bakarken dudaklarımı ıslattım. Keşke vaktim olsaydı ve o kaslarla uzun uzun ilgilenebilseydim.

“Bir şey mi oldu yavrum?”

Sesindeki imalı tını üzerine gözlerimi kaçırırken boğazımı temizledim. Geç kalmak üzereyken bile sadece ona bakarak yoldan çıkabiliyordum.

“Yok.” Yataktan telaşla kalkıp giysi odasına girdim.

“Alarmım neden çalmadı ki?”

Muhtemelen ayarlamayı unutmuştum.

İçeriden, “Ben banyodayken çalıyordu, kapatıp uyumuş olmalısın,” diye seslendi.

Yüzümü buruşturdum. Öyle bir şey yaptığımı hayal meyal hatırlıyordum. Dün seçtiğim kıyafetleri askıdan alıp yatak odasına doğru ilerledim. Elbiseyi havaya kaldırıp Oğuz’a gösterdim.

“Nasıl?”

“Çok güzel.”

Şüpheli ifadeyle, “Öğretmen havası veriyor değil mi?” diye sorduğumda bir yandan da üstümdeki ipek geceliği çıkarıyordum. Yüzündeki keyifli ifadeyle beni izliyordu.

Oğuz ayağa kalkıp yanıma geldi.

Siyah kalem elbiseyi başımdan geçirdiğimde arkama geçip uzun saçlarımı topladı. Ardından sırt kısmındaki fermuarı yukarı doğru çektiğinde eğilip enseme öptü.

Saçlarımı yavaşça serbest bırakıp çenesini omzuma bastırdı. “Lisedeyken keşke senin gibi bir öğretmenim olsaydı.”

İç çekerek söylediği sözlerine gülerken, “O ne demek, Oğuz?” diye sordum.

“Ateşli rüyalarımı süslerdin.”

Gülmemek için kendimi zor tutarken koluna hafifçe vurdum. “Edepsiz,” diye söylenirken geri çekilip yatak odamızdaki banyoya girdim. Resmen ışık hızında hazırlanmıştım. Yatak odasına geçtiğimde Oğuz yatakta oturmuş telefonuyla uğraşıyordu.

Ona doğru ilerleyince gözleri bana kaydı. "Ortaokul çocuklarına dert vereceğin için pansivim."

Kollarımı havaya kalktı. "Öyle mi?"

İri ellerini ince belime yerleştirdiğinde beni aralık bacaklarının arasına çekti. Dizine oturup kollarımı boynuna sardım.

"Öyle. Yoksa hormonlarıyla düşünen ergenlerin korkulu rüyası olur-
dum."

Küçük bir kahkaha attım. Yüzüme doğru yaklaştığında ağırlaşan gözka-
paklarımla, "Geç kalacağım," diye geveledim.

"Ben seni yetiştiririm. Çok güzel görünüyorsun. Öpmem lazım."

Sözlerinin ardından dudaklarıma kapandı. İhtiyaçla yanan bir öpücük-
tü. Günün çoğu vakti beni öpen dudaklarına hiç doymamıştım, doymaya-
caktım.

Odanın kapısı çalınmasa devam edeceğimi bilecek kadar iyi tanıyor-
dum kendimi. Anında geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefes kalmıştık.
Oğuz'un koyulaşan gözlerine bakarken, "Gelebiliy miyim?" diye soran bir
ses duyduk.

Oğuz son kez dudağımyı öpüp geri çekildiğinde ayağa kalktım ve üstü-
mü düzeltmeye başladım. O sırada cevap vermemizi beklemeyen Işık ka-
pıyı açmıştı bile. Birkaç ay önce üç yaşını doldurmuş olan kızımız, küçük
adımlarla içeri girdi. Yeni uyandığı için omzunda biten düz saçları dağılmış,
ela rengi iri gözleri şişmişti. Elinin tersiyle gözünü ovalarken, diğer elinde o
olmadan uyuyamadığı beyaz küçük ayıcığı vardı. Onu yerde sürükleyerek
bize doğru geliyordu.

Yüzümde oluşan gülümsemeyle onu izledim. O kadar güzeldi ki gözleri-
mi üzerinden alamıyordum. Oğuz eğilip onu kucağına aldı. Kocaman kol-
larının arasında bedeni küçücük kalmıştı. Çok tatlı görünüyorlardı. Onları
böyle görünce kalbim göğsüme sığmıyordu.

Hayatımın sonuna kadar bu manzarayı izleyebilirdim.

"Günaydın fıstığım."

Tombul yanağına büyük bir öpücük kondurduğunda küçük kollarını
babasının boynuna doladı. Işık, babasına hayran bir kızdı. Bu durumu
çoğu zaman kıskandığım bile oluyordu.

"Günaydın. Annem neyeye gidiyo?" Kollarımı uzatınca bana doğru gel-
di. Ona sıkıca sarılıp yüzümü boynuna gömdüm ve cennet kokusunu içime
çektim "İşe gidiyorum anneciğim."

Başını göğsüme yasladı. "Ben de gelebiliy miyim?"

"Ama bugün baba kız günü yapacağız."

Oğuz'un cevabı üzerine başını kaldırdı. Parlayan gözleriyle, "Geyçekten mi?" diye soludu.

"Kıskanırım ama."

Işık gözlerini bana çevirdi. "Kıskanma anne, senle de yapayız."

"Hadi anneyi işe bırakalım, yoksa ilk iş gününde gecikecek."

Oğuz, Işık'ı omuzlarına alarak odadan çıktı. Işık küçük bir kahkaha atarken kollarını babasının kafasına sarmıştı. İkisinin bu hallerini gülümseyerek izledim. Oğuz iyi bir babaydı. Işık ile öyle güzel ilgileniyordu ki sabrı-na ve duruşuna hayran kalıyordum. Onun hiçbir anını kaçırmak istemediği için evde olduğu zamanların çoğu onunlaydı.

Salona geçtiğimizde etrafta Işık'ın birkaç oyuncacı vardı. Eğilip onları yerden aldım. Evlendikten sonra Oğuz'un evinde kalmaya devam etmiştik. Bu evi çok sevdiğim için taşınmak istememiştim. Hem her köşesinde anılarımız vardı.

"Kahvaltı yapmayacak mısın?"

Kolumdaki saate baktım. "Okulda bir şeyler atıştırırım." Yoksa geç kalacaktım.

Birlikte evden çıktığımızda Işık da bizimle gelmişti. Çünkü Fatma abla-nın bizimle çalışması için ayarladığı arkadaşı Güliz abla, çocuklarını ziyaret etmek için şehir dışına çıkmıştı. Birkaç gün sonra dönecekti.

Arabaya bindiğimizde bastırdığım heyecan gün yüzüne çıkmaya başladı. Staj yapmış olmama rağmen sanki hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Çocuklar beni dinleyecek miydi? İyi bir öğretmen olabilecek miydim acaba? Korkuyla altdudağımı ısırdım. Ya güzel ders anlatamazsam?

Oğuz uzanıp elimi tuttu. "Sakin ol sevgilim, her şey güzel geçecek."

Gülümsemeye çalıştım. "Umarım." Elimi dudaklarına götürüp öpür-günde gözlerini yoldan ayırmamıştı. Biraz daha sakın hissederek ufak bir nefes aldım.

"Anne?"

Başımı arkaya çevirip bebek oto koltuğunda oturan kızıma baktım. Yü-züne düşen saçlarını geriye doğru iteliyordu.

"Sen öğretmen mi oldun?"

Gülümseyerek Oğuz'un bıraktığı elimi ona doğru uzattım. "Evet anneciğim öğretmen oldum."

Düşünceli bir ifadeyle pembe dudaklarını büzdü. "O ne demek?"

Elini tutup yavaşça okşadım. "Küçük çocuklara ders öğretiyorum."

Kocaman bir gülümsemeyle, "Ben de büyüyünce öğretmen olcam," diye şakıdı.

"İstersen neden olmasın anneciğim?"

Bakışları cama kaydığında, "Baba!" diye hağırdı bu defa.

"Söyle küçüğüm."

"Amamas alalım mı?"

Oğuz bir an ne dediğini anlamadığı için kaşları çatılmıştı. Ananas demek istediğini biliyordum. Hafifçe güldüğümde Oğuz düşünceli bir sesle, "Ananas mı demek istedin fıstığım?" diye sordu.

"Fvet ve mısıy patlatalım."

Küçük bir kahkaha attım. O kadar tatlı konuşuyordu ki yiyelim geliyordu.

"Tamam kızım, anneyi bıraktıktan sonra ananas alalım."

Işık el çırpı. "Yaşasın amamas alacağız, abakado da alalım."

Oğuz'a doğru döndüm. "Hani avokado sevmiyordu?"

"Dün izlediği çizgi filmde vardı, ondan etkilenmiştir."

Ara ara izlediği çizgi filmde olanları anında aklına not ediyordu çünkü görsel hafızası çok kuvvetliydi. Gözlerim tekrar ona kaydı. Üniversiteye gitiğim zamanlar derslerim birkaç saat sürüyordu. Ondan kısa süre dahi ayrı kalmaya dayanamıyordum. Şimdi tekrar ayrı kalacak olmak beni üzüyordu.

"Sadece dört dersin var, kısa sürede geleceksin."

Yüzüme bakınca bile ne düşündüğümü anlayan bir kocam olduğu için şanslıydım. Hüzünle gülümsedim. "Haklısın ama sizi bırakmak istemiyorum."

"Evde seni bekliyor olacağız güzelim."

Başımla onayladığımda araba durdu. İstemeyerek kapıya uzandım.

"Görüşürüz." Onları bırakıp gitmeyi hiç istemiyordum.

Oğuz bana doğru eğilip dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. Kokusunu içime çektim. Gözlerindeki hislerin yoğunluğunda kendimi kaybediyordum.

"Güzel bir gün geçir, sonra da bize gel."

Bu defa yanağını öptüm. Her anımı destekleyen bir adam vardı hayatımda. Ona sahip olduğum için şanslıydım.

"Beni de öp anne."

Oğuz geri çekildi. "Öpeyim anneciğim." Arkaya doğru uzanıp Işık'ı da öptüm. "Görüşürüz güzel kızım, babayı üzme yok tamam mı?"

"Tamam zaten biz amamas alacağız."

Tekrar yanağını öptükten sonra hızlı hareketlerle arabadan indim. Onlara el salladığımda okulun bahçesine girene kadar araba hareket etmedi. Ders saatinin başlamasına az kaldığı için bahçe boş sayılırdı. Aceleci adımlarla binaya yürüdüm. Ücretli öğretmenlik için birkaç koleje başvurmuştum. İlk geri dönüş aldığım kolej ile anlaşmıştım. Öğretmenlik yapmayı

tehamdan ötürü mü bilmiyorum ama çok istemiştim. Küçüklükten beri hayalimdi... Şimdi hayallerimi gerçekleştirmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Binanın içine girdiğimde müdürle karşılaştık.

"Süveyda Hanım," diyerek beni karşıladı. "Günaydın."

Profesyonel bir gülümsemeyle, "Günaydın, Ertan Bey," dediğimde bakışları saatine kaydı.

"Tam vaktinde."

Aslında vakti geçiyordu.

"Kusura bakmayın geciktim biraz, hemen derse gidiyorum."

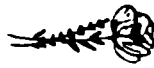
Bakışları kaçamak bir şekilde üstümde gezindi. Müdür otuzlu yaşlarının ortasında genç bir adamdı. Bir yetmiş beş boylarında, esmer ve zayıf biriydi. Bakışlarından rahatsız olduğum için, "İyi günler," diyerek uzaklaşmaya çalıştım.

Sınıfa ilerlerken bakışlarını sırtımda hissediyordum. Geriye dönüp bakmadım. Evli olduğumu biliyor muydu acaba? Hoş, parmağımda yüzük vardı. Oradan anlaması gerekirdi. Sınıfa girince Ertan Bey'i de rahatsız edici bakışlarını da unuttum.

Altıncı sınıf öğrencileriyle dersim vardı. Hepsi çok tadı ve masum bakıyordu. Heyecanımı bastırmak için derin bir nefes aldım. Üniversite hayatım zorlu geçmişti. Çoğu gece uykusuz kalmış, sınavlara son gün çalışma imkânı bulabilmişim. Kızımın en güzel zamanlarını kaçırmak istemediğim için okurken üstün bir performans göstermem gerekmişti. Oğuz ve Nazlı'nın da bu süreçte katkısı çok olmuştu. Şimdi geldiğim noktaya baktığımda hepsine değdiğini görüyordum.

Her şeye rağmen başarmıştım.

"Günaydın çocuklar."

Taksiden inip yorgunca eve doğru yürüdüm. Sadece dört dersim olsa da alışık olmadığım için çabuk yorulmuştum. Yine de değmişti. Öğrencilerimle güzel bir gün geçirmiştim. Kendime göre bir iş seçtiğim için mutluydum. Asansöre binince sırtımı aynaya yasladım. Gözüm sayı panelindeydi. Işık'ı çok özlemiştim. Ona sarılıp o güzel kokusunu içime çekmek istiyordum. Asansör durunca yorgunluğumu unutup hızlı adımlarla dairemize yürüdüm. Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtıktan sonra ayakbılarımı çıkarıp salona geçtim. Ortalıkta görünmüyorlardı.

Yatak odasına ilerlediğimde karşılaştığım manzaranın güzelliğiyle sırtımı kapının pervazına yasladım. Oğuz makyaj masamın önündeki pufa

oturan Işık'ın saçlarını tarıyordu. Işık, sabahın aksine üzgün bir yüzle duruyordu. Hunu fark edince kapılarım çatıldı. Duygusal bir kızım vardı, fark ettiği küçük ayrıntılar onu saatlerce üzebiliyordu. Oğuz eğilip saçını öpmü. Günde gözlelerinden yaşlar aktı.

"Sorun ne fatıgım?"

Işık humunu çekti. "Bebek geyik annesini kaybetti."

"Annesi sadece yemek bulmak için ayrılmış olmalı."

Dudaklarını bükerken ağlamaya devam etti. "Ağlaman beni üzüyor."

"Sana sayılmak istiyoyum."

"Bana sarılmak mı istiyorsun?" Başıyla onayladığında Oğuz kollarını açtı. "Sarıl o zaman."

Oğuz onu kucığına aldığı anda yüzünü babasının boynuna gömüp ağlamaya devam etti. Böyle durumlarda onu teselli etmesi için babasına sığınyordu. Bu halleri bana kendi çocukluğumu hatırlatıyordu. Ayperi küçükken beni sevse de ağladığımda hep babama giderdim. Çünkü baba güç figürüydü. Benim için de böyleydi, kızım için de.

Neyse ki mutlu anlarını da benimle paylaşmayı seviyordu. Oğuz sırtını yavaşça okşadı.

"Her şey yolunda bebeğim." Ağlaması azalmıştı. "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Baban seni çok seviyor. Artık ağlamak yok tamam mı?"

"Tamam."

"Annemi özledim." Sözleri üzerine gözlerim doldu. Ben de onu çok özlemiştim. Beni özlediği için mi bu kadar mutsuzdu? İşe başlayarak ne kadar doğru yapmıştım şu an emin olamıyordum. Oğuz onu tekrar sandalyeye oturttu.

Daha fazla orada durup izleyemedim ve onlara doğru yürüdüm.

"Küçük meleğim ben geldim."

Işık bana doğru dönüp sevinç dolu bir sesle konuştu. "Anne!" Bana doğru koşunca dizlerimin üstüne çöküp ona sıkıca sarıldım.

"Çok özledim bebeğimi."

"Ben de özledim."

Sonra izlediği belgeseli anlatmaya çalıştı. Belgeselde yavru hayvan annesini kaybetmişti.

"Annesi onu kokusundan bulur," diye teselli ettim.

"Ben kaybolsam öyle mi buluysun?"

Sözleri bile korkudan kilitlenmeme neden olmuştu. "Allah korusun Işık, biz izin vermeyiz kaybolmana."

Işık tekrar bana sarılıp başını göğsüme yasladı. “Sen de kaybolma.”

Sırtını okşarken eğilip saçlarını öptüm.

“Ben izin vermem babacığım.”

Oğuz’un kendinden emin sözlerine gülümsedim. Geçmişte yaşadığımız önce zorluğa rağmen bugün geldiğimiz durum çok güzeldi. Işık’ı kucağıma alıp ayağa kaldırdım.

“Hadi biraz da anne kız günü yapalım.”

Oğuz yanımıza gelip, “Baba da biraz çalışsın,” dedi. Eğilip önce Işık’ın yanağını öptü. Ardından benim yanağımı ve alnımı öptü.

“İlk günün nasıl geçti güzelim?”

Okulu hatırlayınca gülümsedim. Şu anlık öğrencilerimden de çalışma arkadaşlarımdan da memnundum. “Güzeldi, korktuğum gibi olmadı.”

Oğuz’un yüzündeki gururlu ifade içime mutluluk dolduruyordu.

“Tahmin ettiğim gibi.” Elini belime yerleştirip okşadı. “Her şeyin altından ustalıkla kalkıyorsun.”

Bana bu kadar güvenmesinin verdiği sevinçle gülümsedim. Başımı göğsüne yasladım. “Teşekkür ederim.” Bugün bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

İşi ve evi beraber götüreceğime dair korkularım vardı çünkü. Şimdi Oğuz’dan bunları duymak kendime olan güvenimi tazelemişti.

Oğuz saçlarımı öptükten sonra Işık’ı aldı. “Üstünü değiştir sen.” İkisi odadan çıktığında elbiseyi çıkarıp şort ve tişört giydim sonra saçlarımı topladım. Şimdi daha rahat hissediyordum. Hızlı adımlarla mutfığa geçtiğim de Oğuz, Işık’ı ada tezgâha oturtmuştu.

“Anne akşam Emiy’e gidiyoruz.”

Nazlı bu akşam için bizi yemeğe çağırmıştı. “Evet onlar için pasta yapacağız.” En sevdiğim şeylerden biri Işık ile pasta yapmaktır.

Mutlulukla el çırpı. “Emiy çok sevey.”

Emir ile aralarında çözemediğim bir ilişki vardı. Bir an kavga edip küsüyor diğer an en yakın iki arkadaş oluyorlardı. Aralarında neredeyse bir yaş vardı, bunun da etkisi büyüktü.

“Ben de çok severim, Işık.”

Oğuz’un kıskanç sesini duyunca Işık elini yanağına uzattı. “Ama Emiy daha çok sevey. Çünkü o çocuk, sen büyüksün.”

Oğuz gözlerini devirdi. Erkek sinekten kıskanacaktı kızını yakında.

“Öyle olsun küçük hanım ama ilk ben yiyeceğim pastayı.”

Işık ile aynı anda, “Hayır,” dedik.

“Baba bozuluy bozuluy.” Açıklamasını da Işık yapmıştı.

“O yüzden akşamı bekleyeceksin hayatım.”

Çiğir vîrûnû astı. Memnuniyetsiz bir tavırla, "İyi," dedikten sonra mutfağın çıktı. Gerçekten Işık'ı Emir'den kıskanıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Anne hadi başlayalım."

Yumurtaları kırduğımda Işık ile çırpıcının düğmesine basıp çalıştırdık.

Az önceki hüznü tamamen kaybolmuştu, şimdi gözlerinden ışık saçarak gülümsüyordu. Yanağına un bulaşınca eğilip öptüm. Unlu elini yanağıma sürüp kahkaha attı. "Anne un oldu."

Sonra uzanıp yanağıma öptü. Keki fırına verdikten sonra beyaz krema-sını hazırlayıp karıştırmaya başladım.

"Anne çilekli yapalım ve amamaslı."

"Ananaslı başka gün yaparız, çilekli yapalım."

Dolaptan çilekleri çıkarıp yıkadıktan sonra önüne koydum. Meyve deli-si olduğu için bir tanesini yemeye başladı. Yarısını yediği çileği bana uzattı. "Sen de ye."

Eğilip küçük elindeki çileği yedim. "Çok güzelmiş bu."

"Ben de yiyim."

Bir tane daha yedi. Kekin pişmesini beklerken bir yandan da dağıttığımız mutfağı toparladım. Keki fırından çıkarıp soğumasını beklerken kre-mayı ada tezgâha koydum.

"Anne, Emiy çilekli pasta sevey değil mi?"

"Sever tabii ki."

Kaşları çatıldı. "Ama okulda çikolatalı pasta yediğini söyledi."

Işık'a doğru eğilip kollarımı ona sardım. "İkisini de seviyor demek ki."

Dudaklarını büzdü. "Ben de onun okuluna gitmek istiyorum. Oyada aykadaşlayı vay."

Benim küçücük kızım büyümüş ve okula gitmek istiyordu. Eğilip kü-çük burnunu öptüm.

"Biraz daha büyüyünce sen de okula gideceksin."

"Hemen büyümek istiyorum."

Ben de hiç istemiyordum. Kollarımla sardım onu ve göğsüme yasladım. "Büyüyeceksin güzel kızım ama biraz daha zamanı var."

"Öf ya."

Tepkisine güldüğümde başını öptüm. "Hadi pastamızı bitirip üstümü-zü değişelim."

Hemen geri çekildi. "Beyaz elbisemi giycem. Üstünde kapuz olanlı."

Kızım benden daha süslüydü. Kesin Nazlı'ya çekmişti bu. "Tamam Işık Hanım beyaz, karpuz desenli elbiseni giyersin."

Keki kalıptan çıkarıp ortadan ikiye kestim. Ben kremasını döktükten sonra Işık da küçük elleriyle çilekleri yerleştirdi. Sonra üst katına da aynı işlemi yaptık.

“Çok güzel oldu anne.”

“Bence de oldu.”

“Baba,” diye seslendi. “Baba pasta hazıy.”

Pastaya mutlulukla bakıyordu. Oğuz mutfağa geldiğinde Işık ayağa kalkıp kollarını uzattı.

“Baba bak çok güzel oldu.”

Oğuz onu kollarına aldı. “Benim için yaptın değil mi güzel kızım?”

Işık düşünceli bir ifadeyle elini çenesine koydu. Sırtımı tezgâha yaslayıp ikisini izledim. “Aslında hem senin için hem de Emiy için yaptık.”

Oğuz’un yüzü asıldığında Işık kollarını boynuna sarıp yanağını öptü. “Üzülme yayın da sadece senin için yapayım hem sen çikolatalı daha çok seveysin.”

Böyle tatlı tatlı konuşması babasının kalbini sadece saniyeler içinde çalmıştı. Oğuz parlayan ela rengi gözleriyle ona baktı. “Anlaştık güzel kızım.”

İkisine doğru yürüdüm. “Beni de sevin ya biraz.”

Oğuz beni diğer kolunun altına çekti. Göğsü bir yuva gibi geniş ve sıcacıktı. Kokusunu içime çekerken ona iyice sokuldum. Ondandır ilgi istediğimi anladığı için gülümseyerek şakağımı öptü. Işık da başını göğsüne yaslamıştı.

“Anne elbisemi giycem.”

Onun odasına gittiğimizde istediği beyaz elbiseyi çıkardım. “Saçlarını nasıl yapsak?”

“Babam yaptı böyle kalsın.”

Dolaptan küçük tokalar çıkarıp taktım. “Tamam bebeğim.”

Ardından karpuz desenli mini elbisesini giydirdim ve salona geçtik. Çalışma odasından çıkan Oğuz’un yüzü düşünceliydi. “Hazıyız.”

Işık’a gülümsemesine rağmen bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Işık’ın yanında soramayacağım için sessiz kaldım. Evden pastayla beraber çıktığımızda gerginliği gözle görülüyordu. Uzanıp elini tuttum.

“Bir şey mi oldu?”

Sıkıntılı bir nefes aldığında araba kırmızı ışıktaki durdu. Gözlerini bana çevirdi. “Yarın yurtdışına çıkmam gerekecek.”

Yüzüm anında düştü. Oğuz’un gittiği yurtdışı gezilerinin esas nedenini bildiğim için bütün neşem kaçmıştı.

“Güliz ablayı aradım, sabah erkenden gelecek.”

Başımla onayladığımda elimi sıktı. “Erken gelmeye çalışacağım.”

Buna Işık da en az benim kadar üzülecekti. Bunu gizleyerek ufak bir nefes aldım. "Sorun değil."

Yola devam ettiğinde elimi bırakmadı. Cama doğru döndüm. İş gereği bu ziyaretler sık sık oluyordu. Ama yokluğuna hiç alışamıyordum. İşini bilsem de tam olarak ne için gittiğini hiçbir zaman net olarak bilemeyecektim. Gizliliği önemliydi. Bu da içimdeki endişelerimi çoğaltıyordu.

Araba durduğunda Işık her şeyden habersiz mutlu bir şekilde el çırpı. Oğuz'un gideceğini akşam söylediğimizde çok üzülecekti.

"Emiyime geldik."

"Nereden Emir'in oluyor, Işık?"

Oğuz, Işık'ı aldığı anda ben de pastayı aldım. Nazlı ve Barış henüz havalar soğumadığı için yazlık evlerinde kalıyorlardı. Bizi de barbekü için çağır-mışlardı. Bahçeye girdiğimizde Emir bize doğru koştu. Oğuz onu Işık'tan kuskansa da Emir'e bayılıyordu. Tıpkı annesi gibi kıvrıcık saçlı, dünya tatlısı bir çocuktü.

"Dayıcığım."

Oğuz eğilip onu da kucağına aldı. Nazlı bize doğru geldiğinde direkt Işık'a doğru yöneldi. "Prenses yeğenim benim."

Işık anında onun kollarına atıldı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Siz de hoş geldiniz prensesimin annesi ve babası."

"Hoş bulduk," deyip Emir'i öptüm.

"Tam zamanında geldiniz yemek hazır."

Bahçedeki masayı hazırlamışlardı. Elimdeki pastayı masaya koydum.

"Aa, çilekli pasta en sevdiğim."

Emir'in tepkisi üzerine Işık dudaklarını kapatıp kıkırdadı. "Ben ve an-nem yaptık."

Emir annesine döndü. "Anne yiyebilir miyim? Lütfen, lütfen, lütfen."

"Olmaz anneciğim yemekten sonra."

Işık dudaklarını büktü. "Ama Nazlı hala, yesin."

Nazlı, Işık'ın yanağını sıktı. "Beni bu tatlı ses tonuyla kandıracağını sanıyorsan yanıyorsun, Işık Hanım. Önce yemek sonra pasta."

Işık dudaklarını büktü. "Ama canı istemiş yazık."

Emir uzanıp elini tuttu. "Hadi Işık hemen yiyelim ve pastaya geçelim."

Işık başıyla onayladığında ikisi masaya geçti. Oğuz ise asık suratıyla el-lerine bakıyordu.

Üzgünce bana bakıp ikisini işaret etti. "Emir'i benden daha mı çok se-viyor bu kız, Süveyda?"

Nazlı'yla ikimiz kahkaha atmaya başladık.

Oğuz'un koluna girdim. "Tabii ki hayır Oğuz, en çok bizi seviyor."

Hâlâ yüzü asıktı. “Hiç öyle görünmüyor.”

Barış yüzündeki sırıtmayla, “Hayırdır abiciğim, yüzün bir asık sanki,” diye konuştu. Oğuz’un gözleri kısıldı.

“Seni bir asarım Barış, o zaman görürsün.”

Barış sırıtmaya devam etti. “Ne bu şiddet bu celal ya, kıskanç babacık.”

“Siktir git, Barış.”

Oğuz’un kolunu okşadım. “Hadi yemek yiyelim, acıktım ben.”

“Kardeşim bitti, şimdi oğluyla beraber kızıma göz dikti cibiliyetsiz.”

Ağzının içinde söylediği sözlerin ardından ona döndüm. “Abartma hayatım.”

“Abartırım.”

Nazlı çocukların tabağını hazırlıyordu. Emir ve Işık kim daha önce tabağını bitirecek yarışına girmişlerdi. Zavallı kızım bir erkekle yemek konusunda yarışılmayacağım henüz öğrenmemişti. Oğuz ile masaya geçtiğimizde Nazlı ve Barış da karşımıza geçti.

“İlk günün nasıldı, Süveyda?”

Okulu hatırlayınca heyecanla gülümsedim. “Çok güzeldi Nazlı, gerçekten tam hayal ettiğim gibiydi.”

“Tam sana göre bir meslek, arada kafeye uğrarsın yine değil mi?”

Kafenin işleri iyi olduğu için Nazlı orayı geçen sene büyütmüştü. Boş günlerimde mutlaka uğruyordum.

“Her zaman gelirim, orayı çok seviyorum.”

“Ben kazandım.”

Emir mutlulukla ayağa kalktığı anda Işık’ın yüzü düşmüş ağzına doldurduğu eti yemeye çalışıyordu.

Oğuz uzanıp sırtını sıvazladı. “O senden büyük olduğu için çabuk bitirdi kızım.”

Lokmasını yuttuğunda dik dik Emir’e bakıyordu. “Haksızlık bu,” diye somurtup kollarını önünde bağladı. “Baba canavay bu çocuk. Hemenı yedi.”

Oğuz gülümsedi. “Evet kızım canavar o sevme sen onu, beni sev.”

“Anne karnım şişti pasta yiyemem.”

Emir’in sözleri üzerine Işık, “Oh ya,” dedi.

Emir ona dil çıkardı. “Kazanamadın ki.”

“Ya baba bi şey söyle.”

Emir omuz silerken top oynamaya koştu. Tabii ki Işık da hemen arkasındaydı. Onları izlerken hepimiz gülümsüyorduk. Işık, Emir’e yetişeceğim derken yere düşmüştü. Emir anında koşmayı bırakıp Işık’ı yerden kaldırmış ve yanağını öpmüştü. Nasıl olduğunu sorarken çok ilgiliydi.

“Fırsattan istifade nasıl da öptü kızımı!”

"Çok tatlı kız abi, oğlum dayanamıyor ne yapsın?" Oğuz çatalındaki yemeğini sinirle ağzına tıktı. "Büyüyünce ne yapacaksın onu düşün bence sen."

Barış'ın sözleri üzerine ters ters ona baktı. "Sana ne lan, sana mı kaldı?"

Barış ellerini kaldırdı. "Tamamen iyiliğin için dedim ben."

Oğuz bana döndü. "Süveyda bir çocuk daha yapalım, oğlan olsun ablasını çakallardan korusun."

O kadar ciddi söylemişti ki gülmeye başladım. "Daha neler?"

Beni duymazdan geldi. "Bence iyi fikir."

"Emiycim beni bekle, Emiycim."

"Ya Emiycim Emiycim deme bana, Işık ya."

"Bana ne Emiy'im de Emiy'im."

İkisinin seslerini duyunca Oğuz yakasını çekiştirdi. "Emir'im diyor ya, fenalık geldi bana."

"Sakin ol hayatım."

"Kızım elden gidiyor benim, nasıl sakın olayım?"

Emir ile Işık kavgaya tutuşunca Oğuz da sakinleşti. Çabucak yemeklerimizi yiyip onlarla ilgilenmek için yanlarına gittik.

"Emiy top oynadık şimdi de bebekleyimle oynayalım."

"Hayır Işık çok sıkıcı."

"Ama oynamak istiyorum, Emiycim."

Işık çok ısrarcı olabiliyordu. Emir de bunu bildiği için oflayarak kabul etti. Birlikte çimlere serdiğimiz örtüye oturup Işık'ın burada olan bebekleriyle oynamaya başladılar. Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkardım. Arayan kişiyi gördüğümde gülümsedim.

"Ceyda nasılsın?"

Birkaç gündür görüşememiştik. "İyiyim sen nasılsın, Süveyda?"

"Ben de iyiyim," dediğimde daha rahat konuşmak için uzaklaştım. İç çekti. "İyiyim." Ceyda terapiden sonra değişmişti. Eskiye nazaran daha sıcak ve konuşkandı.

"Işık için hediye aldım, bir ara buluşalım mı?" Işık'a bayılıyordu.

"Olur tabii yarın haberleşiriz, özledi o da seni."

"Ben de çok özledim, yarın görüşürüz o zaman."

Oğuz'un yanına gidip çimlere oturdum. "Kim aradı?"

"Ceyda," diye cevap verip başımı omzuna yasladım. "Sence Eser ona evlenme teklifi edecek mi?"

Oğuz yan gözlerle bana baktı. "Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun?"

"Ya ne alakası var?"

"Bilemem artık. Işık babana gel kızım, yeter Emir'le oynadığın."

Okuldan çıktığımda sağanak yağmur başlamıştı. Şemsiyeyi açıp yürümeye başladım. Yağmurlu havalarda araba kullanmaktan korktuğum için taksiyle gelmiştim. Şimdi de taksiyi yarım saat önce çağırmama rağmen gelmemişti. Sıkıntılı bir nefes alırken yürümeye çalıştım. Belki caddeden taksi geçerdii. Saat ilerlediği için neredeyse herkes gitmişti. Barış'ı çağırmayı düşünürken otobüs durağında durdum. Yağmur duracak gibi değildi. "Süveyda Hanım."

Adımı duyunca başımı geriye doğru çevirdim ve elindeki şemsiyeyle bana doğru gelen Ertan Bey'le karşılaştım. Bana doğru hızlı adımlarla geliyordu.

"Bu yağmurda eve nasıl gideceksiniz? Gelin sizi bırakayım, arabam okulun bahçesinde."

Müdür beyle aynı ortamda bulunmamaya çalışıyordum çünkü bakışlarından pek hoşlanmıyordum.

"Teşekkür ederim ama taksiyle giderim."

"Bu havada taksi bulamazsınız."

Sıkıntılı bir ifadeyle yüzüne baktım. Nasıl kibarca geri çevirecektim? Fazla inatçı bir adamdı.

"Olsun otobüsle giderim."

Gülümsedi. "İnat etme, arabam ileride."

Senli benli konuşmaya başlaması beni iyice rahatsız etmişti. Cevap vereceğim sırada bir araba kaldırımın kenarına yanaştı. Arabaya baktığımda gözlerim irileşti.

Oğuz arabadan inip bize doğru geldiğinde, "Oğuz," diye soludum ve ona döndüm. Neredeyse bir haftadır onu görmüyordum. Özlemle yüzüne bakarken müdürü unutmuşum. Geleceği günü söylemediği için onu böyle karşımda görmeyi hiç beklemiyordum. Oğuz yanıma geldiğinde elini belime yerleştirdi. Gözleri özlem doluydu. Kalbim göğüs kafesimin içinde bir davul gibi çalıyordu.

"Çok geciktim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım ve onu da şemsiyenin altına aldım. Oğuz da başını eğdiğinde şemsiyeyi tuttu ve gözleri müdüre kaydı.

"Oğuz, sizi tanıştırayım okul müdürümüz Ertan Bey." Oğuz elini uzattığında, "Eşim Oğuz Sarhan," dedim.

Ertan Bey boğazını temizleyerek elini tuttu. "Memnun oldum."

Oğuz başını eğdi sadece. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ertan Bey onun yanında ufak kalmıştı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Oğuz'dan

çekinmişti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Oğuz kocaman bir adamdı, ciddileştiğinde biraz korkutucu olabiliyordu. "Ben gideyim," deyip geri çekildi. "İyi tatiller, Süveyda Hanım." Tekrar resmiyeti araya koyması beni memnun ederken Oğuz'un koluna girdim.

"Size de."

Ertan Bey arkasını döndüğü an kollarımı Oğuz'un boynuna sardım. Boynunu öptüğümde kollarını belime sarıp beni yukarı doğru kaldırdı. Ayaklarım yere değmiyordu. Etrafımızı saran toprak kokusu eşliğinde kollarında olmak tarifsiz bir histi. Eksik yanımla onunla tamamlanmıştı.

"Neden geleceğini söylemedin?"

Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. "Sürpriz yapmak istedim."

Geri çekildiğinde boş caddeye hızlıca baktım. Kimsenin olmadığını görünce dayanamayıp dudaklarına yöneldim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp gözlerimi özlemle kapattım. Birkaç öpücük bıraktığımda istemeyerek geri çekildim. Elini yanağıma yerleştirip elmacıkkemiğimi okşadı. Elleri tenimin aksine sıcaktı.

"Bu ayrılıklar her defasında daha mı zor oluyor?"

"Biraz."

Yağmur hızlandığı için Oğuz geri çekildi. "Hasta olacaksın arabaya geçelim."

Kapıyı benim için açtıktan sonra kendi tarafına geçti. Şemsiye almadığı için ıslanmıştı. Arabaya geçince siyah ceketini çıkardı. Şimdi bedenine tam oturan beyaz gömleğiyle kalmıştı. Altdudağını ısırdım, çok hoş görünüyordu. Üstümdeki trençkotu çıkardığımda, "Yağmur azalmadan arabayı kullanmasan mı?" dedim. Oğuz silecekleri çalıştırdığında torpidodan peçete aldım. Saçlarımı kenara toplayıp ıslanan boynumu kuruladım. Gözleri bana kaydıığında bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyordu. Boynuma uzun bir süre bakıp, "Kenara çekelim," dedi.

Az ilerideki köşeden dönüp sakın bir yerde durdu. Saçlarımı serbest bıraktığımda tekrar bana döndü. Koyulaşan gözleri öyle derin bakıyordu ki ellerim titriyordu. Elimi tutup, "Gel buraya," dedi.

Beni kucağına çektiğinde eğilip koltuğu geriye iteledi. Kucağında yan bir şekilde otururken kollarımı boynuna sardım. Başını geriye atıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Yıllar gözlerindeki aşkı azaltmadan geçmişti. Bu en büyük şükür nedenimdi. Zaman, bizim birbirimize olan sevgimizi güçlendirerek geçiyordu.

"Çok özlemişim," diye fısıldadı.

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Ellerim ensesindeki saçlarının arasında gezinirken yanağını öptüm. Sakalları normale oranla daha kısa kesilmişti.

Kokusunu içime çektiğimde Oğuz saçımı kenara çekip boynumu açıkta bıraktı. Sıcak dudaklarını boynumun kıvrımına bastırıp derin bir öpücük bıraktığında gözlerim kapandı. Tenim diken diken olmuştu. Derin bir nefes aldıktan sonra dudakları yukarı doğru ağır ağır tırmandı. Çenemin altını, yanağımı, oradan da dudağımın kenarını öptü.

Elini saçıma yerleştirip okşadığında cama vuran yağmur tanelerini izliyorduk. Yokluğunun kalbimde başlattığı yangın yavaş yavaş sönüyordu. Kollarını bedenime sıkıca sardı. Kocaman kollarının arasında ufacık kalıyordum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Bize dair her şeyi çok seviyordum.

“Nasıl geçti?”

Sorum karşısında iç geçirdi. “Yorucu ve karışık.”

Daha fazla detay veremeyeceğini biliyordum. “En azından birkaç ay gitmeyeceğim.”

İşte bu güzel haberdi. “Keşke hiç gitmesen...”

Saçlarımı öptüğünde, “İşimin en zor kısmı,” diye mırıldandı. “Sizi özlemek.”

Dudaklarımı göğsünün üstüne bastırıp öptüm.

“Işık nasıl?”

Gözlerimi kapatıp, “Huysuz,” diye cevap verdim. Son iki gündür her şeye ağlıyordu. Ona artık yetemiyordum çünkü babasını istiyordu.

“Bu defa biraz fazla uzadı.”

Öyle olmuştu ama Oğuz’un işleri vardı, erteleyemeyecek kadar ciddi şeylerdi. Başımı geriye atıp elimi çenesine yerleştirdim. “Zamanla alışacaktır.”

İç geçirdiğinde üzgündü. “Umarım.” Işık’ın varlığı bu gidişleri onun için zorlaştırıyordu. “Çok özledim onu.”

Sert göğsünü okşadım. “O da seni özledi. En ufak şeyi bahane edip saatlerce senin için ağlıyor.”

Yağmur azalmaya başladığında iyice mayışmıştım. Kolumdaki saate baktık. “Hatta birazdan ağlamaya başlar.”

Oğuz elini çenemin altına yerleştirdi. Yüzümü kendine doğru kaldırdığında eğilip dudaklarımı öptü. Dokunuşları karşısında eriyordum resmen. Dudaklarımdan ufak bir inleme kaçtığı anda öpüşünü derinleştirdi. “Akşama kadar bununla yetinmem lazım.”

Boğuk sesi üzerine güldüm. Burnumun ucunu öptükten sonra, “Gidelim,” dedi.

Başımı aşağı yukarı doğru sallasam da hareket edesim yoktu. Bu halime gülümseyerek beni kaldırıp yerime oturttu. “Umarım Işık erken uyur bu

gere.” dediğinde güldüm. Beraber geçirdiğimiz yarım saat sayesinde kocamı az da olsa görebilmiştim. Eve gittiğimizde Işık onu bir an bile yalnız bırakmayacaktı.

“Planlarında erteleme olabilir sevgilim,” dediğimde dudaklarını sarkıttı.

Arabayı çalıştırınca başımı cama yasladım. Bize sağ salım geldiği için mutluydum. Her gidişi kötü ihtimalleri de beraberinde getiriyordu. Bu yüzden Oğuz gittiğinde ben de diken üstündeydim. Gece bile doğru düzgün uyuyamıyordum. Belli etmemeye çalışsam da Oğuz anlıyordu. Yine de bu konu hakkında konuşmuyorduk çünkü bununla yaşamaya alışmamız gerekiyordu. Oğuz her defasında döneceğinin garantisini veremezdi. Bu düşünce beni huzursuz ettiği için aklımdan çıkardım. Şu an buradaydı, önemli olan buydu.

Araba durduğunda beraber inip el ele eve yürüdüğümüzde Oğuz’un adımları aceleciydi. Işık’ı özlediğini biliyordum. Bu telaşlı hallerine gülümsedim. Oğuz kapıyı anahtarıyla açtığında Işık’ın sesi içeriden geliyordu. Yine birtakım huysuzluklar yapan kızım, “Babamı aya,” diye tekrarlıyordu.

“Aradım Işık ama telefonu kapalı kuzum.”

“Yine aya.”

“Arayamaz çünkü buradayım.”

Işık gözlerini kocaman açarak çığlık attı. “Baba!”

Kanepeden atlayıp Oğuz’a doğru koştu. Oğuz eğilip onu kucağına aldığı anda sıkıca sarıldı. “Geldim güzel kızım.”

Işık ona sıkı sıkı sarılmıştı. En az bir saat boyunca kucağında hareketsiz duracaktı. Kanepeye geçtiklerinde Oğuz sırtını okşuyor ara ara saçlarını öpüyordu. İkisini böyle gördüğümde ağlayasım geliyordu. Burnumu çekip ağlamamak için gözlerimi tavana diktim.

“Çok şükür geldin Oğuz evladım, en az Işık kadar sevindim.”

Güliz ablanın sözlerine güldüm. İşte olduğum için Işık onu bu süreçte çok fazla yormuştu.

Oğuz güldüğünde eğilip yanağını öptü. “Kızım beni çok mu özlemiş?”

“Hıhı, çok ağladım.”

Yanlarına gittiğimde, “Acıkınız mı?” diye sordum. Işık başını babasının göğsüne yaslamış sessizce duruyordu. Son bir haftadır bu haline hasret kalmıştım.

“Bugün yemek yeme fırsatım olmadı.”

Bunu erken gelmek için yaptığını biliyordum. Eğilip ensesini öptüm. “Birazdan hazır olur.”

Güliz ablayla beraber mutfığa geçtik. Zaten yemekler hazırdı sadece masayı kuracaktık. Ona yardım ettikten sonra odama geçip hızlıca üstümü

değiştirdim. Ben de Oğuz'dan ayrı kalmak istemiyordum. Eğer Işık uyuyor olsaydı kucağındaki yerini ben alırdım. Sessizce güldüm, Işık'ın çoğu yönü bana benziyordu sanırım. Yanlarına gittiğimde Işık sürekli babasına sorular soruyordu. Oğuz da büyük bir sabırla cevaplıyordu. Uyuyana kadar devam edecekti.

“Hadi yemeğe gelin.”

Oğuz ayağa kalkıp Işık'la beraber masaya geldi. Onu sandalyeye oturup, “Ellerimi yıkayıp geliyorum,” dedi.

Işık sandalyeden indi. “Ben de geliyorum.”

Birlikte ellerini yıkamaya gittiklerinde mutfaktan yemekleri getirdim. Beraber masaya geçtiğimizde önce Işık'ı doyurdum. Oğuz rahat rahat yemeğini yiyene kadar onunla sohbet edip biraz da olsa oyaladım.

“Baba bi daha gitme.”

“İşlerim yüzünden ara ara gitmek zorundayım kızım.”

Dudaklarını büktü. “Ama ben seni çok özlüyorum.”

Oğuz eğilip elini öptü. “Ben de seni çok özlüyorum ama çalışmam gerekiyor.”

Işık tekrar kucağına gitti. En azından Oğuz tabağını bitirmişti. Ben de hızlıca bir şeyler atıştırdım.

“Başka işte çalış.”

Oğuz gülerken, “Ee, neler yaptın ben yokken?” diyerek konuyu değiştirdi.

“Dün Emiy'im geldi, onunla oynadık.”

Oğuz ağzının içinde homurdandı. “Beni biyaz kızdıydı ama olsun.”

“Niye kızdırmış benim kızımı?”

Saçlarını geriye doğru attı. “Okulda yeni aykadaşı vaymış. Hamza ile Elif, onlayı benden çok sevmiş.”

“Kerataya bak sen.”

“Benim de yeni aykadaşlayım olunca ondan çok sevcem.”

Oğuz eğilip yanağını öptü. “Evet kızım öyle yap, boş ver sen Emir'i.”

Uyarıcı bir sesle, “Oğuz ya,” desem de duymazdan geldi. Ciddi ciddi küçücük çocuğu kıskanıyordu.

“İnanamıyorum sana.”

Bakışları beni buldu. “Seninle de sonra konuşacağız küçük hanım.”

Sözleri üzerine kaşlarını havalandı. “O nedenmiş?”

Gözleri kırıldığında, “O müdür bozuntusu,” diye söylendi. “Sana attığı bakışları fark ettim.”

Boğazımı temizledim. “Yok sevgilim, sana öyle gelmiştir.”

“Hiç öyle tatlı tatlı konuşma Süveyda Hanım, o konu aklımda.”

"Baba, hadi film izleyelim."

Işık imdadıma yetişirken ikisi içeri geçti. Ben de masayı topladım. Güliz abla bulaşıkları makineye attığında mısır patlattım.

"Ben çıkayım yanın görüşürüz."

Güliz ablayı yolcu ettikten sonra Türk kahvesi de yaptım. Işık için vişne suyu ve mısır alıp kahvenin yanına koyduktan sonra salona geçtim.

"Bana da yer açın."

Tepsiyi sehpa koyduktan sonra Oğuz'un yanına geçtim.

"Baba bu film çok güzel değil mi?"

Oğuz mısır kurusunu Işık'a verdikten sonra önce benim kahve fincanımı verdi. Ardından kendi kahvesini alıp kanepeye yasladı.

"Evet babacığım."

Üçümüz oturmuş çizgi film izliyorduk. Işık sürekli sorular sorup yorum istiyordu.

"O adam evli olduğunu bilmiyor mu?"

Oğuz hâlâ müdürü unutmamıştı. "Biliyor olmalı."

Ağzının içinde, "Pezevenk," diye homurdandığında dirseğimle dürttüm.

Omuz silkti. "Zaten adamı korkuttun bir daha selam bile vermez."

"Vermesin."

Uzanıp yanağını öptüm. "Kıskanınca daha tatlı oluyorsun."

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Sana yapmak istediklerim hiç tatlı şeyler değil."

Kulağına doğru yanaştım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Oğuz keskin bir nefes aldı.

"Baba, duydun mu beni?"

"Evet kızım, bence de en güçlü karakter kırmızılı olan."

Başını bana doğru çevirip altdudağımı yakaladı. Hafifçe ısırdığında nefesim kesilmişti. Geri çekildiğinde elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. Kolunun altına girip göğsüne sokuldum. Bir tarafına beni diğer tarafına Işık'ı almıştı. Başını başımın üstüne yasladığında Işık'ın saçlarıyla oynuyordu. Üçümüzün bir arada olduğu zamanlar günün en sevdiğim saatleriydi.

Soğuk bir kış gecesinde her şeyin bittiğini düşünerek kaçmıştım Bursa'dan. Hiç bilmediğim bir şehirde yeniden hayata tutunmaya çalışmış, çok yara almış ve dibi görmüştüm. Her şeyin ne kadar karanlık ve korkutucu olduğunu hâlâ tüm canlılığıyla hatırlıyordum. Göğsüme işleyen o çaresizliği hiç unutmayacaktım.

Sonra onlara rastlamıştım...

O günlerin üstünden yıllar geçmişti ve ben çok değişmiştim. Güçlü, ayakları yere sağlam basan bir kadına dönüşmüştüm. Canımdan çok sevdiğim bir adam ve kızım vardı. Yaşadığımız tüm zorluklara rağmen hayallerimizi gerçekleştirebilmiştik.

Dönüp geçmişe baktığımda bolca acı ve kayıp vardı. Ama şu anın yaşanan her şeye değdiğini biliyordum.

“Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi meleğim?”

Kulağımda yankılanan sesi üzerine gülümsedim.

“Biliyorum.”

Kalbi kalbime kördüğündü.

“Seni seviyorum,” dediğimde Işık araya girdi.

“Ama en çok beni seviyoysunuz değil mi?”

SON

YAZAR NOTU

**Buraya kadar okuyup hayal dünyama dahil olan herkese
teker teker teşekkür ederim, iyi ki varsınız. İyi ki...
Yeni satırlarda yine sizinle olmak dileğiyle...**

Ümran Tan

